Науково-
документальна
серія книг
«Реабілітовані історією»

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

У ДВАДЦЯТИ СЕМИ ТОМАХ

Київ – Миколаїв – 2006

РЕАБІЛІТОВАНІ ІСТОРІЄЮ

МИКОЛАЇВСЬКА ОБЛАСТЬ

Книга друга

Світогляд – 2006

ББК 63.3(4УКР)6
УДК 94(477)

Відповідальний редактор випуску:
Макарчук С.С.

Рецензенти:

Гончарук Г.І.– *доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри історії та етнографії України Одеського національного політехнічного університету*
Майборода О.М. – *доктор історичних наук, професор, заступник директора Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України*
Солдатенко В.Ф. – *чл.-кор. НАН України, доктор історичних наук, професор, завідувач відділу етноісторичних досліджень Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України*
Сусоров В.Д. – *доктор історичних наук, професор, завідувач кафедрою українознавства Херсонського національного університету*

Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах. Миколаївська область. Книга 2. – Київ – Миколаїв: Світогляд, 2006. – 707 с.

ISBN 966-8837-10-X серія
ISBN 966-8837-12-6 книга

Науково-документальна серія книг «Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах» готується і виходить згідно з постановою Президії Верховної Ради України № 2256 -XII від 6 квітня 1992 р та постановою Кабінету Міністрів України № 530 від 11 вересня 1992 року. В обласний том «Реабілітовані історією. Миколаївська область. Книга 2» вміщено статті, архівні документи, зафіксовані спогади очевидців, що викривають механізм здійснення злочинних політичних репресій на території Миколаївщини у 1940 – першій половині 50-х років.

Дана книга обмежена хронологічними рамками, в ній продовжено прилюднення персоніфікованих даних про жителів Миколаївщини, які зазнали політичних репресій. У наступних виданнях обласного тому роботу з розкриття аспектів репресивних заходів державного керівництва проти народу України, що відбувалися у конкретно-історичних умовах, буде продовжено. Крім того, будуть зроблені загальні висновки щодо всього періоду проведення репресивної політики у радянські часи, їх особливостей на кожному історичному етапі.

Книга розрахована на науковців, викладачів та всіх, кому не байдужа трагічна та, водночас, героїчна історія нашого народу.

ББК 63.3(4УКР)6
УДК 94(477)

ISBN 966-8837-10-X серія
ISBN 966-8837-12-6 книга

ВІД ОБЛАСНОЇ РЕДКОЛЕГІЇ

В другій книзі обласного тому «Реабілітовані історією. Миколаївська область» продовжено публікацію вступної статті і біографічних нарисів і спогадів про репресії періоду 40-х – початку 50-х років. Репресії на території України не припинялися як в роки Великої Вітчизняної війни, так і в післявоєнний період. Жертвами репресивного апарату стали військовополонені, остарбайтери, учасники підпільно-партизанського руху, солдати і офіцери, що отримали перемогу над фашизмом, яких замість почестей і слави чекали допити, знущання і сталінські табори.

Показовою у цьому відношенні є трагічні долі учасниці миколаївського підпілля Магди Дукарт та одного з керівників підпільної молодіжної організації «Партизанська іскра» І.П. Герасименка.

Понівеченим спочатку гітлерівським, а потім сталінським режимом виявилося життя багатьох військовополонених і так званих «остарбайтерів» – вивезених у фашистське рабство мешканців Миколаївщини. «Турбота» про репатріантів проявилась в організації фільтраційних таборів, в яких вчорашні фронтовики, партизани і підпільники, в'язні концтаборів проходили перевірку через «смершівські сита», огульно звинувачувались в зраді, роботі на окупантів.

Жахливою трагедією для українського села став витворений тоталітарним режимом голод 1946 – 1947 років. Автори не тільки залучили значний фактичний матеріал, який розкриває перебіг подій та наслідки голоду на Миколаївщині, але й аналізують нормативні акти центральних та місцевих радянських і партійних органів, що дає можливість багатоаспектного, синтетичного підходів до дослідження механізму політичних репресій в 40-х – початку 50-х років минулого століття.

Редакційно-видавнича група працювала в постійному контакті з Миколаївським обласним державним архівом, обласним товариством «Меморіал», провідними науковцями області. Це дозволило доповнити другу книгу обласного тому значним комплексом фотоматеріалів з архівних фондів та фондів Миколаївського краєзнавчого музею (всього майже 80 фотодокументів), які допомагають дати більш рельєфне та повне уявлення про перебіг подій в досліджений період. Більшість з цих матеріалів публікується вперше.

Авторський колектив видання проводить пошук та опрацювання архівних документів в архіві управління СБУ в Миколаївській області, архіві ВІТ УМВС в Миколаївській області, Державному архіві СБУ (м. Київ). Результатом стало вміщення майже 30 архівних документів в розділ «Мовою документів», переважна більшість з яких вперше введена в науковий обіг.

Логічним доповненням до матеріалів тому є підбірка спогадів колишніх політв'язнів та біографічних нарисів, присвячених відомим мешканцям Миколаївщини, що зазнали політичних репресій. Серед авторів нарисів відомі дослідники історії Півдня України періоду тоталітаризму, доктори історичних наук М.М. Шитюк, Ю.В. Котляр,

керівник обласного товариства «Меморіал» Ю.О. Зайцев та інші. Над вступною статтею до другої книги обласного тому працював авторський колектив у складі старших наукових редакторів редакційно-видавничої групи Ю.В. Котляра, І.С. Міронової та молодшого наукового редактора А.А. Погорєлова. Робота над вступною частиною до видання продовжується і буде завершена в третій книзі обласного тому та охоплюватиме репресії періоду другої половини 1950 – 1980 рр.

Більшу частину видання складають біографічні анотовані дані про майже 5200 осіб – жителів Миколаївщини, що зазнали політичних репресій.

Загальне наукове редагування та упорядкування матеріалів здійснили керівник редакційно-видавничої групи Макарчук С.С. та молодший науковий редактор Погорєлов А.А.

Вагому допомогу редакційно-видавничій групі обласної редколегії в процесі її роботи надавали директор Державного архіву Миколаївської області Л.Л. Левченко, архівіст Л.С. Климова, начальник підрозділу УСБУ в Миколаївській області О.О. Усіков, голова обласного товариства «Меморіал» Ю.О. Зайцев, журналісти, працівники вузів, краєзнавці.

У роботі над книгою обласного тому обласна редколегія, її редакційно-видавнича група користувались програмою і методичними рекомендаціями Головної редакційної колегії науково – документальної серії книг «Реабілітовані історією» (голова – академік НАН України П.Т. Тронько). Куратор тому від Головної редколегії – кандидат історичних наук, старший науковий співробітник Інституту історії України НАН України В.Ю. Васильєв.

Книга розрахована на широкий читацький загал, а також на студентів, аспірантів, науковців, краєзнавців, всіх, хто цікавиться вітчизняною історією.

Розділ I
РЕПРЕСИВНА ПОЛІТИКА ТОТАЛІТАРНОГО РЕЖИМУ НА МИКОЛАЇВЩИНІ В 40-х – ПЕРШІЙ ПОЛОВИНІ 50-х рр. XX ст.

Тяжкою спадщиною часів тоталітарного режиму є масові репресії проти різних верств суспільства, що чинилися сталінським режимом на території Україні.

В період незалежності України відкрилися широкі можливості дослідження закритого раніше кола питань, зокрема, вільний доступ до документальних матеріалів, які знаходяться у центральних і місцевих державних архівах, відомчих архівах Служби безпеки та МВС України. Це дало можливість дослідникам розкрити «білі плями» в історичній науці, збагатити її новим оригінальним фактичним матеріалом, відкрити широкі можливості для наукового вивчення і узагальнення проблем формування і функціонування тоталітарної системи.

Впродовж майже півстоліття тема репресій привертала увагу вітчизняної та світової громадськості, починаючи ще з історичної доповіді М.С. Хрущова на XX з'їзді КПРС про культ особи Й.В. Сталіна. Однак реально оцінити всю масштабність злочинів, їх трагічні наслідки, стало можливим лише після краху комуністичної системи, коли почали створюватися умови для всебічного вивчення історичних джерел, пов'язаних з масовими репресіями і виявленням нової картини фізичних та моральних втрат українського народу. Суспільство повинно віддати данину пам'яті безвинно загиблим жертвам більшовицького тоталітаризму, донести цю пам'ять до прийдешніх поколінь і назавжди виключити найменшу можливість повторення проявів безмежної влади структур тоталітарної держави над беззахисним населенням.

Допомогти в збереженні пам'яті про трагічні сторінки історії допоможуть дослідження, які базуються на великому документальному матеріалі та вивчають історію окремих областей в контексті епохи. В цьому плані дослідження репресивної політики сталінського режиму на Миколаївщині набуває важливого історичного, краєзнавчого та виховного значення.

Репресії на території України не припинялися як в роки Другої світової та Великої Вітчизняної воєн, так і в післявоєнний період. Репресивний апарат працював на повну потужність. Його жертвами стали військовополонені, остарбайтери, учасники підпільно-партизанського руху, тисячі радянських громадян, солдати і офіцери, що отримали перемогу над фашизмом. Замість почестей і слави багатьох з них чекали допити, знущання і табори.

На початку Другої світової війни репресивна машина лише сповільнила оберти. Одним з факторів, який вплинув на зменшення кількості репресованих, стало те, що у передвоєнні роки основні зусилля каральних органів були спрямовані на проведення соціально-політичної чистки в Західних областях України, які було приєднано до СРСР завдяки радянсько-німецьким договорам.

В 1939 – 40-х рр. починаються процеси поступового гальмування планової роботи каральних органів, скорочуються масштаби репресій. Створюється видимість

відновлення законності шляхом реабілітації жертв грубо сфальсифікованих справ. Так, в другій половині 1939 року після кількох місяців перебування під слідством були виправдані і звільнені з ув'язнення близько 30 військовослужбовців Миколаївської школи морських льотчиків ім. С. Лєваневського. Вони, як вважали працівники НКВС, проводили шкідницьку роботу, спрямовану на виведення з ладу літаків, зрив навчальних польотів, на послаблення боєздатності авіації [1].

Репресивна політика 40 – 50-х рр. XX ст. мала під собою чітку правову базу. У 1940 р. Президія Верховної Ради СРСР ухвалила кілька указів, які відносилися до сфери трудового права. Ці акти були спрямовані на зміцнення трудової дисципліни. Але, з іншого боку, вони грубо порушували права людини, гідність особистості приносили в жертву державній командно-адміністративній системі.

Внаслідок того, що такі укази були дуже схожі на мобілізаційні заходи воєнного періоду, це дало підставу деяким історикам стверджувати, що «конструктивні деталі» механізму мобілізації відточувалися ще в 20-х роках, а напередодні війни вони втілилися в указах Верховної Ради СРСР.

Наприклад, 10 лютого 1940 р. побачив світ Указ «Про заборону продажу, обміну і відпуску на сторону обладнання і матеріалів і про відповідальність в суді за ці незаконні дії», 10 липня – «Про відповідальність за випуск недоброякісної чи некомплектної продукції і за недотримання обов'язкових стандартів промисловими підприємствами». Строк покарання у відповідності до цих указів коливався від 5 до 8 років. Враховуючи тогочасну якість продукції, дисципліну в «соціалістичному виробництві«, зрозуміло, що даний указ – загроза для мільйонів організаторів і виконавців у промисловості [2].

17 липня того ж року видано Указ «Про заборону самовільного залишення роботи трактористами і комбайнерами, що працювали на машинно-тракторних станціях», раніше – 26 червня – «Про перехід на восьмигодинний робочий день, на семиденний робочий тиждень і заборону самовільного залишення робітниками і службовцями підприємств і організацій» (скасований лише 25 квітня 1956 р.), 10 серпня 1940 р. – «Про розгляд народними судами справ про прогули і самовільне залишення підприємств і організацій без участі народних засідателів» і «Про кримінальну відповідальність за дрібні крадіжки на виробництві і за хуліганство«. Відповідно до закону «Про державні трудові резерви СРСР» від 2 жовтня 1940 р. молодь фактично насильно мобілізовували в систему ФЗУ. 28 грудня 1940 р. вийшов Указ «Про самовільне залишення ремісничого училища» [3].

Названі вище укази Ж. Россі коментував так: «Формально до ФЗУ мобілізовували селянських дітей від 14-літнього віку до 16 років. На практиці туди потрапляли й 12-річні. Строки отримували від 3 до 7 років. Сотні тисяч цих дітей побували в ГУЛАГу в роки війни. Багато з цих хлопчиків та дівчаток стали злодіями і повіями. Лише 18 березня 1955 р. вийшов Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про скасування призову молоді в ремісничі та залізничні технікуми» [4].

На доповнення до названих 19 жовтня 1940 р. було оприлюднено Указ «Про порядок обов'язкового переведення інженерів, технологів, майстрів, службовців і кваліфікованих робітників з одних підприємств в інші». П.Н. Книшевський з цього приводу писав: «Сукупність цих законів являла собою закінчену систему казарменної

економіки з механізмом тотальної мобілізації. Лище за півроку в Україні – з 26 червня 1940 р. за самовільне залишення підприємств і організацій, прогули і запізнення на роботу було засуджено більш як 2,09 млн чол., з них понад 1,7 млн відбували шестимісячний виправно-трудовий строк за місцем роботи. З початку 1941 р. показники каральної політики знизилися. Система прижилася так, що у воєнний час вона не потребувала радикальних змін» [5].

Указом Президії Верховної Ради СРСР від 6 липня 1940 р. значно посилювалися покарання військовослужбовців за порушення встановленого порядку проходження служби. Закон «Про загальний військовий обов'язок» від 2 вересня 1939 р. скасовував попередні обмеження на призов у зв'язку з релігійними переконаннями, а загальносоюзним Указом від 30 липня 1940 р. вводилася кримінальна відповідальність за повторне порушення правил військового обліку.

У грудні 1940 р. розширилася судова відповідальність із застосуванням мір кримінального покарання неповнолітніх, починаючи з 12-річного віку.

У 1939 р. скасовувалося умовно-дострокове звільнення засуджених з таборів, що зробило становище репресованих безвихідним. Також скасовувалася амністія.

З початком Великої Вітчизняної війни трудове законодавство стало ще більш жорстким. 26 червня 1941 р. видано Указ «Про режим робочого часу для робітників і службовців у воєнний час», яким на підприємствах, у сільському господарстві встановлюються понадурочні роботи тривалістю 1 – 3 години на добу; 29 червня 1941 р. – директиву РНК СРСР і ЦК ВКП(б) «Все для фронту, все для перемоги!»[6].

Після нападу фашистської Німеччини на СРСР особливість внутрішнього життя республіки визначалася Указом Президії Верховної Ради СРСР від 22 червня 1941 р «Про воєнний стан». У місцевостях, де було оголошено про такий режим (а він охоплював усю територію України), функції органів державної влади у галузі оборони, забезпечення громадського порядку та державної безпеки переходили до військових рад фронтів, армій, військових округів, а там, де не було військових рад – до командування військових з'єднань [7].

Місцеві органи державної влади України, республіканські, громадські заклади, організації та підприємства допомагали військовому командуванню. Невиконання наказів влади, як і кримінальні злочини, каралися за законами воєнного часу.

Судова система республіки, її організація та функціонування значною мірою визначалася загальносоюзним Положенням від 22 червня 1941 року «Про військові трибунали» в місцевостях, де було оголошено воєнний стан. У тилу ворога в партизанських з'єднаннях і загонах створювалися партизанські суди, рішення яких іноді затверджувалися загальними зборами партизанів, але частіше – їхніми командирами. По мірі вигнання фашистів з України поступово відновлювалася довоєнна судова система.

Значні трансформації відбулися і в кримінально-процесуальному законодавстві, яким керувалися військові трибунали. Порядок розгляду справ було максимально спрощено[8]. Згідно цього положення, Військові трибунали мали право розглядати справи по скінченню 24 годин після вручення обвинувачувального вироку [9].

Вироки касаційному оскарженню не підлягали й могли бути скасовані або змінені лише в порядку нагляду.

Санкції прокурора на притягнення до кримінальної відповідальності за рядом категорій справ не вимагалося. Значно розширилася компетенція слідчих органів та органів дізнання в армії.

Підсудність військових трибуналів визначалася, як і раніше, КПК УРСР, але у місцевостях, де було оголошено воєнний стан, до їхньої компетенції входили справи щодо злочинів, передбачених КК УРСР. Справи, віднесені до категорії особливо небезпечних державних злочинів, розглядалися виключно військовими трибуналами військ НКВС.

Прокуратуру, як і суди, також було переведено на воєнний стан. Колишні районні, міські, обласні, транспортні прокуратури стали військовими прокуратурами. 16 вересня 1943 р. для прокурорів та слідчих прокуратури з метою підняття їх ролі та авторитету було встановлено 11 класів чинів: від молодшого юриста до дійсного державного радника юстиції.

Кримінальне законодавство 1941 – 1945 років відзначалося особливою жорстокістю, що головним чином диктувалося особливостями воєнного часу. В указах того часу завжди було присутнє застереження «якщо», яке включало в себе можливість застосування найвищої міри покарання. Також це стосувалось і терміну «за законами воєнного часу» [10].

Поразки радянських військ влітку і восени 1941 р. спричинили дестабілізацію місцевого і воєнного управління в багатьох районах і викликали соціально-політичне напруження в тилу. Для подолання наростаючої кризи влади Сталін пішов шляхом посилення репресивних заходів. Таким був Наказ Ставки ВГК №270 від 26 серпня 1941 р. Не менш жорстокою була й Постанова ДКО за №903-сс від 17 листопада 1941 р., яка складалася лише з двох пунктів:

1. Виконати всі вироки по вищій мірі покарання без затвердження їх у вищих інстанціях.

2. Особливій нараді НКВС надається право карати аж до ВМП за статтями 58-1 – 58-14, 59-2, 59-3, 59-3«а», 59-3«б», 59-10, 59-12-13 КК СРСР.

У країні одразу прокотилася хвиля масових розстрілів. Постанова № 903-сс мала безпосереднє відношення до виконання мобілізаційних, економічних і оборонно-виробничих завдань і до кінця війни залишалася прототипом багатьох послідовних розпоряджень і постанов ДКО. Досить було лише натяку і НКВС виявляв інтерес до причин невиконання виробничих завдань, розцінюючи їх як контрреволюційний злочин [11].

Встановлювалася підвищена відповідальність за порушення законів про трудову мобілізацію. Ухиляння від трудової повинності в перші місяці війни розглядалися судовими органами із застосуванням статей КК УРСР про особливо небезпечні державні злочини та каралися розстрілом. З 26 грудня 1941 р. самовільний вихід з підприємства військової промисловості прирівнювався до дезертирства, що каралося позбавленням волі від 5 до 8 років.

У квітні – травні 1943 р було введено воєнний стан на залізницях, на повітряному, морському та річковому транспорті. Всі робітники та службовці оголошувалися мобілізованими і закріпленими на період війни за своїми робочими місцями. Кримінальну відповідальність вони несли, як і військовослужбовці.

Ще більше, ніж у передвоєнний період, підвищувалася відповідальність за розкрадання соціалістичної власності. Постановою ДКО від 22 січня 1942 р. на додаток до найжорстокіших мір кримінальних репресій було встановлено п'ятикратне відшкодування вартості викраденого або недостачі. Розширено застосування статей КК УРСР, що встановлювали кримінальну відповідальність за бездіяльність влади, несумлінне ставлення до служби, необережні дії.

У 1942 р. Наркомюст СРСР сформулював склад нового виду контрреволюційного злочину – злісне ухилення від здачі трофейної зброї. У подальшому дія цього документа була поширена на все трофейне майно. Так, Наказом Наркомату юстиції СРСР №6 від 26 січня 1942 р. було встановлено відповідальність за ухиляння від здачі трофейного майна. У листі НКЮ СРСР №18/28с від 15 листопада 1941 р. давалося роз'яснення – за умов воєнного часу, незалежно від оголошення місцевості на воєнному становищі, застосовується частина друга ст.58-10 (54-10 для УРСР), тобто – розстріл, або за наявності обставин, що пом'якшують відповідальність – не менше трьох років позбавлення волі з конфіскацією майна [12].

Винні в приховуванні або псуванні трофейного майна підлягали штрафу до трьох тисяч карбованців або позбавленню волі до 6 місяців, а за обставин, що збільшували провину – до смертної кари.

Наказом Прокурора СРСР №46-сс від 15 травня 1942 р. «Про кваліфікацію злочинів осіб, що перейшли на службу до німецько-фашистських окупантів в районах, тимчасово зайнятих ворогом» було відзначено, що у судовій практиці зафіксовано випадки, коли ця категорія осіб притягалася до відповідальності не як зрадники Батьківщини, а, згідно ст.54-3 – за зносини з іноземною державою або її представниками з контрреволюційною метою.

Було наказано: «1) Радянських громадян, що перейшли на службу до німецько-фашистських окупантів а також виконували вказівки німецької адміністрації стосовно збору продовольства, фуражу та речей для потреб німецької армії щодо відновлення промислових та комунальних підприємств або іншими діями допомагали німецько-фашистським окупантам; шпигунів; провокаторів; донощиків, що були викриті у виданні партизанів, комуністів, комсомольців, радянських працівників та їх родин; брали участь у розвідці та бойових діях проти партизанських загонів та частин Червоної армії; брали участь у роботі каральних німецьких органів – притягати до відповідальності за ст.54-1«а» КК РРФСР та відповідними статтями КК інших союзних республік». Тобто, як за зраду Батьківщині (тут є цікавий момент: у Кримінальному кодексі дослівно йдеться про «зраду батьківщини» – з малої літери, а в наказі, вперше з великої – «зраду Батьківщині»).

Далі у наказі записано: «2) Не притягати до кримінальної відповідальності: а) радянських громадян, що займали адміністративні посади при німцях, якщо в процесі розслідування буде встановлено, що вони надавали дпомогу партизанам, підпільникам та частинам Червоної армії, або саботували вимоги німецьких властей, допомагали населенню у приховуванні запасів продовольства та майна, або в інший спосіб активно сприяли боротьбі з німецько-фашистськими окупантами; б) робітників та службовців, службовців адміністративних установ та осіб, що займалися своєю професією (лікарі, агрономи, ветеринари та ін.), якщо внаслідок ретельного розслідуван-

ня буде встановлено, що в їх діях відсутні ознаки, перераховані у пункті «1» цього наказу. 3) Не допускати огульного притягнення радянських громадян за підозрою у сприянні ворогу. Добровільна явка з повинною при відсутності тяжких наслідків злочинної діяльності обвинуваченого повинна розглядатися як обставина, що пом'якшує провину»[13].

Згідно Директиви НКЮ та Прокурора СРСР №1096 від 31 липня 1942 р. на виконання Наказу Народного Комісара Оборони Й. Сталіна №227 від 28 липня того ж року, було визначено кваліфікувати дії командирів, комісарів та політпрцівників, що самовільно відступили з бойових позицій без наказу, як зраду Батьківщині, з винесенням вищої міри покарання – розстрілу. Таким самим був вирок за Директивою Прокурора СРСР №13/18580с від 12 жовтня 1942 р., щодо кваліфікації дій дезертирів Червоної армії, які займалися бандитизмом, збройними грабунками та контрреволюційною повстанською діяльністю.

19 квітня 1943 р. вийшов Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про заходи щодо покарання для німецько-фашистських злодіїв, винних у вбивствах та катуванні радянського цивільного населення та полонених червоноармійців, для шпигунів, зрадників Батьківщини з числа радянських громадян та їх посібників». Пункт другий цього Указу встановлював: «Пособники з місцевого населення, викриті у сприянні злодіям під час скоєння розправ і насильств над цивільним населенням та полоненими червоноармійцями, караються засланням на каторжні роботи терміном від 15 до 20 років» [14]. Усі справи про злочини фашистів на території СРСР повинні були розглядатися радянськими судами. Для злочинців встановлено ганебний вид покарання – смертна кара через повішення.

Питання, пов'язані з уточненням визначення «зрада Батьківщині», розглядалися Пленумом Верховного Суду СРСР. У його Постанові №22/М/16/У/сс від 25 листопада 1943 р. зазначалося, що неправильною була кваліфікація, у ряді випадків, воєнними трибуналами щодо «будь-якого сприяння, здійсненного радянськими громадянами німецьким загарбникам у період тимчасової окупації, незалежно від характеру цього сприяння». Тобто, ставилося питання про необхідність розмежування зрадників Батьківщини та ворожих пособників. Було визначено, що зрадниками Батьківщини вважаються громадяни СРСР, що у період тимчасової окупації служили в гестапо, на відповідальних посадах бургомістрів, начальників поліції, комендантів; надавали ворогові відомості, що складають військову та державну таємницю; видавали або переслідували партизанів, військовослужбовців Червоної армії, радянських активістів та членів їх родин; брали безпосередню участь у вбивствах та насильствах над населенням, грабунках та знищенні майна громадян, держави, установ; та рівноцінно – військовослужбовці, які перейшли на бік ворога. Далі зазначалося, що пособниками слід вважати тих осіб, що виконували завдання загарбників щодо збору продовольства, фуражу та речей для німецької армії, відновлення промислових підприємств, транспорту та сільського господарства, або сприяли у цьому за відсутності ознак зради Батьківщини, про які йшлося вище. Було також встановлено дві категорії громадян, що не підлягали кримінальному переслідуванню: а) осіб, які займаючи під час окупації адміністративні посади, допомагали партизанам, підпільникам та частинам Червоної армії, або саботували виконання вимог окупантів, допомагали населенню

у приховуванні продовольства, майна; б) дрібні службовці адміністративних установ та спеціалісти, що виконували свої професійні обов'язки (лікарі, ветеринари, агрономи, інженери, вчителі) [15].

Вказана постанова передбачала внесення суттєвих коректив у процес вирішення долі багатьох людей. Слід зазначити, що саме недотримання вказаних положень стало головною причиною суворих (часто смертних) покарань для тих людей, кого згодом було реабілітовано.

7 серпня 1944 р. Пленум Верховного Суду СРСР затвердив спеціальну Постанову №12/8/у/с, у якій було зазначено: «Ворожу діяльність, здійснену проти радянської держави «оунівцями» – членами антирадянської організації «ОУН» – з числа радянських громадян, кваліфікувати за статтями 54-1«а» або 54-1«б» та 54-11 КК УРСР». Тобто, згідно КК 1927 р. це – зрада Батьківщини, яка посилювалася за участь військовослужбовців у військових операціях та організаційна діяльність, спрямована на підготування або вчинення контрреволюційних злочинів [16].

У травні 1947 р. було прийнято Указ Президії Верховної Ради СРСР «Про скасування смертної кари». Смертна кара замінювалась у мирний час ув'язненням у ВТТ строком на 25 років. У січні 1950 р. було введено смертну кару для зрадників Батьківщини, шпигунів, підривників-диверсантів.

У 1948 – 1953 роках розділ «Контрреволюційні злочини», а також інші розділи КК УРСР було доповнено законодавчими актами, що посилювали кримінальну відповідальність за різні види злочинів.

Загальна кількість арештованих на території України у 40 – 50-х рр. ХХ ст. за підрахунками В. Нікольського становила: у 1940 р. – 48043 особи [17]; у 1941 р. – 22000; у 1942 р. – Україна була окупована фашистами; у 1943 р.– 22739 (за іншими даними – 22744 та 22896); у 1944 р. – 30954 [18]; у 1945 р. кількість заарештованих органами НКДБ складала 30340 осіб [19].

Долю заарештованих органами держбезпеки вирішували не тільки суди. Радянська каральна система від самого початку свого існування запровадила та широко використовувала так звані позасудові органи.

Складність підрахунків вироків щодо обвинувачених у 1940 р. полягає в тому, що в органах ДПУ-НКВС УРСР облік проводився з використанням так званої «подвійної бухгалтерії». Так, в Державному архіві СБУ зберігаються документи, в яких використовуються два різних підходи: 1) облік справ та осіб, яких було заарештовано у 1940 р. та засуджено того ж року, 2) облік, що враховує справи на осіб, яких було заарештовано у попередні роки, але розглядалися вони судами або позасудовими установами саме у 1940 р. Причому, у другому випадку є деталізація даних по місяцях. Так, в 1940 р. в Миколаївській області було винесено 89 вироків та рішень, що склало 1,3% від загалу по УРСР [20]. Для порівняння, в 1939 р. по Миколаївській області було винесено 7,0% вироків та рішень від загалу по Східній Україні; в 1940 р. цей показник становив 4,4% [21]. Отже, відносні показники Миколаївської області в 1940 р. зменшилися.

Війна не змогла зупинити незаконні сталінські репресії. Вже на самому її початку була проведена антилюдська великомасштабна акція з виселення радянських німців з постійних місць проживання. Сигналом до проведення такої «масштабної операції»

стало донесення №28 від командування Південного фронту Й .Сталіну із Вознесенська Миколаївської області від 3 серпня 1941 р.:

• Військові дії на Дністрі показали, що німецьке населення стріляло з вікон і городів по нашим військам, які відступали. Встановлено також, що вступаючі фашистсько-німецькі війська в німецькому селі 1 серпня 1941 р. зустрічались хлібом і сіллю. На території фронту знаходиться велика кількість населених пунктів з німецьким населеням.

• Просимо надати вказівки місцевим органам влади про негайне виселення неблагонадійних елементів. (Тюленєв, Запорожець, Романов) [22].

Й. Сталін наклав на шифротелеграмі резолюцію: «Товаришу Берія. Необхідно виселити з тріском». 31 серпня 1941 р. Політбюро ЦК ВКП(б) прийняло спеціальну постанову «Про німців, які проживають на території Української РСР», згідно якої встановлювалось:

• Німців, які стоять на обліку як антирадянський елемент арештувати.

• Останню частину працездатного чоловічого населення у віці від 16 до 60 років мобілізувати у будівельні батальйони і передати НКВС для використання у східних областях СРСР [23].

Таким чином, масові виселення, які були започатковані в ході колективізації, знайшли своє продовження в депортаціях цілих народів. У наступні роки депортація народів була обґрунтована вигаданою «зрадою Батьківщині» [24]. Розширення депортаційних заходів було пов’язане не лише із початком Великої Вітчизняної війни, а й із загостренням криміногенної ситуації та погіршенням економічного становища на місцях [25].

Аналіз документів обласних державних архівів Півдня України засвідчує, що партійні органи серйозно турбував морально-політичний стан населення з початком фашистської агресії, оскільки вони побоюювались відповідальності за антинародні експерименти, що впроваджувала Комуністична партія протягом 20 – 30-х років. З усіх райкомів до Миколаївського обкому КП(б)У постійно надходить інформаційний матеріал, в якому детально аналізуються настрої місцевих жителів та їх відношення до виконання мобілізаційних планів державного керівництва. Висновки залишали бажати кращого. Тому перед комуністичною пропагандою стояло першочергове завдання створення атмосфери «запаморочення від успіхів» та «єдиного бойового табору партії та народу» з метою залучення кожного громадянина для роботи на «оборонку», а перед органами НКВС – арешт всіх незгодних з такою «пропозицією».

Створення ідеологічних міфів про небувалий підйом, згуртування навколо партії, про одностайну підтримку всіма національностями та соціальними верствами мобілізаційних заходів державного керівництва, направлених на боротьбу проти гітлерівських військ розпочалося партійною пропагандою в перші ж дні війни. На сторінках обласних та районних газет тих років – «Южная правда», «Ленінським шляхом», «Більшовицьке плем’я», «Наддніпрянська правда» та інших можна побачити дійсно приклади справжнього патріотичного підйому лише частини населення, спрямованого на допомогу діючій Червоній армії.

Враховуючи те, що німецька армія вела успішний наступ в СРСР, використовуючи ідею «визволення радянського народу від комунізму», радянська пропаганда вдалася

до національно-патріотичної риторики – «всебічного обґрунтування і розтлумачування визвольного, справедливого характеру …війни, шляхетних цілей захисту батьківщини. В цьому контексті модель «Вітчизняної війни» пасувала якнайкраще» [26].

24 червня в пресі друкується виступ по радіо Заступника Голови Ради Народних Комісарів СРСР і Народного Комісара Закордонних Справ В.М. Молотова, в якому наголошується на безпідставний напад гітлерівських військ на СРСР, наголошується на вітчизняному характері війни проти фашизму, висловлюється впевненість, що «…червона армія і народ знову поведуть переможну вітчизняну війну за батьківщину, за честь, за свободу.» [27].

Проведення прямої паралелі між нацистською агресією та вітчизняними війнами у минулому мала дати чітко зрозуміти населенню, що напали не ми, а вчинили напад на нас, що це не наслідок чергової спроби когось визволяти, чи навертати на шлях комунізму, що наразі ми обороняємося і йдеться про саме існування радянської держави як такої. Водночас, порівнюючи радянсько-німецьку війну з Вітчизняною війною 1812 р., сталінське керівництво мало намір активізувати не стільки «революційну свідомість мас», скільки зіграти на національно-патріотичних струнах російської душі. До певної міри це свідчило про розгубленість радянського уряду, адже, прикриваючись національно-патріотичними гаслами, він де-факто визнавав безсилість тут своєї попередньої політики і комуністичної ідеології на загал [28]. До того ж в бесіді з американським послом в Радянському Союзі А. Гарріманом у вересні 1941 р. Сталін так прямо і зазначив: «У нас нема жодних ілюзій, що буцімто вони (радянські люди) б'ються за нас. Вони б'ються за Матір-Росію» [29].

Радянська пропагандистська машина почала набирати оберти вже на початку війни. Політагітатори переконували суспільство у правильності дій партійних органів, у необхідності їхньому всебічному сприянню, у засобах масової інформації висвітлювали виключно приклади всенародної підтримки мобілізаційних заходів державного керівництва. Проте замовчувалися факти протидії різного характеру серед значної частини людей, антирадянські виступи, що мали місце у промисловому виробництві, сільському господарстві та в лавах Червоної армії.

26 червня в ЦК КП(б)У Миколаївський обком КП(б) повідомить про «гарячу» підтримку мобілізаційних заходів державного керівництва трудівниками села і міста, що висловлювали наміри на багатолюдних мітингах, які пройшли у всіх населених пунктах області: «На всіх фабриках, заводах, в МТС, колгоспах, радгоспах та закладах Миколаївської області 22 – 23 червня відбулись чисельні мітинги працівників, на яких були присутні більше 200000 чоловік. Трудівники, колгоспники і службовці в своїх виступах і рішеннях, повністю підтримуючи заходи радянського керівництва, направлені на розгром фашистських варварів, одночасно запевнили партію і радянське керівництво, що віддадуть усі свої сили, а якщо буде потрібно, то й життя за Батьківщину, для розгрому пихатого ворога» [30].

Безперечно, загроза з боку фашистської навали та пропагандистські заклики сколихнули патріотичні почуття багатьох людей, які були налаштовані день і ніч працювати на заводах, фабриках, у полі на збиранні врожаю і віддавати всі кошти на «оборонку». На нашу думку, говорити про «єдиний бойовий табір народу та партії» не коректно. Основними ініціаторами, що «спонукали» до різного роду соцзмагань та

перевиконання мобпланів були в основному компартійні активісти, полум'яні заклики та трудові приклади яких переважно і використовували для висвітлення в засобах масової інформації.

Так, наприклад, окремі працівники заводу імені А. Марті, виступаючи на мітингу, запропонували «просити» державне керівництво продовжити робочий день на час бойових дій, зобов'язались взяти курс на перевиконання виробничих планів та запропонували ширити цей рух на інші підприємства області [31].

З огляду на вище сказане, зазначимо, що кількісно партійна організація області за станом на 01.12.1939 року становила всього 19128 чоловік [32]. Необхідно зауважити, кількість присутніх людей на мітингах по всій області – 200 тисяч – невелика цифра, оскільки на момент утворення Миколаївської області в 1937 році за даними про кількість населення вказується на 1.109.571 чоловік, з яких міського населення – 336.142, сільського – 773.429 чол. [33]. До того ж, бути присутнім на зібраннях ще не означає підтримувати насправді, оскільки люди розуміли всю небезпеку відкритого антирадянського протистояння в умовах оголошення воєнного стану.

Поряд з висвітленням всенародної «ейфорії» на сторінках газет замовчувалися факти антирадянського спрямування, що виникали в різних середовищах: в лавах Червоної армії, партійних функціонерів, серед робітників та селян, інтелігенції, нацменшин. Більше того, часто документи про такі випадки надходили з райкомів в обком партії під грифом «таємно» та «цілком таємно», а вже звідти їх спрямовували до ЦК КП(б)У [34].

Зокрема, у доповідній записці Миколаївського обкому партії до ЦК КП(б)У від 15.07.1941 р. наголошується, що «… Поряд із бойовим підйомом трудівників області є окремі випадки, коли боягузи і панікери, антирадянський елемент поширюють плітки, ведуть антирадянські розмови, прагнуть дезорганізувати мобілізаційну готовність населення. Скрізь ці німецькі найманці отримують рішучу відсіч…» [35].

Колгоспниця Тютюнник (колгосп «Авангард», Калініндорфський район) заявила своїй сусідці: «Коли прийдуть, німці ми все заберемо у тих, хто нас розкуркулював, особливо з ними поквитаються сім'ї репресованих» [36]. «На збірному пункті у Голопристанському районі Мезенцева звернулась до проводжаючих військовозобов'язаних з такими словами: «Всі комуністи сидять на своїх місцях, а наших синів та чоловіків відправляють на бойню, прирікаючи нас на голод» [37].

Громадянин Шиян Ф.І в розмові сказав: «Моє життя пропало, нехай мене розстріляють, для мене всерівно життя немає, я голодний і семеро діточок зі мною, а хліба немає, колгосп не допомагає» [38]. У Центральному районі Миколаєва слюсар залізниці Бабін заявив: «Прийдуть німці, запитають, хто встановив норму на повну заробітну плату підписуватись на державну позику?» [39].

Про ставлення жителів окремих населених пунктів до партійних агітаторів свідчить і такий факт: «Комсомольці Торно, Сокар та інші в бесіді з тов. Афанасьєвим заявили, що вони не впевнені в окремих своїх колгоспниках, що вночі, спостерігаючи за полями колгоспу не зазнають підпалу від своїх же окремих жителів хутора» [40].

В лавах партії теж було не все «гаразд»: «Голова Снігурівської автоколони, член ВКП(б) Л.Л. Тетер не хотів вчасно виконати мобілізаційний план поставки автомашин і затримав їх на 31 годину» [41]. «Колишній секретар Херсонського міськкому

ЛКСМУ – член ВКП(б) Вейнбрун по спеціальному набору відмовився піти на політичну роботу в Червону армію» [42].

В архіві управляння СБУ в Миколаївській області зберігається чимало кримінальних справ репресованих осіб в 1941 – 1942, 1944 – 1949 роках, матеріали яких є добрим прикладом, що засвідчує строкату палітру настроїв серед населення області та вихідців з неї, що перебували на службі в різних частинах Червоної армії в ті роки. Внаслідок всебічного аналізу кримінальних справ репресованих, можна зробити деякі узагальнення:

• свідомість населення Півдня України, як і України в цілому, у 1941 р. була розколота: одна частина підтримувала заходи державного керівництва і готова була дати рішучу відсіч окупантам, інша – висловлювала певні сподівання на краще з приходом німців і вивільнення від комуністичного ярма, або ж, принаймні, зайняла очікувальну позицію;

• антирадянські настрої панували серед представників різних професій, що згодом стали наслідком їх ухилу від евакуації та співпраці з фашистськими окупантами: від рядового колгоспника, бухгалтерів, касирів, бригадирів, до голів колгоспів, особливо, вихідців з українських селян, навіть були представники органів НКВС (начальник Миколаївського СІЗО) та їх агентурної сітки;

• серед бійців Червоної армії – вихідців з Півдня України, спостерігається невдоволення діями вищого військового командування, вищого партійного керівництва, вчинення актів розправи під час бою з безпосередніми командирами, дезертирство та свідомий перехід на сторону військ Вермахту.

• представники національних меншин Півдня України, особливо німецької, взагалі розцінювалися як потенційні вороги і підлягали репресіям за національною ознакою.

	За національними ознаками		**За політичні погляди**	
Представники національностей	Виведені з лав Червоної армії	Заарештовані колгоспники, одноосібники та ін.	Вилучені з лав Червоної армії	Заарештовані голови колгоспів, бригадири, касири, бухгалтери, робітники, колгоспники
Німці	**74**	**108**		
Українці			**94**	**70**
Росіяни			**17**	**12**
Болгари	**2**		**3**	
Поляки				**1**
Чуваші			**1**	**3**
Євреї			**3**	**9**
Білоруси			**1**	**2**
Молдовани	**2**		**3**	

Дещо пізніше, з наближенням німців, на думку авторів, такі «поодинокі» випадки громадянської непокори стануть наслідком того, що десятки тисяч людей навмисно ухиляться від евакуації, дезертирують з лав Червоної армії та залишаться на окупова-

ній території з надією, що німці визволять їх від комуністичного ярма. Але необхідно також зауважити: не можна вважати абсолютно все населення окупованих територій таким, що було антирадянськи налаштованим і навмисно залишилося, адже частина бажаючих просто не встигла евакуюватися, оскільки місцеве партійне керівництво не забезпечило вчасну евакуацію всього населення, вчинивши, на нашу думку, злочин по відношенню нього.

Відповіддю правоохоронних органів на об'єктивні соціальні кризові явища стало застосування репресивних заходів до проявів антирадянського характеру. На базі облікових карток громадян, що зазнали політичних репресій, які знаходяться у фонді Миколаївської редакційно-видавничої групи наукового-видання «Реабілітовані історією» авторами статті зроблено підрахунок репресованих людей в 1941 р., що проживали на момент арешту на території області або були місцевими жителями та перебували на службі в лавах Червоної армії.

Репресовані мешканці Миколаївської області в 1941 р.

З наведених прикладів видно, що чимало людей розуміли ситуацію, в яку вони потрапили. Більшість їхніх нарікань та звинувачень на адресу партійних керманичів була адекватною і цілком виправданою, з огляду на результати проведених вітчизняними науковцями сучасних досліджень з історії діяльності радянського тоталітарного режиму. Але за законами тієї системи таких людей прийнято було вважати «панікерами», «антирадянськими елементами», «ворогами народу», «поширювачами неправдивих чуток», що своїми висловлюваннями «поганили радянське керівництво та Червону армію».

Але головним підтвердженням щодо масовості невдоволених радянською владою стануть матеріали слідчих справ репресованих вже в післявоєнний період, з яких вже можна буде зробити висновки про характер та розмах добровільної співпраці населення Півдня України з окупантами в 1941 – 1943 рр.

З перших днів радянсько-німецького конфлікту перед органами НКВС-НКДБ ставилось завдання посилити нагляд, а вразі необхідності вилучити з різних підприємств, установ та організацій осіб, які «на думку» працівників компетентних органів не викликали політичної довіри, входили в категорію «соцвредного и опасного для советов элемента», куди потрапили так звані «куркулі», що вже відбули строки покарання у ВТТ, вихідці з таких родин, учасники антибільшовицьких повстань 1920 – 1930-х рр. та інші «антисоветчики», які безпосередньо зіштовхнулися з справжнім обличчям радянського тоталітаризму, а зрозумівши його суть, відповідно становили загрозу для комуністичної ідеології.

Так, на засіданні бюро Казанківського РК КП(б)У 25.06.41 р. наголошувалось: «З боку НКВС та його апарата ще в недостатній мірі виконується наказ начальника гарнізону по Миколаївській області.

РК КП(б)У ПОСТАНОВЛЯЄ:

1. Зобов'язати начальника РВ НКВС тов. Вербовенка посилити нагляд за колишніми куркулями, бандитами, «чуждыми элементами» і спекулянтами. Повести боротьбу з особами, що роблять запаси продуктів та промтоварів, застосовуючи до них покарання відповідно до законів воєнного часу... [43].

А у протоколі цього ж райкому від 01.07.41 р., при обговоренні результатів створення та діяльності винищувального батальйону при РВ НКВС та груп сприяння по колгоспам вже акцентувалось: «...при створенні груп сприяння винищувальному батальйону зі сторони секретарів первинних парторганізацій не приділено достатньої уваги і все кинуто напризволяще, в результаті чого допущено у склад цих груп осіб, що не заслуговують політичної довіри (куркулі та ін.)...

РК КП(б)У ПОСТАНОВЛЯЄ:

...4. Начальнику РО НКВС Вербовенку, секретарям первинних парторганізацій і головам сільських рад перевірити осіб, що перебувають у групах сприяння винищувальному батальйону, очистити ці групи від ненадійних та нестійких елементів... [44].

До списку «неблагонадійних» потрапляла і та категорія населення, яка виступала проти надмірно жорсткого трудового законодавства, що впроваджувалось у передвоєнні роки. 22 червня 1941 року заарештували працівника заводу №198 Ю.У. Дядюру за те, що в 1940 р. протестував проти Указу Президії Верховної Ради від 26.06.40 р. [45]. У звинувачувальному вироку суду зазначалося, що він переслідував мету пропагувати серед робітників вчинити непокору проти цього указу шляхом масового невиходу на роботу» [46].

На допиті у слідчого Ю.У. Дядюра пояснював свій вчинок так: «У 1940 р. влаштувався на роботу. Працюючи малокваліфікованим робітником заводу №198, отримував невелику зарплатню: 300 крб. Хотів звільнитись та влаштуватись на інше підприємство. Але у зв'язку з оприлюдненням Указу ПВР від 26.06.40 р. адміністрація заводу відмовилась звільнити мене. Саме це і викликало у мене незадоволення та ідею створення акції непокори серед робітників» [47].

Органи НКВС особливо «оперативно» спрацьовували під час арешту активних «антисоветчиков».

10 серпня декількох сторожів Снігурівського лубзаводу заарештували за те, що вони закликали робітників до вчинення «терористичних актів» проти партійного та керівного складу заводу, погрожуючи останнім [48].

Під час слідства з'ясувалось: «8-го серпня 1941 року дирекція Снігурівського лубзаводу, на основі відповідних вказівок розпочала підготовку до евакуації сімей комуністів та червоноармійців в глиб СРСР. Робітники, дізнавшись про те, що, начебто, дирекція заводу, отримавши гроші для розрахунку з робітниками, вночі збиралася евакуюватись, попередньо не давши відповідний розрахунок. Вдень, під час того, як дирекція дала розпорядження про знищеняя документації заводу, біля контори управління зібралися робітники та почали висловлювати своє невдоволення втечею керівництва та евакуацією сімей комуністів. Сторожі цього заводу, домовились між собою про те, що якщо хтось з дирекції буде виїжджати, то вони не допустять цього та, якщо знадобиться, навіть використають зброю» [49].

З.Л. Дубина, Г.П. Портянко пояснили на допиті, що керівництво, отримавши зарплату, намагалось евакуюватись, не виплативши робітникам та службовцям відповідні кошти, тому вони і заявили, що не випустять їх з території заводу [50].

Характерним прикладом умов, що існували у тюрмах, де утримувалися «особливо небезпечні вороги» радянської влади, та фізичного стану, до якого їх доводили, є висновок судмедексперта тюрми №3 м. Свердловська про смерть З.Л. Дубини та

Г.П. Портянко відповідно від 13 та 15.04.1942 р.(зауважимо: обоє померли з різницею у два дні!): «Трупи з явними ознаками виснаження… Смерть природна від гострого ентероколіту, запалення легенів, виснаження…» [51].

Хід військових операцій на початковому етапі бойових дій яскраво показав трагічність попередніх кадрових чисток. Крім шоку від несподіваності німецького нападу, додались проблеми незадовільного керівництва військами. Не в останню чергу за рахунок нестачі у РСЧА досвідчених військових кадрів, десятки тисяч яких репресували в передвоєнні роки, а молодь, якій за рахунок цього «пощастило» швидко зробити кар'єру, була неспроможна компенсувати значні втрати досвідчених професіоналів. В практичній діяльності військових стали проявлятися такі риси як інертність, безініціативність, вони не наважувались приймати самостійні рішення. Репресії проти командних кадрів створили ситуацію, при якій військовослужбовців всіх рівнів, починаючи з рядових бійців, закликали «виявляти» своїх командирів. Така «пильність» в перший період війни негативно впливала на стан військової дисципліни, знижувала боєздатність військ.

В зв'язку з частими військовими поразками та втратою значної частини території СРСР, людських та матеріальних ресурсів, зросла кількість солдатів та офіцерів, які зневірились у вищому військовому та державному керівництві внаслідок їх невмілого командування, нерідко звинувачуючи їх у зраді свого ж народу. Часто не витримавши психологічного навантаження тих днів, багато бійців Червоної армії вирішували врятувати своє життя шляхом дезертирства. За це їх жорстоко переслідували каральні органи. Особливо загрозливого розмаху дезертирство набрало після катастрофічної поразки радянських військ під Києвом у вересні 1941 р. До червоноармійців доходили страхітливі подробиці вчиненого там побоїща, звістки про сумний стан військових частин, долю полонених. Часто такі «провокаційні чутки» приносили дезертири а також ті, хто вирвався з ворожого полону. Для боротьби з чутками Президія Верховної Ради СРСР прийняла Укази від 6 липня 1941 р. та від 15 листопада 1941 р. «Про відповідальність громадян за поширення у воєнний час неправдивих і брехливих чуток та панічних настроїв» [52].

Вище державне та військове керівництво Радянського Союзу катастрофічно втрачало контроль за ситуацією у боях літа – осені 1941 р., деморалізація військ дедалі зростала. За об'єктивний аналіз поразок Червоної армії у перші місяці війни бійців та командирів середньої ланки суворо карали правоохоронні органи, тим самим «рубаючи під корінь» навіть думки вслух, що могли викликати зневіру серед воїнів у вищому командному складі Червоної армії.

Наприклад, 9 жовтня 1941 р. одного з бійців (родом з с. Жуковка Братського району Одеської області), що перебував на лікуванні після виходу з оточення у шпиталі №2821 у м. Горькому, запросили у кабінет комісара, де також знаходилося декілька пропагандистів. Його попрохали розповісти про те, як він воював і які є недоліки на фронті. У відповідь на це сержант сказав: «…З перших днів війни ми одразу побачили зраду вищого командного складу. Напередодні фашистського вторгнення не територію СРСР, тобто 21.06.41 р. у нас відібрали всі бойові кулемети і гвинтівки під виглядом технічного огляду. А як тільки розпочалися бойові дії, то всі солдати були змушені користуватися навчальною зброєю, з якої стріляти неможна. Коли кинулись

до складів за бойовою зброєю, то командуючий Прибалтійським воєнним округом генерал-майор Кузнєцов (напевно, йдеться про Кузнєцова Федора Ісидоровича) не дозволив відкрити склади[53]… німці у Прибалтиці захопили нас зненацька…»[54].

Одразу після розмови цього сержанта передали на допит в Особливий відділ, де, зрозуміло, на нього «пошили» справу та направили на розгляд Військового трибуналу.

Перебуваючи на фронті, солдати на власні очі бачили, що відбувається насправді у військах, тому при проведенні політзанять та масовій читці «сводок совинформбюро» з недовірою ставились до інформації, що нав'язувалась червоноармійцям. Необережно сказані слова уголос серед кола бійців одразу «долітали» в Особливий відділ, де трактувались, як злісний наклеп. Так, червонофлотці лінкору «Парижская Коммуна» у 1941 р., обговорюючи поміж себе свої спостереження, зазначали: «…ось дивись скільки поранених вивозять, а в газетах про це не повідомляють. Наші газети тільки брешуть та пишуть про те, скільки їхніх вбито і поранено. А насправді, наших бійців там вбивають набагато більше! Все, що пишуть в газетах та говорять на радіо – неправда!» [55].

«Наші успіхи також висвітлюють неправдиво – спеціально для підняття духу серед населення та у військах. Насправді ми несемо великі втрати, але нам нічого не повідомляють» [56]. Бійці окремої військової частини №136, що перебували у тилу Південного фронту на формуванні, на політзанятті роти 27.08.41 р., після того як політрук прочитав та пояснив зміст наказу №270, на перерві звернулися до нього: «Як можна вірити командному складу, які посилають бійців, а самі виявилися шкідниками?!» [57]. Зрада на фронті за рахунок командування! Рядові не зраджують! Командному складу вірити неможна! [58]. Обговоривши виступ Сталіна від 3.07.41, зробили висновок: «Наказ Сталіна говорить про те, що при відступі наших військ потрібно все знищувати, а це означає, що наші сім'ї, які залишались на території, що підлягала окупації німцями, повинні вмерти з голоду!» [59].

На цьому ж політзанятті один з бійців запитав у політрука: «Що буде з нашими сім'ями, що залишились на окупованій ворогом території?» Політрук відповів, що вони евакуйовані і їм надали допомогу. Потім політрук почав читати газети, в яких писалось про знущання німців над мирним населенням. Червоноармієць знову запитав: «Як це може бути: ви недавно сказали, що наші сім'ї вивезені, а тепер ви кажете, що німці знущаються над ними!»

За «допитливість» Військовий трибунал Південного фронту вироком від 09.09.41 р. засудив Рожко Олександра Яковича до ВМП. Пізніше вирок замінено 10 роками ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років [60].

Особливі відділи підрозділів, «зміцнюючи« морально-політичний стан своїх військовослужбовців, суворо карали і за так звані «наклепи на міць Червоної армії» та «умови служби бійців». Пастушенко Миколу Омеляновича (до призову на військову службу проживав у Миколаївській області) було заарештовано за те, що в перших числах липня 1941 р. розповідав, що на Західному фронті наші війська здають одне місто за другим, що німці направляють в бій танкові дивізії і корпуси, а у нас їх немає. Ми могли воювати тільки на словах, а як справа дійшла до війни, то ми виявилися слабкими. Тепер не 1918 р., коли Червона армія могла перемагати криком «Ура» і штиком, тепер потрібно воювати технікою, а вона у нас слабка [61].

Генерали, яких розстріляли раніше, насправді командували вміло і правильно, а ці «маршали» нічого не знають!

… Командування харчується добре, а нам дають командирські відходи [62].

Косиновского Бориса Федоровича (народився у Первомайському районі Одеської обл.), командира розвідроти 280 сд, заарештували одразу після того, як він в присутності політрука своєї роти заявив: «Газети пишуть, що в нас усього багато, а насправді – нема ні танків, ні літаків, тільки посилають неозброєних бійців на фронт вмирати» [63].

М.М. Новіцьким (до призову в армію мешканець Миколаївської області) Особливий відділ зацікавився після його розмови у колі бійців, що знаходились на крейсері «Червоний Крим» та направлялись з Севастополя до Батумі. Серед особового складу ділився своїми враженнями: «Якщо будемо воювати і далі так як зараз, то німці переможуть. Зброї не вистачає, танків мало, взаємодія частин відсутня! Наші літаки бомблять своїх же бійців!»[64].

Як показують сучасні дослідження вітчизняних та зарубіжних дослідників репресій періоду Великої Вітчизної війни, такі «брехливі чутки» та «наклепи на радянську дійсність» насправді відображали реалії того часу. Але за законами радянської тоталітарної системи авторів таких «наклепів» прийнято було вважати «боягузами», «панікерами», «поширювачами неправдих чуток», за що вони отримували жорстокі покарання.

Особливою жорстокістю по відношенню до військовослужбовців під час війни відзначалися смертні вироки Особливих відділів військових підрозділів, що виконувалися без рішення Військових трибуналів у присутності особового складу для його залякування. Так, 13 серпня 1941 р. за наказом Особливого відділу 9-ї стрілецької роти 161-го сп 95-ї сд Південного фронту перед строєм червоноармійців розстріляли Ревко Федора Андрійовича. При винесенні рішення стосовно Ф.А. Ревко навіть не взяли до уваги обставини, за яких він потрапив у німецький полон та внаслідок яких йому вдалося звідти звільнитися: «Приблизно 01.08.41 р. наша рота розташувалась у маленькому населеному пункті (назви не знаю), приблизно у 8 км. від ст. Роздільна. Вночі наш командир наказав наступати. Скільки йшли не пам’ятаю, але коли підійшли до посадки, яка знаходилась перед нами в 200-х м., з неї відкрили по нам вогонь. Командир наказав лягати. Лежачи, потрохи переміщувались уперед. Через декілька хвилин я озирнувся і побачив, що наша рота утікала назад. Встав і почав бігти услід за ними, але був схоплений німцями.

Коли потрапив у полон до німців, то мені дали завдання розвідувального характеру. Просили дістати дані про частини ЧА, а коли вони підійдуть до с. Кошари, то розповісти їм те, що здобув. Я погодився на його виконання, але лише для того, щоб повернутися у розташування своєї частини…» [65].

Багато дослідників вважає, що саме через несправедливе відношення радянського командування до своїх солдат, що потрапили до німецького полону, і спонукало червоноармійців не повертатися назад до лав Червоної армії та співпрацювати з ворогом, щоб таким чином вижити, оскільки вони знали, що на них чекає недовір’я зі сторони командування, а в багатьох випадках несправедливе покарання, тавро «зрадника».

Несправедливо репресії застосовувались і до бійців, що були невдоволені умовами служби в лавах Червоної армії. М.В. Коваленко, який проходив підготовку у навчальному батальйоні 140-го зсп, потрапив в Особливий відділ через те, що під час вечері говорив: «Червоноармійців погано кормлять, одною водою. Невже у Радянської влади нема що їсти, що нас кормлять одною водою? Ось командному складу, так дають і масло, і все що потрібно, а нам ні. Пригнали нас сюди та голодом морять! Це в нас десь фашист сидить та не дає нам доброго харчування!» [66].

Варто зауважити, що серед німецьких солдат також спостерігалися прояви невдоволення якістю харчування та матеріального забезпечення під час служби. Часто вони демонстративно виливали з котелків їжу, що їм давали під час обіду чи вечері. Але на відміну від радянського командування, керівництво Вермахту не застосовувало до своїх підлеглих репресивні заходи, а навпаки, звертало увагу на скарги солдат та робило все можливе, аби покращити їх умови служби [67]. Каральні функції боротьби із зрадниками Батьківщини з числа військовослужбовців, дезертирів, а також з тими, хто був у німецькому полоні або в оточенні покладалися на Особливі відділи військової контррозвідки (від 14 квітня 1943 р. – «СМЕРШ»). Їм надавалося право арешту, а у випадку необхідності і розстрілу на місці шпигунів, зрадників та дезертирів [68].

Не останню роль у допомозі Особливим відділам виявляти «панікерів» у лавах військовослужбовців та здійснювати репресивні заходи проти них відіграли і представники від уряду та партії, так звані «духовні наставники»: воєнні комісари та політруки. Відповідно до Указу Президії Верховної Ради СРСР від 16 липня 1941 р. їх посади вводилися у всіх підрозділах Червоної армії. Згідно положення про воєнних комісарів розширювалися і їх повноваження [69].

Характерним прикладом, що висвітлює значну частину роботи політруків, є свідчення Дальниченка Олександра Федоровича: «… Моє завдання полягало в тому, щоб слідкувати за настроями бійців Червоної армії та командного складу, а також – за антирадянськими виступами окремих осіб. Взагалі, все те, що так чи інакше відносилося до політичного життя країни» [70].

Організація загороджувальних загонів доручалася колишньому наркому внутрішніх справ України І. Сєрову. Про результативну роботу згаданих формувань повідомляв восени 1941 року Наркома Внутрішніх Справ СРСР Л. Берію заступник начальника Управління Особливих відділів НКВС СРСР Мільштейн: «... З початку війни по 10-е жовтня поточного року особливими відділами НКВС і загороджувальними загонами військ НКВС з охорони тилу затримано 657364 військовослужбовців, що відстали від своїх частин і втекли з фронту. З числа затриманих особливими відділами заарештовано 25878 чоловік, інші 632486 чоловік сформовані в частини і знову відправлені на фронт. Серед заарештованих особливими відділами: шпигунів – 1505, диверсантів – 308, зрадників – 2621, боягузів і панікерів – 2643, дезертирів – 8772, поширювачів провокаційних чуток – 3987, самострільників – 1671, інших – 4371. Всього – 25878. За постановою особливих відділів і за вироками військових трибуналів розстріляно 10201 чоловік, з них розстріляно перед строєм – 3321 чоловік...» [71].

Цілком усвідомлюючи справжню загрозу панічного відступу та провокаційних чуток, що могли породити невпевненість або розпач серед військових частин та населення, а також цільове використання ворогом цього досить дієвого пропагандист-

ського засобу впливу на маси, важко сприймати ті факти огульного притягнення до кримінальної відповідальності пересічних громадян, вражених поразками Червоної армії та солдат, які вирвались з оточення. Борючись із зрадниками Батьківщини, винищувальні батальйони виносили також велику кількість упереджених рішень, караючи невинних бійців.

На початку лютого 1942 року командир взводу кулеметників Василь Миколайович Ніколаєнко, житель Миколаївської області, протягом дня вів боротьбу проти переважаючого в силі і техніці ворога. Закінчувались боєприпаси, і сержант В. Ніколаєнко зронив фразу: «… Не привезуть через годину – дві снаряди, не витримаємо, загинемо…». Вже через декілька днів В. Ніколаєнко був заарештований [72]. Слідчий, на декількох листах, використавши лише висловлену бійцем фразу, звинуватив його в тому, що він сіяв серед червоноармійців поразницькі настрої, не вірив у перемогу Червоної армії, не вчив підлеглих боротися не лише зброєю, але й власним патріотизмом. Все це дало можливість військовому трибуналові 9-го Повітряно-десантного корпусу засудити В. Ніколаєнка за статтею 58-10 КК РСФСР до 10 років позбавлення волі у виправно-трудових таборах з поразкою в правах на три роки [73].

16 серпня 1941 року вийшов наказ Ставки Верховного Головнокомандування №270. У ньому трагедія Червоної армії пояснювалася боягузтвом і зловмисним дезертирством командного складу. Перший пункт цього документу передбачав репресування родин дезертирів або тих, хто добровільно здався в полон. Цим наказом грубо порушувались не тільки права людини, а й міжнародне право, зокрема, принцип презумпції невинуватості.

Родичі військовослужбовців і громадян, засуджених органами або Особливою нарадою при НКВС СРСР до вищої міри покарання за ст. 58-1«а», тобто за шпигунство, перехід на бік ворога, за сприяння німецьким окупантам, службу в каральних або адміністративних органах окупантів, навіть «за спробу зради» Батьківщини чи зрадницькі настрої підлягалися арешту й засланню. Цей документ фактично перейняв атмосферу репресій 1937 р., повертаючись до інституту «політичного», «родинного», «територіального» заручництва, який існував у 20 – 30-х рр. ХХ ст. [74].

Виданий в часи поразок Червоної армії наказ було направлено проти армійських дезертирів. Ні юридичного, ні морального виправдання не мають ті його положення, котрі надавали необмежені права каральним органам у встановленні відповідальності (аж до кримінальної) для родин осіб, які потрапили до полону.

Логічним продовженням сумнозвісного наказу №270 стала постанова ДКО від 24 червня 1942 р. «Про членів сімей зрадників Батьківщини», що автоматично створювала вакуум навколо таких громадян. Продовжуючи роботу щодо «вилучення» із суспільства членів родин зрадників та дезертирів, документ проте містив серйозні деталі, відрізняючи його від оперативного наказу НКВС СРСР від 15 серпня 1937 року, щодо членів сімей ворогів народу. В ньому вже не було вказівки щодо репресій «соціально-небезпечних дітей», хоча вони й потрапили під жорна карального механізму. За постановою ДКО СРСР членами сімей ворогів народу вважалися: батько, мати, чоловік, дружина, сини, доньки, брати й сестри, якщо вони проживали разом із зрадником або перебували на його утриманні на момент мобілізації в армію у зв’язку з початком війни [75].

Втім, вилучення із суспільства згаданих категорій осіб тривало недовго. Вже 13 вересня того ж року каральну машину дещо загальмували відповідні тлумачення з цього питання Головного військового прокурора і начальника Головного управління військових трибуналів. Передбачалося звільнення від репресій у тому випадку, коли в сім'ї обвинуваченого у зраді були й інші військовослужбовці, партизани, а також нагороджені орденами і медалями Радянського Союзу.

Це трапилось тому, що репресивний маховик набрав величезних обертів. І важко навіть уявити, скільки людей поглинула б ця страшна постанова, якби згаданий документ не звузив коло потенційних жертв. Його «гуманізм» полягав у тому, що в поле зору каральних органів мали потрапляти лише повнолітні родичі осіб, засуджених до вищої міри. Тобто військовослужбовці й громадяни, вироком для яких було ув'язнення, «не тягли» до репресивної машини своїх родичів. Хоча останні позбавлялися пенсій, інших видів матеріальних допомог, ставилися на відповідний облік і ставали пасинками своєї Батьківщини.

Не заперечуючи фактів навмисного переходу з різних причин на бік ворога військовослужбовців Червоної армії, слід підкреслити, що переважна більшість цих людей потрапила у вороже оточення не з власної вини. На початку війни у полон потрапляли не тільки окремі підрозділи, а й цілі армії та фронти. Прізвища їх бійців було занесено до списку без вісті зниклих, за що їх родини позбавляли атестатів фронтовика. Так, родина жителя Миколаївщини В. Азарова, захопленого в полон, була позбавлена будь-якої державної підтримки, а сам боєць попав до категорії «зрадників» [76].

Прикладом трагічної долі військовополоненого, який після повернення з німецьких таборів радянським урядом несправедливо був віднесений до категорії «зрадників», є лист від В.М. Сидоренка (родом з с. Акмечетка Доманівського району Миколаївської області, на момент написання листа проживав у м. Александров Володимирівської області (Російська Федерація), що у 1992 році надійшов до Інформаційного центру МВС Миколаївської області, в якому зазначалось: «… це було рівно 50 років тому. 2 липня 1942 року, не знаю за чиєю командою, вранці всі частини фронту вийшли з окопів, вишикувались у безладні колони і стали рухатись у напрямку Старого Осколу. Йшли два дні.

Увечері 3-го липня підійшли до Старого Осколу, звідки нас німці зустріли кулеметним вогнем…

Ці дні і наступні два ніхто військами не керував, навіть не намагався організувати хоч якусь оборону. Все йшло стихійно. На ранок 4-го липня ми потрапили у якийсь ліс. На світанку німці розпочали вести методичний артилерійський та мінометний вогонь по всьому лісу. Скільки було вбито та поранено ніхто не знає!

Увечері, коли припинився обстріл, всі, хто міг йти стихійно вийшли з лісу і пішли в одну сторону, ніхто не знав, куди йти… Пізніше на конях з'явились німці і розпочали прочісувати поле. З нашої сторони не було ні єдиного пострілу, люди просто піднімались і йшли туди, куди вказували.

І ось виникає питання: ХТО КОГО ЗРАДИВ?

По закону – зрада присязі. Але ж, фактично, хто зрадив десятки, а можливо сотні тисяч бійців, віддавши їх без бою до рук німців?

З себе відповідальності не знімаємо, але хто ж відповість за все те, що з нами трапилось? У літературі зазначається, що командували цим фронтом Тимошенко та Хрущов. Ким вони потім стали – відомо! А нам прийлось стати «зрадниками» Батьківщини…[77].

Останнім часом газети, телебачення, радіо багато пишуть і говорять про долі колишніх військовополонених, про їх утиски після повернення на територію СРСР… До мене часто звертаються з питанням: «Чому я не учасник Великої Вітчизняної війни?». Звісно не кожен зможе зрозуміти, що зі мною було. Зараз після розпаду СРСР у нових державах подібних до мене реабілітують. А в Росії, ми продовжуємо ходити «В черной шкуре»…[78].

Війна на територію Миколаївської області прийшла з півночі в кінці 1941 року. Наш край захищали війська 18-ї та 9-ї армій Південного фронту під командуванням генералів А.К. Смирнова і Я.Т. Черевиченка, але сили були нерівні. Дві радянські армії були оточені з трьох сторін механізованими частинами групи фон Клейста.

Командування Південного фронту здійснило прорив у двох напрямках – на залізничну станцію Грейгове та м. Херсон, внаслідок чого 18-та і 9-та армії вирвались з оточення і зберегли боєздатність для подальших боїв.

У провалах першого періоду війни тогочасна система звинуватила військовослужбовців, тим самим прикриваючи власні помилки. До числа потенційних «зрадників Батьківщини» було занесено всіх бійців, хто знаходився поза лінією фронту. Здебільшого це були солдати і офіцери, що вийшли з оточення.

Трагічно склалася доля командира 51-ї стрілецької дивізії 9-ї армії Південного фронту генерала П.Г. Цирюльникова та начальника автобронетанкових військ 18-ї армії генерала М.Д. Гольцева. Генерал Цирюльников потрапив у німецький полон у листопаді 1941 року, здійснив втечу. А коли опинився у розташуванні наших військ, був заарештований Особливим відділом. Цирюльникова звинуватили у зраді Батьківщини. Покарання він відбував у таборах Сибіру до 1953 року. Реабілітований і поновлений у званні після смерті Й. Сталіна.

Генерал Гольцев під час виходу з оточення очолював групу військ. Поблизу с. Киселівка Миколаївської області був тяжко поранений, але його врятували місцеві жителі. Восени 1941 р. Гольцев перейшов лінію фронту в районі Харкова. Його переправили у Москву, де заарештували, звинуватили у зраді Батьківщини і розстріляли. Дружина М.Д. Гольцева, яка знаходилась з маленькою дитиною в евакуації у м. Чимкенті, була заарештована, а в січні 1942 року виселена у Казахстан. Реабілітована, як і чоловік, у 1955 році.

В кінці серпня 1941 р. територія Миколаївської області була повністю окупована німецько-румунськими військами [79]. Проти окупаційних військ почалася підпільна і партизанська боротьба, яка для багатьох її учасників завершилася трагічно.

Однією з перших заявила про себе в Миколаєві диверсійна група під керівництвом розвідника В.О. Лягіна (Корнєва). Група була сформована ще до початку окупації. До її складу увійшли О.П. Сидорчук, Г.Т. Гавриленко, О.М. Наумов, М.В. Улезко, І.Н. Коваленко, Д.А. Свідерський, П.П. Луценко, І.С. Соломін, П.Г. Шаповал. Головними задачами групи Лягіна було проведення в місті диверсій та розвідки.

Незважаючи на успішну роботу групи Лягіна в окупованому Миколаєві, у 1944 році до родини Віктора Олександровича поставилися з підозрою і недовірою. В роки

війни Лягіни були евакуйовані спочатку в Ярославську область, а потім в Алма-Ату. В музеї підпільно-партизанського руху Миколаївської області зберігаються два документи: довідка НКВС від 14 березня 1944 року про повернення родини В.О. Лягіна з Алма-Ати і розпорядження від 18 березня 1944 року начальника Тихвінського міськвідділу УНКДБ по Ленінградській області про влаштування родини Лягіна на місце проживання в м. Тихвіні [80].

Органам держбезпеки вже було відомо про ліквідацію групи Лягіна. Але 14 – 18 березня 1944 р. Миколаїв ще не був звільнений від німецько-румунських військ і до проведення органами безпеки розслідування обставин діяльності і загибелі В.О. Лягіна та підпільної групи, родині не дозволили повернутися на довоєнне місце проживання в Ленінград. В березні 1945 р. Г.О. Олександрова, сестра В.О. Лягіна, одержала повідомлення про присвоєння Віктору Олександровичу звання Героя Радянського Союзу.

Хазяйками конспіративної квартири В.О. Лягіна в Миколаєві по вул. Чорноморській (тепер Лягіна), 5 були Емілія Йосипівна і Магда Дукарти. Мужність цих двох жінок, які прийняли Віктора Олександровича в свою родину, значною мірою забезпечила конспірацію розвідника.

В 13 років Магда залишилась без батька, Івана Яковича Дукарта, який був висококваліфікованим лікарем-невропатологом, добре відомим миколаївцям. Після смерті батька Магда працювала піонервожатою, потім, в 16 років, вступила до Миколаївського музичного училища. Продовжила навчання в Ленінградському музично-педагогічному училищі, по закінченні якого в 1940 р. викладала в СШ №261 Жовтневого району м. Ленінграда.

23 червня 1941 р. Магда пішла у відпустку і поїхала до Миколаєва. Вона хотіла евакуюватися, але керівництво обласного управління НКВС домовилось з Емілією Йосипівною, що в її будинку буде жити їх співробітник. І Магда залишилась в окупації. 7 серпня 1941 р. В.О. Лягін (Корнєв) оселився в родині Дукартів, які мешкали тоді в будинку по вул. Шевченка, 61. А восени 1942 р. Дукарти переїхали в будинок по вул. Чорноморській, 5.

Після війни Магда Дукарт написала декілька листів Народному Комісару Внутрішніх Справ Меркулову. Лист від 4 липня 1945 року Магда починала словами: «За дорученням майора НКВС СРСР товариша Віктора Олександровича Корнєва я дозволяю собі звернутися до Вас з цим листом» [81]. Далі вона повідомляла короткі дані про службу В.О. Лягіна до війни. В листах Магда називала Віктора Олександровича тільки Корнєвим і підписувала листи «Магда Дукарт-Корнєва». З достатніми подробицями описана в листі робота В.О. Лягіна і М.І. Дукарт в миколаївському підпіллі [82].

Про себе вона писала: «Моя офіційна діяльність під час окупації полягала у наступному: спочатку нам було дуже важко встановити зв’язок із суднобудівним заводом ім. А. Марті, куди я вступила за вказівкою В.О. Корнєва на службу в якості перекладача до адмірала фон Бодеккера. Пізніше з адміралом за мого сприяння був особисто познайомлений товариш Корнєв» [83].

На заводі Магда працювала з 6 вересня 1941 р. по 31 березня 1942 р. Потім звільнилась і через деякий час пішла на службу в міський комісаріат перекладачем комісара доктора Отто. В комісаріаті вона працювала до арешту В.О. Лягіна в лютому 1943 р.

Про арешт В.О. Лягіна і Г.Т. Гавриленка (зв'язкового В.О. Лягіна) 5 лютого 1943 р. Магда повідомляла в листі: «Вранці товариші Корнєв і Ніколаєнко (Т.Г. Гавриленко) були зпарештовані гестапівцями за зрадою лікарки М.С. Любченко». Представники гестапо неодноразово попереджали Магду про необхідність припинити будь-які зв'язки з В.О. Лягіним, але вона заявила, що вважає обов'язком приносити чоловікові у в'язницю передачі. Після цього міське німецьке управління позбавило М.І. Дукарт всіх прав німкені. За будинком по вул. Чорноморській, 5 було встановлено стеження. До Дукартів підселяли військових і цивільних з метою контролю за їх щоденними діями і розмовами.

Далі Магда докладно написала про свій від'їзд до Німеччини в листопаді 1943 р.: «Фашисти здійснили евакуацію місцевих німців за чотири місяці до свого відступу з Миколаєва. Ми не мали можливості сховатися. До того ж за нашим від'їздом за завданням гестапо спеціально слідкувала А.Г. Клопова, яка не відпускала нас з поля зору до самої Німеччини» [84].

В Німеччину Дукарти потрапили в грудні 1943 р., де жили спочатку в м. Райбольсгрюнне, а потім в селищі Фогельсгрін.

З перших днів визволення американськими військами, Дукарти намагалися потрапити в радянську зону окупації. Недалеко від Фогельсгріну, в м. Хемніці стояли радянські війська і Магда поїхала туди. Пізніше, на допитах в Бутирській в'язниці у 1946 р., вона розповідала про цей епізод: «4 червня 1945 р. я звернулась до Особливого відділу в Хемніці з проханням відправити мене і мою матір на Батьківщину. Мені пояснили, що так як ми проживаємо в американській зоні окупації Німеччини, то вони не можуть відправити нас своїм транспортом і що на це потрібен спеціальний дозвіл з Дрездена» [85].

2 липня 1945 року, М.І. Дукарт була заарештована відділом контррозвідки «СМЕРШ» і вивезена до в'язниці м. Райхенбаха, де знаходилась три тижні. У вересні 1945 року Дукарт транспортом виїхала з Майсена в Радянський Союз. Від Майсена до Томська Дукарти їхали два місяці у надзвичайно складних умовах. Приїхали в Томськ наприкінці жовтня 1945 року. З вокзалу вантажівками репатріантів перевезли в робітниче поселення заводу «Шарикопідшипник». Магда працювала на заводі, а пізніше заводське керівництво перевело її до клубу [86].

З Томська вона написала ще декілька листів наркому Меркулову. Магда вважала, що треба поцікавитися в органах Держбезпеки, чому її не викликають для уточнення обставин діяльності групи В.О. Лягіна. Відповіді з Москви вона так і не дочекалась.

6 березня 1946 року М.І. Дукарт була заарештована. Цілий місяць Емілія Йосипівна не знала, де донька і що з нею. Тим часом Магда була етапована до Москви, в Бутирську в'язницю МВС СРСР, куди вона прибула 20 березня 1946 року. Того ж дня її викликали на допит, який тривав 5 годин. Спочатку слідчий цікавився родовідом Магди, її життям, довго розпитував про В.О. Лягіна. На питання, чи має Магда та її мати відношення до зради групи В.О. Лягіна, М.І. Дукарт відповіла категоричним «ні». Слідчий дуже цікавився питанням відносин Дукартів з СД. Магда відповіла, що була в СД три рази: один раз в Одесі, коли реєструвалася як знов прибула, і два рази на допитах в СД Миколаєва після арешту В.О. Лягіна. А потім слідчий поставив головні запитання, відповіді на які повинні були стати основою звинувачення. Це було

питання «чи дали Ви згоду повідомляти СД про людей, які бували на конспіративній квартирі В.О. Корнєва» і питання «чи виїхали Ви до Німеччини в 1943 р.». Відповіді Магди на обидва питання були позитивні.

4 квітня 1946 року М.І. Дукарт була звинувачена за ст.58.п.1«а» КК РРФСР у зраді Батьківщини. Винною Магда себе не визнала [87].

Незадовго перед провалом групи Віктор Олександрович назвав Магді декілька прізвищ людей, які приходили до нього, але відношення до розвідгрупи не мали і, таким чином, не повинні були постраждати. В.О. Лягін звелів Магді на випадок арешту назвати цих людей в СД, як відомих їй відвідувачів квартири по вул. Чорноморській, 5. А щодо від'їзду Дукартів у Німеччину, то сам факт від'їзду був розцінений як визнання провини.

Проте в справі були відсутні докази вини Магди. Особи, про яких вона повідомила в СД не були заарештовані фашистами, а від'їзд Дукартів до Німеччини був вивозом громадян німецької національності. Крім того, визнання заарештованої М.С.Любченко від 19 травня 1945 р. про зраду нею В.О. Лягіна знімало підозру з М.І. Дукарт.

16 квітня 1946 року в справі М.І. Дукарт з'явилась інша постанова, в якій підкреслювалось, що на допитах вона поводилась дивно, а в Томську деякий час перебувала під наглядом лікарів-психіатрів. На основі цього було вирішено: «Звинувачену Магдалину Іванівну Дукарт піддати судово-медичній експертизі при Бутирській тюрмі МВС СРСР на предмет визначення міри «осудності» [88].

17 квітня 1946 року у зв'язку з направленням М.І. Дукарт у лікарню Бутирської в'язниці слідство по справі було зупинено. А 22 травня 1946 року було зроблено висновок про необхідність відправки М.І. Дукарт на примусове лікування до Казанської психіатричної лікарні МВС до моменту її одужання.

Емілія Йосипівна намагалась дізнатися про долю Магди, писала листи до Томська, Казані. Тільки в травні 1952 р. з Казані надійшло повідомлення про смерть Магди: «Померла 19 травня 1952 р.» [89]. Магда Дукарт померла в 1952 р. у віці 32 років в Казанській психіатричній лікарні [90].

Емілія Йосипівна намагалась розшукати могилу доньки, але на її запит з Казані прийшла відповідь: «На жаль, документів не збереглось, тому ми не маємо змоги повідомити місце її захоронення» [91].

10 грудня 1966 р. Магдаліна Іванівна Дукарт була реабілітована (посмертно) [92]. 26 червня 1967 р. Указом Президії Верховної Ради УРСР М.І. Дукарт була нагороджена медаллю «За бойові заслуги» (посмертно) [93]. Цим же Указом медаллю «За бойові заслуги» була нагороджена і Е.Й. Дукарт [94]. 3 травня 1979 р. Емілія Йосипівна померла в Караганді, переживши свою доньку на 27 років.

В післявоєнні роки був репресований ще один із активних учасників групи В.О. Лягіна – М.В. Улезко. В 1943 р. після арешту гітлерівцями, він був вивезений в концтабір Бухенвальд, а потім – в Дахау на довічне ув'язненя. У жовтні 1945 року репатрійований через Лінц (Австрія) і Плоешти (Румунія). Товарними вагонами група репатріантів, серед яких був і М. Улезко, була доставлена у листопаді 1945 року до Воркути. Державна перевірка тривала більше року, після чого М.В. Улезко повернувся додому – в м. Россош Воронезької області. Микола Васильович влаштувався

на роботу. Здавалося, життя налагоджується. Але в лютому 1948 року він був знов заарештований, звинувачений у зраді групи В.О. Лягіна і засуджений до 10 років виправно-трудових таборів [95].

Строк відбував в Норильську, де працював на шахті №18. Неодноразово М.В. Улезко звертався з проханням про перегляд його справи і реабілітацію. В листопаді 1955 р. був звільнений з місць ув'язнення. Але, як свідчить витяг з визначення трибуналу Воронезького військового округу, відносно М.В. Улезка справа була тільки припинена [96]. Мови про реабілітацію не велося. Тільки в 1966 р. Микола Васильович був повністю реабілітований.

Поряд з групою Лягіна в окупованому Миколаєві діяла розвідувальна група Генерального штабу Червоної армії під керівництвом В.І. Андрєєва (А.В. Палагнюка). В червні 1942 року група залишилась без зв'язку – зламалась рація. В. Андрєєв прийняв рішення: направляти за лінію фронту зв'язкових з донесеннями. Незважаючи на те, що всі групи зв'язкових успішно виконали завдання, багатьом посланцям В.І. Андрєєва було відмовлено в довірі як людям, які знаходились на окупованій території. Серед них В.О. Киян, О.Г. Кругліков, Н.С. Нікулочкіна.

В.О. Киян до війни був призваний до лав Червоної армії. В 1941 році частина, в якій він служив, потрапила в оточення під Києвом. Нечисленому вцілілому особовому складу командування частини запропонувало виходити з оточення самостійно. Василю Кияну вдалося вибратися з оточення і в жовтні 1941 року потрапити до Миколаєва. Вдома залишився тільки молодший брат Леонід. Батьки евакуювались із заводом, а Леонід – зі своїм фабрично-заводським училищем заводу ім. А. Марті. Дорогою він відстав від ешелону і повернувся додому. Квартира братів Киянів по вул. 6-й Слобідській, 47 стала однією з основних конспіративних квартир миколаївського підпілля. Василь Киян допомагав військовополоненим здійснювати втечі з «Шталаг-364», розповсюджував листівки, а в листопаді 1942 року разом із О.К. Кубраком і М.М. Арманським пішов з донесенням за лінію фронту [97].

Після успішного виконання завдання, переходу лінії фронту в районі станції Гарячий Ключ Краснодарського краю, В.О. Киян був заарештований органами радянської контррозвідки.

Його звинуватили в ухиленні від військової повинності і антирадянській агітації на окупованій території. Висновок про антирадянські розмови, які нібито вів В.О. Киян, слідчий зробив на підставі допиту. Коли слідчий поцікавився, що розповідав Василь про бої в оточенні рідним і сусідам в окупованому Миколаєві, В.О. Киян відповів, що розповідав правду [98]. У 1943 році Військовий трибунал виніс вирок: 7 років виправно-трудових таборів [99].

Відбувати покарання В. Киян був направлений в один з Ухта-Печорських таборів, а в 1944 р. його не стало. Як загинув Василь, невідомо, а у довідці, що надійшла родичам з табору, значилось: «Помер в 1944 р.» [100]. Справедливість відносно В.О. Кияна перемогла тільки в 1983 р. завдяки наполегливості його товариша по підпіллю – голови Ради ветеранів підпільно-партизанського руху О.К. Кубрака (родичі В.О. Кияна на той час померли).

В 1941 – 1943 роках в Первомайському районі діяла підпільна молодіжна організація «Партизанська іскра». Організація була розгромлена фашистами, а її керівники

і більшість учасників страчені. Небагатьом пощастило вижити. Серед них – І.П. Герасименку і Ю.Н. Ющенку. Обидва вони були репресовані [101].

Після знищення «Партизанської іскри», уникнувши арешту, І.П. Герасименко переховувався у найближчих селах, потім перейшов до Кіровоградської області. На його долю випали блукання під чужим ім'ям, перебування в гестапо м. Кіровограда і в таборі для радянських військовополонених на Київщині. Здійснивши втечу з табору, Іван Павлович вийшов до лінії фронту і потрапив у розташування радянських військ.

17-річний юнак свято вірив, що якщо він щиро розповість свою історію в особливому відділі, йому повірять і все владнається. Але капітан полкового особливого відділу звинуватив його в шпигунстві і дав розпорядження: розстріляти. Долею І.П. Герасименка зацікавився майор дивізіонної розвідки. Але і його вирок був однозначним – розстріл.

Проте було вирішено відправити І.П. Герасименка в м. Смілу в розпорядження «СМЕРШу» 52-ї армії. На допиті арештований замість стільця сидів на загостреному дерев'яному кілку, закріпленому вертикально. Руки підкладати на сидіння заборонялося. Сидіння на такому пристрої протягом 5 – 10 хвилин кожну наступну секунду перетворювало на страшні тортури. А допити тривали від декількох годин до декількох діб. Один з останніх допитів Івана Павловича тривав три доби. Як згадував І.П. Герасименко: «На третю добу я втратив свідомість, і ніякі засоби слідчого привести мене в «належний» вигляд не допомогли. Мені нічого вже не залишалось, як вмерти» [102].

Нарешті слідство було закінчене. І.П. Герасименко підписав постанову за статтею 206 КПК РРФСР, що означало завершення слідства і передачу справи до суду Воєнного трибуналу. Герасименко був звинувачений за статтею 58 КК РРФСР пункт 1«а» – зрада Батьківщини, пункт 6 – шпигунство, пункт 13 – зв'язок з міжнародною буржуазією (?!). Винним себе І.П. Герасименко не визнав. Згадуючи період перебування під слідством «СМЕРШу», Іван Павлович писав у щоденнику: «Це була добре продумана нелюдська система доведення жертви до крайньої межі виснаження і приниження. Роздушити в людині все людське, перш ніж знищити її – такий був стрижневий метод роботи цих безжальних людей, які були переконані, що викривають крамолу».

10 квітня 1945 р. І.П. Герасименку повідомили, що його засуджено до 20 років перебування в таборах, 5 років поразки в правах і 5 років висилки у віддалену місцевість після відбування покарання. В очікуванні етапу І.П. Герасименко знаходився 5 місяців в Одеській в'язниці. Потім була пересильна в'язниця Дніпропетровська і залізничний етап до Воркути.

Відбувати строк І.П. Герасименка відправили в окремий табірний підрозділ №115, що знаходився в передмісті Воркути. В'язні обслуговували 2 об'єднані шахти №9 і №10 і ряд будівельних об'єктів в місті. Умови праці були дуже важкими – підвищена вологість, під ногами крижана вода, жорстокий мороз. «Спецодяг», що складався з фуфайки, ватяних штанів і кирзових чобіт, промокав та промерзав. Найпоширенішим захворюванням серед в'язнів було крупозне запалення легенів, яке часто закінчувалось смертю.

Довелось І.П. Герасименку потрапляти і в аварії на шахті. Чотири місяці з переломами обох ніг, кісток тазу і грудної клітки пролежав він у табірній лікарні. До життя повертався важко. Вийшов з лікарні на милицях, працював спочатку на поверхні, а потім повернувся до шахти. Закрита форма туберкульозу була у Івана Павловича весь термін перебування у таборі.

Активний учасник підпільної організації «Партизанська іскра», Юхим Ющенко, після втечі з румунського полону вступив до лав діючої Радянської армії. Його заарештували в травні 1949 року за стандартним звинуваченням в зрадництві. Відбулося чотири судові процеси військового трибуналу, коли нарешті він був звільнений з-під варти як невинна особа [103]. Тож не дивно, що справа на Юхима Ющенка налічує понад 10000 сторінок і по ній «пройшли» понад 100 свідків [104].

В липні 1950 р. І.П. Герасименко відправили до Одеси як свідка на процесі за справою Ю.Н. Ющенка. Цілий рік провів Іван Павлович у слідчій в'язниці (вул. Бабеля, 12) м. Одеси, хоча слідство велось не за його справою. Герасименко наполягав на його переводі в загальну в'язницю («Хрести»), протестував усно і письмово, свідомо порушував режим. Жодного разу його не садили в карцер за порушення режиму, але і в загальну в'язницю не перевели.

«Останній процес за справою Ющенка тривав три дні. Хлопця всіляко намагалися «втопити». В хід пішли наклеп та інсинуації, залякування свідків, відверта демагогія відносно підсудного. Юхим мужньо захищався. Його було виправдано. Це була нечувана як на той час подія. Похитнулась віра в святу непогрішимість системи державної безпеки. Обвішаний рідними, Ющенко прямо із залу суду вийшов на вулицю, на волю» [105].

В післявоєнні роки Юхим Нифонтович Ющенко закінчив сільськогосподарський технікум, працював у колгоспі «Партизанська іскра» (с. Кримка).

Після суду над Ю.Н. Ющенком в липні 1951 р. І.П. Герасименко знову був направлений до Воркути в табір шахти №29. Табір, розрахований на 5 тисяч чоловік, був новим. Знаходився він в 6 км від шахти, тому в'язням частину часу, відведеного на відпочинок, доводилось витрачати на дорогу. До того ж в таборі не було води, щоб пити. В лазні милися підземною шахтною водою, яка не стільки мила, скільки бруднила.

В 1951 р. Івана Павловича знов возили до Одеси на чергове – четверте – слухання справи Ю.Н. Ющенка. Результатом останнього суду було виправдання Ю.Н. Ющенка, а Герасименко знов повернувся в табір.

В 1951 р. посилився режим в таборах: повернули нічні перевірки, бараки стали замикати, листування обмежили, грошові винагороди в'язням у розмірі 5 – 7% від загальної суми заробітку (1948 р.) скасували.

В березні 1953 р. в таборі стало відомо про смерть Й.В. Сталіна. Люди стали очікувати змін, сподіватися на полегшення долі. І.П. Герасименко написав заяву до ЦК КПРС з проханням про перегляд його слідчої справи. Спливали дні очікування. Нарешті, в липні 1955 р. І.П. Герасименка викликали до таборового спецвідділу. Начальник відділу вручив Івану Павловичу дві телеграми. Одна з них сповіщала: «Приветствуем мужественного борца с фашизмом со свободой» [106]. Підпис – ЦК ЛКСМУ. Інша – поздоровча телеграма від редакції «Комсомольской правды». У спецвідділі

про звільнення І.П. Герасименка нічого не знали і телеграми йому віддали тільки тому, що збіглися ініціали адресата.

Боячись повірити в те, що він нарешті буде вільним, Іван Павлович віддав телеграми майору спецвідділу і повернувся в барак. Про ті дні в своєму щоденнику І.П. Герасименко писав: «Не пам'ятаю, як пережив наступну добу. До фізичного болю хотілося повірити, що телеграми адресовані мені, але я не міг вивести логічного ланцюжка подій. Якось відробив зміну, наче в тумані, виїхав на-гора (адже не спав ні хвилини). В бараці присів біля тумбочки в проході між нарами і раптово заснув, мов провалився у яму» [107]. А через добу прийшло офіційне повідомлення про звільнення І.П. Герасименка з правом виїзду.

Після звільнення Іван Павлович закінчив історичний факультет Одеського державного університету, працював вчителем історії в середній школі с. Кримка Первомайського району, багато зробив для увічнення пам'яті своїх загиблих товаришів по підпіллю.

У передмісті м. Миколаєва, у селищі Темвод, було створено концтабір для радянських військовополонених «Шталаг-364». У ньому за роки окупації знищили більше 30 тисяч в'язнів. Влітку 1942 року до «Шталагу-364» було етаповано велику партію полонених – захисників м. Севастополя.

29 червня 1942 року у м. Севастополі за постановою Особливого відділу НКВС СРСР Чорноморського флоту були засуджені до страти наші земляки І.М. Ляльченко та Б.А. Безуглий. За фальшивим доносом вони були звинувачені у намірах перейти на бік ворога, здатися у полон. Жодних доказів не було, винними вони себе не визнали, але доля людей була вирішена. Їх розстріляли наступного дня, про що було складено акт.

В 1961 році, під час перегляду карної справи про реабілітацію І.М. Ляльченка і Б.А. Безуглого, встановлено, що у в'язниці 30 червня 1942 року були поспіхом розстріляні червонофлотці, бо окупація фашистами м. Севастополя очікувалася з години на годину, часу для засідання Військового трибуналу не було, а евакуювати арештантів не було можливості.

За участь у підпіллі, що діяло в таборі, були відправлені з «Шталагу-364» до Німеччини у концтабір Штукенброк учасники оборони м. Севастополя В.М. Азаров, І.П. Лях, І.Й. Виноградов. Там вони здійснили втечу, але були схоплені гітлерівцями і відправлені до в'язниці м. Мюнстера, звідки були визволені союзниками. Тільки у 1957 році, коли проходила масова реабілітація репресованих, В. Азарова було нагороджено орденом Червоної Зірки за участь у антифашистському опорі.

Доля його товаришів по табору склалася інакше. І. Виноградов у 1945 році разом з іншими репатріантами пішки був етапований від радянських кордонів до поселення у Володимирську область. Там, у так званому воєнгоспі, він знову потрапив до дерев'яних бараків, на нари, без права виходу і виїзду. Побачення з родиною не дозволялося.

Ляха було етаповано на Урал, де він працював на шахтах без права виїзду і оплати праці до 1949 року. В'язні «Шталагу-364» В.В. Ковальов і В.П. Стоганцев у 1944 р. були репресовані [108], відправлені у табори і тільки у 1966 році реабілітовані завдяки клопотанню В.М. Азарова.

Організацією порятунку радянських військовополоненних з «Шталагу-364» займалися миколаївські підпільники. Вони постачали в'язням документи, готували їм втечі, укриття на конспіративних квартирах. Зв'язковою з табором була В.М. Дорохольська, яка працювала у «Комітеті допомоги бідним» при міській управі. Вона використовувала свою посаду, щоб по-справжньому допомогти військовополоненим: влаштовувала виїзди у села за продуктами, стежила, щоб ці продукти потрапили у табір та шпиталь, влаштовувала благодійні обіди для полоненого медперсоналу, забезпечувала в'язнів документами, готувала їм втечі. Це було основою її легальної діяльності [109].

Після звільнення м. Миколаєва від фашистських загарбників В. Дорохольська була заарештована, засуджена і відправлена на поселення у Казахстан [110].

У 1966 році, за порятунок військовополонених і підпільну роботу вона була нагороджена медаллю «За відвагу». У 1967 році В. Дорохольську повністю реабілітували.

З остаточним переломом у ході війни, сталінська державна машина небезпідставно почала боятися солдат-переможців. Пройшовши Європу, радянські воїни побачили економічні і культурні досягнення західноєвропейського суспільства, що привело їх до логічного замислення над «перевагами соціалістичного ладу». Слід було негайно стерти з облич вчорашніх фронтовиків переможний вираз, поставити глухий пропагандистський заслон на шляху проникнення до країни демократичних думок. Президія Верховної Ради СРСР від 15 лютого 1947 року видала Указ «Про заборону шлюбів між громадянами СРСР та іноземцями». В цьому ж році з'явилося нове літерне формулювання вироку позасудового органу – «п.з.» – прихильність перед Заходом чи перед занепадницькою західною літературою, що у період з 1947 по 1953 рік каралось десятьма роками таборів [111].

Понівеченим спочатку гітлерівським, а потім сталінським режимом було життя багатьох так званих «остарбайтерів» – вивезених у фашистське рабство мешканців нашої області. Опитувальні листи репатріантів, які зберігаються у Державному архіві Миколаївської області, свідчать про жахливі умови утримання «східних робітників» у фашистських трудових таборах. Багато хто після повернення з фашистської неволі потрапив до радянських таборів. Після перевірок репатріантам видавалися «Тимчасові посвідчення особи» (замість паспорту), куди вписувалось: «Видане на основі довідки про проходження фільтрації». Це обмежувало можливе місце проживання і вільне пересування.

Довгі роки намагалися піддати забуттю одну із найстрашніших сторінок минулої війни – трагедію радянських військовополонених, звинувачених у зраді. Їх становище у німецьких концтаборах було нестерпним, голод, епідемії, смертність, масові знищення.

Зауважимо, що радянське керівництво вважало усіх радянських громадян, що перебували у фашистській неволі, зрадниками, незважаючи на обставини, за яких вони туди потрапили.

Відношення до радянських військовополонених як до зрадників визначилось ще задовго до нападу Німеччини на СРСР. Більше того, на практиці це відношення проявилось ще в той час, коли Радянський Союз і фашистська Німеччина були «союзниками». Після Фінської війни, у березні 1940 р., російські полонені, захоплені

фінами, були відправлені на батьківщину. Крокуючи по вулицях Ленинграду під захоплені крики натовпу і, пройшовши під аркою, прикрашеною написом «Батьківщина зустрічає своїх героїв», вони промарширували на вокзал, де їх посадили у вагони та відправили у табори [112].

Жертвами сталінської машини винищення стали всі, хто навіть на нетривалий час опинився за лінією фронту, кого окупанти вивезли на примусові роботи до Німеччини. Виживши в умовах рабської праці, пройшовши через німецькі концентраційні табори, ці люди поверталися до рідних домівок з надією на краще життя, мирну творчу працю. Але їх чекала інша доля. Слідчі органи були зорієнтовані на огульний, упереджений підхід до розгляду їх особистих справ. Сам факт перебування в полоні чи на окупованій території незалежно від умов чи поведінки осіб найчастіше розцінювався як злочин. Навколо цих нещасних і членів їх родин створювалася атмосфера недовіри і підозрілості. Нерідко їх родичі теж зазнавали репресій.

Ці військовополонені не співпрацювали з ворогом. Їх злочин полягав лише у тому, що вони зазирнули у «несоціалістичний» світ.

Під час Великої Вітчизняної війни відношення до громадян, що потрапили до рук ворога, стало ще більш жорстоким. Добре відомий наказ №227, де радянським бійцям наказували при загрозі потрапити у полон до ворога, завершувати своє життя самогубством, а також наказ №270, що стосувався сімей військовослужбовців, що потрапили у полон [113].

У 1944 р. різко збільшився потік репатрійованих військовополонених, тому була розроблена і введена нова система фільтрації і перевірки органами державної безпеки всіх, хто повертався з полону і репатрійованих осіб. У кожному районі створювалась перевірочно-фільтраційна комісія, що здійснювала репатріацію і перевірку кожного репатріанта в віці від 16 років. На щойно визволених з фашистського рабства людей чекали нові випробування. Насамперед так званим «фільтруванням». Через «фільтраційні табори» на Миколаївщині пройшла 71 тис. чол.

Вчорашніх фронтовиків, партизан і підпільників, в’язнів концтаборів, остарбайтерів почали сіяти через «смершівські сита», звинувачуючи в зрадництві, праці на ворога, в недостатній боротьбі з окупантами. На цих людей чекало слідство з довгими, здебільшого нічними допитами, коли енкаведисти нерідко замість справжніх свідчень звинувачених, записували в протоколи допитів те, що їм було потрібно, а потім різними методами, включаючи й тортури і насильство, змушували людину підписувати фальшиві зізнання.

«Турбота» про репатріантів розпочиналась з постанови ДКО СРСР за №6457 від 24 серпня 1944 р. «Про організацію прийому радянських громадян, насильно вивезених німцями, які поверталися на батьківщину, а також, які з різних причин перебували за прикордонною лінією між СРСР та Польщею» [114].

Уповноваженим Ради Народних Комісарів (РНК) у справах репатріації громадян СРСР з Німеччини та окупованих нею країн був призначений генерал-полковник Ф.І. Голіков. Управління Уповноваженого РНК відправило на всі діючі фронти своїх представників та організувало фронтові збірно-пересильні пункти (ФЗПП) для цивільних репатріантів. Була створена потужна інфраструктура – від репатріаційних місій за кордоном до служб, що відповідали за прийом репатріантів на місцях [115].

Проте роль всіх радянських уповноважених по репатріації була незначна. Більшу частину роботи виконували Головне управління контрозвідки – за кордоном і НКДБ – всередині країни. Діяли вони по різному: відкрито, через своїх акредитованих представників, і таємно, через секретних співробітників, спеціально засланих або завербованих серед військовополонених.

Інформатори складали списки тих, хто не виявляв бажання повертатися, повідомляли про настрої осіб, що перебували у таборах, виявляли тих, хто намагався приховати своє радянське громадянство [116].

На виконання постанови ДКО від 24 серпня 1944 р. в Україні при Раді Народних Комісарів був створений спеціальний відділ у справах репатріації, який очолив М. Зозуленко. Координатором між українським Уповноваженим та Уповноваженим РНК СРСР у справах репатріації виступив спеціально присланий з Москви представник Уповноважених при Раднаркомі Союзної республіки.

Восени на території УРСР стали створюватися перші обласні приймально-розподільчі пункти. У зв'язку з масовим поступанням репатріантів Раднарком УРСР неодноразово приймав рішення про організацію додаткових пунктів, зміну їх місця розташування, а також про ліквідацію деяких пунктів [117].

Перевірка цивільних громадян, що поверталися через фронтові збірно-пересильні пункти (ФЗПП), проводилась на перевірочно-фільтраційних пунктах (ПФП). Колишні військовополонені та особи, що втекли з полону, проходили попередню перевірку на армійських збірних пунктах, а після отримання відповідних результатів, направлялись або у запасні частини Діючої армії, або на додаткову перевірку у спецтабори НКВС у тилові райони країни. До 1944 р. перевірку пройшли 317 тис. колишніх військовополонених. У Діючу армію повернуто до 70% від цього числа; 19 тис. чоловік (6%) були заарештовані та відправлені у штрафні роти та батальйони [118].

За даними західних дослідників, з 5,5 млн. радянських громадян, що повернулися по репатріації на батьківщину:

20% – розстріляні або засуджені на 20 років таборів;

15% – засуджені на 5 – 10 років таборів;

10% – заслані у район Сибіру не менше ніж на 5 років;

15% – примусово направлені на роботи у Донбас, Кузбас та інші райони. Повернутись додому їм дозволяли лише після завершення строку.

15 – 20% – повернулись додому.

Навіть ці приблизні дані не дають при складанні 100%. Вірогідно 15 – 20% – це люди, які переховувались вже на території СРСР, померли у дорозі або втекли [119].

На 1 січня 1946 р. обласні приймально-розподільчі пункти прийняли 991919 репатріантів, з них: чоловіків – 367903, жінок – 624 016, дітей до 16 років – 66 169 чоловік, у тому числі репатріантів-трофейників – 463082.

Обласні приймально-розподільчі пункти для репатріантів були останнім «чистилищем» перед входом у «рай». Перші випробування для них розпочинались на збірно-пересильних пунктах НКВС: Львівському, Рава-Руському, Ковельському, Володимир-Волинському, Самборському, Коломийському, Брестському, Гродненському, Волковиському, Унгенському. За період з 1 липня 1945 р. до 1 січня 1946 р. вони прийняли 1334425 репатрійованих, у тому числі цивільного населення 1128561. З вказано-

го числа репатрійованих радянських громадян відправлено на Україну 565684 чоловік: 175777 чоловіків, 352793 жінок та 37114 дітей.

Наступним кроком на шляху репатріантів на батьківщину стали перевірочно-фільтраційні пункти НКВС СРСР. На території України ними були: Ковельський, Володимир-Волинський, Мостиський, Харківський, Одеський, Чернівецький та Болградський. За період своєї роботи на 1 січня 1946 р. вони прийняли 193207 репатрійованих громадян, з яких 103983 було відоправлено на Україну [120].

Комісії по перевірці повинні були розділити радянських громадян умовно на 3 категорії. В першу входили ті, кого вважали ворогами радянської влади – передусім «власівці« та «бандерівці». Другу відносили до «відносно чистої» – туди входили ті, на яких не знайшли доказів їхньої співпраці з ворогом. Нарешті, третя – складалась з тих людей, чия лояльність до радянського режиму була очевидною [121].

Кількість і дислокація перевірочно-фільтраційних, як і приймально-розподільчих пунктів, за час репатріаційного процесу декілька разів змінювалась. Стан пунктів відображений у звітах заступника відділу РНК М. Зозуленко. Найбільш показовими фігурували Рава-Руський та Яворівський.

Так, Рава-Руський ПФП розміщувався у 2-х будівлях, місткістю 1500 чоловік, облаштований їдальнею, що обслуговували до 300 чоловік на добу. Санпропускники (з дезкамерами) були на обох ПФП. Прибуваючі громадяни првинні були проходити медичний огляд, і якщо потрібно, лікування.

До категорії показових можна віднести і Болградський ПФП Ізмаїльської області. Цей пункт налічував достатню кількість працівників та облаштований усіма необхідними матеріальними засобами. Приміщення, які були в наявності ПФП, за своїми технічними характеристиками знаходились у задовільному стані. Всі робочі кабінети, кімнати для репатрійованих, санчастина були відремонтовані відповідно до умов зими.

Необхідною умовою існування будь-якого ПФП була, звісно, наявність «Ленінської кімнати» з усім арсеналом радянської пропаганди. Тут проводились лекції, бесіди на добре відомі теми, на зразок: «Комуністична партія – натхненник усіх наших перемог». Щоденно привозилась свіжа преса, іноді демонстувались фільми «Зоя Космодемянская», «Ленин в Октябре», «Радуга» та ін.

Все це, звісно, в ідеалі. Такий «комфорт» більшості перевірочно-фільтраційним пунктам був не по кишені. Що стосується обласних приймально-фільтраційних пунктів, то вони, як правило, розмішувались поблизу залізничних станцій, частина яких знаходилась у будівлях самих вокзалів, і, як підкреслювали працівники органів репатріації, мали цілком пристойні приміщення місткістю від 100 до 1000 чоловік. Як і на кожному нормальному вокзалі, тут були кімнати матері й дитини, кімнати відпочинку, червоний куточок, прикрашений портретами вождів.

За весь період роботи приймально-розподільчих пунктів було виявлено 28452 чол. хворих. Для госпіталізації репатрійованих до кожного пункту були закріплені ліжка у медичних закладах, а в деяких містах Наркомздрав УРСР закріпив за репатрійованими госпіталі, як, наприклад, у Дніпропетровську та Львові.

Необхідно зауважити, що смертність серед репатрійованих була достатньо високою. Труднощі, умови переїзду, масове скупчення людей на збірних пунктах часто спричинювали спалахи епідемій, які приводили до того, що тільки на обласних роз-

подільчих пунктах з початку їх роботи до 1 січня 1946 р. зареєстрований 361 смертний випадок.

Звіти органів репатріації розкривали страхітливу картину ПРП, у яких в окремі місяці скупчувалось до декількох тисяч репатріантів. Будівлі ПРП знаходились у аварійному стані, не були укомплектовані меблями, білизною. На багатьох ПРП були відсутні їдальні та медичні пункти. Матеріальні кошти, що виділялися для допомоги особливо потребуючим, не були витрачені лише тому, що про їх наявність не повідомляли репатріантів. Такі зауваження особливо були характерними для Полтавської та Одеської областей та ряду інших.

Уповноважені з Москви вказали на ряд недоліків, зокрема, що в недостатньому обсязі проводиться політико-роз'яснювальна робота серед репатріантів на розподільчих пунктах. Оскільки це вважалось справжнім криміналом, відповідальні працівники органів репатріації, а також начальники збірно-пересильних пунктів кинулись виправляти саме ці «недоліки».

На проведення пропагандистської роботи РНК України виділив за рахунок республіканського бюджету 1 млн. крб. Кошти, які моли б піти на влаштування приймальних пунктів, забезпечення харчуванням, пішли на придбання газет, журналів, плакатів вождів і різні політико-пропагандстські заходи.

За час роботи органів репатріації, на збірно-пересильних, перевірочно-фільтраційних і обласних приймально-розподільчих пунктах було проведено 2427 мітингів, прочитано 2686 доповідей, 1677 лекцій, бесід – 52264, читок газет – 25932, політінформацій – 1602, продемонстровано кінофільмів – 4226, дано 2873 концерти, проведено 154 вечора для мододі.

Але ніякі лекції, бесіди не могли замінити репатріантам елементарного комфорту, якого їх позбавили, а також простої людської турботи з боку радянської адміністрації [122].

Часто колишні остарбайтери у бесідах з партійними та слідчими фільтраційних пунктів НКВС заявляли, що їм відомі випадки насилля чи вбивств червоноармійцями своїх співвітчизників. Наприклад, жителька Миколаєва В.Ф. Даншина, репатрійована в 1945 р. з Німеччини, заявила партійному лектору, що бійці Червоної армії ґвалтували російських дівчат, які знаходились у Німеччині [123].

Варто наголосити, що перша хвиля репатріантів була найпотужнішою, прорадянськи налаштованою. Лише протягом перших трьох після початку діяльності репатріаційних місій на Миколаївщину повернулося – 1346 чол., на Херсонщину – 1620 осіб. Повернення репатріантів супроводжувалося величезними труднощами, зумовленими суцільною розрухою. Репатріаційні місії, крім організаційної роботи, вели надзвичайно напружену ідеологічну боротьбу, щоб переконати співвітчизників повернутися додому. Вони запевняли їх, що «…Радянська країна пам'ятає і турбується про своїх громадян, які потрапили в німецьке рабство. Вони будуть прийняті дома як сини Батьківщини…» [124].

На жаль це було не зовсім так. На південь України репатріантів неодноразово перевозили морським шляхом. Після доставки у портові міста їх транспортували далі в інші місцевості. Один з англійських моряків розповів репатріанту В. Оболенцеву про те, що бачив, як зустрічають з музикою, квітами і великою радістю французів у Марселі, а пароплав з «русскими», яких вони привезли в Одесу «розвантажували з 6

ранку до 4 ранку, ніхто їх не вітав, тільки жителі Одеси, проходячи повз новоприбулих, кидали на них дикі погляди

Тавро репатріанта довгий час сприймалося громадськістю як «ворог народу». Поясненням тому була двомірна позиція держави. Не виконавши однієї з основних своїх функцій – не захистивши громадян від зовнішньої загрози та примусового виселення вона знімала з себе і перекладала на них відповідальність, прирікала на моральні страждання [125].

Слід зауважити, що після повернення на територію СРСР доля багатьох репатріантів склалася трагічно (особливо колишніх військовополонених). Значна їх кількість, пройшовши жахи німецьких концтаборів, потрапила у радянські табори ГУЛАГу. Ті, що залишились на волі, дискрімінувались при прийомі на роботу та зарахуванні на навчання. До них з підозрою відносились в державних органах та взагалі у суспільстві.

У більшості випадків відправка у табори та обмеження у правах стало не наслідком співпраці цих людей з ворогом, а було достатньо лише самого факту перебування у німецькому полоні, у який вони потрапили у результаті поразки радянських військ, особливо у початковий період війни.

Після війни права багатьох колишніх військовополонених репатрійованих на батьківщину довгий час обмежувались. Особи, що побували в таборах НКВС або у спеціальних робочих батальйонах, не мали права проживати у Москві та Ленінграді, не могли влаштуватись на достойну роботу чи вступити до вищих навчальних закладів, виїхати за кордон [126].

Багато депортованих під час війни потрапили в зону діяльності англо-американськи військ, тому повернути їх було набагато складніше. Після Кримської конференції 11 лютого 1945 р. деякі штучні перешкоди вдалося ліквідувати і прискорити процес повернення.

До 1 серпня 1945 р. на Миколаївщину повернулося 5438 осіб (2871 – чоловіків, 2262 – жінок, 300 – дітей). До 1 квітня 1946 р. їх чисельність зросла до 19478 осіб (9719 – чоловіків, 9759 – жінок, 1011 – дітей) переважно за рахунок колишніх в’язнів таборів Німеччини. Більшість з них (15690 чол.) поселилась у районах, що відійшли до Херсонської області. На січень 1946 р. до Херсонської області повернулося 20808 осіб (8041 чоловіків, 11548 жінок та 1219 дітей віком до 16 років), насильно вивезених у період окупації. У вересні чисельність репатріантів збільшилася до 25179 осіб [127].

Основна маса репатріантів проходила перевірку і фільтрацію у фронтових та армійських таборах і збірно-пересильних пунктах (ЗПП) Наркомату оборони (НКО) перевірочних фільтраційних пунктах (ПФП) НКВС, військовополонені частково проходили цю процедуру у запасних військових частинах. Людей похилого віку і жінок з дітьми перевіряли у п’яти денний строк за спрощеною процедурою та відправляли до місця проживання.

Спочатку репатріантів примусово направляли у так звані робочі батальйони, а після закінчення усіх перевірок передавали в постійні кадри промисловості. За підрахунками М.М. Шитюка всього через фільтраційні табори на Миколаївщині пройшла 71 тисяча чоловік, на Херсонщині 48 тисяч [128].

З весни 1947 р. кількість прибуваючих репатрійованих радянських громадян значно скоротилася. Виникнення такої ситуації змушувало керівництво держави вирішувати це завдання. З політичних міркувань влада робила все можливе, щоб переконати якомога більше людей повернулися на Батьківщину. Відповідно до рішення ЦК КП(б)У від 17.02.1947 р. обкоми КП(б)У, відділи репатріації облвиконкомів організували листування прибулих репатріантів з рідними та знайомими, які побоялися повернутися. В індивідуальних та колективних листах вони повинні були спростовувати чутки про те, що громадян, які повернулися, піддають репресіям, висилають до Сибіру або розстрілюють, розповідати про те, як їх зустріла Батьківщина, як влаштувала, яку надала допомогу, як вони користуються правами радянських громадян. Для більшої переконливості фотографувалися спеціально підібрані об'єкти.

Повернення репатріантів перетворилося у найбільшу зовнішню проблему влади щодо населення на кілька років поспіль. На це вказує невщухаюча діяльність відділу в справах репатріації при Раді Міністрів УРСР по організації закордонного листування. Особливо перевага надавалася листам, які надходили зі США, Англії, Канади, Австралії, Бразилії, Франції. З'ясовуючи прізвища людей, що перебували в інших країнах, відділи репатріації чинили тиск на їх близьких для того, щоб вони написали листа та переконали рідних повернутися. Показовим у цьому відношенні є лист В.І. Вишковського до сім'ї доньки у Франції. В ньому батько розповів доньці як вони заможно живуть та працюють, скільки отримують сільгосппродукції на трудодні, перелічив яку живність мають у господарстві – корову, телицю й кабана з яким не знають що робити і тому чекають її приїзду. Відділу репатріації лист не сподобався. Деякі факти, на їх думку, могли бути невірно витлумачені у Франції. Лист було відправлено для переоформлення [129].

Нижче наводимо приклади такої «роз'яснювальної» діяльності відділів репатріації:

Піднятий і зорганізований владою міграційний рух репатріантів дозволив значній частині співвітчизників повернутися на батьківщину до рідних і близьких, знайти своє місце в суспільстві. Їх повернення на територію краю відповідало тому, чого хотіла й домагалася компартійна влада. Репатріанти на перших порах відіграли вагому роль у вирішенні демографічної проблеми та стали значним наповнюючим джерелом трудових ресурсів обох областей. Хоча, незабаром, саме ця категорія громадян була перенаправлена на роботу в райони прирівняні до Крайньої Півночі – до Мурманської, Архангельської, Тюменської, Читинської, Іркутської, Сахалінської областей, Красноярського, Приморського та Хабаровського країв, Комі АРСР, Бурятської та Якутської АРСР. На початку 1970-х років на Херсонщині залишилося проживати всього 34 сім'ї (93 чол.) репатріантів та 77 сімей (263 чол.) реемігрантів [130].

Лише в останні роки розкрито одну з таємниць сталінської епохи – знамениту «держпереписку», адже ті, кому довелося її пройти, давали підписку «мовчати». Всього через фільтраційні табори і «спецперевірку» до 1 грудня 1946 р. пройшли 1 млн. 834 тис. військовополонених, серед них – не менше третини – українці. З наведеної кількості колишніх військовополонених у ряди Збройних Сил повернулося близько 1 млн. 230 тис. Число заарештованих та переданих органам НКВС досягло 283 тис. чоловік. Інші були направлені або у спеціальні робочі батальйони, або за місцем проживання [131].

Документ 1

114

УССР
[Упр]АВЛЕНИЕ ДЕЛАМИ
[СОВЕ]ТА МИНИСТРОВ
ноября 1952 г.
№ 2468
г. Киев

Не прошивать

ХЕРСОНСЬКИЙ
ОБЛВИКОНКОМ
СПЕЦВІДДІЛ
Входящий № 0972
28/XI 1952 р.

Секретно
Экз. № 1

ЗАВ.ОТДЕЛОМ ПО ДЕЛАМ РЕПАТРИАЦИИ
ИСПОЛКОМА ХЕРСОНСКОГО ОБЛСОВЕТА
ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ

тов. БРЕГЕРУ М.М.

На № 0342 от 21-XI-52 г.

Отдел по делам репатриации при Совете Министров УССР при этом возвращает Вам письмо гр-на ВИШНЕВСКОГО В.И. для переоформления. В письме не чувствуется теплоты и близости. В письме не надо было указывать, что гр-н ВИШНЕВСКИЙ выработал за 10 месяцев 450 трудодней / этот факт во франции могут истолковать превратно /. Надо указать, сколько гр-н ВИШНЕВСКИЙ получил хлеба и денег на выработанные дни.

В письме смешно звучит фраза гр-на ВИШНЕВСКОГО, где он говорит, что не знает, что ему делать с 9-ти пудовым кабаном. Этому дочь не поверит.

В письме надо указать за подруг и товарищей дочери, как они живут, где работают, кто из них женился или вышел замуж, есть-ли дети / привести хорошие примеры /. На пример показать их хорошую жизнь.

Показать, что нового в селе /строителвство школы, больницы, моста и т.д. /

Если имеется клуб, то необходимо показать, как знакомые участвуют в кружках художественной самодеятельности. Осветить показ кино-картин.

Ничего не сказано о репатриированных, с которыми его дочь угоняли, а сейчас они дома.

В письме следовало бы немного сказать о родственниках /как они живут, прибавление семьи, о школьниках и т.д./

Письмо гр-на ВИШНЕВСКОГО переоформите и направьте нам.

ПРИЛОЖЕНИЕ: На ______ листах.

ЗАВ.ОТДЕЛОМ ПО ДЕЛАМ РЕПАТРИАЦИИ
ПРИ СОВЕТЕ МИНИСТРОВ УССР М.ЗОЗУЛЕНКО

Директивний лист заввідділом у справах репатріації при Раді Міністрів УРСР М. Зозуленко від 21.11.52 р. на адресу заввідділу у справах репатріації Херсонського облвиконкому щодо переоформлення листа громадянина Вишковського В.І.

(ДАХО, ф. Р-1979, оп. 12, спр. 106, арк. 114)

Документ 2

115

КАРОН ФРАНСУА

РУТЕ ДЕ НОУЕЛЬ

ВИТРИ ЕН АРТАУ

П Д Ц

Франция

Пущено письмо 14 ноября 1952 года

Письмо от твоих родителей папы и мамы.

Здравствуйте, дорогие наши детки Валерий, Катя и внучка Инис-Мари.

В первых строчках своего письма передаем мы тебе, мужу и внучке своей горячий отцовский привет и пожелаем мы Вам всего хорошего в Вашей жизни.

Дорогая дочь Катя мы пока живы и здоровы, работаем как и прежде в колхозе, только в одном неважно, что мы уже старые, как ты сама знаешь. В настоящее время я работаю в колхозе сторожем. В этом году у нас как и в прошлом хороший урожай, так что наш труд хорошо оплачивается. В этом году за 10 мес. я выработала в колхозе 455 трудодней и на эти трудодни уже дали авансом по 4 кгр. хорошей пшеницы, в общем, Катя, хотя мы уже и старые, живем сами, но живем хорошо. В нашем хозяйстве имеется корова, телку мы продали, одного кабана мы зарезали перед праздником 35-й годовщиной Великого октября и еще один имеется пудов на девять с этим не знаю что делать, кроме того, имеем много птицы.

Катя ты нам писала, что когда будет твоей дочери три года, то ты приедеш домой, а мы вот уже ведь десять лет ждем, ждем тебя и никак не дождемся.

Катя, нам обидно, что ты не пишешь нам писем вот ты уже не шлеш нам их больше года. Мы как уже соскучились за тобою и ждем твоего приезда. Новостей у нас особых нет.

Погода сейчас стоит у нас теплая, проходят дожди, хлеба хорошо взошли. Еще привет тебе от Маруси Гамбиц

С тем досвидания дорогая доч внучка и зять Ждем с нетерпением Катя твоего приезда. По моей просьбе это письмо писала Ваня Ефимов. Ждем ответа

с. Брусиловка, Тимофеевского сельсовета Ивановского района, Вишковскому Виктору Ивановичу

Лист Вишковського Віктора Івановича мешканця с. Брусилівка (в 50-х роках входило до складу Херсонської області) Тимофіївської сільради Іванівського району написаний за настійливою рекомендацією відділу репатріації облвиконкому сім'ї доньки, яка не повернулася із Франції.

(ДАХО, ф. Р-1979, оп. 12, спр. 106, арк. 113)

Документ 3

62

ТАЄМНО.

УРСР
УПРАВЛІННЯ СПРАВАМИ
РАДИ МІНІСТРІВ
9. серпня 1952 р.
№ 1748
КИЇВ
При відповіді посилатися на цей номер

Прим. 23

ЗАВ.ВІДДІЛОМ У СПРАВАХ РЕПАТРІАЦІЇ
ВИКОНКОМУ ХЕРСОНСЬКОЇ ОБЛАСНОЇ
РАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ
тов. БРЕГЕРУ М.М.

При організації заяв з листами від імені радянських громадян з проханням про репатріацію їх рідних, які перебувають за кордоном в стані переміщених осіб, необхідно звертати увагу на листи, які одержуються від переміщених осіб з закордону.

Якщо будуть виявлені листи, в яких описується про тяжкий стан радянських "переміщених осіб" за кордоном, необхідно копії таких листів у двох примірниках в таємному порядку надсилати нам. Особливо такі листи потрібні з США, Англії, Канади, Австралії, Бразилії.

Зав.відділом у справах репатріації
при Раді Міністрів УРСР /ЗОЗУЛЕНКО/

26-ас
вт.№ 2001
8.УШ

Читал
12.VIII.52

ХЕРСОНСЬКИЙ ОБЛ...
Вхідний № 0680
12 VIII 1952 р.

Директивний лист завідуючого відділом у справах репатріації при Раді Міністрів УРСР Зозуленко від 9 серпня 1952 р. до відділу у справах репатріації Херсонського облвиконкому щодо організації заяв від громадян з проханням про репатріацію їх рідних, які перебували за кордоном в стані «переміщених осіб».
(ДАХО, ф. Р-1979, оп. 12, спр. 106, арк. 62)

Лише у 1956 р. на підставі матеріалів комісії, очолюваної маршалом Г.К. Жуковим, уряд СРСР ухвалив таємну постанову: «Про усунення наслідків грубих порушень законності щодо колишніх військовополонених і членів їх сімей». Було оголошено амністію тим, хто потрапив у полон та індивідуально реабілітовано тих, хто міг знайти докази змушеної здачі в полон. Справа з реабілітацією сотень тисяч колишніх військовополонених розтягнулася на десятки років [132].

Безпосередньою «розробкою» колишніх військовополонених займались контррозвідувальні підрозділи НКВС-НКДБ і армійська контррозвідувальна служба «СМЕРШ». Вони були орієнтовані на те, що саме серед колишніх військовополонених слід шукати ворогів радянської держави, агентів ворожих спецслужб. Вчорашніх фронтовиків, партизанів і підпільників, в'язнів концтаборів почали сіяти через «смершівські сита», звинувачуючи в зрадництві, праці на ворога, в недостатній боротьбі на окупованій території.

Радянське керівництво перед НКВС, НКДБ і військовою контррозвідкою «СМЕРШ» поставило завдання перевірки кожного прибуваючого. Як сказав на пленумі ЦК партії у 1957 р. маршал Г. Жуков: «Сто двадцять шість тисяч офіцерів, повернутих з полону, були позбавлені військових звань та відправлені в табори» [133]. Їх трагічна доля була передбаченою: переживши роки жахів ворожого полону та зумівши дожити до перемоги, вони прямо з німецьких концтаборів були направлені в радянські табори. Поняття «ворог» та «зрадник» сприймалися однозначно і на репресії проти цих осіб, у більшості випадків, реагували адекватно. Навряд чи десь у світовій історії існував аналогічний прецедент ставлення держави до солдат своєї армії, полонених ворогом.

Як писав з цього приводу О. Довженко: «Раніш солдату, що утік з полону, давали нагороду, зараз саджають у тюрму» [134].

Парадоксально: чим ближчою була перемога над Німеччиною, тим жорстокішими ставали заходи щодо військовополонених. Червона армія, з боями просуваючись на захід, звільняла величезні території, де були розташовані табори військовополонених, де переховувались ті, кому пощастило втекти або приєднатися до партизанів.

Саме з ініціативи Й. Сталіна поняття «військовополонений» стало синонімом таких слів, як «шпигун», «зрадник», «ворог народу». При тому, що багато полонених мужньо поводились у полоні, а діставши свободу, влилися у лави Збройних Сил, брали активну участь у визволенні від фашистів країн Європи, штурмі Кенігсберга, Берліна до уваги не бралось. Це в інших арміях воїн, який повертався з ворожого полону, викликав загальне співчуття.

В армії, де Головнокомандуючим був Сталін, на солдат та офіцерів, які за чужі прорахунки і злочини заплатили неймовірними стражданнями, а багато з них – своїм життям, звалили ще й відповідальність за стратегічні та політичні провали керівництва країни. На цьому фоні декларативно і вкрай нещиро сприймається текст ноти Наркома закордонних справ В. Молотова «Про обурюючі звірства німецької влади відносно радянських військовополонених» [135].

Неодноразові спроби розібратися в причинах, технології і результатах цих репресій наштовхувались на жорстокий опір партійно-державного керівництва СРСР. Воно майже до серпня 1991 року забороняло публікацію документів, що свідчили, як

сталінське керівництво знищувало радянських військовослужбовців, які потрапили в полон чи оточення [136].

О.Г. Кругліков був командиром ескадрилії важких бомбардувальників. 27 серпня 1941 року його ескадрилія вилетіла з аеродрому в м. Саки на територію Миколаївщини для бомбардування німецько-фашистських механізованих колон біля Снігурівки. Під час повернення із завдання літак Круглікова був підпалений німецьким винищувачем і здійснив посадку на окупованій території. Екіпаж потрапив у полон. О.Г. Кругліков, у якого обгоріли обличчя і руки, у непритомному стані був доставлений в лазарет для військовополонених в м. Миколаєві (вул. Котельна). В лазареті за Кругліковим доглядали учасниці Миколаївського підпілля В.Д. Селіванова і Н.С. Нікулочкіна.

Н.С. Нікулочкіна під виглядом родички забрала Круглікова до себе додому. Вона вилікувала і виходила хворого льотчика. Разом з іншими радянськими військовополоненими, яких звільнили з таборів миколаївські підпільники, Олександр Григорович став активним учасником антифашистського опору. В липні 1942 року він і Н.С. Нікулочкіна були направлені В.І. Андрєєвим за лінію фронту. Незважаючи на успішне виконання завдання, в 1943 році О.Г. Кругліков і Н.С. Нікулочкіна були заарештовані і знаходились у Луб'янській в'язниці (м. Москва). Звинувачення – знаходились на окупованій ворогом території. Після завершення перевірки органами контррозвідки Олександр Григорович знаходився на лікуванні в госпіталі до початку 1944 року. Надалі працював у наземних службах цивільної авіації. Н.С. Нікулочкіна після звільнення була вислана на поселення в Башкирію.

Певна кількість жителів Миколаївської області, які залишалися в тилу ворога, з різних причин не брали участі в активній боротьбі проти ворога. Проте після закінчення війни вони зазнали переслідувань з боку партійних та карально-репресивних органів. Особливо це стосувалося комуністів.

У 1941 – 1944 рр. на території радгоспу «Агрономія» Арбузинського району перебували комуністи Д.К. Діденко, І.Ф. Жигайло, А.В. Пінов, Ю.С. Соболь. 21 лютого і 21 червня 1945 р. райком партії розглянув заяву про відновлення їх у ВКП(б). Так, Юхим Семенович Соболь, член партії з 1939 р., працював до війни комбайнером. 2 серпня 1941 р. евакуювався з комбайнами і тракторами, але дійшов лише до одного з сіл Вознесенського району, де залишив техніку, а сам прибув у Вознесенськ. Пробувши в місті 2-3 місяці, Ю.С. Соболь повернувся додому, в радгосп, де й став працювати комбайнером. За старанну роботу він був навіть премійований німецькою адміністрацією радгоспу під час свята врожаю. Цього було достатньо, щоб райком партії виніс вирок: за те, що механізатор здав цілком справні трактор і комбайн, замість того, щоб знищити їх, «активно працював на користь ворога, завдяки чому зрадив інтересам Батьківщини» – відмовити у відновленні Ю.С. Соболя в лавах ВКП(б).

Негативним було також рішення райкому стосовно комуніста з 1939 р., бригадира рільничої бригади Івана Фроловича Жигайла. На початку війни він евакуювався, потрапив у оточення. Німецьке командування відправило його на місце постійного проживання, в «Агрономію», де він з 12 серпня 1941 р. став працювати бригадиром. Як відзначалося у постанові, «працюючи бригадиром, він проявив особливу активність у роботі, а стосовно осіб, які не бажали працювати на німців, застосовував суворі за-

ходи». За активну роботу Жигайло був премійований костюмом і поросям, приймаючи премію, «хвалив німецьку владу, чим зрадив інтересам Батьківщини» [137].

21 червня 1945 р. до Арбузинського РК КП(б)У поступили заяви про відновлення в партії від знатного чабана, завідуючого МТФ Андрія Васильовича Пінова і старшого конюха (до війни – завідувача тваринництвом радгоспу) Дорофея Кузьмича Діденка. Ім'я Пінова було відоме до війни не тільки в Арбузинському районі, але й далеко за його межами. Улюбленій професії чабана він віддав на той час 49 років свого життя, не рахуючи невеликої перерви, коли під час Першої світової війни знаходився у полоні в Австрії. З раннього дитинства, коли Андрію виповнилося 8 років, пішов він наймитувати і пасти овець. Вступив до радгоспу в 1932 р., з любов'ю ставився до своєї професії, щороку перевиконуючи плани одержання ягнят та настригу вовни. Так, у 1938 р. замість планованих 975 кг здав 1258 кг. Щороку Андрій Васильович вирощував для колгоспників Арбузинського району по 200 – 250 шт. маточного поголів'я овець, що було великою допомогою колгоспам в справі розвитку вівчарства. У 1939 р. чабан зробив вдалу спробу одержати приплід двічі, вирішив боротися за одержання 200 ягнят від 100 вівцематок [138]. А.В. Пінов був учасником Всесоюзної сільськогосподарської виставки.

Ось такій знатній людині було доручено 24 липня 1941 р. евакуювати отару овець в кількості 600 голів. Але Пінов, невідомо з яких обставин, замість того, щоб евакуюватися на схід, гнав худобу на захід, назустріч німецькій армії. Важко запідозрити в цьому злий умисел. Добравшись до радгоспу «Червоне озеро» Устинівського району Кіровоградської області, мабуть, зрозумівши свою помилку, зупинився, де й був захоплений окупантами. Чабан всіх овець здав ворогові, сам став працювати у радгоспі, жодних утисків з боку фашистів не зазнав. Бюро Арбузинського райкому КП(б)У не наважилось відновити А.В. Пінова в партії.

Д.К. Діденко 14 липня 1941 р. був призваний до Червоної армії, в серпні під Кіровоградом його поранили, і він без опору, зі зброєю здався у полон. Чотири місяці Дорофій Кузьмич знаходився у німецькому шпиталі в Житомирі, після виписки його направили до концтабору в Славуту, а потім у Седлець. У серпні Діденка звільнили частини Червоної армії, направили служити до тієї частини, де він перебував раніше. Але солдат не заявив парторганізації про знищення свого партквитка, тому райком відмовився відновити його в партії [139].

Таким чином, у чотирьох комуністів «Агрономії» по-різному склалася доля. Злочинів проти радянських людей вони не вчинили, тому формально судити їх не було за що. Чому відсиджувався? Чому працював на ворога? Чому не виступив активно проти нього? Чому не признався, не доповів, не покаявся? Такі питання влада ставила перед ними. І цього було достатньо, щоб відмовити у відновленні в лавах ВКП(б) не тільки Ю.С. Соболю, І.Ф. Жигайлу, А.В. Пінову, Д.К. Діденку, але й десяткам інших комуністів, які опинилися на окупованій території.

В радгоспі «Комсомолець» Арбузинського району теж були колишні комуністи, які з ряду обставин перебували під час окупації в тилу у ворога. Так, 11 квітня 1946 р. бюро райкому партії обговорювало питання про кандидата у члени ВКП(б) Фортуну Ольгу Оксентіївну, свинарку. Вона евакуювалася з худобою у Слов'яносербський район Ворошиловградської (нині – Луганської) області, в радгосп ім. Литвинова, а

потім у 1942 р. перебралася до Ростовської області, де знаходилась до 1944 р. і працювала в радгоспі «Красное знамя». Бюро відмовило їй у відновленні в партії, бо вона «не вела активної боротьби з окупантами» [140]. Таке ж рішення було прийнято стосовно Семенової Меланії Іванівни, завідуючої радгоспним буфетом.

28 лютого 1946 р. бюро розглянуло справу свинарки Трегубенко Марії Костянтинівни, яка під час окупації працювала в радгоспі №809 (така була тоді назва «Комсомольця»), як комуніст реєструвалася в поліції, давала підписку німецькій владі, що не буде виступати проти них. Роботу на користь радянської влади і Червоної армії не проводила, кандидатську карточку знищила. Виключена з партії з формулюванням за «бездіяльність в тилу ворога» [141].

18 травня 1946 р. до Арбузинського райкому КП(б)У звернулись мешканці села Семенівки Павло Панасович Некрасов, колгоспник артілі ім. М. Горького, і Тимофій Савелійович Мікульшин, обліковець цього ж господарства, з проханням про відновлення їх у правах кандидатів у члени ВКП(б). Обидва були мобілізовані до Червоної армії, у 1941 р. потрапили в оточення, потім у полон, повернулись до Семенівки, працювали у сільськогосподарській громаді до звільнення села. У проханні їм було відмовлено, бо Некрасов «зареєструвався в жандармерії і не виконав вказівок товариша Й. Сталіна від 3 липня 1941 р.», а Мікульшин «перейшов зі зброєю на бік ворога», мав «зв’язок з німецькими властями і підтримував їх порядок» [142].

Жодного позитивного рішення з питання відновлення в рядах партії Арбузинський РК КП(б)У тоді не прийняв, хоча були розглянуті десятки таких справ. Це й не дивно, бо всі радянські військовополонені, «остарбайтери» проходили чистку в спецслужбах; годі вже було говорити про колишніх комуністів – до них ставились вкрай підозріло.

Частина колишніх комуністів була виключена з членів партії. Так, Вознесенський райком партії у 1946 р. розглядав справи Віри Гуріївни Заломської та Анастасії Василівни Данєєвої, працівників радгоспу «Зелений гай». В.Г.Заломська під час окупації працювала у радгоспі, а чоловік її був редактором газети у Вознесенську, за що його і розстріляли за рішенням військового трибуналу. Рішення бюро: «За знищення кандидатської карточки і як дружину зрадника Батьківщини – виключити В.Г. Заломську з рядів ВКП(б)» [143].

А.В. Данєєва до війни була бригадиром, працювала заступником секретаря радгоспної парторганізації, під час війни залишалась на окупованій території, зареєструвалася у німецьких властей, знищила партквиток, за що також була виключена з ВКП(б)[144].

Мостівський райком КП(б)У Одеської (тепер – Миколаївської) області також розглядав подібні справи. 18 липня 1945 р. відмову до вступу в лави ВКП(б) одержала у минулому знатна ланкова мостівського колгоспу «Серп і молот» Ганна Василівна Лісова. 28 лютого 1946 р. – завідуючий хатою-читальнею «Червоного променя» того ж села Михайло Пилипович Завтонов з формулюванням «за бездіяльність в тилу ворога», «за знищення партквитка», як такого, що «самовільно залишився на окупованій території».

Але були й рідкісні винятки. У довоєнні роки прославився чабан колгоспу ім. 95-ї дивізії (с. Мостове) Кирило Іванович Тростинний. Свою роботу на вівцефермі він

розпочав у голодному 1933 р. Вперше про нього як кращого чабана району стала писати мостівська газета у 1936 р., коли в країні розгортався стаханівський рух. Тоді він одержав від 208 вівцематок 305 ягнят, причому жодне ягня не загинуло [145].

Успіхи чабана зростали з року в рік. Він став завідувачем вівцеферми, безпородних овець замінив каракулевими. Настриг вовни від однієї вівці становив 4,3 кг, ферма почала давати великі прибутки не тільки від продажу м'яса й вовни, а й бринзи. Тільки у 1938 р. від вівчарства колгосп одержав 66,5 тис. крб. прибутку, що становило п'яту частину всіх прибутків артілі. За зразкову роботу Тростинного кілька разів преміювали облземуправління, райвиконком і правління колгоспу [146].

Чабан став учасником Всесоюзної сільськогосподарської виставки у Москві у 1939 р. Указом Президії Верховної Ради СРСР Кирило Іванович був нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора [147]. Орден Тростинний одержав у Москві, з рук М.І. Калініна, Голови Президії Верховної Ради СРСР. Одеське радіо організувало передачу про його трудові досягнення [148]. В квітні 1941 р. на зльоті передовиків Мостівського району Тростинний одержав від Головвиставкому ВДНГ Велику золоту медаль і 3000 крб. премії [149].

Під час війни, 6 серпня 1941 р., чабан колгоспу ім. 95-ї дивізії К.І. Тростинний був направлений для евакуації колгоспної худоби на схід. Дійшов до Миколаєва, але перебратися через Південний Буг не зміг, бо переправа була завантажена військовими частинами. Партквиток не зберіг. У період окупації мешкав у с. Закутенці Богуславського району Київської області, не працював. Німцями не був заарештований, реєстрацію в жандармерії не проходив. Був у партизанському загоні зв'язковим.

Бюро Мостівського райкому КП(б)У ухвалило: «В зв'язку з тим, що тов. Тростинний не мав можливості доручену йому колгоспну худобу відправити вглиб країни, передав Червоній армії і з причин, які від нього не залежали, змушений був залишитися на окупованій території, у поліційних органах як член партії не реєструвався, надавав допомогу партизанському загонові. До війни – стахановець-тваринник, нагороджений орденом Трудового Червоного Прапора, Великою золотою медаллю ВДНГ. З приходом Червоної армії самовіддано працював на відбудові колгоспу ім. 95-ї дивізії, нагороджений медаллю «За доблесну працю у Великій Вітчизняній війні», показує зразок у роботі – Тростинного Кирила Івановича у партії відновити, за знищення партквитка винести догану» [150].

Цей випадок можна віднести до поодиноких. Як правило, тих комуністів, які перебували на окупованій території і за якихось обставин не чинили опору ворогові, в рядах ВКП(б) більше не відновлювали. Їх не віддавали до суду, бо кримінальних злочинів за ними не лічилося, але системою вони були вже затавровані. Вони й надалі трудилися на виробництві, дехто став навіть передовиком, але кар'єра члена партії для них була закрита.

В 1945 р. за порушення постанови ЦК ВКП(б) і РНК СРСР про порядок авансування колгоспників хлібом було засуджено на строк до 8 років ВТТ голову колгоспу хутора Васильки Варварівського району Миколаївської області Слободянюка Зіновія Івановича. Дійсні ж причини репресій полягали в тому, що під час окупації, впродовж 1941 – 1942 рр. Слободянюк працював старостою сільради. Хоча ніяких активних дій на користь окупантів не вів [151].

Органами НКВС було проведено ряд каральних операцій проти похідних груп ОУН та українського підпілля. У березні 1944 р. були заарештовані, а невдовзі розстріляні члени ОУН О. Яковлєв, Д. Яковлєва, Т. Чухліб, Л. Аліман, Б. Горбатий, Д. Тихоненко [152].

В обласному архіві СБУ є справа про діяльність на території області в роки війни молодіжної націоналістичної організації, яка діяла під керівництвом обласного проводу і мала свої відділення в багатьох селах Миколаївщини [153].

Наприкінці 1943 р. близько 150 чоловік було викрито гестапо і направлено в концтабори Німеччини. Підпільники, яким удалось уникнути гестапівських катівень, були заарештовані співробітниками СМЕРШ. Борці за визволення України потрапили на довгі 10 років в радянські концтабори [154].

Репресовані в справах ОУН-УПА утримувалися в надзвичайно складних умовах. Фізичний стан державних «злочинців» мав якось підтримуватись, іноді на межі загрози від голодної смерті. Саме це підтвереджують документи з тюремної лікарні, де з діагнозом дистрофії знаходився тривалий термін обвинувачуваний за ст. 54-1«а» та ст. 54-11, Михайло Соколік. Карна справа №6566 містить кілька довідок медичних оглядів. Усі вони – перша, від 4 січня 1945 р. і остання, від 9 червня 1945 р., вказують на повне виснаження підслідного М.Г. Соколіка, завдяки цьому він не піддавався допитам протягом шести місяців [155]. Керуючись висновком тюремних медиків, які разом з авітамінозом, виснаженням та плевритом, «знайшли» у в'язня здатність до фізичної праці, члени Особливої наради 20 червня 1946 року, засудили Соколіка за участь в антирадянській організації ОУН до 8 років ВТТ [156].

Відразу ж після звільнення Миколаївщини від німецько-фашистських загарбників розпочалися відновлювальні роботи. Жителі області були сповнені рішучості якомога швидше відбудувати зруйновані фашистами заводи і фабрики, колгоспи, школи, лікарні, будинки культури і т. д.

У перше повоєнне десятиліття в 1950 – 1951 рр. на території області були проведені заходи по укрупненню колгоспів з метою збільшення площі орної землі, ефективного використання техніки. В результаті замість 957 дрібних і середніх стало 395 укрупнених колгоспів. Кількість орної землі на один колгосп збільшилася з 1160 до 2810 га. Кількість працездатних колгоспників у середньому зросла із 122 до 293 чол. Намагаючись зміцнити колгоспну систему, держава керувалася не інтересами села, а лише прагненням збільшити поставки сільськогосподарської продукції. Часто укрупнення проводилося примусово, всупереч волі і бажанню колгоспників, особливо, коли об'єднувалися сусідні міцні і дуже слабкі колгоспи [157].

Селян примушували здавати до обов'язкових заготівель значну кількість виробленої в їхніх особистих підсобних господарствах продукції. Обсяг цих заготівель невпинно зростав. З 1944 по 1950 р. обсяг здачі зернових збільшувався з 5,7% до 12,9% від загального врожаю; картоплі від 2,9 до 5,3%; молока – з 8,2 до 15,6%; яєць з 13,9 до 16,6%. Але отримували селяни по зданій за заготівлями продукції лише 0,5% коштів від загальних надходжень [158].

Продовження репресивних заходів проти жителів села знайшло свій вияв і в післявоєнні роки. Жахливою трагедією для українського села став витворений тоталітарним режимом голод 1946 – 1947 рр.

Фактично голодомор 1946 – 1947 рр. – каральний захід взамін невдалої, але відомої спроби виселити українців у 1944 р. до Сибіру разом з татарами та північнокавказькими народами як нелояльний і ненадійний народ. Збереглися підписані маршалом Г.Жуковим розпорядження щодо цього. Тоді маневр не вдався через неможливість віднайти достатню кількість залізничних ешелонів для швидкого вивезення населення. Однак саме існування напівбожевільних планів свідчать про атмосферу найдикішого шовінізму та національної ненависті, яка панувала серед тодішньої московської еліти.

Голодомор 1946 – 1947 рр. намагалися пояснити так само, як і всі інші: неврожаї, непоінформованість Й. Сталіна, членів Політбюро. Це важко узгоджується з тим, що в інших районах СРСР, де також була засуха, голоду не було, більш того Москва активно експортувала і навіть роздавала хліб своїм новоявленим комуністичним друзям у Східній Європі і не лише в ній.

Чимало працездатних чоловіків з колгоспів було залучено до відбудови промисловості. Щорічно тисячі осіб сільської молоді мобілізовували до промислових ремісничих училищ та шкіл ФЗУ. В період з 1944 по 1947 рік з Миколаївщини до шкіл було направлено 15,8 тис. юнаків і підлітків. Переважна більшість тих, хто закінчував школи, на село вже не поверталися [159]. Основну робочу силу в колгоспах становили жінки. Щоб отримувати стабільні врожаї потрібні були серйозні заходи щодо зміцнення матеріально-технічної бази сільськогосподарського виробництва, економічні важелі стимулювання праці колгоспників. Проте відбудова сільського господарства без належних капіталовкладень йшла повільно.

На пленумі Миколаївського обкому партії 5 березня 1946 р. в доповіді першого секретаря І. Філіпова відмічалося, що в порівнянні з 1945 р. збільшилась кількість земель під посів на 101960 га або на 10%, що становило 79,6% довоєнної площі. У колгоспах області ярового насіння є лише 51% від потреби. Так, наприклад, колгоспи області повинні провести посадку картоплі на площі 11 тис. га, а посівного матеріалу є лише 2613 тонни, що забезпечить посадку картоплі на площі всього 1742 га [160]. На 1 березня відремонтовано лише 83% тракторних сіялок, 79% культиваторів, 91% лущильників [161]. В колгоспах 32 тис. тяглових коней, з яких 16 тис. або 50% нижче середньої вгодованості і виснажені знаходяться в неробочому стані. В області 1500 коней заражені коростою і їх кількість збільшується.

У порівнянні з 1940 р. на території Миколаївської області значно зменшилася оранка на зяб, скоротилося травосіяння. Все це позначилося на зменшенні врожайності. У зв’язку з нестачею тягла колгоспники змушені готувати ґрунт під посіви вручну. Нерідко вони, замість худоби, впрягалися в упряж, копали землю лопатами, на плечах чи на возках доставляли насіння в поле. Більше половини врожаю збиралось вручну.

Адміністративні методи керівництва сільськогосподарським виробництвом, коли голови колгоспів та агрономи були змушені починати оранку, сівбу, прополку та збір урожаю за прямою директивою райкомів партії, звичайно ж негативно позначилися на агротехніці, сковували ініціативу хлібороба. До збільшення втрат приводило й те, що намагаючись залишити в господарстві частину вирощеного урожаю, колгоспи ховали на горищах, закопували його в землю, змішували з відходами. Так, у колгос-

пах «Червоний колос» та імені В. Леніна необмолочене та обмолочене зерно ховали відповідно у скиртах і в басейні для дощової води. Однак при зберіганні в непристосованих приміщеннях змішане з відходами зерно часто псувалося. Це збільшувало й без того чималі втрати і приводило голів колгоспів на лаву підсудних.

Найбільш поширеним методом приховування зерна було зсипання його в насіннєві фонди, вірячи в те, що хоча б насіння залишать у колгоспах. Але як показало життя – це були марні надії [162].

Виступаючи на одному з пленумів Миколаївського обкому партії, перший секретар А.П. Кириленко заявляв: «Хай директори радгоспів і голови колгоспів на нас не ображаються, можливо, обком партії на вимогу ЦК не одного керівника посадить в тюрму, але хліб обов'язково заберемо, маючи на увазі інтереси держави, і якщо потрібно, обком на цей шлях стане, тому потрібно негайно зайнятися виконанням плану хлібоздачі. Тому якщо ми організуємо проведення суцільної перевірки і знайдемо хліб у яких-небудь фондах, будемо самі притягувати до самої суворої відповідальності. Для нас один фонд - державний, а для останніх (фонд на видачу комбайнерам, трактористам, громадського харчування, на фураж і інші фонди) – побачимо, вийде – видамо, не вийде – нікому не видамо, доки державі не здамо хліб, тому по інших фондах подумайте добре і не примушуйте нас стати на шлях репресій» [163].

16 січня 1947 р. Миколаївським бюро обкому КП(б)У була прийнята постанова «Про посилення заходів боротьби за збереження державної та колгоспної власності». Згідно постанови бюро обкому КП(б)У накладається персональна відповідальність за охорону державної та колгоспної власності в колгоспах – на голів колгоспів, в радгоспах – на директорів радгоспів, в державних органах – на керівників, в селах – на голів сільрад. Крім того, вони попереджаються, що несуть особисту відповідальність за кожний випадок крадіжки державної та колгоспної власності [164].

За прямою вказівкою партійних органів призначалися керівні колгоспні кадри. Часто керівниками ставали люди випадкові, без належної освіти, а їх формальні обрання на посади членів артілей перетворювалися у пародію на принципи демократії. За найменший непослух перед владними структурами, спроби захистити інтереси колгоспу чи колгоспників голова не тільки позбавлявся влади, а й засуджувався за статтями кримінального кодексу. Головне в чому звинувачували голів колгоспів, це витрати хліба на внутрішньогосподарські потреби більше 15%. Голова одного з колгоспів Березнегуватського району 4 – 5 центнерів зерна витратив для випікання хліба комбайнерам, замість того, щоб здати цей хліб державі. Райком партії і райвиконком вжили заходи до цього голови, знявши його з роботи і притягнувши до кримінальної відповідальності.

Лише влітку 1946 р. в Миколаївській області було засуджено за кримінальними статтями 25 голів колгоспів [165]. У 1946 р. в області було змінено 833 голови колгоспів. За 1946 і перший квартал 1947 р. на Миколаївщині було засуджено 76 голів колгоспів [166].

На перше січня 1947 р. тільки 15% голів правлінь колгоспів мали стаж роботи на посадах понад 3 роки. Не випадково секретар обкому партії А.П. Кириленко був змушений у серпні 1947 р. визнати на пленумі: «В ряді районів області широко розповсюджена практика огульного, необґрунтованого притягнення голів колгоспів до судової відповідальності. За 7 місяців 1947 р. в обласну прокуратуру надійшли спра-

ви на притягнення до судової відповідальності 41 голову колгоспів, в тому числі з Братського району – 6 чол., Березанського – 6, Єланецького – 4, Привільнянського – 4 [167]. Так, голова колгоспу імені Й. Сталіна Казанківського району О.О. Покладова за порушення статуту сільгоспартілі була засуджена на 6 років за те, що без рішення загальних зборів колгоспників видала МТС – 5 ц зерна, механіку МТС – 50 кг ячменю, бригадиру тракторної бригади колгоспу – 2 відра ячменю. Голова колгоспу «Перемога» Єланецького району А.С. Константиновський засуджений до 5 років позбавлення волі за те, що в березні 1947 р. під час проведення польових робіт на весняній сівбі замість того, щоб вести боротьбу за високий урожай, порушив агротехнічні правила посіву, сіючи в непідготовлений грунт, в результаті чого зерно було зверху непокритим [168]. До 4 років таборів засуджена голова колгоспу ім. 1 Травня Хабарова за те, що намагалася сховати під виглядом відходів 350 центнерів зерна [169].

Якщо спочатку партійно-державна номенклатура кваліфікувала факти приховування зерна як «антидержавні тенденції» та «антидержавні дії», то пізніше все відвертіше стала кваліфікувати це як «державний злочин», близький за змістом до терміну «ворог народу».

Для жителів села були встановлені «драконівські закони», що карали за крадіжку кількох кілограмів зерна, картоплі чи оберемка соломи на довготермінові ув’язнення. З особливою жорстокістю радянська влада накинулась на так званих крадіїв колгоспного зерна, які часто від голодного відчаю змушені були йти на подібний крок. Про це говорить судова справа, що розглядалася на виїздній сесії Миколаївського обласного суду в селі Щербані Вознесенського району в грудні 1946 р. На лаву підсудних сіли колишні члени артілі ім. Е .Тельмана А.Д. Олександров, А.С. Яковлєва, Т.Л. Мукомол, що розкрадали зерно і переховували його в ямах. Суд засудив винуватців до розстрілу [170].

Подібний показовий судовий процес відбувся 4 – 6 вересня 1947 р. в селі Малинівці (нині – с. Підлісне) Новоодеського району, на який зігнали жителів сусідніх сіл. Вирок – той же [171].

В період голоду було порушено 179 кримінальних справ, за якими притягнуто до відповідальності – 287, а заарештовано 223 особи.

У той же час представники партноменклатури всіх рангів без будь-якого сорому «залазили» до комор колгоспів, як у власну кишеню. Користуючись повною безкарністю і зловживаючи службовим становищем, вони безкоштовно або за сміхотворними цінами брали в колгоспах зерно та іншу сільськогосподарську продукцію. Ці зловживання підривали основу добробуту колгоспників, «розкладали» керівні колгоспні кадри, штовхали їх на всілякі беззаконня [172].

За працю в сільськогосподарському виробництві колгоспники отримували символічну плату. У 1946 неврожайному році в 260 колгоспах Жовтневого, Снігурівського, Березнегуватського, Варварівського, Очаківського, Тилігуло-Березанського, Широколанівського і Новоодеського районів видача на трудодень складала від 50 до 300 грамів з врахуванням використаного зерна на громадське харчування колгоспників під час збирання врожаю.

Видача на трудодень натурою за 10 місяців 1946 р. і кількість всього населення в 260 колгоспах цих районів характеризувалася наступними даними:

Райони	Кількість колгоспів, що видали аванс хліба			Кількість населення у вказаних колгоспах				
	До 100 гр.	До 200 гр.	До 300 гр.	Всього колгоспників	Дорослого	Дітей шкільного віку	Дітей дошкільного віку	Всього
Жовтневий	3	4	18	25	8604	2652	2269	13525
Снігурівський	19	21	7	47	10440	3168	3312	16920
Березнегуватський	12	9	13	34	5780	2360	2196	10336
Варварівський	9	16	8	33	6233	2722	2727	11682
Очаківський	10	10	7	27	3235	3001	1891	8127
Т.-Березанський	9	11	12	32	5037	1944	1893	8864
Широколанівський	2	6	11	19	3989	1162	967	6118
Новоодеський	1	10	22	33	7559	2437	2544	12540
Всього:	**65**	**97**	**98**	**260**	**50877**	**19446**	**17789**	**88112**

Крім того, в районах області були колгоспи, які отримали низький урожай і видали на трудодень натурою зовсім незначну кількість хліба [173].

Постановою Ради Міністрів СРСР колгоспам, які не могли забезпечити себе насінням для сівби, дозволялося закуповувати його за договірними цінами. Ті господарства, в яких було насіння, прагнули продати його за роздрібними цінами, які були в десятки раз вищими за державні закупівельні. Один центнер ячменю, зокрема, коштував (закупівельна ціна) 8,05 крб., колгоспи ж згоджувалися продавати його за 130 – 240 крб., вівса, відповідно – 7,05 крб. і 110 – 240 крб., проса – 9 – 10 крб. і 125 крб., пшениці – 14 крб. і 450 крб. [174].

Виходило так, що колгоспи здавали державі фактично все зерно, включаючи посівний матеріал, за безцінь, а потім частину необхідного їм насіння купували за значно вищою ціною. З цією метою у держави бралися кредити, продовольчі позики, які не могли бути повернуті. У лютому 1946 р. область отримала 3255 тонн зерна на умовах повернення з врожаю 1946 р. з нарахуванням 10 центнерів зерна на кожні 100 центнерів виданої позики [175]. Представлена позика була недостатньою і не могла істотно вплинути на становище колгоспів, у яких перед цим повністю вилучили зерно.

Від безперспективності роботи в колгоспі у людей опускались руки. Незважаючи на жорсткі репресивні заходи, колгоспники намагались уникнути праці в колгоспному виробництві, отримуючи засоби до життя від заробітків на стороні чи на власному городі. З кожним роком в області збільшувалась кількість колгоспів, які не виконували встановленого мінімуму трудових затрат (150 трудоднів).

Не отримуючи належних коштів від праці в колгоспному виробництві, селяни розраховували насамперед на присадибні ділянки, які давали їм до 75% грошового

прибутку. Кожна зайва сотка землі була засобом до виживання. А держава в свою чергу прагнула всіляко обмежити приватновласницькі інстинкти селянина шляхом скорочення присадибних ділянок. Цій меті, зокрема, служила податкова політика, яка зводилася до обкладання податками кожного дерева і куща, що належали колгоспнику, встановлення обтяжливих норм здавання державі м'яса, молока і зерна з присадибного господарства.

19 вересня 1946 р. ЦК ВКП(б) і Рада Міністрів СРСР прийняли Постанову «Про заходи ліквідації порушень Статуту сільськогосподарської артілі в колгоспах», за якою в колгоспників вилучались «надлишки» понад встановленої норми. Виконання постанови було проведено в надзвичайно короткі строки. Вже 1 грудня 1946 р. перший секретар обкому І. Філіпов інформував ЦК КП(б)У про те, що в області завершено обмір присадибних ділянок по всіх колгоспах [176].

В різних місцевостях ці норми були різними але не перевищували 0,61 га. Відрізали в селян від 0,01 до 0,10 га і більше. Відрізані ділянки землі, які неможливо було звести в один земельний масив, роками пустували, заростали бур'янами, засмічуючи територію. Вилучення надлишків проводилося оперативно, у рекордно стислі строки. У результаті прийнятих заходів у 109895 дворах колгоспників, робітників, службовців Миколаївщини виявили «незаконно захоплені» землі загальною площею 14247 гектарів (тобто в середньому 7,7 соток на двір). Вже до початку 1947 р. на Миколаївщині виявили і повернули колгоспам 17 тис. га артільних земель. І це в той час, коли на селі і в місті лютував страшний голод [177].

Вилучені з дворів колгоспників земельні ділянки, як правило, внаслідок черезсмужжя, не могли бути включені до масиву колгоспних земель. Такі заходи викликали справедливе обурення з боку колгоспників.

Як констатував А.П. Кириленко: «Ми зіштовхнулись з небажаними настроями колгоспників. Тільки приїхали на тік, як жінки – чоловік 50– залишили роботу і підняли галас, висловлювали явні незадоволення, їх крик переростав у незадоволення заходами радянської влади [178].

До зростання труднощів у сільському господарстві призвели вкрай несприятливі метеорологічні умови. Зима 1945/46 рр. була малосніжною, з частими відлигами, а квітень, травень і червень найбільш посушливими за останні 50 років. Це призвело до ослаблення й загибелі значної частини посівів [179]. Не вистачало пального, техніки, робочої сили, насіння, фуражу, продовольства для хліборобів.

Незважаючи на вказані труднощі, в 1946 р. весняний посів було проведено організовано, якісно і в стислі строки. План посіву ранніх колосових культур колгоспи виконали за 14 робочих днів, посіявши при цьому на 20900 га більше проти минулого року. Колгоспи області виконали план посіву зернових на 109,5%, технічних – 96,5%, овочево-баштанних на 62%, кормових – на 86,8%, всього 101,7% [180].

Вчасно були проведені прополювання посівів та інші необхідні агротехнічні заходи. Проте надії на одержання принаймні посереднього врожаю не справдилися. Очевидці згадують, що від посухи земля на полях потріскалась і перетворилась в каменюку.

В результаті несприятливих кліматичних умов зернові культури визріли на два – три тижні раніше, і відповідно на такий же термін посунулись вперед строки зби-

рання. План збирання за площею засіву був виконаний на 100%. Після косовиці і вивезення снопів колгоспники, сільські службовці, діти по декілька разів прочісували вже порожні лани, збираючи там загублені колоски. Спеціальні бригади розкопували нори польових мишей і ховрахів з метою пошуку зерна. Все зібране обліковувалось і звозилось до колгоспних комор.

Як свідчить телеграма, направлена Миколаївським обкомом і облвиконкомом 10 грудня 1946 р. голові Ради Міністрів України і секретарю ЦК КП(б)У М.С. Хрущову: «В Жовтневому, Снігурівському, Березнегуватському, Варварівському, Очаківському, Тилігуло-Березанському, Широколанівському і Новоодеському районах Миколаївської області, що найбільше постраждали від посухи, врожай зернових культур у 1946 р. складав у середньому від 1,9 до 3 центнерів з одного гектару, а чимало колгоспів отримали ще нижчий врожай» [181].

Врожайність сільськогосподарських культур у перші повоєнні роки визначалась зтаким чином: напередодні косовиці спеціальні державні чиновники на окремих площах тієї чи іншої місцевості на око, вибірково встановлювали передбачувану кількість зерна, що мали отримати з гектара. На основі таких сумнівних і, як правило, явно завищених на 30 – 40% даних про врожайність врешті-решт встановлювалися плани здачі зерна державі.

Для Миколаївщини остаточний план здачі хліба в державні засіки було затверджено на бюро обкому партії 8 липня 1946 р. в кількості 261270 тонн. У вказану цифру входили як обов'язкові поставки хліба, так і натуральна оплата колгоспами робіт, виконаних державними машинно-тракторними станціями, повернення насіннєвих позик, натуральний збір за помол зерна на млинах [182].

Кампанія по здачі хліба 1946 р. розпочалась за заздалегідь відпрацьованою раніше схемою: різного роду наради, збори напередодні косовиці, агітаційний галас на шпальтах газет, соціалістичне змагання за право отримувати першу квитанцію про здачу хліба державі тощо. Вже 13 липня бюро затвердило графік для здачі хліба з врожаю 1946 р. кожним районом по п'ятиденках [183].

25 липня 1946 р. обком партії надіслав телеграму до всіх райкомів і райвиконкомів «Про хлібоздачу по районах області» такого змісту: «Виконуючи Постанову Ради Міністрів СРСР, ЦК ВКП(б) від 15 липня 1946 р. і Постанову Ради Міністрів УРСР і ЦК КП(б)У, доводимо до відома райвиконкомів і райкомів КП(б)У, що Рада Міністрів Союзу РСР і Центральний Комітет ВКП(б) у вигляді заохочення виділить УРСР у випадку виконання державного плану хлібоздачі 10 мільйонів пудів хліба, з них – 5 мільйонів залишить в розпорядженні виконкомів облради. У випадку, коли фактична заготівля по УРСР буде меншою 330 мільйонів пудів зерна, Рада Міністрів України втрачає право на отримання будь-якого зерна з фонду потреб зерна» [184].

Перші два місяці хлібозаготівельної кампанії завжди вважалися вирішальними. У врожайні роки в ці місяці в державні засіки надходило до 80% зібраного хліба. У 1946 р. ситуація склалася інакше. Станом на 1 серпня 1946 р. по області було заготовлено хліба 56838 тонн або 17,6% річного плану хлібозаготівлі, в тому числі надійшло від колгоспів 45797 тон або 16,9% річного плану і радгоспів – 11041 тонна або 21,6%. Особливо відставали Братський – 9,1%, Володимирівський – 11,3%, Березнегуватський – 12,2%, Привільнянський – 13,5%, Новобузький – 14,5% райони [185].

На 10 вересня план хлібоздачі по Миколаївській області було виконано лише на 44%, на приймальні пункти надійшло 141245 тонн хліба. Братський район виконав план хлібоздачі лише на 31,8%, Широколанівський – на 30,9%, Березанський – на 25,3% [186]. На бюро обкому було заявлено: «Мають місце факти, коли колгосп здав 92 тонни державі, проти плану 1000 тонн, а насіння засипав повністю під озимі і ярові. Насіння засипано за потребами колгоспу, а це неправильні дії. Ми повинні взяти в колгоспі незаконно засипане насіння. А якщо їм потрібне буде насіння, ми їм дамо, яке вони повинні будуть повернути в порядку повернення кредиту» [187]. Відмічалось, що низькими темпами йде хлібоздача колгоспниками хліба з присадибних ділянок. Бюро обкому вимагало суворо карати винуватців, які під будь-яким приводом намагалися притримати хліб.

Колгоспи здали державі все, що могли реально здати, залишивши мінімум зерна на насіння, харчування та фураж. Виконання явно нереального плану означало поставити село на межу вимирання, різко скоротити поголів'я худоби, позбавити колгоспи насіння для весняної посівної кампанії 1947 р.

Але ЦК ВКП(б) і ЦК КП(б)У вимагали від Миколаївського обкому партії негайного виконання всіх зобов'язань по хлібозаготівлі. 10 жовтня 1946 р. доповідь Миколаївського обкому партії «Про хід виконання плану хлібозаготівлі» слухали на засіданні ЦК КП(б)У.

У прийнятій постанові вказувалось, що секретар обкому партії Філіпов, голова облвиконкому Борисов, уповноважений Міністерства заготівель Павлюченко незадовільно керують хлібозаготівлею, не зробили потрібних висновків з попередження ЦК ВКП(б) і не прийняли всіх необхідних заходів для того, щоб виправити положення із хлібозаготівлею й забезпечити максимальне надходження зерна по плану хлібозаготівель.

В результаті цього, повідомляв у ЦК КП(б)У, Раду Міністрів УРСР про хід заготівельної кампанії в Миколаївській області уповноважений ЦК ВКП(б): «Хлібозаготівлі проходять незадовільно, на 20 жовтня план виконаний на 52,4%. Перевірки на місцях виявили численні факти засипання товарного хліба в насіннєві фонди, затримки під різними приводами продовольчого зерна на колгоспних складах» [188]. «Хлібозаготівлі протягом жовтня в Миколаївській області проводились надто низькими темпами, з п'ятиденки в п'ятиденку знижувалися. Мали місце факти саботажу хлібоздачі, приховування, розкрадання хліба у держави, який потрібно було здавати. На місцях окремі партійні, радянські організації нічого цього не помічають, в окремих випадках навіть сприяють таким антидержавним діям». ЦК КП(б)У вимагав від обкому партії негайного посилання на місця численних комісій, які б виявляли хліб і вимагали негайної його здачі [189].

Вже через декілька днів, проводячи нараду в Миколаївському обкомі партії з секретарями райкомів, Філіпов вказував: «ЦК вимагає карати людей, які під різними приводами затримують хліб, забуваючи про важливі завдання держави, карати і встановлювати певний строк, щоб виявлений хліб було здано, після цього не повинно бути розмов, чому не виконано рішення обкому і ЦК партії про здачу всього хліба» [190].

«Потрібно завести порядок, як вимагає ЦК – вказував секретар обкому партії Філіпов на нараді з головами колгоспів і радгоспів області, – з 1 числа прийняти будь-які

заходи: карати, виключати із партії, віддавати під суд, але потрібно зробити так, щоб не було жодного колгоспу, який би не вивозив хліб, щоб розглядали невивіз хліба як надзвичайну подію. З першого числа доповідати: скільки колгоспів не брали участь, чому, які заходи прийняті в райкомі, райвиконкомі, сільській раді. Доки так гостро не поставимо питання, хліб буде йти такими темпами тому, що немає причини, щоб колгоспи хліб не вивозили. Без цього не можна, нас примушують зверху» [191].

Як значилось на серпневому Пленумі ЦК КП(б)У, у 1946 р. за 1,5 року в Миколаївській області змінилось 83% голів райвиконкомів [192]. Як тут не погодитись з твердженням радянського історика І.М. Волкова про те, що наростання опору хлібозаготівлям вело в свою чергу до посилення репресій і передусім голів колгоспів. «Ніколи в минулому в історії колгоспного будівництва зміна голів колгоспів не досягала таких масштабів, як у 1946 – 1947 рр.» [193].

Для роботи по хлібозаготівлі в райони терміново на 2 – 3 місяці направлялися уповноважені з числа відповідальних працівників обкому партії і облвиконкому. Перед ними було поставлено одне завдання: будь-якими шляхами і методами домогтись виконання плану хлібоздачі. Тому уповноважені, виконуючи поставлене завдання, не зупинялись перед крайніми заходами щодо притягнення до партійної, адміністративної чи навіть судової відповідальності керівників нижчого рангу, які намагалися зберегти принаймні мінімальну кількість зерна в своєму колгоспі, сільраді чи районі.

Доповідної уповноваженого на керівника в обком партії було досить, щоб через кілька днів людина опинилась без партквитка і роботи.

За уповноваженими по хлібозаготівлях з обкомів і райкомів партії в свою чергу наглядали контролери з органів МДБ, МВС, які надсилали «компромат» вже на них. Так, у доповідній записці начальника обласного управління МДБ обкому партії вказувалось: «В ряді районів уповноважені діють не досить енергійно, в результаті чого належні до здачі державі зернові і олійні культури вивозяться незадовільно. Не подолано опір керівників ряду колгоспів». Далі йшов перелік посадових осіб, які на думку начальника управління не виявляють належної активності по «викачуванню» хліба [194].

Населення Миколаївщини намагалося активно протидіяти хлібозаготівельним кампаніям. Так, постанова бюро Миколаївського обкому КП(б)У від 6 серпня 1947 р. повідомляла про факти виведення з ладу молотильних агрегатів у Баштанському районі, а також про те, що «залишки ворожих елементів з числа колишніх «куркулів», колишніх німецьких посібників та сектантів в колгоспах Баштанського району ведуть антирадянську агітацію, прихований саботаж, а в ряді випадків – проявляють активні дії у вигляді диверсійних актів. Проводячи антирадянську агітацію, ворожі елементи розповсюджують анонімні листи і листівки. На ім'я першого секретаря РК КП(б)У т. Романова та райуповмінзага т. Колесникова були надіслані анонімні листи з погрозами, що якщо Романов і Колесников будуть вимагати з колгоспів виконання плану здачі хлібозаготівель, то вони будуть вбиті» [195]. В колгоспі «Політвідділ» Тилігуло-Березанського району в барабан комбайну були вкинуті вила і комбайн було виведено з ладу. В колгоспі ім. Ватутіна Снігурівського району при обмолоті в снопи вкладалася проволока, щоб вивести з ладу молотильний апарат. А 3 серпня 1947 р. було зроблено підпал, в результаті якого згоріла солома та необмолочене жито [196].

Ще однією формою протидії існуючому режиму було поширення чуток про початок війни з капіталістичними країнами (в основному з США, Англією та Туреччиною), у якій Радянський Союз мав неминуче зазнати поразки [197]. Жителі Миколаївської області говорили таке: «При німцях було хліба скільки завгодно, а зараз ми голодуємо, тому, що весь хліб від нас забирають. Хоч би швидше була війна, може б прийшла інша влада і стало краще» [198].

Не кращою на території Миколаївської області була ситуація зі збором урожаю овочів. На обласній нараді представників колгоспів вказувалось, що отримано надто низький урожай овочів. Були наведені такі дані [199]:

Назва культури	**План збору з 1 га в тоннах**	**Зібрано з 1 га в тоннах**
Капуста	146	44
Помідори	107	38
Огірки	84	33
Морква	70	13
Столові буряки	80	39
Цибуля	56	17

У зв'язку з неврожаєм у колгоспах і радгоспах склалось вкрай незадовільне становище з кормами для худоби. Внаслідок такого становища з кормами, а також виключно тяжких умов пасовищного утримання – почався падіж худоби. Щоб не допустити цього, влада дозволила масовий забій худоби. Колгоспникам, які виконали план по здачі м'яса за 1946 рік, дозволялось здавати його в рахунок 1947 року, в результаті чого відбулося скорочення поголів'я.

Поліпшити стан справ у тваринництві не вдалося. Вже на початку зими в області склалося катастрофічне положення з кормами. Про це переконливо свідчить лист Миколаївського обласного відділу тваринництва в Міністерство тваринництва УРСР від 29 листопада 1946 р. з проханням виділити фуражної позики в кількості 1 тис. тонн, оскільки в зв'язку з засухою більшість колгоспів області зовсім не мають зернофуражу для відгодівлі свиней, і тому маточне поголів'я свиноферм у ряді районів області перебуває у виснаженому стані. Через те, що після цього листа Міністерство не надало реальної допомоги, обласний відділ тваринництва знову 30 грудня 1946 р. звернувся вже з телеграмою особисто до Міністра тваринництва УРСР з проханням «виділити хоча б макуху Миколаївського олійного заводу, оскільки через відсутність кормів маточне поголів'я свиней південних районів під загрозою загибелі»[200].

Міністерство тваринництва не могло надати дієвої допомоги найбільш постраждалим районам через те, що не мало права розпоряджатись фондами. Воно лише порадило посилити охорону наявних кормів. І знову винними опинилися колгоспники.

У березні 1947 р. обком партії констатував, що в тваринництві справи дуже погані. За 1946 рік державний план розвитку тваринництва не виконано по жодному з показників. У порівнянні з 1940 роком в області є в наявності лише 53% великої худоби, корів – 46, волів – 46, овець і кіз – 46, свиней – 14% [201].

Затримання видачі колгоспам зерна на трудодні, економія хліба шляхом скорочення пайкового продажу, повне припинення використання зерна на фураж не дали

бажаних результатів. Незважаючи на всі зусилля командної системи, план хлібозаготівлі було виконано на 65,2%, а в окремих районах на 51 – 57% [202].

Ігнорування потреб жителів області, намагання за будь-яку ціну виконати спущений згори план далося взнаки вже в грудні 1946 р., коли партійно-радянське керівництво було поставлено перед проблемою, де взяти продовольство для голодуючого населення. 10 грудня 1946 р. перший секретар обкому партії І. Філіпов і заступник облвиконкому К. Бровенко звернулися з листом до Голови Ради Міністрів УРСР, в якому писали: «У зв'язку з дуже тяжким положенням у колгоспах, що постраждали від посухи, облвиконком і обком партії просять Раду Міністрів УРСР і ЦК КП(б)У надати продовольчу позику для колгоспників області в розмірі 11730 тонн, у тому числі для колгоспників районів, які найбільш постраждали від посухи – 5550 тонн на період з грудня 1946 по липень 1947 р. з розрахунку по 300 грамів хліба на людину [203].

Керівництво республіки, особисто М.С. Хрущов, намагалися якось полегшити становище голодуючих. Були організовані закупки зерна в західних областях республіки, що менш постраждали від засухи. Для організації харчування дітей в Миколаївську область, як найбільш потерпілу, була направлена спеціальна урядова комісія [204]. Союзний фонд виділив як позику 60 тис. тонн продовольчої продукції. Це дало можливість організувати на польових станах під час весняних робіт громадське харчування.

Для організації польових кампаній 1947 р. колгоспам України була надана насіннєва позика в розмірі 35 млн. пудів, що становило майже половину потреб республіки в насінні. Але допомога була недостатньою. Тому Хрущов звернувся до Москви і попросив додатково виділити продовольчі позики, щоб забезпечити бодай 100 – 200 г хліба на день дітям, хворим на дистрофію, інвалідам. В цьому йому було відмовлено. Через те, що з колгоспів під час хлібозаготівель вивезли все зерно, включаючи насіння, то на 1 березня 1947 р. господарства були забезпечені насінням лише на 60,6% [205]. Як переконливо свідчать факти, цього було явно недостатньо.

У грудні – січні 1947 р. в селах Миколаївщини з'явилися десятки тисяч опухлих від недоїдання людей, з міських лікарень почали надходити повідомлення про померлих від дистрофії. Так, начальник Очаківського РВ НКДБ майор Максимов ставив до відома секретаря Очаківського РК КП(б)У Федосова, що в селі Покровка Іванівської сільради декілька селян голодує. А четверо дітей жительки села Соболь намагалися покінчити життя самогубством (повіситись), через те, що пухнуть з голоду.

Максимов повідомляв секретаря райкому партії про деякі витяги з листів жителів району до своїх рідних в Червону армію. Жителька села Куцуруб А.Н. Загребельна писала в листі: «Вася, живемо погано, не лише ми, а й усі люди. Приходить весна, картоплі нема, хліба нема і нічим сіяти, працювали в колгоспі, а нічого не отримали, як далі жити, не знаю...». К.В. Форманюк з села Дмитрівки писав: «Народ ведуть на голодну смерть. Від недоїдання я не можу на ногах ходити». М. Янковська з села Баланове: «Вася, подивився б ти, як у нас живуть люди, вже багато є опухлих, багато сімей вже повиїжджало, виїхало вже 12 сімей, ми також думаємо виїхати, бо з голоду вмирати не будемо, а продати нема нічого». Євдокія Гаврилівна Лата з села Куцуруб: «Вася, в с. Куцуруб голод нині, як у 1933 році, а до врожаю ще далеко. Ми дуже голодуємо, немає ні грошей, ні хліба» [206].

В результаті голоду на території Миколаївської області мали місце факти людоїдства. Чимало жителів Миколаївщини були хворі на дистрофію. По даних МВС на 20 вересня 1947 р. в області було 79039 чол. хворих, за цей час померло 262 чоловіка [207].

На нараді про наслідки 1946 р. і завдання на 1947 рік партійне керівництво області змушене визнати факт початку масового голоду, хоча його причини пояснювалися лише засухою і неврожаєм.

Шукаючи порятунку від голоду, тисячі колгоспників східних і південних областей їздили у західноукраїнські землі, де врожай видався набагато кращим і купували хліб або вимінювали його на різні речі. У газеті «Голос України» було опубліковано декілька доповідних записок, направлених у 1946 р. секретарем Львівського обкому партії І.С. Грушецьким та завідуючим сільськогосподарським відділом ЦК КП(б)У В.Я. Варшавським секретарю ЦК КП(б)У Д.С. Коротченко. В них повідомлялося про величезний наплив колгоспників з Одеської, Миколаївської, Київської та інших областей, а також з півдня Російської Федерації вже влітку 1946 р. Особливо непокоїла партійних можновладців та обставина, що особи, які прибули зі східних областей, розповідали правду про становище в своїх колгоспах та голод. Такі «провокаційні» розповіді ускладнювали проведення владою агітації серед західноукраїнського селянства за колективізацію сільського господарства. Для того, щоб не допустити приїзду колгоспників зі сходу, у Львівській та інших областях Західної України на залізничних станціях діяли загороджувальні групи співробітників транспортної міліції. Людей знімали з поїздів і відправляли назад, за місцем проживання, конфісковували закуплений хліб, штрафували.

Щоб прохарчуватись, люди часто несли на базар останню одежину, сподіваючись продати чи обміняти на щось їстівне. Ціна хлібини на чорному ринку доходила до середньомісячної платні робітника чи службовця. Доведені до відчаю, люди переступали моральні принципи, йшли на злочини. Крадіжки, пограбування стали звичним явищем. Мали місце випадки крадіжок державного хліба з пунктів «Заготзерно», з колгоспних комор та складів радгоспів. Так, наприклад, за три місяці 1947 року в області зареєстровано 1116 випадків крадіжок хліба з пунктів «Заготзерно». Усього було розкрадено 4475 кг зерна, з них затримано та повернено 2281 кг.

За вказівкою обласного комітету партії у всіх населених пунктах було створено групи самооборони до складу яких входили партійні, радянські, комсомольські активісти, яким видано озброєння. Робилось це з метою наведення порядку, так як почастішали випадки нападів та пограбувань громадської, соціалістичної власності та власності колгоспів, кооперацій, інших державних та громадських організацій [208].

Коли на полях Миколаївщини достигав хліб врожаю 1947 р., почалися масові крадіжки зерна. За 20 днів липня в Україні було викрито 4138 випадків крадіжок, з них у Миколаївській області – 297. В основному це було зрізування ще не достиглих колосків. З них люди готували затірку і таким чином рятувалися від голодної смерті [209].

В цей час згідно із Законом від 7 серпня 1932 р., що дістав у народі назву «закон про п’ять колосків», кожний заарештований за дрібні крадіжки зерна отримував строк ув’язнення від 5 до 10 років.

Голод, що охопив Миколаївщину, співпав з проведенням такої важливої кампанії, як вибори до Верховної Ради УРСР. Обком партії виявив занепокоєння тим, щоб не-

вдоволення людей продовольчим становищем не позначилося на заздалегідь запрограмованих результатах виборчої кампанії. Тому партійними, радянськими органами області було зроблено все можливе, щоб виборча кампанія пройшла без будь-яких інцидентів. Скликалися пленуми, проводились засідання бюро, спеціальні наради, збори пропагандистів і агітаторів, де йшов детальний інструктаж, як нейтралізувати протести людей проти тоталітарної системи, що в мирний час довела країну до голоду. Зовні вибори пройшли спокійно. Як і в попередні роки за блок комуністів і безпартійних проголосували 99,9% виборців. Проте бюро обкому партії змушене визнати і такий факт, що в значній кількості бюлетенів, які були вилучені з виборчих урн, мало місце ряд приписок, залишених виборцями: «Товаришу депутат! Дайте хліба – гину!», «Буду голосувати за того, хто дає життя, а не голод», «Дайте хліба голодному народу України», «Їсти хочу дуже, дайте хліба» [210].

Тим часом ситуація у населених пунктах області ставала катастрофічною. Голод посилювався. Люди відкопували з-під снігу мерзлу картоплю, буряк, що лишились на колгоспних полях після збирання. Їли кору дерев, дрібних гризунів, собак тощо.

Особливо відчутним стали наслідки голоду навесні 1947 р., коли були вичерпані останні продовольчі запаси. Саме в цей період були переповнені лікувальні заклади області з діагнозом хворих «дистрофія». Жителів сільських населених пунктів майже не брали до лікарень, так як всі вони були перевантажені міськими голодуючими. Органи охорони здоров'я області не фіксували кількість хворих на дистрофію та померлих з таким діагнозом.

Репресії проти селянства продовжувались і після голоду 1946 – 1947 рр. У зведенні про хід виконаня Указу Президії Верховної Ради СРСР від 2 червня 1948 р. «Про відповідальність за ухилення від суспільно-корисної праці і за ведення антигромадського паразитичного способу життя в сільському господарстві» та Наказу МВС СРСР №00631 від 4 червня 1948 р. «Про виселення у віддалені райони країни осіб, що злісно ухиляються від трудової діяльності в сільському господарстві та ведуть антигромадський, паразитичний спосіб життя» йшлося про 11,5 тис. осіб, направлених на спецпоселення. З Миколаївської області було відправлено на спецпоселення 81 «указник» та 34 членів їх родин [211]. Зазначимо, що виселяли переважно колгоспників за не вироблення обов'язкового «мінімуму» трудоднів.

Робота по виконанню Указу набула широких розмірів. На колгоспних зборах громадські вироки виносилися тим, кого кваліфікували як дармоїдів, і до липня 1950 р. на Миколаївщині «громадські вироки» про виселення за межі України було застосовано до 121 родини [212].

Складною і неоднозначною була ситуація в Миколаївській області з «фольксдойч» (етнічними німцями). Сталінська каральна система зараховувала етнічних німців, які проживали на території України і на Миколаївщині зокрема, до категорії «німецько-фашистських пособників».

7 січня 1944 р. вийшло розпорядження НКВС СРСР за №20, в якому Л. Берія наказував «усіх виявлених пособників на території України заарештувати з конфіскацією майна на підставі наказу НКВС СРСР за №001552 (1940 р.) та також направляти до спецтабору (копальні на ст. Чорногорській Красноярського краю) для подальшого утримання» [213].

В роки війни «фольксдойч» Олександра Балька, сільського коваля з Миколаївщини, було примусово переселено німецькою окупаційною владою до спеціальної колонії для етнічних німців у с.Добринка Миколаївської області, де він працював в общинному господарстві рядовим робітником. Разом з іншими «фольксдойч» родину Балька насильно евакуювали до Німеччини у лютому 1944 р. Добровільно повертаючись до рідної оселі у 1945 р., він не очікував обвинувачень у зраді Батьківщини, на підставі яких за рішенням Особливої наради МВС СРСР від 27.03.1946 р., отримав п'ять років ув'язнення у Чорногорському спеціальному ВТТ [214].

До Чорногорського спецтабору також потрапила жителька Миколаєва, німкеня Крохмаль Флора Рахусівна, що до арешту органами МВС у квітні 1946 р., працювала начальником відділу контори заготсировини. На допитах їй було достатньо підтвердити факт причетності до категорії «фольксдойч», до якої гітлерівська влада зобов'язала зареєструватися всіх місцевих німців. Скоєні Ф. Крохмаль «злочини» Військовий трибунал військ МВС СРСР у Миколаївській області у червні 1946 р., і міністр внутрішніх справ УРСР генерал-лейтенант Т. Строкач, і Особлива нарада МВС СРСР у лютому 1947 р., розцінили, як, передбачені ст. 54-1«а» КК УРСР, як зраду Батьківщини [215].

Слід відзначити, що за директивами та розпорядженнями НКВС СРСР були виселені члени сімей громадян, які були зареєстровані німецькою окупаційною владою як «фольксдойч». Упродовж 1944 – 1947 рр. з території України виселили 3631 членів сімей, із них за 1944 р. – 989 осіб, за 1945 р. – 2011 осіб, за 1946 р. – 489 осіб, за 1947 р. – 142 особи [216].

Як свідчать архівно-слідчі справи мешканців Миколаївщини І.Х. Гайда [217], Р.Г. Пфаф [218], Я.І .Рейхарта [219], за рішеннями Особливої наради НКВС СРСР, для багатьох радянських німців Сузунський район Новосибірської області став місцем перебування на довгі роки. Матеріали справи №4097 на Якова Івановича Рейхарта дають підставу вважати, що головною метою НКВС було не з'ясовування істини, не пошук «справжніх» обставин злочинів, а винищення якомога більшої кількості людей. Відповідно з вказівками керівництва, 19 червня 1945 року, без ордеру на обшук й арешт (вони були виписані військовою прокуратурою тільки через два дні, тобто 21 червня 1945 року[220]), оперуповноважений райвідділу НКВС лейтенант Андрієнко прибув у с. Бондарівку Мостівського району Одеської області на квартиру Якова Рейхарта. Очевидно, користуючись юридичною безграмотністю селянина і «правом сильного», енкаведист, не маючи рішення суду та прокурорської санкції, провадив не звичайний трус, а фактичну конфіскацію майна. Проте виявилось, що Рейхарт мешкає у відомчій, колгоспній квартирі, й власного майна не має. Про що і було, в присутності понятих, зроблено акт від 20.06.1945 р. [221].

Слідство на першому етапі відображало безпосередньо два допити обвинувачуваного й одного свідка – німкені М.Х. Вебер, у показах якої не було жодного натяку на конкретні зрадницькі дії Рейхарта. З цих свідчень, до речі, можна уявити картину життя етнічних німців при окупації: практично примусове переселення у відокремленні спецпоселення (як то село Богданівка), сільськогосподарська праця на земельній ділянці, встановлений окупаційною владою обов'язковий продовольчий податок у вигляді яєць, молока тощо [222].

Зафіксувавши у протоколі допиту повне зізнання підслідного, як зрадника Батьківщини в зв'язку з проживанням на тимчасово окупованій німецько-румунською владою території, отриманні «аусвайс» і німецького підданства, начальник Мостівського райвідділу НКВС Кривенко направив справу на затвердження начальнику УНКВС Одеської області генерал-майору Юхимовичу з наступним розглядом на Особливій нараді при НКВС СРСР. Додавалась також і обов'язкова медична довідка з райздраввідділу від 28.06.1945 р. про те, що Я.І. Рейхарт, 1893 р.н. здоровий і може прямувати у далекий шлях для виконання будь-яких фізичних робіт [223].

Не дивлячись на заяву слідчим органам про тяжку хворобу серця, ув'язнений не отримав жодної допомоги. В тих обставинах і після лікарського огляду заарештовані не одержували лікування. Більшість медичних працівників тюремних лікарень, нехтуючи клятвою Гіппократа, воліли за краще залишатися вірними системі, в якій працювали [224]. До того ж, великі будівництва вимагали безперервного постачання людського матеріалу.

Демонструючи рішучість до ворогів радянської влади, в звинувачувальному висновку старший лейтенант Кривенко виразив свій погляд відносно міри покарання – 10 років позбавлення волі без права листування [225]. Проте із невідомих причин помічник військового прокурора ОдВО майор юстиції Бистрий повернув карну справу до Мостівського райвідділу НКВС з примітками: «Для додаткового розслідування, оскільки згідно справи, слідство провадилось недбало, поверхово. В показаннях звинувачуваного існували суперечності. Зізнання звинувачуваного й свідка ніякими доказами не підтверджувалися, а показання цілковито не заслуговували ніякої довіри. Подібне проведення слідства за справою переконує, що Ви провели його тільки задля дотримання форми, а не заради того, щоб довести провину звинувачуваного» [226]. У цьому ж службовому листі датованому 24 серпня 1945 року, майор Бистрий дав чіткі рекомендації по проведенню необхідних оперативно-слідчих заходів, як то, провести допити додаткових свідків, з'ясувати, чи знаходився на будинку Рейхарта німецький прапор, чи мав він на рукаві пов'язку з фашистською свастикою, чи були у звинувачуваного ворожі прояви до радянської влади та радянського народу у діях або у висловлюваннях. Він призначив і дату, коли треба було закінчити додаткове слідство: до 2 вересня 1945 року» [227].

Подальша активність старшого лейтенанта Кривенко може бути продиктована бажанням направити усі зусилля на збереження довіри з боку керівництва, яку він почав втрачати. З точки зору існуючого законодавства, термін перебування під вартою Рейхарта закінчувався у серпні 1945 року, тому відповідні дії слідства повинні були бути якомога швидшими та безпомилковими. І, як висловився колишній політичний в'язень Жак Россі, «добрим радянським слідчим виявляється не той, хто з'ясує правду, а той, хто надасть матеріал, що забезпечує статтю звинувачення й покарання, згідно заздалегідь отриманої вказівки» [228]. З 18 по 22 вересня начальник Мостівського райвідділу НКВС допитав ще п'ятьох свідків, і зробив очну ставку зі знайомою заарештованого, Міною Вебер. Протоколи допитів не мають нових та переконливих фактів зрадницької діяльності. Але, тепер вже шестеро людей, а не один, стверджують: Яків Рейхарт – німець за національністю, від окупаційної влади отримав «аусвайс». Однак, фашистської свастики ні на одязі, ні в його хаті ніхто не бачив [229].

Незадоволений результатами роботи Кривенка, коли строк утримання під вартою минув, 29 вересня майор юстиції Бистрий особисто учинив допит підозрюваного в присутності заступника начальника 5-го відділення ББ УНКВС старшого лейтенанта Федорівського.

Працівникові військової прокуратури за допомогою досвідченого у боротьбі з бандитами енкаведиста вдалось швидко «розбалакати» «фольксдойч» – протокол почав містити більше інформації про нібито ворожу діяльність Рейхарта. Крім всього, Рейхарт щиросердечно зізнався, що був раніше, у 1934 році засуджений за розтрату, працюючи у крамниці [230].

Такі факти з біографії зіграли вирішальну роль у подальшій долі підслідного. У витягу з протоколу Особливої наради при НКВС СРСР від 29.02.46 р., знаходимо: «Ухвалили: Рейхарта Якова Івановича, 1893 р.н., уродженця с. Торби Миколаївської області, звинувачуваного за ст. 54-1«а» КК УРСР, за зрадницьку поведінку в часи перебування на окупованій території, заслати у Сузунський район Новосибірської області терміном на 5 років» [231].

Аналізуючи матеріали справи, можна припустити, що міліціонер Кривенко не мав достатнього досвіду у проведенні «справжнього» слідства, із застосуванням до підслідного та свідків вишуканих методів тиску. Оволодіти і вживати різноманітні незаконні засоби впливу на ув'язнених стало об'єктивною необхідністю для оперативно-слідчого апарату НКВС. Тільки шляхом використання фізичних та психічних знущань, мордування, брутальної лайки з'являлась можливість отримати докази нібито антирадянської діяльності заарештованих. До того ж, як відмічав у своїх працях О. Солженіцин, з кінця війни і в повоєнні роки були визначені спеціальним декретом категорії арештантів, по відношенню до яких заздалегідь дозволявся широкий діапазон катувань [232].

Не кращою була ситуація із німцями-репатріантами. Німців-переселенців з СРСР, які мали будь-яку приналежність до реєстрації в імперських німецьких органах, негайно затримували, до «з'ясування обставин». В. Брул вказує про наявність на територіях окупаційних зон союзників у Німеччині 3342 співробітників радянських спецслужб, що вистежували, заманювали неправдою, пустими обіцянками або просто силою змушували німців іти в табори фільтрації, де б вони знаходилися під постійним «наглядом» [233].

Перед поверненням до Радянського Союзу всі німецькі репатріанти повинні були проходити фільтраційні табори, де перевіряли, чим вони займалися на тимчасово окупованих вермахтом радянських територіях і після переселення, на території Німеччини.

Жителька Миколаївської області Катерина Петрівна Фрізен, німкеня за національністю, до 1943 р. проживала в с. Мирівка Володимирського району Миколаївської області. У 1943 р., окупаційною владою вона була зарахована до «фольксдойч», відповідно до чого отримала «аусвайс», а потім була направлена на сільськогосподарські роботи до Польщі та Німеччини. До того ж, Катерина Фрізен була заміжньою, а її чоловік – Леонід Власович Павлов, був військовослужбовцем Червоної армії. Направлення з фільтраційного табору до СРСР К.П. Фрізен отримала у вересні 1945 р., про що розписалась в присутності працівника органу репатріації [234].

Реєстраційна карта для зареєстрованого в таборі ЗПП №143, який знаходився в поселенні Рателово

1. Прізвище, ім'я, ім'я по батькові	Фрізен Катерина Петрівна
2. Рік народження та місце народження	В 1917, Миколаївська область, Володимирівський район
3. Національність	Німкеня
4. Освіта	6 класів
5. Професія	Продавець, із службовців
6. Останне місце проживання і місце роботи на території СРСР (військовослужбовці вказують найменування армійської частини)	Миколаївська область, Володимирівський район, село Мирівка
7. Член ВКП(б) чи комсомолець	Безпартійна
8. З якої причини опинився на території ворожої держави	З 1943 року в зв'язку зі знанням німецької мови працювала в Німеччині
9. Якщо був арештований, був затриманий, якщо накладалися штрафи з боку німецьких органів влади (коли, де і за що)	Не піддавалася
10. Якщо був розміщений в особливих таборах супротивника, чим там займався (вказують найменування табору та адресу)	Не була розміщена
11. Якщо тимчасово служив в німецькому вермахті, поліції, в армійських підрозділах, госпіталях, в будівництві та інших батальйонах, що установлювалися ворогом, у німецьких органах влади, підприємствах чи організаціях (де, в якій функції), необхідно представляти інформацію	Працювала у господаря в Польщі та Німеччині, на сільськогосподарських роботах
12. Які документи видавалися при реєстраці	Німецький попередній паспорт (Аусвайс) і два німецьких документа
13. Де живуть близькі родичі, точно вказати адресу	чоловік Павлов Леонід Власович, в РСЧА (Червона армія)
14. Куди транспортується до постійного місця проживання	Регіон Алтай, місто Барнаул

Я завіряю правильність правдиво зроблених мною повідомлень **(Підпис)**
Реєстраційна картка заповнювалася (ім'я, прізвище) **(Підпис)**
Голова реєстраційної комісії НКВС СРСР **(Підпис)**
Направлення до постійного місця проживання одержують **(Підпис)**
З табору виділений у вересні 1945 **(Підпис)** [235].

Витяг з Реєстраційної карти для зареєстрованих в фільтраційному таборі ЗПП №143, який знаходився в поселенні Рателово вказуєь на коло питань, які цікавили радянські репатріаційні органи. Цей документ включав спеціальні пункти опитування, і залежно від отриманої інформації, дозволяв спецслужбам не тільки встановити облік і контроль над репатріантом, а й розширити поле своєї діяльності.

Прикладом чіткої роботи репресивної системи в післявоєнній Україні може служити резонансна справа про «фольксдойч», причетних до знищення есесівськими карателями у грудні 1941 – січні 1942 рр. більш ніж 50 тис. мирних жителів із Миколаївської, Одеської, Кіровоградської, Вінницької та інших областей у спеціально створеному таборі в с. Богданівка Доманівського району Миколаївської області [236].

Під час окупації гітлерівці сформували п’ять підрозділів «зельбастшутц» – загонів «місцевого самоврядування», що налічували близько трьохсот громадян німецької національності із сіл Роштадт, Мюнхен, Нова Америка, Михайлівка, хутора Богданівський Веселинівського району Миколаївської області. У 1945 – 1946 рр., завдяки зібраним оперативниками й слідчими НКВС незаперечним доказам щодо провини у зраді Батьківщині, зокрема у прийнятті радянськими німцями присяги на вірність Німеччині, отриманні привілеїв від окупаційної влади, співпраці з есесівцями, застосуванні зброї проти співвітчизників, а головне – участі в масових злочинних убивствах мирних жителів, було притягнуто до відповідальності близько 40 осіб.

Колишніх вояків із миколаївських загонів «зельбастшутц», таких як Р. Гаррехт, А. Фреліх, Е. Центнер, Я. Гертнер, Р. Зайферт, П. Гекк, Й. Бихлер, Й. Гасс, О. Іонус, О. Кільвейн, Ф. Кох, П. Штольц, І. Файденгаймер, братів Карл і Флоріан Ебеналей, було засуджено Військовим трибуналом до вищої міри покарання, декількох – на великі терміни позбавлення волі у виправно-трудових таборах [237].

Типовою, в даних обставинах, є доля жительки Миколаївщини Ольги Романенко-Шульц. Протягом 11 місяців із моменту арешту у серпні 1945 р. до звільнення за амністією, за рішенням Особливої наради МВС СРСР у липні 1946 р., жінку, росіянку за національністю, матір трьох неповнолітніх дітей, вагітну, утримували у в’язниці УНКВС м. Миколаєва. Зі стандартного обвинувачувального висновку стало відомо, що гр. О.Г. Шульц, «яка перебувала на окупованій території у с. Веселиново Миколаївської області, сприяла встановленню фашистського режиму, була зарахована до «фольксдойч», отримала замість радянського паспорта німецький, користувалася привілеями, що надавалися окупантами «фольксдойч» та знаходилася під особливим заступництвом окупантів» [238].

В своїй заяві на ім’я Генерального Прокурора СРСР, заарештована О.Г. Романенко, розповідала: «Її колишній чоловік Шульц, німець за національністю, працював уповноваженим по заготівлям у Веселинівського районі, член ВКП(б) з 1929 р. і до смерті від туберкульозу в 1940 р.» «Змінитити паспорт її примусив страх за себе і за трьох маленьких діток. Мені, як «фольксдойч» в порядку допомоги видали зі складу сільуправи два поношених дитячих пальто й одну пару дитячих черевиків». «Якщо ви не знайдете можливим відмінити рішення про виселення, то переконливо прошу запропонувати органам НКВС, що незаконно завели справу на прізвище Шульц, переоформити документи на моє законне прізвище Романенко. Цим ви дасте мені зберегти моє справжнє прізвище та позбутися німецького прізвища, від якого тхне

німецькою поганню і за яке мені зараз доводиться мучитися, тому що виходячи заміж за Шульца в 1932 році я не врахувала того, що німці стануть нашими запеклими ворогами. І мої маленькі діти ні в чому не винні» [239].

Була поставлена на облік, як член родини «фольксдойч» і відправлена на заслання до Північноказахстанської області Казахської РСР Коваленко Катерина Романівна, українка за національністю, до арешту – вчителька Шпеєрівської початкової школи Веселинівського району Миколаївської області. Її чоловік – етнічний німець Олександр Пфафенгут, під час окупації робив перекладачем у німецькій сільськогосподарській комендатурі с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області. Після звільнення Миколаївщини О. Пфафенгута було заарештовано працівниками Новоодеського РВ НКДБ за допомогою попередньої інформації, наданої Катериною Коваленко. Жінка мабуть знала, що вироком для її чоловіка за законом воєнного часу може бути лише страта, і спробувала полегшити своє власне становище, щиросердно співпрацюючи зі слідчими. До того ж, на засіданні у березні 1945 р. Військового трибуналу 35-ї Учбової Стрілецької дивізії, де розглядалась справа колишнього пособника німецької влади, Катерина, викриваючи зрадницьку діяльність свого чоловіка, свідчила про його знущання над односельчанами. За рішенням Військового Трибуналу зрадника Батьківщини О. Пфафенгута, на підставі ст. 54-1«б» КК УРСР було засуджено до вищої міри покарання – розстрілу [240].

Проте зупинка каральної машини ні в якому разі не була передбачена. Тому до жорен НКДБ потрапила й сама Катерина Коваленко. Згідно Постанови Особливої наради при МВС СРСР від 10.06.1946 р. К.Р. Коваленко, як члена сім'ї зрадника Батьківщини, було заслано строком на п'ять років із конфіскацією майна [241].

Для доказу причетності К. Коваленко до зрадницької діяльності чоловіка слідство застосувало допити кількох свідків. Саме в протоколах допитів свідків можна спостерігати методи проведення оперативно-слідчої роботи. Молодший лейтенант Банніков з Новоодеського РВ НКДБ при допиті 5 вересня 1945 року свідка І.Ф. Мороза, та 6 вересня 1945 року свідка Г.М. Андреєвої, запитав: «Що робила Коваленко в період окупації Новоодеського району?» Зафіксовано майже ідентичні відповіді. Свідок Іван Мороз: «При відступі німців із села Троїцьке евакуювалась зі своїм чоловіком Олександром Івановичем Пфафенгут у тил до німців, звідки через деякий час К. Коваленко при невідомих для мене обставинах повернулася знов до села» [242]. Свідок Ганна Андреєва: «…під час відступу німців з села від'їхала з Олександром Івановичем Пфафенгут у тил до німців, звідки через деякий час повернулась, але за яких обставин мені не відомо» [243].

Фраза про невідомі обставини повернення з німецького тилу до рідного села повинна була наводити на думку, що Коваленко могла опинитись на Батьківщині виконуючи завдання гітлерівських розвідувальних органів.

В плани МДБ входили не тільки організація слідчої процедури з повним зізнанням звинувачених, суворе покарання в судових і позасудових органах, а й подальше використання засудженних в якості агентів та інформаторів. Напевно під тиском слідчих відділу по боротьбі з бандитизмом УНКВС у Миколаївській області німкеня Розалія Пфаф і «фольксдойч» Ольга Шульц, звинувачені у зрадницькій поведінці під час окупації, лише із страху втрати зв'язку зі своїми неповнолітніми дітьми могли дати

згоду на співробітництво з органами держбезпеки. Одночасно зі звинувачувальним вироком, слідчі оформляли матеріали розробки заарештованих, що супроваджували останніх по етапу до місця відбуття покарання у вигляді так званого Меморандуму. Вердикт відносно майбутньої співпраці з засудженими знаходить своє відображення у графі №12 вказаного документу. На запитання: «Чи можна вербувати засудженого та для якої роботи?» у справі Р.Г. Пфаф від 26.07.1945 р., зафіксована оцінка молодшого лейтенанта Соколовського: «Вербувати можна. Розвинута, вміє увійти в довіру» [244]. Аналогічний запис міститься у Меморандумі за справою О.Г. Романенко (Шульц) від 13.10.1945 р.: «Вербувати можна для цільової розробки, з людьми товариська, знайомство зав'язує швидко, в довіру входить також швидко» [245].

Крім етнічних німців, репресій зазнали і представники інших національних меншин Миколаївщини. Останній сталінський терор не був таким масовим, як у минулому, хоча основним «злом», як і раніше, залишався «націоналізм». У 40-х рр. ХХ ст. до нього був долучений і єврейський [246]. «Справа лікарів» стала апогеєм тотальної післявоєнної чистки, яка мала значний антиєврейський ухил. Восени 1952 р. розпочалися арешти учасників «таємної лікарської змови» проти вищих радянських керівників. Продовжились вони і на початку 1953 р. [247].

Спогади жительки міста Миколаєва Людмили Веніамінівни Анбиндер про післявоєнну долю українських євреїв відображають штучно створену владою атмосферу юдофобії. У розпал проведеної кампанії проти лікарів – шкідників її подругу, терапевта з багаторічним стажем Ольгу Абрамівну Ізраєцьку, було заарештовано за підозрою в навмисному отруєнні пацієнтів миколаївської міської лікарні й засуджено до декількох років виправних робіт [248].

Важливо, що особи єврейської національності працювали також у лавах органів держбезпеки України. Серед 206 членів та кандидатів ВКП(б), що працювали в управлінні МДБ у Миколаївській області у грудні 1948 року, на обліку перебувало: росіян – 76 чол., українців – 41 чол., євреїв – 12 чол. [249].

Невеликою за чисельністю була грецька національна меншина Миколаївщини, але й вона зазнала репресивних втрат. 1 серпня 1949 р. за розпорядженням МДБ СРСР з Чорноморського узбережжя (Одеська, Херсонська, Миколаївська, Ізмаїльська області) в Алма-Ату (Казахстан) було вислано 267 грецьких родин (395 осіб) [250].

Ще однією статтею репресій проти населення Миколаївщини була співпраця з окупаційною владою. Працівники СМЕРШу та НКВС не намагались зрозуміти реальні причини, що привели українських людей на шлях співпраці з окупантами.

У ситуаціях, коли не відомо, як поведеться німецький окупант або радянський «визволитель», мирне населення змушене було шукати способи захисту або самопорятунку. Багато людей заради виживання пристосовувалися до нової влади: йшли на службу, ставали колабораціоністами, працювали на підприємствах ворога, щоб прогодувати родину [251].

Інстинктивним бажанням жити були продиктовані спроби Андрія Олексійовича Арбузова налагодити в окупованому Миколаєві власну торгівлю, як відомо, заборонену за радянських часів. Одразу ж після звільнення міста він був заарештований органами НКВС. На запитання слідчого: «Що Вас зблизило із гітлерівцями, які відвідували буфет, що належав Вам?», Арбузов відповів: «Основою зближення став мій

приватний буфет, через спиртні напої, які їх приваблювали… Відносини з мого боку до відвідувачів були добрими через... почуття страху » [252].

Проте така мотивація не задовольняла керівництво НКВС. Радянська людина не повинна була мати страху навіть перед обличчям смерті, як у випадку з ще одним «агентом німців» – мешканцем Миколаєва Родіоном Івановичем Федоровим. В період окупації він п’ять разів арештовувався німецькими каральними органами, що стало підставою для звинувачування у співпраці з нацистськими розвідувальними службами. Для того, щоб Федоров узяв на себе провину за чужі злочини, гестапівці застосовували до нього жорстокі побиття та катування [253].

Проти осіб, які служили в німецьких стройових формуваннях та поліції, застосовувались виселення за межі України. Станом на 20 травня 1948 р. з Миколаївської області було виселено 46 осіб [254].

Проводилися репресії і за релігійні переконання. Серед них управлінням МДБ по Миколаївській області розкритий та заарештований автор анонімних листів, сектант Максим Андрійович Євграфов, мешканець с. Нова Одеса Миколаївської області. Згідно з власними релігійними переконаннями, перебуваючи в Червоній армії, Євграфов в 1941 році відмовився від участі в боях, за що був засуджений до 7 років ВТТ. Перебуваючи в штрафній роті, у 1942 р. перейшов на бік німців та служив денщиком у німецького офіцера. Після вигнання окупантів, в 1945 р. Євграфов знову був направлений до лав Радянської армії де, посилаючись на власні сектантські переконання, відмовився прийняти військову присягу, а службу в Радянській армії витлумачував в антирадянському дусі. Після звільнення з армії, Євграфов прибув на місце колишнього проживання до села Нова Одеса та встановив зв’язок з антирадянським сектантським елементом. Євграфов систематично надсилав на адресу радянського керівництва анонімні листи, в яких обмовляв радянський державний устрій та заходи, що проводились партією та урядом на селі. В період збору врожаю серед колгоспників провадив антирадянську агітацію, спрямовану проти здачі хліба державі [255]. В 1948 році Миколаївським обласним судом віруючого М.А. Євграфова було засуджено на декілька років ВТТ [256].

До 10 років виправно-трудових таборів була засуджена лікар-інспектор Первомайського міського відділу охорони здоров’я Пелагея Володимирівна Мусієнко. Причиною арешту і суду стало те, що на ім’я начальника 26-ї Алтайської запасної стрілецької дивізії, яка в цей час була розквартирована в Первомайську, надійшов рапорт від уповноваженого НКВС. В ньому говорилось, що на основі орієнтировки ОКР СМЕРШ за №2730 розшукується колишній агент румунського відділу «ССІ». Орієнтировка надавала відомості, що «це жінка років 20, високого зросту, волосся чорне, худорлява, при ходьбі сутулиться, обличчя мале, худе, бліде. В період окупації працювала медпрацівником. В Первомайську проживає по праву сторону Бугу, вище сільгоспснабу». Пропонувалось вжити заходів до швидкого розшуку і встановлення даної особи [257].

Слідчий СМЕРШу дуже швидко «встановив», що за описом це П. Мусієнко. І ніякі докази Пелагеї Володимирівни, що вона не визнає пред’явлених звинувачень, до даної справи не має відношення, не грали ніякої ролі. Зломлена в результаті жорстоких тортур, вона «зізналася» у всіх злочинах, які назвав слідчий [258].

Подібний випадок відбувся і у Кривоозерському районі. На початку 1947 р. до Кривоозерського райвідділу НКВС надійшла орієнтировка про те, що в роки війни на території району проживав поліцай на прізвище Муравенко, який знущався над жителями району, розстрілював єврейських дітей. Працівники НКВС встановили, що на території району проживають два Муравенки – батько Іван і син Володимир (інвалід дитинства). Батько з першого до останнього дня воював на фронті. Тому працівники НКВС заарештували Володимира Муравенка. Незважаючи на те, що жителі села Волошино заявляли, що ніколи поліцаєм Володимир не служив, а батько доводив, що його син – інвалід дитинства, все одно арешт відбувся.

Військовим трибуналом військ МВС Одеської області від 18 – 19 квітня 1947 р. Володимира Івановича Муравенка було засуджено за статтею 54-1«а» КК УРСР до 10 років виправно-трудових таборів. І лише в грудні 1954 р. після колективних заяв жителів села на ім'я М.С. Хрущова його було звільнено із заслання і повністю реабілітовано [259].

Щодо загальної кількості арештованих та репресованих у повоєнні роки ми маємо певні розбіжності у даних. Причиною цього є різні трактування у звітах понять «заарештований» або «репресований». У документах, поряд з загальною кількістю заарештованих у конкретному році є примітки, що не враховано звільнених без суду, або – заарештованих за «інші» злочини. Окрім того, у деякі роки дані щодо кількості заарештованих не збігаються з даними по певних характеристиках – національна приналежність, соціальний склад тощо.

За період 1946 – 1953 рр. звітні документи вміщують таку кількість заарештованих в Україні: 1946 р. – 22025 осіб, 1947 р. – 23441 особа, 1948 р. – 21629 осіб (21783 за антирадянську діяльність та 640 – за інші злочини; з заарештованих за антирадянську діяльність звільнили без суду 154 особи), 1949 р. – 15629 осіб (16106 – за антирадянську діяльність, 384 – за інші злочини; з заарештованих за антирадянську діяльність 477 осіб звільнили без суду), 1950 р. – 16983 особи (17144 – за антирадянську діяльність, 305 – за інші злочини; з заарештованих за антирадянську діяльність 161 особу звільнили без суду), 1951 р. – 8817 осіб, 1952 р. – 3719 осіб, 1953 р. – 2304 [260].

Кількість арештованих та репресованих в післявоєнний період на Миколаївщині становила 2415 осіб. В Арбузинському районі – 107, у Баштанському – 157, у Братському – 115, у Березнегуватському – 160, у Варварівському – 160, у Веселинівському – 70, у Вознесенському – 220, у Володимирівському – 80, в Єланецькому – 98, у Казанківському – 150, в Очаківському – 172, у Жовтневому – 130, у Лисогірському – 88, у Новобузькому – 190, у Новоодеському – 180, у Привільнянському – 100, у Снігурівському – 123, у Тилігуло-Березанському – 95, у Широколанівському – 20 [261].

Репресивна система тоталітарної держави «працювала» в роки Великої Вітчизняної війни і післявоєнний період. «Останній сталінський удар» знівечив життя тисячам ні в чому неповинних жителів Миколаївщини. У перші післявоєнні роки репресивний апарат продовжував діяльність за двома напрямками: 1) продовження та завершення репресій щодо злочинців періоду війни; 2) відновлення, розгортання та активізація переслідувань у «традиційних» для цих органів річищах – проти різного роду «антирадянщиків», ідейних та політичних супротивників влади тощо. Складність дослідження цього періоду полягає у таких моментах: 1) в обмеженості та пев-

ній недоступності документальних матеріалів через дію відповідних інструктивних положень; 2) регулярній зміні форм звітності та її структури; 3) знищенні значної частини документів на початку 1950-х рр.

Починаючи з 1956 р. справи колишніх радянських репресованих, що вважалися «зрадниками Батьківщини», були переглянуті, і більшість з них реабілітована. Минули роки. Несправедливість відносно репресованих жителів Миколаївщини подолана. Вони реабілітовані, хто за життя, хто посмертно. Але документ про реабілітацію безсилий повернути загублену молодість, підірване у шахтах і на лісоповалі здоров'я, згладити шрами у душі, які залишили беззаконня і незаслужена образа.

---

1. *Скороходов В., Хімченко О.* Політичні репресії проти військовослужбовців на Миколаївщині в 1930-х роках // Масові репресії на Миколаївщині 1920 – 50- ті роки. – К. – Миколаїв: Світогляд, 2004. – С.66-67.
2. *Шитюк М.М.* Еволюція репресивно-каральної системи в радянській Україні // Укр. іст. журн. – 2001. – №3. – С.7.
3. Там само.
4. Там само. – С.8.
5. Там само.
6. Там само.
7. *Вашкевич В.М., Фіров П.Т.* Політико-правові засади масових політичних репресій в 20-х – на початку 50-х років // Реабілітовані історією. Масові репресії на Миколаївщині 1920 – 50-ті роки. – К. – Миколаїв: Редакційна колегія «Реабілітовані історією», 2000. – С.8-9.
8. Там само. – С.9.
9. Більшовицьке плем'я. – 25 червня. – 1941. – С.1.
10. *Вашкевич В.М., Фіров П.Т.* Назв. праця. – С.9.
11. *Шитюк М.М.* Еволюція репресивно-каральної системи в радянській Україні // Укр. іст. журн. – 2001. – №3. – С.8.
12. Реабілітація репресованих: Законодавство та судова практика. Офіційне видання // *За ред.В.М.Маляренка*. – К., 1997. – С.41-43.
13. *Нікольський В.М.* Репресивна діяльність органів державної безпеки СРСР в Україні (кінець 1920-х – 1950-ті рр.). Історико-статистичне дослідження. Монографія. – Донецьк: Вид-во Донецького національного університету, 2003. – С.110-111.
14. Там само. – С.111.
15. Реабілітація репресованих: Законодавство та судова практика. – С.47-49.
16. *Нікольський В.М.* Назв. праця. – С.111-112.
17. Державний архів Служби безпеки України (далі – ДА СБУ). – Ф. 42. – Спр. 44. – Арк. 4-112.
18. ДА СБУ. – Ф. 42. – Спр. 53. – Арк. 3.
19. ДА СБУ. – Ф. 42. – Спр. 57. – Арк. 1.
20. ДА СБУ. – Ф. 42. – Спр. 44. – Арк. 1-35.
21. Там само.
22. *Мироненко А.Н., Бенько А.П.* Война без тыла: репрессии на Украине. – К. – Днепропетровск: Институт государства и права АН Украины, 1994. – С.23-24.
23. Там само. – С.24.
24. *Баран В.* Україна 1950 – 1960-х рр.: еволюція тоталітарної системи. – Львів: Інститут українознавства ім. І.Крип'якевича НАН України, 1996. – С.43.
25. *Бугай М.Ф.* Депортації населення з України (30 – 50-ті роки) // Український історичний журнал. – 1990. – №10. – С.36.

26. *Гриневич В.А.* Від пролетарського інтернаціоналізму до російського націоналізму: метаморфози сталінської політики та ідеології в роки війни Німеччини проти Радянського Союзу 1941 – 1945 рр. // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – Вип. 7, ч. 2. – К., 2003. – С. 104.
27. Більшовицьке плем'я. – 1941. – 24 червня. – С.1.
28. *Гриневич В.А*. Напад Німеччини на СРСР і криза лояльності сталінському режиму в Україні. // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – Вип. 7, ч. 2. – К., 2003. – С.100-114.
29. Там само. – С.106.
30. Державний архів Миколаївської області (далі – ДАМО). – Ф. 10. – Оп. 1. – Спр. 13. – Арк. 7.
31. Там само. – Спр. 1. – Арк. 4.
32. Там само. – Ф. 7. – Оп. 3. – Спр. 13. – Арк. 9.
33. Там само. – Арк. 2.
34. Там само. – Ф. 10. – Оп. 1. – Спр. 2. – Арк. – 20.
35. Там само. – Спр. 1. – Арк. 25.
36. Там само. – Арк. 25.
37. Там само. – Арк. 27.
38. Там само.
39. Там само.
40. Там само. – Арк. 28.
41. Там само. – Ф. 7. – Оп. 3. – Спр. 13. – Арк. 2.
42. Там само. – Ф. 10. – Оп. 1. – Спр. 1. – Арк. – 28.
43. Там само. – Спр. 6. – Арк. 4.
44. Там само. – Спр. 6. – Арк. 7-8.
45. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13352-с. «Кримінальна справа Ю.У. Дядюри». – Арк. 3.
46. Там само. – Арк. 15.
47. Там само. – Арк. 16.
48. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 624-с. «Кримінальна справа З.Л. Дубини». – Арк. 84.
49. Там само. – Арк. 75.
50. Там само. – Арк. 84.
51. Там само. – Арк. 74-75.
52. Фонд Миколаївського краєзнавчого музею (далі – Фонд МКМ). - Д-838.
53. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13937-с. «Кримінальна справа І.Д. Фішкова». – Арк. 19.
54. Там само. – Арк. 28.
55. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 12983-с. «Кримінальна справа М.П. Давидовича». – Арк. 11.
56. Там само. – Арк. 19.
57. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 10572-с. «Кримінальна справа О.Я. Рожко». – Арк. 10.
58. Там само. – Арк. 11.
59. Там само.
60. Там само. – Арк. 23.
61. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 6959-с «Кримінальна справа М.О. Пастушенко ». – Арк. 18.

62. Там само. – Арк. 22-23.
63. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13694-с «Кримінальна справа Б.Ф. Косиновского». – Арк. 4.
64. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 11516-с «Кримінальна справа М.М. Новіцького». – Арк. 11.
65. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13937-с «Кримінальна справа Ф.А. Ревко». – Арк. 22.
66. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13845-с «Кримінальна справа М.В. Коваленко». – Арк. 3.
67. *Даниленко В., Кокін С.* // Історичний журнал. – 2006. – №3. – С.108-109.
68. *Коровин В.В.* История отечественных органов безопасности. – М.: Наука. – 1998. – С.52.
69. Більшовицьке плем'я. – 1941. – 18 липня. – С.1.
70. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 1. – Спр. 16 223. – Арк. 37.
71. Російський центр зберегання і вивчення документів новітньої історії. – Ф.5. – Наркомат внутрішніх справ СРСР. – Спр.8. Матеріали загороджувальних загонів військ НКВС. – Арк. 1-3.
72. *Шитюк М.М*. Масові репресії проти населення Півдня України в 20-ті – 50-ті роки ХХ століття. – К.: Тетра, 2000. – С.348.
73. Архів Управління Служби безпеки України в Миколаївській області (далі – Архів УСБУ в Миколаївській області). – Спр. 12499 «Архівно-кримінальна справа звинуваченого В.М. Ніколаєнко». – Арк.171-172.
74. Політичний терор і тероризм в Україні. ХІХ – ХХ ст. Історичні нариси – К.: Наукова думка, 2002. – С.683.
75. Там само. – С.684.
76. *Ташлай Л.Б., Хізніченко К.Г.* Полонені нам не потрібні // Історія, етнографія, культура, нові дослідження. V Миколаївська обласна краєзнавча конференція. – Миколаїв: Атол, 2004. – С.116.
77. Архів відділу оперативної інформації УМВС України в Миколаївській області. – Ф. 9. – Спр. 8005. «Архівно-кримінальна справа В.М. Сидоренка«. – Арк. 32-33.
78. Там само. – Арк. 35.
79. *Котляр Ю.В*. Миколаївщина напередодні окупації ворожими військами (червень – серпень 1941 р.) // Миколаївщина в роки Великої Вітчизняної війни. – Миколаїв: Квіт, 2004. – С.53.
80. Фонд МКМ. – Д-7317.
81. Державний архів Миколаївської області (далі – ДАМО). – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.9. – Арк. 1-15.
82. Там само.
83. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.221. – Арк. 36, 37.
84. Там само. – Арк. 38.
85. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.5878. – Арк. 24-25, 59-60.
86. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.9. – Арк. 1-15.
87. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр. 111. – Арк. 1-26.
88. Там само.
89. Фонд МКМ. - Д-7317.
90. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 7171-с. «Кримінальна справа М.С. Любченка». – Арк. 1-8.
91. Фонд МКМ. – Д-7322.
92. Фонд МКМ. – Д-7322.
93. Фонд МКМ. – Д-836.
94. Фонд МКМ. – Д-1532.

95. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.221. – Арк. 1-18.
96. Фонд МКМ. – Д-1320.
97. *Ташлай Л.Б., Злочевська М.О.* За відсутністю складу злочину // Історія, етнографія культура, нові дослідження. III Миколаївська обласна краєзнавча конференція. – Миколаїв, 2001. – С.58.
98. Там само. – С.59.
99. ДАМО. – Ф.Р-4074. – Оп.1. – Спр.244. – Арк. 13.
100. Фонд МКМ. – Д-838.
101. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 3873-с; *Герасименко І.П.* Щоденник. – Арк. 67.
102. *Герасименко І.П.* Щоденник. - Арк.27.
103. Архів УСБУ в Херсонській області. – Спр. 8924 «Архівно-кримінальна справа звинуваченого І.П. Герасименка». – Арк. 48.
104. *Шитюк М.М.* Масові репресії проти населення Півдня України в 20-ті – 50-ті роки XX століття. – С.356.
105. *Герасименко І.П.* Щоденник. – Арк. 71.
106. Там само. – Арк. 51.
107. Там само. – Арк. 63.
108. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.188. – Арк. 1-36.
109. *Зайцев Ю.О.* Діяльність ОУН на території Миколаївщини // Миколаївщина: літопис історичних подій. – Херсон: ОЛДІ – плюс, 2002. – С.417.
110. ДАМО. – Ф.Р-10. – Оп.1. – Спр.274. – Арк. 1-18.
111. *Шитюк М.М.* Масові репресії проти населення Півдня України в 20-ті- 50-ті роки XX століття. – С.83.
112. *Буцько.О.В.* «С возвращеньицем»: судьба украинских граждан, репатриированных на родину // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – Вип. 2. – К., 1998. – С.149.
113. Там само.
114. Там само. – С.151.
115. Иллюстрированная энциклопедия. Великая Отечественная война. 1941 – 1945. М.: ОЛМА-ПРЕСС Образование, 2005. – С.461.
116. *Буцько.О.В.* «С возвращеньицем»: судьба украинских граждан, репатриированных на родину // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – Вип. 2. – К., 1998. – С.150.
117. Там само. – С.152.
118. Иллюстрированная энциклопедия. Великая Отечественная война. 1941 – 1945. М.: ОЛМА-ПРЕСС Образование, 2005. – С.461.
119. *Буцько.О.В*. «С возвращеньицем»: судьба украинских граждан, репатриированных на родину // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – Вип. 2. – К., 1998. – С.151.
120. Там само. – С.152.
121. Там само. – С.150.
122. Там само. – С.153-155.
123. *Ліньов А.А*. Репатріація з окупаційних зон союзників антигітлерівської коаліції мешканців Південно-Західного регіону УРСР в 1945 – 1953 рр. // Наукові праці: Науково-методичний журнал. Т. 52. Вип. 39. Історичні науки. – Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. П. Могили, 2006. – 156 с.].
124. *Пронь.Т.М.* Повоєнний рух репатріантів та реемігрантів на Батьківщину // Гілея. – 2005. – №3. – С.134.
125. Там само.

126. Иллюстрированная энциклопедия. Великая Отечественная война. 1941 – 1945. М.: ОЛМА-ПРЕСС Образование. – 2005. – С.462.
127. *Пронь.Т.М.* Повоєнний рух репатріантів та реемігрантів на Батьківщину // Гілея. – 2005. – №3. – С.135.
128. Там само.
129. Там само. – С.137.
130. Там само. – С.140.
131. Иллюстрированная энциклопедия. Великая Отечественная война. 1941 – 1945. М.: ОЛМА-ПРЕСС Образование. – 2005. – С.461.
132. *Радзинский Э.* Сталин. – М.: Вагриус, 1997. – С.546.
133. *Ташлай Л.Б., Хізніченко К.Г.* Полонені нам не потрібні. – С.115-116.
134. *Довженко О.П.* Україна у вогні. – К.: Дніпро, 1990. – С.240.
135. Прес-реліз реліквійно-документальної виставки «Трагедія радянських військовополонених на окупованій території України у 1941 – 1944 роках: люди і долі». – К., 2003.
136. Сторінки військової історії України. – К.: Генеза, 1997. – С.154.
137. ДАМО. – Ф.П-30. – Оп.2. – Спр.37. – Арк.37-38.
138. *Тригуб П.М.* «Не вів активної боротьби з окупантами...» // Історія. Етнографія. Культура. Нові дослідження. V Миколаївська обласна краєзнавча конференція. – Миколаїв: Атол, 2004. – С.193-196.
139. ДАМО. – Ф.П-30. – Оп. 2. – Спр. 39. – Арк. 12-13.
140. ДАМО. – Ф.П-77. – Оп. 2. – Спр. 5. – Арк. 61.
141. Там само. – Арк. 38.
142. ДАМО. – Ф.П-30. – Оп. 3. – Спр. 2. – Арк. 120-121.
143. ДАМО. – Ф.П-30. – Оп. 2. – Спр. 6. – Арк. 30.
144. *Тригуб П.М.* «Не вів активної боротьби з окупантами...» – С.193-196.
145. Колгоспна правда. – 1936. – 22 квітня.
146. Колгоспна правда. – 1938. – 1 травня.
147. Сталінський прапор. – 1939. – 12 лютого.
148. Сталінський прапор. – 1941. – 16 лютого.
149. Сталінський прапор. – 1941. – 20 квітня.
150. ДАМО. – Ф.П-2246. – Оп. 1. – Спр. 41. – Арк. 29-30. – 212; Спр. 27. – Арк.19.
151. ДАМО. – Ф.7. – Оп. 64а. – Спр. 6. – Арк. 1.
152. *Шитюк М.М.* У перше повоєнне десятиліття (1944 – 1954 рр.) // Миколаївщина: літопис історичних подій. – Херсон: ОЛДІ – плюс, 2002. – С.431.
153. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 2185-с.
154. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 12316-е.
155. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 6566. – Арк. 29-34.
156. Там само. – Арк. 119-120.
157. *Шитюк М.М.* 1944 – 1954 роки: перше повоєнне десятиліття. – С.92.
158. *Шкварець В.П., Мельник М.Ф.* Миколаївщина: погляд крізь століття. – Миколаїв, 1994. – С.282.
159. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 136. – Арк. 71.
160. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 140. – Арк. 4.
161. Там само. – Арк. 66.
162. *Маковійчук Ш.М., Пилявець Ю.Г.* Голод 1946 – 1947 років на Україні // Сторінки історії України XX століття. – К.: Освіта, 1992. – С.180.
163. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 234. – Арк. 105.
164. ДАМО – Ф. 7. – Оп. 64а. – Спр. 6. – Арк. 6.

165. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 207. – Арк. 23.
166. Центральний державний архів громадських об'єднань України (далі – ЦДАГО України). – Ф. 1. – Оп. 23. – Спр. 4806. – Арк. 36.
167. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 207. – Арк. 2.
168. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 203. – Арк. 72.
169. Південна правда. – 1946. – 16 листопада.
170. *Шитюк М.М.* У перше повоєнне десятиліття (1944 – 1954 рр.) – С.433.
171. Центральний державний архів вищих органів влади та управління України (далі – ЦДАВО України). – Ф. 2 – Оп. 7. – Спр. 4358. – Арк. 52.
172. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 203. – Арк. 72, 78.
173. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 4. – Спр. 270. – Арк. 134-135.
174. ЦДАВО України. – Ф. 2. – Оп. 7. – Спр. 5957. – Арк. 22, 23.
175. ЦДАВО України. – Ф. 2. – Оп. 7. – Спр. 151. – Арк. 2.
176. ЦДАВО України. – Ф. 2. – Оп. 4. – Спр. 244. – Арк. 131.
177. *Шкварець В.П., Мельник М.Ф.* Миколаївщина: погляд крізь століття. – С.285.
178. ДАМО. – Ф. 1. – Оп. 1. – Спр. 235. – Арк. 40.
179. ЦДАВО України. – Ф. 582. – Оп. 16. – Спр. 229. – Арк. 15.
180. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 141. – Арк. 2.
181. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 4. – Спр. 270. – Арк. 136-137.
182. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 155. – Арк. 73.
183. Там само. – Арк. 75.
184. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 156. – Арк. 30.
185. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 175. – Арк. 15.
186. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 177. – Арк. 6.
187. Там само.
188. *Маковійчук І.М., Пилявець Ю.Г.* Голод 1946 – 1947 років на Україні. – С.80.
189. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 184. – Арк. 16.
190. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 183. – Арк. 47.
191. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 235. – Арк. 16.
192. ЦДАВО України. – Ф. 4970. – Оп. 1. – Спр. 16. – Арк. 42-43.
193. *Волков И.М.* Трудовой подвиг советского крестьянства в послевоенные годы. Колхозы СССР в 1946 – 1950 гг. – М.: Наука, 1972. – С.232.
194. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 4. – Спр. 131. – Арк. 15.
195. ДАМО – Ф. 7. – Оп. 64а. – Спр. 6. – Арк. 8.
196. Там само. – Арк. 10.
197. *Рабенчук О.* Морально-психологічний стан та реакція населення України на голод 1946 – 1947 рр. // Україна XX ст.: культура, ідеологія, політика. – К.: Інститут історії України НАН, 2005. – С.381.
198. ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 23. – Спр. 4557. – Арк. 34.
199. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 228. – Арк. 23.
200. ЦДАВО України. – Ф. 4970. – Оп. 1. – Спр. 16. – Арк. 42-43.
201. ЦДАВО України. – Ф. 4970. – Оп. 1. – Спр. 189. – Арк. 10.
202. Там само. – Арк. 74.
203. ЦДАВО України. – Ф. 4970. – Оп. 4. – Спр. 270. – Арк. 136-137.
204. ЦДАВО України. – Ф. 2. – Оп. 7. – Спр. 439. – Арк. 133.
205. ЦДАВО України. – Ф. 2. – Оп. 7. – Спр. 4874. – Арк. 35.
206. *Шитюк М.М.* Селянство Миколаївщини в період голоду 1946 – 1947 років // Селянство Півдня України: історія і сучасність. – Миколаїв: МДУ, 2003. – С.214.

207. Там само.
208. ДАМО. – Ф. 62. – Оп. 62-2. – Спр. 22. – Арк. 39.
209. Голос України. – 1995. – 3 червня.
210. ДАМО. – Ф. 7. – Оп. 1. – Спр. 234. – Арк. 52.
211. *Винниченко І.І*. Україна 1920 – 1980-х: депортації, заслання, вислання. – К.: Рада, 1994. – С.73-74.
212. *Шитюк М.М*. 1944 – 1954 роки: перше повоєнне десятиліття. – С.95.
213. *Бугай М.Ф*. Депортації населення з України (30 – 50 – ті роки). – С. 20-21.
214. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 461. – Арк. 12, 14, 27.
215. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 2693. – Арк. 52, 64, 65.
216. *Платонова Н.* Законодавчі та відомчі нормативні акти щодо спецпоселенців з України, 20-ті – 60-ті роки ХХ ст. // З архівів ВУЧК, ГПУ, НКВД, КГБ. – 2003. – №1. – С.97.
217. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 1194. – Арк. 33.
218. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4013. – Арк. 29.
219. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 1138. – Арк. 37.
220. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4097. – Арк. 5.
221. Там само. – Арк. 10.
222. Там само. – Арк. 12.
223. Там само. – Арк. 14.
224. *Шуйський І.* Використання радянськими репресивними органами методів морального і фізичного впливу на громадян у процесі розслідування політичних справ у 30-ті роки ХХ ст. // Геноцид українського народу: історична пам’ять та політико-правова оцінка. – К. – Нью-Йорк: Вид-во М.П. Коць, 2003. – С.405.
225. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4097. – Арк. 18.
226. Там само. – Арк. 21.
227. Там само.
228. *Росси Ж*. Справочник по ГУЛАГу. – Ч.2. – М.: Просвет, 1991. – С.360.
229. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4097. – Арк. 23.
230. Там само. – Арк. 33-34.
231. Там само. – Арк. 37.
232. *Солженицын А*. Архипелаг ГУЛАГ. – Т.1. – М.: Инком – НВ, 1991. – С.95.
233. *Bruhl V.* Die Deutschen in Sibirien: ein handenfjährige Geschichte von der Ansiedlung bis zur Auswanderung. – Nürnberg; München.: HVDR, 2003. – Bd. 2.- 2003. – C.154.
234. Там само. – С.155.
235. Там само.
236. ДАМО. – Ф. 1017. – Оп. 2. – Спр. 1. – Арк. 28, 30, 35, 42, 47, 50-52.
237. *Чуніхін В.О.* Богданівська трагедія. // Рассекретить – опубликовать…: Очерки, статьи, воспоминания о чекистах Николаевщины. – Одесса: Маяк, 1989. – С.132, 133, 136, 137.
238. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4145. – Арк. 18.
239. Там само. – Арк. 45-46 .
240. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 2398. – Арк. 3-4.
241. Там само. – Арк. 18.
242. Там само. – Арк. 6.
243. Там само. – Арк. 8.
244. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4013. – Арк. 33.
245. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4145. – Арк. 42.
246. *Волков І.М.* Виселення селян України у віддалені райони СРСР наприкінці 40-х років // Український історичний журнал. – 1993. – №7-8. – С.37-43.

247. Політичний терор і тероризм в Україні. XIX – XX ст.. Історичні нариси. / *Відп. ред.. В.А. Смолій*. – К.: Наукова думка, 2002. – С.742-743.
248. Спогади Анбиндер Л.В. // З особистого архіву. – С.2.
249. ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 23. – Спр. 6310. – Арк. 323.
250. Греки на українських теренах. Нариси з етнічної історії. Документи, матеріали, карти. – К.: Либідь, 2000. – С.97.
251. *Бордюгов Г.* Преступления против гражданского населения // Свободная мысль – XXI. – 2004. – №6 (1544). – С.135.
252. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 6559. – Арк. 123-126.
253. Там само. – Арк. 76-77.
254. ДА СБУ. – Спр. 372. – Т. 95. – Арк. 101.
255. ЦДАГО України. – Ф. 1. – Оп. 23. – Спр. 4978. – Арк. 44-45.
256. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 5945. – Арк. 254.
257. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 3681-с. – Арк. 51.
258. *Шитюк М.М*. Криваві сльози минулого // Рідне Прибужжя. – 1995. – 12 серпня.
259. Там само.
260. Підраховано за: ДА СБУ. – Ф. 42. – Спр. 62. – Т.1. – Арк. 1-54; Спр. 66. – Арк. 1-57; Спр. 69. – Т.1. – Арк. 1-98; Т.2. – Арк. 1-94; Спр. 72. – Т.3. – Арк. 1-83; Спр. 75. – Т.1. – Арк. 1-94; Т.2. – Арк. 1-76; Спр. 79. – Арк. 1-54; Спр .82. – Т.1. – Арк. 1-136; Т.2. – Арк. 1-89; Спр. 86. – Арк. 1-101; Спр. 93. – Арк. 1-105; Спр. 99. – Арк. 1-94; Спр. 102. – Арк. 1-98; Спр. 107. – Арк. 1-89.
261. Підраховано за: ДА СБУ. – Спр. 476. – Арк. 7-39.

СТАТИСТИЧНІ ВІДОМОСТІ ПРО РЕПРЕСОВАНИХ ТА ЗААРЕШТОВАНИХ У МИКОЛАЇВСЬКІЙ ОБЛАСТІ У 1946 – 1953 РОКАХ.

Показники арештів територіальними органами та центральним апаратом Держбезпеки у 1946 – 1953 рр. за національною приналежністю:

В **1946 р.** центральним апаратом НКДБ було заарештовано 161 особу, національна належність яких розподілялася так: 70,1% українців, 13,7% росіян, 1,9% поляків, 1,2% німців, 8,1% євреїв, 2,5% білорусів.

Управлінням НКДБ у Миколаївській області заарештували 533 особи, з яких: 82,6% українців, 9,6% росіян, 2,4% німців, 0,6% поляків, 0,4% євреїв, 0,8% білорусів.

Загалом у **1946 р.** по Україні було репресовано 26 зафіксованих національних груп (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по Миколаївській області – 11 груп.

Дані за **1947 р.** відсутні.

В **1948 р**. центральний апарат органів держбезпеки провів арешти 118 осіб, у т.ч. 81,0% українців, 9,4% росіян, 5,2% євреїв, 1,7% білорусів, по 0,9% німців, чехів і словаків та осіб, віднесених до категорії «інші».

У Миколаївській області заарештували 275 осіб, з яких 88,1% українців, 5,7% росіян, 2,1% білорусів, 1,4% молдован, 0,7% німців, по 0,4% поляків, болгар, вірмен, латишів та «інших».

Загалом у **1948 р.** по Україні було репресовано 31 зафіксовану національну групу (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по органах: Миколаївська область – 10 груп.

В **1949 р.** центральним апаратом НКДБ було репресовано 229 осіб, з яких 64,2% були українцями, 26,2% – євреями, 4,4% – росіянами, 3,9% – німцями, 0,9% – поляками, 0,4% – білорусами.

У Миколаївській області 214 осіб було заарештовано: з них 82,2% були українцями, 10,3% – росіянами, по 1,4% – поляками, німцями та молдованами, 0,9% – євреями та білорусами, по 0,5% – румунами, казахами та «іншими».

Загалом у **1949 р.** по Україні було репресовано 26 зафіксованих національних груп (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по органах: Миколаївська область – 10 груп.

В **1950 р.** центральний апарат республіканських органів держбезпеки репресував 170 осіб, у т.ч.: 74,1% українців, 12,9% росіян, по 8,8% – євреїв, 1,8% – поляків, 1,2% – білорусів, по 0,6% – молдован та угорців.

У Миколаївській області з 105 репресованих 72,4% були українцями, 16,2% росіянами, 4,8% молдованами, 3,8% німцями, 1,9% євреями, 1,0% білорусами.

Загалом у **1950 р**. по Україні було репресовано 24 зафіксованих національних груп (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по органах: Миколаївська область – 6 груп.

В **1951 р.** центральний апарат здійснив арешти 114 осіб: 66,7% українців, 14,9% росіян, 122,3% євреїв, по 2,6% - поляків та угорців, 0,9% німців.

У Миколаївській області 70 осіб: 75,8% українців, 11,4% росіян, 7,1% євреїв, по 1,4% білорусів, молдован, німців та вірменів.

Загалом у **1951 р.** по Україні було репресовано 25 зафіксованих національних груп (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по органах: Миколаївська область – 7 груп.

В **1952 р.** центральний апарат здійснив арешти 71 особи: 69,0% українців, 22,5% євреїв, 4,2% німців, 2,8% росіян, 1,4% білорусів.

У Миколаївській області – 22 осіб: 68,2% українців, 13,6% молдован, 9,1% німців, по 4,5% – росіян та болгар.

Загалом у **1952 р.** по Україні було репресовано 15 зафіксованих національних груп (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по органах: Миколаївська область – 5 груп.

В **1953 р.** центральним апаратом було заарештовано 29 осіб: 75,9% українців, по 10,3% – росіян та євреїв, 3,4% білорусів.

У Миколаївській області – 38 осіб: 65,8% українців, 15,8% євреїв, 13,2% росіян, по 2,6% – поляків та німців.

Загалом у **1953 р.** по Україні було репресовано 19 зафіксованих національних груп (не враховано так звану групу «інші»). У тому числі по органах: Миколаївська область – 5 груп [1].

«Охоплення» національних груп органами держбезпеки у 1946 – 1957 рр.

По центральному апарату у 1946 р. було репресовано громадян 27-ми національних груп, 1948 р. – 7-ми, 1949 р. – 6-ти, 1950 р. – 7-ми, 1951 р. – 5-ти, 1952 р. – 5-ти, 1953 р. – 4-х.

У Миколаївській області: 1946 р. – 11-ти, 1948 р. – 10-ти, 1949 р. – 10-ти, 1950 р. – 6-ти, 1951 р. – 7-ми, 1952 р. – 5-ти, 1953 р. – 5-ти [2].

Розподіл вироків та рішень по Миколаївській області за роками

1943 – 1944 рр.: розстріл – 43 особи, каторжні роботи – 277 осіб, виправно-трудові табори – 444 особи, виправдано – 21 осіб, загалом – 785 осіб.

1945 р.: розстріл – 45 осіб, каторжні роботи – 325 осіб, виправно-трудові табори – 741 особа, виправдано – 39 осіб, загалом – 1150 осіб [3].

---

1. Підраховано за: ДА СБУ. – Ф.42. – Спр.62. – Т.1. – Арк.1-54.
2. Підраховано за: ДА СБУ. – Ф.42. – Спр.12. – Арк.1-176.
3. Підраховано за: ДА СБУ. – Ф.42. – Спр.53. – Арк.1-61; Спр.57. – Арк.1-15.

Розділ II
МОВОЮ ДОКУМЕНТІВ

№1
Витяг із постанови бюро Миколаївського обкому КП(б)У про виселення з м. Миколаєва сімей репресованих

11 вересня 1938 р.

СЛУШАЛИ: О размещении демобилизованных красноармейцев и краснофлотцев, прибывающих для работы на заводах оборонной промышленности (тт. Самарин, Миляшкин).

ПОСТАНОВИЛИ: В целях быстрейшего размещения 6800 демобилизованных красноармейцев и краснофлотцев, прибывающих для работы на заводах оборонной промышленности, а также 300 семей начсостава, в связи с проведенными оргмероприятиями , просить ЦК КП(б)У разрешить провести следующие мероприятия:

1. Выселить за пределы гор. Николаева 700 – 800 семей репрессированных и осужденных врагов народа…

Секретарь обкома КП(б)У Старыгин

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-7. – Оп. 64а. – Спр. 1а. – Арк. 1.
Оригінал. Машинопис.

№2
Витяг із постанови про початок попереднього слідства щодо «злочинної» діяльності М.С. Плюгіна

27 червня 1941 р.

Гор. Николаев 27-го июня 1941 г.

Я, оперуполномоченный РО УНКГБ НКВД в городе Николаеве – САВЧЕНКО, рассмотрев материалы о преступной деятельности гр. ПЛЮГИНА Михаила Семеновича 1893 г. р., еврей, б/п, из мещан, дважды арестовывался органами ГПУ за а/с деятельность, в настоящее время работает зав. аптекой в гор. Очакове, проживает в г. Очакове Николаевской обл., нашел, что ПЛЮГИН, будучи враждебно настроен к существующему строю, в резкой к/р форме высказывает провокационные слухи о поражении Советской власти, восхваляя при этом Гитлера…

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 6019. – Арк. 3.
Оригінал. Машинопис.

№3
Витяг із доповідної записки НКВС УРСР про організацію та діяльність винищувальних батальйонів

Жовтень 1941 р.

1. Организация и боевая подготовка ИБ:

Для борьбы с авиадесантами и мелкими группами противника, усиления охраны и обороны промышленных объектов, оказания помощи органам милиции в поддер-

жании революционного порядка в каждом районе областей и городов, на крупных промышленных предприятиях Украинской ССР в течение 8-и дней после начала военных действий были организованы истребительные батальоны и группы содействия.

Комплектование истребительных батальонов происходило, главным образом, из числа партийного и советского актива, лучшей части рабочих и колхозников, которые могли наряду с работой на предприятиях и колхозных полях быть готовыми выполнить стоящие перед ними задачи по борьбе с противником.

На должности командиров батальонов и для организации боевой подготовки истребительных батальонов были подобраны руководящие работники милиции, командный состав запаса РККА и опытные партизаны гражданской войны.

Для военной подготовки истребительных батальонов была разработана программа занятий, подобраны учебные поля и классные помещения для каждого подразделения истребительного батальона.

2. Вооружение истребительных батальонов

Вооружение бойцов истребительных батальонов было произведено оружием иностранного образца, главным образом винтовками «МАУЗЕР» и пулеметами, полученными:

От кого получено оружие	Винтовок	Ручн. пулем.	Станк. пулем.	Револь-веров	Ручн. гранат	Патронов
ГУВС НКВД СССР	42500	—	—	—	—	33.000.000
ГУПВ НКВД СССР	14222	—	—		—	—
От КОВО	16128	1153	—	—	3130	10.000.000
Приобретено на месте областями и НКВД УССР	24081	—	27	739	3139	502500
ИТОГО:	96931	1153	27	739	6269	43.502.500

В последующем, кроме указанного оружия, на вооружение истребительных батальонов поступили: ручные гранаты, термитные бутылки – «жуки», изготовленные на предприятиях Украины (Харьков, Ворошиловград, Сталино, Днепропетровск, Запорожье).

3. Численно-боевой состав ИБ

За отчетный период по Украинской ССР был организован 651 истребительный батальон, общей численностью 118023 человек.

Наименование областей	Колич. истреб. батальон.	Колич. людей	Вооружение				
			Винтов.	Ручн. пулем.	Станк. пулем.	Ручн. гран.	Револьвер.
Киевская	62	3912	11547	39	—	465	—
Днепропетровская	30	6579	9313	ПО	—	1330	—
Одесская	51	11225	6149	89	—	—	134

Запорожская	38	7006	6556	64	4	1090	—
Сумская	32	6073	1800	43	3	117	114
Ворошиловоградская	36	8006	2243	66	1	—	—
Харьковская	42	8400	8675	85	4	600	—
Николаевская	*33*	*6156*	*11600*	*48*	—	—	—
Полтавская	44	9520	3306	141	6	1100	125
Черниговская	39	7292	9313	110	—	—	—
Сталинская	33	6570	3645	62	7	—	125
Каменец-Подольская	38	8111	6000	74	—	—	—
Винницкая	44	9136	6149	89	—	—	134
Житомирская	35	6540	4000	—	—	—	—
Измаильская	22	4397	697	13	2	237	219
Тернопольская	36	4600	691	2	—	—	—
Кировоградская	33	4500	4392	60	—	—	—
ИТОГО:	651	118023	96075	1095	27	6269	851

В связи с мобилизацией в Красную Армию на оборонные работы эвакуацией бойцов вместе с эвакуированными заводами – в оставшихся истребительных батальонах происходит большая текучесть личного состава и количественное уменьшение. На 1 октября с.г. в истребительных батальонах по областям Украины состоит:

Наименование области	**Колич. истреб. батальонов**	**Количество людей**
Ворошиловоградская	36	8006
Сталинская	33	6870
Сумская	6	300
Харьковская	38	7600
Днепропетровская	4	600
Запорожская	25	2625
ИТОГО:	143	26001

4. Боевая деятельность ИБ

В своей боевой деятельности истребительные батальоны за время Отечественной войны с нацистской Германией в своем большинстве себя оправдали и с возложенными на них задачами справились.

При несении службы, по неполным данным за август и сентябрь месяц, истребительные батальоны Сумской, Полтавской, Днепропетровской и Запорожской областей задержали: парашютистов противника – 49 человек, сигнальщиков-шпионов – 26 человек.

В борьбе с мелкими частями противника, проникшими в наш тыл, бойцами истребительных батальонов убито 193 немецких солдат, 36 офицеров, взято много трофеев и ценных бумаг.

По мере приближения фронта истребительные батальоны входили в состав частей Красной Армии и героически сражались на передовых позициях, а в некоторых районах, ведя оборону участков, прикрывали отход частей Красной Армии, так, например:истребительные батальоны Николаева и Херсона были включены в части, обороняющие города, вели бой с противником и прикрывали отход через переправу на реке Днепр частей 9-й армии.

Истребительные батальоны Кагановичского, Ленинского и Сталинского районов города Киева, находясь на позициях в районе Голосеевского леса, вели бой с противником, прикрывая отход и переформировку Красной Армии.

Истребительные батальоны города Запорожья под руководством секретаря обкома партии и начальника УНКВД по Запорожской области товарища Леонова в ночь с 18 на 19-е августа прикрывали отход и переправу частей Красной Армии на левый берег Днепра, и в течение двух суток – до подхода свежих сил Красной Армии вели оборону города.

Истребительные батальоны как боевая единица в своем большинстве влиты в части Красной Армии и проводят боевую работу по заданию командования.

ДА СБУ м. Київ. – Ф. 60. – Спр. 83501. – Ч. 1. – Арк. 147-151.
Оригінал. Машинопис.

№4
Довідка про кількість та чисельність особового складу партизанських загонів НКВС УРСР станом на 1 березня 1942 р.

Березень 1942 р.

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

№ п/п	Наименование области	Сформировано по данным УНКВД партизанских отрядов и групп	Переброшено из других областей	Всего было оставлено в тылу противников по области	Распались	Осталось на 01.03.1942 г.	Действуют	Из них поддерживается связь
	Харьковская							29
	Сталинская							17
3	Ворошиловградская	120	—	120	38	82	12	12
4	Сумская	66	12	78	5	73	11	8
5	Черниговская	73	4	77	3	74	2	2
6	Киевская	88	15	103	2	101	5	—
7	Житомирская	60	11	71	3	68	1	—

8	Винницкая	165	1	166	1	165	—	—
9	Кировоградская	54	4	58	—	58	6	—
10	Одесская	16	12	28	—	28	—	—
11	Днепропетровск.	53	6	59	4	55	14	14
12	Запорожская	77	1	78	2	76	12	12
13	*Николаевская*	*55*	—	*55*	—	*55*	*1*	*1*
14	Полтавская	177	6	183	5	178	20	9
15	Каменец-Подольская	136	—	136	—	136	—	—
	ИТОГО:	1386	74	1460	84	1376	148	104

ЗАМЕСТИТИЛЬ НАРОДНОГО КОМИССАРА ВНУТРЕННИХ ДЕЛ УССР
МАЙОР ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ (СТРОКАЧ)

ДА СБУ м. Київ. – Ф. 60. – Спр. № 83505. – Ч. 2. – Арк. 427-428.
Оригінал. Машинопис.

№5
Доповідна записка в.о. прокурора Миколаївської області Дубіна секретарю Миколаївського обкому КП(б)У Філіпову про порушення законності в Благодатнівському районі

30 серпня 1944 р.

СЕКРЕТНО

Секретарю Николаевского обкома КП(б)У тов. Филиппову.
Копия – Прокурору УССР государственному
советнику юстиции 1 класса т. Руденко.

ДОКЛАДНАЯ ЗАПИСКА

Считаю необходимым довести до Вашего сведения о нижеследующем безобразном поведении секретаря Благодатновского РК КП(б)У.

30.08.44 г. в Благодатном проходило совещание партийного актива совместно с сельхозактивом, трактористами, директорами МТС, комбайнерами по вопросу хода обмолота и сдачи зерна государству. С трибуны совещания выступил первый секретарь Благодатновского райпарткома Крупченко, назвал двух председателей колхозов изменниками Родины и тут же велел их арестовать. Из зала совещания оба председателя были под конвоем отправлены в КПЗ Благодатновского НКВД.

На выступление райпрокурора т. Христоевой о том, что нарушена Конституция, и о том, что нельзя допускать ареста сельхозактива без санкции облпрокурора, тов. Крупченко уже в частной беседе заметил, что им допущен перегиб, но это для пользы дела. Впоследствии выяснилось, что арест двух председателей колхоза был заранее подготовлен, для этой цели был вызван на совещание конвоир, ожидавший там распоряжений. Следует указать, что до начала совещания прокурор беседовала с секретарем райкома тов. Крупченко, но последний ее ни о чем не предупредил.

В результате проверки оснований для последующего ареста председателя колхоза им. Сталина Софиевского сельсовета Житникова не выявлено. Последний из-под

стражи освобожден, т.к. его колхоз по вопросу хлебозаготовок в районе идет одним из первых: 70% выполнения плана в то время, когда план выполнения поставок в других колхозах составляет 0 – 50%, таким образом, оснований для его ареста абсолютно не было. Из полученных характеристик в самом колхозе и даже в райисполкоме Житников – один из лучших председателей колхоза района.

Второй арестованный – председатель колхоза «Вильный пахарь» Ивановского сельсовета Деменков. В отношении него райпрокурором по своей инициативе собраны материалы о его преступной деятельности в колхозе и направлены на санкцию облпрокурору. Однако, не ожидая санкции, он был арестован на совещании по распоряжению секретаря райкома.

В беседе со следователем Благодатновского района, членом партии Поступинской (работает в прокуратуре с 1935 г.) последняя рассказала, что после совещания прокурор беседовала с третьим секретарем райкома, доказывая их неправоту по поводу совершенного ими ареста, однако он ответил, что если она настроена против их действий, то им «не по пути».

Самому следователю тов. Поступинской (из ее слов) дана устная установка: «гни, перегибай, как можно больше».

Установки и действия руководителей Благодатновской райпарторганизации являются грубейшим нарушением ст. 127 Конституции и вмешательством в оперативную деятельность органов прокуратуры, искривлением линии партии. Прошу Вашего вмешательства и принятия неотложных мер к устранению указанных фактов, укреплению соцзаконности в Благодатновском районе.

Прошу Вас о принятых мерах уведомить.

В.и.о прокурора Николаевской области *подпись* (Дубин)

ДА Миколаївської обл. – Ф. П-7. – Оп. 4. – Спр. 84. – Арк. 131.
Оригінал Машинопис.

№6
Витяг із постанови РНК СРСР №35 від 8 січня 1945 р.

1. Спецпереселенці користуються всіма правами громадян СРСР за виключенням обмежень в правах пересування.

2. Всі працездатні спецпереселенці зобов'язані займатися суспільно-корисною працею.

3. Спецпереселенці не мають права без дозволу коменданта спецкомендатури МВС виїжджати за межі району розселення. Самовільний виїзд за межі району розселення розглядається як втеча і несе за собою відповідальність в кримінальному порядку.

4. Спецпереселенці – голови сімей зобов'язані в 3-х денний термін повідомляти в спецкомендатуру МВС про всі зміни, що сталися в складі родини (народження дитини, смерть члена родини, втеча і т.д.)

5. Спецпереселенці зобов'язані суворо дотримуватись встановленого для них режиму та громадського порядку в місцях поселення і виконувати всі розпорядження спецкомендатур МВС.

ДА УМВСУ в Миколаївській області. – Ф.9. – Оп.1. – Спр. 4452. – Арк.4.
Копія. Машинопис.

№7
Витяг із постанови Особливої наради при МДБ СРСР
стосовно «фольскдойче» М.Г. Вольф

25 лютого 1945 р.

ПОСТАНОВИЛИ:

Вольф Марію Генріхівну, 1893 року народження, уродженку Миколаївської області, німкеню, що прийняла німецьке підданство «фольксдойче», звинувачувану за ст. 54–1«А» КК УРСР, за зрадництво Батьківщині – заключити у виправно – трудовий табір строком на три роки.

ДА Миколаївської області. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 1138. – Арк. 20-22.
Оригінал. Машинопис.

№8
Витяг із матеріалів справи №4097 на Я.І. Рейхарт

Червень 1945 р.

Помічник військового прокурора Одеського військового округу майор юстиції Бистрий повернув карну справу до Мостівського райвідділу НКВС з примітками: «Для додаткового розслідування, оскільки за справою слідство провадилось недбало, зверхньо. В показаннях звинувачуваного існують суперечності. Зізнання обвинувачуваного й свідка ніякими доказами не підтверджуються, тобто показання цілковито не заслуговують ніякої довіри. Подібне проведення слідства по справі переконує, що Ви (начальник Мостівського Райвідділу НКВС старший лейтенант Кривенко) провели його тільки задля дотримання форми, а не заради того, щоб довести провину звинувачуваного».

ДА Миколаївської області. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4097. – Арк. 18.
Оригінал. Машинопис.

№9
Витяг з Указу Президії Верховної Ради СРСР
стосовно «фольскдойче» М.Г. Вольф

7 липня 1945 р.

Відповідно з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 7/ VII – 1945 року Вольф Марію Генріхівну з під варти звільнити 18 квітня 1946 року.

ДА Миколаївської області. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 1138. – Арк. 24.
Оригінал. Машинопис.

№10
Меморандум на Р.Г. Пфаф
Форма №1 (Затверджується одночасно зі звинувачувальним висновком)

26 липня 1945 р.

1. За справою №…	№ 1329 ВББ УНКВС у Миколаївській області (відділ та область (край)
2. Прізвище, ім'я, по батькові	Пфаф Розалія Григорівна
3. Рік народження	1910
4. Професія	Продавщиця.
5. Останнє місце служби і посада	**Не має.**
6. Соціальний стан	
7. Соціальне походження	**З родини поміщиків.**
8. Колишня партійність	Безпартійна (вказати докладно скільки часу перебував, коли й за що виключався, коли відійшов тощо.)
9. За якою ст. КК звинувачувався	54 –1 «А»
10. До чого та ким засуджений	
11. Брав участь в к-р. організації, угрупованні (чи одинак) (непотрібне закреслити)	Будучи громадянкою СРСР і перебуваючи на окупованій території збудила клопотання перед німцями про прирахуванню її до «фольксдойче» , після чого отримала замість Радянського паспорту, німецький; користувалася привілеями, що надавалися окупантами «фольксдойче» та знаходилася під особливим заступництвом окупантів.
12. Чи можна вербувати засудженого та для якої роботи:	**Вербувати можна по обслугованню та висвітленню (відповідь повинна бути обґрунтована та вмотивована)** навколишніх. Розвинута, вміє увійти в довіру.
13. Які особливості необхідно врахувати при агентурному обслуговуванні:	**Агентурному обслугованню підлягає на загальних підставах (зразково: з якою групою (чи особою) засуджених зв'язати, від кого ізолювати тощо)**

Начальник слідчого відділення ВББ УНКВС Н/обл. оперуповноважений
мол. лейтенант СОКОЛОВСКИЙ

«Затверджую»
Начальник УНКВС у Миколаївській області від. управління НКДБ УРСР
полковник ХОРУНЖЕНКО

ДА Миколаївської області. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4013. – Арк. 33.
Оригінал. Машинопис.

№11
Реєстраційна карта для зареєстрованого
в фільтраційному таборі ЗПП №143 (поселення Рателове)

Вересень 1945 р.

1. Прізвище, ім'я, ім'я по батькові	Фрізен Катерина Петрівна
2. Рік народження та місце народження	1917, Миколаївська область , Володимирський район
3. Національність	Німкеня
4. Освіта	6 класів
5. Професія	Продавець, із службовців
6. Останнє місце проживання и місце роботи на території СРСР (військовослужбовці указують найменування армійської частини)	Миколаївська область, Володимирський район, село Мирівка
7. Член ВКП(б) чи комсомолець	Безпартійна
8. З якої причини опинився на території ворожої держави	З 1943 року в зв'язку зі знанням німецької мови працювала в Німеччині
9. Якщо був арештований, був затриманий, якщо накладалися штрафи з боку німецьких органів влади (коли, де и за що)	Не піддавалася
10. Якщо був розміщений в особливих таборах противника, чим там займався (указують найменування табору та адресу)	Не була розміщена
11. Якщо тимчасово служив в німецькому вермахті, поліції, в армійських підрозділах, госпіталях, в будівництві та інших батальонах, що установлювалися ворогом, у німецьких органах влади, підприємствах чи організаціях (де, в якої функції), необхідно представляти інформацію	Працювала у господаря в Польщі та Німеччині, на сільськогосподарських роботах
12. Які документи видавалися при реєстрації	Німецький попередній паспорт (Аусвайс) і два німецьких документа
13. Де живуть близькі родичі, точно вказати адресу	чоловік Павлов Леонід Власович, в РСЧА (Червона Армія)
14. Куди транспортується до постійного місце проживання	**Регіон Алтай, місто Барнаул**

Я запевняю правильність правдиво зроблених мною повідомлень (Підпис)
Реєстраційна картка заповнювалася (ім'я, прізвище) (Підпис)
Голова реєстраційної комісії НКВС СРСР (Підпис)
Направлення до постійного місце проживання одержують (Підпис)
З табору виділений в вересні 1945 (Підпис)

Bruhl Viktor: Die Deutschen in Sibirien: ein handenfjährige Geschichte von der Ansiedlung bis zur Auswanderung. – Nürnberg; München: HVDR, 2003. – Bd. 2. – 2003. – S.155./ *Пер. Котляр Ю.В.*

№12
Меморандум на жительку с. Веселинове О.Г. Романенко (Шульц)
Форма №1 (Затверджується одночасно зі звинувачувальним висновком)

13 жовтня 1945 р.

1. За справою №…	№ 1366 ВББ УНКВС у Миколаївській області (відділ та область(край)
2. Прізвище, ім'я, по батькові	Романенко (Шульц) Ольга Григорівна
3. Рік народження	1912
4. Професія	Не має.
5. Останнє місце служби і посада	Санітарка районній лікарні с. Весели ново.
6. Соціальний стан	**Із робітників**
7. Соціальне походження	**Робітниця.**
8. Колишня партійність	Безпартійна (вказати докладно скільки часу перебував, коли й за що виключався, коли відійшов тощо.)
9. За якою ст. КК звинувачувався	54 –1 «А»
10. До чого та ким засуджений	
11. Брав участь в к-р. організації, угрупованні (чи одинак) (непотрібне закреслити)	Будучи громадянкою СРСР і перебуваючи на окупованій території збудила клопотання перед німцями про прирахуванню її до «фольксдойче», після чого отримала замість Радянського паспорту, німецький; користувалася привілеями, що надавалися окупантами «фольксдойче» та знаходилася під особливим заступництвом окупантів.
12. Чи можна вербувати засудженого та для якої роботи:	Вербувати можна для цільової розробки, з людьми товариська, знайомство зав'язує швидко, в довіру входить також швидко
13. Які особливості необхідно врахувати при агентурному обслуговуванні:	**На загальних підставах (зразково: з якою групою (чи особою) засуджених зв'язати, від кого ізолювати тощо)**

Слідчий ВББ УНКВС Н/ обл. оперуповноважений
мол. лейтенант ЖАРИКОВ

«Затверджую»
Начальник УНКВС у Миколаївській області від. управління НКДБ УРСР
полковник ХОРУНЖЕНКО

ДА Миколаївської області. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4145. – Арк. 42.
Оригінал. Машинопис.

№13
Висновок співробітників Миколаївського УНКДБ щодо перегляду справи М.Н. Потапенко

13 грудня 1945 р.

«УТВЕРЖДАЮ»
Начальник управления
по Николаевской области
полковник (Мартынов) 13 декабря 1945 г.

«УТВЕРЖДАЮ»
Прокурор Николаевской обл.
(Кондратьев) 14 декабря 1945 г

ЗАКЛЮЧЕНИЕ:

г. Николаев, 12 декабря 1945 г.

Я, зам. начальника отдела «А» УНКГБ Николаевской области майор Чиркин, рассмотрев учетное дело №169 на семью изменника Родины Потапенко Ивана Григорьевича, осужденного Военным трибуналом 57-й Армии 28/1-45 г. за измену Родине к расстрелу (приговор приведен в исполнение)

НАШЕЛ:

Произведенным следствием и документами установлено, что к моменту совершения преступления изменником Родины Потапенко семья его состояла из жены, Потапенко Меланьи Наумовны, 1912 г. рождения, уроженка с. Ново-Рязановка Новобугского р-на Николаевской области, украинка, гр-ка СССР, б/п, ныне проживающая в с. Ново-Рязановка, работает в колхозе, и сына, Потапенко Валентина Ивановича, 1936 г. рождения, находящегося при матери. Оба эти члена семьи находились на иждивении изменника и были материально от него зависимы.

Установлено также, что в семье изменника Потапенко, а равно и среди близких родственников, служащих в Красной Армии, награжденных правительственными наградами и избранных в партийные и Советские органы нет, а поэтому, руководствуясь директивой НКВД и Прокурора СССР за № 215/51 с. от 30/У -42 г.

ПОЛАГАЛ БЫ:

К жене изменника Родины И.Г Потапенко – Потапенко Меланье Наумовне применить репрессию, выслав ее в отдаленную местность СССР сроком на 5 лет.

Учетное дело №169 на Потапенко М.Н. направить на рассмотрение Особого Совещания при НКВД СССР.

ЗАМ. НАЧ. ОТДЕЛА «А» УНКГБ майор (подпись) /Чиркин/
СОГЛАСЕН:
НАЧАЛЬНИК ОТДЕЛА «А» УНКГБ капитан (подпись) /Завгородний/

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 9727-с. – Арк. 13.
Оригінал. Машинопис.

№14
Довідка Управління виправно-трудового табору «П» НКВС СРСР, яка видана І.В. Радзишевському після його звільнення

13 червня 1946 р.
Форма «А»

Видом на жительство не служит
При утере не возобновляется

С П Р А В К А № 443

Выдана гр-ну РАДЗИШЕВСКОМУ Ивану Васильевичу, 1897 г. р., уроженцу с. Пасиничи Слонимского р-на Барановичской обл., гражданство (подданство) СССР, национальность белорус, осужденному по делу НКВД СССР 16 января 1938 года по ст. УК РСФСР к лишению свободы на 10 лет с поражениям в правах на (нет) года, имевшему в прошлом судимости (не судим), Решением Особого Совещания при НКВД СССР от 18/12.43 г., 28/06.45 г., 4/03.45 г. срок наказания снижен на 2 года за хорошие производственные показатели и отличное поведение в быту, в том, что отбыл меру наказания с 23 августа 1937 года и по 7 сентября 1945 г., и по отбытии срока наказания с оставлением на работе в лагере по вольному найму. На основании постановления Нач. Управления и Прокурора лагеря от 6/06.46 г. ограничение снято, дано право выезда с явкой в РО МВД по месту жительства с применением ст. 39 положения о паспортах. С ИТЛ «П» ОСВОБОЖДЕН 7 сентября 1945 г. и следует к избранному месту жительства в г. Мелитополь Запорожской обл., до ст. Мелитополь Сталинской железной дороги.

Настоящая справка выдана 13 июня 1946 г.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 4033. – Арк. 34.
Оригінал. Машинопис.

№15
Витяг із заяви на ім’я Генерального прокурора СРСР заарештованої О.Г. Романенко (Шульц)

Липень 1946 р.

«Мій колишній чоловік Шульц, німець за національністю, працював уповноваженим по заготівлям Веселинівського району, член ВКП(б) з 1929 р. і до смерті від туберкульозу в 1940 р. Змінити паспорт мене примусив страх за себе, і за трьох маленьких діток. Мені, як «фольксдойч» в порядку допомоги видали зі складу сільуправи два поношених дитячих пальто й одну пару дитячих черевиків. Якщо Ви не знайдете можливим відмінити рішення про виселення, то переконливо прошу запропонувати органам НКВС, що незаконно завели справу на прізвище Шульц, переоформити документи на моє законне прізвище Романенко. Цим ви дасте мені зберегти моє справжнє прізвище, та позбутися від німецького прізвища, від якого тхне німецькою поганню і за яке мені зараз доводиться мучитися, тому що виходячи заміж за Шульца в 1932 році, я не врахувала того, що німець буде нашим запеклим ворогом. І мої маленькі діти ні в чому не винні».

ДА Миколаївської області. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 4145. – Арк. 45-46.
Оригінал. Машинопис.

№16
Витяг із протоколу Особливої наради при МВС СРСР про направлення С.Т. Фесуненка у заслання

17 грудня 1946 р.

ПОСТАНОВИЛИ:

Фесуненко Сергея Тарасовича за отбытием срока наказания из лагеря освободить.

Как социально-опасного элемента сослать на пять лет, считая срок со дня вынесения настоящего постановления.

Начальник Секретариата Особого Совещания
при Министре Внутренних Дел СССР.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5530. – Арк. 103.
Оригінал. Машинопис.

№17
Витяг із постанови бюро Миколаївського обкому КП(б)У «Про посилення заходів для боротьби за збереження державної та колгоспної власності»

16 січня 1947 р.

Бюро обкому КП(б)У накладають особисту відповідальність за охорону державної та колгоспної власності в колгоспах на голів колгоспів, в радгоспах на директорів радгоспів, в державних органах на керівників. За народним громадським порядком в селах на голів сільрад, попереджає їх, що вони особисто несуть відповідальність за кожний випадок крадіжки державної та колгоспної власності.

ДА Миколаївської області. – Ф. 7. – Оп. 64 А. – Спр. 6. - Арк. 6.
Оригінал. Машинопис.

№18
Витяг із постанови бюро Миколаївського обкому КП(б)У «Про факти виведення з ладу молотильних агрегатів у Баштанському районі»

16 серпня 1947 р.

Бюро обкому КП(б)У має відомості про те, що нащадки ворожих елементів з числа колишніх куркулів, колишніх німецьких посібників та сектантів в колгоспах Баштанського району ведуть антирадянську агітацію, прихований саботаж, а в ряду випадків проявляють активні дії у вигляді диверсійних актів. Проводячи антирадянську агітацію, ворожі елементи розповсюджують анонімні листи і листівки. На ім’я першого секретаря РК КП(б)У товариша Романова та райуповмінзага товариша Колеснікова були надіслані анонімні листи с погрозами, що якщо Романов і Колесніков будуть вимагати з колгоспів виконання плану здачі хлібозаготівель, то вони будуть вбиті.

ДА Миколаївської області. – Ф. 7. – Оп. 64 А. – Спр. 6. – Арк. 8.
Оригінал. Машинопис.

№19
Порядок оформлення особової справи спецпоселенця

1947 р.

1. Личные дела на спецпоселенцев оформляются и ведутся гор. райделами (отделениями) МВД и ОСП МВД – УМВД по подчинённым непосредственно им спецкомендатурам.

2. В личном деле спецпоселенца должны находится следующие документы:

a) Справка об основании к выселению и содержании на спецпоселении;

b) Анкета спецпоселенца с фотокарточкой;

c) Расписка об объявлении спецпоселенцу постановления СНК СССР №35 от 8 января 1945 года;

d) Выписка из Особого совещания МВД или МГБ СССР о выселении (оуновцы, литовцы), постановление органов МВД или МГБ, санкционированные прокуратурой (власовцы), приговоры колхозных собраний (указники);

e) Проверочно-фильтрационные материалы (на репатриантов направленных на спецпоселение);

f) Постановление о наложении административных взысканий (арест, штраф);

g) Справки по заслуживающим внимания агентурным донесениям и другие компрометирующие материалы.

3. Документы в личном деле спецпоселенца подшиваются в порядке последовательности указанной в пункте 2

ДА СБ України, Київ. – Спр. 3421. – Арк. 42
Оригінал. Машинопис.

№20
Витяг із заяви засудженої Є.Ф. Ковалевської до Особливої наради при МВС СРСР

8 березня 1948 р.

...В 1941 году во время эвакуации г. Николаева муж и дочь были больны, что помешало нашей семье выехать, и мы остались в г. Николаеве.

В июне 1942 года находясь в оккупации, т.е., в течении 11 месяцев я не регистрировалась как немка, несмотря на приказания оккупантов, и только тогда, когда дочь получила повестку явиться на биржу труда, я, чтобы спасти дочь от отправки в Германию, зарегистрировалась как «фольксдойч».

И до, и после регистрации я не работала в немецких учреждениях, а работала в украинской ветеринарной лечебнице счетоводом. Муж также работал в украинских учреждениях – бухгалтером.

При отступлении немцев они нас заставили выехать из города, угрожая в противном случае быть выгнанной этапом.

В 1943 году в ноябре мы были привезены в Австрию в лагерь, расположенный в местечке Айхфабен. По приезде в лагерь муж и дочь заболели. Муж пролежал в лагере 6 месяцев и поправился, а дочь умерла в больнице от туберкулеза в 1944 г.

После смерти дочери нас перевезли в Германию в Фолькенгайм, где мы тоже находились в лагере до 9.10.1945 г. В Германии никто из нас не работал. В сентябре 1945

года мы первым эшелоном вернулись на родину в г. Николаев. В Николаеве я работала счетоводом в детском саду №30 до дня моего ареста 20.02.1947 г.

На основании вышеупомянутого я была осуждена к 5 годам лишения свободы, а муж мой – Ковалевский Алексей Семенович, в августе 1947 года был выслан в Новосибирскую область, где находится и сейчас.

Я совершила большое преступление и заслуживаю наказания и искренно раскаиваюсь в содеянном.

Прошу Особое Совещание при МВД СССР принять во внимание, что я совершила преступление лишь боясь за дочь...

08.08.1948. Ковалевская Екатерина Фридриховна.

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 2394. – Арк. 30-32 (зворот).
Оригінал. Рукопис

№21
Витяг із звинувачувального висновку по справі О.С. Ревенко

16 травня 1949 р.

29 апреля 1949 года Управлением МГБ Николаевской области арестован, ранее осужденный за террористические намерения РЕВЕНКО Александра Степановича.

Следствием по делу установлено, что РЕВЕНКО в сентябре 1937 года находясь в городе Николаеве в общественном месте, в столовой «Ренесанс», среди советских граждан высказывал терростические намерения в отношении Вождя ВКП (б) и Советского Правительства. Тогда – же в столовой «Ренесанс» проводил антисоветскую агитацию направленную против еврейской национальности, клеветал на советское правительство и ВКП(б).

9 марта 1938 года Военный Трибунал Киевского Военного Округа за террористические намерения и контрреволюционную агитацию РЕВЕНКО осудил к 7 годам ИТЛ и 3 годам поражения политических правах.

Наказание по суду РЕВЕНКО отбыл и 25 июля 1946 года из лагеря освобожден.

Допрошенный в качестве обвиняемого РЕВЕНКО в высказывании террористических намерений виновным себя признал. Отрицает проведение к-р агитации. Однако изобличается материалами архивно-следственного дела....

Меру наказания РЕВЕНКО Александру Степановичу избрать ссылку на поселение.

Обвинительное заключение составлено «*16*» мая 1949 г. в гор.Николаеве.
СТ. СЛЕДОВАТЕЛЬ СЛЕДОТДЕЛА УМГБ НИК. ОБЛ.
Капитан (ШЕВЧЕНКО)

«СОГЛАСИН» НАЧ. СЛЕДОТДЕЛА УМГБ НИК. ОБЛ.
Подполковник (ЛОГВИНЕНКО)

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 4077. – Арк. 39-40.
Оригінал. Машинопис.

№22
Витяг із протоколу Особливої наради при МДБ СРСР про направлення засудженого Л.А. Бердичевського для відбуття покарання в Особливий табір МВС «ЛУГОВИЙ»

Червень 1950 р.

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

Начальнику отдела «А» МГБ
Ярославской области

Гор. Ярославль

Препровождаем для объявления и немедленного исполнения выписку из протокола №93 Особого Совещания при МГБ СССР от 22 июля 1930 года по делу №1511 на Бердичевского Льва Абрамовича, которого для отбытия срока наказания, согласно персонального наряда ГУЛАГа МВД СССР №9/СО-14267 направьте в Луговой лагерь МВД.

За направлением осужденного по назначению проследите, дату объявления выписки сообщите нам по телеграфу. Одновременно просим вынести постановление о направлении осужденного в Особый лагерь МВД, подлинник постановления вышлите нам для приобщения к архивно-следственному делу заключенного, копию приобщите к личному делу заключенного.

Заместитель начальника отдела МГБ СССР

Полковник (Соснин)

Начальник 14 отделения

Подполковник (Бурынин)

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5634. – Арк. 24.
Оригінал. Машинопис.

№23
Витяг з протоколу Особливої наради при МДБ СРСР про виселення Л.Г. Болдескула

17 листопада 1951 р.

СЛУШАЛИ:

Архивно-следственное дело №211003 УМГБ по Новосибирской области по обвинению Болдескуло Луки Игнатьевича, 1892 года рождения, уроженца гор Николаева, поляка, гражданина СССР.

7.2.1934 г. Судебной Тройкой при Коллегии ГПУ УССР был осужден по ст. 54-6, 54-9, 54-2 УК УССР к 10 годам исправительно-трудовых лагерей, срок отбыл 6.11.1943 г.

8.3.1947 г. Особым Совещанием при МГБ СССР был осужден как социально опасный элемент к 4 годам ссылки в Новосибирскую область.

ПОСТАНОВИЛИ:

Болдескуло Луку Игнатьевича за принадлежность к шпионско-диверсионной

организации сослать на поселение в Новосибирскую одласть под надзор органов МГБ.

Начальник Секретариата Особого Совещания

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5634. – Арк. 171.
Оригінал. Машинопис.

.

№24
Підписка Г.Й. Баумана, виселеного в Сибір, про заборону виїжджати з місця спецпоселення без дозволу органів МВС

3 грудня 1951 р.

Мне, выселенцу Бауману Георгию Иосифовичу, 1899 года рождения, 3 декабря 1951 года объявлено, что согласно указа Президиума Верховного Совета СССР от 26 ноября 1948 года я выселен в Сибирь **НА СПЕЦПОСЕЛЕНИЕ НАВЕЧНО.**

Мне также разъяснено, что в случае побега или самовольной отлучки с места обязательного поселения (без соответствующего разрешения органов МВД) я буду осужден на 20 лет каторжных работ.

Подписку отобрал помкоменданта (Кукушкин).

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 5634. – Арк. 61.
Оригінал. Рукопис на бланку.

№25
Висновок інспекції при начальнику Управління охорони МДБ Південно-Сахалінської залізниці щодо скарги Г.П. Горбова-Мозолева, жителя с. Колобатине Тилігуло-Березанського району

13 лютого 1952 р.

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО
«Утверждаю»
Начальник Управления охраны МГБ
Южно-Сахалинской железной дороги
(Кондратенко)
«13» февраля 1952 года

Заключение
(по материалам служебного расследования)

Я, начальник инспекции при начальнике Управления Охраны МГБ на Южно-Сахалинской железной дороге, полковник Репин, сего числа рассмотрев материалы служебного расследования по жалобам заключенного Горбова-Мозолева Геннадия Порфирьовича, поданных им в адрес ЦК ВКП(б) и МГБ СССР.

Нашел:

Заключенный Горбов Геннадий Порфирьевич, он же Мозолев Владислав Аркадьевич, 1925 года рождения, уроженец села Колобатино Телигуло-Березанского р-на Николаевской области, г-нин СССР, русский, судим в 1946 г. Подавал многочисленные жалобы в разные адреса, в которых заявлял о якобы:

- Неправильном обвинении его в службе во власовской армии (РОА) и в принадлежности к американским разведорганам;
- Неправильных методах ведения следствия по его делу и якобы допускавшихся к нему репрессивных мерах со стороны следственных органом УО МГБ;
- Создании ему хороших условий, якобы он пользовался особыми привилегиями, когда давал признательные показания о принаджедности к разведорганам США и в частности указал, что он получил за это белье и дополнительное питание, а в других случаях заявлял, что ему создали невыносимые условия, давали режимный паек, водворяли в камеру, которая находится под землёй без окон и доступа воздуха с целью заполучения от него признательных показаний.

В роцессе проведенного расследования и анализа ведения следствия по данному делу установлено следующее:

…. На вопрос: «выполняли ли вы задание американцев и давали ли вы им соответствующую подписку»? Горбов показал: «… Да, давал, это было так: дней 15 мы ходили с напарником и никого не задерживали. И вот однажды вечером мы с Виктором, проходя по улице, заметили негра, насиловавшего девушку или женщину-немку, мы на это не обратили внимания. И только мы отошли от негра, как нас задержали два американца, которые нам давали задание. Они привели нас снова в то же помещение и начали бить за то, что мы неисправно им служили, в частности мы не задержали негра. И после побоев нам они обоим предложили дать им подписки, с обязательством выполнять их задание.

Подписки были напечатаны на машинке по-американски, но аменриканец прежде чем дать нам подписать, перевел подписки на русский язык. Текст ее содержания сводился к тому, что я – Горбов, обязуюсь выполнять задания американской комендатуры по выявлению лиц связанных с убийствами американцем…

На допросе от 21 февраля 1949 года Горбов показал, что за задержанного ими немца, зарезавшего американца, он с напарником получил вознаграждение в виде 200 немецких марок, а также вторично подтвердили свое сотрудничество с американскими властями…

Полагал-бы

Заявление заключенныого Горбова Мозолева Геннадия Порфирьевича оставить без последствия.

Начальник инспекции при НАЧ УО МГБ
Полковник (Репин)

ДА Миколаївської області – Ф.5859. – Оп.1. – Спр.2332. – Арк.-68.
Оригінал. Машинопис.

№26
Висновок оперуповноваженого 5 відділу Управління МДБ Красноярського краю по справі І.А. Сухановського

13 квітня 1952 р.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

по материалам архивно-слецственного дела № 261023 на И.А. Сухановского.

13/IV- 1952 г.

Гор. Красноярск.

Я, оперуполномоченный 1 отделения 5 отдела Управления МГБ Красноярского края, мл. лейтенант Гущин, рассмотрев материалы архивно-следственного дела № 261023 на Сухановского Ивана Андриановича, 1896 года рождения, уроженца с. Баловное Николаевского района Одесской области (по новому адм. делению Октябрьский район Николаевской области), из крестьян-бедняков, украинца, гр-на СССР, с высшим образованием, инженера-механика, быв. члена ВКП(б), исключенного в 1936 году в связи с арестом, в 1920 году судимого Военным Трибуналом за дезертирство из Красной Армии к 3 годам условно, до ареста проживал в г. Коломне Московской области, работал на Коломенском заводе им. Куйбышева в качестве мастера.

В настоящее время проживает в с. Нижне-Имбатское Туруханского района Красноярского края, работает мастером ОТК Нижне-Имбатского отдела водного транспорта Норилькомбината МВД СССР.

НАШЕЛ:

Сухановский И.А., являясь участником группы «рабочей оппозиции», существовавшей в г. Николаеве, проводил к-р троцкистскую деятельность, против Генеральной линии партии и местных партийных органов, незаконно хранил огнестрельное оружие, за что 22 июня 1937 года решением Особого Совещания при НКВД СССР был осужден на 8 лет тюремного заключения.

Наказание отбыл, освобожден из Норильлага 20 мая 1943 года, затем задерживался согласно директивы № 185 при лагере по вольному найму до окончания Отечественной войны.

ПОЛАГАЛ Бы:

Материалы на Сухановского Ивана Андриановича направить на рассмотрениеОсобого Совещания при МГБ СССР для определения его в ссылку на поселение.

О/уполн. 1 отд-я 5 отд. УМГБ мл. лейтенант (Гущин)

Согласен:

Замначальника 5 отдела УМГБ капитан (Соколов)

ДА СБ України, Миколаїв. – Спр. 2047-с. – Арк. 1849.
Оригінал. Машинопис.

№27
Заява М.О. Демиденка прокурору Миколаївської області про втрату трудової книжки під час ведення слідства

1954 р.

В 1949 году 11 мая я был арестован в селе Березки Кривоозерского района уполномоченным НКВД Алейниковым и доставлен в г. Одессу к следователю Антонову,

который и вел мое следствие. Постановлением Особого совещания ЦК я был направлен на ссылку в Красноярский край. В 1953 году по постановлению ЦК я был освобожден. Затребовав документы с Кривоозерского НКВД, мне прислали военный билет и профсоюзную книжку, а трудовой книжки нет, ссылаясь на то, что таковая отсутствует. А фактически при аресте она у меня изъята Алейниковым...

Прошу вашего вмешательства!

ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1667. – Арк. 44.
Оригінал. Рукопис

№28
Спогади І.П. Герасименка, одного з керівників молодіжної підпільної організації «Партизанська іскра» , про відбування покарання у Заполяр'ї

1974 р.

Герасименко Іван Павлович.

Народився 7 червня 1926 року в с. Кримка Первомайського району, українець, в роки війни – один з керівників молодіжної підпільної організації «Партизанська іскра».

Протягом 1944 – 1955 рр. відбував покарання в Заполяр'ї.

Після звільнення в 1955 році працював вчителем в рідному селі, директором музею «Партизанська іскра».

Помер 5 червня 1979 р.

...Прокинувся від холоду, який, здається, скував навіть серце. Піднявся на здерев'янілі ноги. Довго, щоб зігрітись, махав руками. Надворі світало. Над селом запала незвична тиша. Виглянув на вулицю. Нікого... Обережно спустився додолу. Постояв, прислухався. Посмілішав і вийшов на вулицю. Де-не-де в морозне повітря підіймались димки. Ось з-за рогу вулиці показалася група людей. Вони йшли і озиралися по боках. Чим ближче підходили, тим сильніше у мене билося серце. Не стільки розумом, скільки серцем відчув, хто вони. Ось вже виразно бачу, що одягнені вони в кожушки, катані валянки, шапки-ушанки. Через шию в кожного були перекинуті рукавиці і, незвичайні на вигляд, автомати. Бачу зірочку у кожного на шапці. Сльози радості застеляють очі, горло перехопив спазм. Ось вони передімною, бійці-визволителі. Господи, яке щастя бачити вас, хлопців у кожушках! Довгий, як вічність, рік я страждав безневинно, втікав від одних мучителів, щоб тут же опинитися в руках інших. Міняв прізвища, біографію, одяг формений і без неї, форми. І все для того, щоб вижити, щоб дочекатися ось такого ранку, щоб побачити обличчя, які в цю мить були мені рідніші за найрідніших!

Ось ми порівнялися. Привіталися. Розвідники (а це були саме вони) розпитували про німців, чи не виселили жителів. Далі не пішли. Повернулися... А через годину-півтори вулиці були заполонені бійцями, обозами, машинами. Я повернувся до господарки, що «екіпірувала» мене у цивільне лахміття. У хаті, як повсюди в селі, було свято. На столі парувала макітра з варениками. У центрі його стояв бутиль з горілкою. За столом сиділи бійці, чоловік вісім. Тітка зустріла мене радо, назвала «сином дорогим» і теж посадила за стіл. «Їжте-пийте, дорогі наші визволителі, – примовляла господиня, наливаючи в стакан, – спеціально для вас зробила і зберегла від тих бусурманів».

Випита горілка подіяла на мене своєрідним способом. Я вирішив негайно розшукати «начальство» і «відкритись» йому. Та, правду кажучи, мені й діватись нікуди було.

Довго шукати «начальство» (я не мав уяви, хто компетентний буде вирішувати мою долю) не прийшлося. Один із бійців показав велику селянську хату – «Там Особый отдел». Через півгодини я зупинився на подвір'ї, на якому стояло кілька бронетранспортерів. Підійшов до вартового біля дверей. Він розпитував, хто я, звідки, і що мені тут треба. Але в цю мить відчинилися двері і на порозі показався високий, плечистий капітан. «Ты ко мне?» – Я кивнув головою. «Заходи». І ось я сиджу на стільці в просторій селянській світлиці. Розповідаю капітанові в кожушаній безрукавці свою незвичайну одіссею. Він слухає, час від часу щось записує. Інколи наші погляди зустрічаються і мені стае все моторошніше. У погляді капітана я відчуваю наростаючу ворожість. Нарешті він кидає: «Хватит сказки говорить, парень! Тоже мне бравый Швейк! Ты что же, меня за дурачка считаешь, да? Рассчитывал, что я возьму и поверю в твою басенку. Ишь ты, какой деятель! Даже партизаном быть захотелось. Шпион ты! И давай теперь подробно рассказывай мне все по порядку: кто ты и с каким заданием прибыл к нам!»

Офіцер замовк, чекаючи мого «чистосердечного признания», а я сидів, оглушений, приголомшений. Я весь ще був під враженням щойної зустрічі зі своїми визволителями. Тому слова страшного звинувачення в перші хвилини здавалися нереальними, схожими скоріше на кошмарний сон, ніж на дику реальність. Не хотів я вірити в реальність того, що відбувалося навіть тоді, коли капітан, не дочекавшись «чистосердечного признания», збив кулаком з ніг і почав люто гамселити носками чобіт під ребра свого підопічного. Не задовольнившись, схопив обома руками за волосся, ривком підняв з підлоги і почав щосили бити, бити головою об стіну. І лише, коли на білу стіну бризнуло кров'ю, покинув свою жертву. Я сидів у кутку і плакав, вдруге за цей день. На цей раз – від розпачу.

Потім був знову допит. «Шпигун» мовчав, що, зрештою, і вирішило його подальшу долю. «В расход!» – Таким було останнє слово капітана щодо мене. Два автоматники повели мене за село. Дальші події пам'ятаю окремими фрагментами. Якісь солдати на ходу питали, хто я. Чулись вигуки: «Поліцай»... «Власовець»... «Фриц переодетый»... «Брось, какой там фриц!... Русский он, по глазам видно...». Хтось з них ударив прикладом. Жертва некрасиво, мабуть, упала обличчям у кінський послід. Але мені вже байдуже. Ось і остання вулиця. І зразу за нею – поле. То, моя смерть. Але що це? Кремезний офіцер на коні перепиняє дорогу. «Кого ведете?.. Куда?.. В расход? Ты кто такой?» – Це він до мене. І раптом я ожив. Гарячково став запевняти майора, що: «Я партизан.., полонений, ...чотири рази тікав від фашистів». У цю мить я нагадував утопаючого, що гарячково схопився за соломинку в надії на порятунок. І справді, чудо здійснилося! Соломинка утримала! Майор наказав повернути мене назад у полковий Особливий відділ, де належить направити в дивізійну контррозвідку. Лише після того, як майор показав автоматникам посвідчення оперативного уповноваженого дивізійної контррозвідки, автоматники повернули назад...

Капітан-особист, як кажуть, рвав і метав. Всіляко обзивав автоматників: «Слюнтяи! Завтра же отправлю обоих на фронт!» Довго ще репетував капітан, але обставини були сильніші за нього: полкові особливі відділи були підпорядковані дивізійним контрозвідкам...

Вночі, в супроводі двох конвоїрів, я вже топтав сніг по дорозі до райцентру Ротмістрівки. Містечко буле буквально затоплене військами і транспортом, Хліви, по-

греби, не кажучи про жилі приміщення, були переповнені солдатами. Тим більше, що повернув вітер, і почалася знаменита чергова відлига, на які так багата була зима сорок четвертого.

Дивізійна контррозвідка розташувалася в приміщенні школи, їй буле виділено дві чи три класних кімнати. Одну з них обладнали під камеру. Одну – для чоловіків і жінок. Опинився я в камері десь опівночі. У кімнаті-камері блимала німецька свічка у вигляді круглої коробочки для гуталіну. У кутку, на соломі, тісно притиснувшись одне до одного, спали дві жінки і чоловік, вкритий німецькою офіцерською шинеллю,

Пережите за цей довгий і страшний день, смертельна втома від виснажливої, хоч і недовгої дороги, зробили свою справу: я замертво звалився на розстелену солому і заснув, наче провалився в чорне провалля.

Вдень мене викликали на допит. Яке ж буле моє здивування, коли я побачив за столом майора, який врятував учора мені життя. Я спокійно відчував себе в перші хвилини, доки майор читав якісь папери, Адже був впевнений, що тут, на новому місці, розберуться що до чого, і мене звільнять. Я піду на фронт і буду бити фашистів, щоб помститися за друзів і за себе.

Ось майор підняв голову від паперів. Перші його слова пролунали як страшний суд, були ударом обуха по лобі. Він теж звинувачував мене в шпигунстві. Отже, це – кінець надії на свободу, а, можливо, і кінець життю. Адже у війну не буле важчого звинувачення, ніж звинувачення у шпигунстві. Та й міра покарання була одна: розстріл.

Допит закінчився години через дві. Мною оволодів розпач. Я був безсильний захищатися. Єдине, що я міг сказати на свій захист – це відкидати звинувачення... Я ходив по просторій камері взад-вперед і в сотий раз обдумував ситуацію, що склалася, Лише тепер став розуміти свою просто-таки злочинну наївність. Маючи за плечима таку заплутану біографію, я не повинен був лізти на рожен. Принаймні, почекати треба буле становлення місцевих органів влади. Їм і заявитись. З висоти прожитих років, тепер, на схилі років, розумію, що ходіння по муках тоді мені ще можна було запобігти. Але ж доля, так чи інакше, склалась би по-іншому, якби не погарячився і не здав себе на милість самодурові з капітанськими погонами.

Вдруге викликав мене майор на допит ввечері. Як і на попередньому допиті, він вимагав від мене «правди». Не дочекавшись потрібного для нього зізнання, бив довго і з професійною майстерністю. На закінчення пообіцяв: «Расстреляем, рвань фашистская!»

На другий день мені наказано буле «собраться с вещами». Думав – на розстріл. Проте повели в тил. Йшли довго, хоч дорога була і не довгою. У зв’язку з відлигою кожен крок давався з великими труднощами. До міста, що раптово виринуло з туману, підійшли вже ввечері. Це була Сміла, що на Київщині. Зі слів конвоїрів я вже знав, що мене вирішили здати в руки «найвищої» контррозвідкив – СМЕРШ («Смерть шпионам»).

Завели в кімнату. Роздягли, обшукали за всіма правилами, обрізали всі гудзики, звільнили кишені від сухарів, забрали мої добротні німецькі черевики, замість них дали розвалені черевики з кирзи.

Спроба протестувати була «подавлена в зародыше». Нарешті я опинився в камері, Зупинився біля дверей, бо арештовані лежали впритул до самих дверей. Все ж місце знайшли. Попрокидались майже всі. Звідусіль чулось: «Браток, дай закурить! Может, сухарик найдется?» Коли ж почули, що новачок «видоєний» вартовими, втратили до нього всякий інтерес.

Почалась нова сторінка в моїй біографіїі. В армійській контррозвідці 52-ої армії СМЕРШі – все було «как положено». Харчі: 450 г і один раз на добу мутна водичкабаланда – були рівноцінні раціонові в тюрмі Кіровоградського СД. Обшуки – кожного дня. На допит мене викликали через кілька днів. І тут я згадав слова майора з дивізійної контррозвідки: «Там ты, братец, заговоришь. Там и мертвые выкладываются».

Слідчі СМЕРШу не возили з собою стільців. Адже це розкіш! За стілець їм, правильніше, тим, хто ставав їх жертвою, служив кілок. Так, так, саме кілок. Тільки такої товщини, щоб не пролазив у кишки нещасного. Та й заструганий як олівець,

Через п’ять – десять хвилин сидіння на кілку кожна наступна хвилина, а потім і секунда, здавались вічністю. Підкласти ж руку – це означало накласти головою. Стріляли...

Допити тривали, залежно від затримки на одному місці, від кількох годин до трьох діб. «СМЕРШ» весь час рухалася за фронтом. Зупинявся фронт – осідала контррозвідка. Слідчі та їхнє майно перекочовували на нове місце на гусеничних автомобілях. Арештованих, як правило, гнали скопом. І горе було тому, хто не витримував у дорозі. У таких випадках лунав окремий постріл чи коротка автоматна черга. Через хвилину – дві тіло забитого замішувалося на болоті гусеницями танків, самохідних гармат...

Тривалий час у мене «висів» на плечі професор Кащеєв, майор медичної служби. Працюючи начальником великого тилового госпіталю, комуніст Кащеєв на партійних зборах комуністов госпіталю дозволив собі сказати якесь слово, яке потім розцінили як крамолу. Це вільнодумство обійшлось йому в двадцять п’ять років далеких таборів. У той час, коли я опинився в СМЕРШі, він ще був під слідством. Йому йшов шостий десяток, і його ноги не витримували далеких переходів. Я підставив йому плече. Адже мені тоді було всього сімнадцять... Одного разу, після особливо важкого переходу, професор у повній знемозі довго, без всякого руху лежав на долівці якогось хліва, де нас зупинили на нічліг. Пронизала думка – помер дід. Проте через деякий час, важко стогнучи, він сів. По щоках його котились сльози. «Сынок, – звернувся він до мене, – ведь если бы не ты, я уже много дней назад растворился бы в дорожной грязи. Чем я могу отблагодарить тебя за истинно человеческое участие? Ничем? Люди с таким золотым сердцем не должны умереть. Мой мальчик, ты будешь жить долго и счастливо...» Після суду професора відправили в концтабір. Більше я з ним не зустрічався.

Мої спогади про час перебування в контррозвідці уривчасті. Проте це найжахливіші спогади. Кожний допит починався і закінчувався жорстокими побоями. За короткий час я висох, як мумія. Слідчий, капітан Поляриш, виявився цинічною і безпринципною людиною. За всяку ціну він вирішив «зробити» з мене шпигуна. Діяв він не так вже й безкорисно. Адже кожен слідчий, що викрив шпигуна і довів слідство до логічного завершения, одержував, як правило, зірочку на погони до тих, що вже мав, а також підвищення по службі. Справжні ж агенти ворожої розвідки попадалися не так часто, тому слідчі, на зразок мого капітана Поляриша, знаходили вихід у штучному «виробництві» шпигунів. Особливо, коли в його руках опинявся підліток, за спиною якого небуло ні життєвого досвіду, ні знания людської підступності.

Тримали мене в «СМЕРШі» майже три місяці. Поступово я перетворився у дистрофіка і вже, як професор Кащеєв, не міг тягнути за собою ноги. Здавалося, смерть була неминучою, особливо після того, як мене три доби підряд протримали на допиті. На третю добу я втратив свідомість, і ніякі засоби слідчого привести мене в «належний» вигляд не допомогли. Після цього в плащ-палатці два дужих солдати пере-

несли мене з кабінету слідчого до камери. Мені нічого вже не залишалося, як вмерти. Здійснилося пророкування капітана Поляриша на першому допиті: «Ты, голубчик, еще не соображаешь, куда попал. Пройдет короткое время, и ты сам будешь просить смерти на свою голову». І справді, жити мені не хотілося. Це був стан повної кризи, прострації, повне виснаження всіх фізичних і духовних сил. Прийшовши в себе, я лежав і нічого не думав. Не було страху, не було ніяких бажань. І якби в таку мить прийшла смерть, я зустрів би її із очевидним полегшенням. Вона, смерть, прийшла б неминуче, якби поступила команда контррозвідці передислокуватися на нове місце. Але німці вперто утримували позиції, що зрештою визначало і лінію поведінки СМЕРШу. До того ж трапилася подія, яка помітно вплинула на мою подальшу долю. Одного дня приїхала комісія. Ми, двадцять вісім арештованих, зрозуміли, що відбувається щось не зовсім звичайне. З великим поспіхом остригли всім голови і бороди. Не було тепер звичних лайок охоронників, жоден приклад за весь день не проїхався ні по чиїй спині.

На другий день комісія на чолі з якимось бундючним генералом відвідала ув'язнених СМЕРШу. «Всем встать!» – рявкнув офіцер і виструнчився перед високопоставленим начальством. Члени комісії повільно пройшли вздовж шеренги арештантів. Здається, щось питали, їм щось відповідали. Аж ось погляд генерала зупинився на мені (нас поряд лежало двое). «Почему эти не поднялись?» – запитав у начальника СМЕРШу. Не чув я, що відповіли генералу. Лише в кінці долинуло: «Безобразие! Незамедлительно поставить на ноги...».

Комісія пішла, а десь через годину солдат приніс два повних казанки каші. Один з них вручили мені. Боже, яке це було блаженство!

Здається, з тиждень мене підгодовували з солдатської кухні. І трапилося чудо. Разом з фізичною біллю в тіло вливалася і жадоба до життя. Я знову був готовий вступити в єдиноборство зі своїм мучителем. Нарешті фронт знову покотився на захід. Потягнулися за фронтом тили і контррозвідки...

У звільнену від окупантів Умань контррозвідка перебазувалася десь у середині березня сорок четвертого. Арештованих помістили в підвал якогось двоповерхового особняка. Допити продовжувалися дні і ночі, але без попередньої жорстокості, коли капітан нестільки допитував, скільки знущався. Нарешті, слідство закінчено. Всі протокали, записані з моїх слів і сфабриковані капітаном, були акуратно пронумеровані і підшиті. Я підписав статтю 206, що означало закінчення слідства. Попереду суд Військового трибуналу. Офіціально мене звинувачували по ст. 58 УК РРФСР, по наступних пунктах: 1-а – зрада Батьківщині, б – шпигунство, в мзв'язок з міжнародною буржуазією(?!).

Я добре розумів, що з таким звинуваченням мене неминуче засудять до страти, але я відчув полегшення від усвідомлення, що з допитами покінчено. Адже муки, які довелося перенести в СМЕРШі, не йшли ні в які порівняння навіть з жахами тюрми СД у Кіровограді. Це була добре продумана нелюдська система доведення жертви до крайньої межі виснаження і приниження. Роздушити в людині все людське, перш ніж знищити її – такий був стержневий метод роботи цих безжалісних і безсердечних людей, які були переконані, що викорчовують крамолу. У цьому був переконаний і капітан Поляриш, відверто фабрикуючи мені звинувачення...

Запам'ятався день 25 березня. У камеру «пожалувало» начальство на чолі з полковником Нечипоренко, заступником начальника СМЕРШу 52-ої Армії. «Кто из вас Герасименко?» – запитав полковник. Я обізвався. Кілька секунд він з відвертою цікавістю розглядав мене. «Земляк», – кинув він майорові, що стояв поряд. Потім звер-

нувся до мене: «Слышал, что вчера освободили Первомайск?» – Я заперечливо хитнув головою. «Да, да, Первомайск освобожден. Завтра я отправлю тебя на родину. Я уверен, что тебя там повесят, как собаку на базарной площади». «Земляк», а разом з ним вся свита вийшла, Грюкнув засів. Я сидів, приголомшений вісткою. Мене охопила невимовна радість. Господи, нарешті я буду на рідній землі. Ні, брешеш, полковнику, хоч ти й земляком назвався. Не повісять мене. Не може такого бути, щоб там, де про мене знають тисячі людей, знають правду, та й здійснилася така страшна несправдливість. Я, був певен, що в Первомайську розберуться, відсіють зерна від плевел, і мене чекає воля.

На другий день, опівдні, в супроводі двох автоматників-конвоїрів, я йшов вулицями міста. Наш шлях лежав навпростець, через Софііівський парк. Він був завалений трупами гітлерівців, коней, розбитими і цілими гарматами, машинами,

Важко згадати подробиці того п’ятиденного переходу, та й потреби в цьому немає. Якщо через Умань мене вели з автоматами в руках, то, коли дорога пролягла через безмежні поля, ми просто місили болото втрьох. Якби хто збоку подивився, то про себе визначив би, що йдуть два солдати і разом з ними випадковий супутник у цивільному. Поза контролем свого начальства солдати з контррозвідки, мої конвоїри стали просто-таки добряками. Часу було достатньо, щоб розповісти їм у подробицях свою одіссею, тому, вислухавши мою «сповідь», обидна хлопці безапеляційно заявили: «Быть тебе, парень, на свободе».

Харчувалися в дорозі «по тітчиному атестатові». Люди в селах ділилися з нами всім, що мали. А мали вони тоді дуже небагато. Проте, пам’ятаю, в Голованівську нас господарка, в якої зупинилися на ночівлю, пригостила навіть варениками. Це була справді королівська розкіш.

На п’ятий день вдалині показався Первомайськ. Зрадливі сльози затуманили очі. Рідна земле! Скільки пекельних мук я переніс, щоб дочекатися того дня, коли знову побачу тебе, відчую тебе під ногами і нехай ступив на тебе, рідна земле, не так, як мріяв – вільним і гордим, а невільником, проте, я загартувався в горнилі випробувань на міцність. Тепер мені нічого не страшно. Адже мені всього сімнадцять. Все життя попереду. Я буду боротися за свою честь і людську гідність. Мені належить важка, і, мабуть, тривала боротьба, щоб довести людям, у руках яких була моя доля, що страшне звинувачення в цих смертних гріхах – дитя хворобливої уяви.

Вулиці Первомайська були захаращені тисячами спалених німецьких грузовиків, військовою технікою. Трупів, правда, вже не було видно. Встигли прибрати. Обидва дерев’яні мости через Синюху і Буг були зруйновані, діяли понтонні мости, по яких безперервно рухались військові частини. З великими труднощами автоматникам і тому, життя якого вони так ревниво оберігали, вдалося переправитися на голтянський берег. Ось і добре знайома вулиця Леніна. Ще сотню – другу метрів, і я побачу похмурий будинок колишньої вже руминської жандармерії, де мною в жахливих камерах були проведені не менш жахливі дні і місяці в чеканні неминучої, здавалося, смерті. Яке ж було моє здивування, коли конвоїри зупинилися біля високих металевих воріт саме цього будинку.

У центрі великого, замощеного гранітною бруківкою, подвір’я стояла похмура бетонна споруда, яка за формою нагадувала сірниковий коробок, бо не мала звичної покрівлі. У сорок третьому, коли я «мав честь» сидіти в жандармерії, цієї бетонної домовини ще не було.

Камера № 3. При окупантах вважалася камерою-одиночкою. 30 березня 1944 року в ній було дванадцять в’язнів. Я став тринадцятим. Вже через кілька годин,

здавалося, що час рухається назад, я знову в стінах камери № 6 Кіровоградського СД. Як і там, повітря проникало через вузьку щілину-вікно. Стіни і стеля були чорні від мохнатої цвілі, між якою пролягли русла струмочків від людських випарів. Як і там, спали сидячи, впираючись спиною в стіну, а ногами в протилежну. Як і там, параша була місцем, де по черзі «відпочивали» від страшенної тісняви на бетонованій сирій підлозі.

Вже на другий день перебування в КПЗ (камера предварительного заключения) в одному з тюремних наглядачів я пізнав свого земляка, навіть сусіда, Балинського Семена Кириловича. Ми зустрілися поглядами. Він густо почервонів (йому було 19 років) і опустив голову. Весь його вигляд начебто промовляв: «Не дивися на мене, Ваня, як на тюремщика. Мобілізували мене у винищувальний загін, а тепер ось по черзі чергуємо в тюрмі Первомайського райвідділу НКВД». У той же день, одержавши після нічного чергування «увольнительную», Семен був вдома, в Кримці, і негайно побував «у тьоті Христі». Не знаю, як відреагувала мама на таку приголомшливу новину (адже румуни, після моєї вдалої втечі з Соколівки, озлоблені провалом свого «експерименту», через деякий час оголосили в Кримці, що мене вбито під час переслідування).

Вперше мене викликали на допит днів через десять. Слідчий мав прізвище Лобуров. Це була людина, порівняно з якою капітан Поляриш з контррозвідки бун прямо-таки добряк. З першої хвилини він став патологічно ненавидіти мене. І, природно, я незабаром зрозумів, що цей маніяк зробить все можливе, щоб віддати мене під суд, не вносячи в справу, що закінчена була в СМЕРШі ніяких змін, спроможних хоча б полегшити мою участь (між іншим, цей мастодонт у 1974 році надіслав «протест» до республіканського радіо у зв’язку з тим, що воно надає трибуну для «предателей родины», маючи на увазі саме мій виступ по республіканському радіо).

Єдине, що він «перевірив», це те, що допитав у Соколівці обох братів: Івана і Андрія Кліщенків. Всіляко залякуючи обох, добивався від них «правди», яка його цікавила. Перш за все обом пригрозив, що їхня відмова влітку сорок третього тікати від румунів разом з тим, хто іменував себе Петром Панасенком, він розцінює як підтвердження підозри, що вони зв’язані з жандармами. Отже, обом їм загрожує строк – не менше 15 років далеких таборів. Смертельно наляканим, він натякнув, що врятувати їх від тюрми може тільки «чистосердечное признание», тобто, такі показання, які задовольнять слідство. Не дивно, отже, звідси запізніле «одкровення» Андрія Кліщенка, який на питания Лобурова «Почему вы не ушли вместе с так званным Панасенком, когда он предупреждал вас об опасности?» – нещасний пробурмотів завчені слова: «Я був упевнений, що він хоче вивести нас у поле, де ми будемо оточені і знищені жандармами». – Просто і зрозуміло. І зовсім не важливо, що на попередньому допиті свідок Кліщенко Андрій клявся і божився, що він не пішов з села, коли йому запропонували тікати, тільки тому, що не відчував за собою ніякої провини. Лобурова така відповідь свідка (ним же підказана) цілком задовольнила. Отже, доведений ще один злочин арештованого Герасименка, в минулому Панасенка: не врятувати він мав намір патріотів з Соколівки, а руками жандармів знищити їх серед степу. Ось так.

Звідки мені було тоді знати, що жандарми з Первомайська, посилаючи мене в Соколівку, мали намір всього-на-всього перевірити мене. Вони назвали мені кілька випадкових прізвищ жителів села, вони й гадки не мали про якусь там підпільну організацію в Соколівці. Її взагалі не існувало. Розрахунок був наступним: якщо вчорашній підпільник по-справжньому зламався, він зробить все можливе, щоб дати на двадцятий день інформацію. І зовсім не важливо, яку. Адже така інформація могла

бути подвійною: 1. Спроба проникнути в міфічну підпільну організацію, природно, не увінчалася успіхом. Об'єкт доповідає, що підпільної організації в Соколівці не існує.2. Маючи намір за всяку ціну зберегти своє життя, об' єкт, не маючи змоги виявити те, чого не існує насправді, піде по шляху інсинуацій. В обох випадках об'єкт підтвердить свою готовність «идти на настоящее дело». Чим би незаперечно і скористався Мікулеску.

Проте «об'єкт» вибрав третій варіант, за ради якого він, власне, і дочекався відправки в Соколівку. І ось тепер, через рік, відбувалася зустріч з людьми, яких я по наївності своїй хотів врятувати, як мені здавалося, від неминучої смерті, разом з ними – врятуватись і самому. Яка ж з вами, хлопці, трапилася метаморфоза! Тоді ви обидва запевнювали, що вам нема чого боятися, бо ви сном і родом не знаєте ніякого підпілля. (Що зрештою було правдою). Зараз же, під пильним поглядом слідчого один з вас, не піднімаючи очей, бубонить завчені чужі слова про якесь підпілля. Чого ж вас, горе-підпільники, жандарми не арештували, після того як «провокатор» втік? Адже ваші прізвища були, так би мовити, відомі жандармам до приїзду «провокатора»! Бог з вами, жалюгідні, безвольні людці.

На цьому «розслідування» в Первомайську і закінчилося. Через три тижні мене відправили поїздом в Одеську центральну тюрму, де мав відбутися суд. У пам'яті мало залишилося подробиць саме цього, досудового перебування в одеських «Хрестах» (так тюрму називають за форму побудови з чотирьох перпендикулярних один одному корпусів, з'єднаних у центрі в одне величезне приміщення). Кілька раз водили на допит у слідче відділення тюрми, розташоване на вулиці Преображенській, 63. Возили в переповнених «чорних воронках», чоловіків і жінок разом.

Одного разу я опинився віч-на-віч з прокурором. Підполковник сидів у кріслі просторого кабінету. Я стояв перед ним, знову висохлий від голоду, смертельно блідий від майже постійної камерної задухи, весь зім'ятий. Полковник був ситий, аж лоснів, мабуть, цілком був задоволений своєю долею. «Садись!» – великодушно звелів він. «Мне сообщили, что ты не признаешь предъявленных тебе обвинений. Это правда?» – прокурор чекав моєї відповіді. Я кивнув головою. «Но ты же подписал в контрразведке 206 статью, а это одно и то же, что согласиться с предъявленными обвинениями!» – Я запитав військового прокурора, чи приходилося йому коли-небудь сидіти в СМЕРШі. О, який у відповідь вибухнув благородний гнів! Підполковник кричав довго і голосисто. На закінчення пообіцяв: «Расстреляем и без признания, мразь фашистская...».

Після цієї пам'ятної «дружньої» зустрічі мені залишилося чекати суду. А він-таки запізнювався. Адже привезли мене в Одесу в кінці квітня, а суд відбувся лише 6 грудня 1944 року. За п' ять з лишком місяців чекання суду мене кілька раз перекидали з корпусу в корпус, з камери в камеру. Кілька раз приїжджали з Кримки з передачами невтомна баба Дуня, мама, тьотя Надія.

На суд мене забрали з карцеру, куди я попав на тиждень за якусь безглузду бійку з циганчуком-однокамерником. Завели в коридор тюремного корпусу № 1. «Стой здесь!» – наказали, незабаром поряд зі мною стояло ще шість в'язнів. Ніхто не здогадувався, чого нас привели саме сюди. Пам'ятаю я скрутив здоровенну самокрутку і жадібно закурив, бо ж викликали «с вещами», отже, в свою камеру вже не повернешся. Я набрався сміливості і запитав одного з наглядачів, чого мене привели в корпус № 1. Він відповів коротко: «Под трибунал идешь...».

За столом троє, ЧЕТВЕРТИЙ – збоку. Загратовані вікна, обковані залізними штабами стандартні камерні двері. Посеред камери – стілець. «Садись!» – чую мов крізь

вату. І тут же: «Встать!». Голова трибуналу читає довжелезний акт звинувачення, написаний мабуть давним-давно. І мало не на кожній строчці важкі, мов свинець, слова: «изменил.., предал.., завербовался.., пробрался с преступной целью.., связался с врагами...». Нічого нового. Майже слово в слово обвинувальний судовий акт, скопійований з обвинувального висновку СМЕРШу.

«Признаете себя виновным в содеянных злодеяниях? Нет? Это уже не имеет никакого значения. Судом установлено.., доказано:.. Подсудимого вывести! Суд удаляется на совещание для определения меры пресечения...».

Одерев'янілими руками все ж скрутив цигарку. Скрутив лише наполовину, викликали для зачитання вироку.

Я вже знав, яким буде вирок. Тому майже спокійно вислухав останні рядки вироку, написаного теж давним-давно: «...приговорить к высшей мере социальной защиты – расстрелу. Приговор окончательный, кассации и обжалованию не подлежит...». Вся ця трагікомедія, яку, не моргнувши оком, називали тоді судом військового трибуналу Одеського військового округу, тривала щонайбільше 15 хвилин. І ось доля людини вирішена. За півтори години «обвінчали» всіх сімох. П'ятьом – розстріл, двом – по двадцять п'ять років далеких таборів.

Корпус №5 Одеських «Хрестів» стояв окремо. Камери верхніх чотирьох поверхів були заповнені смертниками (так називали засуджених до страти). Тут мені належало пробути понад сто двадцять днів і ночей у чеканні смерті, яка була прописана іменем закону. Понад сто двадцять днів і ночей – і жодної прогулянки, жодної, так званої санобробки, жодної передачі. У камерах за те постійно буле свіже повітря - віконні рами невідомо з якою метою були видалені ще румунами і згоріли під час бомбардування. Отже, взимку від снігу і морозу нас захищали грати. Природно, корпус неопалювався. Камери, де тримали засуджених до страти, не мали не тільки традиційних нар, а навіть елементарної соломи. Покритий інеєм бетон підлоги – і люди, більшість з яких попали сюди пограбованими або вурками, або ж контррозвідниками, спали, попередньо настеливши підлогу лахміттям, тісно притиснувшись один до одного. Півгодини, година – і всі були на ногах, численно махаючи руками. Грілись... Потім знову лягали, але вже на другий бік. Щонайбільше через годину все повторювалося спочатку. І так щоночі. Протягом всієї зими сорок четвертого – сорок п'ятого...

Інколи надворі по кілька діб підряд бушували заметілі. Тоді по кутках камери надувало снігові пагорби. Опісля звільняли камери від снігу способом, відомим кожному з раннього дитинства: ліпили сніжки і кидали їх назовні через грати.

Раціон смертників: 450 г хліба і, раз на добу, 800 грамів мутної бурди. Проте на кожному поверсі корпусу смертників постійно чергувало не по два, а по шість наглядачів. Більшість з них були місцевими і в більшості вдома була сім'я. В умовах карткової системи і базарних цін за буханку хліба давали 250 крб., не дивно було, що наглядачі поповнювали свій раціон за рахунок в'язнів. Робилося це відкрито і просто: з усіх пайок хлібних знімалися так звані приколки (довіски), а де його не було – відрізали шматок грамів до ста. З баландою було теж саме: всі бочки з варивом ставили в ряд і давали 10 – 15 хв. вистоятися. Маючи запасні бочки, зливали в них юшку, а гущу – в чавунці. Тієї крупи, що варилася і мала попасти в'язням, цілком вистачало наглядачам і членам їх сімей...

Ковані дубові двері, що вели в камери, за тривалий час дещо всохли і в щілини було видно обурливу картину – «дележка». Одного разу стався справжній бунт. Смертники багатьох камер грюкали кулаками в двері, викрикуючи прокляття «мародерам». Ось один з них поклав бачок, спокійно підійшов до однієї з камер, звідки

долинали особливо гучні прокляття: «Чего орете, дураки! Ведь вам все равно подыхать. Только добро переводите... А нам жить надо. И жрать надо. Понятно?» Логіка наглядача була вбивчою. гамір враз стих...

На розстріл забирали, як правило, вночі. «Чорний ворон» під'їжджав впритул до під'їзду. Весь корпус враз поринав у пітьму. Це був час, коли смерть підходила до кожного впритул, обмацувала кожного, заглядала кожному в очі, що були вже напівпогаслі, проте вибирала жертв на цей вечір стільки, скільки могла вмістити у «воронку» .

Машина відїжджала, а ті, кому лиха чи добра доля подарувала принаймні ще добу життя, озиралися довкола ще скляними очима. На їх обличчях з'явилися гримаси посмішки: «Пронесло, братцы!». Підходила ніч, і все знову починалося спочатку, за винятком неділі.

У камері, де я опинився спочатку, втратив розум колишній редактор української націоналістичної газети з Вознесенська. При кожному звукові машини, що проїжджала вулицею, він схоплювався на ноги, шалено метався по камері, викрикуючи одні і ті ж слова: «Кінець! Смерть прийшла!... Прощайте, хлопці!...» Решті нічого не залишалося, як «заспокоювати» його засобами, після яких він надовго замовкав. Як тільки приходив у себе, якщо так можна сказати про божевільного, все починалося спочатку. Тому, коли його однієї ночі забрали на розстріл, всі полегшено зітхнули.

Тричі я залишався сам у камері, після чого мене переводили до людей. Розстріляли професора медицини Часовникова, який, залишившись при окупації, не втримався від спокуси і став бургомістром Одеси. Задубів на зледенілому бетонному полі професор Варнаке, звинувачений в українському буржуазному націоналізмі. Розстріляли чотирьох членів знаменитої банди «Чорна кішка».

Назавжди зникли в череві «воронка» група поліцаїв-учасників масового знищення мирного населення. Останнім з тих, хто запам'ятався в тих жахливих камерах, був колишній голова Раднаркому Туркестану. У роки війни був головним редактором загальноармійської газети «Красная звезда». Звинувачений був у спробі створити підпільну антирадянську партію. На жаль, забув його ім'я та прізвище. Людина надзвичайної волі. Навіть доведений жахом буття до повної дистрофії та цинги, він не втратив людської гідності. Коли під'їхав «Чорний ворон» і було назване його прізвище, він усміхнувся, кинувши своїм котам: «Успеете еще, господа хорошие, всадить мне пулю в затылок». І попросив у мене сухарів (в камеру я прийшов з кількома кілограмами домашніх сухарів, які витрачав дуже економно): «Хочу, Ванюшка, пожевать в последние минуты». Одерев'янілою рукою я сунув йому в жменю сухаря, він його тут же впихав до рота, бо за дверима на його руках зразу ж замкнулися наручники.

Вивели мене з камери смертників десь числа десятого, в квітні сорок п'ятого. Це трапилось о другій годині дня. «С вещами! Быстро!» – гукав офіцер у кормушку. Від радощів перехопило дух. Зрозумів, що це не переведення в іншу камеру, що це відповідь на питания: жити чи вмерти?. Всі, хто був у камері, проводили мене зі смертною тугою в очах, адже вони залишилися там.

Звели мене вниз, на перший поверх. Ось і камера-канцелярія. Єдине, що втрималося в пам'яті з тієї довгої цитати, що зачитав офіцер, це слова: «Заменить расстрел... двадцатью годами каторжных работ, пятью годами поражения в правах и пятью годами высылки в отдаленную местность страны после отбытия наказания... Подпись: Комиссия при Президиуме Верховного Совета Союза ССР».

Офіцер ще щось читав, але я вже не слухав: у мені співала кожна клітинка. Адже не буде попереду жодної ночі, коли людина в чеканні «Чорного ворона» вмирає за-

живо. Від моєї потилиці назавжди відведено дуло револьвера. Попереду десятиліття каторги? Ну й що? Мені всього вісімнадцять. Та й розвиток у світі і в країні неминуче з часом приводить до корінних змін...

Мабуть на час оформления документів для переводу в тюрму на загальних підставах мене помістили в камеру на першому поверсі. Наглядач відчинив кормушку, в очах світилася цікавість: «Что же это ты, браток, сделал, что тебя в таком возрасте приговорили к вышке?» Здається, я щось йому відповів... «Сейчас все будет хорошо, – продовжував просторікувати наглядач, – срок хоть и большой взамен вышки, но это не страшно. Скоро войне конец. А там пересмотрят дело – и домой, к маме... Закуришь?» Пропозиція наглядача була настільки раптовою і нежданою, що я розгублено дивився на нього і мовчав. З доброю усмішкою він вже простягав мені товстелезну цигарку, до того ж вже запалену. Видно, серце в молодика ще не встигло налитися професійною злобою і ненавистю до «врагов народа»...

Засудженим залишалося чекати етапу. Мені, природно, теж. Але дні складалися в тижні, тижні – в місяці, а за мене начебто забули. Вже не пам’ятаю, яким способом, але я зміг все ж повідомити в Кримку, що мене не розстріляли і що я хочу їсти...

В першій декаді листопада сорок п’ятого я опинився в пересильній тюрмі Дніпропетровська, а першого грудня того ж таки року опинився в двадцятитонному телятнику – довжелезного, на п’ятдесят вагонів, ешелону. Була відкрита наступна, найдраматичніша сторінка моєї лихої долі. Коли поїзд рушив, у повітрі кружляли перші сніжинки, коли через 24 дні прибув на Воркуту, в повітрі буле 64 градуси морозу.

Почалось етапне життя на колесах. Вранці видавали добовий раціон на кожного в’язня: 650 г хліба, жменю тюльки чи кусок напівгнилої риби, 30 ґрамів цукру. Всі продукти видавались оптом у розпорядження старости вагону, якому належало розділити хліб і все інше на справедливі пайки. Тут-то й почалося. У перші ж дні став відомий «секрет фірми» Темчинського. Його «гвардія» складалася з шести головорізів, які разом з «шефом» за будь-яких обставин вирішили вмерти «завтра». Завдяки «системі» старости Темчинського, його охоронці і він сам мали їсти в волю. Отже, решті попадали «кришки з панського столу», тобто щонайбільше 500 ґрамів хліба, цукру – 10 – 15 г. Відповідно ділилася і риба. Це був відвертий цинічний грабунок. З кожним днем більшість слабшала, тоді як «великолепная семерка» на очах поправлялася, рожевіла.

Цілодобово гуркотіли колеса, відвозячи кожного з двох з половиною тисяч все далі на північ, все далі від рідних місць, проте, вже не двох з половиною тисяч. Щодня, майже на кожній зупинці, з вагонів летіли в сніг задубілі трупи, щоб потім, складені на купу, назавжди залишитися на чужій землі. З кожним кілометром на північ міцнішали морози. Вантажні вагони, в яких нас везли, були розхитані до краю. Між дошками були великі щілини, крізь які на ходу поїзда з силою вривалися в середину вагона струмені крижаного повітря. І хоч у вагоні була «буржуйка», проте за 24 дні, здається, дрова в ній горіли всього один раз. Стіни вагону в середині були вкриті товстим шаром сніґу, в який перетворювалися всі випари людських тіл. Якщо в’язням щодня давали тюльку чи рибу, то води давали явно недостатньо. Так кожен з нас задовольняв спрагу за рахунок сніґу, здертого з дошок, що були його «недоторканою територією». Ширина цих дошок у кожного рівнялася ширині його плечей...

Поїзд з невільниками рухався зі швидкістю, що не перевищувала ста кілометрів на добу. Отже, на добу 12 – 18 зупинок. І після кожної з них вздовж ваґонів пробігали конвоїри з криками: «Всем до единого быстро переходить с вещами на одну сторону вагона. Считаю до трех!» Ніякого значения не мав час. Якщо зупинка вдень, то

при денному світлі перехід на одну сторону вагону здійснювався відносно спокійно. Вночі ж (а половина обшуків, якщо не більше, припадала саме на ніч) такий перехід перетворювався на справжнє пекло, бо в пітьмі люди ніяк не могли швидко зібрати лахміття, яке стелили під себе на час сну. За рахунком «три!» з іржавим скреготом відчинялися двері вагону. Вскакували кілька конвоїрів – і починався обшук. Дерев'яним молотом обстукувалися дошки стін і підлоги, безжалісно викидалися речі, які у паніці залишили люди. Потім за командою «Быстро переходи на другую половину!» рахували молотком по плечах і головах людей і приступали до огляду другої половини вагону. І це так щодня, по 12 і більше разів. Раз на добу робили генеральний обшук, роздягаючи всіх догола. І конвоїрам було цілком байдуже, що надворі мороз показував сорок – п'ятдесят і навіть більше градусів. Вони були всі одягнені в розкішні сибірські кожушки майже до п'ят.

Одного дня (вже за Москвою) стався випадок, який врізався в пам'ять на все життя. Зупинка. Команда: «Считаю до трех!» Тупотіння сорока чотирьох пар ніг по мерзлій підлозі (шістьох вже викинули в стоптаний сніг невідомих станцій). Обшук. Раптом один з конвоїрів піднімає з підлоги алюмінієвий держак від ложки. До сих пір не можу зрозуміти, де він міг «переховуватися», цей держак. Адже був це може двадцятий, а може й тридцятий обшук. Чи може непомітно випав він з рукава конвоїра. Адже справді хлопці занудьгували від одноманітності дорожчого буття. «Чей держак?» – зловісним голосом запитав конвоїр. Всі мовчали. Адже, якби держак справді комусь належав, то визнання означало б негайну смерть. Зізнання, як і слід було чекати, конвоїри не добилися.

Закінчилося тим, що нас роздягли наголо і при відчинених дверях і п'ятдесяти чотирьох градусах морозу (навпроти вагона на ставні висів величезний градусник) залишили стояти. «Пока не признаются», – розпорядився начальник конвою і пішов. Від поголовної загибелі нас урятував паровозний гудок. Загалом на такому лютому морозі ми простояли більш як півгодини. Поїзд рушив, а команди одягтися не було. Вже на ходу поїзда почали одягатися явочним порядком. На превелике здивування, замерзло всього двоє...

Ще одна подія залишилася пам'ятною на все життя. Темчинський і його банда продовжували свою диявольську лінію на виживання за всяку ціну. Один за одним гинули люди від холоду і голоду. Гинули і мовчали. Якщо для Темчинського, як старости, та його прибічників у вагоні були нари з дошок, то решта в'язнів розміщалася на підлозі, яка теж наскрізь промерзла.

Пам'ятаю, в щілину я помітив, що поїзд зупинився на станції Котлас. Був ранок. Був традиційний обшук. Потім подали сніданок: три величезних буханки хліба і рибу. Темчинський звичним рухом одну буханку кинув у глибину нар, а решту – дві – почав ділити. Поїзд був на ходу. Колеса ритмічно відраховували стики на колії.

Те, що було далі, трапилося раптово й імпульсивно. Я підбіг до старости і почав вимагати, щоб він ділив пайки з усіх трьох буханок. У відповідь пролунав глумливий сміх всієї сімки. Тоді я з усієї сили зацідив Темчинського кулаком межи очей – і в ту ж мить був збитий з ніг страшним ударом ногою по голові. Всі шість бандитів стрибнули з нар і накинулися на мене. Проте я встиг щосили гукнути: «Хлопці, бийте гадів!» Що творилося далі, важко розповісти. Вмить понад тридцять в'язнів схопилися на ноги і накинулися на грабіжників. Били довго і страшно. Ледве ми вдвох з Григорієм повідтягували озвірілих людей. Адже не зупинити їх тоді, то всі сім залишились би на підлозі розчавленими, як криси, Безумовно, це була б для них справедлива відплата, зле й решта загинула б, тільки вже від рук конвоїрів.

Збуджені люди раптом усвідомили свою силу і «проголосили» мене старостою вагона, на мить забувши, що староста призначається начальником конвою. Зрештою, зійшлися на тому, що віднині попередній староста буде ділити продукти під строгим контролем «народних мас», які мали своїх «вождів» у особі Герасименка і Гляжцева.

До самої Воркути Темчинський і його приспішники, покриті синцями, були, як кажуть, «ниже травы, тише воды». Поділ продуктів став ідеально справедливим. «Народні маси» встановили цілодобове чергування, охороняючи тих, хто врятував їх від засилля бандитів. Більше в дорозі не було «ЧП», якщо не зважати на те, що доїхало нас до місця призначення всього 38.

Поїзд зробив останній ривок і завмер. Хвилин через п'ятнадцять вздовж вагонів забігали конвоїри. З гуркотом відчинялися вагони. Надворі була заполярна ніч. «Быстро выходи с вещами! Все, все до единого!» Всюди лунали підсилені страшним морозом голоси конвойних. Ми стрибали в сніг і тут же задихалися від незнаного досі морозу. Вздовж ешелону вишукувалася довга, хоч і дуже поріділа, колона каторжників. На шістдесятиградусному морозі стояли люди, одягнені і взуті, неначе їм належало здійснити осінній турпохід. У перші ж хвилини переклички почали падати задубілі від морозу. Начальство змушене було прискорити перевірку, і ось ми вже в бараці пересильного табору. Боже, яка це була благодать! Після 24-х діб безперервного крижаного замерзання в вагоні-холодильнику, я опинився в теплому, освітленому бараці зі справжніми нарами. Яке це було щастя відчувати, як життєдайне тепло вливається в нас крізь промерзлі клітини тіла. Я встиг першим залізти на нари біля самої пічки, в якій яскраво жевріли великі шматки вугілля. Справді, як мало інколи потрібно людині, щоб вона відчула, якщо не щастя, то на якусь мить повне задоволення. Вперше за 24 дні – ніч спав, мов убитий. І жодної перевірки.

На другий день пройшов генеральну санобробку. Того ж таки дня мені був присвоєний каторжний номер – Ч-427. Віднині,згідно з циркуляром МДБ, на весь строк каторжних робіт у мене не існувало більше ні прізвища, ні імені. Буква і номер – це все, що залишалось від людини. Аж тут, у заполярній тундрі, де пекельний мороз навіть повітря робить густим, де не менш пекельні завірюхи замітали бараки вище димарів. Кожен з нас нарешті усвідомив, що в таких умовах довго не протягнеш, що більшість, якщо не всі, тут ляжуть кістьми.

Через кілька днів я опинився в таборі, де мені належало відбувати каторгу. Весь верхній одяг відібрали, у шапок відрізали козирки. Взамін видали бушлати і фуфайки, в яких були різнокольорові рукави, поли, і навіть спина бушлата була з двох кольорів. На всю ширину спини бушлата, фуфайки, на ватних штанах, на правій холоші вище коліна, на шапці були нашиті великі білі латки, на яких чорною фарбою бун виведений каторжний номер. Віднині кожен каторжник під страхом найлютішої кари не мав права вийти з барака в зону, якщо хоч один з номерів втратив чіткість. Якщо одяг (і латка з номером) забруднювались, номер належало писати вапном. У кожному бараці стояла діжка з вапном і банка з фарбою, які завжди були до послуг його жителів.

Каторжний табір, куди мене привезли, був будівельним табором. В'язні будували бараки для все нових і нових таборів. Другим важливим об'єктом, на якому працювала значна частина в'язнів, було будівництво міського стадіону на березі невеличкої річки Воркути. Саме на цій будові мені і належало почати розмотувати клубок з семи тисяч трьохсот п'яти днів каторжних робіт. Об'єкт знаходився в шести кілометрах від табору. Колону з 250 – 300 в'язнів вели півтора-два десятки конвоїрів і кілька вівчарок. Перед виходом за ворота табору (чи з об'єкта в табір) начальник конвою викрикував завчену фразу: «Внимание, заключенные! В пути следования не растяги-

ваться, из строя не выходить! Шаг вправо, шаг влево в пути следования конвой считает за побег и стреляет без предупреждения!» У людей на ходу лопали в черевиках (якщо на дворі літо) шнурки, деякі нещасні об'їдалися покидьками і тому страждали від поносу. У шерензі не присядеш по нужді, черевика, що спадає, теж не зав'яжеш. Треба зробити «шаг вправо, шаг влево». І тут тундрову тишу прорізувала автоматна черга і чергова жертва втикалася носом у лишайник. У начальника конвою з собою завжди була мотузка, на якій волокли жертву чи то в табір, чи на об'єкт. Після роботи всіх: і тих, що подохли на об'єкті, інколи й тих, що були застрелені при спробі втекти, тягнули волоком на дощатому щиті, чи й без нього, в табір члени бригади, в яких числилися померлі.

Табір зустрів мене якимось до краю оголеним невільницьким цинізмом. Перш за все перед новачками виступив начальник режиму. «Запомните все, что я скажу. Все как один вы здесь подохнете! Для того вас и привезли сюда. Но прежде, чем уйти под мох, вы много кое-чего сделаете. Построите город, шахты, стадион. И подохнете!... На удобренной вашими погаными телами земле вырастут сады для советских людей..». «Натхненні» «напутствием» начальника режиму, з глибоким розумінням перспективи, що чекає нас всіх, розійшлися мовчки по своїх місцях на нарах, які вказав нам староста бараку. У приміщенні було тепло, а за стінами скаженів шістдесятиградусний мороз у фіолетовій сині заполярної ночі. Я лежав, розімлівши від тепла, на тирсовому матраці, і, мабуть, вважав би слова, щойно почуті від начальника режиму, маревом, божевільною хворобливою уявою маніяка, якби не жахлива картина, яку я побачив годину тому по дорозі в туалет: вздовж високої огорожі з колючого дроту тягнувся щабель у кілька десятків метрів з мертвих тіл, з-під снігу стирчали руки, деякі навіть у рукавицях, ноги в порваних бурках. Відверто кажучи, ніякого страху щабельовані померлі вже не могли викликати, бо скільки вже залишалося позаду днів, наповнених звірячою боротьбою за виживання, днів, коли смерть була звичайним і таким буденним явищем.

З кожним днем перебування в таборі в мене міцніла рішучість за будь-яку ціну перервати жахливий плин каторжних буднів. Жадна частина тіла не воліла миритися з фактом, що 20-річна каторга – це фінал мого коротенького життя, це моя доля, а від долі не втечеш. Я вирішив втекти – в прямому розумінні цього слова. Хоч не стільки розумом, скільки всім єством своїм відчуваю, що втекти з цієї заполярної пустині справа в практичному плані безнадійна. Адже з розповідей старожителів я знав, що жоден з утікачів не зміг пробитися на волю. Всі, як один, згідно з циркуляром міністерства державної безпеки, кінчали свій шлях з кілком у грудях. На дощці, що квітчала кілок, буде, звичайно, написано: «Так будет с каждым, кто осмелится бежать». Три дні труп лежав на прохідних воротах табору, три дні повз нього йшли в'язні на роботу і назад, і щоразу «воспитывались на наглядном примере». Отже, і моя втеча, якщо виходити з формальної логіки, мала закінчитися не інакше. Проте каторжне буття теж у кінцевому рахунку повинно буде закінчитися тільки смертю. Тож, можливо, справді був сенс у тому, щоб покінчити з буттям? Але ж хіба можна в цьому випадку ігнорувати ту очевидну істину, що в кожного, хто задумав утечу, десь на денці свідомості теплиться іскорка надії. «А може...?»

Щоб здійснити задумане, треба буде провести майже непосильну підготовчу роботу. Тут нічого не значив досвід, придбаний мною під-час чотирьох втеч за різних обставин у роки війни. Тут були унікальні умови буття. І втеча могла бути успішною, лише якщо вона буде унікальною. Адже тут була охорона, яка вивчала і перекривала всі можливі і неможливі канали для втечі каторжників.

Що було найголовнішим у реалізації задуманого? По-перше, знайти і досконально вивчити канал для втечі. По-друге, дістати потрібний одяг, який не відрізняв би тебе від маси вільнонайманих. По-третє, заготовити максимально можливу кількість харчів. Найважчим було перше. Тікати я вирішив з настанням заполярного літа. Тоді тундра покривається рослинністю. Але влітку для реалізації задуманого була інша серйозна перешкода: день. День не в загальному, а в заполярному розумінні. День, що триває 23 години на добу. Отже, весь цей час тундра проглядається простим оком на багато кілометрів навкруги. Взимку – ніч, майже цілодобово, але втеча взимку позбавляє втікача навіть іскорки надії. Морози до 60 – 65 градусів, заметілі по 3 – 4 доби підряд. І морози, і заметілі вбивали все живе, що посміло залишитися беззахисним.

Десь неділі через дві після прибуття в табір (ці два тижні я лежав у лікарні в зв'язку з опуханням всього тіла, мабуть, через різку зміну клімату) мене приписали до однієї з бригад, що працювала на будівництві міського стадіону в шести кілометрах від табору. Будівельний об'єкт був оточений колючим дротом, обставлений сторожовими вишками і вівчарками. Були двоє воріт в огорожі. Через одні вводили і виводили в'язнів-робітників, через другі теж саме робили 2 – 3 десятки вільнонайманого персоналу, а також виїжджали трактори, що тягнули за собою величезні санки, навантажені брилами мерзлої глини. Саме через ці другі ворота я вирішив тікати, після того, як зрозумів, що іншого каналу не існує, що це й буде «мій унікальний канал».

Два з лишком місяці перед втечею я щодня вивчав у вільні від роботи хвилини життя у «вільних» воротах. На роботу вільнонаймані проходили через вахту, показуючи вахтеру перепустку. Вахтер звіряв фотокартку на перепустці з, так би мовити, оригіналом, після чого пропускав у зону чи з неї Так було на початку будівництва. Проте вже через кілька місяців я став помічати, що робітники (склад вільнонайманих робітників на об'єкті був в основному стабільним) проходили в зону чи виходили з неї, не показуючи перепустки. Звичайно, при цьому говорили: «Пропустите по пропуску». Адже одяг вільнонайманих різко відрізнявся від одягу каторжників, що були одягнені в різнокольорові бушлати і штани, пронумеровані зверху донизу.

Потрібний одяг я дістав. Не пам'ятаю, яким способом, але на день втечі в мене була майже новенька, непрорізана поперек спини, чорна фуфайка (в таких ходили на роботу через «ті» ворота), сіре кепі, шарф і чорні, майже нові, бежеві штани. Дістав навіть пачку «Біломора».

Тому, хто наважується на втечу, потрібно багато харчу. Три останні місяці я щодня відрізав від пайки 100 – 150 г хліба і, непомітно для інших, сушив. Таким чином, зміг заготувати близько чотирьох кілограмів сухарів. За ті ж таки три місяці зібрав цукор - близько двох кілограмів. Пошив парусинову торбу, хоча в момент втечі сухарі і цукор були ретельно розфасовані в пазусі, по кишенях, примотані ганчірками до ніг. І ось настав день «Х». Був тоді сонячний і майже теплий червневий день сорок шостого року. На об'єкті кипіла робота: через ворота майже безперервно снували туди-сюди гусеничні трактори з санними причепами. Ось і одинадцять годин дня. Час першої перевірки. Пронизливо свистять свистки конвойних. Всі триста п'ятдесят в'язнів кидають роботу і шикуються. Всі розходяться по забоях. Я, непомічений у штовханині, йду до адміністративного бараку. Ось і вугільний табір. Швидко звільняюсь від бушлата і верхніх занумерованих штанів. З кишені виймаю кашне, обмотую навколо шиї. На голові кепі, хвацьке насунуте на очі. У зубах – цигарка «Біломор». З тамбура виходить людина, яка зовні ніяк не схожа на каторжника. Ця людина впевнено і дещо врозвалку прямує до вишки, на якій установлений прожектор і кулемет. Берусь за хвіртку. Знаю, що вона заблокована і відчиняє її вахтер, якому належить перевірити

перепустку. Я бачу звернений на мене погляд вахтера. «Дай прикурить, братишка», недбало кидаю йому. він набирає в лопатку жару з пічки і просовує мені через віконце. Прикурюю і щиро димлю цигаркою. «Пропусти, по пропуску. Йду за амоналом». Вахтер смикає на себе шворінь, і я опиняюсь за ворітьми. Я поправляю кашне, кепку і спокійно йду дорогою В напрямі міста. Серце все-таки не вилетіло з грудей, хоча мало такий намір. Кожну мить чекав сполоханого окрику: «Стой, гад!», але мовчав вахтер, мовчав і вартовий на вишці, і його кулемет. Пізніше, вже на суді, на запитання голови трибуналу, вахтер скаже: «Действительно, его лицо я видел впервые. Но его манеры были так естественны для вольнонаемного. Да и одет он был... А вообще то, какой-то бес попутал...».

Величезним зусиллям волі я стримував себе, щоб не побігти. Не пам’ятаю, як увійшов у місто. Йшов через якийсь невеличкий крикливий базарчик. І все потилицею чекав погоні. Але її не було.

Непомітно добрався до залізничної станції, де стояв під паром і ешелон з вугіллям. Бічним поглядом помітив, що ешелон вже перевірений, бо від нього віддалялася в бік вокзалу група оперативників з вівчарками. Ось і довгий гудок. Окутаний паром, поїзд рухає. Погляд навкруги – і я чіпляюся до вагону, в якому двері до половини закладені дощатими щитами і засипані вугіллям. Двадцять років - не п’ятдесят два. Ривок – і я перекидаю ноги через щит.

Поїзд ліниво стугонить на стиках майже аварійної колії. Маючи в запасі дещицю часу, я перекладаю в сумку свої запаси. Їхати я можу не більше 15 – 20-ти кілометрів. Далі підуть станції з контрольними постами, де кожен вагон з вугіллям будуть штрикати довжелезними сталевими щупами, а спеціально навчені вівчарки будуть винюхувати у вагонах людський дух.

Тундра! Ти оспівана в піснях і ти проклята кожним, хто на своє горе мав необережність опинитися з тобою віч-на-віч. Уквітчана неяскравими заполярними квітами, твоя краса облудлива, спокій і тиша, розлиті по тобі, кожної митті можуть перерватися хижим гавканням собак і пострілами автоматників. Я іду по тобі, тундра, з упертістю приреченого.

Кожен крок віддаляє мене від місця, де з мене вичавлювали щоденно пайку каторжної праці, і, неминуче, наближає до місця розв’язки. Я раз у раз стрибаю по твоїх, тундро, купинах з лишайника і часто, промахнувшись, занурююсь, ледь не по пояс, у холодне баговиння. З кожною годиною мене покидають сили, зле не покидає рішучість будь-що, хоч краєчком ока, побачити марево свободи.

Вже двічі сонце здійснило свій біг навколо горизонту. Вже дві доби я знову, як і на початку літа сорок третього – найвільніша люди на світі. Коли лягаю відпочивати, за постіль служить мені ягель, а за ковдру – безкрає небо, точнісінько таке, як і в рідному краю.

Я рухаюсь вздовж залізниці. Це вселяє якусь долю надії. Ось я бачу попереду бараки якоїсь станції. Це небезпечно. Небезпеку треба обійти. Роблю по тундрі широке півколо, на ходу обдумуючи план дії надалі, план у своїй основі мав наступне: обійшовши станцію, я наближаюсь впритул до залізниці. Чекаю на ешелон-вугільник, пропускаючи всі інші. Поїзди на цьому відрізкову залізниці мали незначну швидкість через аварійний стан залізниці, що була поспіхом прокладена в роки війни. Скористаюсь цим і на ходу вчеплюсь за вагон.

Громом прокотився по тундрі окрик: «Сто-о-ой!» Ривком повертаюсь назад і бачу серед тундри трьох переслідувачів. Бачу собак, що стрибають по купинах у моєму напрямку. Страху немає. Адже цього я чекав, тому страх розсіявся по тундрі. Тільки

десь у глибині мозку пульсує слово-жилка: «Все... кінець...». Стою обличчям до переслідувачів, у якомусь дикому нетерпінні: скоріше б кінець.

Ось я лежу, розпластаний на землі: одна вівчарка зубами схопила за горло, але не зціплює зубів; друга люто гарчить і колошматить на мені одяг. Нарешті, мов крізь вату, чую голос: «Ко мне!» Собаки, виконавши свою місію, відбігають, а в дію вступають люди.

Мені наказують встати. Тільки коли запитують вдруге чи може втретє, до мене доходить їх зміст: «Фамилия Герасименко? Номер Ч-427?..». Мабуть, я відповідав ствердно, бо більше нічого не питали, зате наказали повертатися спиною. Це все. Я чую, як відтягуються затвори. Життя стало відмірятись секундами. Але що це? Замість пострілів у спину я чую розмову між оперативниками на високих тонах. Не відразу дійшов до мене зміст нового наказу: «Поворачивай и иди по направлению к станции!».

Іду з піднятими руками і чекаю неминучого: «Стой! Поворачивайся спиной!». І справді, десь метрів за п'ятсот від станції, зупиняюсь знову. За командою знову стою спиною до своїх катів і знову, замість пострілів, чую гостру суперечку, зміст якої мені незрозумілий.

На станції подивитися на диковину – втікача з табору особливо небезпечних державних злочинців, якого чи не вперше за всю історію існування таких таборів з незрозумілої причини привели живим – висипало все тамтешнє населення: енкаведисти, залізничники.

Били люто, професійно, роздягнувши перед цим догола. Скакали чобітьми на груди, в які через рот цівкою вистрілювала кров. Котили ногами по всьому подвірї. Потім затягли в кучугуру снігу і покинули там. Потім я втратив свідомість...

Ніяк не міг вгамувати карусель з оранжевих хвиль, що крутилися перед очима. Страшенно хотілось пити. Мабуть, я марив водою вголос, бо побачив перед собою офіцера, що брав участь у моєму арешті і, мабуть, був старшим опергрупи. Він нахилився, і я почув, як у горло потекла цілюща волога. Він дав мені напитися. Це він (я упізнав тепер його голос) заперечував проти убивства мене в тундрі. Хто він? Я бачив перед собою людину з сивими скронями, обвітреним і поритим зморшками обличчям. До свідомості доходить зміст його запитання: «Интересуешься, почему тебя не расстреляли в тундре? Это я спас тебя и то, благодаря только тому, что был старший. Сын у меня на фронте... Пропал где-то безвести. Такое лицо, точь в точь, как ты вот. Такой же черноокий... Когда ты повернулся лицом, меня словно страшная молния пронизала: «Сын», потом, придя в себя, все же увидел, что и рост как-будто не тот, и шея у пойманного длиннее. Нет, это не мой сын. Но я за эти жуткие минуты столько пережил, что тут же поставил своей целью не допустить расправы над парнем, который носит лицо моего сына...».

За вікнами станційного бараку, де я лежав, накрившись якоюсь шинеллю, посилився гомін, і старший лейтенант стишив голос: «Не думай, что мне простят невыполнение приказа. В лучшем случае поплачусь карьерой. Ну и пусть... Теперь слушай меня внимательно. Скоро подойдет поезд, и мы сдадим тебя в другие руки. На станции Ненец тебя снимут с поезда и оставшиеся двенадцать километров погонят до города пешком. Дорога для тебя будет трудной. Постарайся не упасть. Упадешь – пристрелят. Я очень хочу, чтобы ты жил и чтобы ты дождался свободы».

Тоді мені було 20. З того часу пройшли десятки років. Проте й зараз, на схилі років, я часто задумуюсь над химерами долі, які так часто супроводжували мене. Скільки разів попадав у ситуацію, з якої, здавалося, єдиний вихід. Проте кістлява

раз за разом залишалась з носом. Ось і цей раз. Вона вже замахнулась косою. І, мабуть, дуже здивувалась, що знову виявився холостий замах. В таких випадка кажуть «заговорений від смерті». Так чи не так, а я мов той Ванька-Встанька і на цей раз запобіг кінця і продовжував топтати ряст.

Ті дванадцять кілометрів, про які попередив мій рятівник (хоч за всіма правилами повинен був стати катом), я вистояв. Не впав, хоч і повинен був упасти і більше не встати. За ті кілька годин сходження на голгофу я втратив з тіла свою вологу. Конвоїри, два молодих хлопці, не одержали очікуваного задоволення. Жертва, неначе заворожена, вперто трималась на ногах, хоч і голова в неї була розбита рукояткою револьвера до крові, хоч і руки в сталевих лещатах, хоч і торба з її, жертви, харчами на міцному шнурку була прив'язана до шиї і з кожним кроком, будучи відкинутою за спину, здушувала горло. Жертва впала і втратила свідомість лише там, де стріляти в неї було прямо таки незручно, бо ж це була міська вулиця, на якій грались діти, снували прохожі.

Потім було важке повернення до дійсності в квартирі самого коменданта Воркуттаба, генерал-полковника Мальцева. З чийого наказу чи примхи я там опинився, не знаю й досі. Жирний, як семеро свиней зразу, владика невільничого краю «зволили» питати мене щось, зле через обезводнення тіла язик розпух і я мовчав. Причину мовчанки делікатно роз'яснили генералові конвоїри. Потім генерал щось погрожував, обзивав молокососом, «дерзким мальчишкой», хвалився якимись «сотнями молодцов», яких він кормить-поїть, щоб вони перекривали всі шпари тим, «кто стремится уклониться от справедливого возмездия народа».

Від генерала повезли мене в міський оперативний відділ. Там вже все було приготовано до дешевого спектаклю. На шнурках у поводирів рвалися з півтора десятка вівчарок. Мене зв'язали від колін і до шиї ланцюгом (як у румунів у березні 43-го...) кинули в кузов грузовика, в іншу – собак з поводарями, і кавалькада вирушила... на будівельний об' єкт, звідки я здійснив втечу, дві з половиною доби тому. Мене носили (саме так, бо нелюдська справа позбавила мене решти сил) по забоях, від бригади до бригади. Пропонували плювати в мене і бити, чим попало. І били, і плювали, і кляли. Бо ж організатори цієї трагікомедії нагадували нещасним номерним одиницям, що тільки я винуватець посилення режиму в таборі. Бідні, жалюгідні люди. Адже я своїм, хай безрозсудним вчинком, підкреслив, що в мене є воля, а в них, деяких, – ні, що я знайшов у собі сили покласти край рабському становищу, а в них такої сили немає. Тому й бачив я в очах небагатьох лють і зненависть. Раб ненавидить того, «хто чимось підкреслює його рабське нутро...».

Вдруге до мене повернулась свідомість у камері оперативної тюрми. Я лежав на дощатій долівці в камері і марив водою. Був на грані божевілля від спраги. А просити води не міг – у роті все пересохло і розпух язик. Мабуть я стогнав голосно, бо наглядач двічі підходив, відчиняв кормушку і нерозуміюче знову відходив. Нарешті його надоумило: «Может ты пить хочешь?»

Він дав мені підряд п'ять літрових мисок води. Я випив і благав ще. «Не дам больше. Пропадешь», – наглядач зачинив камеру. До мене поверталося поступово життя. Клітини насичувалися водою, язик втягнувся на своє місце. Вночі я вже попросив води.

Всього одну ніч провів я в оперативній тюрмі. Вже вранці мене відвезли і здали в міську тюрму для нового слідства. У камері я став вісімнадцятим. Шістнадцять з них були бандитами-рецидивістами. Двоє – «політичні» (так називали всіх, хто був засуджений по ст. 58 КК РРФСР). Другим, крім мене, був Василь Йосипович Гриневський,

колишній головний лікар кремлівської поліклініки, засуджений у 1938 році до 8 років далеких таборів за т.зв. троцькізм.

Вже першого ж дня перебування в тюрмі в мене почався понос, який незабаром перетворився в кривавий – дизентерію. Врятував мене від, здавалось, неминучої смерті той же Гриневський.

Щоранку, під час традиційного обходу камер тюремним лікарем, Василь Йосипович замовляв йому всякі мікстури проти дизентерії. Проте час ішов, дні складалися в тижні, а становище моє не тільки не кращало, а навпаки, ставало безнадійним. Пам'ятаю, останні дні я вже нічого не їв. У кутку на нарах, де я лежав, вже не підіймаючись, накопилося п'ять пайок. І ось одного ранку Василь Йосипович вирішив випробувати на мені останній лікувальний засіб. Він віддав тюремному лікареві мої п'ять пайок і наказав, щоб на тюремній кухні з хліба зробили прожарені сухарі. Ввечері Василь Йосипович вже розмочував у кип'ятку сухарі і годував мене. Через короткий час знову... і знову... Хвороба відступила.

Незадовго перед судом нас повели в лазню. Я опирався на плече мого рятівника – Василя Йосиповича Гриневського, людини золотого серця і благородної душі. Після того як ми помились, кожного зважили. Моя вага була 39 кг...

Потім був суд. Мені офіційно було пред'явлено звинувачення по ст. 58 пункт 14 «Контрреволюційний саботаж...». Вирок військового трибуналу був короткий: десять років віддалених таборів. Але в зв'язку з тим, що підсудний був раніше «обдарований» двадцятьма роками каторги, то новий строк приєднати до попереднього. Початок строку вважати з дня останнього арешту за втечу. Отже, всього 32 роки. Згідно із законом мій строк мав закінчитися у 1978 році, в червні...

На суді голова трибуналу пообіцяв: «После суда мы отправим тебя в такой лагерь, в такую зону, где у тебя уже не будет малейшей надежды на побег». Таким табором став так званий ОЛЛ (отдельное лагерное подразделение) номер 115. Це був табір, розташований у передмісті Воркути. Майже п'ятитисячне каторжне населення табору обслуговувало дві невеликі, з'єднані між собою шахти №10 і №9, а також ряд будівельних об'єктів у самому місті. Мені, як в'язневі, що здійснив «злочин», вже перебуваючи в місцях ув'язнення, належало перебувати не в загальній зоні табору, а в так званому ЗУРі – «зоне усиленного режима», або, як її ще інакше називали, в «малой зоне».

ЗУР – це зона з трьох бараків, огороджена, чотириметрової висоти, дощатим частоколом, у якому була одна-єдина вхідна хвіртка. Отже, в ЗУР мене кинули на безстрокове перебування, інакше кажучи, вирок «каторжні роботи» перекваліфікували як «каторжна тюрма».

Забігаючи наперед, скажу, що те, що повинно було мене, за пророкуванням голови трибуналу, прискореними темпами вбити, в кінцевому рахунку врятувало. Адже цей табір у порівнянні з іншими (з більшістю інших) мав незаперечну перевагу: він знаходився в одній зоні з виробництвом, тобто шахта і табір були поряд і їх розділяла дротяна огорожа, через яку порівняно легко проникали в обидві сторони. Тому, якою б не була праця каторжною, в'язні практично не тратили часу на дорогу від виробництва до табору. Тому тут кожен мав у своєму розпорядженні щонайменше 2,5 – 3 додаткових годин для відпочинку. Не були винятком і ми, ув'язнені в ЗУРі.

Вже наступного ранку я стояв на подвір'ї «малої зони» в шерензі тих, кого вели на шахту. Між іншим, каторжники, що в силу обставин попадали в ЗУР, мали працювати тільки в шахті і тільки в денну зміну. А це вже – привілей, і оцінити це може всякий, хто знає, що значить працювати в нічній зміні.

Тут, правда, причина була інша: після того, як ввечері всіх приводили з роботи, бараки замикали до ранішнього підйому.

Зачислили мене на роботу на поверхні, бо для підземних робіт у шахті я був занадто слабосилий. Але ця дільниця органічно зв'язана з підземними роботами, бо в її функції входило приймати з шахти вагони з вугіллям і породою, звільняти їх від вантажу і негайно опускати порожняк знову у шахту, де його, як на той час, вручну доставляли по штреках до потрібних забоїв. Робота дійсно каторжна. У приміщенні, відкритому з усіх боків зовнішньому середовищу, ми, шестеро виснажених до краю людей, приймали з шахтного ствола партію за партією шістки вагонів, заганяли їх у спеціальний опрокидувач (якщо це вугілля), звільняли вперегорнутому стані від вугілля. Стукали дерев'яними кувалдами по боках вагону, щоб відбити від стінок вагону шар мокрого вугілля, що за 2 – 3 хв. на п'ятдесятиградусному морозі встигав примерзати. Потім ці звільнені вагони переганяли через систему колійних стрілок, зчіплювали їх. А тим часом з шахти вже мчала нова шестірка вагонів. І так вісім годин безперервної виснажливої праці на лютому холоді. До кінця зими, яка, здавалося, щораз тягнеться вічність. Вже з тебе було вижато все, що можна вижати. Кількахвилинний перепочинок можна було зробити лише в туалеті...

Йшли дні, місяці. Вони складалися в роки, хоч це і було напрочуд дивно. Адже на каторгу мене привезли не тільки з 20-річним строком, а й з туберкульозом. Пізніше стало зрозуміло, що захворів я ще в сорок третьому, застудившись у лютому, в дні блукання полями Кіровоградщини, після втечі з місцевої жандармерії. Ще в роки перебування під слідством у мене вперто підвищувалася температура, інколи по 5 – 7 місяців щодня. Маючи підірване здоров'я, я був майже упевнений, що «протягну» не більше півроку – рік. Та й чи ж можна було інакше думати, коли щоденно в таборі вмирали наглою смертю десятки в'язнів, яких привезли на каторгу цілком здоровими!

Десь у середині 47-го року було офіційно оголошено, що кожному в'язневі дозволяється переписка з рідними, але не більше двох листів на рік (з боку в'язнів) і без обмеження – з боку рідних. Вже на другий день шматок паперу всього на один лист коштував добову пайку хліба, а на два листи – весь добовий раціон (тобто, талони на баланду, кашу і весь хліб). Я купив два аркуші з цементного паперового лантуха...

Ввечері я віддав наглядачу два трикутнички: лист до батьків своїх і до батьків Лариси Ковердяк, дівчини, яка залишила глибокий слід у серці після того, як між нами спалахнуло почуття в стінах одеських «Хрестів». Жив чеканням відповідей від обох адресатів. І ось, нарешті, більш як через місяць, прорвавшись вдень у загальну зону, я знайшов у списку на стіні поштового відділення своє прізвище. Отже, мені є лист. Із завмиранням серця я переступив поріг пошти.

Лист був... від Лариси. Дівчина була на волі. Це було схоже на чудо. Пізніше, в листах, вона розповіла, її було реабілітовано в 1946 р. і, що нині вона працює вихователькою в дитсадку і, що відтепер, коли вона знає моє місцеперебування, вона буде мені слати посилки. І що буде мене чекати, незважаючи на плин часу.

Лист від рідних одержав тижнем пізніше. Писали про голодне існування, про безпросвітні злидні. Проте, ще через тиждень я одержав від них посилку...

У 1948 р. почалася модернізація і реконструкція шахти. Замість ручної відкатки, що була, так би мовити, найвищим вираженням каторжної праці, ввели кінну відкатку. Я став на цілий рік коногоном.

Це була цікава, захоплююча, хоч і нелегка робота. Адже кінь у шахті, як і людина: щоб вижити, не бути скаліченим, проявляє разючу здібність, яка межує з людським розумом. У тому ж таки році я записався на курси машиністів шахтних електровозів,

бо введення кінної відкатки не могло вирішити надовго проблему різкого підвищення продуктивності праці на шахті.

Через шість місяців, закінчивши курси (без відриву від виробництва) я пересів на електричного коня. Семитонний електровоз 2ТР-2Г на довгих два з половиною роки став моєю часткою. Якщо на каторзі могло існувати таке поняття як любов, то я полюбив цю роботу. У мене машина завжди блищала майже стерильною чистотою, я досяг у роботі віртуозності і вважався в управлінні найдосвідченішим машиністом.

У шахті я познайомився і здружився з багатьма цікавими людьми. Найбільший слід у пам'яті залишив п'ятдесятишестирічний єврей, колишній атомний фізик, академік. За втрату секретних паперів бун засуджений до 10 років таборів, але з утриманням у таборах особливо небезпечних державних злочинців. У мені йому, мабуть, імпонувало моє намагання за всяку ціну пізнавати нове. Роками підряд я переймав у нього основи вищої математики, вищої фізики і навіть класичної музики. Бо ж, будучи людиною феноменальних знань і ерудиції, він прекрасно розумівся в музиці. У таборі ж була художня самодіяльність, більшість учасників якої (понад 100 чол.) мали закінчену консерваторну освіту (вчилися в консерваторіях не тільки СРСР, це, так би мовити, - «свої», а й музикальних вузах багатьох столиць Європи і Азії. Це були або ж іноземці, або ж росіяни-емігранти). В їдальні табору, яка, в міру потреби легко перетворювалася в концертний чи кінозал, на сцені стояв справжній концертний рояль. Тому нерідко тут відбувалися концерти класичної музики, на які Арон Йосипович мене тягнув майже силою. Не можу з певністю сказати, що я став прихильником такої музики, проте частівки ще там перестав вважати вершиною музичної творчості.

З Борисом Ставніцером я зблизився в 1949 р. Це була людина неабиякої фізичної сили і гострого розуму. Працював до арешту, в тому ж таки 1949 р., в Міністерстві державної безпеки (МДБ). Був секретарем у Кабулова, першого замісника Берії. Часто носив до «Самого-самого» пачки з документами на підпис. Ще тоді, в п'ятдесятому році розповів моторошну історію про те, як у глибині цієї установи в свій час готувалося вбивство С.М. Кірова. Сергій Миронович їздив і виступав на підприємствах, а в сейф з грифом «Совершенно секретно» лягла справа «Об убийстве врагами революциии железного большевика-ленинца С.М. Кирова». І коли наступив «День Х», у дію був приведений механізм змови. Загинув Кіров, найбільш ймовірний кандидат на посаду Першого Секретаря ЦК ВКП(б). Пішли з життя всі до одного, хто був виконавцем змови. Операція була проведена блискуче. Офіційна версія загибелі Кірова на багато років стала хрестоматійною істиною. І лише М.С. Хрущов, Перший Секретар ЦК КПРС, на XX з'їзді партії пообіцяв народові сказати «правду о смерти С.М. Кирова». Але теж не сказав... Це виявилося понад силу навіть йому.

Електротехніку я вивчив завдяки зближенню з одним інженером-електриком зі Львова, колишнім бандерівцем. Сотні формул і схем розмережив я на різних шматочках паперу, в зошитах і блокнотах, одержаних у посилках від рідних і від Лариси.

Природно, що якби зберігалися в незмінному вигляді умови перебування в каторжному таборі, то не могло б бути і мови про якесь там навчання. Велике значення мала і поступова зміна особистих умов. У бараках ЗУРу поступово змінювався контингент. Рецидивістів, які, природно, всіма засобами ухилялися від роботи і тероризували тих, хто працював, поступово відсилали в штрафні табори, де вони всілякими засобами знищувалися. На зміну їм приходили одиниці, і то з числа «роботяг», що в чомусь проштрафувались. Бараки ЗУРу безлюдніли. Вони перестали бути страховиськом для табірної кухні. Якщо раніше залишки баланди і каші з кухні давали через страх перед головорізами, то тепер такі залишки поступали в роздаточну, так

би мовити, через совість. Тим більше, що з початку сорок восьмого роздатником сніданків і вечері в своему бараці, а він тоді вже став єдиним бараком ЗУРу, став я. Не пам'ятаю, як це сталося. Мабуть, зіграла роль моя майже хвороблива чесність. Так чи інакше, а майже два роки я, прийшовши з роботи (з початку 1948 р. ми вже без конвою йшли на шахту і таким же чином повертались у барак. – Отже, до відбою могли бути в загальній зоні), збирав хлопців і йшов на кухню за обідом. Приносили в бочках, їли, мили посуд, лягали спати чи сідали за столом посеред бараку і робили кожен своє: латали спецівки, писали листи, грали в карти, читали книги (в таборі була велика бібліотека), вчились...Так що з часом перебування в зоні посиленого режиму стало своєрідним привілеєм. Тоді, як бараки в загальній зоні були переповнені (в кожному з них було не менш як по 150 чол.). У нашому штрафному бараці не було навіть сотні людей. У шахті навколо кожного, хто мешкав у ЗУРі, встановився своєрідний ореол поваги: адже це ті, що «можуть...»

У 1948 р. трапилась на шахті аварія, в результаті якої я на чотири місяці попав у хірургічне відділення стаціонару. У цей день мені терміново потрібно було серед зміни виїхати на-гора, добитися додатково вагон лісу для однієї з дільниць, що добувала вугілля. Як ветеран дільниці руху, я користувався незаперечним неписаним правом їхати на-гора на партії вагонів з вугіллям, вчепившись по традиції за перший вагон. Шість вагонів, зчеплених могутніми зчіпками з трьох стальних кілець на кожен вагон, мчали стволом (нахил – 230) зі швидкістю 40 км за годину. Ось і вихід з стволу. Я вже бачу хлопців в отворі, що приготувалися прийняти чергову партію вагонів. І раптом верхній ролик (по рамках, що були вмонтовані між шпалами, рухався стальний трос. Таким чином трос, перекочуючись по рамках, не різав дерев'яних шпал і сам не стирався), що був порізаний тросом, зривається з гнізда і всією своєю півметровою у висоту чавунною масою попадає на перший вагон, на буфері якого сидів я. В одну мить вагон зіскакує з рейок і перевертається. Я встиг стрибнути і притиснутися до стінки шиї ствола. Проміжок між шиєю ствола і боковими стінками вагонів був сантиметрів з двадцять. Мене миттю «проутюжили» решта п'ять вагонів. Звісно, я не пам'ятаю, як мене вагони виволокли вслід за собою, як хлопці побігли за фельдшером з заявкою, що «в стволе человека убило». Проте фельдшер зафіксував важку травму з переломом обох ніг, з важким пошкодженням тазових кісток і деформацію грудної клітки...

До життя я повертався важко. Більше місяця найменший кашель викликав сильну кровотечу з легенів. Нестерпно боліли поламані ноги і тазові кістки. Проте молодість брала своє. Чотири довгі місяці залишилися позаду, і я вийшов з лікарні зміцнілий і навіть округлений, хоч і на милицях. Більше місяця працював на поверхні, бо ноги були ще опухлі і не могло бути й мови про негайне повернення на електровоз.

У тому ж таки сорок восьмому році я став свідком оригінального, якщо це слово можна вжити, самогубства. Взагалі, самогубство було звичайним явищем у таборах. Нелюдські умови табірного побуту, безнадійність у перспективі (адже найменший строк у в'язнів табору п'ятнадцять років), важкі, справді каторжні умани праці для переважної більшості в'язнів, глум над людською гідністю з боку охорони, а також ряд інших причин призводили до того, що майже щодня хтось зводив рахунки з життям. Цього разу був відступ від традиційних способів самогубства. Один з бурильників, колишній старший лейтенант Радянської армії, спустився в шахту по так званому людському ходку. Це було ще на початку року, і я працював тоді старшим стволовим. Місце нашої роботи – просторий підземний рудничний двір, де ми формували партії вагонів з вантажем на-гора і партії порожняка для коногонів. Тому на початку і в кінці

зміни руддвір перетворювався в місце короткого відпочинку для тих, хто заступав на зміну і тих, хто відбув її. У такі хвилини на лавках з дошок-розпилів, на ящиках від амоніту сиділи десятки людей, ділячись табірними чи шахтарськими новинами, викурюючи останню цигарку перед важкою зміною.

«Ваня, слышал, ты табачком богат?» – звернувся до мене цей колишній бравий лейтенант. Я дав йому на закрутку, бо справді перед цим одержав посилку з домашнім самосадом. Про таку новину, природно, дізнавалися всі курці табору, і ти на час, доки маєш табак, стаєш центром уваги.

Хлопець жадібно затягнувся, потонувши в димові. Потім відійшов до протилежної стіни кріплення. «Внимание, братцы-кролики, даю бесплатное представление!» – з якимось справді сценічним пафосом звернувся він до решти шахтарів. Всі з цікавістю повернулися в його сторону, бо знали його як невиправного балагура. Ось він витягує з-під фуфайки кінці проводів. Ривком зриває пломбу з поясного акумулятора, приставляє кінці оголених проводів до контактів. Люди усміхаються: що на цей раз утне чудак. Мить – і навколо шиї «артиста» блиснув круговий спалах. Що було далі важко передати словами. Тулуб хлопця стояв у попередній позі, а голова, відрізана спрямованим вибухом детонаторів, впала в канаву і, похитуючись, попливла у напрямі помийниці. Такого ще ніхто не бачив. «Ловите голову, уплывет в помойницу!» - почувся нарешті чийсь нервовий вигук. Одні кинулися ловити голову, інші витягували з канавки тулуб, через який, весело булькаючи, перекочувалася вода...

Шахтарі розходилися мовчки, намагаючись не зустрітись один з одним очима. Начебто кожен відчував провину в смерті цієї хорошої людини. Тільки один висловився в голос: «Молодец. Чирк – и все страдания позади. Так-то...».

Через кілька хвилин, давши традиційні сигнали, ми відправили на-гора чергову жертву безжалісної машини знищення людей, якою була в той час система сталінських концгаборів.

Позаду залишилися понад сім довгих років в'язниць і концтабору, коли мене знову (вдруге за останні чотири роки) згадали за прізвищем. Щойно перед цією подією я «відзначив» своє двадцятичотирирічча (між іншим, дізнався я про дату свого народження в 1948 році з листа дівчини, яка мене бачила всього один раз перед арештом румунською охранкою, бо сама незадовго перед цим повернулась з Донбасу. Звали її Надією, дівоче прізвище... Починаючи з сорок восьмого року, вона в кожній передачі, що приходила від батьків, пересилала мені свій дарунок: дорогі цигарки, одеколон і т.д. Продовжували надходити такі «сумні» передачі понад два роки. Часто писала листи, наповнені вщерть ніжними паперовими почуттями. В одному з листів привітала з днем народження, вказавши документальну дату: 7 липня 1926 р.).

Десь у першій половині 1950 р. мене раптово викликали на-гора. Передавши електровоз десятнику Єпіхіну Олександрові, я виїхав на поверхню, а ще через чверть години були уже в зоні, в коридорі управління табором. Серце стискалося несамовито: яка надзвичайна подія примусила начальство забрати мене прямо з шахти? Адже вже стільки років підряд я чесно виконую свої каторжні обов'язки, слідча справа моя з якісним підписом «Хранить вечно» давним-давно здана в архів. Про втечу справді більше не думаю. І ось на тобі: виклик. Думки, випереджаючи одна одну, рухались у голові зі швидкістю експреса. Проте всьому приходить кінець... Я став із завмиранням серця (а раптом – на волю. Адже маю я право сподіватися на чудо) перед майором, начальником спецвідділу. Поставивши традиційні запитання, майор нарешті оголосив, що за вимогою трибуналу Одеського військового округу мене відправляють в Одесу, де використають як свідка. «За» чи «проти» кого? Цього він

не знав. «Поедешь узнаешь», – такою була його відповідь. І хоч у такій поїздці і не пахло особистою свободою, проте мене обуяла нечувана радість, якої я не знав ось уже стільки років. Адже зустріч зі свіжими людьми. Можливо, навіть побачення з батьками, сестричкою...

На другий день зранку в супроводі двох автоматників, супроводжуваний заздрісними поглядами товаришів по нещастю, я залишив ворота табору, де провів чотири роки.

Колеса знаменитого «столипінського» вагону-в'язниці ритмічно постукують на стиках рейок. Мене везуть на південь, у місто, з якого вивезли за Полярне коло шість років тому. І нехай я їду не вільною, як птах, людиною, а номерним в'язнем в одному з загратованих купе, проте, їду з твердим переконанням, що десь у туманній імлі майбутнього і мене чекає подія, що виведе за ворота табору і більше ніколи туди не поверне.

По дорозі до старої знайомої, одеської центральної тюрми, мені «пощасливилось» по кілька днів відсидіти в пересильних камерах в'язниць у містах Кірові, Горькому, Москві, Харкові, Дніпропетровську. У Кіровській тюрмі, під час формування контингенту для нового «Столипіна», в одну з камер вагону поселили.., людоїда. Ні, це не був якийсь африканський чи меланезійський тубілець. Цей людоїд був породженням нашої «расєйської» дійсності. У дорозі від наглядачів ми дізналися подробиці жахливої історії. Один з безлічі таборів, розпорошених на просторах Комі АРСР. Знаменитий лісоповал. Бараки - серед дрімучої вікової тайги. Доля тисяч нещасних - у руках тупих і озвірілих наглядачів. Насильство і знущання викликали часті випадки втеч в'язнів. Одні гинули, інші потрапляли в руки переслідувачів і з відбитими печінками знову повертались у табір. Тому чергова втеча якогось сміливця чи може безумця вже не викликала сенсації.

Дні йшли, а пошуки втікача були безрезультатними. Всі вважали, що «парню повезло». Проте один з работяг, що працював у котельні лісопилки кочегаром, звернув увагу, що його напарник щовечора в чавуні варить шмат м'яса. На його запитання: «Где взял?» той відповів, що має знайомого вільнонайманого і той за деякі послуги постачає його м'ясом. Так щовечора.

Природно, що така щедрість з боку вільнонайманого викликає підозріння. Він вирішив вислідити свого напарника. І ось, коли той вийшов, за ним, як кажуть, «по п'ятах», пішов його напарник. Величезні стоси дров, засипаних скрипучим снігом. У кінці одного з них перший, не підозрюючи, що за ним слідкують, згинається. Розкидає дрова. Звучать удари сокири. Повертається в котельню зі шматком м'яса. Коли кочегар наробив крику і збіглися на шум робітники і наглядачі, під купою дров і снігу виявили... втікача. Ноги в нього вже були об'їдені... Везли його, закованого в ланцюги, в тюрму міста Горького.

Ось і Одеса. Мелькають напівзабуті обриси міста, яке чомусь бачило в мені свого лютого ворога, бо ж і через багато років вислало конвой автоматників за принципом «один на один».

Проте, на моє превелике здивування, мене розмістили не в «Хрестах», а в слідчій тюрмі на Бебеля, 12. Зовні це був красивий особняк, і мало хто, проходячи мимо, здогадувався, що квартири особняка давно перетворені в камери і напхані арештованими.

Перше знайомство з мешканцями камери: відомий письменник, член спілки письменників Одеси Лур'є Натан Михайлович, настройщик музичних інструментів, колишній зав. районо, церковний сторож і сторож синагоги, і ще кілька, які не за-

лишили в пам'яті жодної мітки. Лур'є звинувачувся в єврейському буржуазному націоналізмі, боротьбу з яким Сталін і Берія розпочали в 1949 році. Тисячі переважно представників єврейської творчої інтелігенції були заарештовані і засуджені. Багато з них були ліквідовані. Лур'є Натан теж у 1951 р. був засуджений до розстрілу. Лише на початку шістдесятих років, коли я вже був студентом Одеського держуніверситету, випадково дізнався, що в 1956 році Лур'є був начебто реабілітований... Пізніше я бачив у продажі книжку Лур'є, відомого в сімдесятих роках...

Вже через кілька днів мене вперше викликали на допит, де я нарешті дізнався, що викликали мене сюди в справі Ющенка Юхима Нифонтовича, – одного з колишніх членів нашої підпільної організації «За Радянську Батьківщину», мого односельчанина. Він був арештований вперше в 1947 році. У п'ятдесятому році проти нього готувався вже четвертий судовий процес. Звинувачували його в зраді Батьківщині, яка виразилася ніби в тому, що, будучи арештованим румунами, в дні розгрому нашої організації він назвав прізвища кількох членів організації, які були арештовані і розстріляні. Мене, як свідка, вимагав підсудний, і МДБ змушене було піти на таку міру.

Цілий рік сидів я в камері слідчої тюрми на Бебеля, 12. Тримали мене саме в слідчій тюрмі на незаконній основі. Адже особисто по мені ніякого слідства не вели. Природно, що всілякими засобами протестував проти цієї незаконної акції. Бо ж режим перебування в слідчій тюрмі незрівнянно суворіший, ніж у загальній тюрмі. Розмовляти можна було тільки впівголоса, ходити, не стукаючи каблуками, спати тільки в години, визначені режимом, сидіти на ліжку тільки обличчям до дверей і т.д. і т.п. Я свідомо йшов на порушення всіх заборон, вимагав усно і письмово переведення в центральну в'язницю. Все було марним. За порушення режиму не посадили жодного разу в карцер, але й не переводил і в «Хрести».

Нарешті суд. У «воронку» мене привезли на подвір'я похмурого будинку, де засідав трибунал. Через годину-півтори засідання суду почалось. У залі, в особливій клітці, сидів Ющенко Юхим, підсудний, маленький, худий, стрижений – він справляв жалюгідне враження. У залі сиділо багато свідків, більшість яких були мої земляки з Кримки. Пам'ятаю тільки Таню Попик (нині Жосан), Ганну Мелянчук та Литвиненка Олексія Володимировича, який тоді працював у Первомайську одним з секретарів РК КПУ.

За час перебування на Бебеля, 12 мені було надане побачення з батьком. Тоді йому було 46 років, мені – 24. Ми обоє плакали. Щось говорили один одному, але впам'яті не втрималось жодного слова. Мабуть, від надмірного хвилювання. Батько справив на мене враження занадто розповнілої людини.

Пізніше, вже під час суду над Ющенком, я побачився з сестричкою Галинкою. Тоді їй виповнилось 12 років. Це було миле симпатичне дівчатко в панамі. Адже, коли мене схопили румунські жандарми, тоді сестрі було всього три роки. Здається, що це побачення відбулося вчора, а з того часу пройшло вже 28 років, і нині сестра (Атамась) Галя – має трьох дітей, має також сиву, не по роках, голову, і сорок років за спиною.

Ющенкові «вліпили» 25 років віддалених таборів. Спектакль закінчився, можна було опускати завісу. Свідки, вільні птахи, поїхали по домівках, а мені належало знову заповзати в одну з кліток столипінського вагона, і, в супроводі пильних охоронців, відправлятись на «свою» каторгу.

Поїздка в столипінських вагонах не супроводжувалася традиційним глумом над в'язнями, адже такі вагони чіплялись, як правило, до пасажирських поїздів. Тому кілька тисяч кілометрів дороги від Одеси до Воркути в 1950 році ніяк не можна було

порівнювати з жахами сорок п'ятого, коли на кожній станції з кожного ешелону викидали купи мертвих тіл тих, кому, згідно із законом, перш ніж подохнути, треба було роками, а то й десятками років, вистраждати на рівнинах заполярної тундри, в безкрайніх чащобах тайги, між сопками Колими і Сибіру.

У липні п'ятдесят першого мене знову було доставлено на Воркуту. Знову бараки знайомої вже пересилки, знову вздовж дороги від воріт до бараків ряди цікавих, серед яких багато – злодіїв-рецидивістів, яких цікавлять аж ніяк не «землячки», а більш матеріальні, що можна з тебе стягнути і продати через зв'язаних з ними наглядачів у місто. Звідти ж – горілка, цигарки, наркотики...

В'язні зі «столипіна» – це те, що викликає криву посмішку у тих, хто чекає здобичі. Тим більше, що ними везли в'язнів Русі, Східної України... У той день чекали великого ешелону з Прибалтики. Звідти везли «лордів», тобто в'язнів, добре одягнених і добре взутих. Більш як сотня бандитів-рецидивістів була готова до звичної операції – роздягти і роззути. Проте, їх дещо спантеличило, що весь ешелон – з одноплеменців, отже людей, які мали час і можливість згуртуватись для відсічі. І ось ідуть сотні ешелонців, одягнених у шкіряні тужурки, добротні шапки на головах. На кожному один-два товстих, домашньої в'язки світери. Ноги – в шкіряних черевиках надзвичайної міцності. Злодії дивилися на сліпуче багатство, що грузно тупало мимо них у напрямку до лазні. Вони чекали вечора, який принесе їм величезну здобич.

Естонців розмістили в трьох бараках. Вночі на ці бараки був здійснений напад. Озброєні ножами, шматками всілякої залізяччини, бандити одночасно напали на три бараки естонських студентів та викладачів, звинувачених у підпільній антирадянській діяльності, засуджених, всі як один, на двадцять п'ять років.

І ось, мабуть вперше за всі роки існування системи, де груба безжалісна сила була одночасно і законом, цей механізм не спрацював. Згуртовані в єдине ціле якимось своїм боксером, новоприбулі дали відсіч більш як сотні нальотчиків. Озброївшись цеглою з барачних грубок, стояками кронштейнів з двоповерхових нар, забарикадувавши столами і щитами з нар вікна і двері, новоприбулі створили міцну оборону. Перша спроба взяти з нальоту не вдалася. У другій половині ночі бандити таранами з телефонних стовпів розбили барикади естонців і увірвалися в бараки... І... були розбиті і майже поголовно знищені. У цій різні загинули і десятки естонців, у т. ч. і їхній організатор – боксер, якого поранили, а через добу бандитські недобитки пробралися в стаціонар, де він лежав, і сокирою відтяли пораненому голову.

Через кілька днів спеціальна комісія, що розбирала інцидент, вилучила з пересильного пункту всіх, що залишилися живими, рецидивістів. Ходили слухи, що їх відправили (разом з іншими, їм подібними) на Курильські острови, звідки, начебто всилу відомих обставин, ніхто не повертався...

Так закінчилася безумовно одна з найбільших «блатних акцій» по пограбуванню новоприбулих в'язнів. Принаймні, на Воркуті це була їх лебедина пісня.

Потім був табір шахти №29. Табір, у якому було понад п'ять тисяч каторжників, стояв від шахти за 6 км. Отже, крім важкої каторжної праці в забоях цієї гігантської новобудови, кожному належало щодня долати відстань понад 10 км, що відбирало решту часу, «відведеного» для спочинку.

У таборі були новенькі бараки і вишки, але не було жодної каплі води для пиття. Раз на добу привозили невелику цистерну. Кожному, якщо встиг встати своєчасно в чергу, діставався літр мутної бурди, що іменувалося питтєвою водою.Умивалися у лазні підземною шахтною водою, яка настільки змивала, наскільки й бруднила, бо сама була схожа на чамур. Тому й не дивно, що в бараках все було одного кольору, ко-

льору шахтного вугільного пилу: стіни, нари, підлога, постіль, одяг і обличчя шахтарів. Страхітливий сірий наліт, здається, пройняв тут і повітря, яким дихали нещасні.

На третій день мене визначили робітником на підземну дільницю №2, яка вважалася найжахливішою з усіх. 60-сантиметровий пласт вугілля потрібно було вибирати з-поміж сипучої крівлі і такого ж нижнього шару породи. Крім того, пласт був насичений крижаною водою. Тому на кожного, хто мав нещастя попасти на дільницю №2, дивилися як на людину, життя якої скінчилось. Я відмовився йти на дільницю №2 і на четвертий день у ранковий розвід заховався в одному з бараків...

Шістнадцять днів мене «наставляли», і ночей - кидали на нічліг у карцер, попередньо роздягнувши до кальсонів. Ліжка – ніякого. З-поміж розсохлих дошок підлоги виступає іній. Вся постіль – права чи ліва рука під бік, щоб врятувати легені, а під голову - алюмінієва миска для окропу (в карцері, крім 300-грамової пайки хліба і окропу, нічого не давали). Вранці виводять з карцеру в камеру, що поряд. Там чергове одне-єдине запитання: «Пойдешь на участок №2?», я кручу головою. Знак відомий, після чого мене хвилин 10 – 15 «вчать шукати п'ятий куток». Після цілком добросовісної обробки, коли на старі синці накладаються нові, знову ставлять традиційне вже запитання «А теперь пойдешь...». Закінчується екзекуція наказом одягтися. Потім руки вивертаються назад і охоплюються залізом. Далі шлях відказника відомий: попереду колони тих, що ведуть на шахту, два автоматники, жорстокий наказ стріляти при найменшій спробі зробити вільний рух. На шахті мене заводили до начальника шахти, колишнього вихованця комунізму Дзержинського, який більш був схожий на жорстокого начальника табірного режиму, ніж на керівника шахти. Він умовляв мене скоритися, бо я подаю «дурной пример»(!), взяти лопату саме на другій дільниці. Що потім за «хорошее поведение меня переброся́т на лучший участок», я вимагав роботу за спеціальністю... «Значит не пойдешь? Ну и ну... А знаешь, что мы с тобой сделаем? – Нет, не знаешь! – Доведем до состояния, когда сам будешь ползать у наших ног и слезно просить отправки именно на участок №2!»

Моя відмова його навіть здивувала. «Подохнешь ведь, дурак!». Брудно лаючись, відправляв у шахтний карцер. До кінця зміни. Далі все починалося у зворотному порядку. У зоні знову (в котрий раз!) заводили в комендатуру. «Надумал что-нибудь? Нет? Орешек, ничего не скажешь. Посмотрите, ребята, ведь человека-то уже нету. Какие-то мощи. Где и жизнь-то теплится...». І все-таки били з попередньою жорстокістю, роздягали і кидали на ночівлю в карцер. У карцері – до ранку, при нульовій температурі і протягах звідусіль. Я перестав відчувати час, простір, власне тіло. Тільки десь у самій глибині мозку билась-пульсувала думка: умру, а не зламаюся. На шістнадцяту добу мене шістнадцятий раз завели до начальника шахти і головного інженера. Я сидів у кутку, а вони роздивлялися мене вже з відвертою цікавістю. «Решил подохнуть? Да? Хитер же ты, брат. А кто же будет уголек давать, если все пойдут по твоему пути? Ишь, ты – умереть... А вообще ты... Крепкий орешек, – головний інженер усміхнувся, – в иных условиях я бы назвал тебя мужественным парнем». Він розвернувся в мій бік всім корпусом: «Пойми, парень, мы должны любой ценой заставить тебя работать. Ведь это вопрос не только престижа. Куда ты хотел бы пойти работать?» Я ще не встиг сказати те, що я казав не раз, як у кабінет зайшов начальник однієї з дільниць, каторжник теж, але один з тих, що давно і зручно прижилися в умовах каторги і були, принаймні, на даному етапі задоволені своїм становищем. Головний інженер відразу ж кинувся до нього: «Слушай, у тебя нет десятника на проходку? Ну вот. Бери, зверь будет, а не десятник. Ну что, по рукам?» Начальник дільниці подивився на мене, скривився: «Так ты же дубарь». Головний інженер на-

магався позбутися обузи: «Дубарь, говоришь? Так на то ты и начальник, чтобы найти возможность его откормить. Но зато характерец у парня кремень». Потім до мене: «Пойдешь десятником?» Я кивнув на знак згоди головою. Начальник шахти розплився в посмішці: «Скажи на милость, готов был врезать дуба, лишь бы не рядовым. А в начальство – с ходу, без уговора. Забирай его, хитреца, поскорее, он зверски нам надоел».

...Я – десятник дільниці № 5. У бригаді - 38 чол. З них з горем пополам російською чи українською мовою розмовляють 5 чол. Решта - ні бу-бу. Решта - німецькі, угорські, фінські військові злочинці. Може й розуміє, що ти йому кажеш, але мотає макітрою і завжди своє «verstehe nicht». Отже, самим важким було розподіляти цей інтернаціонал на рабочих об'єктах. Бригада займалася ремонтом гірничих виробіток. Пам'ятаю, в бригаді було два генерали, три міністри з Прибалтійських буржуазних республік, гауляйтери, гебітскомісари, начальники всіляких зондеркоманд. Народ цікавий і видний з себе, а в ту конкретну днину всі вони мали над собою верховне начальство в особі двадцятирічного хлопця без регалій і звань. Цей хлопець з восьмикласною освітою буде для них у той час суддею і виконавцем. Від мене залежало, що записати у рапорт. І від цього «що» залежало, одержать вони повноцінну, як на ті умови, пайку в 900 г (ремонтникам більше належало), чи не вилазити з 600 грамів і поступово тонути, щоб на якомусь етапі тихо і непомітно згаснути. Кажучи табірним жаргоном, жоден з них не «тягнув» на 900. Проте в рапортах завжди стояло 100 – 101% норми... Не мені було розпоряджатися життям цих людей, хоча, мабуть, лиха нашому народові приніс кожен з них немало.

Вже кілька днів після початку роботи десятником, був зачислений у навчальний комбінат шахти №29, щоб одержати диплом гірничого майстра. Строк навчання – 6 міс. без відриву від виробництва. Документ про закінчення навчального комбінату рівноцінно відповідав дипломові гірничого технікуму. Через місяць-півтора я непогано освоїв премудрість «собачої» , як там називали, професії. Досконально вивчив шахтні виробітки, визначив міру ремонтних потреб кожної з них, узгодив з начальством... Щовечора сидів на лекціях. Позаду залишилося вже майже шість місяців навчання. Я вже просиджував ночі над дипломною роботою. Її тема: «Разработка и рентабельная эксплуатация крутопадающего пласта при заданных параметрах».

Все йшло успішно, і раптом знову: «Каторжник Е-286, собраться с вещами». У чому справа? На всі запитання відповідали однозначно: «Требуют на пересылку, а остуда – дальше». Прийшлось спішно і достроково захищати дипломну роботу. Одержав оцінку «4».

І знову пересильний табір. Потім знайомі столипінські вагони на знайомій залізниці. Шлях мій знову стелився на південь, в Одесу. Ющенко Юхим з табору подав скаргу Верховній інстанції на неправомірність присуду. Рішення трибуналу (вчетверте!) відмінили і все почалося спочатку, в т.ч. і виклики свідків.

Цей період, що тривав теж майже рік, мало залишив у пам'яті вражень. Побачень більше ні з ким не дали, хоч рідним про моє повторне прибуття повідомили, і я одержав передачі. У тюрмі час іде безмежно повільно, і, в той же час, непомітно. Адже дні, тижні, місяці й роки навіть схожі один на одного, як дві краплі води.

Ось і знову день суду. Свідки, охорона підсудного, сам підсудний, такий же сухий і маленький як і рік тому, я, особої категорії свідок, важливість самого існування якого незаперечна: два рослих автоматники кроку від мене не відходять...

Останній процес у справі Юхима Ющенка тривав три дні. Три дні змагалася чесність з підлістю, людська доброта з найпримітивнішими і найтемнішими інстинкта-

ми. Хлопця всіляко намагалися «втопити». У хід були пущені наклеп і інсинуації, залякування свідків (за винятком мене), відверта демагогія по відношенню до підсудного та його ролі в підпільній організації.

І все-таки Ющенка Юхима (хлопець мужньо захищався) було виправдано. Це була нечувана, як на той час, подія. Похитнулась «свята» непогрішимість системи державної безпеки. Ще до смерті «корифея всіх наук» почався ледь помітний розлад цієї страшної машини винищення «крамоли».

Обвішаний рідними, Ющенко прямо з залу судового засідання вийшов на вулицю. Він був вільний, а в мене попереду всього-на-всього... 27 років табору. Через кілька днів знову шлях поперек всієї Росії в ненависному столипінському вагоні. Відверто кажучи, я був щиро радий звільненню товариша по минулій боротьбі, по нещастю. Адже я з ним одночасно сидів і в румунській сигуранці, хоч і в різних місцях. І тоді наші долі розійшлися: Він був засуджений румунським військовим судом на довічну каторгу, а я, після того, як здійснив втечу з Соколівки, – заочно до розстрілу, з оцінкою «голови живої чи мертвої» у 5 тис. окупаційних марок.

Після другого повернення з Одеської (на цей раз таки центральної тюрми) я на своє щастя(!) попав знову в табір шахтоуправління №1 (колишня шахта №9). Для мене це мало велике значення, бо ж за довгі роки перебування в цьому таборі зблизився з багатьма людьми, завоював помітний авторитет своєю непідкупністю, чесністю, прямотою суджень.

Мене зустріли радо, і вже через кілька днів я прийняв електровоз, з якого мене забрали вперше в Одесу. (З цієї роботи і з цієї машини мене визвали в липні 1955 р. на звільнення). Але до цього дня потрібно було пройти довгих чотири роки в важкій неволі. Тим більше, що на початку 1951 року (у мою відсутність) з невідомої (і нічим не виправданої) причини відбулося різке посилення табірного режиму. Знову обмежили кількість листів для в’язнів - двома на рік. Ввели додаткову нічну перевірку жильців бараків, що було відвертим знущанням, з десяти ночі, тобто після генеральної перевірки, бараки замикали, а для природних відправлень поставили величезні параші. Якщо в 1948 р. ввели мізерну грошову винагороду працюючим в’язням у розмірі 5 – 7% від загальної суми заробітку, то в 1951 році зняли зовсім,тільки в шахті все залишилось по старому.

Потекли дні підйомів, розводів, жахливих матюків з боку десятників та нарядників, малювання вапном номерів. Проте як не лютували, виливаючи свою вовчу злобу, наглядачі, конвоїри, начальники режиму і різних там спецвідділів, як би не каркали з упертістю кретинів про нашу неминучу смерть, – саме тут, серед безкрайніх тундрових просторів, їхній смертний час, хоч і не в прямому фізичному розумінні цього слова, наближався невмолимо.

І коли 5 березня 1953 року (того дня я працював у нічній зміні) хтось забіг у барак і, викрикнувши «Подъё-ё-м!», сповістив про смерть Сталіна, всі на мить оніміли, а потім почулося громове «Ура!». Півтори сотні людей в єдиному пориві зіскочили з нарів зі сльозами радості обнімалися і цілувалися. Ніхто більше не думав про сон. Всі розуміли, що зі смертю великого кривавого тирана кане у вічність і його епоха. У всякому разі неминучі зміни, які повинні круто змінити образ життя мільйонів нещасних, яких безжалісно прирекли на повільну смерть. Сталін – це епоха. І в могилу він потягне за собою все, що створив за допомогою Ягоди, Берії, Єжова...

Новина облетіла миттю весь табір. Тисячі святково одягнених людей висипали на вулиці табору. Звучали ліричні пісні, веселий сміх. Наглядачі похмуро дивилися на картину вселюдного торжества, але жоден з них не наважувався на якийсь грізний окрик.

Багато днів підряд тільки й розмов було, що про смерть та похорони Сталіна, та про зміни, які відбувалися в верхах. Всі чогось чекали, якщо хтось виражав скептицизм, що «все останется по-старому, вот увидите», – його готові були розірвати на шматки.

А воно й справді нічого не мінялося. Попритихали оптимісти. Песимісти при зустрічах звичайно говорили: «Что же, братцы? Где же ваша свобода? Не-ет, ворон ворону глаза не выклюет. Хана нам здесь!» Проте невдовзі після смерті Сталіна сталися події, які знову яскравим полум'ям збудили надії. Арештували Берію Лаврентія Павловича, людину, ім'я якої стало синонімом всіх жахів сталінського режиму. Арештовані, а пізніше розстріляні разом із своїм шефом, його перші помічники Кабулов, Меркулов та інші «англійські агенти». Міністерство державної безпеки було ліквідоване, а замість нього створений Комітет державної безпеки при Раді Міністрів. Найголовніша подія, яка по-справжньому вселила надії, це було повідомлення про створення спеціальної державної Комісії для перегляду справ засуджених.

У другій половині п'ятдесят третього я сів за написання справді капітальної «праці» – заяви в ЦК КПРС (якраз тоді обрали Першим Секретарем М.С. Хрущова) з проханням переглянути слідчу справу. Цю ідею я виношував у собі давно. Ще з того часу, як мені з дому в листі повідомили, що в область з Бухареста, столиці Румунії, переслана в розпорядження КДБ слідча жандармська справа, яка була ними заведена після розгрому нашої організації.

Моя заява ледве вмістилася на трьох десятках листів машинописного формату. Написав усе: про підпілля, його можливі причини розгрому, спосіб, яким я скористався для втечі. Всі інші арешти і втечі, сваволля контррозвідок (особливо СМЕРШу)... Не утаїв подробиць з фальсифікацією протоколів допиту в СМЕРШі.

Послав і почав чекати відповіді. У щоденній роботі непомітно намотувалися місяці, роки... Збуджені від змін у партійних і урядових верхах, тисячі людей чекали негайного полегшення свого становища. Нашій наївності не було меж. Адже табірна система часів Сталіна – це гігантський механізм з багатьма мільйонами невільників і сотнями тисяч тих, що охороняли і обслуговували цього монстра. Завдяки існуванню таборів, усі вони мали добре оплачувану роботу, хоч більшість з них не мали ні достатньої освіти, ні якоїсь спеціальності. Тому для них ліквідація, чи хоча б різке обмеження системи таборів – це ніж у горло. Отже, це була та активна сила, що всіляко противилась всяким змінам. А чи можна ігнорувати інерцію мислення в усяких управліннях: від найнижчого і аж до верхів! Проте й не дивно, що в таборах наростав тиск. Вибух назрівав, проте ніхто не міг сказати, яку форму він приймає. Шахтарі збиралися купками, звідки чулося: «Нет, братцы, добровольно никто нам свободы недаст. Энкаведистам надо напомнить, что мы – люди, что мы честным трудом за многие годы искупили вину и имеем право хоть на человеческие условия существования».

На шахтах катастрофічно падав видобуток вугілля. Це було для начальства страшніше за все. Адже це був не тільки саботаж, скільки апатія людей, на яких вже не тиснув режим доберіївського часу, але вони були розгублені і розчаровані невизначеністю нового.

Почастішали випадки диверсій і саботажу на деяких шахтах. Поступово зниження продуктивності праці на окремих шахтах переростало у відкритий страйк. З деяких таборів взагалі перестали виходити на роботу в шахту, на багатьох шахтах проводилися так звані італійські страйки: на роботу виходили, розбирали інструмент, опускалися в шахту і відсиджували там свої години. І так щодня.

А начальство мовчало. Мовчав кулемет на вишках. Враження було таке, що начальство або не знає, як справитися з ситуацією, або ж ця тиша – перед страшною бурею...

Через два місяці після того, як мене в управлінні повідомили, що моя заява в ЦК КПРС відіслана, я одержав звідти відповідь приблизно такого змісту: «Ваше ходатайство о пересмотре следственного дела рассмотрено Комиссией при ЦК и передано в Верховный Суд Союза ССР для пересмотра. О ходе пересмотра вам будут сообщать оттуда».

І я чекав. А події тим часом розвивалися стрімко. «Звідкись» прибула спеціальна комісія з надзвичайними повноваженнями за всяку ціну покінчити з загальним страйком, що охопив, здається, не тільки Воркутинський вугільний басейн. На шахті №29 (з якої я вдруге був перевезений в Одеську в'язницю) під час бурхливого мітингу дивізіон автоматників відкрив вогонь по натовпу. Кілька сот чоловік було вбито і поранено.

Круті міри були прийняті і на інших шахтах (вірніше, таборах). Порядок був відновлений. Всім здавалося, що повертаються найпохмурніші часи недавньої беріївської сваволі і знущань. Скептики твердили, що аж тепер буде «всім хана». Оптимісти ж вірили, що тільки тепер, при спокійній обстановці можна чекати обіцяних змін. Такі зміни справді прийшли і прийшли прямо-таки навально. Спершу було наказано зняти номери і надалі на перевірках викликали тільки по прізвищу-імені. Ще перед цим відчинили цілодобово бараки, викинули параші. Відміняли нічний (о 3-й год. ночі) підйом на спецперевірку. Стали рахувати сонних.

Незабаром відмінили всякі обмеження на переписку з рідними. Дозволили носити одяг громадянського покрою, дозволили чуби(!). Але найбільше хвилювання викликав дозвіл на побачення з рідними, яких листом чи телеграмою можна було викликати на Воркуту. У разі приїзду матері надавалась 3-денна відпустка, а дружини – 12-денна відпустка з наданням кімнати для спільного перебування.

До табору почав приїжджати фотограф (адже з середини 1954 року знову стали давати на руки кожному 15% від його шахтарського заробітку), відкрили в зоні промтоварний і продовольчий магазинчики, а також комерційну їдальню. Не стало в таборі голодних. Це був свого роду революційний переворот у багаторічному каторжному бутті.

Найголовніше ж, про що необхідно сказати, це початок масового звільнення ув'язнених. Десь з кінця 1954 р. одного дня звільнили відразу чоловік 15 – 20. Це було настільки незвичайно, що проводжати звільнених за зону вийшли тисячі людей. Ні, це не було звільнення з правом виїзду на батьківщину. Людям скоротили строк до тієї величини, яку вони вже відбули, і їх звільнили на поселення в робітничому селищі. Але вже по той бік проволоки. А це, хай і куца, а все ж воля.

З того пам'ятного дня почали звільняти по кілька чоловік щодня, за винятком вихідного. Процент звільнених з правом виїзду в рідні місця зовсім був невисокий, десь одного з десяти. Решта залишалася на поселенні. Найдефіцитнішим матеріалом у таборі стала фанера. З неї місцеві умільці клепали валізи. Кожен, нарешті, повірив у дострокове визволення і волів звільнитися з власною валізою. За 50 дореформених карбованців і в мене з'явилася простора, пофарбована жовтою фарбою, валіза (пізніше, коли в нас з Галинкою з'явилась донечка Наталка, ми за цю валізу виміняли у Моргуненко Олени Володимирівни саморобний манеж).

Я ж все чекав. Час від часу на мої відчайдушні запити з Верховного суду відповідали, що «ваше дело пересматривается, ждите результатов». Кожний день перетво-

рювався на вічність. Люди, які в свій час здійснили важкі злочини, виходили наволю, я ж чекав.

Циркуляром з верхів почали звільняти всіх, хто був арештований до сповнення 18-ти років від народження. Я не підпадав під цей циркуляр, бо через останню втечу в червні 1946 р. строк почав мені відлічуватися з дня останнього суду.

Звільняли (з правом виїзду на батьківщину) всіх інвалідів, які «удостоїлися» першої групи. Адже таким залишилося тільки вмерти. То хай вдома...

Звільняли всіх вагітних жінок, що «придбали» дітей за час перебування в таборі.

Нарешті і на мою вулицю прийшло свято. Як майже завжди, такі речі трапляються раптово, хоч і чекаєш цього навіть увісні. Трапилось це так. Працював я в липні 1955 року в нічній зміні. (з 24 до 8). Прийшовши вранці з роботи, проковтнувши баланду, я прийшов у барак (№31) і, не встигши торкнутися головою постелі, заснув (між іншим, я страшенно втомився в третій зміні, бо вдень міг спати не більше 4 – 5 годин). Прокинувся від поштовху. З потугою відкрив очі. «Герасименко?... Валяй, вызывают в спецотдел». Нарядник, не вдаючись у подробиці, пішов. «Невже воля?» - молотком застукотіло в скронях. Через десяток хвилин я вже стояв біля віконця з надписом: «Спецотдел». Звичайно доповів нашому майорові: «Гражданин начальник, каторжник Е-286 явился по вашему вызову». Він уважно подивився на мене з-під скелець окулярів і мовчки простягнув два бланки телеграм. Нічого не зрозумівши, я тримав їх у руці. «Читай!» – буркнув начальник відділу. Читаю перший бланк: «Приветствую мужественного борца с фашизмом свободой». Підпис – ЦК ЛКСМУ. Другий бланк текстом майже не відрізнявся окрім підпису «Редакція «Комсомольської правди». Адресат: «Герасименко І.П.». Це було неймовірно. Передихнувши, я запитав майора: «Мені?» Він розвів руками, на знак того, що сам нічого не розуміє. «Телеграммы пришли из Управления, - байдужим голосом говорив майор, - по картотеке только у тебя сходятся инициалы». Якби майор дав бланки і при цьому сказав: «Тебе», у мене б не з'явилось жодного сумніву, що телеграми попали в руки адресата. Виявилося, що телеграми він дає мені, бо збіглися ініціали. Я тут же подумав: у Москві, кажуть, понад десять тисяч Іванових Іванів Івановичів. Цілком імовірно, що серед багатьох десятків тисяч в'язнів є кілька, в яких теж прізвище Герасименко, ім'я, по-батькові Павлович... (в нашому таборі були три Івани Герасименки).

Я розгублено вертів бланки, вдесятеро перечитуючи їх зміст. Майор, нарешті, не витримав: «Тебе или не тебе?» – «Не знаю», – відповів я, і віддав йому бланки. Я не міг дозволяти собі розкіш повірити, що телеграми адресовані мені. А якщо ні? Як пережити такий спалах розчарування? «Ну, иди, отдыхай», – великодушно дозволив майор, і я пішов до бараку, немов ватними ногами. Щомиті спалахувала надія: «Мені» і щомиті я відкидав її зусиллями волі.

Не пам'ятаю, як я пережив наступну добу. До фізичного болю хотілося повірити, що телеграми адресовані Мені, але я не міг далі виплести логічного ланцюжка події. Якось там відробив зміну, наче в тумані виїхав на-гора (адже не спав ні хвилини), снідати не пішов. У бараці присів біля тумбочки в проході між нарами і раптово заснув, мов провалився в яму...

Хтось мене розбудив. Ще чулися слова: «На свободу... С правом выезда...». Але нікого не було. Схопившись на ноги, я оглянувся довкола. Привиділось! Приснилось?.. Проте бачу обличчя шахтарів, вони посміхаються і повторюють, що «на свободу», що «с правом выезда». Приходив нарядник, сказав, щоб я негайно йшов у спецвідділ, що мене, як висловився мій сусід по нарах Микола: «Освободили тебя, Ваня, с правом выезда».

Серце рвалося з грудей, все тіло била якась лихоманка, коли я знову опинився біля знайомого віконця. Невже прийшло те, чого я чекав, про що в глухі заполярні ночі марив? «Каторжник Е-236...». Майор перебив мене: «Не каторжник, а товарищ Герасименко. И заходи ко мне в кабинет...». Я лежав на дивані, а майор давав нюхати якісь каплі: «Чудак ты, парень, как вижу я, – просто лікував майор, – вот ты бегал, спрашивал, надоел мне. А чего? Ведь, если не виноват, то – бац – и освободили. Даже оправдали. Даже поздравили с освобождением, такие высокопоставленные организации. Телеграммы то тебе!»

Три дні продовжувалося співставлення відбитків пальців, звірялися різні папери. у шахтоуправлінні намагалися завербувати на три роки десятником, манячи посулами великого заробітку.

І ось я їду в пасажирському поїзді. На руках у мене проїзний літер до ст. Кам'яний Міст, тимчасове посвідчення моєї особи, всі довідки і папери, кирпичик чорного хліба і кілька оселедців. Це мій сухий пайок на 3 дні.

Особисті свідчення, записані в 1974 р.
Архів Миколаївської редакційно-видавничої групи «Реабілітовані історією».

№29
Спогади колишнього політвязня Б.Г. Піскуна, жителя с. Костянтинівка Новоодеського району Миколаївської області

Квітень 1995 р.

Піскун Борис Григорович народився в 1927 р. в с. Костянтинівка Новоодеського району.

З 1946 р. працював на Чорноморському судобудівному заводі.

В 1948 р. – член ОУН, осередки якої діяли на Миколаївщині.

В 1949 р. – зарештований з групою однодумців, засуджений Військовим трибуналом Одеського військового округу до 25 років ВТТ з обмеженням в правах на 5 р.

Покарання відбував на шахтах Воркути, потім в Мордовських таборах.

В таборах вів себе дуже активно, був учасником підпільних груп ОУН, особливо на шахті №29 комбіната Воркутавуголь, де і під час страйкування був членом страйкового комітету. Про все це описано в спогадах, які він залишив.

Після звільнення в 1956 році проживав у с. Костянтинівка.

Помер 9 листопада 1995 р.

В таборах в м. Воркуті я був з березня 1951 р. по січень 1956 р.

В кінці липня я був на шахті №29, працював слюсарем. Про те, що на других шахтах і стройках Воркути відбувалися страйки політв'язнів, яких примушували в шахтах (всі шахти Воркути входили в систему МВД), ми дізналися від вільнонайманих німців, які працювали підривниками в шахті.

В мене було багато друзів і близьких знайомих, які всі були за те, щоб підтримати наших братів по нещастю.

24 липня під час зустрічі втрьох: Окладнікова Віктора, Камишова Віктора і Піскуна Бориса, ми домовились агітувати за страйк, щоб почати його з 1 серпня. В шахті ми працювали в різних змінах. Кожен агітував свою зміну.

Я в свою зміну зі своїм напарником Стойко Славкою (з Тернопільщини) писали на шахтних вагонетках крейдою заклики, щоб почати страйк з 1 серпня, розмовляли окремо з товаришами, знайомими і незнайомими гірниками.

Те ж саме робили в своїх змінах Окладніков і Камишов. Але події склалися так, що все відбулося трохи раніше.

26 липня 1953 р. я працював у шахті в першій зміні. Десь під кінець зміни дійшли чутки, що нашої зміни не буде, тобто друга зміна на шахту не вийде.

А в таборі сталося ось що: (як розповідали Камишов і Окладников) після обіду десь о 3 годині в'язні бригадами почали сходитись до прохідної на так званий «розвод», де в'язнів лічили і передавали конвою. Надзирателям і нарядчикам здалося, що все це робиться дуже повільно і вони стали підганяти і штовхати ув'язнених. Обурені шахтарі почали вигукувати: «Ми вам добуваємо вугілля, а ви ще і штовхати будете нас, розходимось по бараках!». І всі розійшлися. Ніякі погрози та умовляння табірного начальства і їх прихвостнів не допомагали.

В табір майже негайно прибув начальник управління воркутинських лагерів генерал Дерев'янко.

Всіх в'язнів зігнали на футбольне поле, яке знаходилось недалеко від прохідної. Незабаром перед нами виступив генерал. Між іншим він сказав: «Декілька чоловік тут у вас мутять усим табором» . На що йому з натовпу відповили: «Декілька провокаторів мутять усим світом» , а Віктор Камишов крикнув в обличчя генералу: «Долой рабство, да здравствует свобода!». Зкінчився шум, крик, після чого усі розійшлися по бараках.

Коли наша перша зміна чекала розводу, щоб йти з шахти до табору, становище було тривожним, нас бентежило: чи поведуть нас в житлову зону? Після деякого зволікання нас погнали в табір. Таким чином в таборі зібралися всі три зміни шахти. Я в той же вечір зустрівся з Камишовим, Окладніком, з багатьма товаришами, знайомими. В таборі були люди різних національностей і різних політичних поглядів, але всі були налаштовані на те, що треба починати страйк. Було внесено пропозицію звільнити лагерну тюрму «БУР» (барак усиленного режима).

Там знаходились наші друзі, яких вдень позабирали з бараків, як зачинщиків страйку. Багато людей зібралось коло БУРу, який знаходився в південному кутку лагеря і стали вимагать в начальника в'язниці звільнити ув'язнених. Вартовий на вишці став нам погрожувати зброєю, хоча ми і непорушували забороненої зони. Надзирателі також хотіли розігнати, але ми стояли на свойому.

Після довгих зволікань начальник режиму наказав надзирателям відкрити БУР. Ми зайшли в середину, перевірили всі камери: вони були пусті, крім однієї, в якій стояв чоловік і молився. То був отець Тимофій, так звали його в таборі.

Всі, хто був у БУРі, на думку начальства, були небезпечні для них, а тому більше сотні чоловік були вивезені звідти. Але страйк зірвати їм не вдалося. Адміністрація вдалася до інших заходів. Після вечірньої перевірки надзирателі стали замикати бараки. До цього бараки не замикалися.

Дійшла черга і до нас. Перевірку зробили на дворі перед бараком. Потім 2 надзирателі почали заганяти всіх в барак, я почав умовляти товаришів не заходити в середину, бо вони тоді зможуть розправитись з нами з кожним окремо. Ті, що зайшли в середину, почали виходити з барака. На допомогу прийшли надзирателі з інших бараків, але їм уже ніхто не скорився.

Ми поставили їм вимогу відкрити всі бараки. Сили були не рівні, до сутичок не дійшло, але ми все-таки примусили їх зняти замки з бараків, весь табір висипав на

двір. Так була зірвана спроба задушити страйк. Надзирателі були вигнані з табору, влада перейшла до рук в'язнів.

Після цього відбувся мітинг, на якому був вибраний страйковий комітет, в який ввійшли представники всіх національностей, головвою обрали киянина Буца.

Комітет розробив вимоги страйкуючих до уряду. Основні з них:

1. Зняти зону, щоб вільно ходити на роботу.
2. Зрівняти зарплату з вільно найомними.
3. Переглянути справи всіх в'язнів
4. Відправити всіх іноземців на батьківщину.

А дехто вимагав щоб до табору прибув голова Верховної ради К.Є. Ворошилов.

Вимоги були переписані, розмножені, розклеєні по табору і один екземпляр переданий начальнику табору майору Фурману.

Комітет призначив мене старшим на прохідній до табору. В табір без дозволу комітету нікого не пускали.

Комітет закликав усіх підтримувати порядок в таборі, вести себе відповідально, не порушувати забороненої зони і т.д.

Переважна більшість політв'язнів підтримала заклик комітету, в таборі був порядок, за весь час страйку з 26 липня і до 1 серпня в таборі не було жодного конфлікту, жодної бійки.

На теріторії табору були вивішані портрети Ворошилова, Маленкова, лозунги, які закликали до миру. Взагалі страйк носив мирний характер, і комітет, і політв'язні надіялись на мирний кінець страйку. Треба сказати, що на той час усі шахти комбінату Воркутуголь входили в систему МВС. Тому більшість були такої думки, що немає Сталіна, нема Берії, так що стріляти не будуть, треба тільки не піддатись на провокації, не дати ніякого приводу для втручання у внутрішнє життя табору.

На другий день страйку на прохідну прийшов перший секретар Воркутинського горкому партії, закликав негайно почати роботу в шахті. Клявся, що партія зробить усе, почекайте тільки тиждень, два. Я направив його в страйковий комітет, але в комітеті ніякої згоди не дійшли, комітет вимагав приїзду представників уряду.

На третій день страйку нам почали видавати по 400 гр. хліба, таким чином увесь табір перевели на штрафну норму харчування. Хлібопекарня була в зоні шахти, а всі інші продовольчі склади – в зоні табору. Комітет вирішив збільшити норму крупи і цукру для харчування. Всі одержували однакову пайку, в їдальні був ідеальний порядок.

В ці дні я майже весь час знаходився на прохідній, до нас часто заходив нач. табору майор Фурман, просив, щоб його пустили в свій кабінет попрацювати.

В таборі знаходились 2 адміністративні бараки, в одному з них і був кабінет Фурмана. Ці бараки ми охороняли, тому що дехто пропонував їх спалити.

Я завжди відповідав Фурману, що пустити в зону ми його не можемо, тому що нема гарантії його безпеки. Він сідав біля нас, закурював, пригощав нас, жалівся, що навіть поголитись ніколи, говорив, що у всьому, що тепер діється, винуватий «вус». Говорив, що він ні в чому не винний, його діло – служба, нехай розберуться у верхах.

Погода в ті дні стояла на рідкість тепла, тиха, тривав полярний день, сонце майже не заходило, було сухо, тепло, в день температура сягала майже до 30 градусів тепла, така погода рідкість для тих місць.

В таборі вирувало життя, кожен займався своїми справами, хто відпочивав, засмагав на сонці. Віруючі різних напрямків збирались гуртками на лоні природи, так табір був огороженний з запасом і в зоні була незаймана тундра.

В таборі були люди різних національностей, які населяли колишній союз, найбільше було українців, багато росіян, білорусів, латишів, естонців, литовців, багато іноземців-поляків, венгрів, німців, були емігранти, які клюнули на радянську пропаганду і повернулись в Союз з усіх кінців світу.

31 липня приїхала комісія з Москви. В складі комісії були заступник Міністра внутрішніх справ генерал-полковник Маслєнніков, заступник Генерального прокурора Руденко.

На стадіоні, поруч з прохідною, відбулися переговори, на яких сторони не досягли ніякої згоди. Мені не довелось бути присутнім на переговорах, оскільки комітет вирішив проявити обережність, він вважав, що зібравши нас на стадіоні, нас можуть відрізати від бараків, оточити на стадіоні і розправитись з нами. Тому частину людей доставили до їдальні, яка знаходилась проти казарм, з яких могли ввіврватись в табір, комітет призначив мене за старшого в цьому резерві. Але все на цей раз обійшлося без пригод.

Про хід переговорів мені розповіли В. Виноградов, В. Камишов та інші учасники: жодного пункту наших вимог комісія не прийняла.

Всі вони, в комісії, наполягали, щоб ми негайно приступили до роботи на шахті, а потім партія і уряд розберуться, будуть переглянуті справи кожного окремо.

Страйк вони назвали волинкою, так і заявили: «Хватит волынить».

Всі в'язні були дуже обурені і розійшлися по бараках. Втой же день в таборі розвісили наказ генерала Дерев'яненка, в якому говорилось: «Приказываю всем с 1 августа 1953 года выйти на работу. В случае невыполнения приказа будут приняты жесткие меры».

Наказ читали всі, обговорювали і вирішили стояти до кінця, яким би він не був. Ніякого тиску з боку комітету не було. На прохідній було поки що спокійно, стояла напружена тиша. До прохідної прийшов Виноградов Валентин. Ми з ним пройшли вздовж забороненої зони, на вишках установлені були кулемети, по периметру зони ходили озброєні солдати. Видно терикон 7-ї шахти. Ми звернули увагу, що по терикону бігала вагонетка, горіли електричні лампи на вершині, вчора цього не було.

Можливо шахта працює? Не може бути! Це вони спеціально ганяють вагонетку, щоб ми подумали, що шахта працює. Біда наша була в тому, що ми не мали зв'зку з іншими шахтами. Зв'язатись можна було тільки через шахту, а ми були в таборі, ми не знали що робиться на інших шахтах Воркути.

Залишивши на прохідній за старшого литовця Яніса, ми з Виноградовим пішли по своїх бараках відпочити, бо дуже давно не спали, весь час на ногах.

Ранком 1 серпня мене розбудив мій сусід по нарах Костя Гордієнко (родом з Донбасу) і каже мені: «Що ви наробили, постріляють нас усіх як собак … ».

Я пішов до прохідної, сонце тільки почало сходити, біля прохідної зустрів Яніса. З ним було чоловік 15, всі були дуже стривожені.

По дорозі, що вела на шахту, розташувалась військова частина, то був каральний загін. Перед воротами на в'їзді до табору стояла пожежна машина. І більшість вирішила, що водою будуть розганять натовп, а тому вирішили всі взятись попід руки.

А в цей час, там за колючим дротом, солдати поскладали свою зброю в «козлы» , посідали біля неї на траву. Від кожного взвода до взвода ходили політруки. Що вони говорили, ми не чули. Мабуть «вдохновляли» своїх підлеглих «на подвиги» .

Тим часом до прохідної зібрався майже весь табір, був шум, гам. Прийшов з прохідної і голова страйкового комітету Буц. Він виступив з короткою промовою, в якій сказав: «Товариші, будемо твердо стояти на своєму. Стріляти вони не посміють. Я не-

давно був у БУРі в отця Тимофія і він сказав, що кровопролиття не предбачається…» Я ще подумав, чому сам отець Тимофій сидить у БУРі, його там ніхто не тримає.

Я був там у натовпі проти воріт в першому ряду, але підійшли ще хлопці і поставали попереду, так я опинився десь у четвертому ряду. Хлопці, які підійшли, це були в основному українці, багатьох я знав, це все були свідомі активні члени ОУН-УПА.

Напруження в натовпі зростало. Солдати за зоною вишикувались в шереги з автоматами в руках. Заговорило радіо через гучномовці. Генерал Дерев'яненко оголосив, щоб усі в'язні через п'ять хвилин вийшли з лагеря в тундру. В разі невиконання цього наказу будемо застосовувати більш жорсткі заходи.

Один із тих хлопців, що стояли попереду мене, вийшов на крок у перед і крикнув щосили солдатам: «Солдаты разве вы будете стрелять в своих отцов и братьев…» В цю хвилину хлопці заспівали, а натовп підхопив:

« За свій рідний край,
За стрілецький звичай,
Ми йдемо в бій,
За свою перемогу!

Попереду за зоною почувся одинокий постріл, очевидно сигнал, і враз над нашими головами засвистіли кулі. Я побачив, як затрипотіла прострелена сорочка в хлопця, котрий звертався до солдатів. Падали вбиті і тяжко поранені і я впав на дорогу разом з ними, а на нас зверху іще падали другі вбиті, поранені.

Вогонь продовжувався. Було чутно, як кулі рвуть тіло і одежу і дивно хлюпають.

В голові за одну мить, мов на кінострічкі, промайнуло все життя, лежачи під трупами, я чекав, що ось-ось і моя куля знайде мене. Скільки часу пройшло не знаю, може кілька хвилин, мені здалося – вічність. Раптом стрілянина стихла і до мене звернувся товариш, який лежав рядом: «Я німець, я поранений». Я йому відповів: «Лежи і не підіймайся може іще стрілятимуть» . Не встиг я йому відповісти, як знову почалися постріли. Зчинилася ще гірша стрілянина і знову ми чекали смерті. Нарешті стрілянина стихла.

Почулися слова: «вставай, руки вгору» . Від поштовхів ногами я підвівся і побачив майора Фурмана з пістолетом у руці. Він побачив, що я встав, і закричав: «Набастувались?» . Не знаю чи впізнав він мене, мабуть що ні, бо я ввесь був у крові, по мені висіли згустки мозгів тих, що не піднялися. Надзирателі гнали нас за ворота і передавали конвою. За ворітьми стояв заступник Генерального прокурора Руденко і багато других членів комісії. Коли я проходив повз них, Руденко сказав: «Вот Аника воин» .

Конвой шикував нас сотнями по два і гнав у тундру. В лощині метрів за 300 від табору нам наказали сісти на землю. Я попав разом із Овчинніковим Олексієм, якого знав іще з 1951 р. В тундру вигнали ввесь табір і сортували по сотнях. Охороняли автоматники з собаками. Появились санітари, які перев'язували поранених. Підійшли і до нас, мені задерли куртку, думали, що я поранений. В мене була тільки одна подряпина під правою лопаткою, мабуть зачіпив осколок від розривної кулі.

Позаду нас був тяжко поранений. Мені і Овчиннікову наказали взяти пораненого попід руки і під конвоєм ми повели його в табір до лікарні. Поранений був мені знайомий, він народився в Парижі в 1919 р., закінчив кілька факультетів Паризького університету, добровільно приїхав в СССР. Пізніше я дізнався, що він помер у лікарні.

В таборі трупів вже не було, кров з дороги, де ми лежали, була вже змита водою, ось для чого потрібна була пожежна машина. Біля лікарні було багато тяжко поранених, які лежали прямо на землі. Нас двох знову погнали в тундру до своєї сотні.

Через деякий час почали гнати до столів, які уже поставили в тундрі недалеко від воріт табору. Підігнали до столів і нашу сотню. Підвели і мене до одного із столів. Запитали прізвище, ім'я по-батькові, рік народження, стаття, срок, табірний № /1х- 154/. За столом і біля столу надзирателі, а під столом сидів з/к Носков. Він шарпонув одного з надзирателів за штанину і мене відвели праворуч. Тих, хто попав ліворуч, відводили в табір. Нашу групу почали вантажити в машини (воронки) і повезли невідомо куди.

«Ворон» був марки «ГАЗ», нас заштовхали, як дрова, чоловік 20. Було жарко, душно, запах крові, деякі почали падати, але падати не було куди, вони так і висіли на тих, що стояли.

Ми почали стукати в двері, машина зупинилась. Коли відчинили нас, ми побачили, що знаходимось у якійсь долині, по котрій протікав струмок, багато з нас подумали: кінець нам, тут постріляють. Ні – повезли далі.

Привезли нас в зону, так звану «Предшахтная». Це була тюрма. В дворі зробили обшук: роздягали до гола і після обшуку заганяли в бараки. Під час обшуку до мене підійшов якийсь підполковник, запитав, чому я увесь у крові. Я відповів, що товарища пораненого відводив до лікарні. На що він кинув: «Хорош у тебя товарищ, наперед поперся…». Уже в камері я побачив, що у мене забрали 70 крб. грошей (під час обшуку), так я їх ніколи і не побачив. Уже в камері думав попрати свій закривавлений одяг, але води було так обмаль, що ледве вистачало пити. Товариші поділились зі мною одежою, а свою я згорнув і поклав під нари, там вона і залишилась. На Предшахтній нас тримали 10 діб на штрафному пайку 400 гр. хліба і раз на добу баланда.

В табір приїхав генерал Дерев'янко. Всіх вигнали із бараків на площу і генерал ізрік: «Ну что, набастовались? Если надо, мы вас сотрём в порошок. Вот-так шесть месяцев строгого режима платить будем 25 р. на нос. Завтра шахта должна работать».

МОСКВА

Москву побачив я в ранковому тумані. Нічого в ній нема, скрізь натовп і більш нічого насильно зігнаних людей. Так це вона, всесвітня столиця, що кров сосе з народа мойого і всіх народів їй підвласних. Так це вона – огидна, лицемірна, кричить: свобода, мир. А сто сорок народів і націй розіп'яті нею стогнуть на землі.

Так це вона, що із-за ширми комунізма, зазіхає на весь світ.

Записав і впорядкував зі слів Бориса Григоровича Піскуна
подільник і односелець – І.Ф. Лисенко, квітень 1995 р.
Архів Миколаївської Редакційно-видавничої групи
«Реабілітовані історією». Оригінал. Рукопис.

ФОТОДОКУМЕНТИ З АРХІВНИХ ФОНДІВ

Фото 1. Дарменко Д.І., 1896 р. народження. До арешту проживав у м. Миколаєві. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.01.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ за участь в «антирадянській правотроцкістській» організації. 1939 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1638.)

Выписка из протокола № 2 176

Особого Совещания при Народном Комиссаре Внутренних Дел СССР

от „11" января 1940 г.

СЛУШАЛИ:	ПОСТАНОВИЛИ:
1. Дело №104516/УНКВД Николаевской области, по обвинению ДАРМЕНКО Дмитрия Ивановича, 1896г.р., ур. г.Николаева, русский, гр-н СССР.	ДАРМЕНКО Дмитрия Ивановича за участие в антисоветской право-троцкистской организации - заключить в исправительно-трудовой лагерь сроком на ПЯТЬ лет, считая срок с 3-го января 1938 г. Дело сдать в архив.

УССР
25 I 1940 г. 9/13-11652
Усольлаг

Нач. Секретариата Особого Совещания
при Народном Комиссаре Внутренних Дел СССР (ИВАНОВ)

Фото 2. Витяг з протоколу Особливої наради при НКВС СРСР про засудження Д.І. Дарменка. 1940 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1638. – Арк. 176)

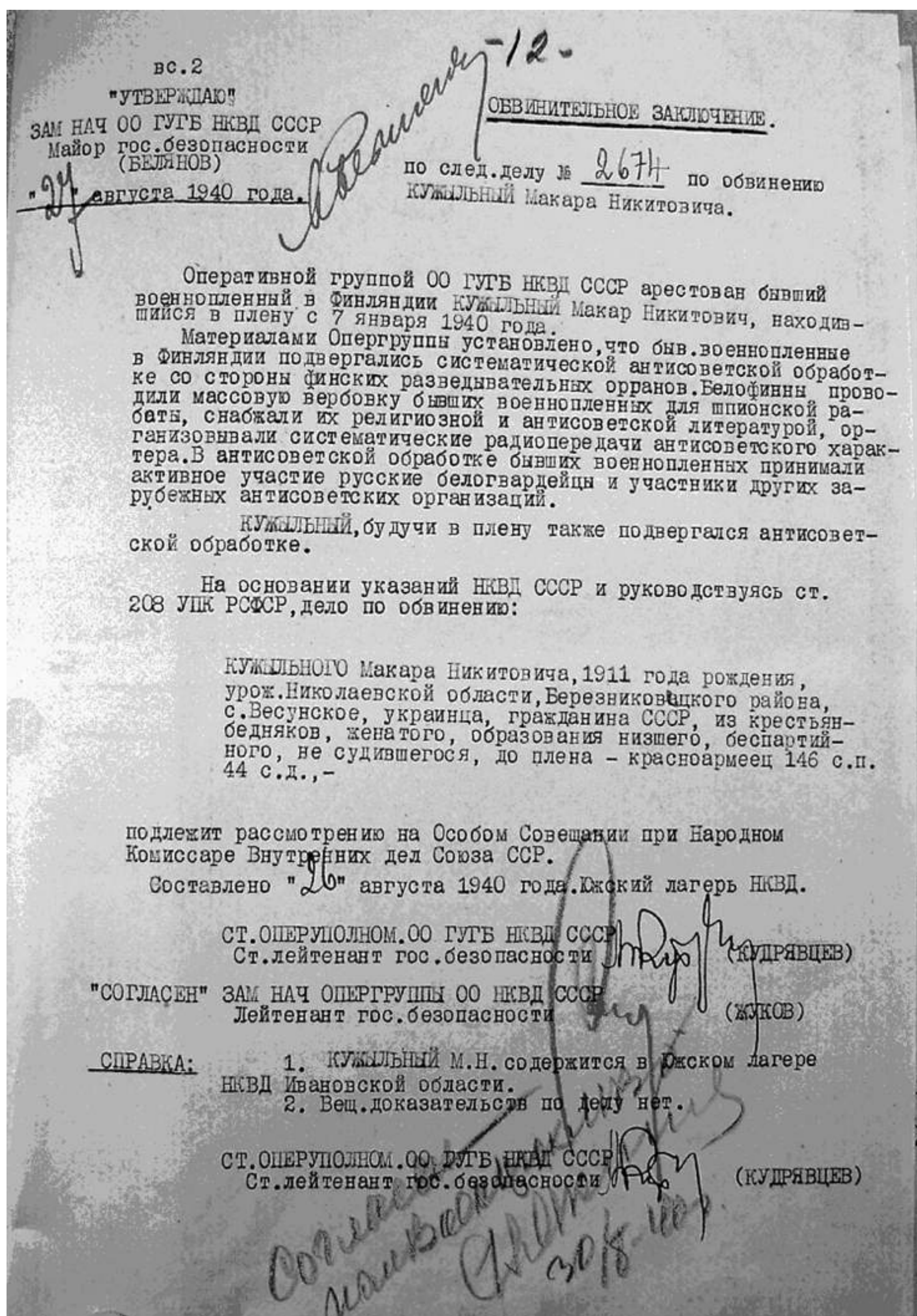

вс.2

"УТВЕРЖДАЮ"
ЗАМ НАЧ ОО ГУГБ НКВД СССР
Майор гос.безопасности
(БЕЛЯНОВ)
"27" августа 1940 года.

-12-

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ.

по след.делу № 2674 по обвинению
КУЖИЛЬНЫЙ Макара Никитовича.

Оперативной группой ОО ГУГБ НКВД СССР арестован бывший военнопленный в Финляндии КУЖИЛЬНЫЙ Макар Никитович, находившийся в плену с 7 января 1940 года.

Материалами Опергруппы установлено,что быв.военнопленные в Финляндии подвергались систематической антисоветской обработке со стороны финских разведывательных органов.Белофинны проводили массовую вербовку бывших военнопленных для шпионской работы, снабжали их религиозной и антисоветской литературой, организовывали систематические радиопередачи антисоветского характера.В антисоветской обработке бывших военнопленных принимали активное участие русские белогвардейцы и участники других зарубежных антисоветских организаций.

КУЖИЛЬНЫЙ,будучи в плену также подвергался антисоветской обработке.

На основании указаний НКВД СССР и руководствуясь ст. 208 УПК РСФСР,дело по обвинению:

КУЖИЛЬНОГО Макара Никитовича,1911 года рождения, урож.Николаевской области,Березниковацкого района, с.Весунское, украинца, гражданина СССР, из крестьян-бедняков, женатого, образования низшего, беспартийного, не судившегося, до плена - красноармеец 146 с.п. 44 с.д.,-

подлежит рассмотрению на Особом Совещании при Народном Комиссаре Внутренних дел Союза ССР.

Составлено "26" августа 1940 года.Южский лагерь НКВД.

СТ.ОПЕРУПОЛНОМ.ОО ГУГБ НКВД СССР
Ст.лейтенант гос.безопасности (КУДРЯВЦЕВ)

"СОГЛАСЕН" ЗАМ НАЧ ОПЕРГРУППЫ ОО НКВД СССР
Лейтенант гос.безопасности (ЖУКОВ)

СПРАВКА: 1. КУЖИЛЬНЫЙ М.Н. содержится в Южском лагере НКВД Ивановской области.
2. Вещ.доказательств по делу нет.

СТ.ОПЕРУПОЛНОМ.ОО ГУГБ НКВД СССР
Ст.лейтенант гос.безопасности (КУДРЯВЦЕВ)

Согласен
нач [illegible]
30/8-40

Фото 3. Висновок Особливого відділу ГУДБ НКВС СРСР про передачу справи М.М. Кужильного на розгляд Особливої наради при НКВС СРСР. 1940 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 2727. – Арк. 12)

СЕКРЕТНО
Военный Трибунал
Московского
25/XII 1957
Вх. № 010039

16
14

СЕКРЕТНО
экз.№.. 1

В ВОЕННЫЙ ТРИБУНАЛ МОСКОВСКОГО ВОЕННОГО ОКРУГА

ПРОТЕСТ
(в порядке надзора)

по делу КУЖЫЛЬНОГО М.Н.

27 сентября 1940 года Особым совещанием при НКВД СССР "за сдачу в плен белофиннам без оказания сопротивления" осужден к 5 годам лишения свободы в ИТЛ

КУЖЫЛЬНЫЙ Макар Никитович, 1911 года рождения, уроженец Николаевской области, Березнеговатского района, с. Висунска, украинец, из крестьян-середняков, колхозник, беспартийный, с образованием 2 класса начальной школы, до пленения - красноармеец 146 сп 44сд.

22 декабря 1944 года Кужыльный освобожден из ИТЛ по отбытии срока наказания.

Постановление Особого совещания при НКВД СССР в отношении Кужыльного подлежит отмене, а дело прекращению по следующим основаниям.

Согласно обвинительному заключению Кужыльному вменено в вину то, что он с 7 января 1940 года находился в плену у финнов и подвергался антисоветской обработке.

Каких-либо данных о преступной деятельности Кужыльного в материалах дела не имеется.

Из показаний Кужыльного на предварительном следствии усматривается, что в период военных действий на финском фронте он попал в окружение войск противника и был захвачен в плен финнами.

Ввиду изложенного и руководствуясь ст. 25 Положения о прокурорском надзоре в СССР,

ПРОШУ:

Постановление Особого совещания при НКВД СССР от 27 сентября 1940 года в отношении КУЖЫЛЬНОГО Макара Никитовича отменить и дело о нем производством прекратить за отсутствием состава преступления.

Приложение : дело № 869122 в I томе от н/вх. 077523 и 2-й экз. протеста - адресату.

ГЛАВНЫЙ ВОЕННЫЙ ПРОКУРОР
ГЕНЕРАЛ-МАЙОР ЮСТИЦИИ
А.ГОРНЫЙ

"21" XII 1957 года
№ 23386-57

Фото 4. Протест Воєнного прокурора по справі М.М. Кужильного. 1957 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 2727. – Арк. 14)

" УТВЕРЖДАЮ "
НАЧ 00 ГУГБ НКВД СССР
Майор гос. безопасности
/БЕЛЯНОВ/.
"20" августа 1940 года.

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ

6

по след.делу №-1538,по обвинению ВИХРИСТЕНКО Ивана Трофимовича.

Оперативной группой 00 ГУГБ НКВД СССР арестован бывш.военнопленный в Финляндии ВИХРИСТЕНКО Иван Трофимович который находясь на фронте борьбы с белофиннами 6-го марта 1940 года попал в плен.

Материалами Опергруппы установлено,что бывш.военнопленные в Финляндии подвергались систематической,разносторонней антисоветской обработке.Белофинны проводили массовую вербовку бывш.военнопленных для шпионской работы,снабжали их религиозной и антисоветской литературой,организовывали систематические радиопередачи антисоветского характера.

В антисоветской обработке бывш. военнопленных принимали активное участие представители русских белогвардейских и друг.националистических зарубежных организации. В результате антисоветской работы,проводившейся среди военнопленных,они являются социально-опасным элементом.

ВИХРИСТЕНКО Иван Трофимович,будучи в плену,до возвращения также подвергался антисоветской обработке.

На основании указания НКВД СССР,дело по обвинению

ВИХРИСТЕНКО Ивана Трофимовича,1910 г. рождения,урож. Николаевской области,Снегиревского района,с.Бурхановка,украинца, гр-на СССР,женатого,образования низшего, беспартийного,не судимого, до пленения красноармейца 77 с.п.,80 с.д.-

подлежит рассмотрению на Особом совещании при Народном Комиссаре Внутренних Дел Союза СС.Р.

Составлено "20" августа 1940 года.

ЗАМ НАЧАЛЬНИКА 00 НКВД 3 СД
Мл.лейтенант госбезопасности /ЛЕОНОВ/.

"СОГЛАСЕН" ЗАМ НАЧ ОПЕРГРУППЫ 00 ГУГБ НКВД СССР
Лейтенант госбезопасн. /ЖУКОВ/.

СПРАВКА: I. Бывш. военнопленный ВИХРИСТЕНКО Иван Трофимович,содержится в Южском лагере НКВД,Ивановской области.
2. Вещественных доказательств по делу нет.

ЗАМ НАЧАЛЬНИКА 00 НКВД 3 СД
Мл.лейтенант госбезопасности /ЛЕОНОВ/.

Согласен ... 25/8-40

Фото 5. Звинувачувальний висновок Особливого відділу ГУДБ НКВС СРСР про передачу справи І.Т. Вихристенка на розгляд Особливої наради при НКВС СРСР. 1940 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1058. – Арк. 6)

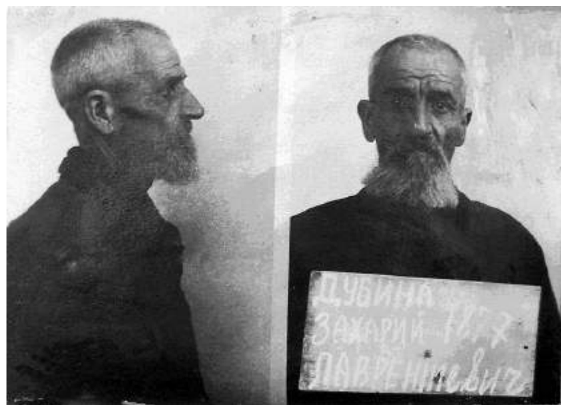

Фото 6. Дубина З.Л., 1877 р. народження. До 10.08.41 р. проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, сторож лубзаводу. 10.08.1941 р. заарештований Снігурівським РВ НКВС за антирадянську агітацію. До квітня 1942 р. перебував у тюрмі №3 м. Свердловська. Помер у тюрмі 13.04.1942 р. Реабілітований у 1991 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 624-с. «Кримінальна справа Дубини З.Л.»)

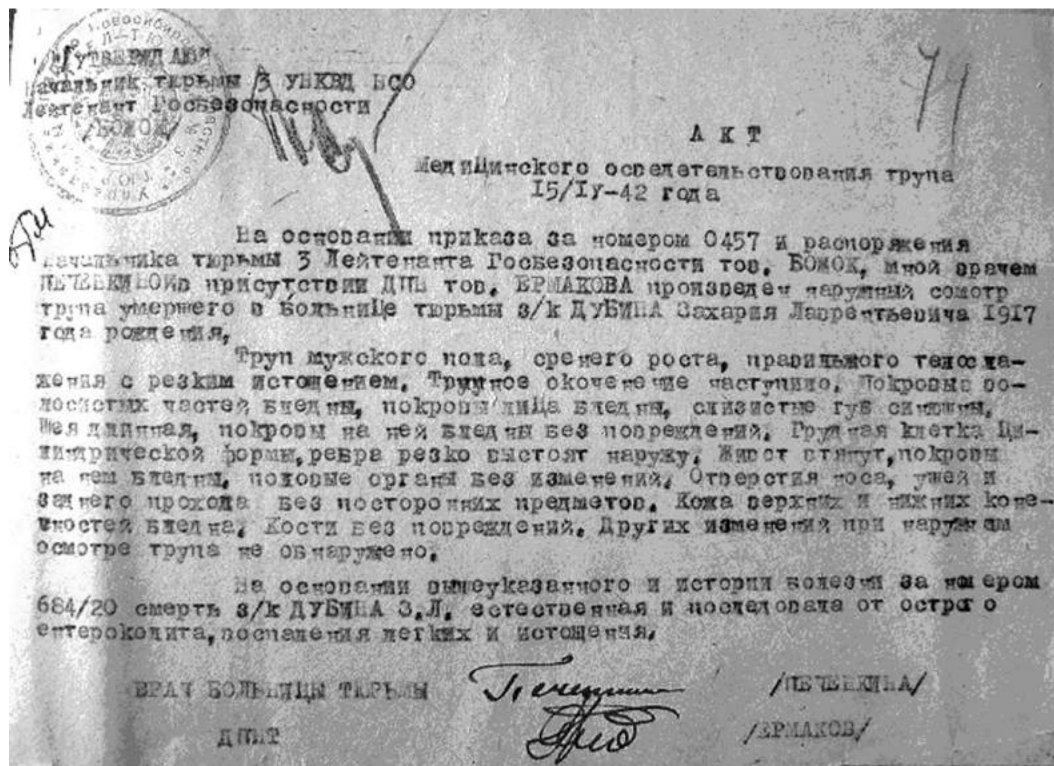

УТВЕРЖДАЮ
Начальник тюрьмы 3 УНКВД НСО
Лейтенант Госбезопасности
/БОЖОК/

79

АКТ
Медицинского освидетельствования трупа
15/IV-42 года

На основании приказа за номером 0457 и распоряжения начальника тюрьмы 3 Лейтенанта Госбезопасности тов. БОЖОК, мной врачем ПЕЧЕНКИНОЙ в присутствии ДПН тов. ЕРМАКОВА произведен наружный осмотр трупа умершего в больнице тюрьмы з/к ДУБИНА Захария Лаврентьевича 1917 года рождения.

Труп мужского пола, среднего роста, правильного телосложения с резким истощением. Трупное окоченение наступило. Покровы волосистых частей бледны, покровы лица бледны, слизистые губ синюшны. Шея длинная, покровы на ней бледны без повреждений. Грудная клетка цилиндрической формы, ребра резко выстоят наружу. Живот втянут, покровы на нем бледны, половые органы без изменений. Отверстия носа, ушей и заднего прохода без посторонних предметов. Кожа верхних и нижних конечностей бледна. Кости без повреждений. Других изменений при наружном осмотре трупа не обнаружено.

На основании вышеуказанного и истории болезни за номером 684/20 смерть з/к ДУБИНА З.Л. естественная и последовала от острого энтероколита, воспаления легких и истощения.

ВРАЧ БОЛЬНИЦЫ ТЮРЬМЫ /ПЕЧЕНКИНА/

ДПНТ /ЕРМАКОВ/

Фото 7. Висновок судмедексперта тюрми №3 м. Свердловська про “природну смерть” З.Л. Дубини. 1942 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 624-с. “Кримінальна справа Дубини З.Л.». – Арк.79)

Фото 8. Портянко Г.П., 1897 р. народження. До 10.08.41 р. проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, сторож лубзаводу. 10.08.1941 р. заарештований Снігурівським РВ НКВС за антирадянську агітацію. Відомості про дату винесення вироку та термін ув'язнення відсутні. Реабілітований у 1991 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 624-с. «Кримінальна справа Дубини З.Л.». – Арк.79)

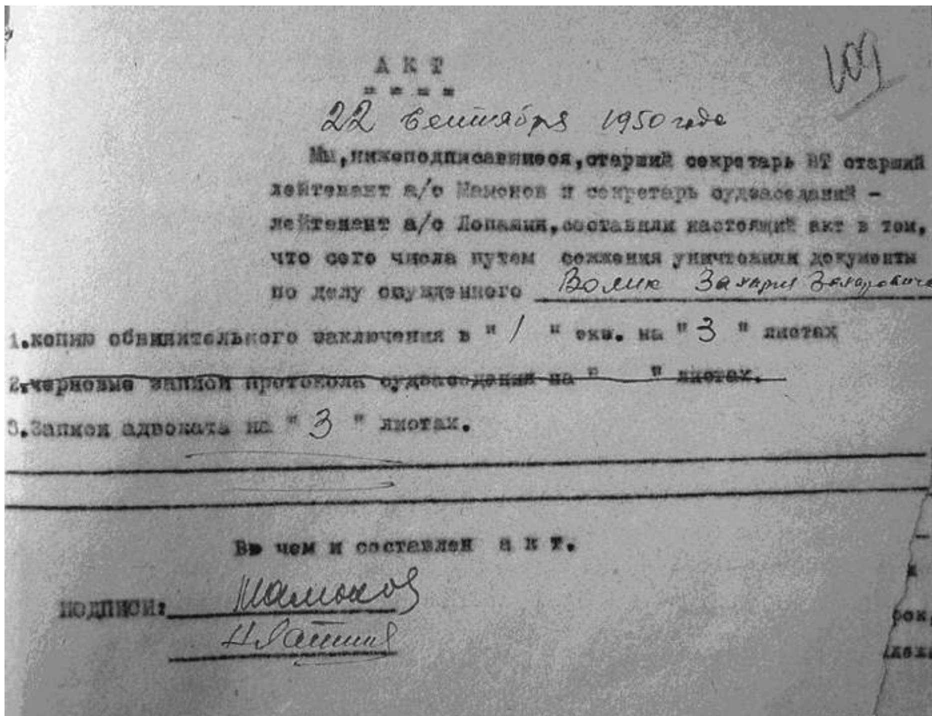

109

АКТ

22 сентября 1950 года

Мы, нижеподписавшиеся, старший секретарь ВТ старший лейтенант а/с Мамонов и секретарь судзаседаний – лейтенант а/с Лопаткин, составили настоящий акт в том, что сего числа путем сожжения уничтожили документы по делу осужденного Волик Захария Захаровича

1. копию обвинительного заключения в " 1 " экз. на " 3 " листах
2. ~~черновые записи протокола судзаседания на " " листах.~~
3. Записи адвоката на " 3 " листах.

В чем и составлен акт.

ПОДПИСИ: Мамонов
Н. Лопатин

Фото 9. Акт, що засвідчує знищення документів по справі Волик З.З.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 12221-с. «Кримінальна справа Волик З.З.». – Арк. 109)

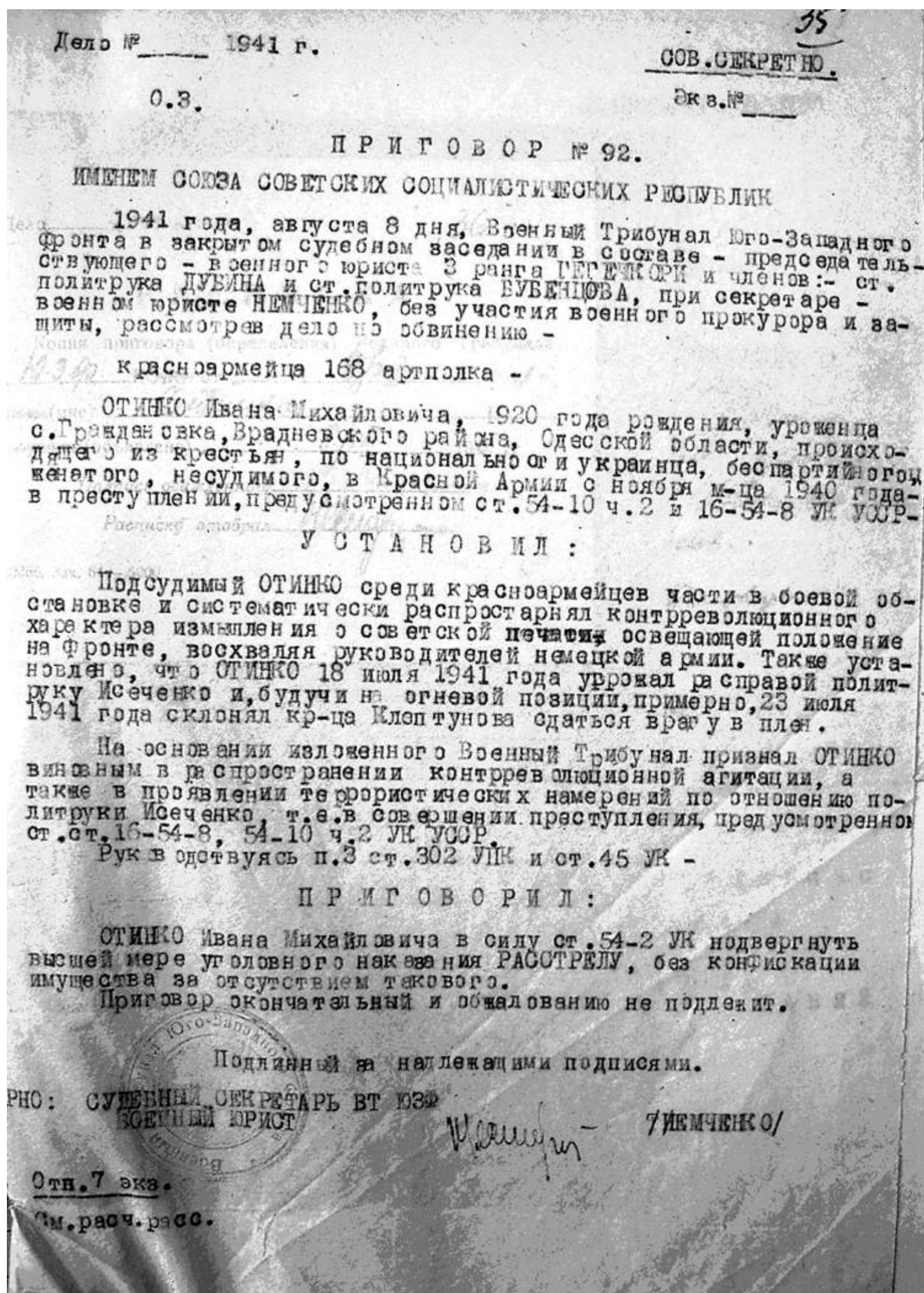

Дело №_____ 1941 г.

СОВ.СЕКРЕТНО.

О.З.

Экз.№_____

П Р И Г О В О Р № 92.

ИМЕНЕМ СОЮЗА СОВЕТСКИХ СОЦИАЛИСТИЧЕСКИХ РЕСПУБЛИК

1941 года, августа 8 дня, Военный Трибунал Юго-Западного фронта в закрытом судебном заседании в составе - председательствующего - военного юриста 3 ранга ГЕГЕЧКОРИ и членов:- ст. политрука ДУБИНА и ст.политрука БУБЕНЦОВА, при секретаре - военном юристе НЕМЧЕНКО, без участия военного прокурора и защиты, рассмотрев дело по обвинению -

красноармейца 168 артполка -

ОТИНКО Ивана Михайловича, 1920 года рождения, уроженца с.Гражданская, Врадневского района, Одесской области, происходящего из крестьян, по национальности украинца, беспартийного, женатого, несудимого, в Красной Армии с ноября м-ца 1940 года- в преступлении, предусмотренном ст.54-10 ч.2 и 16-54-8 УК УССР-

У С Т А Н О В И Л :

Подсудимый ОТИНКО среди красноармейцев части в боевой обстановке и систематически распростарнял контрреволюционного характера измышления о советской печати, освещающей положение на фронте, восхваляя руководителей немецкой армии. Также установлено, что ОТИНКО 18 июля 1941 года угрожал расправой политруку Исеченко и,будучи на огневой позиции,примерно,23 июля 1941 года склонял кр-ца Клоптунова сдаться врагу в плен.

На основании изложенного Военный Трибунал признал ОТИНКО виновным в распространении контрреволюционной агитации, а также в проявлении террористических намерений по отношению политруки Исеченко, т.е.в совершении преступления, предусмотренного ст.ст.16-54-8, 54-10 ч.2 УК УССР.

Руководствуясь п.3 ст.302 УПК и ст.45 УК -

П Р И Г О В О Р И Л :

ОТИНКО Ивана Михайловича в силу ст.54-2 УК подвергнуть высшей мере уголовного наказания РАССТРЕЛУ, без конфискации имущества за отсутствием такового.

Приговор окончательный и обжалованию не подлежит.

Подлинный за надлежащими подписями.

ВЕРНО: СУДЕБНЫЙ СЕКРЕТАРЬ ВТ ЮЗФ
ВОЕННЫЙ ЮРИСТ /НЕМЧЕНКО/

Отп.7 экз.

См.расч.расс.

Фото 10. Смертний вирок закритого судового засідання Військового трибуналу Південно-Західного фронту відносно червоноармійця 168-го артполку Отінка І.М. 1941 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 608-с. «Кримінальна справа Отінко І.М.». – Арк. 35)

39

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

А К Т

1941 года августа 11 дня, м. Бровары.

Мы, нижеподписавшиеся, Комендант Особого Отдела Н КВД ЮЗФ Лейтенант Гос.Безопасности ИВАНОВ, и дежурные ПОМ Коменданта ОО НКВД ЮЗФ ТЕРЕЩЕНКО и КАРАСЬ, составили настоящий акт в том, что сего числа на основании предписания Военного Трибунала ЮЗФ № ОО 247 от 11/У111-41 года и приказания Зам.Н ачальника Особого Отдела НКВД ЮЗФ Майора Гос.Безопасности тов. ЧЕРНИКА, привели в исполнение приговор Военного Трибунала Юго-Западного Фронта от 8 августа 1941 года в отношени осужденноого к высшей мере уголовного наказания- р а с с т р е л у О Т И Н К О Ивана Михайловича.

При приведении приговора в исполнение присуствовал Пом.Военного Прокурора Ю З Ф Военный Юрист 3 ранга БАБИЙ.

Труп ОТИНКО И.М. предан земле.

КОМЕНДАНТ ОО НКВД Ю ЗФ
ЛЕЙТЕНАНТ ГОС БЕЗОПАСНОСТИ И В А Н О В

ДЕЖУРНЫЕ ПОМ КОМЕНДАНТЫ Т Е Р Е Щ Е Н К О
К А Р А С Ь

ПРИСУТСТВОВАЛ ПОМ ВОЕННОГО ПРОКУРОРА Ю З Ф
ВОЕН ЮРИСТ 3 РАНГА Б А Б И Й

Фото 11. Акт коменданта Особливого відділу Південно-Західного фронту про виконання смертного вироку відносно Отінка І.М. 1941 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 608-с. «Кримінальна справа Отінко І.М.». – Арк. 39)

10

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

1941 г., августа месяца 13 дня. Я, Следователь Особого Отдела НКВД 95 стр.див. Сержант Государственной Безопасности КОПАЧ, рассмотрев материал на красноармейца 9-й стр.роты 161 стр.полка РЕВКО Федор Андреевича, 1915г. рождения, уроженца с.Гавриловка, Николаевской области, русский гр-н СССР, беспартийный, малограмотный, со слов не судим-

Н А Ш Е Л:

РЕВКО Федор Андреевич, будучи красноармейцем 9 стр.роты 161 стр.полка при отступлении его роты в районе ст.Раздельная 6.8.41г. сдался в плен германским войскам, где пробыл 5 суток.

Будучи в плену дал свое согласие немецкому офицеру возвратиться на территорию Советского Союза, собрать сведения шпионского характера о расположении и численности частей Красной Армии и при занятии немецкими войсками с.Кошары возвратиться к ним и передать собранные им сведения немецкому офицеру, за что должен получить денежное вознаграждение. Кроме того, будучи на допросе в штабе немецких войск сообщил сведения о численности состава своей роты.

РЕВКО был переброшен для выполнения задания немецкого офицера по сбору сведений шпионского характера о Красной Армии на Советскую сторону, но был задержан, при задержании назвал вымышленную фамилию по указанию немецкого офицера.

А посему, руководствуясь указанием Особого Отдела НКВД Приморской Армии от 3 августа 1941 г. за № 7001 и Особого Отдела НКВД ОдВО от 6 августа 1941 г. за № 25788 -

П О С Т А Н О В И Л:

РЕВКО Федора Андреевича, 1915г. рождения, как изменника родине РАССТРЕЛЯТЬ перед строем 161 стр.полка.-

СЛЕДОВАТЕЛЬ ОСОБ ОТД НКВД 95 С/Д
СЕРЖАНТ ГОСУДАРСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ /КОПАЧ/

ВЕРЖДАЮ"- НАЧАЛЬНИК ОСОБ ОТД НКВД 95 С/Д
ЛЕЙТЕНАНТ ГОСУДАРСТВЕН БЕЗОПАСНОСТИ /МАРКОВ/

.8.41г.

Фото 12. Постанова Особливого відділу НКВС 95 сд військ Південного фронту від 13.08.1941 р. про розстріл Ф.А. Ревка перед строєм особового складу 161-го полку. 1941 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13937-с. «Кримінальна справа Ф.А. Ревко». – Арк. 10)

"УТВЕРЖДАЮ"
НАЧ. ОО НКВД 335 с.д.
Сержант госбезопасн.
/САБЧЕНКО/
" " ноября 1941 г.

"АРЕСТ САНКЦИОНИРУЮ" 3
Военный прокурор 335 с.д.
Военный юрист
/САМОХИН/
" " ноября 1941 г.
...час...мин.

ПОСТАНОВЛЕНИЕ

/ на арест /

Гор. Сталинград, "4" ноября 1941 г.
Я, следователь особого отдела НКВД 335 с.д., сержант госбезопасности ЧЕРНЫШЕВ, рассмотрев сего числа поступивший в ОО НКВД 335 с.д. материал на

ГУРЕНОК Федора Ефимовича, 1912 г. рождения, уроженца с. Архангельского, Александровского р-на Николаевской области, по национальности украинца, гражданина СССР, грамотного, беспартийного, в настоящее время красноармейца 615 отдельного саперного батальона 335с.д.,

НАШЕЛ,

что в ОО НКВД 335 с.д. поступили материалы, говорящие о том, что ГУРЕНОК Ф.Е., являясь антисоветски настроенной личностью по отношению к существующему строю в СССР, среди красноармейцев 615 отдельного саперного батальона проводил контрреволюционную клеветническо-пораженческую агитацию, а также восхвалял немецко-фашистских солдат.

26 октября 1941 г. в разговоре о военных действиях между СССР и Германией ГУРЕНОК возводил контрреволюционные клеветнические измышления о Красной Армии, а также клеветал на советскую печать и говорил:

"... В газетах пишут неправду, вот я сам знаю, как немцы захватили раненного красноармейца, перевязали ему рану, накормили его и сказали: "Ну, русс, теперь хочешь, оставайся у нас, а хочешь - иди себе", но когда красноармеец спросил: "как я пойду" тогда немцы ответили: "мы тебе дадим денег, харчей и пропуск, вот и пойдешь".

И далее продолжал: "...Вот и говорят, что у немцев кушать нечего. У нас вот питание одна вода, хлеба дают мало, лучше бы скорей на фронт, а то здесь с голода пропадешь".
/Из показаний свидетеля МОИСЕЕВА И.Т. от 2/XI/

Об аналогичных контрреволюционных клеветнических измышлениях о Красной Армии и советской печати со стороны ГУРЕНОК Ф.Е. показывает также свидетель МИТРОХИН П.И.

В отношении же советской авиации ГУРЕНОК Ф.Е. заявлял:

Фото 13

"... Я недавно с фронта, мне пришлось насмотре-
ся, как там дела идут. Германские самолеты бом-
бят порты, железные дороги, а советских самоле-
тов в это время не видно и только появляются
тогда, когда германские самолеты улетают".
/Из показаний свидетеля МИТРОХИНА П.И./

На основании вышеизложенного

П О С Т А Н О В И Л:

ГУРЕНОК Федора Ефимовича, красноармейца 615 отдель-
ного саперного батальона 335 с.д. ПОДВЕРГНУТЬ АРЕСТУ И
ОБЫСКУ.

СЛЕДОВАТЕЛЬ ОО НКВД 335 с.д.
Сержант госуд. безопасности

/ЧЕРНЫШЕВ/

Фото 13-14. Постанова Воєнного прокурора 335 сд на арешт Ф.Є. Гуренок за його антирадянську та контрреволюційну діяльність. 1941 р.

(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13742-с. «Кримінальна справа Ф.Є. Гуренок». – Арк. 3)

"УТВЕРЖДАЮ"

НАЧ. ОО НКВД 335 с.д.
СЕРЖАНТ ГОСБЕЗОПАСН.
/САВЧЕНКО/

"10" ноября 1941 г.

ОББИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ

По следственному делу №...
по обвинению ГУРЕНОК Федора Ефремовича по ст. 58 п. 10 ч. 2 УК РСФСР.

4 ноября 1941 г. особым отделом НКВД 335 с.д. арестован и привлечен к уголовной ответственности за проведение контрреволюционной клеветнической агитации ГУРЕНОК Федор Ефремович.

Произведенным по делу расследованием установлено, что ГУРЕНОК Ф.Е., являясь антисоветски настроенной личностью, среди красноармейцев 615 отдельного саперного батальона 335 с.д. проводил кнтрреволюционную агитацию напавленную против существующего строя в СССР.

26 октября 1941 г. на территории завода "КРАСНЫЙ ОКТЯБРЬ", после читки газет, в присутствии красноармейцев-свидетелей 615 отдельного саперного батальона 335 с.д. МОИСЕЕВА И.Т., МИТРОХИНА П.И. - ГУРЕНОК Ф.Е. высказывал контрреволюционные измышления о войне между СССР и фашистской Германией, возводил клевету на жизнь мобилизованных красноармейцев в РККА, а также восхвалял немецко-фашистских солдат.

/л.д. 17-26/

Обвиняемый ГУРЕНОК Ф.Е. в пред"явленном ему обвинении ВИНОВНЫМ СЕБЯ ПРИЗНАЛ, а также достаточно изобличается показаниями свидетелей КРИПАКОВА И.Я, МОИСЕЕВА И.Т. и МИТРОХИНА П.И. и очными ставками с двумя последними.

НА ОСНОВАНИИ ИЗЛОЖЕННОГО ОБВИНЯЕТСЯ:

ГУРЕНОК Федор Ефремович, 1912 г. рождения, уроженец с. Архангельского, Александровского района, Николаевской области УССР, по национальности украинец, гражданин СССР, грамотный, беспартийный, по соцпроисхождению из крестьян-середняков, по соцположению служащий, до мобилизации в РККА работал заведывающим магазином Архангельского сельсовета Николаевской области и проживал в селе Арханвеловское, до ареста красноармеец I взвода I роты 615 отдельного саперного батальона 335 с.д.,

В Т О М, Ч Т О:

Фото 15.

среди красноармейцев 615 отдельного саперного батальона 335 с.д. проводил контрреволюционную агитацию направленную против существующего строя в СССР, высказывал контрреволюционные измышления о войне между СССР и фашистской Германией, возводил клевету на жизнь красноармейцев, мобилизованных в РККА, на советскую печать, а также восхвалял немецко-фашистских солдат,

Т.Е. В ПРЕСТУПЛЕНИЯХ, ПРЕДУСМОТРЕННЫХ СТ.58 п.10 ч.2 УК РСФСР.

Настоящее следственное дело №..... по обвинению ГУРЕНОК Федора Ефремовича, в соответствии со ст. 208 УПК РСФСР, подлежит направлению военному прокурору 335 с.д. для передачи военному трибуналу.

Составлено "10" ноября 1941 г. в г. Сталинграде.

СЛЕДОВАТЕЛЬ ОО НКВД 335 С.Д.
Сержант госуд. безопасности
/ЧЕРНЫШЕВ/

СПРАВКА: Обвиняемый ГУРЕНОК Ф.Е. арестован 4 ноября 1941 г. и содержится под стражей во внутренней тюрьме УНКВД по Сталинградской области.
Вещественных доказательств по делу нет.

СПИСОК

лиц, подлежащих вызову в судебное заседание.

1. Обвиняемый	ГУРЕНОК Федор Ефремович	Содержится под стражей во вн. тюрьме УНКВД по Сталингр. области.
2. Свидетель	МОИСЕЕВ Иван Тимофеевич	прожив. С... я б. сад Лапшина, 615 отд. сапер. бат. /л.д. 19-20, 23-24/
3. -"-	МИТРОХИН Петр Иванович	прожив. сад б. Лапшина, 615 отд. сап. бат. /л.д. 17-18, 25-26/.
4. -"-	КРИПАКОВ Иван Яковлевич	тоже /л.д. 21-22/

СЛЕДОВАТЕЛЬ ОО НКВД 335 с.д.
Сержант госуд. безопасности
/ЧЕРНЫШЕВ/

Фото 15-16. Звинувачувальний висновок Особливого відділу НКВС 335 сд по справі Ф.Є. Гуренок. 1941 р.

(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 13742-с.«Кримінальна справа Ф.Є. Гуренок». – Арк. 30)

"УТВЕРЖДАЮ"
НАЧ.3 ОТД.БАТ.СБО ЧФ
БАТАЛЬОННЫЙ КОМИССАР
/РАСКОЛЬНИКОВ/ В.Располинтев
"29" ноября 1941 г.

Обвинительное заключение утверждено. Военный прокурор Дивизионный юрист ... 9/XII-1941

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ

По делу № 141 по обвинению НОВИЦКОГО Николая Михайловича по ст. 58-10 ч.II УК Груз.ССР.

7-го ноября 1941 года в 3 Отделение Батумского Сектора Береговой Обороны ЧФ был доставлен с крейсера "Красный Крым" красноармеец 265-го корпусного артиллерийского полка – за проведение контрреволюционной агитации /л.д.1-2/.

Произведенным расследованием установлено, что НОВИЦКИЙ Николай с 3.XI по 6.XI-1941 г. в пути следования из Севастополя в г.Батуми на крейсере "Красный Крым" среди раненых бойцов Красной армии и ВМФ проводил контрреволюционную агитацию, направленную на подрыв оборонной мощи Советского Государства, восхвалял фашистский строй Германии и распространял провокационные слухи, заявляя, что командование Красной армии во время боя убегает с фронта, что взаимодействия частей Красной армии отсутствуют, что Советские самолеты бьют по Советским войскам, что немецкие войска разгромят Советский Союз. /л.д.8,9,11, 12/.

Расследованием также установлено, что НОВИЦКИЙ хорошо зная о том, что солдаты и командиры немецкой фашистской армии чинят зверства и насилия над красноармейцами, попавшими в плен, пропагандировал среди тех же бойцов обратное, заявляя что солдаты и командиры и немецкой армии с пленными красноармейцами обращаются очень хорошо, угощают их вином, папиросами, предоставляют им отдых и отпускают домой./л.д.8,9,11,12/.

Фото 17.

17

2.

Допрошенный в качестве обвиняемого НОВИЦКИЙ в пред"явленном ему обвинении признал себя виновным. /л.д.20,21,22,23/.

На основании материалов предварительного расследования:

НОВИЦКИЙ Николай Михайлович, 1911 г. рождения, уроженец села Алексеевки, Врадневского района Одесской области из крестьян-середняков, женат, образование 4 группы, беспартийный, не судим красноармеец 265 корпусного артиллерийского полка, не судим,

ОБВИНЯЕТСЯ:

в том, что с 3-го ноября по 6-е ноября 1941 года в пути следования из Севастополя в г.Батуми на крейсере "Красный Крым" проводил контрреволюционную агитацию т.е. в преступлении, предусмотренном ст.58-10 ч.2 УК Груз.ССР.

На основании ст.57 временных правил производства предварительного расследования по уголовным делам Груз ССР настоящее дело направляется Военному Прокурору 9 Горно-Стрелк.Дивизии, для представления в Военный Трибунал.

Обвинительное заключение составлено в г.Батуми 29-го ноября 1941 года.

ЗАМ.НАЧ.3 ОТД.ВСБО ЧФ
СТАРШИЙ ПОЛИТРУК /ИВАНОВ/

СПРАВКА:- Обвиняемый НОВИЦКИЙ Н.М. содержится в Батумской тюрьме с 7 ноября 1941 г. и дальнейшим содержание перечисляется за Военным Прокурором 9 горно-стр.дивизии.

Вещественных доказательств по делу нет.

ЗАМ.НАЧ.3 ОТД.ВСБО ЧФ
СТАРШИЙ ПОЛИТРУК /ИВАНОВ/

Фото 17-18. Звинувачувальний вирок по справі М.М. Новіцького. 1941 р.
(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 11516-с. «Кримінальна справа Новіцького М.М.». – Арк. 26-27)

-14-

Революционному трибуналу 226 с.д.

От Красноармейца Горицына С.Ф.

[illegible]

Заявление

Прошу Революционный трибунал 226 с.д. вынесший приговор 24.11.41 г. к растрелу, заменить посылкой на передовую линию фронта, где я себя оправдаю в борьбе с озверелым фашизмом и буду его уничтожать до последнего своего дыхания. Я буду без оговорочно выполнять все приказания командиров. Я буду бить врага до последнего его уничтожения. Этим сотру грязное пятно перед советским народом.

Фото 19. Звернення червоноармійця С.Ф. Горіцина до Військового трибуналу 226 сд з проханням замінити смертний вирок відправкою на передову лінію фронту. 1941 р.

(Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр. 11375-с. «Кримінальна справа. Горицина С.Ф». – Арк. 14.)

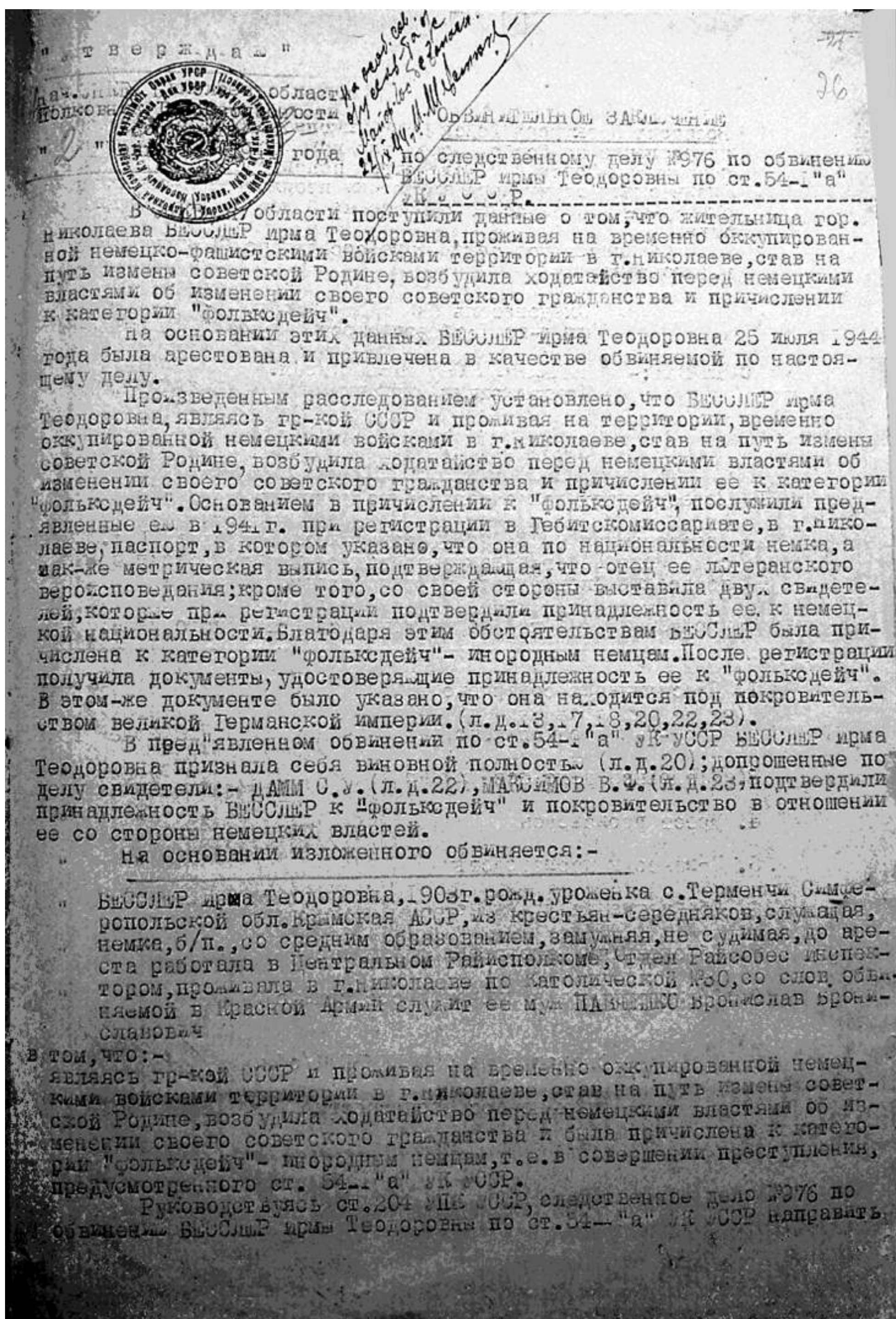

"Утверждаю"
Нач. ... области
Полковник ... ости
"2" ... года

ОБВИНИТЕЛЬНОЕ ЗАКЛЮЧЕНИЕ

по следственному делу №976 по обвинению БЕССЛЕР Ирмы Теодоровны по ст.54-1"а" УК УССР.

В ... области поступили данные о том, что жительница гор. Николаева БЕССЛЕР Ирма Теодоровна, проживая на временно оккупированной немецко-фашистскими войсками территории в г.Николаеве, став на путь измены советской Родине, возбудила ходатайство перед немецкими властями об изменении своего советского гражданства и причислении к категории "фольксдейч".

На основании этих данных БЕССЛЕР Ирма Теодоровна 25 июля 1944 года была арестована и привлечена в качестве обвиняемой по настоящему делу.

Произведенным расследованием установлено, что БЕССЛЕР Ирма Теодоровна, являясь гр-кой СССР и проживая на территории, временно оккупированной немецкими войсками в г.Николаеве, став на путь измены советской Родине, возбудила ходатайство перед немецкими властями об изменении своего советского гражданства и причислении ее к категории "фольксдейч". Основанием в причислении к "фольксдейч" послужили предявленные ею в 1941 г. при регистрации в Гебитскомиссариате, в г.Николаеве, паспорт, в котором указано, что она по национальности немка, а так-же метрическая выпись, подтверждающая, что отец ее лютеранского вероисповедания; кроме того, со своей стороны выставила двух свидетелей, которые при регистрации подтвердили принадлежность ее к немецкой национальности. Благодаря этим обстоятельствам БЕССЛЕР была причислена к категории "фольксдейч"- инородным немцам. После регистрации получила документы, удостоверяющие принадлежность ее к "фольксдейч". В этом-же документе было указано, что она находится под покровительством великой Германской империи. (л.д.13,17,18,20,22,23).

В пред"явленном обвинении по ст.54-1"а" УК УССР БЕССЛЕР Ирма Теодоровна признала себя виновной полностью (л.д.20); допрошенные по делу свидетели:- ДАММ С.У. (л.д.22), МАКСИМОВ В.Ф. (л.д.23) подтвердили принадлежность БЕССЛЕР к "фольксдейч" и покровительство в отношении ее со стороны немецких властей.

На основании изложенного обвиняется:-

БЕССЛЕР Ирма Теодоровна, 1903г. рожд. уроженка с.Терменчи Симферопольской обл. Крымская АССР, из крестьян-середняков, служащая, немка, б/п., со средним образованием, замужняя, не судимая, до ареста работала в Центральном Райисполкоме, Отдел Райсобес инспектором, проживала в г.Николаеве по Католической №30, со слов обвиняемой в Красной Армии служит ее муж ПАВЛЕНКО Бронислав Брониславович

в том, что:-
являясь гр-кой СССР и проживая на временно оккупированной немецкими войсками территории в г.Николаеве, став на путь измены советской Родине, возбудила ходатайство перед немецкими властями об изменении своего советского гражданства и была причислена к категории "фольксдейч"- инородным немцам, т.е. в совершении преступления, предусмотренного ст. 54-1"а" УК УССР.

Руководствуясь ст.204 УПК УССР, следственное дело №976 по обвинению БЕССЛЕР Ирмы Теодоровны по ст.54-1"а" УК УССР направить

Фото 20. Фрагмент звинувачувального висновку у справі І.Т. Беслер. 1944 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1638. – Арк. 176)

Фото 21. Обкладинка фільтраційної справи Є. Перинги.
(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 16449)

ffice Department, United States of America
istration des Postes des États-Unis D'Amérique

red article } LETTER (1)
recommandé

RTLAND 13, ORE.

ailed at (déposé au bureau de poste de)

76-46-196012

on (le) under No. (sous le No.)

stmaster

and addressed to (et adressé à)

ature of article, if registered (letter, print,
ure de l'envoi, si recommandé (lettre, imprime,
If article is insured, cross out the word
S'il s'agit d'un envoi avec valeur déclarée, biffez
tered" and insert "Insured" after the word
"Recommandé" et insérez "avec valeur dé-
après le mot "Envoi."

2865

Return Receipt
Avis de réception

Stamp of office returning this receipt
Timbre du bureau distributeur

Return to } M. Mrs J. D. Cox
Renvoyez à

Street Address or
Rue et Numéro ou
P. O. Box No. } 3814 N.E. 10
Boîte Postale No.

Post Office at } Portland 13,
Bureau de Poste de

State } Oregon
État de

UNITED STATES OF AMERICA
États-Unis d'Amérique

Фото 22

The undersigned declares that the registered or insured (declared value) article described on other side was duly
Le soussigné déclare que l'envoi recommandé (ou avec valeur déclarée) mentionné d'autre part a été dûment

ivered on } ________________________, 19
é le

mp of delivering office
bre du bureau distributeur

SIGNATURE [1]

of the addressee (*du destinataire*)

of the postmaster of the delivering office
(*de l'agent du bureau destinataire*)

advice must be signed by the addressee or, if the postal regulations of the country of destination so provide,
doit être signé par le destinataire ou, si les règlements postaux du pays de destination le comportent, par l'agent
master of the delivering office, and then returned by first mail direct to the address on reverse side.
tributeur, et être renvoyé ensuite, par le premier courrier, directement à l'adresse au revers.

U. S. GOVERNMENT PRINTING OFFICE: 1929 5—4183

Фото 22-23. Аверс/реверс розписки репатріанта Онишко Н.А., який повернувся з американської зони окупації на територію СРСР.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 15716. – Арк. 23*)

Указать полное название органа, объявляющего розыск и его точный адрес: УМВД по Одесской обл. гор. Одесса

Исх. №

Дата ______ 194 г.

СОВ. СЕКРЕТНО 3

В. СРОЧНО

Сер. «К»

РОЗЫСКНОЕ ТРЕБОВАНИЕ

Начальнику 1 Спецотдела НКВД СССР

гор. МОСКВА

В соответствии с приказом НКВД СССР № 001221 от 28 сентября 1940 года, прошу объявить всесоюзный розыск репатрианта

(указать окраску учета или характер преступл.: шпион, троцкист, с-р, вор, соц. вред. элемент и т. п.)

а) скрывшегося от прохождения фильтрации из

(суда, следствия, агентурного наблюдения)

б) бежавшего из не прибыла к избранному месту жительства

(указать полное название и точный адрес тюрьмы, лагеря, ИТК, ссылки, спецтрудпоселка и т. п.)

Установочные данные:

1. Фамилия Годкан
2. Имя, отч. Просковья Лаврентьевна
3. Год рожд. 1916 4. Место рождения с. Михалково Кривоозерского района, Одесской обл.
5. Последнее место жительства по месту рождения

(указать точный адрес, в отношении заключенных — до ареста)

6. Профессия и специальность токарь
7. Последнее место работы и должность не известно

(в отношении заключенных — указать до ареста)

8. Национальность Украинка 9. Гражданство ссср
10. Партийность: а) в прошлом б/п

б) в настоящее время не известно бил. №

11. Образование малограмотная
12. Паспорт серии ____ № ____ кем и когда выдан Нет сведений
13. Дактоформула Нет сведений
14. В чем обвиняется или подозревается не прибыла к избранному месту жительства уклонилась от прохождения фильтрации.

(краткая суть материалов)

(в отношении осужденных, бежавших из заключения, ссылки и лиц, скрывшихся от суда и следствия, указать формулу обвинения и ст.ст. УК)

Фото 24.

15. Кем, когда, по какой статье, к чему и на какой срок осужден *Не известно*

16. Прошлые судимости *Нет сведений*

17. Каким органом ведется (велось) следствие, агентурная разработка и где хранится дело на скрывшегося *ОББ УМВД по Одесской области. Учетное дело хранится в 1 с/о МВД СССР*

18. Откуда, когда скрылся (бежал), при каких обстоятельствах, предполагаемое местонахождение и возможные пути следования *после прохождения проверки из лагеря № 164 гор. Бейт-Кроке, была направлена к избранному месту жительства и на 10е июля 1949 года не прибыла*

19. Как поступить в случае обнаружения разыскиваемого (арестовать и сообщить или направить — куда именно, установить наблюдение и сообщить — кому, куда) *Подвергнуть фильтрации, сообщить в УМВД по Одесской обл. гор. Одесса, 1 с/о МВД СССР.*

20. Каким прокурором санкционирован арест

(должность и фамилия)

21. Словесный портрет (нужное подчеркнуть)

1. **Рост:** высокий (свыше 170 см), низкий (до 165 см), средний, очень высокий, очень низкий.
2. **Фигура:** толстая, полная, средняя, худощавая, тонкая.
3. **Плечи:** приподнятые, опущенные, горизонтальные.
4. **Шея:** короткая, длинная, заметен зоб, выступает кадык.
5. **Цвет волос:** светлые, русые, темнорусые, черные, рыжие, с проседью, седые.
6. **Цвет глаз:** голубые, серые, зеленоватые, карие, черные.
7. **Лицо:** круглое, овальное, прямоугольное, треугольное, пирамидальное, ромбовидное.
8. **Лоб:** высокий, низкий, прямой, скошенный, выступающий.
9. **Брови:** прямые, дугообразные, широкие, узкие, сросшиеся.
10. **Нос:** малый, большой, толстый, тонкий, широкий. Спинка носа: вогнутая, прямая, выпуклая, с горбинкой. Основание носа: приподнятое, горизонтальное, опущенное.
11. **Рот:** малый, большой. Углы рта: опущены, приподняты.
12. **Губы:** тонкие, толстые, отвисание нижней губы, приподнятость верхней.
13. **Подбородок:** скошенный, прямой, выступающий, раздвоенный, с ямкой, с поперечной бороздой.
14. **Уши:** малые, большие, овальные, треугольные, квадратные, круглые. Оттопыренность ушей: верхняя, нижняя, общая. Мочка уха: сросшаяся, отдельная, наклонная, угловатая, овальная.

15. Особые приметы *Не известны*

(физические недостатки, увечья, повреждения, придатки: наросты, бородавки, лишние пальцы, пятна, рубцы, шрамы, болезненные движения тела, плешивость, ассиметрия лица, разноцветность глаз и другие)

татуировки (описание)

16. Прочие особенности и привычки *Не известны*

(картавит, заикается, грызет ногти, различные пальцевые манипуляции, жестикулирует (указать как), автоматизм, харкает, сплевывает и т. п.)

Фото 25.

4

22. Биографические данные

Годекан Прасковья Лаврентьевна 1916-го года рождения уроженец с. Мизсаново Кривоозерского района Одесской области б/ч Украинка малограмотная проживала на оккупированной территории вывезена в Германию

23. Родственные, личные и иные связи

Степень родства или характер связи	Фамилия, имя и отчество	Год рождения	Место рождения	Место жительства, работы и должность (в прошлом и настоящем)

Примечания: 1) Членов семьи перечислить всех, в том числе и детей.
2) Обязательно указать лиц, с которыми вел переписку из лагеря, тюрьмы, ИТК, ссылки.
3) Указать связи пособников побега, которые могут быть использованы беглецом и все иные известные связи (дружественные, преступные, интимные, служебные и т. п.)

Фото 26.

24. Другие сведения, способствующие розыску

а) Бежавший (скрывшийся) имеет документы *Нет сведений*

б) Одет *Нет сведений*

25. Какие были приняты меры местного розыска и их результаты:

Какие приняты меры	Результаты
а) Установочные мероприятия (кому, когда дано задание)	
б) Где проверен по оперативному учету и адресным бюро *1 с/о НКВД СССР, Кер. [illegible] г. Одесса и Первомайск*	*Не установлена*
в) Кому, какие даны запросы (№№ и даты) *Гайворонский и Кривоозерский РО НКВД Одесской обл*	*Не установлена*
г) Другие мероприятия *местный розыск*	*Не установлена*

Приложения: 1. Дактокарта

2. Фотокарточка

3. Материалы розыска

перечислить

И.О. Н-к УНКВД Одесской обл полковник

Подписи: 1) */Яковенко/*

Н-к 1с/о УНКВД Одесской обл майор

2) */[illegible]/*

(Право первой подписи розыскного требования предоставлено: в центре — н-ку отдела и его заместителю в республике, крае, области — Наркому внутренних дел, нач. УНКВД, нач. УРКМ и их заместителям, в транспортных органах — нач. ТО НКВД и РКМ, в особых отделах — нач. ОО округа, в лагерях — нач. опер-чекистского отдела).

Примечания: 1) Розыскное требование составляется по материалам следственного и агентурного дела, а в отношении бежавших из заключения и по личному делу.
2) Недостающие в деле сведения для розыскного требования (о связях, биографические и др.) должны быть добыты агентурным путем, в процессе местного розыска.
3) Словесный портрет и особые приметы составляются со слов лица, производившего следствие или разработку, со слов тюремной охраны и агентурным путем.

Фото 24-27. Анкетні дані на репатріантку П.Л. Подисканову-Пацкаль, надіслані начальником УМВС Одеської області керівнику 1-го Спецвідділу НКВС СРСР (м. Москва) з вимогою подати у всесоюзний розшук П.Л. Подисканову-Пацкаль у зв'язку з тим, що вона не прибула на місце свого попереднього проживання.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 16346. – Арк. 3-4)*

18
20

Сов. секретно. -

ОБЗОРНАЯ СПРАВКА. -

По фильтрационному делу на репатриированную Подысканову-Пацкаль Парасковью Лаврентиевну 1916 года рождения, уроженка с. Михалково Кривоозерского района, Одесской области, до выезда в Германию проживала в селе Михалково Кривоозерского района, Одесской области.

…сканова-Пацкаль в период временной оккупации Одесской области …ивала в селе Михалково, Кривоозерского района, Одесской области …да в сентябре м-це 1942 года выехала на территорию Германии

В апреле 1945 года Советскими войсками на территории Германии … освобождена и направлена для прохождения проверки в гор. ДЕЙЧ-…НЕ в проверочно -фильтрационный лагерь № 164. После прохожде-… фильтрации в проверочно фильтрационном лагере Подысканова-…каль направлена к прежнему месту жительства с. Михалково …озерского района, Одесской области, однако к месту своего …оянного места жительства до сих пор не прибыла, принятыми …ми местного розыска Подысканова-Пацкаль необнаружена и …о ее нахождения в настоящее время не известно.

НАЧ КРИВООЗЕРСКОГО РО МВД
МАЙОР /АРТЕМОВ/

…ода. -

Фото 28. Довідка по справі репатріантки П.Л. Подисканової-Пацкаль.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 16346. – Арк. 20)*

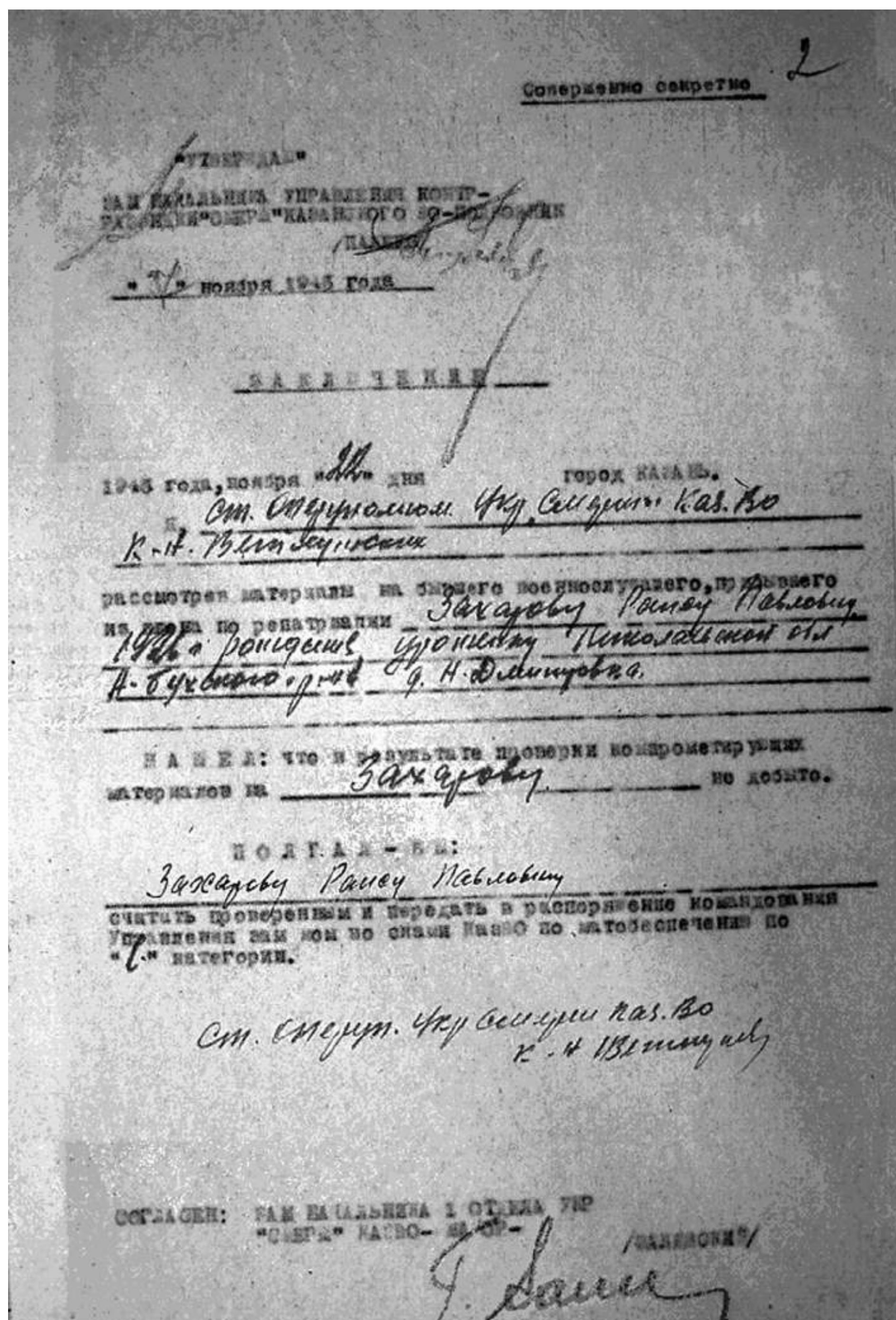

Совершенно секретно 2

"УТВЕРЖДАЮ"

ЗАМ НАЧАЛЬНИКА УПРАВЛЕНИЯ КОНТР-РАЗВЕДКИ "СМЕРШ" КАВКАЗСКОГО ВО-ПОЛКОВНИК

/[illegible]/

"[illegible]" ноября 1945 года

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

1945 года, ноября "[illegible]" дня город КАЗАНЬ.

Я, Ст. Оперуполном. Укр. Смерш Кав. ВО к-н [illegible]

рассмотрев материалы на бывшего военнослужащего, прибывшего из плена по репатриации Захарову Раису Павловну 1926 г. рождения уроженку Николаевской обл. Н-Бугского р-на д. Н. Дмитровка.

НАШЕЛ: что в результате проверки компрометирующих материалов на Захарову не добыто.

ПОСТАНОВИЛ:

Захарову Раису Павловну считать проверенным и передать в распоряжение командования Управления зам ком по связи КавВО по матобеспечению по "[illegible]" категории.

Ст. оперуп. Укр Смерш Кав. ВО к-н [illegible]

СОГЛАСЕН: ЗАМ НАЧАЛЬНИКА 1 ОТДЕЛА УКР "СМЕРШ" КАВВО - МАЙОР /[illegible]/

Фото 29. Висновок, зроблений УКР «СМЕРШ» Кавказького ВО в результаті перевірки репатріантки Р.П. Захарової, з пропозицією поновлення її у рядах Червоної Армії.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 8173. – Арк. 2)*

НКО

Отдел контрразведки „СМЕРШ"

по имеющимся материалам розыска арх. не проходит. Ковтун 7-III-47 г.

ОПРОСНЫЙ ЛИСТ

194 7 года марта месяца 5 дня Лагерь 226

1. Фамилия Ресер
2. Имя и отчество Иван Иванович
3. Дата рождения 1927 г. 17 ноября
4. Место рождения Николаевская обл. Владимирский р-н с. Мировка (рай. центр с. Владимировка)
5. Национальность немец. Гр-н СССР. В октябре 1944 г. принял немецкое подданство в г. Конин Польша
6. Партийность б/п. партстаж

№ партбилета

(когда и кем выдан партбилет)

7. Профессия и специальность колхозник
8. Последнее место жительства до призыва в армию по месту рождения
9. Последнее место работы и должность до призыва в армию работал рядовым колхозником в колхозе с. Мировка
10. Состав семьи Холост. Отец Иван Абрамович в 1941 г. при отходе Сов. Армии ушел вместе с ней. Где сейчас неизвестно. Мать Елена Яковлевна 43 лет. Сестры Анна 21 г. Елена 17 лет Мария 14 лет. До сентября 1945 г. проживали в д. Клейн Бесниц уезд Вестхавельланд пров. Бранденбург, после чего выехали в СССР через лагерь 226.

(близкие родственники, их имена, фамилии) (род занятий и адреса)

11. Образование (общее, специальное) 5 классов.

Приметы: рост средний, лицо длинное, нос тонкий курносый. Волосы светло русые глаза голубые. По русски говорит хорошо

Фото 30. Анкета, що заповнювалась репатріантами, які проходили спецперевірку у ВКР «СМЕРШ».

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 17975. – Арк. 2)*

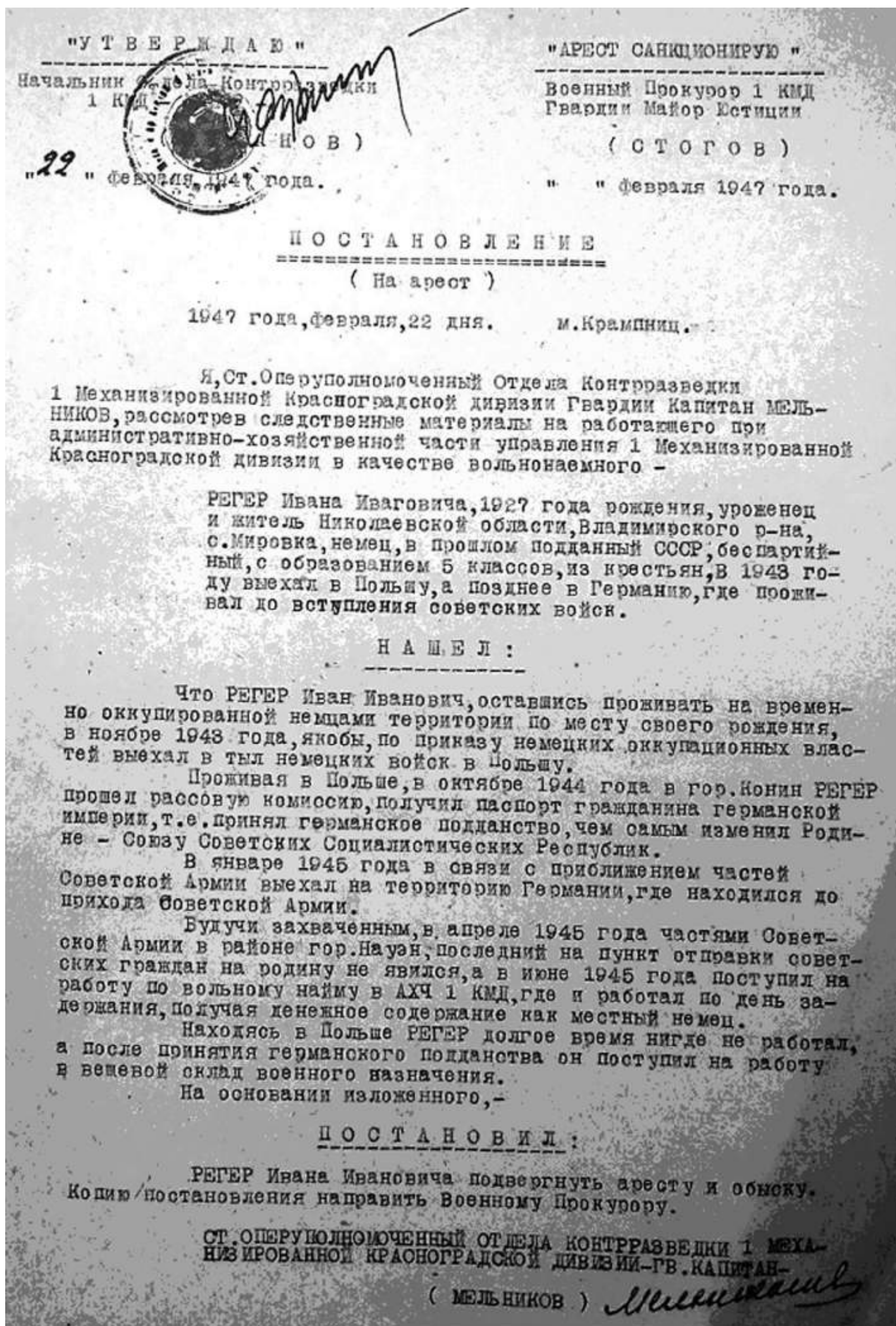

"У Т В Е Р Ж Д А Ю"

Начальник Отдела Контрразведки
1 КМД

(... Н О В)

"22" февраля 1947 года.

"АРЕСТ САНКЦИОНИРУЮ"

Военный Прокурор 1 КМД
Гвардии Майор Юстиции

(С Т О Г О В)

" " февраля 1947 года.

П О С Т А Н О В Л Е Н И Е
(На арест)

1947 года, февраля, 22 дня. м.Крампниц.

Я, Ст.Оперуполномоченный Отдела Контрразведки 1 Механизированной Красноградской дивизии Гвардии Капитан МЕЛЬНИКОВ, рассмотрев следственные материалы на работающего при административно-хозяйственной части управления 1 Механизированной Красноградской дивизии в качестве вольнонаемного –

РЕГЕР Ивана Иваговича, 1927 года рождения, уроженец и житель Николаевской области, Владимирского р-на, с.Мировка, немец, в прошлом подданный СССР, беспартийный, с образованием 5 классов, из крестьян, В 1943 году выехал в Польшу, а позднее в Германию, где проживал до вступления советских войск.

Н А Ш Е Л :

Что РЕГЕР Иван Иванович, оставшись проживать на временно оккупированной немцами территории по месту своего рождения, в ноябре 1943 года, якобы, по приказу немецких оккупационных властей выехал в тыл немецких войск в Польшу.

Проживая в Польше, в октябре 1944 года в гор.Конин РЕГЕР прошел рассовую комиссию, получил паспорт гражданина германской империи, т.е. принял германское подданство, чем самым изменил Родине – Союзу Советских Социалистических Республик.

В январе 1945 года в связи с приближением частей Советской Армии выехал на территорию Германии, где находился до прихода Советской Армии.

Будучи захваченным, в апреле 1945 года частями Советской Армии в районе гор.Науэн, последний на пункт отправки советских граждан на родину не явился, а в июне 1945 года поступил на работу по вольному найму в АХЧ 1 КМД, где и работал по день задержания, получая денежное содержание как местный немец.

Находясь в Польше РЕГЕР долгое время нигде не работал, а после принятия германского подданства он поступил на работу в вещевой склад военного назначения.

На основании изложенного,-

П О С Т А Н О В И Л :

РЕГЕР Ивана Ивановича подвергнуть аресту и обыску.
Копию постановления направить Военному Прокурору.

СТ.ОПЕРУПОЛНОМОЧЕННЫЙ ОТДЕЛА КОНТРРАЗВЕДКИ 1 МЕХАНИЗИРОВАННОЙ КРАСНОГРАДСКОЙ ДИВИЗИИ-ГВ.КАПИТАН-

(МЕЛЬНИКОВ) Мельников

Фото 31. Постанова на арешт репатріанта І.І. Регера, винесена в результаті його перевірки відділом ВКР «СМЕРШ» 1-ї механізованої Червоноградської дивізії.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 17975. – Арк. 11)*

„УТВЕРЖДАЮ“
Начальник Опер. Чек. отдела
ПФЛ МВД СССР № 0333
капитан (Чугуев)
„8“ – 1 – 194 г.

СОВЕРШЕННО СЕКРЕТНО

29

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

„5“ Октября 1947 года. Я Опер. Упол. Опер. Чек Отдела ПФЛ № 0333 МВД СССР Кагалецкий

рассмотрел имеющиеся проверочно-фильтрационные материалы в отношении Регер Ивана Ивановича, 1927 г. рожд. урож. Николаевской обл. Владимирского р-на, с. Мировка, нац. немец, из семьи, обр. 5 классов, со слов не судим

НАШЕЛ:

Что Регер с 1941 по 1943 проживал по месту рождения работал в колхозе у немцев. В ноябре м-це 43 как немец был эвакуирован в Польшу. Проживая в Польше принял немецкое подданство. С октября 1944 работал в вещевом складе. В январе м-це 1945 года добровольно выехал из Польши в Германию и работал у помещика. Освобожден в [illegible] 45 г. частями Красной Армии

Руководствуясь инструкцией МВД СССР № 63 за 1945 год

ПОСТАНОВИЛ:

Регер Ивана Ивановича считать проверенным и направить в промышленность

Опер. Упол. Опер.Чек. Отд. ПФЛ
МВД СССР № 0333 Кагалецкий

„СОГЛАСЕН“ Нач. отделения Опер. Чек. Отд. ПФЛ
МВД СССР № 0333

Ленинабадская тип. ОМП. Зак. № 953—.0000

Фото 32. Висновок фільтраційної комісії ПФТ №0333 від 05.10.1947 р. відносно подальшої долі І.І. Регера.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 17975. – Арк. 29*)

Фото 33. Рішення комісії Сталінського ПФП НКВС м. Макіївки (шахта ім. Леніна) про примусову передачу В.М. Змієвського в постійні кадри вугільної промисловості Донбасу.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 8328. – Арк. 9)*

Фото 34. Рішення комісії Єланецького ПФП про надання дозволу проживати А.І. Золотоноші у с. Григорівка без права виїзду за межі вказаного району.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 8356. – Арк. 12)*

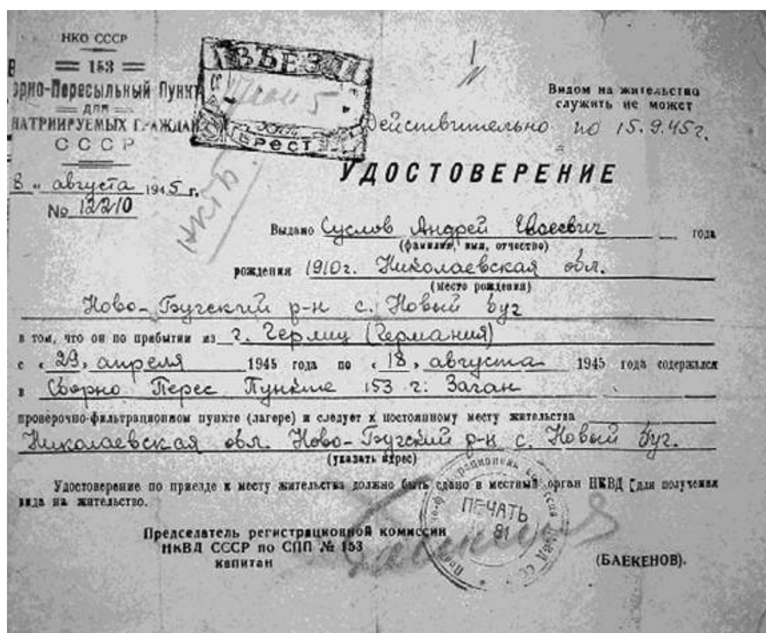
НКО СССР
= 153 =
Сборно-Пересыльный Пункт
= для =
репатриируемых граждан
СССР
8 „ августа 1945 г.
№ 12210

Видом на жительство служить не может

Действительно по 15.9.45 г.

УДОСТОВЕРЕНИЕ

Выдано Суслов Андрей Евсеевич года (фамилия, имя, отчество)
рождения 1910 г. Николаевская обл. (место рождения)
Ново-Бугский р-н с. Новый Буг
в том, что он по прибытии из г. Герлиц (Германия)
с « 23 » апреля 1945 года по « 18 » августа 1945 года содержался
в Сборно Перес. Пункте 153 г. Заган
проверочно-фильтрационном пункте (лагере) и следует к постоянному месту жительства
Николаевская обл. Ново-Бугский р-н с. Новый Буг. (указать адрес)

Удостоверение по приезде к месту жительства должно быть сдано в местный орган НКВД для получения вида на жительство.

Председатель регистрационной комиссии НКВД СССР по СПП № 153 капитан (БАЕКЕНОВ).

Фото 35. Тимчасове посвідчення, видане головою регістраційної комісії НКВС СРСР по ЗПП №153 А.І. Суслову для проїзду на постійне місце проживання у с. Новий Буг.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 20594. – Арк. 9)*

ИСПОЛНИТЕЛЬНЫЙ КОМИТЕТ НИКОЛАЕВСКОГО ОБЛАСТНОГО СОВЕТА ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ
10. мая 1946 г.
№ 849/11 ЗП
г. Николаев.

НАЧАЛЬНИКУ ВОКЗАЛА г. НИКОЛАЕВА.

Прошу выдать билета и отправить репатриантов, согласно письма НКПС за № 246/с гр. Стакрацкая Б.Ф.
едущих со ст. Николаев
на ст. Киселевка

Начальник Группы Эвакуации-Репатриации и Расселения при Облисполкоме
(НАКИТНЫЙ)

Никтип. им. В. И. Ленина 2085 – 1000

Фото 36. Клопотання Керівника Групи Евакуації-Репатріації та Розселення при Миколаївському облвиконкомі до начальника залізничного вокзалу м. Миколаєва про видачу квитків громадянці Б.Ф. Стакрацькій для проїзду до ст. Киселівка.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 20150. – Арк. 4)*

Утверждаю сов. секретно

Начальник УМВД Николаев. обл

полковник №1

(Сидоров)

"3" марта 1954 г.

Заключение

(по учетному делу)

27 февраля 1954 г. г. Николаев

Я, начальник 5 отделения 4 отдела УМВД Николаевской области ст. лейтенант Перевозов, рассмотрев материалы учетного дела на –

Сурженко Александра Иосифовича 1926 года рождения, уроженца с. Привольное, Привольнянского района, Николаевской области, из крестьян-бедняков, беспартийного, проживающего в г. Николоеве, работающего в 4 отделении милиции в должности милиционера

Нашел

Учетное дело на Сурженко заведено 20 августа 1948 года ОКР МГБ 8 гвардейской механизированной дивизии на основании материалов [redacted] [redacted] свидетельствующих о том, что Сурженко в период Великой Отечественной войны проживал на временно оккупированной немецкими войсками территории в селе Привольное, Привольнянского района, Николаевской области, дважды

Фото 37.

-2-

направлялся оккупационными властями на каторжные работы в Германию и при сомнительных обстоятельствах освобождался, однако в 1943 году был вывезен в Германию, находился в лагере, и работал на железнодорожном транспорте - сцепщиком. В 1945 году освобожден Советской армией. Проверкой через Привольнянское РО МВД установлено, что Сурженко в период временной оккупации проживал в селе Привольное, работал в сельхозобщине на рядовых работах. В 1943 году был насильно угнан на каторжные работы в Германию.

С 1945 по 1950 год Сурженко служил в Советской Армии, с 1950 по 1953 год служил стрелком в ОЛП - 139 УМВД Николаевской области, с 1953 по настоящее время работает в 4 отделении милиции г. Николаева в должности милиционера.

Связей, подлежащих взятию на учет, не имеет.

На основании изложенного

Полагал бы:

Учетное дело на Сурженко производством прекратить, и сдать на хранение в архив 1 спецотдела УМВД Николаевской области, оставив Сурженко на учете как бывшего за границей пособника немецким оккупантам.

Начальник 5 отд-я 4 отдела УМВД Ник. обл
Ст. лейтенант [signature] (Порывозов)

Согласен: Начальник 4 отдела УМВД Николаев. обл
подполковник [signature] (Макаров)

Фото 37-38. Висновок начальника 5-го відділення 4-го відділу УМВС Миколаївської області про припинення справи на колишнього остарбайтера О.Й. Сурженка та передачі матеріалів справи до архіву для зберігання на обліку як такого, «який був за кордоном…»

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 20521. – Арк. 1-2)*

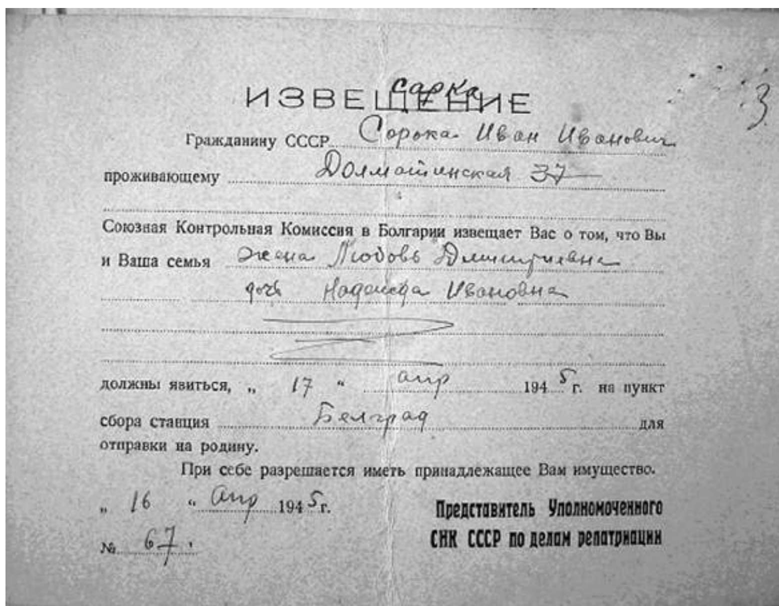

ИЗВЕЩЕНИЕ

Гражданину СССР Сорока Иван Иванович

проживающему Долмайинская 37

Союзная Контрольная Комиссия в Болгарии извещает Вас о том, что Вы и Ваша семья жена Любовь Дмитриевна

дочь Надежда Ивановна

должны явиться, „ 17 “ апр 1945 г. на пункт сбора станция Белград для отправки на родину.

При себе разрешается иметь принадлежащее Вам имущество.

„ 16 “ апр 1945 г.

№ 67.

Представитель Уполномоченного СНК СССР по делам репатриации

Фото 39. Повідомлення І.І. Сороці від Представника Уповноваженого РНК СРСР у справах репатріації в Болгарії, про необхідність прибуття його сім'ї на збірний пункт радянських громадян у м. Бєлграді для подальшої відправки на територію СРСР.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 18907. – Арк. 3)*

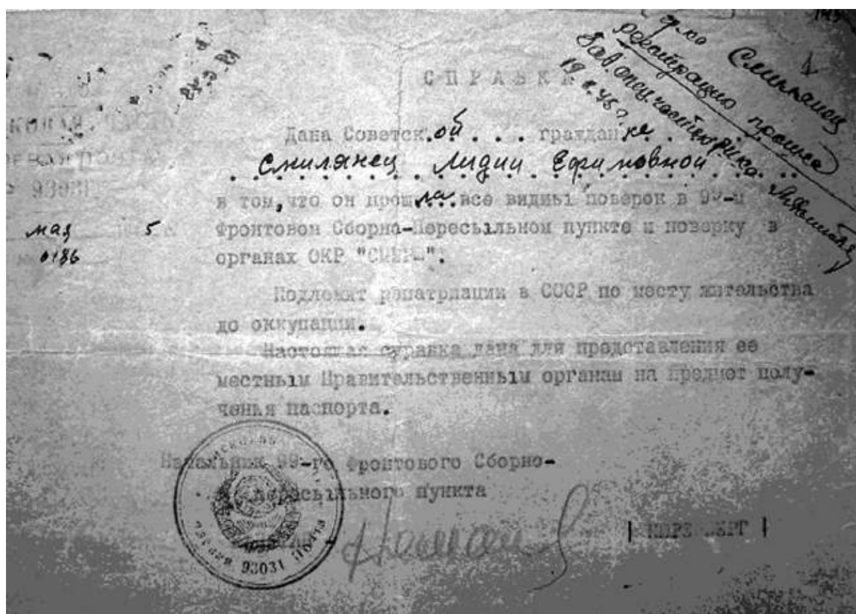

СПРАВКА

Дана Советской гражданке

Смилянец Лидии Ефимовне

в том, что она прошла все виды поверок в 99-м фронтовом Сборно-Пересыльном пункте и поверку в органах ОКР "СМЕРШ".

Подлежит репатриации в СССР по месту жительства до оккупации.

Настоящая справка дана для представления ее местным Правительственным органам на предмет получения паспорта.

Начальник 99-го фронтового Сборно-Пересыльного пункта

Фото 40. Довідка, видана на ім'я Л.Ю. Смілянець, що підтверджує проходження нею усіх перевірок у 99-му ЗПП м. Нюрнберга.

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 19775. – Арк. 1)

46
153

Сов.секретно.

СПРАВКА:

На репатрианта из американской зоны оккупации Германии.

РУДЕНКО Тимофей Дмитриевич,1926 г.р., уроженец г.Николаев,украинец,из рабочих,член ВЛКСМ,образование 5 кл., военнослужащий в/части 46145.

С 1941 года по 1943 год проживал на оккупированной территории по месту рождения,работал при немцах на судостроительном заводе. В августе 1943 года немцами вывезен в Германию, г.Вупперталь, вначале содержался в лагере в этом же городе,а затем работал на очистке города.

17 апреля 1945 г. захвачен американскими войсками и позднее передан Советскому командованию. Фильтрацию проходил в лагере № 228- г.Бельдич.

В Советскую Армию призван в июле 1945 г. Полевым Военкоматом и зачислен в 154 ВСД. Спецпроверка не закончена. Материалы фильтрации имеются.

Службу проходит в в/части 46145 в должности рядового солдата.

НАЧАЛЬНИК КОНТРРАЗВЕДКИ МГБ
ВОЙСКОВОЙ ЧАСТИ 44398:-

(ГРИБАНОВ)

"27" июля 1950 года.

Фото 41. Довідка, складена начальником контррозвідки МДБ в/ч №44398 на рядового Т.Д. Руденка (колишній військовополонений), у зв'язку з продовженням його спецперевірки органами МДБ.

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 18426. – Арк. 6)

На основании изложенного -

ПОЛАГАЛ-БЫ:

ТИМОШЕНКО Василия Павловина, разработкой прекратить, взяв его на оперативно-справочный учет по окраске "репатриант". Компрматериалы на него сдать на хранение в архиве отдела "А" УМГБ Николаевской области.

ПОМОПЕРУПОЛНОМОЧЕННЫЙ СНИГИРЕВСКОГО РОМГБ
Мл лейтенант /ЧУПИНА/.

СОГЛАСНЫ: НАЧАЛЬНИК СНИГИРЕВСКОГО РО МГБ
МАЙОР /ШЕВЧЕНКО/

НАЧАЛЬНИК 2 ОТДЕЛА УМГБ НИК ОБЛ
ПОЛКОВНИК /СОЛОМОНСКИЙ/

Фото 42. Висновок оперуповноваженого Снігурівського РВ МДБ про доцільність взяття фільтраційної справи В.П. Тимошенка на оперативно-довідковий облік за категорією «репатріант».
(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 20952. – Арк. 9*)

СОВ. СЕКРЕТНО

ЛИСТ ПРОВЕРКИ

Фамилия Девятко.

Имя Евдокия

Отчество Андреевна

Год рожд. 1920. 5. Место рожд. г. Николаев.

Кем и когда осужден

Когда и откуда бежал (скрылся) как репатриантка не прибывшая к избранному месту жительство

Примечание: заполняется в одном экземпляре на каждого объявляемого во всесоюзный розыск и направляется вместе с розыскными требованиями в 1 Спецотдел МВД СССР.

Фото 43.

РЕЗУЛЬТАТЫ ПРОВЕРКИ

1) Адресное бюро: г Николаеве

„1" XI 1950 г. Подпись

2) 1 Спецотдел МВД СССР

„ " 19 г. Подпись

Фото 43-44. Аркуш перевірки, що складався на кожного репатріанта, об'явленого у всесоюзний розшук.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 17960. – Арк. 5-6)*

Рутченково-2
2-Г.
СССР 52214

По учету ОКР НКО «СМЕРШ» ... НЕЗНАЧИТСЯ 30 XI 1944

Народный Комиссариат Обороны

Главное Управление Контрразведки „СМЕРШ"

ОПРОСНЫЙ ЛИСТ

194 4 года мая 27 дня ... лагерь

Фамилия Макаевский имя Ефим отчество Иванович

Год и место рождения 1914 г. ... Красноокнянский р-н

Национальность Украинец ... 4. Партийность б/п

партстаж ——, № партбилета ——, когда и кем выдан партбилет и где находится ——

. Профессия и специальность Не имею.

. Последнее местожительство, работы и занимаемая должность до призыва в Армию г. Первомайск, ул. Петровского № 55 – Работал ... грузчиком

7. Состав семьи жена Любовь Всеволодовна – 1913 г. сын Владимир – 1934 г. дочери: ... – 1932 г. ... – 1937 г. Тамара – 1943 г. проживают г. Первомайск, ул. Петровского № 55
(близкие родственники, их имена, фамилии, род занятий и адрес)

8. Образование (общее, специальное) малограмотный

9. Социальное происхождение Из крестьян-бедняков
(род занятий родителей и их имущественное положение)

10. Социальное положение (род занятий и имущественное положение) рабочий

11. Какими репрессиям подвергался: судимость, арест и другие (когда, каким органом и за что) в 1935 г. судим ... УНКВД по Одес. обл. ст. 54 ... отбыл

12. Служил ли в белых и других к-р армиях (когда и в качестве кого) не служил

13. Какие имеет награды (ордена, грамоты, оружие и др.) при Советской власти Не имеет

14. Когда и каким военным комиссариатом призван в армию Не призывался

15. Последняя должность и звание в Красной Армии (полное наименование войсковой части) Не служил

16. Находился ли в окружении или в плену (если в окружении, то название местности и в какой период) Прож. на оккуп. терр. с 3/VIII-41 г. по ...-44 г.

17. В каких лагерях военнопленных содержался, сколько времени Не содержался

Фото 45.

18. С кем из военнопленных содержался в этих лагерях — Не содержался

19. Допрашивался ли, кем и сколько раз за время нахождения в плену противника или за время пребывания на временно оккупированной территории (если подвергался репрессиям, указать каким органом, за что) — Не допрашивался

20. Когда и где (название местности), при каких обстоятельствах попал в плен или в окружение — В плену и окружении не был

21. Проживал ли на временно оккупированной противником территории (где, когда, у кого, сколько времени, чем занимался) — Проживал в г. Первомайске [illegible]

22. Служил ли в армии противника (сколько времени, где, должность и звание) — Не служил

23. Когда, где, сколько времени и кем работал или служил в административно-хозяйственных органах противника (полиция, комендатура, стража, управа, жандармерия и т. д.) — [illegible] рядовым

24. Когда, где и как освободился из лагеря противника или вышел из окружения — Не был

25. Если соединился с частями Красной Армии, партизанами или перешел линию фронта (указать когда и где, обстоятельства, фамилии лиц, которые могут подтвердить это) — Проживал в гор. Первомайске был освобожден частями РККА 27/III 44 года

26. Фамилия, имя, отчество и другие данные на лиц, которые могут подтвердить обстоятельства и факт пленения, нахождения в лагере, окружения противника, пребывание на оккупированной территории, освобождение из лагеря противника или выход из окружения и где эти лица находятся — [illegible] в гор. Первомайске могут подтвердить соседи: [illegible] ул. Декабристов № 15, [illegible] ул. Декабристов 19 [illegible]

27. Фиксировались ли допросы — нет

28. Когда и откуда прибыл в данный лагерь — Прибыл 19/VIII 44 г. из [illegible]

Подпись опрашиваемого [illegible]

Должность, звание и фамилия сотрудника, производившего опрос [illegible]

(подпись)

194[illegible] года [illegible] м-ца 27 дня

ИТ НКО. 2122

Фото 45-46. Анкета, що заповнювалась на репатріантів, які проходили спецперевірку в УКР «СМЕРШ».

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 13374. – Арк. 1)

24

Спецкомендатура МВД № 4 Ухтижемлаг МВД р-на [illegible] (категория учета)

(края) области Коми АССР республики

АНКЕТА

1. Фамилия, имя, отчество пол муж. жен.	Сидоренко Василий Николаевич
2. Менял ли за время нахождения на спецпоселении фамилию, имя и отчество и если да, то когда, в связи с чем, прежняя фамилия, имя и отчество.	Не менял
3. Год и место рождения	1917 г.р. Одесской области Домановский р-н село [illegible]
4. Национальность и родной язык	Украинец
5. Гражданство	СССР
6. Партийность	беспартийный
7. Образование: общее / специальное	5 классов
8. Специальность, профессия	десятник Агролесомелиорац.
9. Место работы, занимаемая должность или род занятий	Ухтижемлаг МВД ОЛП-14 Нормировщик Ухтижемлаг МВД [illegible]
10. Семейное положение	Женат
11. Состав семьи, проживающей совместно с выселенцем (перечислить степень родства, фамилии, имена, отчества и год рождения), и кто из них состоит на учете спецпоселения	Не состоящая на учете. Жена Скрябина Алевтина Николаевна 1909 г.р. Сын Скрябин Геннадий Евсеевич 1937 г.р.

Подпись выселенца Сидоренко

Фото 47.

12. Имеет ли членов семьи, находящихся на спецпоселении, проживающих отдельно, и где они расселены	Нет.
13	брат Сидоренко Семен Николаевич 1922 г.р. Николаевской области Вознесенский р-н село Александровка
13. Имеет ли близких родственников невыселенцев и их точный адрес, проживающих отдельно от выселенцев	
14. Служба в Советской Армии, последняя должность и звание	1938 по 1942 г радиомастер, старший сержант.
15. Был ли в плену и служил ли в воинских частях противника	с 7.1942 г по XII.1942 содержался в лагерях, с XII.1942 по 1945 г служил в Немецкой армии (Польша) [illegible]
16. Проживал ли на временно оккупированной противником территории (когда, где, чем занимался или где служил)	Не проживал
17. Был ли заграницей (в связи с чем, какой период времени и чем занимался)	Заграницей находился с XII 1942 по 7/1945. как военнопленный Служил в Немецкой Армии в Польше и Германии.
18. Судимость (когда, каким органом, за что и на какой срок осужден)	Несудим
19. Откуда и когда выселен. Когда прибыл на спецпоселение	~~Из гор. Ютербог ПФП 213 НКВД~~ 25/XII 1945 г. как репатриант. в Ухтижемлаг МВД ОЛП-1 25/1946 переведен на спецпоселение 26 ноября 1946 года
20. В каких районах, областях, краях, республиках проживал ранее на спецпоселении	Не проживал
21. Точный адрес выселенца-спецпоселенца в настоящее время (город, название улицы, № дома, селение, аул, сельсовет).	Ухтижемлаг М.В.Д. ОЛП-14 2 Ухта улица Рабочая дом № 11 кв. 3.

Сидоренко
(подпись выселенца)
Двадцать шестого февраля 1949 г.

Комендант ОЛП-14
(должность, звание, фамилия заполнившего анкету)
Л-нт Кузьмин
(подпись)

Фото 47-48. Анкетні дані репатріанта В.М. Сидоренка.
(*Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 8005. – Арк. 1-2)*

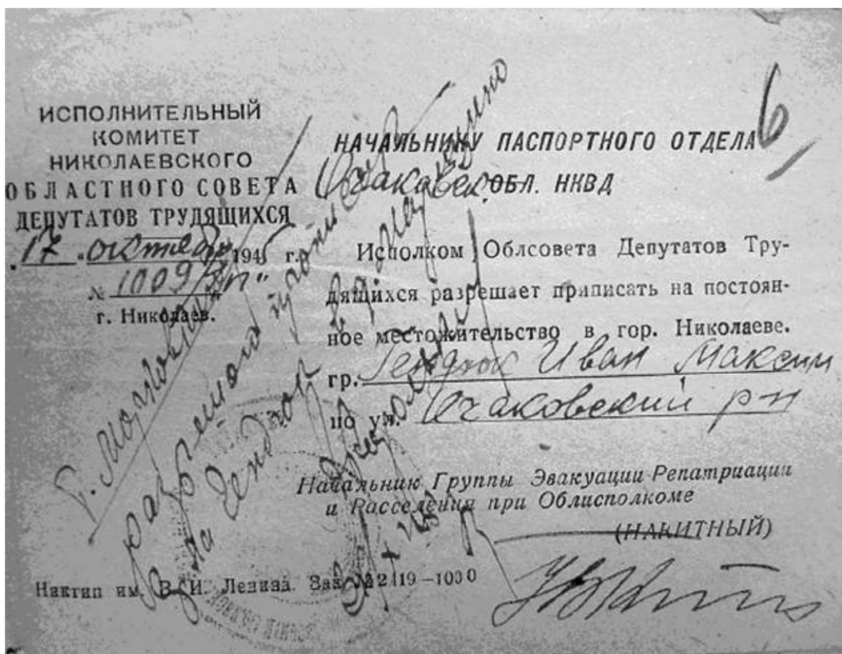

ИСПОЛНИТЕЛЬНЫЙ
КОМИТЕТ
НИКОЛАЕВСКОГО
ОБЛАСТНОГО СОВЕТА
ДЕПУТАТОВ ТРУДЯЩИХСЯ
17 октября 194_ г.
№ 1009/...
г. Николаев.

НАЧАЛЬНИКУ ПАСПОРТНОГО ОТДЕЛА 6
Очаковск. ОБЛ. НКВД

Исполком Облсовета Депутатов Трудящихся разрешает приписать на постоянное местожительство в гор. Николаеве.
гр. Гендюк Иван Максим
по ул. Очаковский р-н

Начальник Группы Эвакуации Репатриации
и Расселения при Облисполкоме
(НАКИТНЫЙ)

Нактип им. В.И. Ленина. Зак. №2119–1000

Фото 49. Телеграма Керівника Групи Евакуації-Репатріації та Розселення при Миколаївському облвиконкомі до начальника паспортного відділу РВ НКВС м. Очакова з дозволом приписати на постійне місце проживання І.М. Гендюк.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 4774. – Арк. 6)*

Фото 50. В.Я. Троянов, 1926 р. народження. До 30.08.1943 р. проживав у с. Бузьке, Вознесенського р-ну, Одеської обл. У 1943 р. насильно вивезений до Німеччини (остарбайтер). 11.04.1945 р. звільнений американськими військами у м. Ганновері, Німеччина. Рішенням комісії ПФП НКВС СРСР у Ворошиловградській області (назва населеного пункту нерозбірлива) від 27.05.1946 р. примусово переданий у постійні кадри вугільної промисловості Донбасу.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 21523. – Арк. 4)*

26. Кто может подтвердить изложенное в анкете:
а) за время пребывания в армии.
б) за время пребывания на советской оккупированной территории;
в) за время пребывания за границей, (указать фамилию, имя, отчество лиц, где они живут и чем занимаются)

27. Что хочет опрашиваемый сообщить о себе дополнительно — Ничего не имеет.

28. Куда опрашиваемый хочет ехать (точный адрес) и что делать

29. Перечислить все имеющиеся у опрашиваемого документы, кем когда они выданы и их №№ — Не имеет

Примечание: Если некоторые вопросы анкетным путем не будут выяснены, о них проверяемый должен быть допрошен отдельно.

Дактилооттиск указательного пальца правой руки

Место для фотокарточки

Подпись опрошенного

Анкета заполнена 27 мая 1946 г. в

проверочно-фильтрационном пункте НКВД СССР

(адрес пров.-фильтрац. пункта)

(должность, звание и фамилия (разборчиво) допросившего)

(подпись)

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

31 мая месяца 1946 г. из материалов проверочно-фильтрационного дела видно, что

(фамилия, инициалы)

РЕШЕНИЕ:

Председатель фильтр. комиссии

(должность, звание и фамилия (разборчиво)) (подпись)

Члены комиссии:

должность, звание и фамилия (подпись)

должность, звание и фамилия (подпись)

118—5000

Фото 51. Рішення комісії ПФП НКВС СРСР у Ворошиловградській області (назва населеного пункту нерозбірлива) про примусову передачу В.Я. Троянова у постійні кадри вугільної промисловості Донбасу.

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 21523. – Арк. 8)

Министерство Государственной Безопасности
Карело-Финской ССР

ДЕЛО ПОДЛЕЖИТ ВОЗВРАТУ В АРХИВ
КГБ Карело-Финской ССР

(категория учета)

ФОНД СЕКРЕТНОГО
ДЕЛОПРОИЗВОДСТВА

Личное фильтрационное дело
РЕПАТРИАНТА

Фамилия Трофимов
Имя Андрей
Отчество Александрович

Арх № 42713 Начато 4105
Окончено
8168 Арх. № 5634

Фонд № 5859
Опись № 1
Дело № 21470

3960

Фото 52. Обкладинка фільтраційної справи на репатріанта А.О. Трофімова.
(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 21470)*

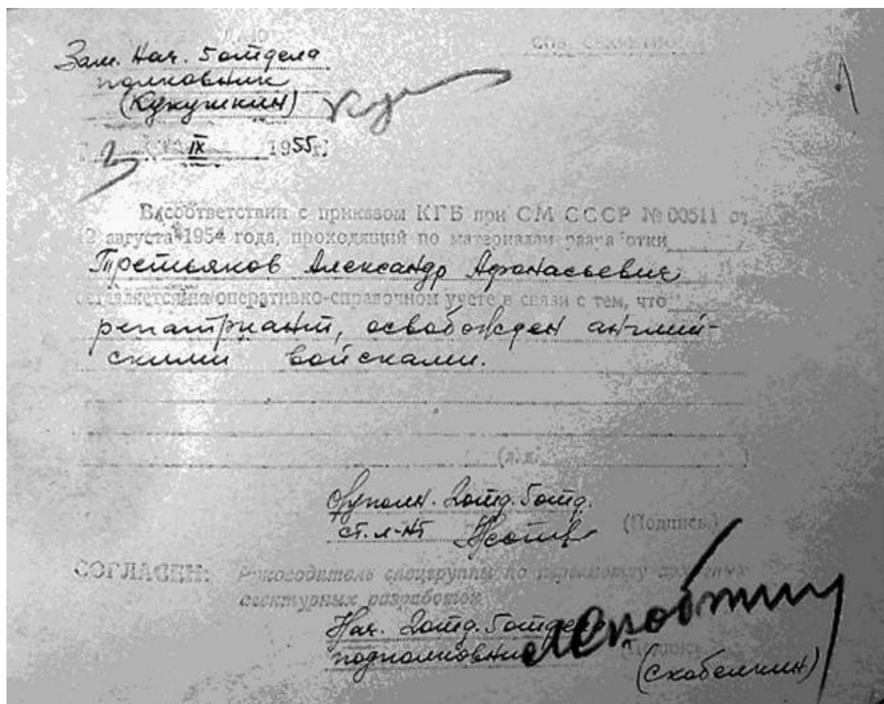

Зам. Нач. 5 отдела
полковник
(Кукушкин)

2 .IX. 1955 г.

В соответствии с приказом КГБ при СМ СССР № 00511 от 2 августа 1954 года, проходящий по материалам разработки

Третьяков Александр Афанасьевич

оставляется на оперативно-справочном учете в связи с тем, что

репатриант, освобожден английскими войсками.

(л.д.)

Оперупол. 2 отд. 5 отд.
ст. л-нт

(Подпись)

СОГЛАСЕН: Руководитель спецгруппы по пересмотру архивно-агентурных разработок

Нач. 2 отд. 5 отдела
подполковник

(Скобелкин)

Фото 53. Директивна вказівка керівника спецгрупи КДБ Миколаївської області по перегляду архівно-агентурних розробок про залишення на обліку О.А. Третьякова по категорії «репатріант, звільнений американськими військами».

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 21408. – Арк. 1)

Фото 54. Ржевицька П.М. (справа), 1919 р. народження. До 11.04.1944 р. проживала у м. Миколаєві. У 1944 р. насильно вивезена до Румунії (остарбайтер). 12.10.1944 звільнена радянськими військами у м. Галаці. Рішенням комісії ПФТ НКВС СРСР у м. Болграді Ізмаїльської області від 19.11.1944 р. направлена за місцем проживання з подальшою агентурною розробкою органами КДБ та взяттям на спецоблік.

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 18146. – Арк. 11)

Фото 55. Ставенко М.К.
Рішенням комісії ПФТ НКВС СРСР у м. Дарцкемец Калінінградської області від 09.08.1946 р. виселений з Калінінградської у Миколаївську область (Березнегуватський р-н, с. Любомирівка) як «сумнівний елемент».

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 20132. – Арк. 7*)

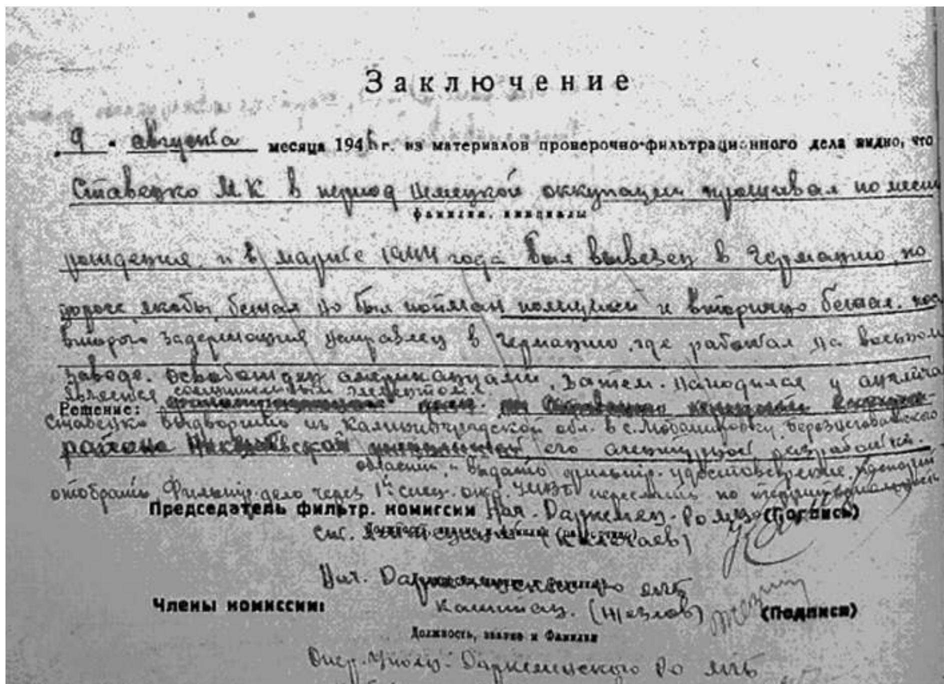

Заключение

«9» августа месяца 1946 г. из материалов проверочно-фильтрационного дела видно, что Ставенко М.К. в период немецкой оккупации проживал по месту
фамилия, инициалы
рождения, и в марте 1944 года был вывезен в Германию, по дороге якобы бежал, но был пойман полицией и вторично бежал. После второго задержания направлен в Германию, где работал на военном заводе. Освобожден американцами. Затем находился у англичан.

Решение: Является сомнительным элементом. [illegible]
Ставенко водворить из Калининградской обл. в с. Любомировку Березнеговатского района Николаевской области, и выдать фильтр-удостоверение, [illegible] отобрать. Фильтр. дело через 1-й спец. отд. УМВД переслать по территориальности [illegible]

Председатель фильтр. комиссии Нач. Дарцкемен. РО МВД (подпись)
Ст. [illegible] ([illegible])

Члены комиссии: Нач. Дарцкеменского РО МВД капитан ([illegible]) (подпись)
Должность, звание и фамилия
Опер. уполн. Дарцкеменского РО МВД

Фото 56. Копія висновку ПФТ НКВС СРСР у м. Дарцкемец Калінінградської області стосовно М.К. Ставенко.

(*ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 20132. – Арк. 7*)

Заполняется оперативным сотрудником проверочно-фильтрационной комиссии со слов проверяемого

АНКЕТА

гражданина СССР, возвратившегося в СССР через Румынскую границу

Фамилия, имя, отчество. Если фамилия, имя, отчество изменены, то когда, почему и какую фамилию носил до изменения	Колесниченко Иван Кириллович
Год, месяц и число рождения	19/VIII-1922 г.
Место рождения (республика, край, обл., район, село по новому адм. делению)	с. [illegible], Варваровского р-на, Николаевской обл.
Последнее местожительство и адрес: а) до начала войны или призыва в армию б) до убытия за границу	а) с. [illegible], Варваровского р-на, Николаевской обл.
Национальность, родной язык, каким иностранным языком владеет, в какой степени	Украинец, родной язык — украин. Иностранным языком не владею
Партийность. В какой организации состоял до оккупации (плена)	Беспартийный.
Где находятся парт., комсомольские документы (когда, куда, кому сдал, порвал, отобраны оккупантами, где, кем)	Партдокументов нет.
Образование, когда, где учился, что окончил	в 1937 г. в своем селе окончил 5 классов.
Профессия, специальность	Тракторист.
Судимость при Сов. власти (кем, когда, за что и меры наказания)	При Сов. власти не судился.

Сведения о трудовой деятельности до оккупации или призыва в Красную Армию, начиная с 1939 года:

Даты: Поступления	Даты: Увольнения	Название учреждения, предприятия	Должность, выполняемая работа	Адрес учреждения, предприятия (респубд., край, обл., район, село)
1939	1941 г.	колхоз Червоной Орд.	Рядовой колхозн.	с. [illegible], Варваровского р-на Николаевской обл.

Отношение к воинской службе (род войска, последнее звание, кадровый или призван во время войны, когда и каким военкоматом)	1/IV-1944 г. призв. в РККА Варваровским РВК, служил с 1944 г. рядовым.
Участие в боевых операциях (где, когда, в составе каких частей, был ли ранен, контужен. Награды за боевые операции.	В составе 610 полка [illegible] в боях Бессарабии, в [illegible] ранен в левую руку и ногу, контужен на 80%.

Фото 57.

14. Прохождение службы в Красной Армии с 1939 г.:

Даты		Название (номер) части (в состав какого соединения и фронта входила часть)	Должность, звание	Местонахождение части
Зачисления	Отчисления			
1/IV-1944г.	21/V-1944г.	610 стр. полк, 173 дивизия 6 армии.	Стрелок, зв. нет.	Бесса[illegible]

15. Где, когда и при каких обстоятельствах попал в плен или окружение	в Молд. участвуя в боях на реке Днестре был окружен [illegible] своей части и 21/V-44г. [illegible] взят в плен.
16. При каких обстоятельствах попал на оккупированную советскую территорию	после пленения находился [illegible] Кишенёва, откуда 1/VII-44 увезен в Германию.
17. Сколько раз, когда, где задерживался, допрашивался военными, полицейскими органами, гестапо на оккупированной советской территории, по каким вопросам. Если судился, каким судом, за что, срок наказания, где отбывал, кем и когда освобожден; каким другим репрессиям подвергался (сам и семья) со стороны оккупантов	На оккупированной советской территории [illegible] властями не задерживался и не судился.

18. Сведения о роде занятий и месте жительства на оккупированной советской территории:

Даты		Название учреждения, предприятия, фамилия предпринимателя	Должность, выполняемая работа	Адрес местожительства
Поступления	Увольнения			
1941г.	IV 1944г.	работал в своем хозяйстве	разная работа	с. Непочев[illegible] Варваровск[illegible] р-на, [illegible]

После освобождения в апреле 1944г. с. Непочево Красной армией был призван в РККА.

19. Когда и при каких обстоятельствах попал на территорию воюющих с СССР стран или в оккупированную Германией страну (выяснить подробно, попал ли заграницу в качестве военнопленного, мобилизованного или выехал добровольно)	1/VII-44г. немецкими властями увезен в Германию в качестве военнопленного.
20. Вызывался ли за границей на допросы, кем, когда, в связи с чем. Если судился, где, когда, каким судом, за что, срок наказании, где содержался, при каких обстоятельствах и когда освобожден.	За границей на допросы не вызывался и не судился.

Фото 58.

. Сведения о роде занятий и месте жительства за границей: 2

Даты: Поступления	Даты: Увольнения	Название учреждения, предприятия, фамилия предпринимателя	Адрес учреждения, предприятия (страна, окр., уезд. город, село)	Какую работу выполнял и где жил (точный адрес) и по каким докум.
10/VIII 1944г.	1/IV 1945г.	Стеклянный завод	г. Оберкирхен (Германия)	Труб, 1944 в лагере 250 ч.

После освобожд. Английскими войсками с 1?/IV-45г. по 23/V-45г. находился в г. Фолингбостеле.

Служил ли в армиях воюющих с СССР стран или других воинских антисоветских формированиях (указать, в каких частях, когда, должность, звание)	В армиях воюющих с СССР стран не служил.
Кого из советских граждан знает как изменников Родине, предателей и пособников (указать, фам., имя, отч., установочные данные и в чем выражалась их изменническая деятельность и где они сейчас находятся)	Из советских гр-н, как изменников родины, предателей и пособников никого не знаю.
Когда и при каких обстоятельствах вернулся в СССР или прибыл на границу СССР (одиночным порядком или в группе (с кем), явился добровольно или задержан, кем, когда)	23/V-45г. Английскими войсками в числе других русских военнопленных передан в СССР в г. Ха[illegible]

Сведения о семье и близких родственниках (отец, мать, жена, дети, братья, сестры) по последним известным ему сведениям (с указанием года, даты)

Фамилия, имя и отчество	Возраст	Степень родства	Постоянное место жительства и род занятий до войны	Где проживают (адрес) и чем занимаются (по последним данным), если выбыли с постоянного места жительства (куда), погибли, умерли, откуда ему стало это известно
Колесниченко Кирилл Михайлов.	58	отец	с. Нетечи?, Харьковск. р-н, Николаев. обл. колхоз.	Оставался дома, с 1941г. сведений о нем не знаю.
Колесниченко Петр Кириллович	1926	брат	"	"

Фото 59.

26. Кто может подтвердить изложенное в анкете:
а) за время пребывания в армии;
б) за время пребывания на советской оккупированной территории;
в) за время пребывания за границей (указать фамилию, имя, отчество лиц, где они живут и чем занимаются) — [illegible]

27. Что хочет опрашиваемый сообщить о себе дополнительно — [illegible]

28. Куда опрашиваемый хочет ехать (точный адрес) и что делать — [illegible]

29. Перечислить все имеющиеся у опрашиваемого документы, кем, когда они выданы и их № — документов нет.

Примечание. Если некоторые вопросы анкетным путем не будут выяснены, о них проверяемый должен быть допрошен отдельно.

Дактило-тиск указательного пальца правой руки

Место для фотокарточки

Подпись опрошенного [illegible]

Анкета заполнена „19“ декабря 1945 г. в [illegible] проверочно-фильтрационном пункте НКВД СССР

[illegible]

(адрес пров.-фильтрац. пункта)

[illegible]

(должность, звание и фамилия (разборчиво) допросившего)

[illegible]

(подпись)

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

„20“ декабря месяца 1945 г. из материалов проверочно-фильтрационного дела видно что [illegible]

(фамилия, инициалы)

[illegible]

Решение: [illegible]

Председатель фильтр. комиссии [illegible]

(должность, звание и фамилия (разборчиво)) (подпись)

Члены комиссии: [illegible]

(должность, звание и фамилия) (подпись)

[illegible]

(должность, звание и фамилия) (подпись)

Фото 57-60. Анкета репатріанта І.К. Колісниченко, який повернувся на територію СРСР через німецький кордон. 1945 р.

(ДА Миколаївської обл. – Ф.-5859. – Оп. 1. – Спр. 13912. – Арк. 1-2)

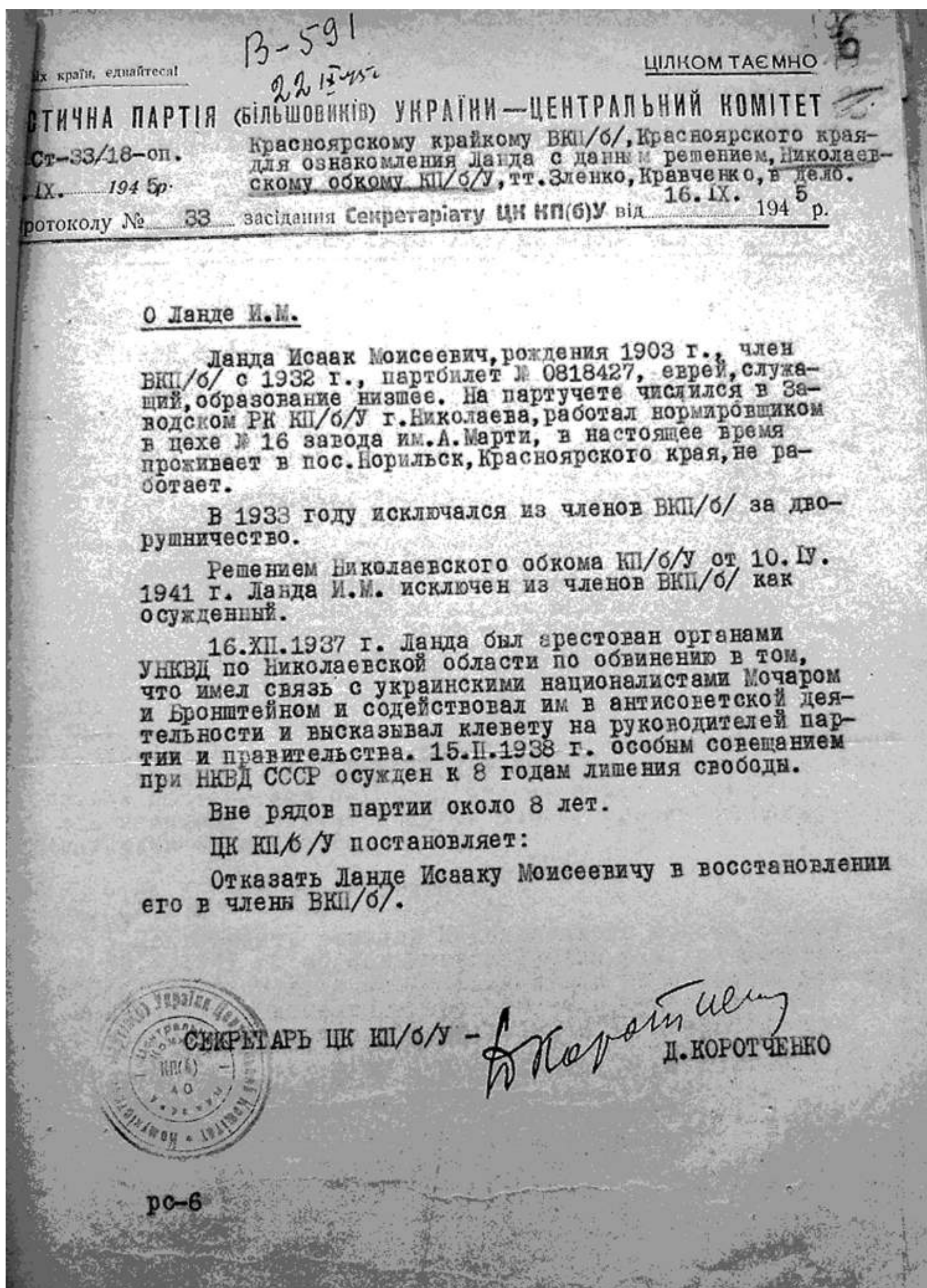

...х країн, єднайтеся!

ЦІЛКОМ ТАЄМНО

...ТИЧНА ПАРТІЯ (БІЛЬШОВИКІВ) УКРАЇНИ — ЦЕНТРАЛЬНИЙ КОМІТЕТ

...Ст-33/18-оп. ...IX. 194 5р.

Красноярскому крайкому ВКП/б/, Красноярского края- для ознакомления Ланда с данным решением, Николаевскому обкому КП/б/У, тт. Зленко, Кравченко, в дело.

...ротоколу № 33 засідання Секретаріату ЦК КП(б)У від 16.IX. 1945 р.

О Ланде И.М.

Ланда Исаак Моисеевич, рождения 1903 г., член ВКП/б/ с 1932 г., партбилет № 0818427, еврей, служащий, образование низшее. На партучете числился в Заводском РК КП/б/У г. Николаева, работал нормировщиком в цехе № 16 завода им. А. Марти, в настоящее время проживает в пос. Норильск, Красноярского края, не работает.

В 1933 году исключался из членов ВКП/б/ за двурушничество.

Решением Николаевского обкома КП/б/У от 10.IУ. 1941 г. Ланда И.М. исключен из членов ВКП/б/ как осужденный.

16.XII.1937 г. Ланда был арестован органами УНКВД по Николаевской области по обвинению в том, что имел связь с украинскими националистами Мочаром и Бронштейном и содействовал им в антисоветской деятельности и высказывал клевету на руководителей партии и правительства. 15.II.1938 г. особым совещанием при НКВД СССР осужден к 8 годам лишения свободы.

Вне рядов партии около 8 лет.

ЦК КП/б/У постановляет:

Отказать Ланде Исааку Моисеевичу в восстановлении его в члены ВКП/б/.

СЕКРЕТАРЬ ЦК КП/б/У - Д. КОРОТЧЕНКО

рс-6

Фото 61. Рішення секретаріату ЦК КП(б)У про виключення з лав комуністичної партії І.М. Ланду за зв’язок з українськими націоналістами. 1945 р.

(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-7. – Оп. 44. – Спр. 1. – Арк. 6)

Фото 62. М.І. Дукарт в оточенні словацьких військовослужбовців. Народилася у Миколаєві у 1920 р. В період ВВВ проживала у м. Миколаєві – активний учасник підпільного руху, дружина керівника Миколаївського підпілля В. Лягіна (Корнєва). Заарештована 02.07.1945 р. відділом контррозвідки «СМЕРШ». 04.04.1946 р. звинувачена у «зраді Батьківщині». Померла 19.05.1952 р. у Казанській психіатричній лікарні. Реабілітована у 1966 р.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1837.)

Стенограмма.

Дукарт

ПРОТОКОЛ ДОПРОСА

арестованной ДУКАРТ Магдалины Ивановны

от 20 марта 1946 года.

Допрос начат в 16 час.30 мин.
" окончен в 21 час.25 мин.

ДУКАРТ Магдалина Ивановна, 1920 г. рождения, урож. гор. Николаева, УССР, немка, гражданка СССР, быв. член ВЛКСМ с 1935г., со средним образованием, до войны преподаватель музыки в средней школе гор. Ленинграда.

Вопрос: Вы изменяли когда-либо вашу фамилию, имя и отчество?

Ответ: Нет, моя настоящая фамилия ДУКАРТ, имя и отчество Магдалина Ивановна. Эту фамилию и имя я ношу с момента моего рождения.

Вопрос: Ваше социальное происхождение?

Ответ: Дочь врача.

Вопрос: Назовите ваших родственников и укажите род их занятий?

Ответ: Мой отец - ДУКАРТ Иван Яковлевич, 1883 г. рождения, немец, врач нервопотолог водолечебницы гор. Николаева, умер в 1933г.

Моя мать - ДУКАРТ (урожденная ТРЕММЕЛЬ) Эмилия Иосифовна, 1888 г. рождения, немка, была домашней хозяйкой, после смерти мужа работала сестрой-хозяйкой туберкулезного санатория в гор. Николаеве.

Моя сестра АРАНОВИЧ (ДУКАРТ) Ангела Ивановна, 1908г. рождения (не точно), немка, до Отечественной войны работала пианисткой Дома культуры им. Володарского в Ленинграде. Проживала в г. Ленинграде, Правый берег Невы, д.50, кв.1.

Ее муж - АРАНОВИЧ Ефим Григорьевич, 1904 г. рождения (не точно), еврей, до войны работал экономистом в г. Ленин-

Дукарт

Фото 63.

2.-

граде, проживал там же совместно с женой (моей сестрой).

Брат - ДУКАРТ Яков Иванович, 1911 г. рождения, немец, до войны работал фельдшером поликлиники № 2 в г. Николаеве, ушел вместе с Красной Армией 12 августа 1941 года.

Сестра моей матери - СОКОЛОВА Флора Иосифовна, около 60 лет, немка, домашняя хозяйка, до войны проживала в г. Одессе - Малый переулок, 10.

Ее муж - СОКОЛОВ Василий Иванович, примерно тех же лет, русский, работал в Курортном Управлении гор. Одессы, репрессирован органами НКВД, примерно, в 1937-38 г.г.

Сестра моей матери - ШАРДТ Анна Иосифовна, свыше 60 лет, немка, домашняя хозяйка, проживает в гор. Лейпциге (Германия), Иоган-Георгштрассе, д. 7.

Ее муж - ШАРДТ Николай Николаевич, лет 65-ти, немец, работал в Управлении гор. Бромберга (Германия), откуда в январе 1945 года переехал в г. Лейпциг. В Германию они прибыли из Бессарабии в 1939 году и с тех пор проживают там безвыездно.

У них я проживала вместе со своей матерью с 12 декабря 1943г. до августа 1944г. За это время, с 5 января 1944г. по 5 января 1945г. я находился в туберкулезном санатории в Райбольсгрюнне (Саксония).

Брат моего отца - ДУКАРТ Эдуард Яковлевич, около 60-ти лет, немец, до Отечественной войны был агрономом в Апостолове (недалеко от Днепропетровска). В октябре 1943г. прибыл к нам в Николаев и через несколько дней выехал с семьей в Германию, проживал в Кульенбахе на Майне.

Его жена - ДУКАРТ Агата, лет 50-ти, немка, находилась на иждивении мужа, выехала в Германию вместе с мужем.

Брат моей матери - ТРЕММЕЛЬ Георгий Иосифович, свыше 65 лет, немец, находился на иждивении своего сына - ТРЕММЕЛЬ Эдуарда Георгиевича, примерно, 1911 г. рождения, немца, работавшего инженером в гор. Таганроге.

Его жена (мать Эдуарда) - ТРЕММЕЛЬ Маргарита, примерно тех же лет, немка, проживала в гор. Одессе и находилась на иждивении своей дочери Агнессы Георгиевны, примерно, 30-ти лет, являвшейся преподавательницей в гор. Одессе. Фамилия ее по мужу мне неизвестна.

Во время немецко-румынской оккупации г. Одессы в 1943г. они выехали в Германию и проживали в Вестфалии, адрес их мне неизвестен.

Других родственников у меня нет, за исключением 4-х сестер моей матери и одной сестры моего отца, их я не знаю и об их месте пребывания мне ничего неизвестно.

Дукарт

Фото 64.

Вопрос: С какого времени ваши родители без выезда проживали на территории Советского Союза?

Ответ: Мои родители по своему родословному исчислению относятся к немцам колонистам так называемого екатерининского времени, проживали на территории России с момента своего рождения. Отец мой окончил гимназию в гор. Николаеве и в 1904-5 году выехал в Германию для получения университетского образования. Он окончил университет в гор. Мюнхене и проживал там вместе с моей матерью до 1914 года. В начале 1914 г. они прибыли в Россию и с тех пор разновременно проживали в гор. гор. Одессе и Николаеве. За это время находились в ссылке в Сибире.

Вопрос: Чем вы занимались?

Ответ: В 1936 году будучи 16-ти летней я поступила в музыкальное училище гор. Николаева, где окончила первых два курса, затем в 1938 г. перевелась в гор. Ленинград на 3-й курс музыкально-педагогического училища, которое я окончила в 1940 году.

По окончании музыкального училища в гор. Ленинграде, я поступила на работу в 262 среднюю школу Дзержинского района гор. Ленинграда, где была преподавателем музыки.

В 1941 году из Ленинграда я выехала к своей матери в гор. Николаев на каникулы, где меня и застала война.

В 1937 году я вышла замуж за ШАХОВА Ивана Алексеевича, 1913 г. рождения, уроженца Курской области, старшего лейтенанта военно-морской службы на корабле "Безупречный". Постоянное место его службы было в гор. Севастополе. В связи с чем, фактически мне с ним жить не пришлось и я в 1941 году в апреле месяце вторично вышла замуж за МАКАРЕНКО Игоря Борисовича, 1911 г. рождения, уроженца гор. Севастополя. С ним я познакомилась в бытность его в Ленинграде в командировке и там же вышла за него замуж, но так как после женитьбы он все время находился в Севастополе, то я с ним разошлась и в 1941 г. 14-16 августа вышла третий раз замуж за КОРНЕВА Виктора Александровича, 1909 г. рождения, уроженца гор. Брянска. Под этой фамилией он находился и в подполье во время немецкой оккупации гор. Николаева.

Вопрос: Что еще вам известно о КОРНЕВЕ Викторе Александровиче?

Ответ: КОРНЕВ Виктор Александрович рассказал мне, что он был сотрудником органов НКВД СССР, имел звание майора, работал заместителем начальника отдела по разведке, что у него осталась от первого брака дочка по имени Татьяна, которая проживала у его сестры по имени Аня в гор. Ленинграде. В гор. Ленинграде у него еще проживала одна сестра по имени Зина и третья сестра по имени Соня проживала в гор. Москве, брат Николай проживал в гор. Алма-Ата. Я лично их никого не видела.

Дукат

Фото 65.

Со слов КОРНЕВА мне также известно, что он 5-го августа 1941 года по специальному заданию органов НКВД прибыл в гор. Николаев для руководства подпольной работой по всей Николаевской области на период временной оккупации ее немцами.

Вопрос: Кто вам известен из участников подполья, работавших с КОРНЕВЫМ?

Ответ: Из состава подпольной организации, руководимой КОРНЕВЫМ, мне были известны:-

СИДОРЧУК Александр Петрович, по прозвищу "Толстяк", лет 34-х, он участвовал при взрыве аэродрома в гор. Николаеве и при взрыве бензо-хранилища в порту гор. Николаева, где и погиб 2 ноября 1942 года.

НИКОЛАЕНКО Григорий, примерно, лет 30, с его слов, в прошлом работал на Харьковском тракторном заводе.
5 февраля 1943 года НИКОЛАЕНКО был арестован немцами вместе с моим мужем КОРНЕВЫМ Виктором Александровичем.

Некто Саша, лет 25-ти, уроженец Московской области, где он находится сейчас мне неизвестно.

Некто "Серенький" (прозвище, все время ходил в сером костюме), фамилию и имени его я не знаю, работал в одном из районов гор. Николаева, где находится в настоящее время, мне неизвестно.

Затем некто Борис, со слов моего мужа, он приехал из гор. Херсона. Где он находится в настоящее время, мне неизвестно.

Других я никого не помню.

Вопрос: А что вам известно о подпольной организации, работавшей под руководством КОРНЕВА?

Ответ: Подпольная организация, руководимая моим мужем КОРНЕВЫМ В.А., с его слов, в количественном отношении была очень большая. Я лично один раз была свидетельницей большого собрания, состоявшегося в нашей квартире. Количество, присутствовавших на этом собрании, мне неизвестно. Участников пропускали в нашу квартиру непосредственно мой муж, моя мать и лично я. Второй раз, как сказал КОРНЕВ, он был на собрании подпольной организации в другом месте.
Со слов КОРНЕВА также мне известно, что в гор. Николаеве было 3 подпольных организации - подпольная организация НКВД, руководимая моим мужем, ~~подпольная~~ партийная организация, в составе которой была врач туберкулезного санатория гор. Николаева ЛЮБЧЕНКО Мария Семеновна, жительница гор. Николаева и 3-я подпольная организация была оставлена воинскими частями Красной Армии.

…-партийная – верить Дукарт

Дукарт

Фото 63-66. Фрагмент протоколу допиту М.І. Дукарт.
(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-5859. – Оп. 2. – Спр. 1837. – Арк. 17-20)

Тюрьма Самбор

Копия
Секретно

ПРИГОВОР

Именем Союза Советских Социалистических Республик

1946 года июня 28 дня. гор. Самбор

Военный Трибунал Войск Министерства Внутренних Дел Дрогобычской области, - в составе:

Председательствующего капитана юстиции Пархачева

членов: Пиманова и Гуслаева

при секретаре старшине Волковой

с участием защиты в лице адвоката Онуфриенко, рассмотрев в закрытом судебном заседании дело по обвинению Галькив Иосифа Федоровича, 1911 года рождения, уроженца и жителя села Соколова Воля, Нижне-Устриковского района, Дрогобычской области, гр-на СССР, украинца, происходящего из крестьян-бедняков, б/П., имеющего образование семь классов, женатого, до ареста работавшего учителем в школе с. Соколова Воля, ранее со слов не судимого - в совершении преступления, предусмотренного ст. ст. 54-1а и 54-11 УК УССР.

Материалами предварительного и судебного следствия Военный Трибунал

Установил:

Галькив, проживая в с. Соколова Воля летом 1943 г. изменил Родине и добровольно вступил в так называемую "Организацию немецко-украинских националистов" "ОУН", ставившей своей задачей борьбу против Советской власти за создание самостийной Украины. В "ОУН" Галькив состоял до дня ареста, т. е. до 1 апреля 1946 года. Для маскировки своей контрреволюционной деятельности имел псевдо Скала.

Как член "ОУН" Галькив летом 1943 года был назначен станичным села Соколова Воля.

Исполняя обязанности станичного Галькив с членами "ОУН" проводил собрания, читал и распространял среди членов "ОУН" контрреволюционную националистическую литературу. Собирал для "ОУН" с граждан села продукты питания. За период 1943-44 г. г. Галькив через членов "ОУН" села, которые находились в его подчинении - всего девять человек собрал для "ОУН" ржи до 100 кгр., картофеля до 500 кгр., табаку до 5 кгр., печеного хлеба до 10 кгр. и около 500 злотых деньгами.

После освобождения Дрогобычской области от немцев, Галькив продолжал иметь связь с "ОУН", бандиты "УПА" неоднократно приходили к нему в дом. Пользуясь тем, что Галькив работал учителем, давал бандитам "УПА" тетради,

Фото 67.

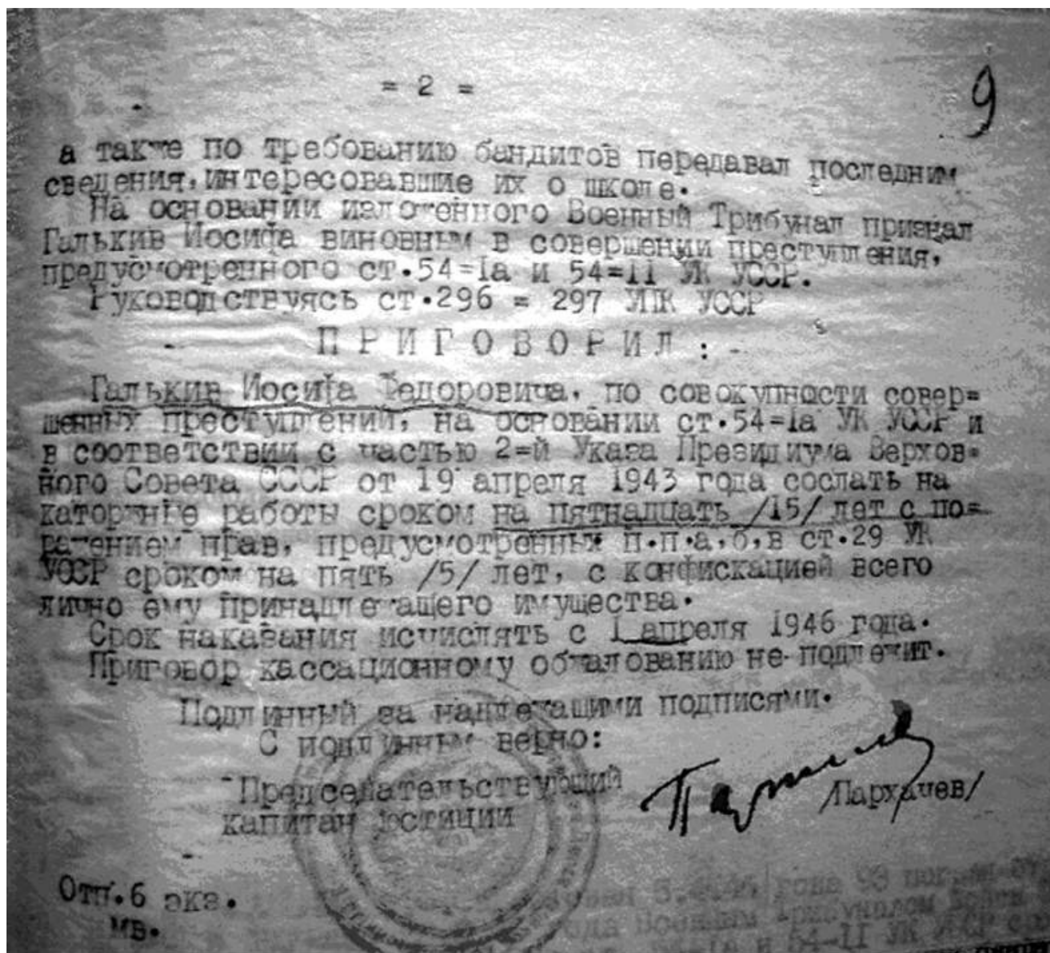

= 2 =

9

а также по требованию бандитов передавал последним сведения, интересовавшие их о школе.

На основании изложенного Военный Трибунал признал Галькив Иосифа виновным в совершении преступления, предусмотренного ст.54-1а и 54-11 УК УССР.

Руководствуясь ст.296 - 297 УПК УССР

ПРИГОВОРИЛ:

Галькив Иосифа Федоровича, по совокупности совершенных преступлений, на основании ст.54-1а УК УССР и в соответствии с частью 2-й Указа Президиума Верховного Совета СССР от 19 апреля 1943 года сослать на каторжные работы сроком на пятнадцать /15/ лет с поражением прав, предусмотренных п.п.а,б,в ст.29 УК УССР сроком на пять /5/ лет, с конфискацией всего лично ему принадлежащего имущества.

Срок наказания исчислять с 1 апреля 1946 года.

Приговор кассационному обжалованию не подлежит.

Подлинный за надлежащими подписями.

С подлинным верно:

Председательствующий
капитан юстиции /Пархачев/

Отп.6 экз.
мв.

Фото 67-68. Копія обвинувачувального вироку по справі Й.Ф. Гальківа, засудженого до 15 років ув'язнення у ВТТ за зв'язок з ОУН.

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 825. – Арк. 8-9).

Фото 69. Гальків Й.Ф., 1911 р. народження. Проживав у с. Соколова Воля Нижньо-Устриковського р-ну Дрогобицької області, вчитель початкової школи. 28.06.1946 р. за зв'язок з ОУН засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ та обмеження прав строком на 5 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 825. – Арк. 1)

л-825 · спецлаг 2 23/ 8 48

Сов. секретно

Выписка

протокола заседания Центральной комиссии МВД, МГБ и прокуратуры СССР 18 июля 1948 года по отбору заключенных, подлежащих перевозу из Норильлага МВД в особый лагерь МВД.

лючённый Галькив Иосиф Федорович

дения 1911 года, уроженец Соколова-Воля, Нижне-Устриковского р-на Дрогобычской обл. осужденный 28.6.46 г. в/трибуналом войск МВД Дрогобычской обл как националист на 15 лет КТР и п/п 5 лет

особоопасный государственный преступник подлежит содержанию в особом лагере МВД.

Протокол комиссии хранится в Норильлаге МВД

Начальник Спецотдела Норильлага МВД капитан (ЛОГИНОВ)

декабря 1948

З. 4627— Т. 2500 11-29-48

Фото 70. Витяг з протоколу засідання Центральної комісії МВС, МДБ і прокуратури СРСР від 18.07.1948 р. по відбору ув'язнених, що підлягають переводу із Норильтабу МВС до Особливого табору МВС.

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 825. – Арк. 11).

10

№ I

СОВ. СЕКРЕТНО

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

3 июля 1948 года

Норильск, Красноярского края

Комиссия в составе: заместителя начальника Норильского ИТЛ МВД по оперативно-чекист. работе подполковника Племянникова, представителя МГБ СССР подполковника Ромащенко ...курора Норильского ИТЛ МВД СССР Советника юстиции Случанко, рассмотрев личное дело ...825 отбывающего наказание в Норильском ИТЛ МВД заключенного:

ГАЛЬНИВ Иосифа Федоровича, 1911 года рожд., урож. и жит. Соколова-Воля, Нитис-Устриковского р-на, Дрогобычской области

НАШЛА:

ГАЛЬНИВ И.Ф. арестован 5.4.46 года 93 погран-отрядом МВД и осужден 28.6.46 года Военным Трибуналом войск МВД Дрогобычской области по ст. 54-Iа и 54-II УК УССР сроком на 15 лет КТР и 5 лет п/прав - член "ОУН" участник банды "УПА"

Конец срока 1.4.1961 года

На основании изложенного, руководствуясь приказом МВД СССР, МГБ СССР и Генерального ...курора СССР за № 00279,00108/72СС от 16 марта 1948 года,—

ПОСТАНОВИЛА:

Заключенного ГАЛТНИВ Иофифа Федоровича перевести в Особый лагерь МВД СССР

Председатель комиссии: Зам. нач. Норильского ИТЛ МВД по оперативно-чекистской работе подполковник (ПЛЕМЯННИКОВ)

Члены комиссии:

Представитель МГБ СССР подполковник (РОМАЩЕНКО)

Прокурор Норильского ИТЛ МВД Советник юстиции (СЛУЧАНКО)

З 1846—е Т 30000 6-5-48

Фото 71. Фрагмент висновку комісії при Норильському ВТТ МВС СРСР про необхідність переведення Й.Ф. Гальківа до Особливого табору МВС СРСР.

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 825. – Арк. 10).

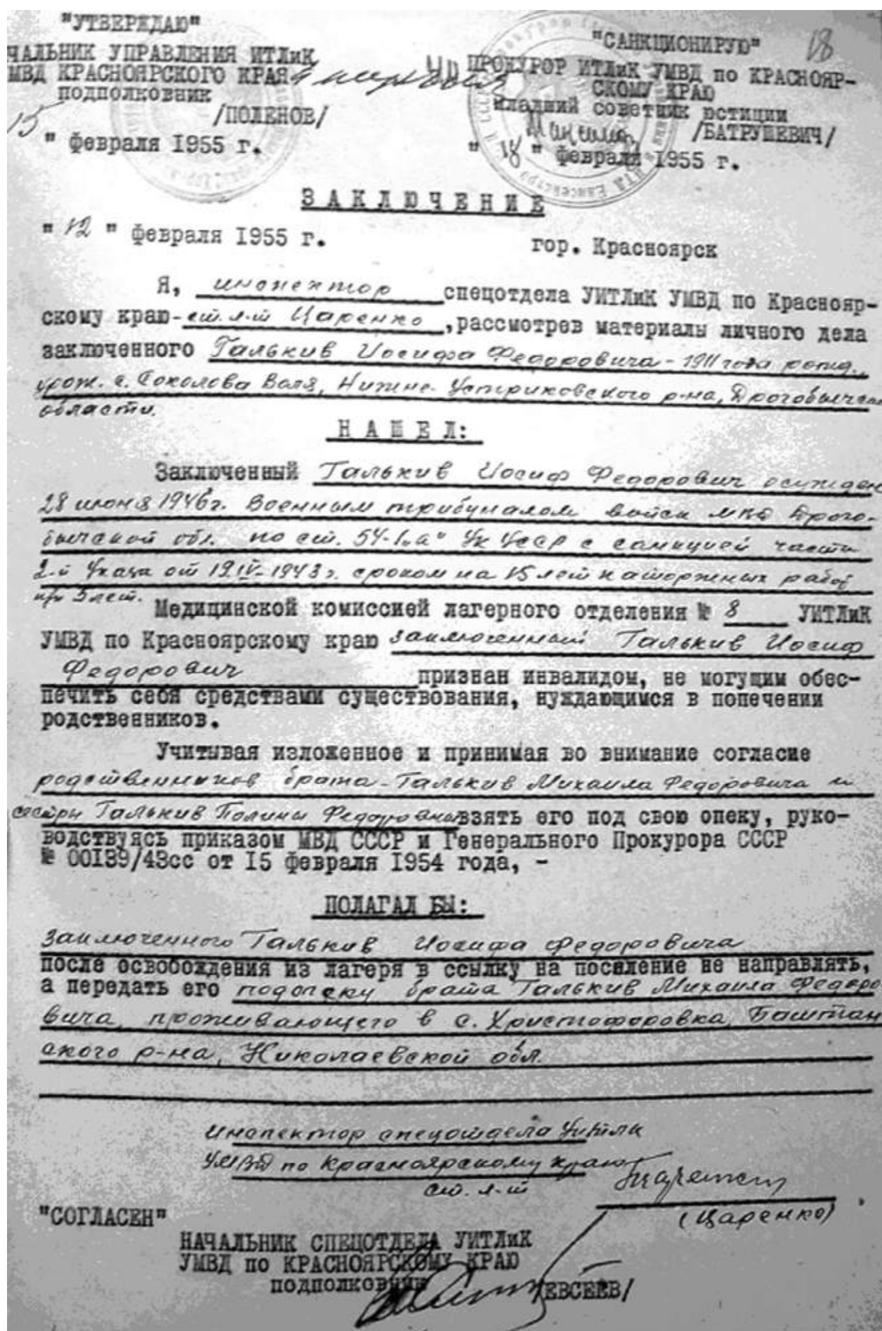

"УТВЕРЖДАЮ"
НАЧАЛЬНИК УПРАВЛЕНИЯ ИТЛиК
МВД КРАСНОЯРСКОГО КРАЯ
подполковник
/ПОЛЕНОВ/
"15" февраля 1955 г.

"САНКЦИОНИРУЮ"
ПРОКУРОР ИТЛиК УМВД по КРАСНОЯРСКОМУ КРАЮ
младший советник юстиции
/БАТРУШЕВИЧ/
"18" февраля 1955 г.

18

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

"12" февраля 1955 г. гор. Красноярск

Я, инспектор спецотдела УИТЛиК УМВД по Красноярскому краю - ст. л-т Царенко, рассмотрев материалы личного дела заключенного Галькив Иосифа Федоровича - 1911 года рожд., урож. с. Соколова Воля, Нижне-Устриковского р-на, Дрогобычской области.

НАШЕЛ:

Заключенный Галькив Иосиф Федорович осужден 28 июня 1946 г. Военным трибуналом войск МВД Дрогобычской обл. по ст. 54-1 "а" УК УССР с санкцией части 2-й Указа от 19.IV-1943 г. сроком на 15 лет каторжных работ пр. 5 лет.

Медицинской комиссией лагерного отделения № 8 УИТЛиК УМВД по Красноярскому краю заключенный Галькив Иосиф Федорович признан инвалидом, не могущим обеспечить себя средствами существования, нуждающимся в попечении родственников.

Учитывая изложенное и принимая во внимание согласие родственников брата - Галькив Михаила Федоровича и сестры Галькив Полины Федоровны взять его под свою опеку, руководствуясь приказом МВД СССР и Генерального Прокурора СССР № 00139/43сс от 15 февраля 1954 года, -

ПОЛАГАЛ БЫ:

Заключенного Галькив Иосифа Федоровича после освобождения из лагеря в ссылку на поселение не направлять, а передать его под опеку брата Галькив Михаила Федоровича, проживающего в с. Христофоровка Баштанского р-на, Николаевской обл.

Инспектор спецотдела УИТЛК
УМВД по Красноярскому краю
ст. л-т
(Царенко)

"СОГЛАСЕН"
НАЧАЛЬНИК СПЕЦОТДЕЛА УИТЛиК
УМВД по КРАСНОЯРСКОМУ КРАЮ
подполковник /ЕВСЕЕВ/

Фото 72. Висновок спецвідділу УВТТіК УМВС Красноярського краю про доцільність дострокового звільнення з ув'язнення Й.Ф. Гальківа та передачу його під опіку родичів.

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 825. – Арк. 18).

3-ео

СССР
МИНИСТЕРСТВО
ВНУТРЕННИХ ДЕЛ
УПРАВЛЕНИЕ МВД
Новосибирской области
4 спец отдел
18. мая 1955
№ 4/2/21- 5250
г. Новосибирск

Литер .

вх. № на № от 195 г.

Секретно

НАЧАЛЬНИКУ АТБАСАРСКОГО РОМ МВД
АКМОЛИНСКОЙ ОБЛАСТИ
ст.лейтенанту
тов. БАТЮТА
Г.Атбасар

На № 687 от 13.IУ 1955 года

КОПИЯ: СТ.ОПЕРУПОЛНОМОЧЕННОМУ 4 СПЕЦОТДЕЛА УМВД
НСО ПО НОВОСИБИРСКОМУ РАЙОНУ
ст.лейтенанту
тов.ЖАНАУРОВУ
Здесь

В связи с тем, что спецпоселенец БУРКАТ Антон Христьянович работает старшим трактористом Барышевской МТС Новосибирского района и директор МТС требует его возвращения к месту работы, просим обязать БУРКАТ Антона Христьяновича и его жену БУРКАТ Дору Филипповну немедленно возвратиться к месту прежнего поселения.

Порекомендуйте ему взять к себе мать в Новосибирскую область.

О результатах просим сообщить.

НАЧАЛЬНИК 4 СПЕЦОТДЕЛА УМВД
подполковник (ИВАНЧЕНКО)

НАЧ 2 ОТДЕЛЕНИЯ 4 СПЕЦОТДЕЛА
капитан (ЖУКОВ)

Фото 73. Копія телеграми УМВС Новосибірської області до начальника РВ МВС Акмолинської бласті з вимогою зобов'язати А.Х. Буркат та його дружину Д.Ф. Буркат повернутися до попереднього місця поселення.

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 1475. – Арк. 43).

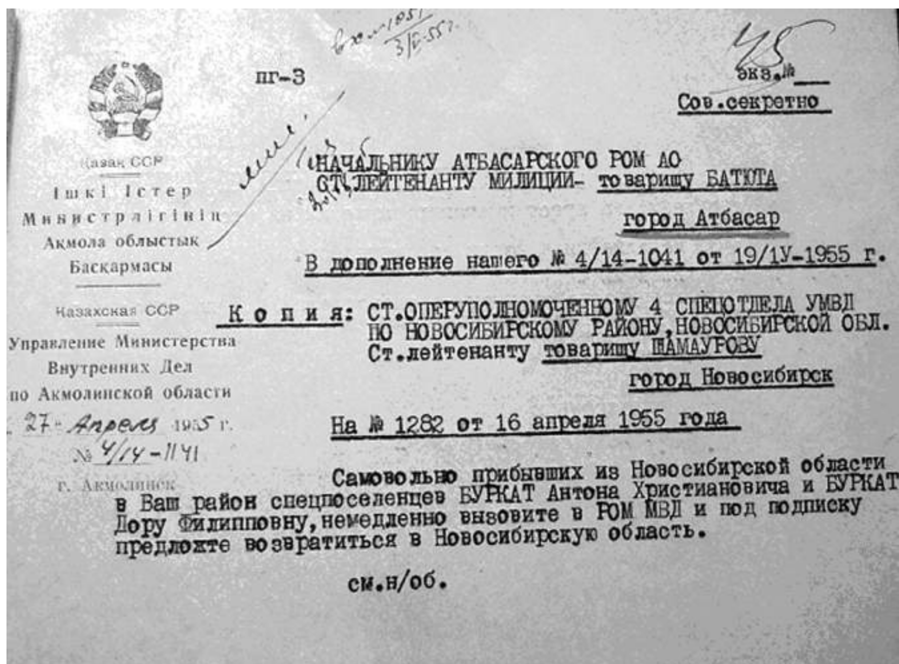

пг-3

45
экз.№

Сов.секретно

Казак ССР
Ішкі Істер
Министрлігінің
Акмола облыстық
Басқармасы

Казахская ССР
Управление Министерства
Внутренних Дел
по Акмолинской области
27 Апреля 1955 г.
№ 4/14-1141
г. Акмолинск

НАЧАЛЬНИКУ АТБАСАРСКОГО РОМ АО
СТ.ЛЕЙТЕНАНТУ МИЛИЦИИ- товарищу БАТЮТА
город Атбасар

В дополнение нашего № 4/14-1041 от 19/1У-1955 г.

Копия: СТ.ОПЕРУПОЛНОМОЧЕННОМУ 4 СПЕЦОТДЕЛА УМВД ПО НОВОСИБИРСКОМУ РАЙОНУ,НОВОСИБИРСКОЙ ОБЛ.
Ст.лейтенанту товарищу ШАМАУРОВУ
город Новосибирск

На № 1282 от 16 апреля 1955 года

Самовольно прибывших из Новосибирской области в Ваш район спецпоселенцев БУРКАТ Антона Христиановича и БУРКАТ Дору Филипповну,немедленно вызовите в РОМ МВД и под подписку предложите возвратиться в Новосибирскую область.

см.н/об.

Фото 74.

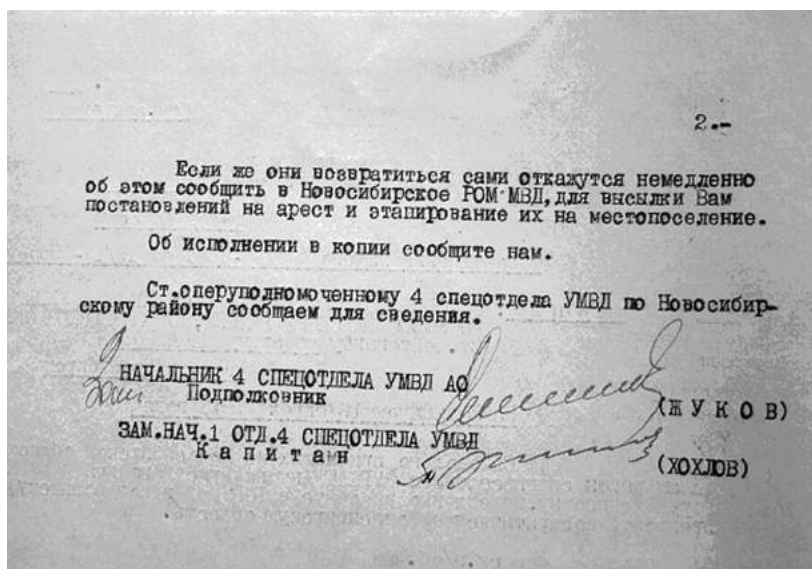

2.-

Если же они возвратиться сами откажутся немедленно об этом сообщить в Новосибирское РОМ МВД,для высылки Вам постановлений на арест и этапирование их на местопоселение.

Об исполнении в копии сообщите нам.

Ст.оперуполномоченному 4 спецотдела УМВД по Новосибирскому району сообщаем для сведения.

НАЧАЛЬНИК 4 СПЕЦОТДЕЛА УМВД АО
Подполковник (ЖУКОВ)

ЗАМ.НАЧ.1 ОТД.4 СПЕЦОТДЕЛА УМВД
Капитан (ХОХЛОВ)

Фото 74-75. Телеграма УМВС Акмолинської області до начальника Атбасарського РВ МВС АО про необхідність примусової відправки сім'ї Буркат до попереднього місця спецпоселення.
(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 1475. – Арк. 45).

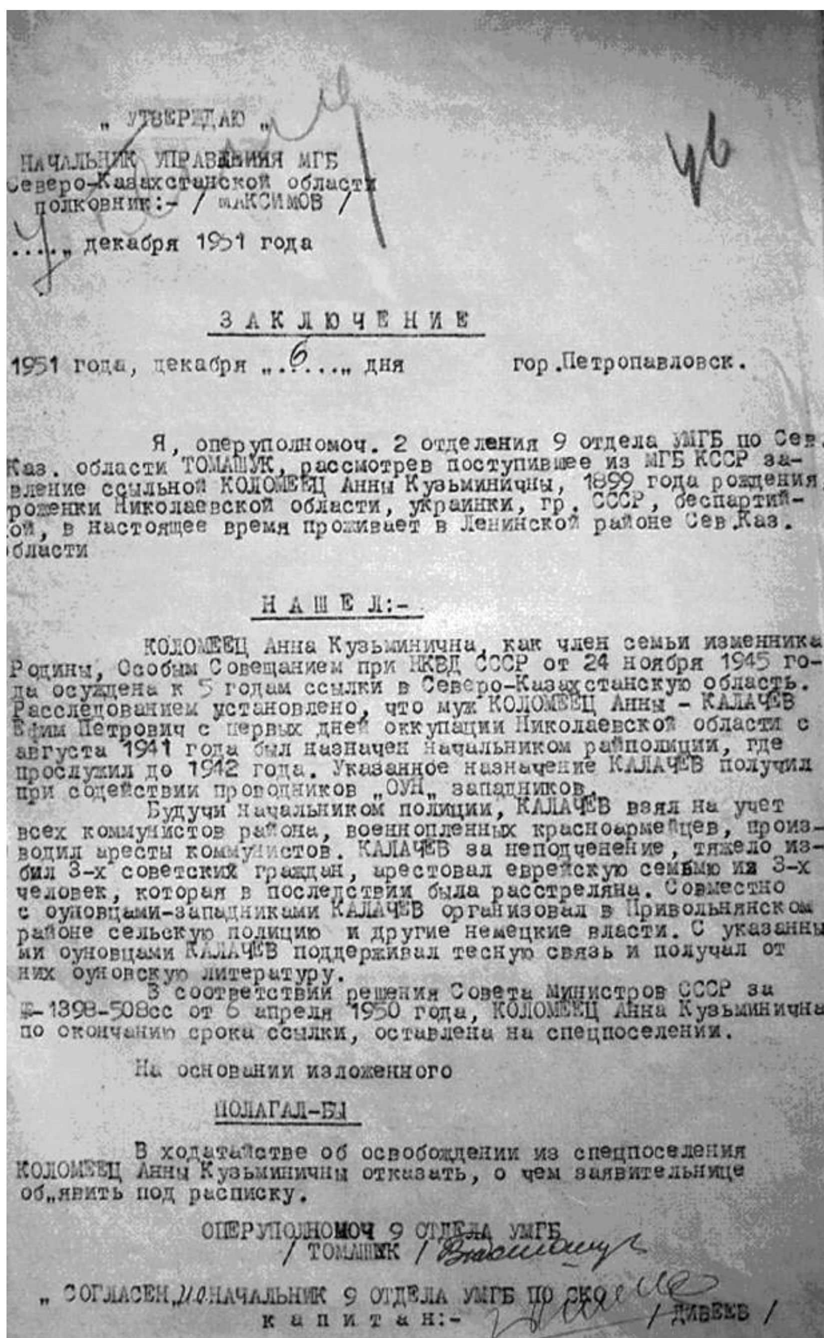

„ УТВЕРЖДАЮ „

НАЧАЛЬНИК УПРАВЛЕНИЯ МГБ
Северо-Казахстанской области
полковник:- / МАКСИМОВ /

„...„ декабря 1951 года

46

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

1951 года, декабря „.6...„ дня гор.Петропавловск.

Я, оперуполномоч. 2 отделения 9 отдела УМГБ по Сев. Каз. области ТОМАШУК, рассмотрев поступившее из МГБ КССР заявление ссыльной КОЛОМЕЕЦ Анны Кузьминичны, 1899 года рождения, уроженки Николаевской области, украинки, гр. СССР, беспартийной, в настоящее время проживает в Ленинской районе Сев.Каз. области

НАШЕЛ:-

КОЛОМЕЕЦ Анна Кузьминична, как член семьи изменника Родины, Особым Совещанием при НКВД СССР от 24 ноября 1945 года осуждена к 5 годам ссылки в Северо-Казахстанскую область. Расследованием установлено, что муж КОЛОМЕЕЦ Анны - КАЛАЧЁВ Ефим Петрович с первых дней оккупации Николаевской области с августа 1941 года был назначен начальником райполиции, где прослужил до 1942 года. Указанное назначение КАЛАЧЁВ получил при содействии проводников „ОУН„ западников.

Будучи начальником полиции, КАЛАЧЁВ взял на учет всех коммунистов района, военнопленных красноармейцев, производил аресты коммунистов. КАЛАЧЁВ за неподчинение, тяжело избил 3-х советских граждан, арестовал еврейскую семью из 3-х человек, которая в последствии была расстреляна. Совместно с оуновцами-западниками КАЛАЧЁВ организовал в Привольнянском районе сельскую полицию и другие немецкие власти. С указанными оуновцами КАЛАЧЁВ поддерживал тесную связь и получал от них оуновскую литературу.

В соответствии решения Совета Министров СССР за №-1398-508сс от 6 апреля 1950 года, КОЛОМЕЕЦ Анна Кузьминична по окончанию срока ссылки, оставлена на спецпоселении.

На основании изложенного

ПОЛАГАЛ-БЫ

В ходатайстве об освобождении из спецпоселения КОЛОМЕЕЦ Анны Кузьминичны отказать, о чем заявительнице об„явить под расписку.

ОПЕРУПОЛНОМОЧ 9 ОТДЕЛА УМГБ
/ ТОМАШУК /

„ СОГЛАСЕН„ НАЧАЛЬНИК 9 ОТДЕЛА УМГБ ПО СКО
капитан:- / ДИВЕЕВ /

Фото 76. Копія висновку начальника МДБ Північноказахстанської області про відмову у достроковому звільненні Г.К. Коломієць зі спецпоселення у зв'язку з тим, що вона належить до категорії «член сім'ї зрадника Батьківщини».

(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 3042. – Арк. 46).

Фото 77. Коломієць Г.К., 1899 р. народження. Проживала у с. Привільне Привільнянського р-ну, колгоспниця. Особливою нарадою при НКВС СРСР від 24.11.1945 р. засуджена до 5 років заслання у Північноказахстанську область «як член сім'ї зрадника Батьківщини». Відомості про реабілітацію відсутні.
(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 3042. – Арк. 2).

Форма № 3

РАСПИСКА

Мне, выселенцу Коломеец Анне Кузьминичне 1899 года рождения, проживающему в Ленинского района Северо-Казахстанской области объявлен Указ Президиума Верховного Совета СССР от 26 ноября 1948 года о том, что я выселен на спецпоселение навечно без права возврата к месту прежнего жительства и за самовольный выезд (побег) с места обязательного поселения буду осужден на 20 лет каторожных работ.

Роспись: Коломиец

„1“ июня 1952 г.

Расписку отобрал комендант спецкомендатуры № 673 Ленинского РО МГБ Северо-Казахстанской обл.

(Дубов)

№ 8749

„1“ июня 1952 г.

Фото 78. Розписка, дана Г.К. Коломієць органам МДБ Північноказахстанської області про те, що вона ознайомлена з Указом ПВР СРСР від 26.11.1948 р.
(Архів відділу оперативної інформації УМВС в Миколаївській області. – Ф-9. – Оп. 1. – Спр. 3042. – Арк. 3)

Вх-12
25.II.52 г.

Пролетарии всех стран, соединяйтесь!

[КОМ]ИССИЯ ПАРТИЙНОГО КОНТРОЛЯ при ЦК ВКП(б)

Москва, Старая площадь, д. 5/8

КПК
56/77

Кому Николаевскому горкому КП(б)Украины – для ознакомления Кирильчук И.А. (по адресу: г.Николаев, Н.Водопой, ул. 8-я линия, д.12) и парторганизации по месту работы; Николаевскому обкому КП(б)Украины; ЦК КП(б)Украины; ЦК ВКП(б) – Сектор единого партбилета; в дело.

ВЫПИСКА

[и]з пр.зас.Партколлегии КПК № 1256 пункт 77 от 31.I- 1952 г.

СЕКРЕТНО

Апелляция КИРИЛЬЧУК Ильи Алексеевича (член ВКП(б) с 1946 г., п/б. 0097363).

Подтвердить решение ЦК КП(б)Украины от 4.VIII-1950г. об исключении Кирильчук И.А. из членов ВКП(б) за совершение в семье религиозного обряда (крещение дочери) и скрытие от парторганизации при приеме в ВКП(б), что отец его в прошлом имел кулацкое хозяйство.

ОТВ. СЕКРЕТАРЬ ПАРТКОЛЛЕГИИ
КПК при ЦК ВКП(б) (ЛЕОНОВ)

Фото 79. Рішення Комісії партійного контролю при ЦК ВКП(б) (м. Москва) про виключення з лав комуністичної партії І.О. Кирильчука за приховування інформації про здійснення ним релігійного обряду (хрещення дочки), «куркульське» минуле його батька. 1952 р.

(ДА Миколаївської обл. – Ф. Р-7. – Оп. 44. – Спр. 7. – Арк. 22)

Розділ III
НАРИСИ

Ю.О. Зайцев

ДОЛЯ УКРАЇНСЬКОЇ ГЕРОЇНІ

В.М. Дорохольська

Її фото можна побачити на стендах музею підпільників у Миколаєві. Є воно і у книзі про боротьбу проти фашистів «Лицом к лицу к СД». Так, є. Але сталося таке тільки після 1965 р., коли її було нагороджено медаллю «За отвагу». Та в мене вже звичка – звіряю прізвища героїв боротьби зі списками репресованих радянською владою. І така вже українська доля – якщо хто з них залишився в живих після фашистської навали, шукай їх у списках репресованих.

Так сталося і з жінкою героїчної вдачі Вірою Миколаївною Дорохольською. Вона була деканом заочного мовного факультету педінститута. У 1938 р. більшовики розстріляли чоловіка, теж педагога. У тому ж році забрали у Первомайську батька-священика.

Німці наближалися до Миколаєва. Хто міг тікав. Багатьом доручили триматися до останнього. Навіть у педіні продовжувався прийом заліків у заочників (щоб не було паніки). Так і залишилася Дорохольська у Миколаєві з хворим сином. Як жити?

Німці організували міську управу. Її головою було призначено відомого на Західній Україні Ореста Місікевича. З ним прибула група українців з Буковини, а дещо пізніше – похідна група ОУН С. Бандери. З місцевих найбільшу довіру отримав зав. кафедрою педіна Кокот. Він почав відшукувати залишившихся знайомих вчителів. Так Віра Миколаївна стала працювати в управі інспектором по бібліотеках, а з лютого 1942 р. ще й інспектором музеїв.

Директором історичного музею був Леонід Семеноввич Кузнєцов, а інспектором спочатку був викладач педіну Буженко. Обидва вони стали у ряди підпілля ОУН, тому з перших днів окупації саме у історичному музеї базувався провід (штаб) ОУН. Коля Буженко перейшов у земельний відділ, посаду інспектора було довірено Дороховській.

Десь у вересні 1941 р. Місікевич подав пропозицію організувати при управі допомоговий комітет. Як він говорив, такі комітети взаємодопомоги були організовані у містах Буковини і Західної України. Завдання комітету – допомога військовополоненим, пораненим, інвалідам, дітям з незаможних родин. Цей комітет він запропонував очолити за сумісництвом В. Дорохольській, давши її двох помічниць. Це стало основною її легальною діяльністю. А нелегально вона була глибоко законспірованою розвідницею обласного проводу ОУН та прикривала діяльність підпілля у історичному музеї.

З листопада 1941 р. комітет починає отримувати безкоштовно 240 кг хліба. Кожен день для поранених управа виділяла підводу, жінки відвозили продукти у табір і лазарет. Організували збір грошей по підписним листам серед службовців установ. У перший місяць зібрали 5 тис. крб., у квітні 1942 р. – 28 тис; у серпні – 18 тис; у грудні – більше 30 тис. крб. Також збирали одяг, білизну, різні речі для лазарету. З дозволу голови управи все закуповувалося за твердими цінами.

Поступово Комітет налагодив зв'язки з табором в/п. Офіційно з табору після кожного етапу у комітет надходили списки прибувших. Їх друкували у 2-х примірниках і вивішували навколо управи. Тут завжди був натовп. Родичам давали побачення. Після надання характеристик комітет звертався до військової влади і полонених звільняли. У серпні 1942 р. було звільнено 38 чол., незабаром – ще 40.Такі звільнення тривали до жовтня 1943 р., аж поки не заборонили, бо стало багато випадків втечі з табору.

Робота комітету проходила під уважним наглядом СД. Дорохольську іноді туди викликали: Кому даєте побачення? Кого звільняють – чи не комуністів? Доводилося й заступатися за декого. Якось заарештували двох жінок – прийшлося йти у СД. Заарештували Розенфельд як єврейку. Ходила, доказувала – це ж німецьке прізвище. Ледь умовила – жінку звільнили.

У самій управі приходилося грати роль. У кінці 1941 р. заарештували молодих хлопців-бандерівців. Написали листа у комісаріат і ходили збирати підписи. Дорохольська не підписала: «Я не вірю у незалежну Україну!». Невдовзі забрали у гестапо й тих, хто збирав підписи. Почало стискуватися кільце навколо підпілля у історичному музеї. Найбільш до того приклав сили Кокот, який був проти боротьби з німцями, зачастив у гестапо. На початку 1943 р. було висліжено директора музею Кузнєцова коли до нього з'явилася зв'язкова і привезла пропагандистську літературу. Але ще до того Дорохольська прийняла на роботу у музей пораненого військовополоненого Тарасова, якого звільнили влітку 1942 р.

Після арешту зв'язкової музейщики притихли.Провід ОУН вже не довіряв музею, бо той був під наглядом. Служба беспеки (СБ) ОУН, провідником якої був «Роман», прийняла рішення вбити Кокота і Дорохольську, які виходили на СД.

Показує у 1966 р. Ю. Тарасов:

«Дорохольська інформувала групу про зрадників і пособників. Вона рзкрили нам дійсне обличчя Кокота як агента СД та інших їх агентів, яким доручили слідкувати за музеєм».

Влітку 1943 р. Кокота було вбито підпільниками ОУН. А щодо Дорохольської – СБ отримала наказ – поки не чіпати. Чому б то?

Звернемося до допиту у КГБ активної учасниці ОУН у Миколаєві Марії Ізбаш 8 липня 1944 р.: «Якось у кінці січня 1944 р. я зустріла «Романа» із невідомою мені жінкою коло військового базару, що біля старого кладовища. Я підійшла до них і привіталася. Потім, коли він прийшов до мене і я спитала за жінку, він сказав: Це наша жінка. Її чоловік загинув. – І далі: Свою роль вона виконує як артистка. Молодь нікуди не годиться, а ось якби мати таких трьох, як ця жінка, і більш у миколаївському ОУН жінок не потрібно було б. Я її бачила невдовзі перед моїм арештом – 22 квітня 1944 р. Вона високого зросту, повна, смугле обличчя, чорні очі і брови, інтересна, вигляд інтелігентний. На вигляд 45 років».

Дорохольська починає підтримувати Тарасова, який став активізувати групу патріотів у історичному музеї і зв'язаних з ними лікарів у лазареті та концтаборі.Чи знав Тарасов, що він працює під «патронатом» ОУН?

Може й не знав. Адже головне – то була боротьба проти фашистів, за вільну Україну. Дорохольська викрадала в управі так звані мільдекарти, які замінювали паспорти. Їх давали тим, кого готували до втечі з табору. Тим, хто вирішив йти в УПА чи партизани, надавалися ще й фіктивні документи про відрядження за підписом голови Комітету допомоги Дорохольської. Вона так і залишається таємницею для всього підпілля ОУН, крім керівника. Провідник ОУН Кононов показує на допиті у січні 1945 р. у Києві:

«З серпня 1942 р. по січень 1943 р. я з «Директором» зустрічався в історичному музеї, який був основною резиденцією Миколаївського обласного проводу ОУН. У музеї зберігалася націоналістична література, яку мені давав «Директор». У музеї він познайомив мене з Кузнєцовим. Там учасниця ОУН, западенка-нелегалка, на машинці друкувала прокламації».

Із допиту у КГБ активного члена ОУН Бондаренка О.І.: «…мені відомі:

…4. Кузнєцов – директор музею, член горуправи, референт міського проводу ОУН по друкованим засобам».

Показує у КГБ свідок Стоцька: « …Одного разу «Григорій», «Ніколай» та «Ігор» у нас на хаті заповнювали бланки перепусток на 8 чи 9 військовополонених, яких надсилали у «чорні ліси». Звідки ті перепустки і звідки полонені – про те знало лише керівництво ОУН.

Та ось на придбанні зброї попався Андрейченко (Поляченко). На допитах у гестапо він зламався і здав директора музею Тарасова. Всі попереджені підпільники зникають у підпіллі. З ними і Дорохольська.

Після приходу Радянської Армії почалися арешти всіх підпільників, які залишилися живими. До КГБ попали як радянські, так і підпільники ОУН. Був заарештований і зрадник Поляченко. Він показав: «Знаю Дорохольську як члена ОУН, займалася відправкою військовополонених із концтабору в УПА». .

Пізніше Віра Миколаївна показувала: «Слідчий Дмітрієв тримав мене на табуреті 25 діб».

Слідчі так і не знайшли доказів її зради Батьківщини, але на всякий випадок засудили на 10 років. Відбула їх день у день. Вже хвора, інвалідом приїхала у Первомайськ. Там і знайшла її нагорода ще через 10 років.

Ми не знаємо, чи залишила Віра Дорохольська свої спогади. Та навіть те, що стає відомим нам із таємних архівів, розкриває величність постаті цієї героїчної жінки, дочки незалежної України, про яку вона мріяла, за яку віддала найкращі роки свого життя.

М.М. Шитюк

ІВАН ГЕРАСИМЕНКО: І ГЕРОЙ, І МУЧЕНИК

І.П. Герасименко

Свого часу мало хто не читав захоплюючої і правдивої книги «Партизанська іскра» , написаної активним учасником підпільної комсомольської організації, що діяла в селі Кримці, на території Миколаївщини, Іваном Герасименком. Його ім'я добре відоме на Первомайщині і за її межами. Та не всі, мабуть, знають (крім близьких і друзів), що з 1944 по січень 1955 року учасник боротьби з фашистськими загарбниками в нашому краї відбував каторгу в суворому Заполяр'ї.

В епілозі книги «Партизанська іскра» про цей період життя Івана Павловича сказано лише одним реченням: «Тільки в липні 1955 року я повернувся з далекого Заполяр'я у рідне село». Час був такий, що більшого сказати не можна було. Тема сталінських, а пізніше брежнєвських репресій знаходилася під забороною. Цензори нищівно вихолощували при правці, рецензіях все, що відносилось до даної тематики.

Хоч знаходились серед людей ті, які були репресовані, в основному, за сумнозвісною 58 статтею, ті, хто переніс тортури і знущання, і пізніше у вигляді мемуарних записів вели щоденники, щоб потім розповісти сучасникам про жах сталінської системи. Такі записи не могли побачити світ. Та й саме зберігання їх несло небезпеку.

Згадаймо долю Олександра Солженіцина. До речі, табір, у якому перебував І.П. Герасименко, був поруч з табором, де перебував відомий письменник. Вів такий щоденник в 70-ті роки і Іван Павлович, у якому розповів, як склалася його доля в подальшому.

У книзі розповідь про себе він завершує тим, що після розстрілу іскрівців опинився у в'язниці.

Дивом вирвавшись з лабет румунської сигуранци, що засудила 16-річного юнака до страти, йому вдалося перейти кордон румунської зони. Він опинився за Бугом, де територія була підпорядкована німецькій окупаційній владі. У першому ж селі юнака затримали жандарми і етапували в Устинівську в'язницю на Кіровоградщині, де протягом тижня його допитували. Продовження допитів відбувалося спочатку в Бобринецькій, а потім у Кіровоградській тюрмі, що являла собою довжелезне одноповерхове приміщення, обнесене подвійною огорожею з колючого дроту, висота якого перевищувала три метри. Знаходився Іван в 12-й камері, це була для нього вже п'ята тюрма в 17 років. Називати своє прізвище було небезпечно. Тому для слідчих він був в'язень №16629 Троцюк Микола Іванович. Завершились допити, 17-річного юнака було переведено в табір для військовополонених, з яких формувалися робочі команди по ремонту доріг, техніки, виготовленню інвентарю.

Всіх, хто працював у робочих командах, переодягали в німецьку форму. З перших днів роботи визріла думка про втечу і перехід через лінію фронту, що знаходилася в 10 кілометрах. Під страхом смертельної небезпеки Іван випросив у місцевих жителів одяг. Сховавшись в одному з амбарів, де зберігали зерно, він чекав, коли в паніці фашисти втечуть із села. Проте планам не судилося здійснитись. Вірменська зондеркоманда знайшла схованку втікача. Знову почалися допити і праця в одній з робочих команд.

Та думка про втечу не давала спокою. Іван знову почав готуватися. Вимінявши за 4 ковдри в однієї з жительок села цивільний одяг, він переодягнувся. Став чекати зручної хвилини. Здійснити втечу вдалося поблизу села Ковалівки на Київщині.

В цю радісну мить вдалої втечі Герасименко не міг і подумати, що це не кінець його стражданням, а лише початок, і він буде розтягнутий у часі на десятиліття. Перетнувши лінію фронту, Іван побачив радянських бійців.

«Довгий, як вічність, рік, – напише в щоденнику Іван Павлович, – я страждав невимовно, тікав від одних мучителів, щоб тут же опинитись в руках інших, міняв прізвища, біографію, одяг формений і без форми. І все для того, щоб вижити, щоб дочекатися ранку, щоб побачити обличчя, які в цю мить були найріднішими з рідніших» [1].

Ще перетинаючи лінію фронту, Іван вирішив все відразу розповісти про себе в особливому відділі, проте чим більше розповідав слідчому радянської контррозвідки – СМЕРШ (смерть шпигунам) капітану Поляришу, тим більше наростала ворожість у капітана. Перебивши розповідь, він кинув:

– Достатньо байки мені розказувати, юначе. Теж мені, бравий солдат Швейк. Ти що, мене, за дурня вважаєш? Не займайся брехнею про переодягнених військовополонених у німецьку форму. Бач, який діяч, навіть партизаном йому захотілось бути. Шпигун ти! Давай детально розповідай мені про все по порядку: хто ти і з яким завданням прибув до нас [2].

Слова страшного звинувачення в перші хвилини здавалися нереальними, схожими скоріше на кошмарний сон, ніж на реальність, приголомшили хлопця. Не хотілося вірити в реальність того, що відбувалося, навіть тоді, коли капітан, не дочекавшись чистосердечного зізнання, збив його кулаком з ніг і почав гамселити носками чобіт під ребра. Не задовольнившись, схопив обома руками за волосся, ривком підняв з підлоги і почав щосили бити головою об стінку. І лише тоді, коли на білу стіну бризнуло кров'ю, покинув свою жертву.

Потім знову допит. «Шпигун» мовчав, що, зрештою, і вирішило подальшу долю.

– Розстріляти, – таким було останнє слово капітана щодо Івана.

Два автоматники повели приреченого за село. По дорозі солдати запитували: «Кого ведуть?».

Чулися вигуки: «Поліцай» , «Власовець», «Фриц переодягнений».

– Кинь, який він фриц? Росіянин – по очах видно.

Хтось із солдатів вдарив прикладом і хлопець впав на землю.

Ось і остання вулиця. За нею поле – там смерть. Раптом кремезний офіцер на коні перетнув дорогу.

– Кого ведете, куди? Ти хто такий?

Іван гарячковито почав запевняти майора, що він – партизан, чотири рази тікав з полону. Сталося диво. Майор наказав автоматникам повернути назад і здати приреченого на смерть у полковий особливий відділ, а потім направити у дивізійну контррозвідку. Та лише після того, як майор показав автоматникам посвідчення оперативного уповноваженого дивізійної контррозвідки, вони повернули назад.

Побачивши, що солдати повернулися з Іваном назад, капітан-особист Поляриш рвав і метав. Всіляко обзиваючи автоматників, він погрожував завтра ж відправити їх на фронт у діючу армію. Довго ще репетував капітан, та обставини були сильнішими за нього, так як полкові особливі відділи були підпорядковані безпосередньо дивізійній контррозвідці.

На другий день Івана відправили в місто Смілу, де передали до рук найвищої контррозвідки. Перш ніж посадити до камери, роздягли, обшукали за всіма правилами, обрізали ґудзики, забрали добротні черевики з кирзи. В армійській 52-й армії СМЕРШу все було «як потрібно» – харчі: 150 грамів хліба та один раз на день мутна вода-баланда – рівноцінні раціонові з Кіровоградської тюрми СД. Як записав у щоденнику Іван Павлович: «Через декілька днів викликали на допит. Згадав слова майора:

– Там ти, братику, заговориш. Там і мертві розмовляють. Ти, голубе, не усвідомлюєш, куди потрапив, пройде короткий час, і ти сам будеш просити смерті на свою голову.

І справді, жити не хотілось. Це був стан повного виснаження всіх фізичних і духовних сил. Якби в цю хвилину прийшла смерть, зустрів би з полегшенням. А смерть прийшла б неминуче, якби не поступила команда контррозвідці передислокуватись на інше місце [3].

Допити тривали від кількох годин до трьох діб. Це залежало від затримки на одному місці. СМЕРШ весь час рухався за фронтом, і горе було тому, хто не витримував в дорозі. В таких випадках лунав постріл чи коротка автоматна черга. Кожен допит в СМЕРШі починався і закінчувався побоями. Слідчий капітан Поляриш, який розпочав вести справу, виявився цинічною і безпринципною людиною. Він не шкодував сил, намагаючись зробити з Герасименка шпигуна. І нові слідчі, спираючись на матеріали справи, прагнули підтвердити версію свого колеги.

Допити тривали і вдень, і вночі, але без попередньої жорстокості, коли не стільки допитували, скільки знущалися.

Нарешті слідство було завершено. Всі протоколи акуратно пронумерували і підписали. Звинувачений Герасименко підписав статтю 206, що означала закінчення слідства. Попереду його чекав суд Військового трибуналу. Офіційно його звинуватили за статею 58 КК РСФСР по таких пунктах: 1 – зрада Батьківщині, 1-б – шпигунство, 1-з – зв’язок з міжнародною буржуазією. З таким висновком обвинуваченого неминуче чекала смерть [4].

Проте в цей час Іван Герасименко відчував велике полегшення від усвідомлення того, що з допитами покінчено. Адже муки, перенесені в СМЕРШі, не йшли ні в яке порівняння навіть з жахами Кіровоградської в’язниці. Це була добре продумана нелюдська система доведення жертви до крайньої межі виснаження і пригнічення. Роздавити в людині все людське, перш ніж знищити її, – такий метод обрали ці без-

жалісні і безсердечні люди, які були впевнені, що викорчовують крамолу. Так зробив і капітан Поляриш, відверто фабрикуючи звинувачення.

Раптом 25 березня в камеру прийшло начальство СМЕРШу на чолі з полковником Нечипоренком.

– Хто з вас Герасименко? – запитав полковник.

Іван обізвався. Кілька секунд полковник з відвертою цікавістю розглядав юнака.

«Земляк» – кинув він майорові, що стояв поруч. Потім звернувся до Івана: «Чув, учора звільнили Первомайськ? – Так, так, Первомайськ звільнили, – повторив він. – Завтра відправимо тебе на Батьківщину. І впевнений, що тебе там повісять, як собаку, на базарній площі» [5].

У супроводі двох автоматників розпочався п'ятий перехід до Первомайська. В місті Івана Гересименка посадили в ту ж саму камеру, де кілька місяців тому його тримала румунська сигуранца. Днів через 10 вперше викликали на допит. Слідчий мав прізвище Лабуров. Це була людина, у порівнянні з якою капітан Поляриш здавався добряком. З перших хвилин він почав патологічно ненавидіти жертву. Стало зрозуміло, що цей маньяк зробить все можливе, аби віддати обвинуваченого під суд, не вносячи нічого нового в кримінальну справу, яка була завершена в СМЕРШі.

Набагато пізніше, в 1974 році, цей слідчий надішле протест до Українського радіо, яке надасть трибуну для «зрадників народу», маючи на увазі виступ Івана Павловича по республіканському радіо.

На цьому слідство в Первомайську завершилось. Через три тижні Герасименка поїздом відправили в Одеську центральну в'язницю, де мав відбутися суд. На одному з допитів в Одесі Іван опинився віч-на-віч з прокурором – полковником, що сидів у кріслі просторого кабінету.

– Сідай, – великодушно звелів він, – мені повідомили, що ти не визнаєш пред'явлених тобі звинувачень.

– Це правда, – відповів Іван.

– Але ж ти підписав контррозвідці 206-у статтю, а це одне і те ж, що погодитись.

У відповідь Іван запитав військового прокурора, чи доводилось йому коли-небудь сидіти у СМЕРШі. Таке запитання викликало страшенний гнів. Він кричав довго і голосисто. На закінчення пообіцяв:

– Розстріляємо і без визнання.

Після такої розмови залишилось чекати суду. А він чомусь затримувався. Адже до Одеси Івана Герасименка привезли в кінці квітня, а суд Військового трибуналу відбувся 6 грудня 1944 року.

За столом сиділо троє, ще один – збоку. Заґратовані вікна, обковані залізними штабами стандартні камерні двері. Посередині камери – табуретка.

– Сідай, – пролунало. І тут же нова команда: – Встати!

Голова трибуналу прочитав довжелезний акт звинувачення, написаний ним давно. Мало не в кожному рядку чулися важкі, мов свинець, слова:

– Зрадив... Зрадник... Завербувався. Пробрався з злочинною метою... Зв'язався з ворогом.

Вирок не таїв в собі нічого нового, майже слово в слово повторював звинувачувальний судовий акт, списаний зі звинувачувального висновку СМЕРШу.

– Визнаєте себе винним у здійснених злочинах?! – запитав головуючий.

– Ні.

– Це вже не має значення. Судом встановлено... доведено... Підсудного вивести. Суд іде на нараду для визначення міри покарання.

І ось був зачитаний вирок:

...Засудити до вищої міри соціального захисту – розстрілу. Вирок остаточний і оскарженню не підлягає [6].

Продовжувався процес суду не більше 15 хвилин, і доля людини була вирішена.

В очікуванні смерті, визначеної іменем Закону, Івану Герасименку довелося провести понад 120 днів і ночей. І за цей час не було жодної прогулянки, жодної санобробки, жодної передачі. Камери засуджених до страти не мали традиційних нар. Шибки віконних рам були видавлені, корпус не опалювався. Спали, попередньо застеливши підлогу лахміттям, тісно притулившись один до одного. Півгодини, година – і всі в'язні на ногах, шалено махаючи руками, грілись. Потім знову лягали, але вже на другий бік. Щонайбільше через годину все повторювалося спочатку. І так щоночі, впродовж усієї зими 1944 – 1945 років.

Раціон смертників був таким: 450 грамів хліба і 800 грамів мутної бурди. На кожному поверсі корпусу смертників чергувало не по двоє, а по шестеро наглядачів. Більшість з них були місцеві і мали сім'ї. В умовах карткової системи і високих базарних цін, коли буханець хліба коштував 250 карбованців, не дивно було, що наглядачі поповнювали свій раціон за рахунок в'язнів. Робилось це відкрито і просто. З усіх хлібних пайків здіймались так звані довіски, а де їх не було, відрізали шматок, грамів на сто. З баландою робилося те саме. Всі баки з варивом ставили в один ряд і давали відстоятись хвилин 10 – 15. Маючи запасні бачки, зливали з них юшку, а гущу – в котелки. Тієї крупи, що варилась і мала попасти в'язням, цілком вистачало наглядачам і членам їх сімей. Дубові двері, що вели в камери, зсохлись, і через щілини можна було спостерігати цю обурливу картину.

Одного разу відбувся справжній бунт. Смертники багатьох камер грюкали кулаками в двері, викрикуючи прокляття мародерам. Один з наглядачів, поклавши бачок, спокійно підійшов до однієї із камер, звідки долинали особливо грізні прокляття і сказав:

– Чого горлаєте, дурні! Вам же все одно подихати. Тільки добро переводите. А нам ще жити і жити. Зрозуміло!

Логіка наглядача була вбивчою. Гамір враз стих.

На розстріл забирали, як правило, вночі. «Чорний ворон» під'їжджав впритул до під'їзду. Весь корпус враз поринав у пітьму. Це був час, коли смерть підходила до кожного впритул, обмацуючи, заглядаючи кожному в очі, проте вибирала жертв на цей вечір стільки, скільки можна вмістити у «воронок».

Машина від'їжджала, і ті, кому лиха доля подарувала принаймні ще добу життя, озирались довкола. На їх обличчях були посмішки: «Пронесло, братці» . Підходила ніч, і все повторювалося знову. Лише в неділю «воронок» не з'являвся. Тричі залишався в камері Іван Герасименко сам, а потім знову її наповнювали смертниками. З камери його вивели з речами 10 квітня 1945 року. Завівши на перший поверх, завернули в канцелярію, де офіцер зачитав постанову Президії Верховної Ради Со-

юзу РСР: Замінити розстріл 25 роками каторжних робіт, 5 роками позбавлення в правах і 5 роками заслання у віддалену місцевість країни після відбуття покарання [7].

На сторінках щоденника спогадів Іван відмітив: «Офіцер ще щось читав, але я вже не слухав. В мені співала кожна клітинка. Адже не буде попереду жодної ночі, коли людина в очікуванні «чорного воронка» вмирає заживо. Від моєї потилиці назавжди відведено дуло революльвера. Залишилось чекати етапу» [8].

У першій декаді листопада 1945 року Івана Герасименка відправили у пересильну в’язницю міста Дніпропетровська. А 1 грудня його повезли на північ. У вагоні було 50 в’язнів. Старостою вагону начальник конвою призначив якогось Темчинського, що називав себе старшим лейтенантом. Почалося важке життя на колесах. Вранці видавали добовий раціон на кожного в’язня: 650 грамів хліба, жменю кільки чи напівгнилої риби і 30 грамів цукру. Всі продукти одержував староста вагону, якому доручалось розділити хліб і все інше на рівні пайки між в’язнями. Звичайно, староста брав левову долю собі – решті ж попадали крихти від «панського столу».

Ешелон рухався довго і повільно. Раз на добу проводився генеральний обшук. Роздягали всіх повністю. Від несправедливого розподілу харчів засуджені гинули. Це переповнювало чашу терпіння. Одного разу стався бунт. Староста Темчинський і його спільники були добре побиті. Нарешті, поїзд, зробивши останній ривок, завмер. На 24 день подорожі в’язні прибули до Воркути. Мороз 64 градуси. Хвилин через 15 вздовж вагонів забігали конвоїри. З гуркотом відчинялись двері. Надворі стояла ніч.

– Швидше виходьте з речами! – чулись вигуки.

Незабаром вишукалась довга, хоч і поріділа шеренга каторжників. Їх шлях лежав до табору пересильного типу. Після 24 діб безперервного замерзання у вагоні-холодильнику в’язнів розмістили в теплому освітленому вагоні зі справжніми нарами.

Відбулася генеральна санобробка. Цього ж дня Івану Герасименку присвоїли номер Ч-427. Віднині, згідно циркулярам МДБ, на весь строк каторжних робіт у в’язня не існувало ні імені, ні прізвища. Буква і номер – все, що залишилось від людини. Тут, у заполярній тундрі, де пекельний мороз навіть повітря робить густим, де не менш пекельні завірюхи замітали бараки вище димарів, кожен усвідомлював, що в таких умовах довго не протягне, що більшість, якщо не всі, ляжуть кістьми.

Через кілька днів в’язнів перевели до табору. Верхній одяг відібрали, в шапках відрізали козирки. Взамін видали бушлати і фуфайки з різнокольоровими рукавами, а на всю ширину спини і на правій штанині вище коліна та шапці красувалися великі білі латки, де чорною фарбою був виведений каторжний номер. Віднині жоден каторжник під страхом найлютішої кари не мав право вийти з барака в зону. Якщо хоч один з номерів втратив чіткість, або забруднився одяг, номер належало писати вапном. В кожному бараці стояла діжка з вапном і бочка з фарбою.

Табір зустрів каторжників якимось оголеним, до краю невільницьким цинізмом. Перш за все, перед новачками виступив начальник режиму:

– Запам’ятайте все, що я скажу. Всі, як один, ви тут здохнете. А перш ніж піти під мох, ви багато чого зробите: побудуєте місто, шахту, стадіон. І відпочинете. На удобреній вашими поганими тілами землі виростуть сади для радянських людей.

Каторжний табір, куди привезли 17-літнього Івана Герасименка, був будівельного профілю. В’язні зводили бараки для нових і нових таборів. Іншим важливим

об'єктом, на якому працювала значна частина в'язнів, був міський стадіон на березі річки Воркути. Саме на цій будові належало розмотувати клубок з 7305 днів каторжних робіт Івану Герасименку. Об'єкт знаходився в 6 кілометрах від табору. Колону із 250 – 300 в'язнів вели півтора-два десятки конвоїрів і кілька вівчарок. Перед виходом за ворота начальник конвою викрикував завчену фразу:

– Увага, каторжники! На шляху слідування не розтягуватись, з колони не виходити. Крок вправо, крок вліво розцінюється як втеча. Конвой стріляє без попередження.

На ходу рвались у черевиках шнурки, деякі нещасні об'їдались гнилими відходами і страждали розладом шлунку. Хочеш не хочеш, треба зробити крок вліво або вправо. І тут тундрову тишу прорізала автоматна черга.

Чергова жертва падала обличчям в лишайник. У начальника конвою завжди була мотузка, якою жертву тягли чи то в табір, чи то на об'єкт. Після роботи всіх: і тих, хто помер, і тих, хто був застрелений, тягнули волоком на дощатому щиті члени бригади...

«З кожним днем перебування в таборі, – напише всередині 1970-х років у щоденнику Іван Павлович, – міцніла рішучість за будь-яку ціну перервати жахливий плин каторжних буднів. Жодна клітина не хотіла миритись з тим, що 20-річна каторга – це фінал короткого життя, це доля, а від долі не втечеш» [9].

І вирішив втекти. Старожили розповідали, що жоден з в'язнів-утікачів не зміг пробитись на волю. Всі, як один, згідно циркуляра Міністерства державної безпеки кінчали свій шлях з кілком у грудях.

На дошці, що «прикрашала» кілок, було написано: «Так буде з кожним, хто насмілиться втекти» . По три дні труп лежав на прохідних воротах табору, три дні повз нього йшли на роботу і назад в'язні, і щоразу виховувалися на наочному прикладі.

І все-таки каторжник Ч-427 вирішив готуватися до втечі. По-перше, потрібно було віднайти і вивчити канал для втечі, по-друге, дістати одяг, по-третє, заготувати необхідну кількість харчів. Найважчим було перше завдання. Тікати вирішив з настанням полярного літа, коли тундра покривається рослинністю. В'язень Герасименко почав детально вивчати, як безпечніше вийти з табору.

Три місяці Іван відрізав від пайки по 100 – 150 грамів хліба і непомітно від інших сушив. Таким чином, він зміг заготовити близько 4 кілограмів сухарів та 2 кілограми цукру. За цей час він дістав нову фуфайку, шарф і кепку. В момент втечі весь харч вдало розмістив по всьому тілу. І ось настав день втечі. Після першої перевірки о 23 годині Іван непомітно пішов до адміністративного корпусу, швидко переодягнувшись, попрямував до прохідної. Ось і ворота. Праворуч – хвіртка, ліворуч – вишка, на якій встановлено прожектор і кулемет. Іван береться за хвіртку, знаючи наперед, що вона заблокована. Відчиняє її вахтер, якому належить перевірити перепустку. Бачить звернений на нього погляд.

– Дай прикурити, браток, – недбало кидає Іван. Вахтер набирає в лопату жару з пічки і просуває йому через віконце. Прикурюючи, Іван говорить:

– Пропусти по перепустці. Йду за амоналом.

Вахтер смикнув на себе шворінь, і Іван опинився за воротами.

Поправивши кепку і кашне, в'язень пішов до міста. Пізніше, вже на суді, на запитання голови військового трибуналу, вахтер скаже:

– Дійсно, його обличчя я бачив вперше. Але манери і розмова здалися такими природними для вільнонайманих, що я повірив. Та й одягнений він був... А взагалі, якийсь біс попутав.

Увійшовши в місто, Іван поспішив на вокзал, де стояв ешелон з вугіллям. Зразу помітив, що ешелон уже перевірений, бо від нього віддалялася в бік вокзалу група оперативників з вівчарками. Ось і довгий гудок. Вкутаний парами паровоз вирушив. Іванові на ходу вдалося вчепитися за вагон, в якому двері наполовину були закладені щитами й засипані вугіллям. Поїзд ліниво почав стугонити колесами по стиках майже аварійної колії.

Їхати Герасименку довелося не більше 15 – 20 кілометрів. На кожній станції знаходилися контрольні пости, які всі вагони з вугіллям перевіряли довжелезним сталевим щупом, а спеціально навчені вівчарки винюхували у вагонах «людський дух». Доводилося залишати вагон і по декілька днів йти пішки вздовж залізниці, обходячи довжелезним півколом станції. А потім знову підходити до них, чекати ешелон-вугільник, який через аварійний стан залізниці рухається надто повільно, і на ходу чіплятись за вагон.

Громом прокотився по тундрі окрик: «Стій!» . Ривком повернувши голову назад, Іван побачив трьох переслідувачів і собак, що наближалися до нього. Страху не було. В мозку пульсувала кожна жилка: «Все, кінець». Пройшла мить, і Іван Герасименко вже лежав розпластаний на землі. Одна вівчарка зубами схопила за одяг, але не кусала, друга люто гарчала. Нарешті він почув голос: «До мене!». Собаки, виконавши свою місію, відбіжали, а в дію вступили люди. Наказали встати. Коли запитали вдруге чи втретє, дійшов зміст:

– Прізвище Герасименко... Номер Ч-427?

Більше нічого не питали, лише наказали повернутись спиною. Було чутно, як відтягувалися затвори. Життя вимірювалося секундами. Але замість пострілу у спину, дійшов зміст наказу: «Повертай і йди в напрямку до станції».

На станції подивитись на диковину – втікача з табору особливо небезпечних злочинців, якого чи не вперше за всю історію існування таборів привели живим, – вийшло все тамтешнє населення.

...Били люто, роздягнувши перед цим догола. Волочили по всьому подвір’ю, а потім затягли в кучугуру снігу і покинули там [10].

Прийшовши до свідомості, Іван побачив перед собою офіцера, який брав участь в арешті і був старшим опергрупи. Він запитав: «Дивуєшся, чому тебе не розстріляли в тундрі? Це я врятував тебе, і то дякуючи тому, що очолював групу. Син у мене на фронті безвісти пропав. Лицем дуже схожий на тебе. Такий же чорноокий. Коли ти повернувся обличчям, мене ніби страшна блискавка пронизала: «син». А вже потім роздивився, що і зріст ніби не той і шия довша. «Ні, це не мій син». Та я за ці кілька хвилин стільки пережив, що тут же вирішив не допускати розправи над хлопцем, що схожий обличчям на мого сина. Не думай, що мені пробачать невиконання наказу. У крайньому випадку поплачусь кар’єрою. І нехай. Тепер слухай мене уважно. Незабаром під’їде поїзд, і ми здамо тебе в інші руки. На станції тебе знімуть з поїзда і 12 кілометрів йтимеш пішки. Дорога для тебе буде важкою. Тримайся, не впади! Впадеш – пристрелять. Я дуже хочу, щоб ти жив і дочекався волі. Прощавай».

Ті 12 кілометрів Іван вистояв. Не впав, хоч і повинен був впасти і більше не встати. Конвоїри, два молодих хлопці, не дочекалися очікуваного задоволення. Жертва, наче заворожена, вперто трималась на ногах, хоч і голова була розбита рукояткою до крові, хоч і руки в сталевих лещатах, хоч і торба з черствими харчами на міцному шнурку прив'язана до шиї і з кожним кроком все тісніше стягувала горло. І все ж жертва впала, втративши свідомість там, де стріляти в неї було прямо-таки незручно, бо це була міська вулиця, на якій гралися діти і снували перехожі.

Повернення до дійсності було важким. Спочатку в квартирі самого коменданта Воркутинського табору генерал-полковника. Від обезводнення язик розпух, і нічого на запитання генерала Іван відповісти не міг. Потім його повезли в міський оперативний відділ, де все було готове для дешевого спектаклю.

З рук поводирів рвалися півтора десятка вівчарок. Зв'язавши, Івана кинули в кузов і повезли на будівельний об'єкт, звідки він здійснив втечу дві з половиною доби назад. Водили по забоях, пропонували бити, плювати. І били, і плювали, бо організатори цієї трагікомедії нагадували нещасним, що ось винуватець порушення режиму в таборі.

Свідомість повернулась в камері оперативної в'язниці, де він провів лише одну ніч. А вранці Івана здали в міську в'язницю для нового слідства. На суді пред'явили офіційне звинувачення по статті 58, пункт 14 «контрреволюційний саботаж» . Вирок військового трибуналу був коротким: 10 років віддалених таборів. У зв'язку з тим, що втікач був раніше засуджений на 25 років каторги, то новий строк вважався з дня останнього арешту за втечу [11].

А всього 32 роки. Згідно закону, строк мав закінчитись у червні 1978 року. На суді голова трибуналу пообіцяв:

– Після суду ми відправимо тебе в такий табір, в таку зону, де в тебе не буде й маленької надії на втечу. Таким місцем став так званий ОТП (окремий табір підрозділу) №155.

Табір знаходився у передмісті Воркути. Майже п'ять тисяч чоловік каторжного населення табору обслуговувало дві невеликі, з'єднані між собою шахти №9 і №10, а також ряд будівельних об'єктів у самому місті. В'язню, що здійснив «злочин», вже перебуваючи в місцях ув'язнення, належало перебувати не в загальній зоні, а в зоні посиленого режиму, або, як її інакше називали, в «малій колонії». ЗПР – це зона, яка складался з трьох бараків, огороджених частоколом висотою 40 метрів.

Герасименку дали роботу на поверхні. В його функції входило приймати з шахти вагони з вугіллям і породою. А згодом перевели в шахту на підземні роботи. Одягали в невизначеного строку фуфайку, ватні штани, взували в старі кирзові черевики. Весь цей одяг промокав в шахті через 10 – 15 хвилин наскрізь. Всю зміну працюючи, люди «набрякали і бубнявіли». Не дивно, що найрозповсюдженішим захворюванням, яке в переважній більшості приводило до смерті, було крупозне запалення легенів. Цією хворобою захворів і Іван Герасименко. Понад два тижні знаходився між життям і смертю. Кашляв кров'ю, нічого не їв. І все ж вижив, хоч жоден лікар не підійшов.

Маючи підірване здоров'я, Іван був впевнений, що протягне не більше півроку – рік. Та й чи можна було інакше думати, коли щоденно в таборі вмирали такою смертю десятки в'язнів, яких привезли на каторгу цілком здоровими.

В середині 1947 року офіційно оголосили, що кожному в'язневі дозволяється листування з рідними. Але не більше двох листів з боку в'язнів на рік і без обмеження з боку рідних. Вже на другий день шматок паперу, всього на один аркуш, коштував добову пайку хліба, а на два аркуші – весь добовий раціон, тобто, талони на баланду і кашу та весь хліб.

Увечері два трикутники були передані наглядачу. Жив цей час Іван чеканням відповіді. І ось, нарешті, через місяць отримав листи-відповіді, а згодом почали надходити посилки.

В 1948 році розпочалася модернізація і реконструкція шахти. Замість ручної була введена кінна відкатка. На цілий рік Іван став коногоном в шахті.

У цьому ж році Іван Герасименко поступив і успішно навчався на курсах машиністів шахтних електровозів. Закінчивши їх через 6 місяців, він пересів на «електричного коня» . Семитонний електровоз 2ГР-2Г на довгих 2,5 роки став надійним другом.

Контингент в'язнів, які сиділи разом з Іваном за статею 58, був різноманітним. Це і головний лікар кремлівської поліклініки Василь Йосипович Гринєвський, і відомий вчений, академік Арон Якович Абрамович, і працівник Міністерства державної безпеки Борис Ставніцер, який був секретарем першого заступника Берії Кобулова та багато інших.

Починаючи з 1948 року, в'язні вже без конвою йшли на шахту і таким же способом повертались в барак. Після роботи кожен міг робити своє: латати спецівку, писати листи, грати в карти, читати книги (в таборі була велика бібліотека). Так що з часом перебування в зоні посиленого режиму ставало своєрідним привілеєм. Тоді як бараки в загальній зоні були переповнені, – в кожному не менше як по 150 чоловік.

В цей час на шахті трапилась аварія, в результаті якої Іван Герасименко на чотири місяці потрапив у хірургічне відділення стаціонару. На сторінках щоденника Іван Павлович пізніше зробить запис з приводу трагедії: «В цей день терміново, у середині зміни, виникла необхідність піднятися на-гора, вибити додатковий вагон лісу для однієї з дільниць. Як ветеран дільниці, я користувався неписаним правилом їхати на-гора на партії вагонів з вугіллям. Вчепився за перший. Шість вагонів мчались стволом із швидкістю 40 кілометрів. Ось і вихід із стволу. І раптом верхній ролик, порізаний тросом, зривається з гнізда і всією півметровою чавунною масою потрапляє під перший вагон, на буфері якого сидів я. В ту ж мить вагон зіскакує з рейок і перевертається. Я встиг зіскочити і притулитися до стінки шиї ствола. Проміжок між шиєю ствола і боковими стінками вагонів десь сантиметрів з 20. Мене миттю «прорасувала» решта вагонів».

Фельдшер зафіксував травму з переломом обох ніг, з важким пошкодженням тазових кісток і деформації грудної клітки. До життя повертався Іван важко. Більше місяця найменший кашель викликав сильну кровотечу з легенів. Нестерпно боліли поламані ноги і тазові кістки. Проте молодість брала своє. Чотири довгих місяці залишились позаду і хлопець знову вийшов на роботу [12].

За спиною залишились шість довгих років в'язниць і концтабору, коли Івана знову згадали на прізвище. Десь у першій половині липня 1949 року несподівано викликали наверх і через чотири години Іван стояв у коридорі управління табором. По-

ставивши традиційні запитання, майор – начальник спецвідділу, нарешті, оголосив, що за вимогою трибуналу Одеського військового округу в'язня Івана Герасименка відправляють до Одеси, де використають як свідка. «За» чи «проти» кого – цього майор не знав.

– Поїдеш, і про все дізнаєшся, – відповів.

Зранку наступного дня у супроводі конвоїрів під заздрісними поглядами товаришів, покидав в'язень Ч-427 ворота табору, де провів чотири роки.

Колеса знаменитого «столипінського» вагона-в'язниці ритмічно постукували на стиках рейок. Везли на південь, у місто, з якого вивезли за Полярне коло 6 років тому. Десь в туманній імлі майбутнього чекала надія, що виведе за ворота табору і більше ніколи туди не поверне.

Через кілька днів після прибуття в Одесу стало зрозумілим, що викликали у справі Ющенка Юхима Нифонтовича – одного з колишніх членів підпільної організації «Партизанська іскра», односельчанина, який був вперше заарештований у 1947 році. В 1950 році проти Ющенка готувався четвертий процес. Звинувачували у зраді Батьківщини. Йшлося про те, що, будучи заарештованим румунами в дні розгрому організації, він назвав прізвища кількох підпільників, яких потім заарештували і розстріляли.

Цілий рік знаходився Іван Герасименко у камері Одеської слідчої в'язниці на вулиці Бебеля, 12. Тримали незаконно і ніякого слідства не вели. Всілякими засобами протестував він проти цієї незаконної акції, тому що режим перебування у слідчій в'язниці був набагато суворішим, ніж в загальній. Розмовляти можна було лише впівголоса, ходити, не стукаючи каблуками, спати лише в години, визначені режимом, сидіти на ліжку, лише обличчям до дверей і т.д.

Нарешті настав час суду. У «воронку» привезли на подвір'я похмурого будинку, де засідав трибунал. Через годину-півтори засідання суду почалося. В залі, в особливій клітці, сидів Юхим Ющенко, підсудний – маленький, худий, обстрижений. Крім нього там було чимало свідків – більшість – земляки з Кримки. Серед них: Тоня Попик, Ганна Мелянчук, Олексій Володимирович Литвиненко, що працював в той час секретарем Первомайського РК КП України.

Суд присудив Юхимові Ющенку 25 років віддалених таборів. Свідки поїхали по домівках, а Івану Герасименку належало знову «заповзати» в одну з кліток «столипінського» вагону і в супроводі пильних охоронців відправлятися на каторгу у «Воркутатабір» [13].

В липні 1951 року Іван Герасименко знову опинився у Воркуті. Знову він побачив бараки знайомої вже пересилки. На третій день його послали робітником на підземну дільницю №2, яка вважалася найжахливішою з усіх. 60-сантиметровий пласт вугілля потрібно було вибирати з-поміж сипучої крівлі. Крім того, пласт був насичений крижаною водою. На кожного, хто мав нещастя потрапити на цю дільницю, дивились як на людину, життя якої скінчилось.

Іван Герасименко, тепер уже в'язень Е-286, відмовився йти на дільницю №2 і заховався в одному з бараків, 16 днів його умовляли. 16 ночей Івана кидали на ночівлю в карцер, попередньо роздягнувши до кальсон. Постелі не було ніякої. Вранці з карцеру виводили в комендатуру.

Там він чув чергове і єдине запитання: – Підеш працювати на дільницю №2?

Після відмови, 10 – 15 хвилин вчили шукати п'ятий куток. Після добросовісної обробки, коли на старі синці накладалися нові, знову звучало традиційне запитання:

– А тепер підеш?

Закінчувалася екзекуція командою одягатись. Руки заверталися назад. І в дорогу. Шлях відомий: попереду колони тих, що йщли на роботу в шахту. На шахті відразу ж підводили до начальника, який умовляв скоритись і взяти лопату саме на другій дільниці.

Іван вимагав роботу за спеціальністю.

– Значить не підеш? – знову запитав начальник шахти. – Ну і ну. А ти знаєш, що ми з тобою зробимо? Ні, не знаєш? Доведемо до стану, коли сам будеш повзати в ногах і слізно просити відправити саме на дільницю №2.

Після цієї розмови Івана відправили в шахтний карцер до кінця зміни. Далі все починалося спочатку. На 16 добу, нічого не добившись, керівництво шахтоуправління направило Івана Герасименка десятником на дільницю №5. У бригаді було 38 чоловік. Українською і російською мовами розмовляло 5 чоловік. Решта – німецькі, фінські і угорські військові злочинці.

Недовго Івану довелося працювати десятником. Незабаром його зарахували в учбовий комбінат шахти №29. Строк навчання був шість місяців без відриву від виробництва. Там він захистив дипломну роботу: «Розробка і рентабельна експлуатація крупно-падаючого пласта при заданих параметрах».

Тільки Іван отримав диплом, як прозвучало:

– Каторжнику Е-286 зібратись з речами на пересилку.

Знову пересильний табір, знайомі «столипінські» вагони на знайомій залізниці. Шлях лежав на Південь, до Одеси. А причина ось у чому.

З табору до Верховної інстанції подав скаргу Юхим Ющенко на неправомірність присуду. Рішення трибуналу відмінили (вчетверте) і все починалося спочатку, в тому числі і виклик свідків. Майже рік довелося чекати, доки відбудеться суд. Нарешті цей день настав. В залі знаходилися свідки і охорона підсудного. Сам підсудний був таким же сухим і маленьким. На суд приїхав і Юрій Ісаченко – один з членів підпільної організації.

Суд тривав три дні. Юхима Ющенка було виправдано. Це була нечувана на той час подія. Він був вільний, а в Івана Герасименка попереду ще чекало 27 років таборів [14].

Після другого повернення із Одеси, він знову опинився в таборі шахтоуправління №1. Іван прийняв електровоз, з якого його вперше забрали в Одесу. З цієї роботи і машини його викликали в липні 1955 року на звільнення. Але до цього дня потрібно було прожити довгих чотири роки в тяжкій неволі. І коли 5 березня 1953 року хтось забіг в барак і крикнув: «Підйом!», оголосивши про смерть Й. Сталіна, всі на мить оніміли, а потім пролунало громове «Ура!». Півтори сотні людей в єдиному пориві зіскочили з нар і зі словами радості обнімались і цілувались [15].

Ніхто не думав про сон. Всі розуміли, що зі смертю великого тирана починались неминучі зміни, які повинні були змінити образ життя нещасних. Сталін – це епоха. І в могилу за собою він потягнув все, що створив за допомогою влади Єжова, Берії і К^0.

Дні минали, але нічого не змінювалося. Проте невдовзі після смерті Сталіна сталися події, які яскравим полум'ям збудили надії. Це було повідомлення про створення спеціальної державної комісії про перегляд справ засуджених. В цей час на сторінках щоденника Іван Павлович відмітив: «В другій половині 1953 року я сів за написання справді капітальної праці – заяви в ЦК КПРС (якраз тоді обрали першим секретарем ЦК КПРС М.С. Хрущова) з проханням переглянути слідчу справу. Цю ідею виношував давно, ще з того часу, як з дому в листі повідомили, що в область з Бухареста, столиці Румунії, переслана в розпорядження КДБ слідча жандармська справа, яка була ними заведена після розгрому нашої організації. Моя заява ледве вмістилась на трьох десятках листів машинописного формату. Написав усе: про підпілля, його можливі причини розгрому, спосіб, яким скористався при втечі, всі інші арешти і втечі, сваволля контррозвідки, особливо СМЕРШу. Не утаїв подробиць з фальсифікації протоколів допиту в СМЕРШі.

І потягнулися дні очікування відповіді. У щоденній роботі непомітно намотувались місяці, роки. Збуджені від заціпеніння зміною в партійних і урядових верхах, тисячі людей чекали негайного полегшення свого становища. Наївності не було меж.

Через два місяця після відправлення листа з управління повідомили: заява в ЦК КПРС відіслана і звідти одержана відповідь такого змісту: «Ваше прохання про перегляд слідчої справи розглянуто комісією ЦК і передано в Верховний Суд Союзу РСР для розгляду. Про хід перегляду вам буде повідомлено звідти». Івану Герасименку нічого не залишалось крім очікування.

А в цей час почалося масове звільнення засуджених. Лише за один день кінця 1954 року звільнили 15 – 20 чоловік. Це було настільки незвично, що проводжати звільнених на зону вийшли тисячі людей. Відбулося звільнення з правом виїзду на Батьківщину. Людям скоротили строк до тієї величини, яку вони відбули, і звільнили на поселення в робітничому селищі. Але вже по той бік волі. А це хоч і куца, а все ж воля.

З того пам'ятного дня почали звільняти по кілька чоловік щодня, за винятком вихідних днів. А Іван Герасименко все чекав. Час від часу на відчайдушні запити з Верховного Суду відповідали:

– Ваша справа переглядається, чекайте результату.

Кожен день перетворювався на вічність. Циркуляром звільнили всіх, хто був арештований до сповнення 18 років від народження. Іван не підпадав під цей циркуляр, тому що через останню втечу в червні 1946 року строк почав відраховуватись від дня останнього суду. Звільняли з правом виїзду на батьківщину всіх інвалідів, які мали першу групу. Звільняли всіх вагітних жінок, які народили дітей під час перебування у таборі.

В липні 1955 року, відпрацювавши третю зміну, втомлений Іван ліг спати. Прокинувся від поштовху. З потугою відкрив очі:

– Герасименко! – викликають у спецвідділ, – сказав нарядник. Не вдаючись в подробиці Іван пішов.

«Невже воля?» – молотком застугоніло у скронях. Через кілька хвилин Іван вже стояв біля віконця з написом: «Спецвідділ». Звично доповів лисому майорові:

– Громадянин начальник, каторжник Е-286 з'явився за вашим викликом.

Майор уважно подивився з-під скелець окулярів, мовчки протягнув два бланки телеграм.

– Читай, – буркнув начальник відділу.

Іван став читати перший бланк: «Вітаємо мужнього борця з фашизмом з волею» – підпис – ЦК ЛКСМУ. Другий бланк текстом майже не відрізнявся, крім підпису: «Редакція «Комсомольської правди». Адресат Герасименко І.П.». Це було неймовірно. Передихнувши, Іван спитав начальника відділу:

– Мені?

Він розвів руками на знак того, що сам нічого не розуміє.

– Телеграми прийшли з управління, – байдужим голосом відповів майор, – за картотекою лише в тебе сходяться ініціали.

Якби майор дав бланки і сказав: «Тобі», – не виникло б жодного сумніву, що телеграми потрапили в руки адресата.

Розгублено Іван вертів бланки, перечитуючи їх зміст.

– Ну, йди, відпочивай, – великодушно дозволив майор.

Записом в щоденнику Іван зафіксував ті події:

«Не пам’ятаю, як пережив наступну добу. До болю хотілося вірити, що телеграми адресовані мені, але не міг далі викласти логічного ланцюжка подій. Якось відробив зміну, відмовився від сніданку і присів у проході між нарами та й раптом заснув. Хтось мене розбудив. Ще чулися слова:

– На волю... з правом виїзду... Але нічого не було.

Піднявшись на ноги, оглянувся довкола. Привиділось? Приснилось?

Проте обличчя шахтарів посміхались і повторювали:

– На волю. З правом виїзду.

Приходив нарядчик, сказав, щоб я негайно йшов у спецвідділ. Як висловився сусід по нарах:

– Звільнили тебе, Ваню, з правом виїзду.

Серце рвалося з грудей, все тіло била якась лихоманка, коли я знову опинився біля знайомого віконця. Невже прийшло те, чого я чекав, про що в глухі заполярні ночі марив?».

Зайшовши в кабінет, Іван почав доповідати:

– Каторжник Е-286...

Майор перебив Івана:

– «Не каторжник, а товариш Герасименко».

Втративши свідомість, Іван лежав на дивані, а майор давав нюхати якісь краплі.

– Дивак ти, хлопче, як бачу, – вів розмову начальник.

– Ось ти бігав, питав, набридав мені. А чого? Якщо не винуватий, то бац – і звільнили. Навіть привітали зі звільненням такі високопоставлені інстанції.

– Телеграма то для тебе.

Три дні продовжувалось співставлення відбитків пальців, звіряли різні записи. Нарешті, видали довідку №3818 про звільнення з виправно-трудового табору Ж-175, де було записано:

«Герасименко Іван Павлович, 7.06.1926 року народження, уродженець села Кримки Первомайського району Миколаївської області, українець, засуджений 6.12.1944

року, звільнений 17.07.1955 року у зв'язку з припиненням справи за пунктом 5 статті 4 КПК РРФСР» [16]. І ось поїздка в пасажирському поїзді до рідних місць. На руках проїзний квиток до станції Кам'яний Міст Первомайського району, тимчасове посвідчення особи, всі довідки і папери, буханець чорного хліба і кілька оселедців. Це сухий пайок на три дні.

Повернувшись до рідної Кримки, Іван Павлович пішов працювати бібліотекарем сільської бібліотеки. У листопаді 1955 року одружився з сільською вчителькою Галиною Іванівною. Пізніше вступив до Одеського університету на історичний факультет, закінчивши який, працював вчителем історії у Кримківській середній школі. Став засновником і до кінця днів життя був директором музею-меморіалу іскрівців.

В указі Президії Верховної Ради СРСР від 1 листопада 1958 року «Про нагородження орденами СРСР учасників-підпільників комсомольської організації «Партизанська іскра», що діяла в Первомайському районі Миколаївської області Української РСР, в період Великої Вітчизняної війни», говорилося: «За мужність і відвагу, проявлені у боротьбі проти фашистських загарбників, нагородити учасника підпільної комсомольської організації **Герасименка Івана Павловича** орденом Червоної Зірки [17].

Згодом вийшли книги Івана Павловича «Партизанська іскра» і «Герої Кримки». Іван Павлович був частим гостем у трудових закладах, школах, де із захопленням розповідав про діяльність підпільної організації. Всім, хто був знайомий з Іваном Павловичем, кому довелося зустрічатись з ним, до них відношу і себе, він запам'ятався чуйною людиною, яка протягом життя творила добро.

Роки в'язниць, тортури, заслання, непосильна робота не могли не позначитись на здоров'ї Івана Павловича. 5 червня 1979 року в 52 роки він помер. Похований в селі Кримка, у могилі разом з підпільниками-іскрівцями, розстріляними у роки війни.

---

1. *Герасименко І.* Щоденник. – Арк.46.
2. Там само. – Арк.48.
3. Там само. – Арк.52.
4. Архів Управління Служби безпеки України в Миколаївській області (далі – Архів УСБУ в Миколаївській області). – Спр.3442-с. – Арк.79.
5. *Герасименко І.* Щоденник. – Арк.61.
6. Архів УСБУ в Миколаївській області. – Спр.3442-с. – Арк.297.
7. Там само. – Арк.309.
8. *Герасименко І.* Щоденник. – Арк.109.
9. *Шитюк М.М.* І герой, і мученик // Прибузький вісник. – 1992. – 23 липня.
10. *Шитюк М.М.* З власним народом війна. – К.: Акант, 1995. – С.43.
11. Там само. – С.44.
12. *Шитюк М.М.* Герої Кримки: повоєнні долі // Миколаївщина в роки Великої Вітчизняної війни. – Миколаїв: Квіт, 2004. – С.370.
13. Там само. – С.373.
14. *Шитюк М.М.* З власним народом війна. – С.48.
15. Герої Кримки: Іван Герасименко // Радянське Прибужжя. – 1996. – 14 квітня.
16. *Шитюк М.М.* Герої Кримки: повоєнні долі. – С.376-377.
17. *Шитюк М.М.* З власним народом війна. – С.53.

А.А. Погорєлов

ПЕТРО ТАБУНЩИК: ДОЛЯ ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНОГО

П.П. Табунщик, 1945 р.

Історія повернення на Батьківщину репатріантів та їх долі в СРСР є надзвичайно складною і суперечливою. Радянське керівництво безпідставно вважало своїх громадян, що тимчасово вийшли з його поля зору, зрадниками, незважаючи на обставини, внаслідок яких вони перебували у фашистській неволі.

В особливу немилість Сталіна та органів державної безпеки потрапили всі бійці та командири Червоної армії, які з різних причин побували у німецькому полоні.

Для того, щоб запідозрити будь-якого бійця у шпигунстві на користь ворога, радянському керівництву та правоохоронним органам було достатньо лише того, що солдати та офіцери Червоної армії виходили з оточення (зауважимо: з бажанням прорватися через лінію фронту та потрапити до своїх!) по території, вже окупованій ворогом.

До уваги навіть не бралося те, що вони потрапляли до рук противника дезорієнтовані, внаслідок безладного відступу частин, тяжко поранені, контужені, без свідомості, вичерпавши свій і без того невеликий боєзапас. При вирішенні подальшої долі людини також нехтувалася її поведінка у таборах для військовополонених та заслуги у розгортанні підпільного руху опору на території цих таборів, участь у боротьбі проти окупантів у різних партизанських загонах, підпільних групах, що створювалися патріотично настроєними громадянами на території європейських країн, окупованих гітлерівськими військами.

Одним з багатьох сотень тисяч фронтовиків, колишніх військовополонених, що добровільно повернулися на територію СРСР та отримали «вдячність» за відвагу від своєї Батьківщини, був наш земляк Табунщик Петро Павлович.

Народився у 1918 р. у с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області, українець. Виховувався матір'ю без батька в багатодітній сім'ї: мав 2-х братів та 3-х сестер. Завершив навчання у Новомиколаївській НСШ у 1936 р. Після школи працював у колгоспі трактористом, комбайнером, а з січня 1939 р. почав працювати обліковцем у цьому ж колгоспі. Член ЛКСМУ [1].

У вересні 1939 р. призвали в армію. Службу проходив при Новосибірському воєнно-піхотному училищі [2]. З грудня 1941 року по січень 1942 р – рядовий 135-го запасного лижно-стрілецького полку. З 1 січня 1942 до червня 1942 р. перебував на фронті та служив у взводі Особливого відділу 46-ї стрілецької дивізії 2-ї Ударної Армії, що дислокувалась у Ленінградській області. 25 червня при відступі своєї частини отримав поранення та потрапив у полон до німців [3]. Поранених бійців Червоної армії завантажили у відкриті вагони та відправили до м. Нарви у лазарет, де вони пробу-

ли до березня місяця 1943 р. Після цього працював на будівництві мосту у цьому ж місті. У складі інших військовополонених відправлений на будівництво залізниць у Естонію, а через деякий час – у Литву та Латвію [4].

CORPO VOLONTARI DELLA LIBERTÀ

Comando Raggruppamento Divisioni Garibaldine del Friuli

Scheda personale del Partigiano Garibaldino

Nome e cognome [illegible] PIETRO

Paternità PAOLO

Maternità [illegible]

Nome di Battaglia PIETRO

Data e luogo di nascita NOVONICOLAIEVKA II6. ottobre 1918

Dimora attuale idem

Data di arruolamento nelle Formazioni Partigiane 5.3.45.

Reparto di appartenenza: Btg Solferino Brgt. Veneziano Div. M. Modotti

Date dei fatti d'arme cui ha partecipato 21.4.45./ 25.4.45./ 27.4.45./ [illegible]

Nr. Tesserino di riconoscimento

Ricompense

Ferite

Malattie contratte per causa di servizio

Titolo di studio 7

Professione civile Trattorista

è già impiegato:

Quale attività desidera svolgere nella vita civile

Desidera essere impiegato nella vita civile o militare

in quale Arma, corpo, nelle FF. AA. in S. P. E. o di Compl.

Grado nelle FF. AA.

Grado rivestito nelle Formazioni Partigiane GARIBALDINO

Celibe Ammogliato Nr. dei figli a carico

Note caratteristiche del Partigiano Garibaldino

IL COMANDANTE — Il Comandante

COMANDO

IL COMMISSARIO — Il Commissario

Особова картка бійця бригади імені Гарібальді, оформлена на П.П. Табунщика при його зарахуванні. Італія, 05.03.1945 р.

У 1944 р. у вересні на пароплаві прибули у м. Данциг (Німеччина). Тут пробули недовго, після чого знову переїзд: у жовтні прибули до Італії, тяжко працював у містах Тренто, Пержино, Карденонс. У Карденонсі у складі робочої бригади тягав баржу, що використовувалася для будівництва мосту [5].

Тут познайомився з італійськими партизанами, а приблизно через три місяці, отримавши їхню згоду, 5 березня 1945 р. перейшов у їхній партизанський загін – бригаду імені Гарібальді, що дислокувався у районі м. Тарденона, де перебував до липня 1945 року [6].

Вступивши у загін, близько 3-х днів перевірявся італійськими партизанами та простими громадянами. Через три дні видали зброю: пістолети та автомати. З цього моменту Петро Павлович поряд з італійськими партизанами став повноправним учасником антифашистського руху, в лавах якого боровся пліч-о-пліч з людьми, яких цивільне населення Італії поважало та підтримувало. Під час служби у бригаді імені Гарібальді потоваришував з Маргієвим Артемом, Федотовим Степаном, Курдюковим Михайлом Петровичем, Василем (прізвище нерозбірливо, можливо, Чежов) та іншими – всі колишні радянські військовополонені [7]. Після закінчення війни у липні 1945 р. у складі інших партизан, мешканців СРСР, відправився на збірний пункт радянських громадян у місто Модена для відправки на Батьківщину. Звідси американськими військовими переданий радянському командуванню [8].

Після повернення на територію СРСР доля багатьох десятків тисяч (насамперед колишніх радянських військовополонених) виявилася трагічною. Значна їх кількість, пройшовши жахи німецьких концтаборів, потрапила у радянські табори ГУЛАГу. Ті, хто залишився на волі, зазанавали дискримінації при прийомі на роботу та вступі до навчальних закладів [9].

Петру Павловичу «пощастило»: він не потрапив до ГУЛАГу, проте відносився до категорії населення, якій після закінчення війни та повернення з полону на територію СРСР не дозволили, всупереч їх бажанню, проживати у рідній місцевості, яку примусово «тимчасово» направляли у вугільну промисловість або на інші тяжкі види

робіт в якості дармової робочої сили. А якщо взяти до уваги, що ще залишався у дії закон від 26 червня 1940 року (скасований лише 25 квітня 1956 р.), однин із пунктів якого забороняв робітникам вільний перехід з одного підприємства на інше, то це не що інше, як пряме обмеження прав людини у вільному виборі місця проживання та роботи!

N. 219988

Certificato al Patriota

NEL NOME DEI GOVERNI E DEI POPOLI DELLE NAZIONI UNITE, RINGRAZIAMO Tabuncik Pietro DI AVERE COMBATTUTO IL NEMICO SUI CAMPI DI BATTAGLIA, MILITANDO NEI RANGHI DEI PATRIOTI TRA QUEGLI UOMINI CHE HANNO PORTATO LE ARMI PER IL TRIONFO DELLA LIBERTÀ, SVOLGENDO OPERAZIONI OFFENSIVE, COMPIENDO ATTI DI SABOTAGGIO, FORNENDO INFORMAZIONI MILITARI.

COL LORO CORAGGIO E LA LORO DEDIZIONE I PATRIOTI ITALIANI HANNO CONTRIBUITO VALIDAMENTE ALLA LIBERAZIONE DELL'ITALIA E ALLA GRANDE CAUSA DI TUTTI GLI UOMINI LIBERI.

NELL'ITALIA RINATA I POSSESSORI DI QUESTO ATTESTATO SARANNO ACCLAMATI COME PATRIOTI CHE HANNO COMBATTUTO PER L'ONORE E LA LIBERTÀ.

OFFICIAL: Allied ... Government

H.R. Alexander
MARESCIALLO
COMANDANTE SUPREMO ALLEATO
DELLE FORZE DEL MEDITERRANEO CENTRALE

Документ за №219988, виданий командуванням бригади імені Гарібальді П.П.Табунщику, який підтверджує його службу в лавах італійських партизанів.

Взагалі, за підрахунками західних науковців близько 15% репатрійованого населення СРСР було примусово направлено на тяжкі роботи у Донбас, Кузбас та райони, що найбільш постраждали від війни. Повернутись додому їм дозволяли лише після завершення строку[10].

П.П. Табунщик,
с. Марон (Італія), 07.06.1945 р.

До цієї категорії громадян з підозрою ставились у державних органах і у суспільстві у цілому. Причому, у більшості випадків відправка до таборів та обмеження їх громадянських прав було наслідком не співпраці цих людей з ворогом, а лише самого факту перебування у німецькому полоні, в який вони, переважно і потрапляли саме через прорахунки вищого державного та військового керівництва, які у післявоєнний час виступили головними обвинувачами цих громадян «у зраді».

Прикладом того, як відносились до людей, що побували за межами СРСР, є розповідь одного англійського моряка, який згадував: «...Бачив, як зустрічають з музикою, квітами і великою радістю французів у Марселі, а пароплав з «росіянами», яких вони привезли в Одесу та розвантажували з 6 ранку до 4 вечора, ніхто не вітав, тільки жителі Одеси, проходячи мимо новоприбулих, кидали на них дикі погляди» [11].

Василь (прізвище нерозбірливо, можливо Чежов), с. Марон (Італія), 07.06.45 р.

М.П. Курдюков, боєць бригади імені Гарібальді, с. Марон (Італія), 16.05.45 р.

Варто зауважити, що довгий час після війни права багатьох колишніх радянських військовополонених, репатрійованих на батьківщину, були обмежені. Особи, що побували в таборах НКВС чи в спеціальних робочих батальйонах, не мали права проживати у Москві та Ленінграді, виїхати за кордон [12].

Перший допит проходив у фільтраційному таборі №302. Звідси направили на додаткову перевірку у табір №306, що знаходився неподалік від міста Відня (Австрія). Тут також пройшов перевірку в Особливому відділі. З табору №306 направлений у Сокольники, що поблизу Львова. З Сокольників у листопаді 1945 р. примусово направлений у Ростовську область на вугільну шахту №13. Тут працював слюсарем [13].

Наголосимо: при зарахуванні Петра Павловича у партизанський загін, що діяв на території Італії, командирам цього загону вистачило три дні для перевірки, аби довірити йому зброю (незнайомій людині, іншої національності) та прийняти до своїх лав.

Потрапивши до рук радянського командування, так би мовити до своїх, йому довелося довгих чотири місяці (з липня по листопад 1945 р.) перебувати у різних фільтраційних таборах та давати пояснення стосовно свого перебування та діяльності за межами СРСР. І навіть після цього йому не повірили: встановили агентурне спостереження з метою збору «компромату», а впродовж 1946 року його знову викликають на чергові допити (05.03.1946 та 22.11.1946 р.).

Вже перебуваючи на шахті №13, 5 березня 1946 р., знову потрапив до перевірочно-фільтраційного пункту НКВС СРСР, де його допитував оперуповноважений УКР «СМЕРШ» Донського військового округу лейтенант Плетньов [14].

Зокрема, слідчий декілька разів уточнював, за яких обставин потрапив у полон, у яких таборах утримувався, чим займався. Але одними з головних питань, які задавали кожному, хто повертався до СРСР, було: Чи допитувався гестапо, поліцією, розвідорганами Німеччини? Якими військами звільнений? Чи допитувався

представниками союзницьких з СРСР військ (американцями, англійцями та ін.)? У разі позитивної відповіді на поставлені питання, репатріант ставав предметом «особливої зацікавленості» компетентних органів.

Петро Павлович відповів, що його декілька разів викликали у гестапо, де на допитах доводили до втрати свідомості, але він жодного разу не обмовився про те, що цікавило ворогів [15].

Саме це і викликало сумнів у радянського «колеги» зі «СМЕРШу», оскільки він знав, що методи фізичного та психологічного впливу на людину, які використовують на допитах у гестапо за для того, аби «розговорити» підозрюваного, практикують і в радянських органах державної безпеки.

Не знайшовши одразу «потрібного» компромату, у рішенні фільтраційної комісії від 18.03.1946 р. відносно Табунщика Петра Павловича зазначалося: «…Вважати перевіреним та передати у постійні кадри вугільної промисловості, а його справу направити для подальшої агентурної розробки в УНКДБ Ростовської області» [16].

З цього часу, працюючи на шахті №13, Петро Павлович перебуває під постійним наглядом органів НКДБ, які розпочали його активну розробку. Слідчих УНКДБ турбувало те, що наявна агентура на шахті, не має до Петра Павловича потрібного підходу. Таємним агентам ставилося завдання вивчити усі його зв'язки та добути компромат на нього [17]. Роки примусової тяжкої праці не могли не позначитись на здоров'ї Петра Павловича. Лише внаслідок хвороби, 14 листопада 1947 р., після проходження медичної комісії, дирекцією шахти Табунщика Петра Павловича було звільнено та дозволено повернутися на попереднє місце проживання у Миколаївську область.

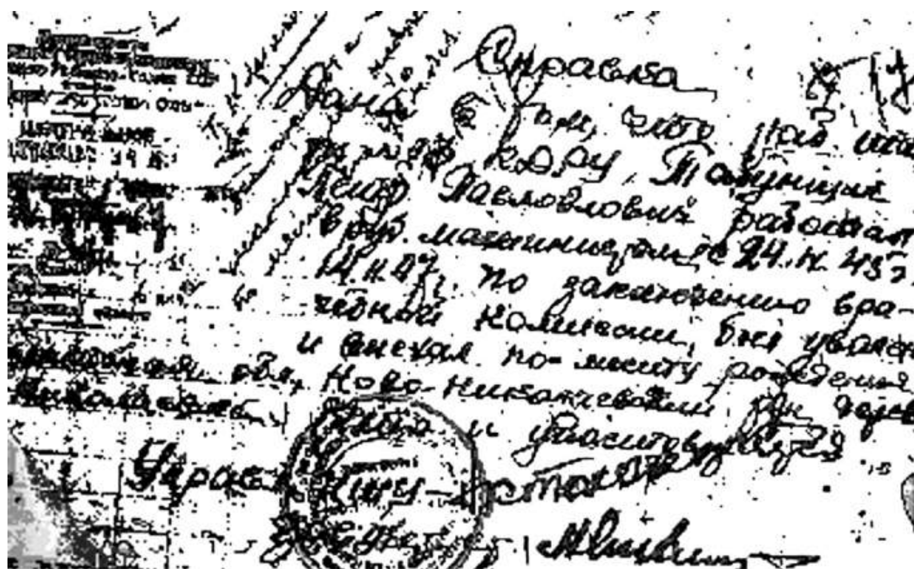
Справка
Табунщик
Петр Павлович работал
машинистом с 24.IV.45 г.
14.XI.47 г. по заключению вра-
чебной комиссии
и выехал по месту рождения
обл. Ново-Николаевский

Довідка, видана на ім'я Табунщика П.П., що засвідчує його звільнення з вугільної шахти №13 ЧДРУ Ростовської області внаслідок погіршення стану здоров'я.

Отже, після повернення радянських військовополонених з фашистської неволі на Батьківщину замість почестей і слави на багатьох з них чекали табори ГУЛАГу,

примусова робота у спеціальних робочих батальйонах, які використовували в якості дармової робочої сили на різних промислових об’єктах, допити, знущання та приниження. Партійне керівництво та правоохоронні органи Радянського Союзу несправедливо поставили на частину фронтовиків тавро – «особи, що не заслуговують на довіру», створюючи навколо них атмосферу гоніння у суспільстві.

---

1. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 1. – Спр. 20646.
2. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 1. – Спр. 20646. – Арк. 4.
3. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 1. – Спр. 20646, – Арк. 3.
4. Там само. – Арк. 5.
5. Там само.
6. Там сам. – Арк. 4.
7. Там само. – Арк. 5.
8. Там само. – Арк. 4.
9. Иллюстрированная энциклопедия «Руссика». Великая Отечественная война. 1941 – 1945. М.: ОЛМА-ПРЕСС Образование, 2005. – С.462.
10. *Буцько.О.В*. «С возвращеньицем»: судьба украинских граждан, репатриированных на родину // Сторінки воєнної історії України: Зб. наук. статей / НАН України. Ін-т історії України. – Вип. 2. – К., 1998. – С.151.
11. *Пронь.Т.М*. Повоєнний рух репатріантів та реемігрантів на Батьківщину // Гілея. – 2005. – №3. – С.138.
12. *Буцько.О.В*. Назв. праця. - С.462.
13. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 1. – Спр. 20646. арк. 5.
14. Там само.– Арк. 6.
15. Там само. – Арк. 7.
16. Там само. – Арк. 3.
17. Там само. – Арк. 13.

М.М. Шитюк

ЮХИМ ЮЩЕНКО: ВИПРОБУВАННЯ ТАБОРАМИ

Далеко за межами Миколаївщини відоме село Кримка – батьківщина легендарної підпільної молодіжної організації «Партизанська іскра», діяльність якої увійшла яскравою сторінкою у літопис боротьби з німецько-румунськими загарбниками.

Одним із учасників підпільної організації був Юхим Ющенко. Після того як почались арешти іскрівців, Ющенку вдалося деякий час переховуватися в селі Кримка. Проте, 21 лютого 1943 року він був заарештований румунською владою. На першому ж допиті його жорстоко побили, але, не дочекавшись зізнань, на лобі і на щоках поставили печатки – «внески сплачені». Через декілька днів Юхима передали гестапо і перевели до Первомайська, а 26 травня 1943 року відправили до тираспольської в'язниці.

В одному з приміщень міста Тирасполя проходив процес над останньою групою учасників підпільної організації «Партизанська іскра». За вироком суду Юхима Ющенка було засуджено на довічну каторгу. Після винесення вироку, він перебував у тираспольській в'язниці. В тюрмі було створено підпільний штаб, який розробив план повстання.

В середині березня 1944 року есесівці, припинивши довіряти своїм союзникам, раптом замінили охорону румунської королівської жандармерії і почали здійснювати злочинний план знищення ув'язнених.

«В перших числах квітня, – згадував у 1949 році Юхим Ющенко під час першого допиту слідчим Первомайського відділення КДБ лейтенантом Бєлих, – я став помічати, що німці значно частіше почали розстрілювати радянських громадян, які знаходились в тюрмі, хоч ті й не були засуджені судом до розстрілу. Мені було видно з камери через вікно як німці виводили на подвір'я із камер заарештованих, садили їх в автомобілі і кудись відвозили, а назад привозили лише особисті речі засуджених» [1].

Після того, як в'язні побачили ці дії гестапівців, вони домовились: що б не сталося – здійснити втечу. З цією метою один із заарештованих почав робити отвір в стелі загостреною ложкою, інші йому допомагали. Та раптом один із сусідів по камері почав кричати, видаючи охороні підготовку до втечі. Хтось схопив його, почав душити. Вирвавшись від переслідувача, той закричав ще дужче. Цей крик почула охорона, яка почала через двері стріляти у в'язнів.

Коли стрілянина припинилась, було вирішено гуртом налягти на двері для того, щоб зірвати їх з петель і вийти з камери. Зламавши двері, в'язні почали вибігати. Охоронники відкрили вогонь, проте групі в'язнів вдалося втекти. Серед утікачів було троє іскрівців: Юхим Ющенко, Микола Остапенко, Михайло Скиба.

Шлях втікачів лежав до хутора Ближнього, що поблизу Тирасполя, де проживала тітка Юхима – Ветя Сокур. Через декілька днів німці помітили юнаків. У зв'язку з тим, що ні в кого не було ніяких документів, їх відправили до табору, де перебували радянські громадяни.

Визволені радянськими військами 23 серпня 1944 року, вони відразу були мобілізовані Каушанським польовим райвійськкоматом до Радянської армії. Для проходження служби всі троє були направлені в 213-й запасний стрілецький полк. Через

місяць Юхима перевели до окремого учбового батальйону 195-ї стрілецької дивізії.

Загартування в підпільній боротьбі, люта ненависть до загарбників, пам'ять про звіряче знищення товаришів закликали до помсти, і колишні підпільники першими підіймались в атаку, громлячи ворога.

Через півтора року Юхима Ющенка перевели до 181-ї стрілецької дивізії, де призначили командиром відділення автоматників. З цієї частини в 1947 році він демобілізувався.

Повернувшись в рідне село Кримку, в квітні 1947 року, Юхим почав працювати в місцевому колгоспі ім. К. Ворошилова. За пропозицією Івана Порфировича Ляшка, голови колгоспу і голови сільської ради, Юхим Ющенко в лютому 1948 року перейшов працювати секретарем сільської ради. З квітня 1948 року він почав працювати обліковцем у тракторній бригаді Кам'яномостівської МТС, де і був 13 травня 1949 року заарештований.

Слідчого КДБ лейтенанта Бєлих не цікавила біографія Ю. Ющенка. Запитання давались для порядку. Слідчому потрібно було вирішувати зовсім іншу проблему. На Ющенка в органи КДБ поступив донос, що він – зрадник і за його виною були заарештовані підпільники Микола Остапенко і Володимир Білоус, пізніше розстріляний жандармами. Ющенку ставилося за вину, що він викрив підпільника Нікуліна під час проведення ставки віч-на-віч в румунській сигуранці (до речі, Нікулін до підпільної організації ніколи не належав).

Свідчили проти Ющенка особи з досить сумнівними даними: колишній поліцай Глуховський (пізніше було встановлено, що Нікулін – його родич), жителі села – Тетяна Попик і Катерина Меленчук. На наступних процесах слідчий вишукував нових свідків, які погодились свідчити проти Юхима. Але в кінці-кінців, напевно, і в колишніх поліцаїв «пробудилася» совість, і вони зізналися в наклепі, що стало підставою для звільнення Ющенка на волю. Але до цього часу пройшло чотири процеси військового трибуналу, які звинувачували Ющенка у зраді. Кримінальна справа №6830-с досягла 1428 сторінок і налічувала чотири томи.

Тому слідчому потрібно було зробити все можливе, щоб виявити ще одного, прихованого зрадника, винного в загибелі іскрівців. На допитах він вимагав від Юхима лише одного: припинити обман слідства, щиросердно розповісти про свою зрадницьку роль та назвати співучасників злочину [2].

Кожне нове слідство розпочиналось вимогою про дачу правильних і справедливих показань. Коли слова не діяли, в хід йшло грубе, але професійне застосування сили.

Слідчий оперував даними свідків Глуховського, Нікуліна, Меленчук, Попик та вимагав визнати їх правдивими. На кожному допиті Ющенко заявляв, що не підтверджує показань свідків, оскільки вони наклепницькі. Не брав до уваги слідчий і те, що 25 свідків, яких він допитав, не підтверджували зрадницької діяльності Юхима, а навпаки, говорили за нього лише позитивне.

12 липня 1949 року слідство було закінчено, а наступного дня – оголошено звинувачення Юхима Нифонтовича Ющенка, за статтею 54-1«А» КК УРСР в тому, що він ухилився від участі в нападі на жандармерію, виказав членів «Партизанської іскри» Миколу Остапенка, Володимира Білоуса; в селі Кам'яна Балка вказав на підпільника Миколу Нікуліна; вмовляв під час ставки віч-на-віч з Тетяною Попик

зрадити і видати її брата Дмитра Попика [3]. На засіданні суду військового трибуналу свідки почали змінювати попередні свідчення, плутатись і самі собі суперечити. Таким, що не відповідає дійсності, назве головний обвинувач свідчення Т. Попик про передачу Ющенком жандармерії списків членів підпільного комітету, комсомольського штампу «Внески сплачені». Адже вони були знайдені ще в 1943 році, під час обшуку на квартирі Дмитра Попика при понятих. Все це дало можливість голові військового трибуналу зробити заяву про те, що в такій ситуації неможливо встановити винний чи ні Юхим Ющенко.

На підставі сказаного і, керуючись статтею 280 КПК УРСР, військовий трибунал вирішив задовольнити прохання головного обвинувача і захисту. Справу стосовно Ю. Ющенка за статтею 54-1«А» КК УРСР повернули військовому прокурору військ МВС Одеської області на дослідування [4].

І знову справа потрапила до рук слідчого лейтенанта Бєлих. Підсудний все мовчав, не хотів визнати себе винним, хоч як не старався слідчий. Протягом п'яти місяців на ім'я воєнного прокурора надійшло п'ять рапортів з проханням продовжити строки за справою Ющенка. Збільшивши кількість свідків до 48 чоловік, слідчий вважав, що тепер справа Ющенка буде розглянута в трибуналі і звинувачення – неминуче доведено [5].

10 травня 1950 року розпочалося третє засідання військового трибуналу Одеської області (другий процес проходив 1 квітня 1950 року і був відкладений за браком у звинувачення доказів). Як не намагались судді й прокурор збити з пантелику Юхима, які лише питання не ставили, щоб заманити його в пастку, проте були змушені визнати, що й на цей раз немає достатніх підстав, щоб винести обвинувачення. Справу знову було передано на дослідування з приписом: «Якщо органи попереднього слідства не нададуть після додаткового розслідування нові докази і факти, які б викривали Ющенка у зрадницькій діяльності, то дана справа підлягає припиненню [6].

19 травня 1950 року кримінальна справа знову поступила в розпорядження лейтенанта Бєлих. Тепер вже 10 рапортів надійшло на ім'я прокурора військового округу з проханням продовжити слідство і утримувати під вартою Ющенка. Не добившись зізнання за допомогою погроз і застосування фізичної сили, слідчий пішов на явну фальсифікацію. З виправно-трудових таборів для свідчень був привезений колишній поліцай Солтановський. Лейтенант Бєлих запропонував злочинцю, справедливо засудженому військовим трибуналом, виступити на судовому засіданні зі свідченням проти Ю. Ющенка. За це він пообіцяв Солтановському сприяти в достроковому звільненні. Отримавши згоду і оформивши відповідні протоколи, справу знову передали до військового трибуналу [7].

Судовий процес, що відбувся 14 – 16 листопада 1950 року, нагадував ретельно спланований спектакль. Маючи в своєму розпорядженні нові свідчення і факти, суд виніс вирок: «Ющенка Юхима Нифонтовича на підставі статті 54-1 «А» КК УРСР засудити до покарання строком на 25 років у виправно-трудових таборах з поразкою в правах згідно п.п. «а», «б», «в», «е» статті 3 КК УРСР строком на 5 років та конфіскацією всього майна». Було прийнято рішення про позбавлення медалі «За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні». Відбувати покарання Юхима Ющенка відправили в Північний край. В селищі Пукса-Озеро Архангельської області він почав працювати вантажником на лісоповалі [8].

Проте жорстока несправедливість, підлий наговір на суді не давали спокою. До військового трибуналу Київського військового округу, відразу ж після рішення суду, надійшла касаційна скарга адвоката, яка була залишена без задоволення.

Сам Юхим Ющенко написав протест до військової колегії Верховного Суду СРСР про несправедливість вироку.

18 квітня 1951 року рішення військового трибуналу відмінили вчетверте, і все почалось спочатку – в тому числі і виклики свідків. Майже рік довелося чекати, доки відбудеться новий процес. Нарешті, цей день настав – 9 червня 1952 року. Суд тривав три дні. На новому процесі, не визнаючи себе винним, Ющенко звинуватив Нікуліна і Тетяну Попик в наклепі проти нього. На суді стало явним, що колишній поліцай Глуховський і Нікулін знаходяться у родинних зв'язках, що Нікулін ніколи не був учасником «Партизанської іскри», крім того, під час окупації вони брали участь у проведенні обшуків у радянських громадян. В їхніх діях суд знайшов склад злочину, передбаченого статтею 89 КК УРСР. Військовий трибунал визначив необхідність розслідувати факти і в разі підтвердження – притягти Нікуліна і Глуховського до відповідальності за статтею 89 КК УРСР. Солтановський, який дав згоду слідчому – лейтенанту Бєлих звести наклеп на Ю. Ющенка, раптом на процесі заявив, що під тиском він дав неправдиві факти у зв'язку з тим, що йому обіцяли зменшити термін покарання і випустити з тюрми. Проте пройшов час, але нічого зроблено не було. Після таких визнань, голові військового трибуналу нічого не залишилось як, керуючись статтями 296, 297, 302 КПК УРСР, Юхима Нифонтовича Ющенка визнати за статтею 54-1«А» КК УРСР не винним, відмінити всі звинувачення і з-під варти негайно випустити [9]. Це була нечувана на той час подія. Похитнулась непогрішимість системи державної безпеки. Ще до смерті Й. Сталіна почався ледь помітний розлад страшної репресивної машини.

Оточений рідними, Юхим вийшов із залу суду на вулицю. Він був вільний. Справа Юхима Ющенка, яка розглядалась 29.07.1949 року, 01.04.1950, 19.05.1950, 14.11.1950 і 13.06.1952 років, була, нарешті, припинена. Справедливість перемогла. Прокурором був внесений спеціальний протест за веденням слідства.

Повернувшись до рідної Кримки, Юхим Нифонтович Ющенко продовжував працювати в колгоспі. Заочно закінчив Новобузький технікум механізації і електрифікації сільського господарства. Згодом працював головою виконкому сільської ради, секретарем парторганізації місцевого колгоспу «Партизанська іскра».

---

1. Архів СБУ в Миколаївській області. – ФПС. – Спр.3873с. – Арк.51.
2. Там само. – Спр.6830-с. – Т.1. – Арк.24.
3. Випробування таборами // Прибузький вісник. – 1997. – 17 серпня.
4. Архів СБУ. – Спр.6830-с. – Т.2. – Арк.67.
5. Там само. – Т.3. – Арк.191.
6. Випробування таборами // Прибузький вісник. – 1997. – 17 серпня.
7. Архів СБУ. – Спр.6830-с. – Т.3. – Арк.85.
8. Там само. – Т.4. – Арк.131.
9. Випробування таборами // Прибузький вісник. – 1997. – 17 серпня.

В.І.Гамза, А.А. Ліньов

РЕПРЕСОВАНИЙ КРАЄЗНАВЕЦЬ (С. ЦВЄТКО 1884 – 1946 РР.)

С.І. Цвєтко, 1920-ті рр.

В історії вітчизняної болгаристики почесне місце посідає етнограф і краєзнавець С. Цвєтко. Його наукова спадщина становить інтерес для вітчизняних та зарубіжних дослідників. Так, болгарське академічне видавництво в 2005 році видало збірку С. Цвєтко «Български народни песни от Украйна и Крим» впорядковану відомим вченим З. Барболовою[1]. Українські болгаристи також опрацьовують матеріали архіву етнографа, який зберігається в Інституті мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М.Т. Рильського НАН України.

Сергій Ілліч Цвєтко народився 25 вересня 1884 року в болгарському поселенні Тернівка Херсонської губернії (нині мікрорайон м. Миколаєва).

Від своїх батьків – Іллі Миколайовича і Феодори Миколаївни, майбутній етнограф сприйняв традиційні культурно-побутові цінності. Саме від матері він записав більшість болгарських пісень, які співалися в Тернівці на початку XX століття.

Після закінчення гімназії та навчання в Одеському університеті С. Цвєтко займався викладацькою діяльністю а також здійснював розвідки етнографії болгар Півдня України. Найбільш плідною була його робота в складі Одеської комісії краєзнавства при Всеукраїнській академії наук в 20-х роках. На сторінках «Вісника Одеської комісії краєзнавства» вийшли його статті: «Весільні звичаї і пісні болгар на Херсонщині (с. Тернівка на Миколаївщині)» , «Юнацькі та хайдуцькі пісні зібрані в с. Тернівка» [2] та ін.

С. Цвєтко першим із вітчизняних дослідників записав східно-фракійський пісенний матеріал, поширений в Тернівці, що дало можливість порівняти його із бессарабським та таврійським. Особливу увагу він приділяв еволюції традиційного болгарського весілля, детально описаного відомим академіком М. Державіним. До кола наукових інтересів С. Цвєтко входили: народна архітектура, домашня індустрія, словесний фольклор, особливості народного лікування та ін. Напевно краєзнавцю вдалося б набагато більше накопичити і надрукувати матеріалів, але на його життєвому шляху відбились драматизм і жорстокість буремної першої половини XX століття.

Вже на початку Першої світової війни він, будучи молодшим офіцером царської армії, опинився в полоні і знаходився в таборах на території Німеччини і Австрії. В радянські часи С. Цвєтко двічі був репресований каральними органами. В 1931 році його заарештувало ДПУ (Державне політичне управління) Одеського округу за підозрою в участі та діяльності так званої «Спілки визволення України» [3]. Як відомо, влада, з метою послаблення старшого покоління української інтелігенції, сфабрикувала справу про її приналежність до контрреволюційної організації, яка нібито готувала повалення радянського ладу. Політичний терор був спрямований проти

вчених, вчителів, священнослужителів, письменників. Арешту С. Цвєтко, за свідченнями рідних, сприяв донос сусіда, який керувався бажанням привласнити його квартиру. Науковець знаходився під слідством близько 6 місяців. Хоча органам не вдалося довести безпосередню причетність С. Цвєтко до згаданої організації, судова трійка ДПУ засудила його до заслання строком на 3 роки і заборони проживати в 12 містах. В вересні 1933 року справа була переглянута. В зв'язку із відбуттям 2/3 терміну заслання С. Цвєтко умовно-достроково звільнили[4]. Неочікувана подія в біографії С. Цвєтко не пройшла безслідно. Як пізніше він засвідчив: «Арешт повністю мене розорив, а перша дружина, чехословацько піддана, по матері німкеня, а по батьку чешка, душевно захворіла та зникла без вісті» [5]. За деякими даними його дружина Жозефіна Йосипівна вчинила самогубство. Попри весь трагізм того що відбулось, науковець знайшов сили продовжувати дослідницьку і викладацьку роботу.

Під час перебування в тюрмі. 1946 р.

Вдруге С. Цвєтко потрапив до каральних органів після закінчення Другої світової війни. В травні 1946 року оперуповноважений 2 відділу УМДБ по Миколаївській області видав постанову на його арешт. Як вказано в особовій справі, на момент позбавлення волі, С. Цвєтко працював у Миколаївському обласному відділі народної освіти інспектором з музеїв[6]. За інформацією Миколаївського обласного управління освіти його звільнили з роботи в червні 1945 року в зв'язку зі скороченням відповідної посади.[7] На цей раз його звинуватили у «традиційному» для інтелігенції злочині: за статтями 54-10 – антирадянська агітація та пропаганда, а також 54-1 «а» – зрада батьківщині. В матеріалах справи містяться особисті свідчення С. Цвєтко та покази декількох жителів Тернівки. Всі вони стосуються обставин, що виникли під час окупації Миколаївщини німецько-фашистськими військами.

На початку війни С. Цвєтко перебував у штаті Миколаївського краєзнавчого музею. В серпні 1941 року (Миколаїв вже був окупований – прим. автор.) він звільнився з роботи і через Тернівську сільську управу, на запрошення вчителів, був призначений завідуючим місцевої школи і водночас викладав історію, краєзнавство та історію релігії. В листопаді 1942 року школу закрили і С. Цвєтко пішов працювати перекладачем в колишній радгосп ім. Коларова (в дорадянські часи тут був розташований маєток, що належав німецьким землевласникам – прим. автор.). С. Цвєтко за свідченнями І. Божкова, Є. Скарлата і ще чотирьох осіб, починаючи з 1942 року, брав активну участь у переселенні радянських болгар до Болгарії, для чого написав колективний лист до консула в м. Одесу.

Щодо активності «переселенської діяльності» С. Цвєтко виникають сумніви. Сам звинувачений так описував тогочасні події: «В жовтні 1943 року з Одеси до Миколаєва приїхав представник болгарського консульства Хаджийський. Знаючи про те, що він прибув для вирішення питання евакуації місцевих болгар до Болгарії, я підійшов до нього, маючи намір зареєструватися і переїхати до Болгарії... На ґанку ще очікува-

ли болгари з Тернівки і Миколаєва. Хаджийський сказав, що ті особи, які записались до складу першої партії (партії мали нараховувати 25 чоловік – прим. автор.), найближчим часом отримають в німецькій комендатурі перепустки до Одеси, а звідти будуть направлені до Болгарії через Румунію, з владою якої є домовленість про безперешкодний проїзд кордонів. В цей же день на зборах складали списки бажаючих виїхати. Всього записалось близько 15 чоловік. Я також записався і передав список особисто начальнику поліцейського загону міської управи». Враховуючи невелику кількість згодних виїхати за кордон у порівнянні із загальною кількістю болгар у Миколаївській області (тільки в Тернівці на той час проживало понад 4 тисячі болгар) можна зрозуміти, що С. Цвєтко не проводив серйозних заходів по переселенню до Болгарії. Як він далі писав: «Виїхати йому не вдалося в зв'язку з відступом німців і припиненням видачі дозволів на виїзд».

Серед звинувачень проти С. Цвєтко було і таке: ніби-то він вимагав від викладацького колективу школи виховувати дітей в профашистському дусі, рекомендував вчителям прочитати видану німцями книгу «В застенках НКВД» . Ці твердження під час процесу С. Цвєтко заперечував, пояснюючи, що як посадова особа дійсно отримував фашистські брошури, в яких містились інструкції щодо керівництва викладачами, але фактично не наполягав на виконанні вимог окупаційної влади. Взагалі будь-яких речових доказів по цій справі не було виявлено. Сам підсудний визнав себе винним частково. 22 червня 1946 року військовий трибунал військ МДБ Миколаївської області визначив міру покарання С. Цвєтко: 10 років виправно-трудових таборів із конфіскацією майна. Скоріш за все вирок так і не був виконаний. В матеріалах справи відсутні документи про етапування С. Цвєтко до місця відбування покарання, а також повідомлення коменданта табору про прибуття засудженого. Це означає, що життя політв'язня обірвалось під час відправки до таборів або напередодні. Слід враховувати й те, що 62 річний чоловік хворів на виразку шлунку. Існує документально непідтверджена версія проте, що С. Цвєтко був убитий під час етапування працівником органів, вихідцем із Тернівки з особистих мотивів.

Тінь «ідейної ворожості» впала і на родину С. Цвєтко. Вже в перші місяці після справи 1946 року його неповнолітній син Олександр відчув атмосферу страху і підозри. Навіть його родич, В. Бузнік, відомий і поважний вчений, майбутній ректор Миколаївського кораблебудівного інституту (МКІ) вимушений був пояснювати відповідним органам, чому він підтримує зв'язки із сином «ворога народу». І пізніше, в 60 – 70-ті роки «батькові справи» впливали на ставлення оточуючих до О. Цвєтко. Він згадує: «До від'їзду до Ленінграду я працював конструктором у Миколаївському філіалі Центрального наукового інституту дослідження технологій суднобудування разом зі співробітником Віктором (прізвище авторами не вказується свідомо). Ми були ровесниками, наші креслярські дошки знаходились поруч, а вечорами разом відвідували вечірній факультет МКІ. Він відкрито доносив на мене, відверто ображав, натякаючи на моє положення сина «ворога народу». Подібна атмосфера панувала і в ЦКТІ в Ленінграді… »[8].

Двічі засудженого краєзнавця двічі реабілітували. По «одеській справі», на підставі висновку прокуратури і Указу Президії Верховної Ради СРСР, відповідне рішення було прийнято в 1989 році[9]. По справі 1946 року перше клопотання відхилила

військова прокуратура Одеського військового округу від 16 травня 1956 року. Тільки в 1991 році рішенням президії Миколаївського обласного суду вирок військового трибуналу відносно С. Цвєтко був відмінений[10].

За все своє драматичне життя С. Цвєтко так і не вдалося подолати побутові і матеріальні труднощі. Під час останнього арешту в описі майна значились: ліжко, матрац, костюм, дві сорочки і валіза[11]. Що ж до етнографічної спадщини краєзнавця, то вона зберігає свою актуальність до цього часу і є одним із змістовних джерел з історії культури болгарської національної меншини в Україні.

---

1. *Цветко С.* Български народни песни от Украйна и Крим. – София. – 2005.
2. *Серебрянникова Н.* Сергей Цветко и его вклад в изучение народной медицины Юга Украины // Одеська болгаристика: Науковий щорічник. – Вип.2. – Одеса. – 2004. – С.36.
3. ДА УСБУ в Миколаївській області. – Спр. – 2493-с. – С.15.
4. ДА УСБУ в Одеській області. – Спр. 17989-с. – С.71
5. Там само. – С.15.
6. Там само. – С.2.
7. Архів управління освіти і науки Миколаївської обласної державної адміністрації. Накази за 1944 – 1945 роки.
8. *Цвєтко О.* Особисті свідчення. Архів Миколаївської редакційно-видавничої групи редколегії книги «Реабілітовані історією»
9. Довідка про реабілітацію С. Цвєтко. Видана Управлінням Служби безпеки України в Одеській області 03.12.2004. Архів Миколаївської редакційно-видавничої групи редколегії книги «Реабілітовані історією»
10. Довідка про реабілітацію С. Цвєтко. Видана прокуратурою Миколаївської області 06.01.2005. Архів Миколаївської редакційно-видавничої групи редколегії книги «Реабілітовані історією».
11. ДА УСБУ в Миколаївській області.– Спр. 17989-с. – С.8.

М.М. Шитюк

ЛІКАР МУСІЄНКО

Цю сивоволосу жінку, що проживала в будинку №14 по вулиці 20 років Жовтня, знає чимало первомайців. Адже не одному з них, працюючи лікарем «швидкої допомоги» , вона врятувала життя, приїжджаючи на виклик.

З 6 вересня 1974 року Пелагея Володимирівна на заслуженому відпочинку, маючи трудового стажу 49 років, 11 місяців і 29 днів. Як жартує Пелагея Володимирівна, не вистачило одного дня, щоб мати 50 років робочого стажу. Та мало хто знає, що ця жінка з 1945 по 1955 рік знаходилась у виправно-трудових таборах, відбуваючи покарання як «ворог народу» . А потім до 1957 року знаходилась на висланні в селі Молотово Красноярського краю, де працювала лікарем.

В 1941 році П.В. Мусієнко закінчила Одеський медичний інститут, отримавши диплом лікаря. А в цей час розпочалася Велика Вітчизняна війна. До окупації Одеси Пелагея Володимирівна працювала в першій терапевтичній клініці Одеського медінституту на посаді ординатора-терапевта. Клініка була місцем, куди щодня привозили поранених червоноармійців, і старший лейтенант медичної служби лікар П. Мусієнко возила поранених на перев'язку, займалася відправленням їх в тил, на Велику землю [1].

Виїхати самій з міста не вдалося, тому перший рік німецької окупації Пелагея Володимирівна знаходилася в Одесі. У травні 1942 року Пелагея Володимирівна повернулася до Первомайська.

Румунська сигуранца, дізнавшись, що вона лікар, запросила її працювати лікарем акушер-гінекологом в Доманівській лікарні, де вона й працювала до лютого 1944 року, практично до відступу загарбників з території області.

Після визволення району почала працювати інспектором міськздороввідділу міста Первомайська.

4 квітня 1945 року працівники НКВС попросили Пелагею Володимирівну проїхати на машині «швидкої допомоги» до райвійськкомату, щоб освідчити на придатність до військової служби одного з новобранців, а в машині заявили, що її заарештовано. Лікарю Мусієнко було пред'явлено звинувачення в тому, що проживаючи на окупованій території вона була завербована румунською контррозвідкою для виконання шпигунських завдань для виявлення комуністів і партизан, радянських активістів [2].

В місто Первомайськ, де в цей час було розквартирована 26-а Алтайська запасна стрілецька дивізія на ім'я начальника поступив рапорт від уповноваженого, в якому говорилось, що на підставі орієнтировки ОКР СМЕРШ за №2730 розшукується агент румунського відділу «ССІ». Орієнтировка гласила, що «...Це жінка без імені і побатькові років 20, високого зросту, волосся чорне, худорлява, при ходьбі сутулиться, лице – мале, худе, бліде. В період окупації працювала медпрацівником. У Первомайську проживає по праву сторону Бугу, вище сільгосппостачу». В орієнтировці пропонувалось вжити заходи до швидкого розшуку і встановлення даної особи [3].

Слідчий дуже швидко «встановив» , що за описом це є не хто інший, як інспектор міського відділу охорони здоров'я Пелагея Мусієнко.

Керуючись статтями 126 і 127 КПК УРСР П.В. Мусієнко було пред'явлено звинувачення за статтею 54-1. На перших допитах вона не визнавала звинувачення. Але потім безперервні виклики до слідчого вдень і вночі, постійні погрози зробили своє.

Бачачи , що слідство велось за підготовленими протоколами, де потрібно було лише розписатися. Пелагея Мусієнко прийшла до думки, що їй не дадуть можливості для виправдання. Щоб закінчити безкінечні виклики на допити, Пелагея Володимирівна підписала підготовлені слідчими протоколи з умовою, що її перестануть допитувати і розстріляють [4].

19 червня відбулося підготовче засідання військового трибуналу 26-ої Алтайської запасної стрілецької дивізії, де було визнано, що пред'явлені звинувачення були мотивовані і вірні. А 6 липня 1945 року військовим трибуналом, за статтею 54-1«А» – зрада Батьківщині і 54-10 КК УРСР П.В. Мусієнко була засуджена на 10 років позбавлення волі з поразкою в правах на 5 років [5].

На підставі Указу Президії Верховної Ради УРСР від 17 вересня 1955 року «Про амністію радянських громадян, що співробітничали з окупантами в період Великої Вітчизняної війни 1941 – 1945 років» П. Мусієнко з табору була звільнена.

Після виправно-трудового табору Мусієнко перебувала на засланні в селі Молотово Красноярського краю, де працювала лікарем. У 1957 році на ім'я першого секретаря ЦК КПРС М.С. Хрущова поступила заява від батька Пелагеї Мусієнко – Володимира Кириловича, де він прохав переглянути справу дочки. Декілька громадян – медпрацівники міста під керівництвом лікаря-окуліста першої лікарні Юлії Трохимівни Березинської також написали листа до Верховної Ради, де стверджували, що П.В. Мусієнко осуджено незаконно [6].

15 жовтня 1957 року справу було переглянуто Одеським військовим трибуналом, де вирок, винесений у 1945 році, відмінили, справу за виробництвом припинили за необґрунтованістю звинувачення. Пелагея Володимирівна Мусієнко за справою була повністю реабілітована.

---

1. Прибузький вісник. – 1994. – №52.
2. Архів Управління Служби безпеки України в Миколаївській області. – Спр.3681-с. – Арк.17.
3. Там само. – Арк.51.
4. Там само. – Арк.85.
5. Там само. – Арк.90.
6. Прибузький вісник. – 1994. – №52.

Ю.В. Котляр, О.В. Курабцев

СПРАВА НА «ФОЛЬКСДОЙЧ» МАРІЮ ГЕНРІХІВНУ ВОЛЬФ

Тоталітарний режим чинив масові репресії проти різних етнічних груп, що проживали на території України, особливо цей тиск посилився проти етнічних німців після закінчення Великої Вітчизняної війни.

Загальна ситуація з «фольксдойч» була складною і неоднозначною. Сталінська каральна система зараховувала етнічних німців, які проживали на території України і на Миколаївщині зокрема, до категорії «німецько-фашистських посібників». 7 січня 1944 р. вийшло розпорядження НКВС СРСР за № 20, в якому Л. Берія наказував «усіх виявлених посібників на території України заарештовувати з конфіскацією майна на основі наказу НКВС СРСР за № 001552 (1940 р.), а також направляти до спецтабору (копальні на ст. Чорногорській Красноярського краю) для їх подальшого утримання» [1].

Типовим прикладом справи «фольксдойч» є матеріали на Вольф Марію Генріхівну, 1893 р. н., уродженку села Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німкенею за національністю, безпартійну, яка до арешту проживала в м. Новий Буг [2].

Відразу після вступу радянських військ на Миколаївщину, у жорна НКВС потрапила громадянка Ізюмова Софія Августівна, звинувачена за статтею 54-1«а» КК УРСР, у зв'язку з її приналежністю в період тимчасової окупації до категорії «фольксдойч», так званих етнічних німців. На допиті, на запитання начальника слідства ВББ (Відділу боротьби з бандитизмом) УНКВС по Миколаївський області молодшого лейтенанта держбезпеки Соколовського: «Кого Ви знаєте з осіб, що пройшли в німецьких окупантів реєстрацію «фольксдойч?», – Ізюмова щиросердно відповіла: «З «фольксдойч» мені відомі: мій брат, по матері – Вольф Андрій Іванович, німець, дружина мого брата – Вольф Марія Генріхівна, німкеня за національністю, які весною 1943 р. у період німецької окупації, пройшли реєстрацію як «фольксдойч» [3].

Вказаних зізнань було достатньо, щоб відокремити зі слідчої справи №1158 УНКВС по Миколаївській області на С.А. Ізюмову матеріали в окреме виробництво та сформувати нову карну справу, тепер вже на її невістку М.Г. Вольф [4]. Виявлена на допиті щирість громадян оберталася, у першу чергу проти них самих, а по-друге ставала трагедією для багатьох з їхнього оточення. Цей приклад показував ще один напрямок в діяльності репресивно-каральної системи, коли призначені для винищення люди, – за оцінкою влади «вороги народу», – самі повинні були скомпрометувати своїх близьких, що лишались тимчасово на волі. Цей шлях гарантував повне охоплення призначених для ліквідації прошарків населення [5].

Вже на перших допитах Марія Вольф зазнала на собі нелюдські методи ведення слідства. Протокол від 22 червня 1945 року підтверджує застосування, розповсюдженої у всіх слідчих в'язницях, практики безсоння, коли арештант не мав можливості спати жодної хвилини від підйому до відбою, згідно тюремного режиму, а у нічні часи піддавався тривалим допитам. Старший слідчий УНКВС Миколаївської області Лебедєв зафіксував: початок допиту – о 4-й годині ранку, закінчення – о 10-й годині. Примітно й те, що ця більш ніж шестигодинна бесіда відображена у вигляді лише

трьох запитань й трьох відповідей на одному аркуші [6]. Такий довгий час допиту не був випадковим, й являвся частиною жахливої вистави, розіграної працівниками НКВС перед ув'язненою. Іноді, жертву залишали саму, в кабінеті слідчого на всю ніч, і за оцінками колишніх арештантів, цей засіб катування, який цілком виснажував фізичні сили, не був зрозумілим для тих, хто не був в цьому досвідчений [7]. Штучна атмосфера психологічного тиску була спрямована на подолання випадків, коли підслідний залишався впертим і незговірливим, а вишукані засоби знущання доводили його до стану повної деморалізації [8].

В процесі допитів було встановлено, що М.Г. Вольф при окупаційній владі пройшла реєстрацію як «фольксдойч», протягом одного року працювала куховаркою в німецькому ресторані, отримувала продукти харчування [9]. Цього було достатньо, щоб визнати її винною.

В звинувачуваному висновку, направленому на розгляд Особливої Наради при НКВС СРСР, слідчий Лебедєв, не тільки інформував про повне зізнання Вольф у зрадництві Батьківщині, а й пропонував дуже «легку» міру покарання – шість років заслання у Новосибірську область. Малий термін засудження пояснюється нездатністю німкені до важкої фізичної праці, із прикладеним висновком медичного огляду: гострий ревматизм суглобів і порок серця, йти етапом не може [10]. Вердикт Особливої Наради від 25 лютого 1946 року був ще більш «м'яким»: Ухвалили, Вольф Марію Генріхівну, німкеню, що прийняла німецьке підданство «фольксдойч», звинувачену за ст. 54-1«а» КК УРСР, за зрадництво Батьківщині – заключити у виправно-трудовий табір строком три роки. Відповідно з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 7 липня 1945 року, з-під варти звільнити. 18 квітня 1946 року, минуло 52 доби від засідання Особливої Наради і майже рік по тому після арешту у червні 1945 року[11], перед хворою, літньою жінкою, зрештою розкрилися ворота тюрми №1 УНКВС м. Миколаєва.

Очевидною є розбіжність у часі між проведенням слідства і утриманням у в'язничці. З моменту першого затримання до пред'явлення звинувачення М.Г. Вольф пройшло 10 діб. Відносно стислі терміни попереднього слідства були обумовлені не Карно-процесуальним кодексом УРСР, а швидше всього, здійснювались на підставі підзаконних актів, як то постанова ЦВК СРСР від 1 грудня 1934 року [12]. Проте, правопорушниця близько одинадцяти місяців знаходилась на повному забезпеченні держави. Хіба це не приклад «піклування» «дбайливої» радянської влади про своїх громадян. Навіть, якщо останні підозрюються у скоєні особливо небезпечних державних злочинів. Саме «турботою» продиктовані встановлені законом підвищенні строки позбавленні волі за зраду Батьківщині (ст. 54-1«а» КК УРСР); недонесення про зраду, що готується (ст. 54-1«г» КК УРСР); шпигунство (ст.54-6 КК УРСР); шкідництво (ст. 54-7 КК УРСР); терористичний акт (ст. 54-8 КК УРСР); диверсію (ст. 54-9 КК УРСР) [13], за більшість контрреволюційних злочинів може бути призначене покарання до 25 років позбавлення волі. Нижча межа покарання, позбавлення волі по вказаним злочинам теж порівняно висока: п'ять років, як правило з конфіскацією всього майна. Це було обумовлено підвищеною небезпечністю осіб, здійснивших такі злочини, необхідністю тривалої ізоляції їх від суспільства, потрібної для їхнього ж перевиховання [14].

Реабілітована Марія Генріхівна Вольф була лише 14 березня 1990 р., так як її справа підпадала під дію статті 1 Указу Президії Верховної Ради СРСР від 16.01.1989 року «Про додаткові заходи з встановлення справедливості по відношенню до жертв репресій, які мали місце в період 30 – 40-х і початку 50-х років» [15].

Таким чином, жителі німецької національності зазнали репресій в післявоєнний період як «фольксдойч», які згідно законодавчих актів виявилися прирівняними до ворогів народу, зрадників Батьківщини. Архівні документи переконливо доводять, що переважна більшість цих людей і члени їх сімей взагалі не мали ніякої вини, а репресії направлені проти них були типовим проявом діяльності тоталітарної системи, яка у повоєнні роки «вбачала» ворога в особах німецької національності. Етнічні німці України, та Миколаївщини зокрема, пережили справжню трагедію на землі, яку вважали своєю домівкою.

---

1. *Бугай М.Ф.* Депортації населення з України (30 – 50-ті роки) // Український історичний журнал. – 1990. – № 11. – С. 20 – 21.

2. Державний архів Миколаївської області (далі – ДАМО). – Ф.Р.5859. – Оп.2. – Спр.1138. – Арк.1.

3. Там само. – Арк.7.

4. Там само. – Арк.6.

5. *Білокінь С.* Масовий терор як засіб державного управління в СРСР (1917 – 1941 рр.): Джерелознавчі дослідження. – К., 1999. – С.260.

6. ДАМО. – Ф.5859. – Оп.2. – Спр.1138. – Арк.15.

7. *Shumuk D.* Life Sentence: Memoirs of a Ukrainian Political Prisoner. – Edmonton: Canadian Inst. of Ukrainian Studies; Univ. of Alberta, 1984 – C.163 – 164.

8. *Шуйський І.* Використання радянськими репресивними органами методів морального і фізичного впливу на громадян у процесі розслідування політичних справ у 30-ті роки ХХ ст. // Геноцид українського народу: історична пам’ять та політико-правова оцінка: – К. – Нью-Йорк: Вид-во М.П. Коць, 2003. – С.401.

9. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 1138. – Арк. 10-11.

10. Там само. – Арк. 20-22.

11. Там само. – Арк. 24.

12. *Палюк В.* Специфіка розгляду судами справ у період тоталітаризму (20 – 50-ті роки ХХ ст.). // Геноцид українського народу: історична пам’ять та політико-правова оцінка. – С.190.

13. Постали із забуття: Репресовані залізничники (1919 – 1953). / *Укл.: Л.М. Абраменко.* – К.: Транспорт України, 2001. – С. 18 – 19.

14. Особо опасные государственые преступления. / *Под общ. ред. В.И. Курлянского, М.П. Михайлова*. – М.: Госюриздат, 1963. – С. 35.

15. ДАМО. – Ф. 5859. – Оп. 2. – Спр. 1138. – Арк. 25.

М.М. Шитюк

ДОЛЯ ЛЮДИНИ

Антон Данилович Крайнєв проживав на вулиці Революції, 44, квартира 5 у місті Первомайську з 1986 року.

Протягом життя він побував в різних країнах Європи, понад 9 років перебував у виправно-трудових таборах на території колишнього СРСР, в період, що увійшов в історію під назвою доби сталінізму.

Народився Антон Крайнєв в 1903 році в Одесі. Після закінчення гімназії вступив до Одеського кадетського корпусу, де вчився військовій справі сім років [1].

20 січня 1920 року, коли юнак навчався у 7-му випускному класі, до Одеси вступили війська Червоної армії. Боячись червоного терору, дирекція військового училища на кораблях евакуювала своїх вихованців до югославського міста Сараєво. Саме тут, у серпні 1920 року, Антон Крайнєв здав випускні екзамени і закінчив кадетське військове училище.

Після випуску його відразу ж направили в Крим на допомогу армії Врангеля. Сюди ж з Одеси до Севастополя було евакуйоване Сергіївське артилерійське училище. Випускникам кадетського корпусу запропонували вступити юнкерами до училища.

В кінці листопада 1920 року війська Червоної армії прорвались через Перекоп і стали займати Кримській півострів. 20-тисячній армії барона Врангеля і її союзникам – французьким, англійським, американським військовим силам, юнкерам Сергієвського військового училища довелося на кораблях спішно втікати до Константинополя [2].

Юнкерів розмістили поблизу одного з грецьких міст на території французької дивізії. У 1921 році на вимогу Грецького уряду всі іноземні військові частини в найкоротші терміни повинні були покинути територію Греції.

Юнкери Сергієвського училища виїхали в Болгарію, в місто Тирново. В 1923 році Антон закінчив юнкерське училище і отримав чин підпоручика артилерії і поїхав до Пловдіва, де протягом трьох років працював ретушером портретів. Заробивши грошей, переїхав у 1926 році до Чехословаччини, де вступив на архітектурний факультет політехнічного інституту міста Брно. Через два роки одружився з росіянкою з міста Сизрані Марією Фомівною Портновою. Після закінчення інституту, як здібного і талановитого студента, Антона Крайнєва залишили на кафедрі викладачем [3].

Після закінчення інституту, він звернувся з офіційним проханням до чеського уряду про надання йому чеського громадянства. Прохання було задоволено.

Згодом Антон Данилович захистив кандидатську дисертацію, отримавши вчену ступінь кандидата наук з архітектури і містобудування.

У роки окупації Чехословаччини німецькими військами, Антон Данилович працював головним інженером машинобудівної фабрики міста Брно. Після звільнення міста 27 квітня 1945 року продовжив працювати в політехнічному інституті, заняття в якому відразу ж були відновлені. Під час однієї з лекцій до аудиторії зайшов сержант радянської армії.

– Ми знаємо, що Ви росіянин, а нам потрібен перекладач. Чи не могли б Ви надати послуги? – звернувся військовий. Антон Данилович погодився, і після закінчення лекції попрямував за сержантом. Протримавши його два тижні в одній з кімнат будинку, що знаходився поряд з центральною площею міста Брно, представники радянських судових органів заявили, що його заарештовано. Хоча і ніяких звинувачень пред'явлено не було.

Під час арешту були вилучені особисті речі, серед них золотий хрест, золота обручка, які він більше не побачив. Поїздом через Прагу і територію Угорщини Антона Даниловича привезли до Львова.

У Львові органи УНКВС пред'явили громадянину Чехословаччини Антону Даниловичу Крайнєву офіційне звинувачення Його звинуватили у шпигунстві на користь Чехословаччини, у зраді інтересів радянської держави і уряду. Дуже швидко було написано вирок. І вже 26 липня 1945 року військовий трибунал 7-ї гвардійської армії засудив Антона Даниловича за статтями 58-2 і 58-1 КК РРФСР до 10 років виправно-трудових таборів з конфіскацією вилучених під час обшуку цінностей і грошей [4].

Покарання довелося відбувати в суворому Заполяр'ї, в Комі АРСР. При сильних, тріскучих морозах в'язні працювали на лісоповалі, даючи ліс державі.

Дізнавшись, що новий в'язень добре малює і креслить, керівництво табору залишило його при табірній художній майстерні, де змусило малювати портрети вождів, керівників партії і уряду СРСР.

У грудні 1945 року Антон Крайнєв написав листа до ГУЛАГу, в якому прохав, щоб йому, як вченому інженеру-архітектору, дали можливість працювати за спеціальністю. Незабаром адміністрація табору отримала телеграму, в якій пропонувалось А. Крайнєва відрядити в розпорядження Центрального проектного бюро до Москви.

Та через три місяці праці в проектному бюро столиці про перебування А.Д. Крайнєва – іноземного громадянина – стало відомо Лаврентію Берії. На адресу директора бюро надійшла вказівка про негайне виселення зі столиці підданого Чехословаччини [5].

Його направили етапом на станцію Єнісей поблизу Норильська. Тут він пройшов медичну перевірку, де лікар визнав неможливість перебування заарештованого в Північному краї, так як в нього була виявлена хвороба легень і шлунку.

У квітні 1948 року Антона Крайнєва направили до Казані, де він працював художником, але згодом, його як іноземного підданого, перевели на Урал у місто Солікамськ. Оцінивши здібності А. Крайнєва, адміністрація Солікамського виправного трудового табору призначила його начальником проектного бюро, яке займалось проектуванням житлових будинків. Саме з Солікамська в 1955 році на 9 місяців достроково Крайнєва звільнили з виправно-трудового табору за добру поведінку і старанну працю.

На постійне поселення, зважаючи на хворобу, адміністрація табору дала добро до міста Біляївки Одеської області. Понад рік працював Антон Данилович на будівництві Біляївського виконкому. В кінці 1955 року йому офіційно дозволили проживати в Одесі. Тут Антон Данилович вдруге одружився. Працювати в Одесі став в проектному інституті «Діпромісто». Спочатку старшим архітектором, а потім керівником

групи. За проектом Антона Даниловича було збудовано новий корпус проектного інституту. Він автор кількох проектів адміністративно-житлових будинків, об'єктів соціально-культурного призначення на Півдні України.

У 1960 році Антон Данилович Крайнєв офіційно звернувся до уряду Чехословаччини з проханням позбавити його чеського громадянства у зв'язку з бажанням мати постійне радянське громадянство. Отримавши згоду від уряду Чехословаччини, він офіційно прийняв радянське громадянство.

Після виходу на пенсію, Антон Данилович Крайнєв проживав в Одесі, деякий час продовжував працювати в інституті, консультуючи співробітників з тих чи інших проектів. У зв'язку з тим, що його син постійно проживав у Первомайську, у 1986 році до міста над Бугом переїхав і Антон Данилович.

На підставі Указу Президента СРСР від 13 серпня 1990 року справа А.Д. Крайнєва за виробництвом була припинена. А сам він був реабілітований, отримавши матеріальну компенсацію за проведені у вправно-трудових таборах роки та нанесені збитки[6].

Під час однієї зустрічі Антон Данилович сказав, що сподівається на те, що не повернуться більше ніколи ті часи, коли, прикриваючись гуманними ідеями велась жорстока боротьба за знищення народу. Радий тому, що через 36 років після звільнення був офіційно реабілітований. Що хоча і через тривалий час, але прийшло нарешті рішення, що зняло з нього тавро «ворога народу».

1. Прибузький вісник. – 1994. – №31
2. Там само.
3. Там само.
4. Архів Федеральної служби безпеки у Вологодській області. – Спр.181644-ІІ. – Арк.15.
5. Там само. – Арк.63.
6. Там само. – Арк.103.

Розділ IV
ВІДОМОСТІ ПРО ГРОМАДЯН, ЩО ЗАЗНАЛИ ПОЛІТИЧНИХ РЕПРЕСІЙ

Д

ДАВИДЗОН Генріх Генріхович, 1896 р. народження, станція Данилівка Дніпропетровської області, німець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Сторож метало-фурнітурного заводу. Заарештований 28.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАВИДЗОН Іван Андрійович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі наказу МВС СРСР від 03.04.1944 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 17.04.1991 р.

ДАВИДЗОН Шмарій Маркович, 1900 р. народження, с. Кодима Молдавської АРСР, єврей, із службовців, освічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Директор елеватору. Заарештований 22.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДАВИДОВ Борис Григорович, 1897 р. народження, м. Новгород-Сіверський Чернігівського округу, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Працівник видавництва «Пролетарій». Заарештований 23.01.1929 р. Постановою Прокурора Миколаївського округу від 12.02.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАВИДОВ Логвин Гнатович, 1869 р. народження, с. Великоолександрівка Великоолександрівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великоолександрівка Великоолександрівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Казанківського РВ НКВС від 28.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований 20.11.1996 р.

ДАВИДОВИЧ Георгій Платонович, 1917 р. народження, м. Очаків, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Очакові. Червоноармієць. Заарештований 28.07.1941 р. Вироком Військового трибуналу Новоросійської військово-морської бази від 23.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАВИДОВИЧ Марфа Федорівна, 1908 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 07.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 21.03.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ДАВИДЧЕНКО Григорій Іванович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Секретар міського фінансового відділу. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 25.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДАВКЕВИЧ Магдалина Якубівна, 1915 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Північноказахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАВЧЕНКО Гаврило Іванович, 1908 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робіт-

ників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар на Миколаївській тракторній базі. Заарештований 02.04.1935 р. Постановою Прокуратури м. Миколаєва від 09.06.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДАГАЄВ Іван Миколайович, 1887 р. народження, м. Старий Оскол Курської області, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Начальник ливарного цеху заводу №200. Заарештований 03.06.1937 р.. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАЗЕ Катерина Антонівна, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАЗІДЕНКО Захарій Григорович, 1886 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДАЗІДЕНКО Никифор Корнійович, 1884 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДАЙБЕЛЄ Лідія Францівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАЙНЕГА Анастасій Сидорович, 1889 р. народження, с. Григорівка Дніпропетровської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Привільне Баштанського району Миколаївської області. Вчитель. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1957 р.

ДАЙТХЕ Йосип Еммануїлович, 1932 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Озерне Кустанайського району Кустанайської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАЛЛЕР Гільда Михайлівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАЛЬ Йосип Францович, 1896 р. народження, с. Сікачі Донської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Богданівський Доманівського району Одеської області. Ветеринарний санітар в колгоспі. Заарештований 20.09.1935 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 21.07.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАЛЬЦЕР Адам Християнович, 1899 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДАЛЬЦЕР Іван Якович, 1894 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДАЛЬШТРЕМ Віктор Фердинандович, 1882 р. народження, м. Миколаїв, естонець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Старший технік. Місце роботи невідомо. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДАЛЬШТРЕМ Георгій Фердинандович, 1890 року народження, м. Одеса, німець, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 22.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДАМАНСЬКИЙ Костянтин Трохимович, 1905 р. народження, с. Романівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Перебував у діючій армії. Командир розвідувальної роти. Заарештований 09.03.1943 р. Постановою Військового трибуналу 147-ї стрілецької дивізії від 20.03.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАНАУСОВ Григорій Петрович, 1895 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Начальник кисневого цеху заводу ім. 61 комунара. Заарештований 24.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 04.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 31.01.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДАНИЛЕВИЧ Станіслав Карлович, 1899 р. народження, с. Врублівка Вінницької області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.03.1938 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАНИЛЕВИЧ Станіслав Михайлович, 1904 р. народження, с. Любенці (Польща), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Контролер. Місце роботи невідомо. Заарештований 13.09.1935 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 15.01.1936 р. звільнений. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 15.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ДАНИЛЕНКО Володимир Сергійович, 1887 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району. Колгоспник. Заарештований 21.08.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 27.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 30.12.1951 р. Реабілітований у 1995 р.

ДАНИЛЕНКО Григорій Григорійович, 1907 р. народження, м. Первомайськ, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Первомайську. Червоноармієць. Заарештований 01.06.1942 р. Вироком Військового трибуналу 392-ї стрілецької дивізії від 04.08.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 2 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДАНИЛЕНКО Григорій Максимович, 1910 р. народження, с. Акацатове Доманівського району Одеського округу, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Акацатове Доманівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 15.02.1928 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАНИЛЕНКО Ісак Федорович, 1882 р. народження, с. Миколаївка Веселинівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвіче-

ний. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЕНКО Костянтин Петрович, 1889 р. народження, с. Гуйни Березівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Грекине Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ДАНИЛЕНКО Марія Данилівна, 1883 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Дані про місце роботи відсутні. Заарештована 24.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 р. засуджена до розстрілу. Страчена 14.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1989 р.

ДАНИЛЕНКО Матрона Іванівна, 1886 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештована 19.03.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.08.1932 р. засуджена до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДАНИЛЕНКО Онисим Іванович, 1900 р. народження, с. Гур`ївка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гур`ївка Новоодеського району Одеської області. Безробітний. Заарештований у 1936 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.09.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЕНКО Онисим Іванович, 1900 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Одеської області. Безробітний. Заарештований в 1936 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.09.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЕНКО Пелагея Семенівна, 1920 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, середня освіта. Проживала у м. Первомайську. Обліковець паровозного депо залізничної станції «Голта». Заарештована 19.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 12.11.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою слідчого відділу УНКДБ Одеської області від 28.11.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ДАНИЛЕНКО Семен Софронович, 1886 р. народження, м. Севастополь, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Механік. Місце роботи невідомо. Заарештований 13.11.1933 р. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 05.04.1934 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДАНИЛЕНКО Тимофій Євстигнійович, 1900 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне Арбузинського району. Член артілі. Заарештований 06.02.1931 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 19.07.1931 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЕНКО Трохим Савелійович, 1884 р. народження, с. Новоселівка Доманівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 22.01.1933 р. Відомості про винесення вироку відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДАНИЛЕНКО Фадей Максимович, 1878 р. народження, с. Любоіванівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Любоіванівка

Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 25.07.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 03.11.1932 р. засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДАНИЛОВ Василь Юрійович, 1899 р. народження, с. Тернова-Вижка (Польща), українець, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Сорочинка Кривоозерського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 29.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 16.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 13.02.1940 р. вирок змінений на 3 роки ВТТ. Покарання відбував у Північтабір НКВС СРСР у м. Улан-Уде. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛОВ Герасим Дем'янович, 1903 р. народження, с. Мурахівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мурахівка Березнегуватського району Миколаївської області. Голова сільради. Заарештований 24.05.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 24.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДАНИЛОВ Едуард Якович, 1898 р. народження, м. Таллін, естонець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Будівельник. Заарештований 26.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу НКВС Миколаївської області від 05.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 30.04.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАНИЛОВ Іван Петрович, 1908 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району. Відомості про посаду та місце роботи відсутні. Заарештований 23.08.1940 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 04.10.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Норильськтабір НКВС СРСР. Після відбуття покарання проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Реабілітований у 1958 р.

ДАНИЛОВ Олексій Степанович, 1892 р. народження, с. Прудки Починковського району Смоленської області, росіянин, із селян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець у Миколаївській школі морських льотчиків. Заарештований 13.06.1938 р. Постановою Військового прокурора Одеського військового округу від 24.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАНИЛОВ Павло Кузьмич, 1902 р. народження, с. Руч`ї Ленінградської області, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Комендант політехнічного технікуму ім. К.А. Тімірязєва. Заарештований 01.04.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 12.12.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДАНИЛОВ Пилип Григорович, 1874 р. народження, с. Куцуруб Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куцуруб Очаківського району. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 року. засуджений до розстрілу. Страчений 04.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЮК Василь Калинович, 1892 р. народження, с. Петрівка Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Вознесенського району. Хлібороб. Заарештований 22.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.03.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЮК Іван Васильович, 1893 р. народження, с. Посад-Папушой (Румунія), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Марківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 28.10.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЮК Степан Степанович, 1913 р. народження, с. Петрівка Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Перукар. Заарештований 01.09.1949 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 11.05.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

ДАНИЛЬЧУК Михайло Калинович, 1886 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Колгоспник. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабір НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

ДАНИЛЬЧУК Петро Калинович, 1899 р. народження, с. Петрівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Снігурівського району Херсонського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАНИНА-ШЕЛЯКІНА Фекла Яківна, 1886 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Одноосібниця. Заарештована 17.03.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.08.1932 р. виселена у Північний край строком 3 роки. Реабілітована 06.06.1989 р.

ДАНК Артур Рейнгольдович, 1925 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАНК Евальд Рейнгольдович, 1932 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАНК Еммануїл Християнович, 1895 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 19.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

ДАНК Магдалина Іванівна, 1897 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАНК Оскар Рейнгольдович, 1929 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАНК Рейнгольд Християнович, 1900 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Голова сільради. Заарештований 09.03.1928 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.04.1928 р. засуджений до заслання

у Сибір строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАНК Фріда Рейнгольдівна, 1925 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАННЕКЕР Віктор Фрідріхович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Працівник заводу ім. 61 комунара. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 04.11.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДАННЕКЕР Владислав Єдмундович, 1911 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 17.07.1938 року. Постановою УДБ НКВС Сибірського військового округу від 03.06.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАННЕКЕР Емілій Михайлович, 1883 р. народження, м. Варшава (Польща), німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Розмітник заводу ім. А. Марті. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального комісара Держбезпеки СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДАННЕКЕР Михайло Михайлович, 1882 р. народження, м. Варшава (Польща), німець, з робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Машиніст парового молота, потім інструктор фабзавучу робітничої молоді. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.02.1938 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборі НКВС Караганда-4, Долинське відділення, дільниця Карачос. Реабілітований 22.12.1956 р.

ДАННІК Іван Федорович, 1877 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.09.1927 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 25.05.1928 р. засуджений до 1,5 року ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду УСРР від 28.06.1929 р. вирок скасований. Подальша доля невідома. Реабілітований 1991 р.

ДАНУЛЕСКУ Стефан Стефанович, 1885 р. народження, м. Бромнов (Румунія), румун, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Відомості про місце роботи відсутні. Заарештований 23.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДАНЧЕНКО Тетяна Миколаївна, 1900 р. народження, с. Кумарі Великоврадіївського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кумарі Великоврадіївського району. Безробітна. Заарештована 13.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.11.1937 р. засуджена до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДАНШИН-ШЕЛЕКІНА Фекла Яківна, 1887 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована 22.03.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.08.1932 р. засуджена до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДАРАТ Георгій Мендратович, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт. Різноробочий. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАРАТ Геронim Петрович, 1922 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. Директивою ДКО СРСР №698 від 21.08.1941 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАРЕНКО Дмитро Лукич, 1884 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Криворучка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.06.1938 р. Постановою Колегії Одеського обласного суду від 20.08.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАРИЄВИЧ Василь Степанович, 1888 р. народження, с. Болгарка Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 16.11.1921 року. Вироком Колегії Одеського губернського суду від 24.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.12.1991 р.

ДАРИЄВИЧ Федір Дмитрович, 1903 р. народження, с. Болгарка Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 16.11.1921 року. Вироком Колегії Одеського губернського суду від 24.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.12.1991 р.

ДАРІЄНКО Михайло Сергійович, 1923 р. народження, с. Нікольске Братського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нікольске Братського району Миколаївської області. Перукар. Заарештований у травні 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 24.05.1952 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАРІЄНКО Олексій Сергійович, 1925 р. народження, с. Нікольске Братського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нікольске Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у травні 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 24.05.1952 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАРМЕНКО Дмитро Іванович, 1896 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 04.01.1938 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 11.01.1940 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. На протязі 2 років та 8 місяців знаходився у Миколаївській в'язниці, потім був виселений у табір м. Смоленська Молотовської області. Помер на засланні у 1944 р. Реабілітований 20.10.1956 р.

ДАРН Катерина Фрідріхівна, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Семипалатинськ. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАРН Отто Емілійович, 1936 р. народження, с. Любіне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Любіне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Семипалатинськ. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАРНОПУК Григорій Костянтинович, 1880 р. народження, с. Грициaнівка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Грициaнівка Великоврадіївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 03.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 02.02.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАРЦВЕЙЛЕР Роман Романович, 1897 р. народження, місце народження невідомо, ні-

мець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Голова райвиконкому. Заарештований 27.07.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 04.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАРЬЄВА Пелагея Федорівна, 1902 р. народження, місце народження невідомо, українка, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 06.12.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 06.02.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу військ МВС Українського округу від 05.04.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ДАТЧЕНКО Петро Борисович, 1883 р. народження, с. Авілівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Авілівка Снігурівського району Одеської області Колгоспник. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.01.1933 року засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАТЧЕНКО Петро Борисович, 1883 р. народження, с. Вавилове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вавилове. Колгоспник. Заарештований 30.12 1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.01.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 15 травня 1989 р.

ДАУБ Карл Адамович, 1874 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 11.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 1.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАУБ Микола Олександрович, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАУБ Роза Адамівна, 1893 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Працювала на маслозаводі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДАУМ Антоніна Григорівна, 1931 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУМ Георгій Іванович, 1897 р. народження, с. Суха Гребля Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.02.1937 р. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу від 02.09.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у Сибтабі НКВС СРСР. Помер у таборі 26.03.1943 р. Реабілітований у 1966 р.

ДАУМ Людмила Григорівна, 1926 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУМ Маргарита Йосипівна, 1893 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району

Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУМ Сусанна Іванівна, 1890 р. народження, х. Чернове Мостівського району Одеської області, німкеня із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Агнеса Іванівна, 1928 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка району Тилігуло-Березанського району. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Анатолій Іванович, 1932 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка. Навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Антон Антонович, 1927 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання, місце роботи та дата арешту невідомі. Постановою РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Антон Валентинович, 1889 р. народження, залізнична станція Долинська, німець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож об'єднання «Заготзерно». Заарештований 15.11.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДАУНГАУЕР Антон Рафаїлович, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Аркадій Рафаїлович, 1918 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАУНГАУЕР Віктор Антонович, 1937 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Елеонора Яківна, 1902 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 26.09.1935 р. Вироком Одеського обласного суду від 21.12.1935 р. засуджена до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ДАУНГАУЕР Еммануїл Михайлович, 1905 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аннівка

Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Еразм Еразмусович, 1933 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Єлизавета Іванівна, 1905 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні

ДАУНГАУЕР Іван Михайлович, 1903 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 02.01.1938 року засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ДАУНГАУЕР Іван Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Іда Маркусівна, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р . На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАУНГАУЕР Йосип Іванович, 1901 р. народження, с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району. Колгоспник. Заарештований 17.08.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

ДАУНГАУЕР Кароліна Вікторівна, 1882 р. народження, с. Раштадт Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Ландауського району Одеської області. Завідуюча дитячим садком. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Катерина Зігфрідівна, 1912 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Аннівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДАУНГАУЕР Катерина Рафаїлівна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Катерина Фрідріхівна, 1905 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Леонід Еммануїлович, 1935 р. народження, с. Аннівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аннівка. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Лізавета Іванівна, 1905 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАУНГАУЕР Людмила Іванівна, 1911 р. народження, с. Пшенянове Комінтернівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Аннівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Маркус Іванович, 1901 р. народження, с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району. Колгоспник. Заарештований 17.08.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

ДАУНГАУЕР Моніка Еммануїлівна, 1907 р. народження, с. Ландау Варварівського району, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району. Безробітна. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1931 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 09.06.1954р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Рафаїл Іванович, 1900 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Рафаїл Маркович, 1902 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Обліковець. Місце роботи невідомо. Заарештований 28.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

ДАУНГАУЕР Рафаїл Рафаїлович, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Рафаїл Рохусович, 1919 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви МВС СРСР від 19.01.1946 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Роза Пилипівна , 1907 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березан-

ського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Рохус Еммануїлович, 1924 р. народження, с. Ландау Варварівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАУНГАУЕР Філогіна Рафаїлівна, 1922 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДАУЧАНОВ Григорій Євгенович, 1888 р. народження, с. Найвайт (Румунія), румун, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 10.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДАФОР Володимир Якович, 1924 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Вільгельм Генріхович, 1932 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Генріх Петрович, 1894 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Ірина Василівна, 1902 р. народження, с. Щасливка Доманівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця елеватору. Заарештована 04.01.1945 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.06.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДАФФЕ Кароліна Генріхівна, 1924 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Кароліна Фрідріхівна, 1894 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Ліза Яківна, 1926 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Луїза Генріхівна, 1925 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Роза Якубівна, 1901 р. народження, м. Бандери (Бессарабія), німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАФФЕ Тамара Яківна, 1930 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 25.07.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДАШАН Едуард Маркович,1912 р. народження, х. Бейкуші Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Бейкуші Очаківського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у травні 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. в травні 1946 р. виселений в Архангельську область. 04.05.1947 р. Архангельським судом засуджений до 8 р. ВТТ. Звільнений в січні 1953 р. та виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р..

ДАШКЕВИЧ Леонтій Миколайович, 1910 р. народження, с. Новомихайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Машний Вознесенського району Одеської області. Тракторист. Заарештований 20.02.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 19.06.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДАШКЕВИЧ Степан Адамович, 1878 р. народження, с. Тімновка Мінської області (Білорусь), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Кондуктор залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 26.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДВЕРНИЦЬКИЙ Федір Іванович, 1900 р. народження, м. Бершадь Вінницької області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 10.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДВІРСЬКИЙ Лука Миколайович, 1892 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.12.1927 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 25.05.1928 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та обмеженням в правах на 2 роки. Постановою Верховного Суду УСРР від 25.05.1929 р. вирок скасовано. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДВІРСЬКИЙ Микола Аврамович, 1860 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав с. Баштанка Баштан-

ського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.12.1927 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 25.05.1928 р. засуджений до 1,5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та обмеженням в правах на 1 рік умовно. Постановою Верховного Суду УСРР від 28.06.1929 р. на підставі амністії вирок скасовано. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДВІРСЬКИЙ Микола Миколайович, 1887 р. народження, місце народження невідомо, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.09.1928 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 25.09.1928 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та обмеженням в правах на 2 роки. Постановою Верховного Суду УСРР від 28.06.1928 р. на підставі амністії вирок скасовано. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДВОЙНОЙ Іван Юхимович, 1895 р. народження, с. Анатоліївка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований 20.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДВОЙНОЙ Йосип Пилипович, 1873 р. народження, м. Свинцани Віленівської області (Литва), литовець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Очакові. Бухгалтер на Очаківській рибній фабриці. Заарештований 14.03.1933 р. Постановою Відділу ДПУ Одеської області від 23.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДВОРКІН Павло Миколайович, 1882 р. народження, с. Маяки Одеської області, українець, соціальне походження та дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу «Астра». Заарештований 23.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДВОРНИЙ Феодосій Степанович, 1915 р. народження, с. Петрівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник лабораторії заводу ім. А. Марті. Заарештований 18.09.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 27.12.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Покарання відбував у Стептабі МВС СРСР. Реабілітований у 1960 р.

ДВОРЯНСЬКИЙ Василь Йосипович, 1907 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Військовослужбовець 467-го батальйону аеродромного обслуговування. Заарештований 05.11.1941 р. Вироком Військового трибуналу 35-го району авіабазування від 26.11.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.11.1941 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДЕБЕЛИЙ Семен Карпович, 1907 р. народження, с. Актове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Спасибівка Арбузинського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 03.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕБНАР Антон Антонович, 1895 р. народження, с. Антол Зволенського району Гонтянської губернії (Чехословаччина), чех, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області. Слюсар у колгоспі. Заарештований 20.10.1937 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 28.05.1939 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Судової Колегії Верховного Суду УРСР від 28.06.1939 року міра покарання зменшена до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕВОЛЬД Луїза Антонівна, 1920 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, мало-

освічена. Проживала у м. Москві. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1942 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЕ Еміль Якович, 1926 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. Вироком Військового трибуналу Уральського військового округу від 30.09.1946 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЕ Катерина Іванівна, 1913 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЕ Рейнгольд Рейнгольдович, 1937 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 17.08.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЬ Амелія Петрівна, 1914 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЬ Ганна Іванівна, 1924 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЬ Іван Якович, 1879 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району. Безробітний. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЬ Магдалина Християнівна, 1900 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕГЕЛЬ Марія Іванівна, 1928 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЬ Матіас Якович, 1898 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.08.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕГЕЛЬ Пилип Никифорович, 1899 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоос-

вічений. Проживав у м. Вознесенську. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 16.11.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 17.01.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений в м. Києві 18.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ДЕГЕЛЬ Роза Вільгельмівна, 1932 р. народження, с. Муравейне Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Муравейне Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 23.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕГЕЛЬ Яків Якович, 1897 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець із селян, освічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.09.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДЕГТЯР Василь Федорович, 1888 р. народження, с. Олександрівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Миколаївського району. Робітник радгоспу. Заарештований 13.02.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 19.05.1930 року. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕГТЯРЕНКО Костянтин Гаврилович, 1921 р. народження, с. Новоінгулка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоінгулка Новоодеського району. Червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 20.05.1952 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕГТЯРЬОВ Савелій Васильович, 1904 р. народження, х. Фальфа Братського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Червоноармієць 961-го стрілецького полку 274-ї стрілецької дивізії. Вироком Військового трибуналу 274-ї стрілецької дивізії від 23.09.1941 р. засуджений заочно до розстрілу з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 13.06.1943 р. вирок скасований, справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДЕДЕРЕР Амайда Ерасмусівна, 1926 р. народження, с. Єлизаветівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕДИК Пилип Іванович, 1870 р. народження, с. Тернівка Первомайського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Первомайського району. Хлібороб. Заарештований 25.02.1931 р. Постановою Первомайського районного відділу ДПУ від 29.06.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДЕДИЦ Антон Антонович, 1893 р. народження, місце народження невідомо, поляк, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського водоканалу. Заарештований 28.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕДУЛ Сергій Дмитрович, 1885 р. народження с. Антонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Павлівка Новобузького району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 28.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.08.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 20.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕЙБЕЛЕ Адольф Християнович, 1923 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян,

малоосвічений. Проживав у с. Димитрове Миколаївського району Миколаївської області. Чередник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Армін Францович, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Горьківську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Вальбурга Гаврилівна, 1882 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Едуард Йосипович, 1893 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лелентaль Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ДЕЙБЕЛЕ Іван Християнович, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Димитрів» Миколаївського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Іван Цепендійович, 1931 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Чкаловську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Іда Петрівна, 1906 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Йосип Цепендіусович, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙБЕЛЕ Лізавета Адамівна, 1905 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкхнетівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Маргарита Іванівна, 1920 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Марія Яківна, 1911 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Ми-

колаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Петро Цепендіусович, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР від 12.09.1941 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙБЕЛЕ Рафаїл Християнович, 1919 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Франц Францович, 1920 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙБЕЛЕ Цепендіус Петрович, 1902 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙНЕГА Анастасія Сидорівна, 1889 р. народження, с. Григорівка Павлоградського району Дніпропетровської області, українка, із селян, данні про освіту відсутні. Проживала у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 18.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 року засуджена до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ДЕЙНЕГА Яків Християнович, 1907 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївського округу, німець, із селян. Проживав у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 01.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙНЕЖЕНКО Пилип Климович, 1885 р. народження, с. Россоменці Чигиринского району Черкаської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Василівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕЙНЕКО Олена Володимирівна, 1900 р. народження, м. Кобеляки Полтавської області, росіянка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Швачка у драматичному театрі ім. Чкалова. Заарештована 02.10.1946 року. Постановою УМВС Миколаївської області від 06.01.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ДЕЙНИЧЕНКО Артем Іванович, 1898 р. народження, с. Катеринівка Донецької області, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Директор магазину. Заарештований 19.07.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 24.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 24.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДЕЙНУС Агнеса Християнівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙС Валентин Стефанович, 1907 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙС Ганна Яківна, 1924 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙС Емілія Флоріанівна, 1909 р. народження, с. Карла Лібкнехта Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карла Лібкнехта Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙС Іван Августович, 1925 р. народження с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙС Кароліна Яківна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙС Катерина Валентинівна, 1932 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙС Лукас Девальдович, 1931 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙС Матвій Девальдович, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙС Петронелла Валентинівна, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙС Регіна Яківна, 1932 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської

області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

ДЕЙС Роза Девальдівна, 1937 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙС Роза Михайлівна, 1895 р**.** народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підстав директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙС Рудольф Якович, 1920 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, місце проживання невідомо. Місце роботи та дата арешту невідомі. На підставі директиви ДКО СРСР від 08.10.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙС Серафіма Яківна, 1904 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙС Степан Девальдович, 1925 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙС Христина Яківна, 1935 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙС Яків Лук'янович, 1894 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙСТЕР Ірма Федорівна, 1912 р. народження, с. Мишлича Челябінського району Челябінської області (РРФСР), німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мишлича Челябінського району Челябінської області. Колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Томську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙСТЕР Федір Андрійович, 1935 р. народження, с. Нейген Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейген Новобузького району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙФЕЛЬ-ГАРТМАН Вероніка Севастянівна, 1922 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року

виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Валентин Петрович, 1927 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Варварівського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1931 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Варвара Іванівна, 1856 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Варвара Михайлівна, 1879 р. народження, с. Мініха Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання, місце роботи та дата арешту невідомі. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙЧ Генріх Валентинович, 1886 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.10.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕЙЧ Емілія Яківна, 1904 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Євгенія Петрівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району. На утриманні батьків. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Йосип Іванович, 1891 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Голова колгоспу ім. Шмідта. Заарештований 11.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 30.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волготабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕЙЧ Йосип Йосипович, 1921 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Лідія Матвіївна, 1925 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Матвій Іванович, 1902 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр. Тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Матильда Іванівна, 1891 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Неллі Францівна, 1932 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЙЧ Ольга Матвіївна, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Регіна Генріхівна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ Рохус Християнович, 1895 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник міського комунгоспу. Заарештований 07.10.1937 р. Постановою Особливої наради НКВС СРСР від 27.06.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1997 р.

ДЕЙЧ Флорентіна Яківна, 1908 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Працювала прибиральницею у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДЕЙЧ Яків Матвійович, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЙЧ-ВАГНЕР Роза Петрівна, 1917 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкхнетівського району, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Карл-Лібкхнетівського району. Безробітна. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКГАУТ Олексій Олександрович, 1925 р. народження, с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ефінгар Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі наказу МДБ СРСР та Прокуратури СРСР №00913/277-сс від 27.12.1951 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Агнеса Іванівна, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Агнеса Яківна, 1930 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Ангеліна Яківна, 1896 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Антон Гнатович, 1919 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-сс від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 року виселений в Комі АРСР. Помер 06.07.1948 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Антон Іванович, 1881 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, останнє місце проживання невідомо. Колгоспник. Заарештований 22.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕКК Валентин Якович, 1909 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований 19.12.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 09.02.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Унжтабі НКВС СРСР. Помер у таборі у 1943 р. Реабілітований у 1967 р.

ДЕКК Валентин Якович, 1909 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.12.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 09.02.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Унжтабі НКВС СРСР. Помер у таборі у 1943 р. Реабілітований у 1967 р.

ДЕКК Вандоліна Михайлівна, 1888 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 22.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДЕКК Емілія Степанівна, 1923 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Красне Березанського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ДЕКК Іван Іванович, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Іван Михайлович, 1885 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області.

Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Каспар Іванович, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Катерина Касперівна, 1887 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Катерина Лібратіївна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Лідія Степанівна, 1929 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 22.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Ліна Лібратіївна, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Маргарита Михайлівна, 1897 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Мініус Лікорадусович, 1936 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Рафаїл Степанович, 1933 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕКК Роза Яківна, 1932 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Франциска Михайлівна, 1890 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 22.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Франя Григорівна, 1918 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕКК Юлія Францівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 22.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЕВСЬКА Маргарита Іванівна, 1920 р. народження, с Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення. 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛІБАЛЬТ Михайло Степанович, 1892 р. народження, х. Желітове Роздільнянського району Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав с. Миколаївка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР та Прокурора СРСР засуджений до страти. Дата винесення постанови невідома. Страчений 21.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 29.01.1957 р.

ДЕЛІГЕР Іван Петрович, 1904 р. народження, с. НовоКатеринівка Широколанівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокалистрове Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЛІНЕР Георгій Севастянович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. У 1955 р. переселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.10.1991 р.

ДЕЛЬ Еміль Іванович, 1927 р. народження, с. Любомирівка Великоолександрівського району Херсонської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Любомирівка Великоолександрівського району Херсонської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ДЕЛЬ Іда Готлібівна, 1892 р. народження, с. Любомирівка Великоолександрівського району Херсонської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Любомирівка Великоолександрівського району Херсонської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Реабілітована 17.10.1991 р.

ДЕЛЬ Марія Петрівна, 1907 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської об-

ласті. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДЕЛЬ Роза Антонівна, 1921 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Одноосібниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЬВІБЕ Лідія Петрівна, 1932 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕЛЬ-ДЯЧЕНКО Павлина Християнівна, 1896 р. народження, м. Чкалов, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Чкалові. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Адам Християнович, 1899 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського Одеської області району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 17.06.1933 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 01.11.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕЛЬЦЕР Берта Християнівна, 1920 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Готліб Готлібович, 1915 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Іван Якович, 1894 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДЕЛЬЦЕР Іда Йосифівна, 1894 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.10.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Лідія Християнівна, 1933 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДЕЛЬЦЕР Луїза Рудольфівна, 1934 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандин-

ську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Любов Миколаївна, 1914 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Мартин Генріхович, 1912 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Кременчузі. Одноосібник. Заарештований 01.02.1945 р. Вироком Військового трибуналу 1-ї Гвардійської танкової армії від 10.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Олена Іванівна, 1931 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.10.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Ольга Рудольфівна, 1931 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДЕЛЬЦЕР Фріда Фрідріхівна, 1903 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Християн Іванович, 1890 р. народження, с. Іванівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із села, малоосвічений. Проживав у с. Іванівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЛЬЦЕР Християн Християнович, 1930 р. народження, с. Іванівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Новобузького району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕЛЬШНЕЙДЕР Варвара Йосипівна, 1941 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕМБОВИЦЬКА-ДЕЙБЕЛЕПоліна Християнівна, 1927 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Дмитрове Варварівського району. Працювала в общині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення. 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕМБОВСЬКИЙ Костянтин Ксавер'янович, 1880 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 17.04.1935 р. Постановою Прокурора СРСР від 07.06.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕМЕБАЛТ Михайло Степанович, 1892 р. народження, с. Мелинове Роздільнянського району Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Кривозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 10.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДЕМЕНІКОВ Варфоломій Назарович, 1882 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 05.02.1932 р. Баштанським районним відділом ДПУ 25.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕМЕНІКОВ Костянтин Назарович, 1892 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМЕНІКОВ Пилип Трохимович, 1902 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне. Колгоспник. Заарештований 01.01.1933 р. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 14.02.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДЕМЕНІКОВ Трохим Назарович, 1888 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Заарештований 15 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.01.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 29 жовтня 1989 р.

ДЕМЕНСЬКИЙ Аксентій Кіндратійович, 1875 р. народження, с. Георгіївка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Георгіївка Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕМЕНТЬЄВ Анатолій Тимофійович, 1903 р. народження, місце народження невідомо, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Шофер Миколаївського обласного управління зв'язку. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 01.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕМЕНТЬЄВ Василь Акимович, 1882 р. народження, с. Водяне Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож м'ясозаводу. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 30.11.1927 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДЕМЕНТЬЄВ Василь Степанович, 1889 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 10.08.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.08.1945 р. засуджений до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЕМЕНШИН Петро Федорович, 1914 р. народження, с. Градіївка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Градіївка. Червоноармієць. Заарештований 08.09.1941 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.09.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.09.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДЕМЕШЛЯЄВ Гаврило Гаврилович, 1895 р. народження, с. Парутине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у с. Парутине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештова-

ний 16.10.1937 року Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

ДЕМИДЕНКО Іван Данилович, 1879 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу. Безробітний. Заарештований 08.12.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 13.03.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Устьвимському таборі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМИДЕНКО Максим Семенович, 1887 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований 06.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 20.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМИДЕНКО Михайло Олексійович, 1908 року народження, с. Берізки Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Берізки. Колгоспник. Заарештований 09.09.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 11.01.1933 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений у 1943 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМИДЕНКО Роман Григорович, 1898 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маліївка Новобузького району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 25.02.1930 року засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМИДЕНКО Семен Тимофійович, 1880 р. народження, с. Салебор Конотопського району Сумської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар інструментально-тракторного заводу. Заарештований 26.04.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 18.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 16.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЕМИДОВ Михайло Євгенович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, росіянин. із робітників. Проживав у м. Бійську. Модельник. Заарештований 30.09.1949 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 24.11.1949 року засуджений до виселення у Красноярський край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ДЕМИДОВ Семен Костянтинович, 1895 р. народження, с. Дмитрівка Пензенської області (РРФСР), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Бригадир трамвайного парку. Заарештований 20.10.1936 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.10.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі в 1938 р. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМИДОВА Ганна Антонівна, 1917 р. народження, м. Одеса, полька, із робітників, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Актриса Миколаївського обласного драматичного театру. Заарештована 30.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 08.05.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДЕМИРАКИ Дмитро Савелійович, 1870 р. народження, х. Богданівка Варварівського району Миколаївського округу, українець, із селян. Проживав на х. Козирка Очаківського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 28.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР 22.03.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕМПЕ Луїза Адамівна, 1929 р. народження, с. Житенське Кустанайського району Кустанайської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Грюнфельд Варварівського району Миколаївської області. Одноосібниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕМУРА Любов Євграфівна, 1899 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у Снігурівському районі Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 20.05.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 06.08.1945 р. засуджена до 10 ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 07.01.1955 р. звільнена з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1955 р.

ДЕМЧЕНКО Григорій Михайлович, 1896 р. народження, с. Велика Погорілівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шурине Варварівського району Одеської області. Робітник артілі. Заарештований 21.06.1937 р. Вироком Судової Колегії Миколаївського обласного суду від 27.08.1938 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕМЧЕНКО Кирило Васильович, 1885 р. народження, с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЕМЧЕНКО Матрона Іванівна, 1913 р. народження, с. Федорівка Великоврадіївського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Федорівка Великоврадіївського району Одеської області. Робітниця. Заарештована 20.06.1945 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 05.01.1946 року засуджена до заслання у Північноказахстанську область на п'ять років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДЕМЧЕНКО Наталія Антонівна 1898 р. народження, с. Лідіївка Мостівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Лідіївка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 04.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена 28.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1959 р.

ДЕМЧЕНКО Олексій Павлович, 1899 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лідіївка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.03.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

ДЕМЧЕНКО Павло Денисович, 1907 р. народження, м. Кіровоград, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 30.04.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 04.03.1939 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Постановою Миколаївського обласного суду від 21.09.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕМЧИШИН Іван Іванович, 1874 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМЧИШИН Микола Антонович, 1904 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області. Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований 07.05.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.08.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМЧИШИН Павло Іванович, 1898 р. народження, с. Щербані Вознесенського району

Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 24.06.1944 р. Вироком Військового трибуналу 34-ї Гвардійської стрілецької дивізії від 09.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Віталій Тимофійович, 1920 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 15.07.1944 року. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 23.12.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р

ДЕМ'ЯНЕНКО Ганна Степанівна, 1895 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Захарій Никифорович, дата народження невідома, с. Акмечетка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Токар Доманівської МТС. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.10.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Іван Степанович. 1895 р. народження, с. Покровське Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровське Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 12.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Йосип Микитович, 1887 р. народження, с. Покровське Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровське Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 23.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.02.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Катерина Яківна, 1932 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Не працездатна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Марія Яківна, 1929 р. народження, с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселеня 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Микола Ананійович, 1906 р. народження, с. Покровське Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Штукар Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.09.1947 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 26.12.1947 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Колегії Верховного Суду СРСР від 21.01.1948 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Яків Микитович. 1894 р. народження, с. Покровське Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Покровське Вознесенського району Одеської області. Без певних занять. Заарештований 23.01.1933 р. Постано-

вою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.03.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕМ'ЯНЕНКО Яків Якович, 1927 р. народження, с. Іванівка Широланівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Іванівка Широланівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕМ'ЯНОВ Василь Карпович, 1913 р. народження, с. Липняжка Добровеличківського району Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Комірник житлово-комунального відділу заводу ім. А. Марті. Заарештований 22.02.1945 року. Відділом УНКДБ Миколаївської області від 17.12.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕМ'ЯНОВ Володимир Якович, 1909 р. народження, с. Антонівка Братського району Одеської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав с. Антонівка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 03.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 30 жовтня 1989 р.

ДЕМ'ЯНОВ Григорій Васильович, 1900 р. народження, с. Єлован (Бессарабія), молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокосіорівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 27.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДЕНИСЕНКО Василь Васильович, 1915 р. народження, с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Варварівка. Військовослужбовець 17-го танкового корпусу. Заарештований 11.09.1942 р. Вироком Військового трибуналу 60-ї армії від 04.10.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.10.1942 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1998 р.

ДЕНИСЕНКО Марія Григорівна, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічений. Проживала у м. Миколаєві. Офіціантка в ВМАУ ім. Леваневського. Заарештована 01.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 03.08.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Покарання відбувала в Тагільтабі НКВС СРСР. Після відбуття покарання проживала у м. Миколаєві. Реабілітована у 1955 р.

ДЕНИСЕНКО Нона Іванівна, 1919 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Працювала в управлінні будинками Центрального району м. Миколаєва. Заарештована 27.03.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області 28.07.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДЕНИСЕНКО Юлія Вікторівна, 1897 р. народження, місце народження невідомо, українка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 14.07.1935 р. Вироком Одеського обласного суду від 17.12.1935 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.10.1938 року засуджена до виселення в Казахську РСР строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДЕНИСЕНКО-ГУЩАНОВСЬКАДар`яІванівна, 1900 р. народження, с. Себіне Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Касир їдальні №10. Заарештована 15.10.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДЕНИСОВ Василь Петрович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Будівельник меліоративного тресту. Заарештований 14.11.1930 р. Постановою Трійки при

Колегії ДПУ УСРР від 10.08.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ДЕНИСОВ Віктор Іванович, 1928 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований у грудні 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕНИСОВ Костянтин Костянтинович, 1900 р. народження, с. Мішково-Погорілове Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЕНИСОВ Олександр Олександрович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, українець, з робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаїв. Завідуючий складом заводу №200. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ДЕНИСОВ Павло Семенович, 1908 р. народження, м. Ленінград, росіянин, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Помічник будівельника заводу №198. Заарештований 22.06.1941 року. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 08.07.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕНИСЮК Антон Потапович, 1887 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Казанківського району. Працівник колгоспу «Авангард». Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Дніпропетровської області від 14.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЕНИСЮК Дмитро Никанорович, 1897 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Тракторист машино-тракторної станції. Заарештований 05.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕНИСЮК Дмитро Феофанович, 1891 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Тракторист машинно-тракторної станції. Заарештований 05.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕНИСЮК Федір Гнатович, 1898 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕНІУС Берта Генріхівна, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 14.07.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 14.10.1944 р. засуджена до заслання у Сузунський район на 5 років. Покарання відбувала у Сузунському районі Новосибірської області. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДЕНІУС Елеонора Августівна, 1937 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську об-

ласть. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕНІУС Лізавета Пилипівна, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕНІУС Пилип Пилипович, 1896 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений проживав у с. Ганнівка Вознесенського району Одеської області. Конюх Вознесенського лубзаводу. Заарештований 12.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕНФЕЛЬ Єлизавета Адольфівна, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.10.1991 р.

ДЕНЦЕЛЬ Євгенія Францівна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕНЬГУБ Олександр Дмитрович, 1926 р. народження, с. Весняна Квітка Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Весняна Квітка Широколанівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 21.02.1950 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №15644 від 10.04.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Астрахані. Після звільнення проживав у м. Каменську Свердловської області. Реабілітований у 1965 р.

ДЕРБЕДА Пилип Іванович, 1873 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Баштанського району Миколаївського округу. Садівник у радгоспі. Заарештований 06.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕРГАЧОВ Степан Васильович, 1890 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. В'язень. Заарештований 07.09.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 18.10.1936 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЕРГИЛЄВ Михайло Олександрович, 1917 р. народження, с. Успенське Курської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Великі Бейкуші Очаківського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 27.12.1945 року. Постановою Військової прокуратури 5-ї Ударної армії від 10.03.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕРЕБУХА Яків Антонович, 1908 р. народження, с. Заливанщиця Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вікторівка Доманівського району. Ветеринарний фельдшер у колгоспі. Заарештований 17.07.1951 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 08.09.1951 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕРЕВИНСЬКИЙ Максим Семенович, 1897 р. народження, с. Лашівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лашівка Первомайського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 03.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від

17.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕРЕВИНСЬКИЙ Юхим Йосипович, 1893 р. народження, с. Лашівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лашівка Первомайського району Одеської області,. Колгоспник. Заарештований 28.12.1932 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УСРР від 20.01.1933 року засуджений до3 років ув'язнення у ВТТ. Повторно заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЕРЕВ'ЯНЕНКО Дмитро Христофорович, 1902 р. народження, м. Макіївка Донецької області, українець, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер суднобудівного заводу ім. 61-го Комунара. Заарештований 19.08.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 11.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЕРЕВ'ЯНЕНКО Леонтій Петрович, 1881 року народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.03.1938 року. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 29.06.1938 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЕРЕВ'ЯНКО Костянтин Макарович, 1883 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві, слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.06.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 27.11.1947 р. міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДЕРЕВ'ЯНКО Трохим Євстахійович, 1894 року народження, с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Робітник Одеської фабрики по виробництву цукерок. Заарештований 05.05.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 24.10.1939 р. засуджений до 1 року та 6 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДЕРКАЧ Петро Петрович, 1929 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. На утриманні батьків. Заарештований у жовтні 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕРКАЧ Терезія Віталінівна, 1907 р. народження, с. Сельск Сельського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРКАЧЕНКО Василь Олексійович, 1878 року народження, с. Ростополь Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДЕРКСЕН Абрам Генріхович, 1894 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.11.1932 року. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 07.01.1933 року справу припинено. Повторно заарештований 20.09.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. за-

суджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

ДЕРКСЕН Генріх Дмитрович, 1911 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕРКСЕН Катерина Ісаківна, 1913 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРКСЕН Маргарита Генріхівна, 1936 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР№181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРМАН Роза Іванівна, 1880 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Емма Рудольфівна, 1936 р. народження, с. Нейдар Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейдар Єланецького району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Іван Іванович, 1935 р. народження, с. Суворове Миколаївського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕРР Іван Мартинович, 1905 р. народження, с. Тилігуло-Беразанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Перебував у в'язниці м. Миколаєва. В'язень. Заарештований 05.08.1938 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕРР Кароліна Іванівна, 1933 р. народження, с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Катерина Генріхівна, 1884 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Катерина Іванівна, 1927 р. народження, с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Тилігуло-Березанка. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандин-

ську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Мотя Михайлівна, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Ребека Яківна, 1924 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Роза Іванівна, 1929 р. народження, с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Роза Михайлівна, 1924 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР Франя Онуфріївна, 1913 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРР-КОЦЮРБА Катерина Іванівна, 1919 р. народження, с. Никольське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Василівка Михайлівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРУН Миколай Овсійович, 1910 р. народження, с. Макієве Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Макієве Великоврадіївського району Миколаївської області. Бригадир колгоспу. Заарештований 22.05.1936 року. Постановою Прокурора Одеської області від 25.05.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЕРЧЕНКО Іван Тарасович, 1890 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. Вироком Миколаївського обласного суду від 05.04.1941 р. засуджений до 7 років ув’язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

ДЕРШАН Антон Станіславович, 1870 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкхнетівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкхнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕРШАН Ганна Антонівна, 1893 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРШАН Іван Іванович, 1936 р. народження, с. Добра Криниця Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Добра Криниця. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЕРШАН Маргарита Яківна, 1911 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новополтавка Миколаївського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЕРЮГІН Іван Костянтинович, 1880 р. народження, м. Одеса, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Червоноволодимирівка Новоодеського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 11.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.05.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання не відомо.

ДЕХТЯР Василь Тимофійович, 1902 р. народження, с. Мощене Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Зелений Гай Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.07.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 08.01.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДЕШЛЕ Ліда Георгіївна, 1926 р. народження, с. Мала Акарша Овідіопольського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Первомайському районі Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЄВАКОВ Михайло Єлисейович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.04.1949 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 30.05.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Постановою Верховного Суду УРСР від 04.03.1955 р. строк покарання зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЄДИЦ Антон Антонович, 1893 р. народження, с. Немировичі Варшавської губернії, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Місце роботи невідомо. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ДЖАУС Степан Дмитрович, 1906 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області. Власник господарства. Заарештований 12.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЖЕМЕРЧУК Микола Володимирович, 1915 р. народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 21.11.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 22.12.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 18.10.1955 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЖЕМЕРЧУК Олександр Володимирович, 1903 р. народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївської області,

українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Священик. Заарештований 17.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.09.1945 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 20.10. 1945 р. міра покарання знижена до 20 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Комісії Президії Верховної Ради СРСР від 18.07.1956 р. справу припинено. З-під вапти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЖЕМЕРЧУК Юлія Олександрівна, 1925 р. народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Перукар. Заарештована 17.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.09.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ДЖИМАН Василь Юхимович, 1889 р. народження, с. Піски Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски . Колгоспник. Заарештований 11.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.04.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДЖУГИР Герасим Іванович, 1886 р. народження, с. Ленине Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ленине Кривоозерського району. Хлібороб. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.02.1931 р. Вироком Кривоозерського районного народного суду від 04.06.1931 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЖУГИР Михайло Іванович, 1897 р. народження, с. Ленине Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ленине Кривоозерського району. Хлібороб. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.02.1931 р. Вироком Кривоозерського районного народного суду від 04.06.1931 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЖУДЖУК Андрій Павлович, 1903 р. народження, с. Свердликове Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Косіора Миколаївського району Одеської області. Коваль в радгоспі. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Свободне. Після покарання проживав у с. Калинінеу Кримської області. Реабілітований у 1969 р.

ДЖУЛАЙ Василь Калинович, 1867 р. народження, с. Сагунівка Чигиринського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федоро-Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЖУЛАЙ Леонтій Васильович, 1900 р. народження, с. Сагунівка Чигиринського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федоро-Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ДЖУЛАЙ Семен Петрович, 1900 р. народження, с. Сагунівка Чигиринського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федоро-Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник Заарештований 01.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.12.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЖУЛАЙ Фома Олексійович, 1888 р. народження, с. Сагунівка Чигиринського району

Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федоро-Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 05.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЖУРИЛО Віра Іванівна, 1913 р. народження, залізнична станція Журавська Краснодарського краю, росіянка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Секретар у радгоспі. Заарештована 20.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 16.01.1945 р засуджена до 20 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням у правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Покарання відбувала у м. Караганді. Після звільнення проживала у м. Одесі. Реабілітована у 1954 р.

ДЗЕВІЛТОВСЬКИЙ Володимир Іванович, 1869 р. народження, м. Сміла Київської області, поляк, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Первомайську. Технік у депо на залізничній станції «Голта». Заарештований 28.02.1938 р. Постановою транспортного відділу НКВС Одеської залізниці від 13.01.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДЗЕНЗИЛЕВСЬКИЙ Захарій Савович, 1876 р. народження, с. Мазурове Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Юзефпіл Первомайського району. Місце роботи невідомо. Заарештований 11.04.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.09.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЗИГУНСЬКИЙ Гнат Трохимович, 1888 р. народження, с. Краснопіль Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Краснопіль Великоврадіївського району. Машиніст у колгоспі. Заарештований 02.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЗЮБА Василь Якович, 1889 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.06.1945 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 19.09.1945 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЗЮБА Іван Тимофійович, 1904 р. народження, с. Прихати Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Прихати Варварівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови Усть-Ємського ВТТ МВС СРСР, відповідно до директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Сиктивдинський район. Знятий з обліку спецпоселення 21.10.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЗЮБА Семен Тимофійович, 1904 р. народження, с. Прихати Варварівського району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Тельмана. Колгоспник. Заарештований 18.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 24.07.1938 р. Реабілітований у 1965 р. Місце поховання не відомо.

ДЗЮБА Тетяна Артемівна, 1888 р. народження, с. Широке Дніпропетровської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 25.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 року засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДЗЮБАК Олексій Романович, 1898 р. народження, с. Івано-Кепине Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Івано-Кепине Снігурівського району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 29.04.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 23.06.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою

Військового трибуналу Одеського військового округу від 17.12.1954 р. міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЗЮБАН Лідія Альбертівна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЗЮБАН Франц Антонович, 1884 р. народження, м. Солок (Польща), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 17.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

ДЗЮБЕНКО Григорій Сильвестрович, 1885 р. народження, с. Жеребкове Ананьївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер на залізничній станції «Миколаїв». Заарештований 16.11.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської залізниці від 25.01.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЗЮБЕНКО Софрон Борисович, 1897 р. народження, с. Кримка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Кримка Первомайського району Одеської області. Завідуючий господарством колгоспу. Заарештований 25.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 12 червня 1989 р.

ДЗЮБИНСЬКИЙ Володимир Васильович, 1903 р. народження, м. Коломия, поляк, із службовців, вища освіта. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Редактор районної газети. Заарештований 16.09.1935 р. Постановою прокуратури Одеської області від 17.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДЗЮБИНСЬКИЙ Михайло Миколайович, 1893 р. народження, с. Кологури (Галичина), українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР від 10.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.08.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДИБЧЕНКО Григорій Федорович, 1909 р. народження, с. Малодворянка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малодворянка. Тракторист у колгоспі. Заарештований 28.04.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 27.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 15.03.1955 р. міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДИДНЯК Антон Бенедиктович, 1887 р. народження, с. Матвіївка Миколаївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Матвіївка. Хлібороб. Заарештований 23.10.1930 р. Постановою Миколаївського відділу ДПУ від 22.11.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДИДОРЕНКО Прокіп Гнатович, 1885 р. народження, с. Тележанка Старосинявського району Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очаків. Конюх. Заарештований 27.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 18.07.1945 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер в ув'язненні 21.10.1954 р. Реабілітований у 1992 р.

ДИДУР Андрій Маркович. 1885 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 24.02.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від

06.09.1931 р. засуджений на 3 роки ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДИЗЕНФЕЛЬД Зіся Аронович, 1920 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса. Військовослужбовець. Заарештований 24.01.1942 року. Вироком Військового трибуналу 68-ї Гвардійської стрілецької дивізії від 14.02.1942 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 16.03.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДИКАСОВ Тихон Семенович, 1889 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар професійної школи будівельників. Заарештований 14.11.1930 року. Постановою Миколаївського відділу ДПУ від 16.12.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДИКГАУТ Іван Генріхович, 1888 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 21.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДИКГАУТ Матильда Йосипівна, 1890 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібниця. Заарештована 24.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДИКУША Ісак Васильович, 1881 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 31.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 30.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДИКУША Михайло Григорович, 1892 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка. Хлібороб. Заарештований 31.01.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 30.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДИЛЬШНАЙДЕР Яків Адамович, 1907 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Шофер у колгоспі ім. Петровського. Заарештований 31.08.1946 р. Вироком Військового трибуналу 21-ї Гвардійської механізованої дивізії від 25.01.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДИМЕНКО Петро Григорович 1896 р. народження, с. Микільське Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Восток Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.08.1938 року. Постановою Єланецького районного відділу УНКВС від 22.11.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДИМИНСЬКИЙ Сергій Карлович, 1886 р. народження, м. Кишинів, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 09.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДИМОВ Григорій Миколайович, 1896 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Миколаївського району Одеської області. Працівник підсобного господарства 44-го стрілецького полку. Заарештований 18.03.1935 р. Вироком Спеціальної Колегії Одеського обласного суду від

03.09.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДИМОВ Петро Іванович, 1909 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Миколаївського району. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.02.1931 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 19.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДИМОВ Тихон Прокопович, 1904 р. народження, с. Любоіванівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, незакінчена вища освіта. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Старший бухгалтер райспоживспілки. Заарештований 22.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 28.12.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 27.04.1956 р. міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДИМЧЕНКО Андрій Митрофанович, 1897 року народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі «Добра Криниця». Робітник радгоспу. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДИМЧЕНКО Іван Назарович, 1886 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Єланецького району Одеської області. Чорнороб. Заарештований 17.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

ДИМЧЕНКО Кирило Васильович, 1885 р. народження, с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Колгоспник. Заарештований 11.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДИМЧЕНКО Олексій Лаврентійович, 1902 року народження, с. Кашперове Херсонського округу, українець, із робітників, малоосвічений. Без постійного місця проживання. Безробітний. Заарештований 17.12.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДИМЧИШИН Іван Іванович, 1911 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щербані. Колгоспник. Заарештований 06.11.1945 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 15.08.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДИНДАЛ Петро Якович, 1904 р. народження, с. Терноруди Проскурівського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 28.03.1928 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 24.08.1928 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДИНІУС Роза Йосипівна, 1915 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця в артілі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10. 1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 17.08.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДИОРДИЯШЕНКО Дмитро Іванович, 1894 р. народження, с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 01.01.1933 р. Постановою Арбузинського районного народного суду від 13.03.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДИРДА Ілля Давидович, 1898 р. народження, м. Новий Буг, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у м. Первомайську. Завідуючий лабораторією колгоспу «Червоний степ». Заарештований 11.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ДИРДА Микита Степанович, 1897 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав в с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Безробітний. Заарештований 18.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.04.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДИРДА Олександр Митрофанович, 1924 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, росіян, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Різноробочий. Заарештований у 1946 р. На підставі постанови ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.04.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДИРИЙ Андрій Іванович, 1915 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.10.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

ДИРІНА Євгенія Францівна, 1918 р. народження, с. Нелюбінськ Кустанайського району Челябінської області (РФСР), німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нелюбінськ Кустанайського району Челябінської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДИРКСЕН Марія Абрамівна, 1922 р. народження, с. Миронівка Висопільського району Херсонської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Миронівка Висопільського району Херсонської області. Одноосібниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена до Марійської АСРС. 1953 р. переселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДИРМА Андрій Михайлович, 1905 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Червоноармієць. Заарештований 01.03.1941 р. Вироком Військового трибуналу гарнізону м. Ворошиловграда від 26.05.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.06.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДИРМА Микола Дмитрович, 1905 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Помічник машиніста залізничної станції «Вознесенськ». Заарештований 11.09.1936 р. Вироком Колегії суду Одеської залізниці від 23.03.1937 року засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДИСТРЯНОВ Григорій Карпович, 1896 р. народження, с. Малодворянка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Молодворянка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.06.1933 р. Постановою Новобузького районного народного суду від 28.07.1933 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДИТЦ Харитон Йосипович, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 року виселений у Кустанайську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДИХАНОВ Віктор Никифорович, 1936 р. народження, м. Миколаїв, німець із робітників,

малоосвічений. Проживав у. м. Миколаєві. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ДИХАНОВА Роза Іванівна, 1911 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, малоосвічена. Проживала м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 31.07.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДИЦ Андрій Францович, 1900 р. народження, с. Болгарка Доманівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воєводське Благодатнівського району Одеської області. Голова сільського споживчого товариства. Заарештований 07.07.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 13.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДИЦ Петро Францович, 1899 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.01.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.08.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДИШЛОВИЙ Володимир Васильович, 1919 р. народження, с. Михайлівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Привільнянського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 29.12.1942 року. Вироком Військового трибуналу від 12.01.1943 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДИШЛОВИЙ Микола Маркович, 1876 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баратівка Снігурівського району Одеської області. Маляр у колгоспі. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІБРОВ Іван Васильович, 1897 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Бригадир колгоспу ім. Коцюбинського. Заарештований 10.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 20.07.1989 р.

ДІБРОВ Лазар Васильович, 1893 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Бригадир колгоспу ім. Коцюбинського. Заарештований 10.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 20.07.1989 р.

ДІБРОВ Федір Іванович, 1871 р. народження, с. Кисляківка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кисляківка Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.11.1932 року. Вироком Миколаївського міського народного суду в січні 1933 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДІБРОВНИЙ Самійло Павлович, 1896 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.11.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 14.02.1946 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 04.02.1955 р. міра покарання зменшена до 8 років ув'язнення у ВТТ.

Звільнений з ув'язнення 18.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДІБРОВНИЙ Терентій Павлович, 1899 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.01.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 13.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 24.05.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДІВЕГУС Ганна Михайлівна, 1929 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІВЕГУС Йосип Йосипович, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІГУРЯН Феофан Оникійович, 1900 р. народження, с. Луб'янка Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Луб'янка. Колгоспник. Заарештований 13.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 27.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДІДАН Єгор Олександрович, 1886 р. народження, с. Горожене Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян. малоосвічений. Проживав у с. Горожене Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.09.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДІДАН Захарій Денисович, 1882 р. народження, с. Новогорожене Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогорожене Привільнянського району Миколаївської області. Мельник на колгоспному млині. Заарештований 20.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДІДАН Захарій Денисович, 1894 р. народження, с. Горожене Баштанського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Горожене Баштанського району. Одноосібник. Заарештований 06.03.1931 р. Постановою Баштанського районного відділу ДПУ справу припинено. Виселений за межі України. Дата виселення та припинення справи невідомі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДІДАН Іван Захарович, 1925 р. народження, с. Новогорожене Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новогорожене Привільнянського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 24.02.1949 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №31295-Б від 04.07.1949 року засуджений до 16 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 12.11.1949 року міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 09.05.1955 року. Після звільнення проживав у с. Новогорожене Баштанського району Миколаївської області. Реабілітований у 1991 р.

ДІДАН Петро Іванович, 1888 р. народження, с. Горожене Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Горожене Привільнянського району Миколаївської області. Бухгалтер у колгоспі. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Мико-

лаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

ДІДЕ Август Християнович, 1883 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Комірник колгоспу «Модр». Заарештований 07.08.1932 року. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 24.01.1933 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.02.1933 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІДЕ Аделіна Християнівна, 1934 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 року.

ДІДЕ Альвіна Григорівна, 1925 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕ Альбіна Християнівна, 1927 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 року.. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Амелія Карлівна, 1925 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівськогорайону Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 року.. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Анастасія Іванівна, 1883 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕ Андрій Веніамінович, 1918 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ДІДЕ Берта Християнівна, 1919 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ДІДЕ Генріх Готлібович, 1905 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав на залізничній станції Колосівка Доманівською району Одеської області. Залізничник. Заарештований 28.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІДЕ Герман Християнович, 1929 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району

Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 року.. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ДІДЕ Еммануїл Генріхович, 1926 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 року виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІДЕ Ерна Готлібівна, 1929 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Єва Адамівна, 1918 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Катерина Готлібівна, 1900 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Катерина Християнівна, 1923 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Лідія Християнівна, 1907 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Магдалина Адамівна, 1898 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Марта Яківна, 1926 р. народження, с. Єрностан Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єрностан Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Освальд Християнович, 1930 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІДЕ Роза Християнівна, 1928 р. народження, с. Хасав Юрт Дагестанська АРСР, німке-

ня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Розалія Фрідріхівна, 1887 р. народження, х. Олжинский Єкатеринодарського району Єкатеринодарської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Софія Іванівна, 1887 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕ Софія Яківна, 1892 р. народження, с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІДЕ Християн Готлібович, 1893 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІДЕ Християн Християнович, 1914 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Удмуртську АРСР. У 1955 р. переселений у Акмолинську область. Знятий з обліку 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.10.1945 р.

ДІДЕНКО Василь Данилович, 1897 р. народження, с. Новоолександрівка Єланецького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Улянівка Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.06.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДУЛ Семен Феодосійович, 1891 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.06.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДУЛ Федір Феодосійович, 1877 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав с. у с. Володимирівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.06.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕНКО Агафія Василівна, 1882 р. народження, с. Новоолександрівка Єланецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Великопавлівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 10.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДІДЕНКО Андрій Дем'янович, 1896 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 15.02.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІДЕНКО Григорій Пилипович, 1908 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району. Одноосібник. Заарештований 12.11.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 12.04.1931 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.06.1998 р.

ДІДЕНКО Дмитро Іванович, 1907 р. народження, с. Калужне Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калужне Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.01.1933 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований 28.05.1989 р.

ДІДЕНКО Єгор Софронович, 1903 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 29.03.1950 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 26.04.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду УРСР від 04.03.1955 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДІДЕНКО Іван Данилович, 1903 р. народження, с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований. Дата невідома.

ДІДЕНКО Іван Ілліч, 1892 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав у с. Казанка. Голова колгоспу «Жовтнева революція». Заарештований 26.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.10.1945 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДІДЕНКО Кирило Іванович, 1904 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.12.1937 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 19.08.1938 року засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного Суду УРСР від 10.08.1962 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕНКО Маргарита Яківна, 1899 р. народження, м. Маріуполь, німкеня, із робітників, малоосвічений. Проживала у м. Вознесенську. Безробітна. Заарештована 23.08.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.11.1944 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Черногортабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДІДЕНКО Микола Іванович, 1926 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 11.09.1950 року. Вироком Військового трибуналу Прибалтійського військового округу від 26.04.1951 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Прибалтійського військового округу від 12.06.1956 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕНКО Мирон Никифорович, 1888 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тридуби. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою

Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 23.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДІДЕНКО Петро Данилович, 1899 р. народження, с. Новоолександрівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Володимиропавлівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДЕНКО Роман Лук'янович, 1888 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району. Одноосібник. Заарештований 06.03.1931 року. Постановою Баштанського районного відділу ДПУ від 28.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДІДЕНКО Тимофій Макарович, 1896 р. народження, с. Білоусівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Моторист. Заарештований 08.05.1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 29.10.1944 р. виселений у Новосибірську область. Помер у засланні 15.04.1948 р. Реабілітований 17.04.1991 р

ДІДЕНКО Яків Сергійович, 1895 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 27.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 року засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ДІДИК Валентин Іванович, 1928 р. народження, с. Інгулка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Інгулка Привільнянського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 05.10.1945 року. Постановою УМДБ Миколаївської області від 18.06.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДІДИК Влас Якович, 1878 р. народження, с. Тарасівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тарасівка Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІДИК Іван Пантелеймонович. 1905 р. народження. с. Новопетрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Снігурівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 03.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 11.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДІДИК Микола Меркурійович, 1883 р. народження, с. Ястребці Вінницької області, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Марицине Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 07.07.1938 року. Постановою Прокуратури Миколаївської області 8.09.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДІДИК Тамара Григорівна, 1923 р. народження, с. Тарасівка Первомайського району Одеської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Тарасівка Первомайського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована 28.06.1942 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 27.01.1943 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після відбуття покарання проживала у м. Воркуті. Реабілітована у 1991 р.

ДІДНЯК Антон Бенедиктович, 1886 р. народження, с. Матвіївка Миколаївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Матвіївка Миколаївського району. Колгоспник. Заарештований 23.10.1930 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 22.11.1930 р. справу припинено. Повторно заарештований 09.02.1932 р. Вироком Микола-

івського міського народного суду від 22.03.1932 року засуджений до 1,5 року ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДІДОН Іван Федорович, 1904 р. народження, с. Горожене Баштанського району Одеської області, українець, із селян,малоосвічений. Проживав с. Горожене Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 24.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26 травня 1989 р.

ДІДУР Андрій Макарович, 1885 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району. Колгоспник. Заарештований 24.02.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.09.1931 р. засуджений на 3 роки ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІДУР Олександр Макарович, 1880 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району. Колгоспник. Заарештований 24.02.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.09.1931 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІДУРЕНКО Михайло Петрович, 1886 р. народження, с. Кумарі Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Кумарі Первомайського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 31 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 18 липня 1989 р.

ДІЗИК Абрам Лейбович, 1897 р. народження, с. Новополтавка Первомайського району Миколаївського округу, єврей, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Первомайського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 14.10.1927 р. Постановою прокуратури Первомайського району від 10.12.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДІК Герхард Іванович, 1895 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із робітників, освіта середня. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Заступник голови колгоспу. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ДІК Іван Якович, 1916 р. народження, с. Миколаєве Бориславського району Миколаївської області, німець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Зоотехнік. Заарештований у 1940 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 22.11.1941 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІК Іван Якович, 1936 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Воркуту. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІК Марія Герхардівна, 1931 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІК Олександр Миколайович, 1931 р. народження, с. Блюменфельд Широколанівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Широколанівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 ро-

ку. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІК Олена Герхардівна, 1937 р. народження, с. Миронівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Миронівка Володимирівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІК Петро Герхардович, 1924 р. народження, с. Миронівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миронівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 22.09.1941 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 15.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІК Флорентіна Геронимівна, 1924 р. народження, с Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІК Яків Валентинович, 1935 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІК Яків Герхардович, 1929 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІКАСОВ Матвій Мартинович, 1885 р. народження, с. Свято-Троїцьке Миколаївського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Свято-Троїцьке Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІКАСОВ Тихін Семенович, 1889 р. народження, с. Богоявленск Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Механік на Миколавській ТЕЦ. Заарештований 01.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.04.11938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ДІК-ВАГНЕР Єва Християнівна, 1905 р. народження, с. Блюменфельд Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 24.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДІК-ВАЛДЕ Катерина Гергардівна, 1934 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІК-ВАЛДЕ Катерина Герхардівна, 1934 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області.

Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІКГАУТ Антоніна Миколаївна, 1899 р. народження, місце народження невідомо, українка, із селян, освіта середня. Місце проживання невідомо. Учителька початкових класів. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДІКГАУТ Генріх Павлович, 1884 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІКГАУТ Іван Генріхович, 1888 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Одеської області, німець, із селянин, малоосвічений. Проживав с. Новий Данциг Баштанського району Одеської області. Конюх. Заарештований 21 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26 травня 1989 р.

ДІКГАУТ Катерина Павлівна, 1916 р. народження, с. Штейнгут Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штейнгут Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 03.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІКГАУТ Рудольф Іванович, 1932 р. народження, с. Штейнгут Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселений у Павлодарську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ДІКГАУТ Федір Павлович, 1894 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на залізничній станції Грейгове Баштанського району Миколаївської області. Робітник на станції. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 23.06.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІКУСАРД Петро Федорович, 1877 р. народження, с. Янчелеве Вознесенського району, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Янчелеве Вознесенського району. Колгоспник. Заарештований 25.02.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 02.08.1931 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІЛЕ Іван Іванович, 1911 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі вироку Військового трибуналу Уральського військового округу від 18.09.1945 р виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЕ Оттилія Іванівна, 1920 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЕ-ВЕНСЬКА Агата Іванівна, 1924 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської

області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЕВСЬКА Катерина Яківна, 1904 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЕВСЬКА Маргарита Євгеніївна, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЕВСЬКА Марцеліна Євгеніївна, 1928 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЕВСЬКА Оттилія Євгеніївна, 1920 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЕВСЬКИЙ Іван Євгенович, 1937 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЛЕ Елла Іванівна, 1933 р. народження, с. Новомиколаївка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Новомиколаївка Новобузького району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЛЕ Йосип Іванович, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка. Безробітний. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЛЕ Лідія Йосипівна, 1912 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЛЕ Яків Іванович, 1928 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великовpадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша

доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬГЕР Віра Іванівна, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Георгій Георгійович, 1967 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Емілія Матвіївна, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Євгенія Іванівна, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Лелентать Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬГЕР Єленаур Іванівна, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Єлизавета Іванівна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Іван Георгійович, 1907 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРС №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселеня 24.01.1956 оку. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Іван Іванович, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, національність та соціальне походження невідомі. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утримані батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Катерина Адамівна, 1903 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬГЕР Роза Іванівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варва-

рівського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬГЕР Роза Матіасівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬГЕР Роза Миколаївна, 1914 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬГЕРТ Катерина Адамівна, 1903 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Анеліна Севастянівна, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Адольф Станіславович, 1923 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь. Навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Вільгельміна Георгіївна, 1910 р. народження, с. Катеринівка Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДІЛЬМАН Георгій Георгійович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Георгій Людвігович, 1901 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1947 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Григорій Станіславович, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Елеонора Пилипівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Іван Готлібович, 1895 р. народження, с. Штейнфельд Карл-Лібкнехтівського району Миколаївського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований 20.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 26.03.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІЛЬМАН Іван Каспарович, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Іван Миколайович, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Йосип Каспарович, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Йосип Людвігович, 1897 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Кароліна Іванівна, 1865 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Померла 29.10.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Катерина Каспарівна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДІЛЬМАН Лізавета Миколаївна, 1920 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у Східноказахстанську область. Подальша доля невідома Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Лізавета Станіславівна, 1920 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Працювала на маслозаводі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новоси-

бірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Лукас Севастянович, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Маргарита Йосипівна, 1914 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Маргарита Людвігівна, 1890 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Марія Каспарівна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Марія Севастянівна, 1898 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні

ДІЛЬМАН Михайло Людвігович, 1889 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Маляр. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 року засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

ДІЛЬМАН Оттилія Фрідріхівна, 1905 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, данні про освіту відсутні. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Пилип Вендеминович, 1910 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.11.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

ДІЛЬМАН Пилип Йосипович, 1905 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Пилипина Яківна, 1921 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підста-

ві директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Рафаїл Еммануїлович, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ДІЛЬМАН Роза Пилипівна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Роза Севастянівна, 1887 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІЛЬМАН Роза Семенівна, 1915 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Роза Степанівна, 1893 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН Севастян Семенович, 1890 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Швець. Місце роботи невідомо. Заарештований 18.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

ДІЛЬМАН Флоріан Флоріанович, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.10. 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ДІЛЬМАН Яків Каспарович, 1926 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЛЬМАН-ДІРКСЕН Роза Георгіївна, 1930 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНИЛІК Магдалина Мартинівна, 1895 р. народження, с. Карлсруе Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе

Широколанівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІНІУС Альберта Севастянівна, 1916 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Георгій Георгійович, 1899 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 18.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1965 р.

ДІНІУС Емілія Домініківна, 1903 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Іван Пилипович, 1901 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Йосип Лаврентійович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.04.1954 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Клементина Іванівна, 1941 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Лаврентій Пилипович, 1910 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Азбест. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Матильда Яківна, 1907 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Перпетуда Олександрівна, 1887 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Петро Климентійович, 1901 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського ра-

йону Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району. Електромонтер в районному відділі комунального господарства. Заарештований 21.10.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав в Архангельській області. Реабілітований у 1960 році.

ДІНІУС Пилип Пилипович, 1913 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Роза Іванівна, 1928 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Франциска Іванівна, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІНІУС Фріда Адамівна, 1931 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Одеса. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІНУЛЕСКУ Стефан Стефанович, 1885 р. народження, м. Бранлов (Румунія), румун, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Кустар. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДІНУС Альбертина Рафаїлівна, 1922 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селін, малоосвічена. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 14.04.1991 р.

ДІОРДИЦЯ Микита Остапович, 1888 р. народження, с. Сербулівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Широкий Роздол Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІОРДИЦЯ Олександр Варфоломійович, 1913 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 24.12.1941 року. Вироком Військового трибуналу від 09.01.1942 року засуджений до розстрілу. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 23.01.1942 р. розстріл замінено на 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДІОРДІЄВ Анатолій Ананійович, 1915 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району Миколаївської області, болгарин, із селян, середня освіта. Проживав у с. Новопавлівка Новоодеського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 15.07.1941 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.07.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІОРДІЄВ Макар Опанасович, 1887 р. народження, с. Тернівка Варварівського району Миколаївської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Спиридонівка Новоодеського району Миколаївської області. Садівник у колгоспі. Заарештований 22.01.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.11.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Кизил-Орда. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ДІОРДІЄВ Опанас Опанасович, 1878 р. народження, с. Тернівка Варварівського району Миколаївської області, болгарин, із селян, освічений. Проживав у с. Тернівка Варварівського району Миколаївської області. Сторож на млині. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІОРДІЄВ Федір Іванович, 1891 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району Миколаївської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Працівник Миколаївського воєнторгу. Заарештований 14.06.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.07.1945 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДІОРДІЦА Микита Остапович, 1888 р. народження, с. Сербулівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Широкий Роздол Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІТКОВСЬКИЙ Юхим Гнатович, 1886 р. народження, с. Чернорудка Бердичівського округу, українець, малоосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Одеського округу. Торговець. Заарештований 05.02.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 17.03.1930 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІТРІХ Аквілінус Йосипович, 1890 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Слєпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Альберт Іванович, 1932 р. народження, с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Георгій Іванович, 1937 р. народження, с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Євгенія Григорівна, 1908 р. народження, с. Кільчень Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Євгенія Севастянівна, 1894 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Слєпуха Мостівського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.12.1955 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Іван Якович, 1911 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївського округу, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївського округу. Безробітний. Заарештований у 1930 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Каспар Базилевич, 1891 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Шпеєр Варварівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 18 квітня 1989 р.

ДІТРІХ Катерина Фрідріхівна, 1905 р. народження, с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Луїза Фрідріхівна, 1906 р. народження, х. Кильшене Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Марія Марківна, 1936 р. народження, с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Баштанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІТРІХ Матильда Яківна, 1892 р. народження, с. Штейнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Никодим Йосипович, 1880 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, українець, із селян, освіта незакінчена духовна. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Пенсіонер. Заарештований 09.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 26.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДІТРІХ Павлина Едуардівна, 1923 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДІТРІХ Петро Якович, 1913 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Секретарка Кривоозерского району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.01.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Рафаїл Аквілінусович, 1920 р. народження, с. Тимофіївка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Роза Аквілінусівна, 1920 р. народження, с. Тимофіївка Мостівського району Одесь-

кої області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Тимофіївка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Станіслав Альбертович, 1890 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Слюсар Ландауської МТС. Заарештований 27.06.1941 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 03.06.1942 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

ДІТРІХ Християн Петрович, 1884 р. народження, х. Нова Америка Вознесенського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Пресувальник на пресувальному пункті. Заарештований 27.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 30.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДІТРІХ Юрій Андрійович, 1935 р. народження, с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТРІХ Яків Іванович, 1904 р. народження, с. Шпеєр Карл Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 03.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДІТРІХ-АДЛЕР Олена Карлівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІТТЕ Альберт Християнович, 1926 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТЦ Михайло Йосипович, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Карлсруе Кустанайського району Кустанайської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви ДКО СРСР №636 від 06.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІТЯТЄВА Анастасія Іванівна, 1888 р. с. Старосєльє Калузькой області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у радгоспі ім. Чубаря Баштанського району Миколаївської області. Завідуючий медпунктом. Заарештований 26.10.1937 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 11.07.1938 року засуджений до 8 років позбавлення волі. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.07.1993 р.

ДІЦ Андрій Францович, 1900 р. народження, с. Болгарка Доманівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воєводське Арбузинського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 07.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДІЦ Георгій Феліксович, 1935 р. народження, с. Фріденгейм Варварівського району

Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Фріденгейм Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЦ Ірма Християнівна, 1934 р. народження, с. Малахове Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове Широколанівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЦ Катерина Данилівна, 1891 р. народження, с. Кринички Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кринички Широколанівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЦ Людвіг Петрович, 1931 р. народження, с. Кринички Широколанівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кринички Широколанівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДІЦ Марія Йосипівна, 1922 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1941 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 08.10.1942 р. виселена в Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЦ Олена Петрівна, 1922 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДІЦ Розалія Феліксівна, 1937 р. народження, с. Фріденгейм Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Фріденгейм. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 09.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДМИТРЕНКО Василь Макарович, 1895 р. народження, с. Висунськ Херсонського повіту Одеської губернії, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Херсонського повіту Одеської губернії. Безробітний. Заарештований 01.11.1922 р. Постановою Херсонського повітового відділу ДПУ від 23.11.1922 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДМИТРЕНКО Ілля Романович, 1893 р. народження, с. Розумівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Павлодарівка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.03.1938 р. Трійкою при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДМИТРЕНКО Микола Сергійович, 1924 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 03.03.1946 р. Вироком Військового трибуналу 4-ї стрілецької дивізії від 21.04.1946 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДМИТРЕНКО Онисим Степанович, 1876 р. народження, с. Розанівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений; проживав у с. Павлодарівка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДМИТРЕНКО Федір Єфремович, 1896 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою бідняцького активу села від 22.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДМИТРЕНКО Харитина Корніївна, 1900 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у радгоспі «Червоногвардійський» Баштанського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 05.10.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 11.12.1932 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ДМИТРЕНКО Яким Мокійович, 1906 р. народження, с. Денисівка Чорнобильського району Київської області, українець, із робітників, вища освіта. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Ветеринар. Місце роботи невідомо. Заарештований 31.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.03.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДМИТРІЄВ Василь Федорович, 1888 р. народження, с. Змунчилів Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Змунчилів Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДМИТРІЄВ Георгій Іванович, 1912 р. народження, с. Тернівка Жовтневого району Миколаївської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.11.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Після покарання проживав у м. Усть-Кут Іркутської області. Реабілітований у 1966 р.

ДМИТРІЄВ Дмитро Григорович, 1901 р. народження, с. Адамівка Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Адамівка Широколанівського району Миколаївської області. Бухгалтер на МТС. Заарештований 21.02.1949 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 16.04.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 18.11.1955 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 12.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДМИТРІЄВ Костянтин Трохимович, 1917 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Артист. Місце роботи невідомо. Заарештований 19.08.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 27.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДМИТРІЄВ Матвій Григорович, 1899 р. народження, с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Адамівка. Колгоспник. Заарештований 02.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 21.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДМИТРІЄВ Михайло Михайлович, 1888 року народження, с. Молдавка Доманівського району Одеської області, українець, із селян,

малоосвічений. Проживав у с. Молдавка Доманівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Петровського. Заарештований 27.03.1938 р. Відомості про орган, що проводив арешт відсутні. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДМИТРІЄВ Пантелій Іванович, 1893 р. народження, м. Махмудія (Румунія), румун, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар трамвайного парку. Заарештований 28.03.1938 р. Постановою УДБ Миколаївської області від 22.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДМИТРІЄВ Петро Іванович, 1925 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Тридуби Кривоозерського району. Військовослужбовець. Заарештований 15.07.1950 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 18.11.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду СРСР від 29.12.1952 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДМИТРІЄВ Тимофій Олексійович, 1875 р. народження, с. Трикрати Вознесенського району, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району. Колгоспник. Заарештований 16.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 19.04.1932 р. звільнений з-під варти. Позбавлений права проживати в 12-ти населених пунктах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

ДМИТРІЄНКО Дмитро Іванович, 1912 р. народження, с. Надєждівка Братського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Надєждівка Братського району Миколаївської області. Завідуючий господарством у колгоспі. Заарештований 08.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 18.10.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного Суду СРСР від 16.04.1947 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДМИТРОЩЕНКО Георгій Васильович, 1899 р. народження, с. Казанка Єлисаветградського повіту Херсонської губернії, українець, із селян. Проживав у с. Казанка Єлисаветградського повіту Херсонської губернії. Керівник всеобучу. Заарештований 02.10.1922 р. Постановою Трійки при Криворізькому відділі ДПУ від 09.10.1922 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДМИТРУК Дмитро Григорович, 1899 р. народження, с. Маловолодимирівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав у с. Маловолодимирівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.07.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 30.09.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДМИТРУК Семен Прокопович, 1887 р. народження, с. Грушівка Балтського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав с. Грушівка Балтського району Одеської області. Заарештований 5 січня 1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ від УСРР від 15.01.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 10 травня 1989 р.

ДМИТРУЛІН Федір Іванович, 1876 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Херсонського округу. Колгоспник. Заарештований 22.09.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.12.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДМИТРУЩЕНКО Дмитро Васильович, 1903 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Криворізького округу. Слухач профморшколи м. Херсона. Заарештований 02.10.1929 р. Постановою Трійки при Криворізькому відділі ДПУ від 09.10.1929 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДМИТРЯК Михайло Федорович, 1887 р. народження, с. Новолазарівка Казанківського

району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новолазарівка Казанківського району Миколаївської області. Завідуючий лабораторією. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волтабі НКВС СРСР м. Рибінська. Після звільнення проживав у с. Новолазарівка Казанківського району Миколаївської області. Реабілітований у 1939 р.

ДМІТРИЄНКО-МЕРКЛИНГЕР Єлизавета Мартинівна, 1910 р. народження, с. Єфремівка Привільнянського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єфремівка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення. 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДНЄПРОВ Фрол Мефодійович, 1909 р. народження, с. Мар'ївка Братського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'ївка Братського району Одеського округу. Колгоспник. Заарештований 02.11.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1930 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.02.1930 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОБА Андрій Михайлович, 1915 р. народження, с. Новосеменівка Мостівського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосеменівка Мостівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 05.09.1938 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 07.01.1939 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням у правах на 2 роки. Постановою Військового трибуналу НКВС Одеської області від 29.01.1939 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОБЖИЦЬКИЙ Віктор Федорович, 1910 р. народження, м. Очаків, поляк, із службовців, освічений. Проживав у м. Очакові. Робітник торгівельного порту. Заарештований 01.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1957 р.

ДОБЖИЦЬКИЙ Георгій Федорович, 1907 р. народження, м. Очаків, поляк, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Очакові. Комірник у райспоживспілці. Заарештований 01.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 року. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДОБЖИЦЬКИЙ Михайло Севастянович, 1895 р. народження, м. Очаків, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Чорнороб. Заарештований 23.08.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР 04.10.1950 р. засуджений до заслання у Красноярський край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ДОБРИНОВ Павло Миколайович, 1896 р. народження, с. Надєждівка Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Надєждівка Братського району Миколаївської області. Завідувач школи. Заарештований 07.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 18.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 16.04.1947 р. міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 29.10.1947 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОБРИЦЯ Олексій Арсентійович, 1878 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 28.01.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 27.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 року.

ДОБРИЦЯ Олексій Олексійович, 1878 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 28.01.1930 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРИШЕВ Георгій Семенович, 1915 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Новобузького району. Військовослужбовець. Заарештований 23.08.1943 року. Вироком Військового трибуналу Калузького військового гарнізону від 04.10.1943 р. засуджений до розстрілу. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 23.10.1943 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОБРОВ Василь Петрович, 1881 р. народження, с. Ольшанка Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Сторож у дитсадку. Заарештований 21.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОБРОВ Василь Сергійович, 1888 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.04.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.10.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОБРОВ Вільгельм Васильович, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОБРОВА Роза Єгорівна, 1891 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Померла 08.11.1951 р. від раку. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОБРОВЕНКО Анастасія Яківна, 1871 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українка, із селян, освічена. Проживала в с. Крива Пустош Братського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 10.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДОБРОВЕЦЬКИЙ Валентин Юлійович, 1908 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 28.09.1941 р. Вироком Військового трибуналу 18-ї армії від 21.10.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКА Єфросинія Іванівна, 1908 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Прибиральниця у школі №10. Заарештована 15.10.1937 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 27.03.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКА Марія Йосипівна, 1912 р. народження, с. Красне Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 25.09.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 06.01.1945 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Черногортабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКА Марія Йосипівна, 1923 року народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мостове Мостівського

району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 11.06.1944 р. Постановою Мостівського районного відділу УНКДБ від 09.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКА Міліта Яківна, 1936 р. народження, с. Красне Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Широколанівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Василь Ілліч, 1906 року народження, с. Козари Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Начальник військового навчального пункту районної організації «Осавіахім». Заарештований 13.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.07.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Володимир Касянович, 1865 р. народження, с. Велика Мечетня Первомайського повіту Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Мечетня Первомайського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 23.11.1921 року. Постановою Первомайської губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 року з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Володимир Петрович, 1880 р. народження, місце народження невідомо, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 році.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Георгій Іванович, 1921 р. народження, с. Гедвилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Електромеханік. Місце роботи невідомо. Заарештований 04.10.1946 року. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 21.11.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Данило Федорович, 1898 р. народження, с. Богуслав Київської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Токар на заводі. Заарештований 28.07.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 23.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.10.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Іван Григорович, 1887 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району. Вчитель. Місце роботи невідомо. Заарештований 12.02.1931 року. Постановою Вознесенського районного відділу ДПУ від 28.06.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Іван Леонтійович, 1891 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району. Перукар. Заарештований 20.06.1940 року. Вироком Одеського обласного суду від 25.08.1940 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Іван Матвійович, 1900 р. народження, с. Новоєльня Могильовської області (Білорусь), білорус, із селян Проживав у с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 18.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу 82-ї Гвардійської стрілецької запасної дивізії від 29.08.1944 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Йосип Якович, 1934 року народження, с. Красне Широколанівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Широколанівського району Миколаївської об-

ласті. Навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Карл Костянтинович, 1897 р. народження, с. Раштадт Варварівського району Миколаївської області, німець, із робітників, освічений. Проживав у с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області. Слюсар-машиніст артілі «1-го Травня». Дата арешту невідома. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 20.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Кирило Степанович, 1893 р. народження, с. Данилівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Данилівка Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований 27.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 20.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Костянтин Андрійович, 1892 р. народження, с. Миколаївка Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Кривоозерського району Одеського округу. Колгоспник. Заарештований 07.02.1929 року. Засуджений до чотирьох місяців позбавлення волі. Дата засудження невідома. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Максим Вікторович, 1884 р. народження, с. Петрівське Дніпропетровської області, росіянин, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник банно-прального комбінату. Заарештований 03.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Максим Федорович, 1878 р. народження, с. Токарівка Первомайського повіту Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Токарівка Первомайського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 25.11.1921 р. Постановою Первомайської губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 р. з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Микола Тимофійович, 1902 р. народження, с. Новогригорівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №198. Заарештований 04.05.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 15.08.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Петро Касянович, 1859 р. народження, с. Токарівка Первомайського повіту Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Токарівка Первомайського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 25.11.1921 р. Постановою Первомайської губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 р. з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Петро Титович, 1881 р. народження, с. Киданівка Київської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Кондитер. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.09.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Петро Якович, 1909 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав с. Володимирівка Новобузького району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 23.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Улян Володимирович, 1898 р. народження, с. Токарівка Перво-

майського повіту Одеської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Токарівка Первомайського повіту Одеської губернії. Вчитель. Заарештований 21.11.1921 р. Постановою Первомайської губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 р. з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОБРОВОЛЬСЬКИЙ Яків Йосипович, 1910 р. народження, с. Красне Широколанівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956.р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОБРОВСЬКИЙ Іван Леонтійович, 1891 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Перукар. Заарештований 20.06.1940 р. Вироком Одеського обласного суду від 25.08.1940 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДОБРОЖАН Лідія Іванівна, 1918 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Вознесенську. Сторож у МТС. Заарештована 18.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Дата засудження невідома. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1955 р.

ДОБРОЖАН Никифор Олексійович, 1896 року народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївської області. Пресвітер громади християн-євангелістів у м. Вознесенську. Заарештований 20.06.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 07.08.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 26.11.1954 р. строк покарання знижений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОБРОЖАН Опанас Іванович, 1889 р. народження, х. Лопати Доманівського району Одеського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Лопати Доманівського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 01.08.1930 р. Вироком Доманівського районного народного суду від 03.11.1930 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДОБРОЖАН Феодосій Іванович, 1894 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району. Хлібороб. Заарештований 26.02.1931 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.04.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОБРОНОС Андрій Трифонович, 1887 р. народження, с. Майорівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Майорівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 12.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОБРЯНСЬКИЙ Василь Захарович, 1898 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселе Доманівського району Одеської області. Конюх. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований 28 жовтня 1989 р.

ДОБРЯНСЬКИЙ Петро Дмитрович, 1892 року народження, с. Писарівка Ямпольського району Вінницької області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Михайлівка Кривоозерського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 17.01.1931 р. По-

становою Одеського міського відділу ДПУ від 18.06.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОВБИШ Матвій Онисимович, 1883 р. народження, с. Герцвельдове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Махнове Веселинівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 05.05.1930 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДОВГАНЮК Антон Іванович, дата народження невідома, с. Красносілля Знаменського району Вінницької області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у радгоспі «Баштанський». Робітник. Заарештований 12.08.1939 р. Помер у лікарні 19.08.1939 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 03.09.1939 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований у 1996 р.

ДОВГАНЮК Василь Федорович, 1922 р. народження, с. Крутогорб Гайсинського району Вінницької області, українець, із селян, середня освіта. До призову на військову службу проживав у м. Вознесенську. Червоноармієць. Заарештований 14.08.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 17.12.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОВГАНЮК Іван Володимирович, 1912 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць 15-го артилерійського полку 15-ї стрілецької дивізії. Заарештований 07.01.1936 року. Помічником Військового прокурора 6-го стрілецького корпусу від 16.02.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДОВГАНЮК Іринарх Йосипович, 1875 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Безробітний. Заарештований 13.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

ДОВГАНЮК Марія Григорівна, 1890 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Арнаутівка Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 18.05.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.06.1947 р. засуджена до 7 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДОВГАНЬ Михайло Єфремович, 1812 р. народження, с. Софіївка Новобузького району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Софіївка Новобузького району. Розкуркулений. Заарештований 06.05.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.03.1932 р. засуджений до ув'язненя в концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 27.04. 1989 р.

ДОВГАНЬ Михайло Михайлович, 1902 р. народження, ст. Новоселиця (Румунія), українець, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Директор Привільнянської МТС. Заарештований 07.01.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.10.1938 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Онегтабі НКВС СРСР. Після відбуття покарання проживав у с. Глодяни Глодянського району. Реабілітований у 1957 р.

ДОВГАНЬ Михайло Охрімович, 1912 р. народження, с. Софіївка Новобузького району, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Софіївка Новобузького району. Різнороб. Заарештований 06.05.1931 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.03.1932 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОВЖЕНКО Іван Данилович, 1870 р. народження, с. Доманівка Доманівського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Доманівка. Колгоспник. Заарештований 08.09.1930 р. Вироком Доманів-

ського районного народного суду від 18.12.1930 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

ДОВЖЕНКО Матвій Пантелійович, 1919 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 21.03.1943 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Сталінської області від 14.04.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОВЖЕНКО Степан Антонович, 1904 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Парторг у колгоспі. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОВИЧЕНКО Олексій Феодосійович, 1914 року народження, с. Подимове Тилігуло-Березанського району, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Подимове. Колгоспник. Заарештований 03.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОВМАН Ізраїль Якович, 1908 р. народження, м. Чернове, єврей, із духовенства, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Бухгалтер. Заарештований 12.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДОГАДАЙЛО Никифор Микитович, 1897 року народження, с. Микільське Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Микільське Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Реабілітований у 1990 р.

ДОГАРЄВ Антон Львович, 1878 р. народження, с. Ракове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ракове Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 12.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.05.1930 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОДЕУШ Варвара Матвіївна, 1903 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОДЕУШ Георгій Миколайович, 1937 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області. На утриманні матері, Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОДОНОВ Микола Олексійович, 1897 року народження, с. Односки Курської області (РРФСР), росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.03.1938 р. Вироком Верховного Суду Кримської АРСР від 19.02.1939 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОЖЖА-ОНЖЕЧЕНКО Костянтин Петрович, 1886 р. народження, м. Одеса, латиш, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Машиніст на залізничній станції «Голта». Заарештований 15.07.1938 року. Постановою Транспортного відділу УДБ Одеської залізниці від 13.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОЙЧЕ Григорій Ілліч, 1893 р. народження, с. Врагеш (Болгарія), болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.11.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.03.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЙЧЕ Еміль Леонардович, 1932 р. народження, с. Косяк Мельчинського району Житомирської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЙЧЕ Євгенія Леонідівна, 1935 р. народження, с. Косяк Мельчинського району Житомирської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОКИЙ Яким Степанович, 1894 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Артемівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛГАНОВ Володимир Порфирійович, 1891 р. народження, м. Бєлосток (Польща), українець, із робітників, вища освіта. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Секретар Карл-Лібкнехтівського райкому КП(б)У. Заарештований 11.09.1936 р. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу від 21.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.10.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДОЛГИЙ Микола Іванович, 1893 р. народження, м. Очаків, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Моторист на міському водоканалі. Заарештований 14.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 02.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 10.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДОЛГИЙ Степан Огейович, 1867 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Хлібороб у власному господарстві. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 17.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛГОВА Ніна Трохимівна, 1902 р. народження, с. Мар'янівка Бобринецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олексівка Братського району Одеської області. Повар. Заарештована 18.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджена на 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.02.1940 р. справу припинено. Звільнена з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДОЛГОКЄРОВ Олексій Спиридонович, 1894 р. народження, х. Білий камінь Вознесенського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нововоскресенка Вознесенського району Одеського округу. Колгоспник. Заарештований. Дата невідома. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.02.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛГОНЕНКО Георгій Аркадійович, 1895 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник Миколаївського торгового порту. Заарештований 16.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу

УНКВС Миколаївської області від 20.01.1940 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОЛГОНЮК Василь Ісакович, 1917 р. народження, с. Водопій Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Водопій Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.03.1949 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 19.04.1949 р. засуджений до 10 років позбавлення волі. Постановою Судової Колегії Верховного Суду УРСР від 10.03.1955 р. міра покарання знижена до 5 років позбавлення волі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОЛЖЕНКО Андрій Андрійович, 1913 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосілля Володимирівського району Миколаївської області. Староста. Заарештований 18.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДОЛЖЕНКО Віктор Федорович, 1891 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештовуй 16.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДОЛЖЕНКО Іван Андрійович, 1903 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 25.03.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 18.10.1944 року справу припинено. Обвинувачений направлений в спецтабір для фільтрації. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОЛЖЕНКО Іван Данилович, 1870 р. народження, с. Доманівка Доманівського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Доманівка Доманівського району. Колгоспник. Заарештований 08.09.1930 р. Вироком Доманівського районного народного суду від 18.12.1930 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛЖЕНКО Калин Григорович, 1892 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Воля Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Самартабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛЖЕНКО Корній Спиридонович, 1882 року народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка. Сторож Володимирівської МТС. Заарештований 20.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки та конфіскацією майна. Реабілітований 29.09.1999 р.

ДОЛИНА Андрій Кузьмич, 1880 р. народження, с. Кавказ Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кавказ Березнегуватського району Одеської області. Конюх у колгоспі ім. Котовського. Заарештований 28.12.1932 року. Вироком народного суду Снігурівського району від 20.06.1933 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОЛИНА Василь Семенович, 1907 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Голова райспоживспілки. Заарештований 18.03.1944 р. Вироком Військового три-

буналу 35-ї стрілецької дивізії від 31.08.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Після відбуття покарання проживав у с. Березнегувате. Реабілітований у 1991 р.

ДОЛИНСЬКИЙ Андрій Михайлович, 1907 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 16.02.1943 р. Вироком Військового трибуналу військового гарнізону м. Тбілісі від 30.04.1943 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОЛИНСЬКИЙ Василь Еммануїлович, 1892 р. народження, с. Мала Врадіївка Одеського повіту Одеської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мала Врадіївка Одеського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 22.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.12.1991 р.

ДОЛИНСЬКИЙ Данило Олексійович, 1874 р. народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 18.08.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 30.12.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛИНСЬКИЙ Микола Григорович, 1892 р. народження, с. Мала Врадіївка Одеського повіту Одеської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мала Врадіївка Одеського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 22.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.12.1991 р.

ДОЛИНСЬКИЙ-СОРОКА Юхим Іванович, 1893 р. народження, с. Русивель (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Художник Вознесенського держкіно. Заарештований 23.08.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Шведельському таборі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛІЙ Яким Степанович, 1894 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Артемівка Новоодеського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 25.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛКА Данило Антонович, 1901 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кашперівка Новоодеського району. Колгоспник. Заарештований 22.01.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 20.03.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОЛЯ Антоніна Францівна, 1882 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЯ Іван Ісакович, 1892 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Директор птахокомбінату. Заарештований 23.08.1946 року. Постановою УМДБ Миколаївської області від 05.11.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДОЛЯ Йосип Францевич, 1892 р. народження, х. Богданівка Доманівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Ка-

рагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОЛЯ Ліна Йосипівна, 1933 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЯ Маргарита Матвіївна, 1854 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЯ Марія Йосипівна, 1928 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЯ Павло Мартинович, 1885 р. народження, с. Кириківка Харківської області, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Черговий залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 09.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 року засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОЛЯ Роза Йосипівна, 1922 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЯ Тимофій Павлович, 1895 р. народження, с. Акмечетка Доманівського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Акмечетка Доманівського району. Колгоспник. Заарештований 07.01.1932 р. Вироком Доманівського районного народного суду від 19.01.1932 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням у правах строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛЬ Антон Піусович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОЛЬ Антон Шустович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.03.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОЛЬ Вільгельміна Францівна, 1892 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЬ Ганна-Марія Іванівна, 1905 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛЬ Георгій Рудольфович, 1927 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Чорнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛЬ Едуард Піусович, 1930 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛЬ Ельвіра Рудольфівна, 1929 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛЬ Емілія Піусівна, 1936 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЛЬ Зікфрід Адамович, 1894 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Корчинове Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.02.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОЛЬ Іван Антонович, 1926 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОЛЬ Катерина Піусівна, 1904 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Новокатеринівка. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЬ Марія Матвіївна, 1910 р. народження, с. Малахове Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР № 2060-935-сс від 12.08.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЬ Олена Антонівна, 1934 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новокатеринівка. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЛЬСЬКИЙ Павло Михайлович, 1902 р. народження, с. Довуличне Курської області, росіянин, із духовенства, освіта вища. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Ветеринар Вознесенської ветлікарні. Заарештований 07.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Вологотабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

ДОЛЬШТРЕМ Георгій Фердинандович, 1890 р. народження, м. Одеса, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 19.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі 19.03.1945 р. Реабілітований у 1959 р.

ДОМАГАЛА Юзеф Гнатович, 1900 р. народження, с. Зоня Бохнянського повіту (Польща), українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. ім. Будьонного Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.03.1938 р. Постановою Одеського обласного суду від 08.04.1939 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОМАНСЬКИЙ Олександр Іванович, 1900 року народження, с. Червоноволодимирівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Червоноволодимирівка Новоодеського району Миколаївської області. Бухгалтер у колгоспі. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДОМАНСЬКИЙ Петро Йосипович, 1888 року народження, с. Червоноволодимирівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новошмідтівка Новоодеського району. Коваль. Заарештований 11.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОМАШОВ Іван Іванович, 1887 р. народження, с. Привільне Баштанського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Баштанського району. Колгоспник. Заарештований 27.12.1931 р. Постановою Баштанського районного відділу ДПУ справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОМАШОВ Іван Федорович, 1891 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Горожене Баштанського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі «Червоний прогрес». Заарештований 24.06.1933 р. Постановою Баштанського районного народного суду від 04.06.1933 р. засуджений до 1 року ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДОМАШОВ Семен Федорович, 1903 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Отрадне Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОМАШОВ Семен Федорович, 1903 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 18.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 30.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДОМАШОВ Федір Петрович, 1906 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трудове Баштанського району Одноосібник. Заарештований 09.04.1944 року. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 01.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОМАШОВ Харитон Павлович, 1889 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початова. Проживав у с. Горожене Баштанського району Одеської області. Власник господарства. Заарештований 24.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОМБРОВСКИЙ Сигізмунд Петрович, 1893 р. народження, місце народження невідомо, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 26.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОМБРОВСЬКА Олена Федорівна, 1923 року народження, м. Миколаїв, українка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Технік міського житлового управляння. Заарештована 15.04.1946 р. Постановою УМВС Миколаївської області від 16.12.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ДОМБРОВСЬКИЙ Петро Михайлович, 1896 р. народження, с. Цареводар Херсонського району Одеської області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаїв. Військовослужбовець 15-ої стрілецької Сиваської дивізії. Заарештований 26.12.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОМДАЙ Карл Данилович, 1932 р. народження, с. Слєпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Слєпуха Мостівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОМДАЙ Лідія Францівна, 1896 р. народження, с. Слєпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Слєпуха Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОМДАЙ Луїза Данилівна, 1927 р. народження, с. Кавказьке Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кавказьке Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОМДАЙ Оскар Данилович, 1930 р. народження, с. Кринички Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кринички. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОМЕННИКОВ Олександр Лаврентійович, 1910 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине. Колгоспник. Заарештований 09.01.1940 р. Вироком Миколаївського районного суду від 19.04.1940 р. засуджений до 5 років з обмеженням в правах строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОМЕНЯК Йосип Йосипович, 1891 р. народження, м. Тимковичі Мінської області, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Механік заводу ім. А. Марті. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 15.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДОМЄНА Миколай Петрович, 1924 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови Північно-Печорського ВТТ, відповідно до директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у Кошперський район. Знятий з обліку спецпоселення 03.06.1952 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОМИШЛЯЄВ Гаврило Гаврилович, 1895 року народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Бухгалтер Парутинської МТС. Заарештований 10.04.1944 р. Постановою Військового трибуналу 82-го стрілецького корпусу від 15.03.1946 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОМРАЧОВ Іван Миколайович, 1893 р. народження, м Шпола Звенигородського району Київської області, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик на чавуноливарному заводі. Заарештований 30.08.1944 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДОМС Рудольф Готлібович, 1884 р. народження, с. Мікс-Тан (Польща), німець, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Комірник. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 16.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДОМУЩІЙ Василь Якович, 1911 р. народження, с. Новогригорівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Новогригорівка Вознесенського району Миколаївської області. Бригадир Одеської залізниці. Заарештований 19.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської залізниці від 28.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОМУЩІЙ Сергій Миколайович, 1899 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району, українець, із селян. освічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району. Колгоспник. Заарештований 19.11.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 14.01.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОНГАУЕР Філіміна Рафаелівна, 1922 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОНИЧЕНКО Павло Семенович, 1898 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Булацилове Арбузинського району. Колгоспник. Заарештований 30.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.12.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 18.02.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Воркуті. Звільнений з ув'язнення 10.03.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДОННЕР Альвіна Теодорівна, 1926 р. народження, с. Добринка Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добринка Одеської області. Колгоспник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОННЕР Емма Теодорівна, 1937 р. народження, с. Добринка Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добринка Баштанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Костромську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОННЕР Міліта Іванівна, 1911 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОННЕР Ольга Яківна, 1903 р. народження, с. Каліндорф Каліндорфського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОННЕР Поліна Еммануїлівна, 1930 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОННЕР Федір Володимирович, 1936 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 17.04.1991 р.

ДОНОВОЙ Олексій Ісакович, 1895 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малосолоне Вознесенського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 29.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОНЦОВ Василь Петрович, 1916 р. народження, с. Табори Другі Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Табори Другі Вознесенського району. Колгоспник. Заарештований 25.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОНЦОВ Петро Макарович, 1894 р. народження, с. Табори Перші Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Табори Перші Вознесенського району Одеської області. Бригадир у колгоспі. Заарештований 26.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДОНЦОВ Федір Прокопійович, 1880 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДОНЧИК Григорій Федорович, 1918 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка. Секретар сільської ради. Заарештований 14.03.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 21.07.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 05.08.1955 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Магаданській області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОНЧИК Іван Федорович, 1896 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровка Казанківського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 21.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ДОНЧУК Федір Йосипович, 1892 р. народження, с. Куца Балка Березівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мостове Березівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС

Одеської області від 13.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОРІКС Никодим Францович, 1916 р. народження, с. Михайло-Ларине Жовтневого району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Михайло-Ларине. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОРКО Ніна Федорівна, 1933 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОРКО Тамара Федорівна, 1929 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОРКО Федір Михайлович, 1903 р. народження, с. Горшик Коростенського району Житомирської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОРМАЄР Ернестина Карлівна, 1917 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОРМАЄР Яків Данилович, 1885 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОРМАШКО Федір Порфирійович, 1902 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 16.05.1945 р. Вироком Військового трибуналу 35-ї учбової стрілецької дивізії від 09.07.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОРН Артур Володимирович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОРН Микола Августович, 1906 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Безробітний. Заарештований 04.04.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 19.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер в ув'язненні 26.04.1945 р. Реабілітований у 1992 р.

ДОРН Фрідріх Християнович, 1874 р. народження, с. Ведмежа Балка Херсонської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області. Садівник у колгоспі. Заарештований 05.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОРН Якуб Християнович, 1884 р. народження, с. Ведмежа Балка Херсонської області,

німець. із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 05.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОВСЬКИЙ Яків Матвійович, 1873 р. народження, с. Голоснівка Землянського району Одеського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Колгоспник. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ДОРОДО Франциска Михайлівна, 1906 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОРОЖ Михайло Матвійович, 1893 р. народження, с. Старі Кошари Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Старі Кошари. Колгоспник. Заарештований 31.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 15.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОЖЕНКО Фросина Семенівна, 1912 р. народження, х. Метловецький Вознесенського району Миколаївської області, українка, із селян. Проживала у с. Воронівка Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 06.11.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.09.1945 р. засуджена до заслання у Казахстан строком на 5 років з конфіскацією майна. Після звільнення проживала у м. Вознесенську. Реабілітована у 1962 р.

ДОРОЖИНСЬКИЙ Юхим Прокопович, 1879 р. народження, с. Гилюшине Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Працівник лікарні. Заарештований 14.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 04.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОФЄЄВ Микола Петрович, 1877 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 26.03.1922 р. Постановою Президії ДПУ УСРР від 19.04.1922 р. засуджений до заслання у Туркестан строком на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДОРОХОВ Олександр Степанович, 1893 р. народження, м. Астрахань, росіянин, із робітників, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Заступник головного інженера по будівництву турбін заводу ім. А. Марті. Заарештований 01.11.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 14.07.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОРОХОЛЬСЬКА Віра Миколаївна, 1898 року народження, с. Оводівка Вінницької області, українка, із служителів культу, освіта вища. Проживала у м. Миколаєві. Викладач педагогічного інституту. Заарештована 20.06.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.04.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбувала в Картабі НКВС СРСР. Звільнена 21.06.1954 року. Після відбуття покарання проживала у м. Первомайську. Реабілітована у 1967 р.

ДОРОШЕВ Петро Миколайович, 1894 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.02.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОШЕНКО Анастасія Яківна, 1887 р. народження, с. Балацьке Баштанського району Одеської області, українка, із селян, малоосві-

чена. Проживала у с. Балацьке Баканського району. Безробітна. Заарештована 04.02.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.02.1933 р. засуджена до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДОРОШЕНКО Андрій Гнатович, 1897 р. народження, с. Новоолександрівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян. Проживав у с. Мала Лар'ївка Миколаївського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 30.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 30.03.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ДОРОШЕНКО Антон Гнатович, дата народження невідома, х. Водокачка Михайло-Ларинської сільської ради Миколаївського округу, національність невідома, із селян, освічений. Проживав х. Водокачка Михайло-Ларинської сільської ради Миколаївського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. 09.04.1924 р. справу передано до Миколаївського окружного відділу ДПУ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОРОШЕНКО Григорій Ілліч, 1889 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району. Одноосібник. Заарештований 24.02.1931 року. Постановою Одеського оперативного сектору ДПУ від 24.03.1931 року. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДОРОШЕНКО Іван Гнатович, 1902 р. народження, с. Водокачки Михайло-Ларинської сільської ради Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Мар'ївка Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 1 лютого 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 30 серпня 1989 р.

ДОРОШЕНКО Іван Кирилович, 1900 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, данні про національність відсутні, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.10.1947 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 12.02.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

ДОРОШЕНКО Іван Лук'янович, 1871 р. народження, с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області, національність, соціальне походження, освіта, місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештований 11.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОРОШЕНКО Іван Петрович, 1902 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Косіора Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 18.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОШЕНКО Іван Сильвестрович, 1897 року народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Єланець. Комірник на промисловому комбінаті. Заарештований 11.06.1951 р. Вироком Військового трибуналу військ МДБ Миколаївської області від 15.08.1951 р. засуджений до 25 ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 30.09.1954 р. міра покарання знижена до 10 ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДОРОШЕНКО Іван Тимофійович, 1896 р. народження, с. Миколаївка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 01.04.1943 р. Реабілітований у 1958 р.

ДОРОШЕНКО Микола Кирилович, 1902 року народження, с. Бузоварове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Бузоварове Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.01.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 09.02.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОШЕНКО Параска Іванівна, 1884 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 30.12.1937 р. Постановою Єланецького районного відділу НКВС від 23.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДОРОШЕНКО Петро Іванович, 1914 р. народження, с. Курочеве Вітязівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у радгоспі «Комсомолець» Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОРОШЕНКО Тимофій Антонович, 1899 р. народження, с. Володимирівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Очаківського району Миколаївської області. Тракторист у колгоспі. Заарештований 19.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 09.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДОРОШИН Григорій Андрійович, 1907 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений, дані про місце проживання невідомі. Червоноармієць. Заарештований 05.04.1943 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 13.04.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДОРОШИН Тимофій Варфоломійович, 1897 року народження, с. Великі Бейкуші Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великі Бейкуші Очаківського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 29.03.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 22.07.1930 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДОРОЩУК Семен Петрович, 1879 р. народження, с. Новоселівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Доманівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 20.08.1941 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 23.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.09.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДОРФМАН Софія Давидівна, 1909 р. народження, с. Хобне Веселинівського району Миколаївської області, єврейка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Продавець у кіоску «Союзпреса». Заарештована 11.03.1953 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 31.03.1953 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДОСКАЛ Дмитро Іванович, 1897 р. народження, с. Великі Бейкуші Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великі Бейкуші Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 27.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ДОСКАЛЕНКО Опанас Микитович, 1924 року народження, с. Куйбишівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 27.04.1949 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 30.06.1949 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Судової Колегії з кримінальних справ Миколаївського обласного суду від

18.05.1955 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОСТАЛЬ Антоніна Олександрівна, 1882 року народження, с. Колонтирка Кривоозерського району Одеської області, полька, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Колонтирка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 20.10.1937 р. Постановою Кривоозерського райвідділу ДПУ справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЦЕНКО Анатолій Антонович, 1931 р. народження, с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДОЦЕНКО Емілія Карлівна, 1907 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДОЦЕНКО Лідія Юліусівна, відомості про рік народження відсутні, с. Волошине Житомирської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Лиса Гора Первомайського району Одеської області. Безробітна. Заарештована 10.11.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС УРСР від 05.03.1946 року засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДОЦЕНКО Микита Конович, 1895 р. народження, с. Бурханівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бурханівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 24.09.1947 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 11.12.1947 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДОЦЕНКО Михайло Митрофанович, 1923 року народження, с. Новоолександрівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Новоолександрівка Доманівського району Одеської області, червоноармієць. Заарештований 05.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеського гарнізону від 18.11.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням у правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДОЦЕНКО Яків Павлович, 1902 р. народження, с. Плахтеське Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Новопавлівка Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 03.08.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДРАГОЖИЛОВ Конон Якович, 1888 р. народження, с. Роксандрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Роксандрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДРАГОМАРЕЦЬКИЙ Володимир Михайлович, 1891 р. народження, с. Мар'янівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Доманівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 26.04.1944 року. Постановою Доманівського районного відділу НКДБ від 16.07.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДРАГОМАЩЕНКО Єремій Петрович, 1897 року. народження, с. Василівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нововаси-

лівка Єланецького району Миколаївської області. Ветфельдшер. Заарештований 21.10.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 22.12.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. з обмеженням в правах строком на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДРАГОМИРОВ Михайло Михайлович, 1917 року народження, с. Себине Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомихайлівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у серпні 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1952 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДРАГОМОЩЕНКО Трохим Кіндратович, 1901 р. народження, с. Василівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища. Місце проживання невідомо. Військовослужбовець. Заарештований 14.03.1938 року. 09.09.1939 р. справу припинено. Назва судової установи, яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДРАЙЦЕЛЬ Арон Мусійович, 1892 р. народження, с. Новополтавка Новобузького району Миколаївської області, єврей, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Інспектор Миколаївської митниці. Заарештований 18.10.1937 р. Постановою Прокуратури Миколаївської області від 02.09.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРАКОХРУСТ Абрам Генріхович, 1899 р. народження, м. Вознесенськ, єврей, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Новий Борисів. Військовослужбовець. Заарештований 17.06.1937 року. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 30.10.1937 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 31.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ДРАЧЕНКО Василь Гаврилович, 1907 р. народження, с. Орлівка Теплицького району Вінницької області українець, із селян, малоосвічений. Проживав на залізничній станції «Колосівка» Одеської залізниці. Електромеханік на залізничній станції «Колосівка». Заарештований 02.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської залізниці від 11.08.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 17.06.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДРАЧОВ Опанас Михайлович, 1904 р. народження, с. Галіцин Уральської області (РРФСР), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Експедитор в управлінні «Нафтоторг». Заарештований 04.12.1934 р. Вироком Одеського обласного суду від 26.02.1935 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

ДРЕЙФС Едуард Якович, 1935 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДРЕЙФС Ірма Яківна, 1937 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДРЕЙФС Луїза Фрідріхівна, 1913 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДРИГА Ілля Григорович, 1905 р. народження, с. Спиридонівка Новоодеського району Миколаївської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Токар заводу №198. Заарештований 03.03.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 25.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРИГА Семен Федорович, 1895 р. народження, с. Жовтневе Жовтневого району Миколаївської області, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Працівник облспоживспілки. Заарештований 29.06.1941 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Новосибірської області засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Дата винесення вироку невідома. Постановою Новосибірського обласного суду від 24.08.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДРИГА Харитон Платонович, 1889 р. народження, с. Спиридонівка Новоодеського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Спиридонівка Новоодеського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 22.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 21.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДРИГЕР Лео Едмундович, 1937 р. народження, с. Кнорівка Жовтневого району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. У 1941 р. виселений у Казахстан. Подальша доля невідома. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДРИЖЕНКО Олексій Якович, 1887 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Агент держстраху Вознесенського району. Заарештований 26.10.1927 р. Постановою Миколаївського обласного суду від 18.11.1927 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДРИЖЕНКО Петро Максимович, 1886 р. народження, с. Хутори Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Хутори Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.03.1933 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДРІБНИЦЯ Гордій Григорович, 1897 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського заводу по виробництву вапна. Заарештований 20.04.1935 р. Постановою Прокурора м. Миколаєва від 16.08.1935 року. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРІБНИЦЯ Григорій Кіндратович, 1871 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеського округу. Колгоспник. Заарештований 05.02.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 09.03.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДРІБНИЦЯ Дмитро Власович, 1887 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг. Колгоспник. Заарештований 23.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 03.04.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДРІБНИЦЯ Клавдія Гордіївна, 1895 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 12.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.11.1944 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ДРІБНИЦЯ Петро Іванович, 1919 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району

Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Водій. Місце роботи невідомо. Заарештований 14.02.1949 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 14.03.1949 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 29.04.1949 року міра покарання зменшена до 15 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРОБ'ЯЗКО Клавдія Пантелеймонівна, 1903 р. народження, с. Вавилове Снігурівського району Миколаївської області, українка, із службовців, середня освіта. Проживала у с. Царедарівка Херсонського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештована 08.07.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 10.12.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ДРОБИНСЬКИЙ Ісак Михайлович, 1913 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського кораблебудівного інституту. Заарештований 11.03.1935 р. Постановою Прокурора Одеської області від 20.04.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРОБОТ Григорій Іванович, 1920 р. народження, с. Богданівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Петрівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 30.04.1942 р. Вироком Військового трибуналу військового гарнізону м. Севастополя від 13.05.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДРОБОТ Яків Андрійович, 1904 р. народження, с. Градівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Градівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДРОБОТОВ Петро Миколайович, 1909 р. народження, с. Шмідтівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шмідтівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.05.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 25.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРОБОТУН Захар Єфремович, 1907 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шкуратове Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспник у колгоспі «Новий промінь». Заарештований 2.02.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 29.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДРОБОТУН Семен Григорович, 1904 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 26.04.1935 р. Вироком Військового трибуналу 1-го кінного корпусу від 08.09.1935 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 02.05.1942 р. Реабілітований у 1997 році.

ДРОВОКУПЕЦЬ Олександр Григорович, 1925 р. народження, с. Новософіївка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новософіївка Снігурівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 20.02.1948 р. Вироком Військового трибуналу Московського військового округу від 08.05.1948 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДРОЖАК Іван Тимофійович, 1896 р. народження, с. Ленине Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ленине Привіль-

нянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.06.1938 р. Постановою Привільнянського районного відділу НКВС від 14.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДРОЖЕВСЬКИЙ Павло Георгійович, 1894 року народження, м. Херсон, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 14.11.1930 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 30.12.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДРОЗДОВ Андрій Григорович, 1881 р. народження, с. Ново-Ярославець Калузької області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.04.1935 р. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 21.10.1935 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДРОЗДОВ Борис Федорович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 15.01.1940 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 14.02.1940 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДРОЗДОВ Гаврило Титович, 189 р. народження, с. Петропавлівка Арбузинського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 28.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДРОЗДОВ Микола Євдокимович, 1921 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений, місце проживання невідомо. Червоноармієць 273-го окремого батальйону. Заарештований 14.04.1941 року. Вироком Військового трибуналу 47-го стрілецького корпусу від 20.05.1941 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРОЗДОВ Михайло Гаврилович, 1910 р. народження, с. Петропавлівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Міліціонер. Заарештований 08.01.1938 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДРОЗДОВ Михайло Климентійович, 1896 року народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1971 р.

ДРОЗДОВ Трохим Костянтинович, 1884 року народження, с. Арсентівка Курської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 28.07.1937 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДРОЗДОВСЬКИЙ Федір Кирилович, 1903 року народження, с. Секретарка Первомайського повіту Одеської губернії, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Секретарка Первомайського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 13.12.1920 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 04.02.1921 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДРОМОВ Олексій Степанович, 1926 р. народження, с. Веселий Роздол Братського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселий Роздол. Військовослужбовець. Заарештований 07.07.1949 року. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 11.03.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Річтабі МВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДРОНІНА Валентина Андріївна, 1917 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Остан-

нє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДРОНЬ Семен Фірсович, 1891 р. народження, с. Миколаївка Братського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Братського району. Одноосібник. Заарештований 05.12.1931 р. Постановою Одеського обласного управління ДПУ від 30.04.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДРОНЬ Трохим Григорович, 1885 р. народження, с. Шофенканц (Бессарабія), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського район Одеської області. Член артілі. Заарештований 02.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 26.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДРОНЬ Феодосій Ісидорович, 1900 р. народження, с. Миколаївка Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Братського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 24.06.1932 р. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 05.07.1932 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДРУЖИНІНА Клара Яківна, 1894 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, середня освіта. Проживала у с. Первомайськ Первомайського району Одеської області. Кравчиха. Заарештована 12.07.1941 року. Постановою Військового трибуналу 3-го відділення Південного фронту від 17.07.1941 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДРУЗЬ Федір Назарович, 1893 р. народження, с. Малосолоне Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малосолоне Вознесенського району. Колгоспник. Заарештований 26.02.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.04.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДРУТМАН Ілля Аронович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Директор Миколаївського радіовузла обласного відділення зв'язку. Заарештований 21.05.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 20.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДРУЦА Яким Маркович, 1891 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 04.12.1930 р. Постановою Одеського оперативного сектору ДПУ від 18.10.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДРУЯН Абрам Якович, 1893 р. народження, с. Велика Сейдеменуха Снігурівського району Херсонського округу, єврей, із селян, освічений. Проживав у с. Велика Сейдеменуха Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Заарештований 20.10.1926 р. Постановою Херсонського окружного відділу ДПУ справу припинено. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДРЯП Михайло Тимофійович, 1893 р. народження, с. Миролюбівка Херсонського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миролюбівка Херсонського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 року засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 03.01. 1990р.

ДРЬОМОВ Дмитро Герасимович, 1924 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.02.1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.06.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДРЬОМОВ Олексій Степанович, 1926 р. народження, с. Веселий Роздол Братського ра-

йону Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселий Роздол Братського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 07.07.1949 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 11.03.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Річтабі МВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУБИЛЯНСЬКИЙ Іван Петрович, 1888 р. народження, с. Гвоздівка Любашівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бобрик Великоврадіївського району Одеської області. Робітник МТС. Заарештований 25.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ДУБИНА Володимир Іванович, 1890 р. народження, с. Щепове Мінської області, білорус, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий господарством об'єднання «Миколаївпаливо». Заарештований 30.07.1936 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.12.1937 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДУБИНЕВИЧ Василь Антонович, 1911 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Під час Великої Вітчизняної війни перебував у Румунії. Колгоспник. Заарештований 27.06.1952 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №06614 від 28.07.1952 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.12.1954 р. вирок зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Омській області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДУБИНЕВИЧ Григорій Феодосійович, 1890 року народження, с. Башня (Австрія), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлівка Доманівського району Одеської області. Сторож. Заарештований 17.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУБИЦЬКИЙ Мар'ян Вікторович, 1902 р. народження, с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області. Штукатур у колгоспі. Заарештований 07.05.1947 року. Вироком Одеського обласного суду від 10.10.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

ДУБИЦЬКИЙ Михайло Дементійович, 1869 р. народження, с. Троїцьке Херсонського округу, українець, із духовенства, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Священик. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 27.03.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУБИЦЬКИЙ Юліан Мар'янович, 1907 р. народження, с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Калантирка. Тесляр у колгоспі. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 11.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1965 р.

ДУБІНІН Захарій Лаврентійович, 1877 р. народження, с. Аткільня Добрянського району Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Сторож на луб'яному заводі. Заарештований 10.08.1941 року. Помер у в'язничній лікарні м. Томська 15.04.1942 р. Реабілітований у 1996 р.

ДУБІНІН Іван Євграфович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, українець росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Керівник креслярського господарства заводу ім. А. Марті. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДУБІНІН Йосип Іванович, 1874 р. народження, с. Щенове (Польща), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куцуруб Очаківського району Одеської області. Кол-

госпник. Заарештований 27.07.1937 р. Трійкою при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 4.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУБІНІН Омелян Федорович, 1877 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Нараліне Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 26.08.1928 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 11.11.1929 року заборонено проживати в Україні, Москві, Ленінграді та Ростові-на-Дону строком на 3 роки. Покарання відбував у м. Оренбурзі. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУБІНІН Павло Миколайович, 1904 р. народження, с. Дубина Лебідянського району Вороніжської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Зелений Гай Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.10.1940 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 28.11.1940 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУБНЄКОВА Марія Григорівна, 1874 р. народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нововолодимирівка Володимирівського району Одеської області. Колгоспниця колгоспу ім. 61 комунара. Заарештована 29.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована 15.09.1990 р.

ДУБНЄКОВА Марфа Василівна, 1913 р. народження, с. Нововолодимирівка Володимирівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Маліївка Володимирівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДУБОВА Роза Девальдівна, 1915 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУБОВАЯ Харитина Онуфріївна, 1882 р. народження, с. Калужське Березнегуватського району Херсонського округу, українка, із селян, освіта невідома. Проживала у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі рішення активу села від 22.02.1930 року виселена за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУБОВЕНКО Павло Кузьмич, 1895 р. народження, відомості про назву населеного пункту відсутні, Березнегуватський район Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у Березнегуватському районі Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-батратського активу від 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУБОВИЙ Серафим Овсійович, 1911 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Заарештований 12.04.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 12.09.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДУБОВИЙ Яків Петрович, 1879 р. народження, с. Колодизьке Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нововолодимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.04.1944 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 11.12.1944 р. засуджений до виселення у Казахстан строком на 5 років. Реабілітований 24.09.1999 р.

ДУБОВОЙ Денис Семенович, 1884 р. народження, с. Зеленьки Миронівського району

Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосимонівка Новобузького району Одеської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 13.03.1935 року. Постановою прокуратури Одеської області від 20.04.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДУБОВОЙ Іван Спиридонович, 1879 р. народження, с. Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області. Сторож. Заарештований 10.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 05.11.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 році.

ДУБОВСЬКИЙ Іван Антонович, 1897 року народження, місце народження невідомо, латиш, із робітників, освіта початкова. Проживав на станції Водопій Миколаївського району Миколаївської області. Бетонник заводу ім. А. Марті. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального Комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 12.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДУБОГРІЙ Данило Маркович, 1894 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер монтажно-будівельної контори. Заарештований 06.12.1945 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 25.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного Суду УРСР від 04.10.1954 року строк покарання зменшено до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУБОЧИНСЬКИЙ Іван Павлович, 1915 р. народження, с. Малодворянка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малодворянка Єланецького району Миколаївської області. Листоноша. Місце роботи невідомо. Заарештований 06.04.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.06.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДУБРОВ Іван Никифорович, 1914 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 02.09.1941 р. Вироком Військового трибуналу 15-ї стрілецької дивізії від 05.10.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.10.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ДУБРОВІН Іван Антонович, 1884 р. народження, х. Мала Плоска Гросулівського району, росіянин, освіта початкова. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Столяр. Заарештований 24.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУБРОВСЬКА-ТРАХТ Єфросинія Фрідріхівна, 1920 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУБРОВСЬКИЙ Семен Львович, 1903 р. народження, м. Гомель (Білорусь), білорус, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інспектор міського відділу народної освіти. Заарештований 16.01.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 14.10.1938 р. засуджений до 12 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ДУБЧАК Юхим Порфирійович, 1896 р. народження, с. Посад-Шабло Аккерманського повіту (Бессарабія), українець, із селян, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Колосівка Одеської залізниці. Вагар залізничної станції «Колосівка». Заарештований 03.09.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 09.10.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 21.11.1937

року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДУБЯГА Ісідор Захарович, 1876 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 09.12.1929 року. Вироком Миколаївського окружного суду від 25.05.1929 року засуджений до 1,5 рокам ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та обмеженням в правах на 1 рік умовно. Постановою Верховного Суду УСРР від 28.06.1929 р. вирок скасовано. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУДАР Дмитро Тимофійович, 1894 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-батратського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУДАР Опанас Тимофійович, 1892 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Заарештований 17.09.1929 року Постановою Херсонського окружного відділу ДПУ від 20.01.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДУДАР Терентій Григорович, 1889 р. народження, с. Боярка Лисянського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Новий Доманівського району. Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.03.1948 р. Вироком Одеського обласного суду від 13.05.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Слідчим відділом УНКДБ Миколаївської області 21.09.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУДЗИНСКАЯ Марія Никодимівна, 1920 року народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУДИНА Роза Рафаелівна, 1906 р. народження, с. Роштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 28.11.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУДІН Михайло Петрович, 1894 р. народження, с. Орловка Мордовської АРСР, росіянин, із робітників, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Заступник голови Миколаївського облвиконкому та голова облплану. Заарештований 20.07.1938 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДУДІНОВА Зінаїда Андріївна, 1904 р. народження, с. Чижиківка Очаківського району Миколаївської області, українка, із селян, дані про освіту відсутні. Проживала у с. Чижиківка Очаківського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 16.11.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 18.11.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДУДКО Марко Степанович, 1882 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області Колгоспник. Заарештований 01.03.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 20.06.1938 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУДКО Параска Георгіївна, 1888 р. народження, м. Херсон, росіянка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 03.04.1945 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУДНЄВ Григорій Іванович, 1892 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Дружелюбівка Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДУДНЄВ Іван Прокопович, 1899 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Відбував строк покарання у в'язниці м. Миколаєва. В'язень. Заарештований у 1937 р. Колегією Одеського обласного суду засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДУДНИК Анастасія Іванівна, 1923 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Медсестра в лікарні №1. Заарештована 17.03.1945 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 04.10.1945 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 25.03.1955 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУДНИК Антон Олександрович, 1915 р. народження, с. Мар'янівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Баштанського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 16.02.1938 р. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу від 08.02.1939 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

ДУДНИК Василь Митрофанович, 1892 р. народження, с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області, молдованин, із селян. Проживав у м. Миколаєві. Вагоновожатий Миколаївської залізниці. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ДУДНИК Іван Пилипович, 1895 р. народження, с. Мар′янівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Баштанського району Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований 09.10.1945 року. Вироком Миколаївського районного суду від 31.10.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУДНИК Кіндрат Миколайович, 1889 р. народження, с. Рушники Христинівського району Київської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №198. Заарештований 29.07.1941 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 09.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.08.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУДНИК Максим Степанович, 1903 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25 січня 1933 р. Новобузьким районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.02.1933 року виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 12 червня 1989 р.

ДУДНИК Петро Васильович, 1872 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосевастополь Снігурівського району. Одноосібник. Заарештований 07.03.1931 р. Постановою Снігурівського районного відділу ДПУ справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДУДНИК Сидір Прокопович, 1878 р. народження, с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Мар′янівка Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 8 лютого 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки.

Подальша доля невідома. Реабілітований 27 квітня 1989 р.

ДУДУКА Лаврентій Маркович, 1874 р. народження, с. Крутий берег Лубенського району Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгового порту. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 13.12.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДУДЧЕНКО Семен Семенович, 1888 р. народження, с. Острівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Улянівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.11.1944 р. Помер 02.12.1944 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 07.01.1945 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований у 1992 р.

ДУДЬЄВ Іван Прокопович, 1899 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 21.01.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 06.03.1937 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ДУКАРТ Адольф Адольфович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУКАРТ Антон Антонович, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Антон Євсейович, 1913 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, неосвічена. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Ленінобадську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Антон Іванович, 1926 р. народження, с. Штейнфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічена. Проживав у с. Штейнфельд Братського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

ДУКАРТ Барбеда Марківна, 1892 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Північноказахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Валентин Олександрович, 1894 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєрове Карл-Лібкнехтівського району. Колгоспник. Заарештований 25.03.1931 року. Постановою Одеського міського відділу ДПУ від 08.12.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДУКАРТ Валентина Іванівна, 1937 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штейнберг Варварівського району Миколаївської області. Працювала з батьками. Заарештована у 1945 році.

На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Ганна Максимівна, 1899 р. народження, с. Мюнхен Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУКАРТ Ганна Станіславівна, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Емілія Єгорівна, 1916 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Емілія Йосипівна, 1888 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із поміщиків, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Медсестра. Заарештована 07.05.1934 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 05.07.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДУКАРТ Єва Іванівна, 1905 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Євген Адольфович, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.10.1955 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУКАРТ Євгенія Іванівна, 1928 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Емілія Єгорівна, 1916 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Іда Геронимівна, 1907 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Пральниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Йосип Адамович, 1891 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлівка Доманівського району Одеської області. Машиніст радгоспу ім. Енгельса. Заарештований 20.09.1935 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 21.07.1936 р. справу припинено.

Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУКАРТ Йосип Іванович, 1913 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у Грузії. Будівельник. Заарештований у 1943 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 09.01.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 06.06.1951 р. та виселений на спецпоселення у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Йосип Йосипович, 1885 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 28.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Лізавета Рафаелівна, 1913 р. народження, місце народження невідомо, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Північноказахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Лоренц Якович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУКАРТ Лук`ян Францович, 1924 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУКАРТ Магдалина Іванівна, 1920 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Примусово репатрійована до м. Томськ. Робітниця Томського заводу «Шарикопідшипник». Заарештована 03.1946 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 20.06.1946 р. направлена на примусове лікування у Казанську психіатричну лікарню. Померла в психіатричній лікарні у 1952 р. Реабілітована у 1966 р.

ДУКАРТ Марк Антонович, 1907 р. народження, с. Степанівка Арбузинського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Гросулові Гросуловського району Одеської області. Інспектор районного фінансового відділу. Заарештований 21.02.1935 року. Вироком Одеського обласного суду від 26.07.1935 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Трійки при УНКВС Новосибірської області від 26.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений в 1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДУКАРТ Маркус Адольфович, 1934 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУКАРТ Матвій Романович, 1937 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічена. Проживав у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРС Р. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Олександр Іванович, 1919 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічена. Проживав у с. Шенфельд Братського

району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №8971-с від 18.08.1945 р. виселений в Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Рафаїл Севастянович, 1888 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Північноказахстанську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Роза Антонівна, 1912 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Працювала в общині. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Роза Іванівна, 1909 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штейнберг Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Роза Яківна, 1906 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 року виселена у Семипалатинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Роза Яківна, 1937 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Франц Францович, 1876 р. народження, х. Чемерлі Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 08.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1989 р.

ДУКАРТ Целестина Флоріанівна, 1898 р. народження, с. Фельсенбург Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Цецілія Іванівна, 1926 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Одноосібниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення. 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУКАРТ Яків Іванович, 1889 р. народження, с. Штейнберг Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Штейнберг Варварівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ДУКАРТ Яків Християнович, 1905 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із

селян, малоосвічений. Проживав у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1961 р.

ДУКОВ Михайло Афанасійович, 1904 р. народження, с. Благоєве Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району Одеської області. Стрілочник залізничної станції «Трикрати». Заарештований 08.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської залізниці від 09.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДУЛА Феодосія Михайлівна, 1902 р. народження, с. Миколаївка Братського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Миколаївка Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 16.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.10.1944 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1995 р.

ДУЛИЙ Іван Герасимович, 1901 р. народження, с. Миколаївка Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Михайлівка Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.03.1944 р. Постановою Арбузинського районного відділу НКДБ 15.12.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДУЛЬДІЄР Петро Прокопович, 1896 р. народження, с. Лиса Гора Первомайського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лиса Гора Первомайського району. Одноосібник. Заарештований 05.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.03.1932 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

ДУЛЬЗОН Георгій Фрідріхович, 1891 р. народження, с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.03.1935 року. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 09.01.1935 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУМАЙ Григорій Маркович, 1903 р. народження, с. Калараш (Бессарабія), єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав на х. Фаца Доманівського району Одеської області. Заступник начальника політвідділу радгоспу ім. Фрунзе. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 17.01.1940 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУМАНСЬКА Дарія Федорівна, 1898 р. народження, с. Любаторівка Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Єрмолаївка Первомайського району Одеської області. Безробітна. Заарештована 22.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.10.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ДУМАНСЬКИЙ Іван Олексійович, 1893 р. народження, с. Софіївка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу. Місце роботи та посада невідомі. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.02.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУМАНСЬКИЙ Максим Петрович, 1891 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 28.06.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 19.12.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУМИК Федір Микитович, 1907 р. народження, м. Балта Молдавська РСР, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кудрявцівка Мостівського району Одеської області.

Ливарник. Заарештований 29.08.1937 р. Постановою Трійкою при УНКВС Одеської області від 16.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУНІЧ Сидор Захарович, 1892 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян. Проживав в с. Пелагеївка Новобузького району Одеської області. Завідуючий господарством. Заарештований 13.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 19.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУНАЄВ Дмитро Павлович, 1892 р. народження, с. Усаткове Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоєгорівка Баштанського району Миколаївської області. Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУНАЄВ-КАУФМАН Михайло Юхимович, 1898 р. народження, м. Житомир, єврей, із робітників, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Головний інженер будівельного тресту. Заарештований 24.07.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 01.09.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУНАЄВСЬКА Людмила Семенівна, 1924 року народження, м. Миколаїв, єврейка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештована 03.11.1944 року. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 05.03.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ДУНАЄВСЬКИЙ Михайло Іванович, 1885 року народження, с. Кам'яна Гребля Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 03.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДУНАЄВСЬКИЙ Павло Ілліч, 1906 р. народження, с. Суворівка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Суворівка Новоодеського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 05.05.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.08.1929 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДУНДУК Арсентій Іванович, 1899 р. народження, с. Білівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Білівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.08.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДУНИЧ Сидір Захарович, 1892 р. народження, с. Пелагеївка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пелагеївка Новобузького району Одеської області. Колгоспник колгоспу «За колективізацію». Заарештований 09.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 19.04.1933 р. справу припинено Подальша доля невідома. Реабілітований 08.07.1998 р.

ДУНСЬКИЙ Рафаїл Альбертович, 1924 р. народження, с. Мазурове Кривоозерського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Саврань Савранського району Одеської області. Інспектор районної інспекції статистики. Заарештований 22.04.1950 р. Постановою слідчого відділу УМДБ Одеської області від 05.11.1951 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУНЯК Антон Бенедиктович, 1886 р. народження, с. Матвіївка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Матвіївка Миколаївського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 23.10.1930 р. Поста-

новою Миколаївського міського відділу ДПУ від 22.11.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДУРАКОВ Ілля Карпович, 1898 р. народження, с. Благодатне Одеського повіту Одеської губернії, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне Одеського повіту Одеської губернії. Колгоспник. Заарештований 07.12.1920 р. Вироком Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДУРИДОВ Григорій Дем`янович, 1922 р. народження, с. Юркове Могилівського району Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мала Корениха Варварівського району Миколаївської області. Матрос Миколаївського торгівельного порту. Заарештований 05.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 13.02.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДУРНЄВ Юхим Григоровим, 1911 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 04.08.1938 р. Постановою Єланецького районного відділу УНКВС від 28.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУРТКО Андрій Войцехович, 1891 р. народження, с. Ядахи (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Карий Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ДУХОВНИК Степан Михайлович, р. народження невідомо, с. Ходевляля (Польща), поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кудрявцеве Вознесенського району Одеської області. Обхідник залізничної колії. Заарештований 09.03.1938 року. Постановою Особливої наради при УНКВС Одеської області від 02.06.1938 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

ДУЧКО Ганна Петрівна, 1909 р. народження, х. Зорянове Давлеканівського району Башкірської АРСР, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новополтавка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДУЧКО Іван Григорович, 1918 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Миколаївського району Миколаївської області. Власник господарства. Заарештований 27.03.1944 р. Постановою Миколаївського районного відділу НКДБ від 19.04.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДУЮН Олексій Федорович, 1902 р. народження, с. Мар'ївка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Під час проходження військової служби проживав у м. Петропавловськ-Камчатський. Помічник начальник штабу розвідки. Заарештований 11.08.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 02.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДЮМИН Максим Степанович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Казані. Після репатріації проходив військову службу. Заарештований 25.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу Смоленського військового округу від 05.01.1946 р засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

ДЮМІН Андрій Андрійович, 1908 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Лісник. Заарештований 31.01.1933 р. Постано-

вою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.03.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЮМІН Максим Степанович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 25.10.1945 року. Вироком Військового трибуналу Смоленського військового округу від 05.01.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

ДЮРДІЄВ Георгій Іванович, 1891 р. народження, с. Тернівка Варварівського району Миколаївської області, болгарин, з робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Столяр. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ДЮРИЧ Харитон Якович, 1870 р. народження, м. Миргород Полтавської губернії, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель школи фабрично-заводського навчання заводу ім. 61 комунара. Заарештований 26.04.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.05.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЮРИЧЕНКО Іван Ісакович, 1881 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий сховищем в залізничному технікумі. Заарештований 26.02.1937 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЯДИЧЕНКО Марія Ізраїлівна, 1917 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із робітників, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Фельдшер 56-го полку 4-ї дивізії НКВС. Заарештована 20.05.1942 р. Постановою слідчого відділу НКВС №192 від 22.07.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ДЯДЯ Олексій Никифорович, 1909 р. народження, с. Димівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Березники Молотовської області. Котляр на азотному заводі. Заарештований 12.04.1948 р. Постановою Миколаївського обласного суду від 06.09.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДЯКОВ Григорій Данилович, 1903 р. народження, м. Будапешт (Угорщина), поляк, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Помічник командира взводу військової охорони порту. Постановою Трійки УНКВС Миколаївської області від 29.09.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ДЯКОНОВ Микола Федорович, 1903 р. народження, с. Орлове Кіровської області, росіянин, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Викладач школи морських пілотів. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 11.03.1939 р. справу припинено. Подальша для невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДЯЧЕНКО Анатолій Михайлович, 1933 р. народження, с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЯЧЕНКО Андрій Михайлович, 1884 р. народження, с. Молдавка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Молдавка Доманівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Червоний партизан». Заарештований 25.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ДЯЧЕНКО Арсеній Григорович, 1894 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Водопій Миколаївського району Миколаївської області. Вантажник торгівельного порту. Заарештований

23.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ДЯЧЕНКО Іван Матвійович, 1902 р. народження, м. Первомайськ, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Новоселівка Арбузинського району Одеської області. Агроном. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.02.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.08.1938 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував на Колимі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1970 р.

ДЯЧЕНКО Іван Мойсейович, 1911 р. народження, с. Федорівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 20.04.1946 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 24.05.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЯЧЕНКО Іван Савелійович, 1875 р. народження, с. Волкове Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.02.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 16.05.1939 року. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДЯЧЕНКО Іван Федорович, 1920 р. народження, с. Кірове Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Кірове Новобузького району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 10.07.1939 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 04.10.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Звільнений з ув'язнення 17.05.1943 р. Після звільнення проживав у м. Москві. Реабілітований у 1991 р.

ДЯЧЕНКО Кіндрат Іванович, 1899 р. народження, с. Антонівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Антонівка Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.08.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

ДЯЧЕНКО Марія Пилипівна, 1913 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ДЯЧЕНКО Микола Євстигнійович, 1896 р. народження, с. Федорівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Федорівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ДЯЧЕНКО Микола Іванович, 1898 р. народження, с. Новофедорівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у с. Новофедорівка Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ДЯЧЕНКО Михайло Іванович, 1914 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Робітник Новокрасненської МТС. Заарештований 06.04.1942 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Абінського спецтабору від 02.07.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 році.

ДЯЧЕНКО Михайло Тимофійович, 1907 р. народження, с. Тимошівка Михайлівського району Запорізької області, українець, із селян, ма-

лоосвічений. Проживав у с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Караганду. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ДЯЧЕНКО Онисим Федорович, 1893 р. народження, с. Щуцьке Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щуцьке Доманівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 02.04.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 17.03.1945 року засуджений до заслання. Місце заслання невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДЯЧЕНКО Опанас Аврамович, 1872 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р.

ДЯЧЕНКО Петро Олексійович, 1899 р. народження, с. Полянка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Полянка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.03.1938 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні. Відомості про реабілітацію відсутні.

ДЯЧЕНКО Петро Танасійович, 1909 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Червоний прапор». Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЯЧЕНКО Поліна Петрівна, 1912 р. народження, с. Водяне Дніпропетровської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Секретар. Заарештована 29.05.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.12.1944 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДЯЧЕНКО Сергій Леонтійович, 1897 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Майстер заводу «Дормашина». Заарештований 29.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ДЯЧЕНКО Федір Васильович, 1918 р. народження, с. Шебельники Чигиринського району Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Веселий Поділ Новобузького району Одеської області. Колгоспник у колгоспі «Молода гвардія». Заарештований 28.04.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 21.07.1937 року засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ДЯЧОК Ярема Никонович, 1895 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Вознесенському районі Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 08.05.1938 р. Реабілітований у 1959 р.

ДЬЯКОВ Микола Онуфрійович, 1894 р. народження, с. Озиряж Бучачського району, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Вагар Врадіївського елеватора. Заарештований 25.02.1938 р. Постановою Великоврадіївського районного відділу УНКВС від 30.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЬЯКОНОВ Микола Федорович, 1903 р. народження, с. Орлове Кіровської області (РРФСР), росіянин, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Викладач школи морських пілотів. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 11.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДЬЯЧЕК Пилип Петрович, 1888 р. народження, с. Юзефівка Грушківського району Пол-

тавської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ДЬЯЧЕНКО Микола Євстахійович, 1894 р. народження, с. Федорівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федорівка Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.09.1945 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 09.11.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ДЬЯЧЕНКО Михайло Іванович, 1914 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Новокрасне. Працював механіком у Новокрасненській МТС. Військовослужбовець. Заарештований 06.04.1942 року. Постановою слідчого відділу НКВС СРСР Абінського спецтабору від 02.07.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ДЬЯЧЕНКО Никифор Семенович, 1910 р. народження, с. Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ганнівка Привільнянського району Миколаївської області. Бригадир тракторної бригади. Заарештований 31.03.1944 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 31.05.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ДЬЯЧЕНКО Онисим Федорович, 1893 р. народження, х. Щуцький Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Щуцький. Одноосібник. Заарештований 02.04.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Одеської області від 17.03.1945 року відправлений до спецтабору НКВС. Термін ув'язнення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ДЬЯЧЕНКО Опанас Аврамович, 1872 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро. Колгоспник. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р.

ДЬЯЧЕНКО Петро Сергійович, 1897 р. народження, с. Димівка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Баштанського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 09.07.1929 р. Постановою Окружної прокуратури м. Миколаєва від 16.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ДЬЯЧЕНКО Поліна Петрівна, 1912 р. народження, с. Водяне Дніпропетровської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Секретар. Місце роботи невідомо. Заарештована 29.05.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.12.1944 року засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ДЬЯЧКІН Олександр Кузьмич, 1915 р. народження, м. Костянтинівка Донецької області, українець, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Конструктор заводу ім. А. Марті. Заарештований 19.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ДЬЯЧКОВСЬКИЙ Костянтин Петрович, 1889 р. народження, с. Ганнівка-Безродна Братського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ганнівка-Безродна Братського району Одеського округу. Безробітний. Заарештований 12.12.1928 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 23.04.1929 р. засуджений до 3 місяців позбавлення волі. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

Е

ЕБЕЛЬ Вільгельм Християнович, 1888 р. народження, с. Вормс Карл-Лібкнехтівського

району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 31.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 17.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЕБЕНАЛЬ Антон Миколайович, 1910 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 11.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1986 р.

ЕБЕНАЛЬ Берта Іванівна, 1935 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Георгій Адамович, 1904 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Роштадт Веселинівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.02.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

ЕБЕНАЛЬ Едуард Іванович, 1930 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Архангельську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Іван Адамович, 1911 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 28.01.1938 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ЕБЕНАЛЬ Кароліна Християнівна, 1912 р. народження, с. Карлсруе Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.08.1941 р. виселена у Карагандинську область. Строк виселення невідомий. Знята з обліку спецпоселення 26.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕБЕНАЛЬ Лідія Матвіївна, 1911 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Радівка Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Лізавета Іванівна, 1904 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Павлина Петрівна, 1919 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Роза Бернардівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область.

Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Роза Іванівна, 1928 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Роза Іванівна, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та місце роботи невідомі. Відомості про дату арешту відсутні. На підставі директиви ДКО СРСР від 22.09.1941 року виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕНАЛЬ Яків Карлович, 1935 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав на с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕБЕРЛЕ Алоїз Михайлович, 1901 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Їздовий у колгоспі. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ЕБЕРЛЕ Ганна Мартинівна, 1913 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ЕБЕРЛЕ Едуард Іванович, 1901 р. народження, с. Роштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської області. Слюсар МТС. Заарештований 06.09.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 14.12.1936 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЕБЕРЛЕ Євгенія Севастянівна, 1921 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЛЕ Йосип Францович, 1914 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт. Працівник громади. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕБЕРЛЕ Карл Station Станіславович, 1890 р. народження, відомості про місце народження відсутні, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Двірник в житлово-ремонтній конторі. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЕБЕРЛЕ Лізавета Фрідріхівна, 1913 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Працівник громади. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЛЕ Маргарита Петрівна, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського ра-

йону Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЛЕ Павлина Йосипівна, 1914 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Працівник громади. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 1.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕБЕРЛЕ Петро Павлович, 1913 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЛЕ Рафаїл Антонович, 1913 р. народження, с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 23.06.1941 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Новосибірської області від 06.01.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Звільнений 23.05.1951 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЕБЕРЛЕ Роза Антонівна, 1881 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Вознесенську. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕБЕРЛЕ Роза Францівна, 1936 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЛЕ Флора Францівна, 1895 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЛЕ Флорентіна Рафаелівна, 1924 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРТЦ Варвара Матвіївна, 1930 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРТЦ Елла Едуардівна, 1935 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРТЦ Леонард Миколайович, 1882 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Одесі. Конюх. Заарештований 06.07.1935 року Вироком Одеського обласного суду від 11.12.1935 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією май-

на. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЕБЕРЦ Єва Ігнатіївна, 1926 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ЕБЕРЦ Іван Миколайович, 1907 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Пекар. Заарештований 09.08.1941 р. Начальник гарнізону м. Миколаєва. Постановою Особливого відділу Чорноморського флоту від 13.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.08.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ЕБЕРЦ Йосип Миколайович, 1904 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 08.02.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ЕБЕРЦ Катерина Матвіївна, 1927 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЦ Павлина Іванівна, 1907 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЦ Петро Йосипович, 1875 р. народження, Вознесенський район Одеської області, відомості про назву населеного пункту відсутні, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.05.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 13.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕБЕРЦ Роза Петрівна, 1899 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБЕРЦ Флорентіна Гнатівна, 1889 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт. Посада та останнє місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕБЄРТ Емілія Едуардівна, 1925 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО СРСР від 12.08.1941 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБІНАЛЬ Емілія Антонівна, 1918 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Посада та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕБІНАЛЬ Євгенія Георгіївна, 1933 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської

області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕБІНАЛЬ Матвій Францович, 1876 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБІНАЛЬ Роза Антонівна, 1887 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕБНЕР Максим Йосипович, 1920 р. народження, м. Чернівці, єврей, із службовців, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Заарештований 05.08.1941 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 12.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ЕВЕЛЬ Вільгельм Якович, 1895 р. народження, с. Шарове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Обліковець в колгоспі. Заарештований 25.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ЕВЕРТ Ганна Генріхівна, 1936 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Посада та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕВЕРТ Марія Іванівна, 1921 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Посада та останнє місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕВЕРТ Олена Ізбрантівна, 1892 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕГАРТ Олександр Миколайович, 1936 р. народження, с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні матері. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Призваний на військову службу до Радянської армії 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕГЛЕ Валентина Михайлівна, 1897 р. народження, відомості про місце народження відсутні, росіянка, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживала у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Заарештована 01.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЕГЛЕ Ілля Мартинович, 1920 р. народження, с. Бехтери Голопристанського району Херсонської області, латиш, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Пенсіонер. Заарештований 22.01.1957 р. Вироком

Миколаївського обласного суду від 03.06.1957 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЕГЛЕ Мартин Клавдійович, 1890 р. народження, с. Нідербато (Латвія), латиш, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож обласної типографії. Заарештований 03.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР 12.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ЕГЛІТ Олександр Андрійович, 1892 р. народження, с. Медейники Локнинського району Калінінської області, латиш, соціальне походження невідомо, малоосвічений. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 20.04.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 04.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЕГРАТ Іда Генріхівна, 1910 р. народження, с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Одноосібниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕДГАРД Йосип Адамович, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Чоботар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕДГАРДТ Анастасія Адамівна, 1933 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕДГАРДТ Ганна Михайлівна, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕДГАРДТ Роман Петрович, 1935 р. народження, Єланецький район Миколаївської області, відомості про назву населеного пункту відсутні, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у Єланецькому районі Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕДГАРТ Михайло Йосипович, 1895 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 06.08.1941 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 12.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ЕДІНГЕР Йосип Францович, 1880 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕДУАРДС Вільдш Едуардович, 1904 р. народження, м. Одеса, німець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий господарством держбанку. Заарешто-

ваний 01.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 04.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕЗОПОВ Андрій Васильович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у с. Лупареве Жовтневого району Миколаївської області. Комірник суднобудівного заводу ім. 61 Комунара. Заарештований 28.03.1948 р. Постановою Особливої Наради при МДБ СРСР від 13.08.1949 р. засуджений до виселення. Дані про місце виселення та строк невідомі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ЕЙБІНГ Матрона Матвіївна, 1908 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 15.11.1937 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 03.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЕЙЗЕНГАРДТ Георгій Абрамович, 1895 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Вознесенську. Вчитель математики школи №1. Заарештований 01.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЕЙЗИНГЕР Адам Готлібович, 1931 р. народження, с. Йоганесталь Широколанівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Широколанівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення у 1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕЙЗИНГЕР Генріх Іванович, 1884 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 19.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.03.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 22.06.1989 р.

ЕЙЗІНГЕР Ганна Іванівна, 1892 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1989 р.

ЕЙЗІНГЕР Генріх Іванович, 1894 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Червоний горн». Заарештований 06.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.03.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Повторно заарештований 23.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1961 р.

ЕЙЗІНГЕР Готліб Людвігович, 1893 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 10 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

ЕЙЗІНГЕР Карл Іванович, 1905 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.07.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 01.11.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 08.01.1934 р. достроково звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЕЙЗІНГЕР Християн Іванович, 1885 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.08.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЕЙХВАЛЬД Ольга Петрівна, 1921 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕЙШТЕТЕР Євгенія Йосипівна, 1931 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕКИС Ян Карлович, 1896 р. народження, м. Рига (Латвія), латиш, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.12.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕКРОТ Антон Севастянович, 1902 р. народження, с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Бухгалтер поштового відділення. Заарештований 21.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 30.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕКРОТ Виліпальд Георгійович, 1910 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу «Більшовик». Заарештований 18.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕКРОТ Емілія Валентинівна, 1903 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Посада та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕКРОТ Єлизавета Францівна, 1902 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕКРОТ Іван Іванович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕКРОТ Марія Іванівна, 1930 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕКРОТ Марія Матвіївна, 1897 р. народження, Вознесенський район Миколаївської

області, відомості про назву населеного пункту відсутні, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 29.05.1942 р. виселена у Північний край. Строк виселення невідомий. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЕКРОТ Павлина Іванівна, 1934 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕКРОТ Петро Лук'янович, 1902 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕКРОТ Роза Йосипівна, 1928 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕЛІС Йосип Йосипович, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Навчався у школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення у липні 1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕЛІС Магдалина Пилипівна, 1894 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕЛІС Пилип Йосипович, 1933 р. народження, с. Миколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ Адольф Йосипович, 1894 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу. Безробітний. Дата арешту невідома. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.11.1927 р. позбавлений права проживання у 12 містах та населених пунктах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕЛЛІ Антон Антонович, 1896 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.11.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕЛЛІ Геронім Гаврилович, 1903 р. народження, с. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕЛЛІ Елеонора Францівна, 1915 р. народження, с. Аннівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Сталінобадську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕЛЛІ Йоганн Севастянович, 1899 р. народження, с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Помічник машиніста. Місце роботи невідомо. Заарештований 14.01.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 16.04.1937 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЕЛЛІ Йосип Вільгельмович, 1913 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Штукатур. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ Каспар Антонович, 1909 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ Людмила Іванівна, 1923 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Робітниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ Мартин Антонович, 1899 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЕЛЛІ Матильда Петрівна, 1888 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ Петро Андрійович, 1914 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ Флора Йосипівна, 1910 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕЛЛІ Флорентіна Степанівна, 1914 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Не працездатна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕЛЛІ-САРКИСЯН Леоніла Альфонцівна, 1913 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ЕЛЬЦЕР Олександра Пилипівна, 1919 р. народження, с. Прейхен Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕМҐРУНТ Олена Андріївна, 1936 р. народження, с. Раштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Варварівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕМІС Емілія Адамівна, 1917 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕНБРЕХТ Ганна Петрівна, 1911 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 28.08.1941 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕНГЕЛЬ Еммануїл Якович, 1904 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕНГЕЛЬ Карл Фрідріхович, 1879 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож обласного будівельного тресту. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 05.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЕНГЕЛЬ Яків Іванович, 1912 р. народження, с. Ізбашівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештований 08.12.1949 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №06614 від 14.02.1950 року засуджений до 25 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 році.

ЕНГЕЛЬГАРД Антон Михайлович, 1937 р. народження, с. Карла Лібкнехта Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карла Лібкнехта Березнегуватського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.08.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕНГЕЛЬГАРД Марія Григорівна, 1917 р. народження, с. Карла Лібкнехта Березнегуватського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карла Лібкнехта Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕНГЕЛЬГАРД Марія Теодорівна, 1923 р. народження, с. Цюріхтал Калініндорфського ра-

йону Херсонської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕНГЕЛЬГАРД Михайло Антонович, 1915 р. народження, с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕНГЕЛЬГАРД Франц Антонович, 1920 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Костромську область. У 1950 році переселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕННЕ Абрам Якович, 1891 р. народження, х. Люхстіхсталь Фріц-Геккертівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав на х. Озерівка Фріц-Геккертівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 01.05.1937 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕНЦ Ганна Петрівна, 1932 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕНЦ Катерина Андріївна, 1935 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕНЦ Марія Іванівна, 1902 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕНЦ Марія Петрівна, 1926 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕНЦ Петро Петрович, 1926 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Магдебурзі (Німеччина). Безробітний. Заарештований 13.03.1947 р. Постановою Окружного відділу округу Магдебург від 10.04.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЕНЦ Петро Петрович, 1930 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Навчання у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕНЦ Петро Францович, 1902 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвіче-

ний. Проживав у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Завідуючий господарством у колгоспі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕПІНАЛЬ Ганна-Марія Антонівна, 1910 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕПІНАЛЬ Франя Леонардівна, 1910 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.05.1944 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕПП Ганна Генріхівна, 1909 р. народження, м. Дніпропетровськ, німкеня, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 25.09.1945 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 27.03.1946 р. засуджена до заслання у Новосибірську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ЕПП Олександр Семенович, 1914 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Семипалатинську область. Знятий з обліку спецпоселення у 1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕПУР Дмитро Еммануїлович, 1891 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Гуляницьке Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1994 р.

ЕРАТ Роза Адамівна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРАУС Едмунд Якович, 1891 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та НКВС СРСР від 11.10.1946 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРДТ Олександр Олександрович, 1938 року народження, с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРДТ Петро Романович, 1902 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРГАРДТ Роза Михайлівна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРТ Берта Яківна, 1918 р. народження, с. Алексіївка Омського району Омської області (РРФСР), німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРГАРТ Варвара Миколаївна, 1910 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРГАРТ Ганна Петрівна, 1905 р. народження, с. Ландау Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Одеської області. Працювала за наймом. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРТ Євгенія Рохусівна, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРГАРТ Євстафій Адамович, 1884 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, соціальне походження невідомо, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області. Робітник артілі. Заарештований 10.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРТ Єлизавета Миколаївна, 1937 р. народження, с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ЕРГАРТ Марія Карлівна, 1902 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРГАРТ Микола Петрович, 1936 р. народження, с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кільчень Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРГАРТ Остап Адамович, 1884 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велідарівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата страти невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРТ Роза Іванівна, 1928 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району

Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРГАРТ Франя Францівна, 1917 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРЕНПРЕЙС Адам Іванович, 1933 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРЕНПРЕЙС Антон Готлібович, 1882 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Столяр. Заарештований 02.11.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 10.03.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЕРЕНПРЕЙС Антон Якович, 1905 р. народження, м. Миколаїв, німець, із службовців, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Робітник у господарській общині. Заарештований 18.06.1948 р. Вироком Військового трибуналу 8-ї Гвардійської армії від 07.08.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЕРЕТ Антон Йосипович, 1902 р. народження, х. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 04.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ЕРЕТ Валентин Францович, 1928 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРЕТ Єва Романівна, 1937 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРЕТ Кенафіна Іванівна, 1899 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРЕТ Клементина Йосипівна, 1923 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Прибиральниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Павлоградську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРЕТ Маргарита Францівна, 1913 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від

11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРЕТ Матвій Якович, 1935 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Відомості про дату арешту відсутні. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення у 1956 році. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРЕТ Ольга Християнівна, 1920 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ЕРЕТ Регіна Яківна, 1910 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРІНС Андрій Максимович, 1880 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Експедитор Миколаївського Микторгу. Заарештований 21.06.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.07.1945 р. засуджений до заслання на спецпоселення строком на 5 років. Місце заслання невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЕРІТ Матильда Йосипівна, 1901 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРМАНТРАУТ Іван Іванович, 1924 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРМАНТРАУТ Іван Людвігович, 1923 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підстави директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.04.1946 р. виселений у м. Хабаровськ на 6 років. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЕРМАНТРАУТ Іван Миколайович, 1902 р. народження, с. Роштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Завідуючий Вознесенською міжрайонною ветеринарно-бактеріологічною лабораторією. Заарештований 17.02.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 04.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

ЕРМАНТРАУТ Марія Миколаївна, 1903 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРМАНТРАУТ Франя Адамівна, 1902 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карла Лібкнехта Бе-

резнегуватського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРМАНТРАУТ Яків Павлович, 1881 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 06.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЕРМАНТРАУТ-МАРЧ Онисія Миколаївна, 1924 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Мотористка. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРМАНТРАУТ-ШИЦ Ганна-Марія Миколаївна, 1927 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕРНЕР Роберт Карлович, 1909 р. народження, с. Костувате Братського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Костувате Братського району Миколаївської області. Безробітний. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 31.12.1945 р. виселений у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знятий з обліку спецпоселення 16.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЕРНСТ Віра Томасівна, 1919 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕРРЕТ Антон Йосипович, 1902 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЕССЕРТ Валентина Фрідріхівна, 1914 р. народження, с. Максимівка Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЕССІК Роза Християнівна, 1901 р. народження, с. Цебрикове Цебриковського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Первомайську. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЕСТДАР Олександр Геннадійович, 1904 р. народження, м. Харбін (Манжурія), росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Капітан. Помічник командира батальйону. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 23.09.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував в Картабі НКВС. Після звільнення в 1946 р. Проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1959 р.

ЕСТЕРЛЕЙН Християн Йоганович, 1894 року народження, Оренбурзька область (РРФСР), відомості про назву населеного пункту відсутні, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала

у с. Новополтавка Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЕСТЕРЛІ Елла Еміліївна, 1912 р. народження, с. Лененофальд Баканського району Азейбарджанської РСР, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

Є

ЄВАКОВ Олексій Іванович, 1885 р. народження, с. Казанка Казанківського району Криворізького округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка. Хлібороб. Заарештований 14.07.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 02.10.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЄВГЕЛЕВСЬКИЙ Григорій Прохорович, 1899 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка. Хлібороб. Заарештований 28.05.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.11.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄВГЕЛЕВСЬКИЙ Григорій Тимофійович, 1909 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Конюх Володимирівського маслозаводу. Заарештований 31.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Андрій Васильович, 1909 р. народження, с Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Шлях незаможника». Заарештований 31 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.03.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 16 травня 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Василь Микитович 1911 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Лісник. Заарештований 31.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.03.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальшадоля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Григорій Єрмолайович, 1907 року народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 14.08.1928 р. Вироком Верховного Суду УСРР від 18.02.1929 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду УСРР від 18.02.1929 р. звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄВДОКИМОВ Григорій Федотович, 1912 р. народження, с. Катерино-Платонівка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катерино-Платонівка Жовтневого району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Іван Васильович, 1907 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Шлях незаможника».

Заарештований 31.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.03.1933 року. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 17 червня 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Іван Єрмолайович, 1903 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 14.08.1928 р. Вироком Верховного Суду УРСР від 18.02.1929 р. засуджений до 6 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄВДОКИМОВ Іван Петрович, 1900 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Шлях незаможника». Заарештований 29 грудня 1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 18 травня 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Микола Семенович, 1896 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Зелений Гай Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Микола Семенович, 1898 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄВДОКИМОВ Михайло Андрійович, 1899 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Голова колгоспу «Паризька Комуна». Заарештований 31.08.1935 р. Постановою Володимирівського районного відділу НКВС від 08.10.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄВДОКИМОВ Михайло Кузьмич, 1907 р. народження, с. Добровеличківка Одеської області, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований 14.07.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 30.05.1940 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ЄВДОКИМОВ Павло Федорович, 1888 р. народження, с. Володимирівка Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник парфюмерно-косметичної фабрики «Астра». Заарештований 23.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Феодосій Васильович, 1885 року народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 31.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄВДОКИМОВ Яким Григорович, 1887 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Інспектор комунального відділу. Заарештований 15.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ЄВДОШЕНКО Олександр Захарович, 1922 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із

селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник заводу №200. Заарештований 29.06.1941 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Новосибірської області від 22.10.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄВЗЕРИХІН Лев Мойсейович, 1908 р. народження, с. Нагартава Березнегуватського району Херсонського округу, єврей, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нагартава Березнегуватського району Херсонського округу. Неповнолітній. Заарештований 23.06.1925 р. Постановою Херсонського окружного відділу ДПУ від 17.08.1925 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЄВИЧ Григорій Петрович, 1899 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1960 р.

ЄВРОШЕНКО Олександр Захарович, 1922 року народження, с. Новий Буг Новобузького району, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник. Заарештований 29.06.1941 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Новосибірської області від 22.10.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄВСЕЄВА Фросина Миколаївна, 1905 р. народження, с. Тетянівка Березнегуватського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області. Медсестра у лікарні. Заарештована 30.07.1940 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 24.10.1940 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбувала в Краснояртабі НКВС СРСР. Після покарання проживала у Ставропольському краї. Реабілітована у 1962 р.

ЄВСИКОВ Микита Іванович, 1903 р. народження, с. Казанка Казанківського району Криворізького округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Криворізького округу. Хлібороб. Заарештований 14.07.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 02.10.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЄВСТИГНЄЄВ Юрій Іванович, 1926 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Куйбишеві. Червоноармієць. Заарештований у травні 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. переселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 07.04.1953 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄВСТРАТЕНКО Андрій Васильович, 1900 року народження, с. Шостаківка Устинівського району Кіровоградської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новоюр'ївка Новобузького району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 06.02.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 04.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

ЄВСТРАТЬЄВ Володимир Ничипорович, 1916 р. народження, с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 08.07.1940 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.06.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄВСТРАТЬЄВ Микола Тимофійович, 1916 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Не працював. Заарештований 27.05.1944 року. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 06.06.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄВТУШЕНКО Василь Захарович, 1898 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Возне-

сенську. Слюсар заводу «Червоний технік». Заарештований 19.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ЄВТУШЕНКО Василь Пилипович, 1898 р. народження, с. Заградовка Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрово-Висунське Казанківського району Криворізького округу. Хлібороб. Заарештований 27.04.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ОДПУ від 23.08.1929 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄВТУШЕНКО Пилип Євтихійович, 1887 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Одеської області. Безробітній. Заарештований 19.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ЄВТУШЕНКО Пилип Софронович, 1871 р. народження, с. Заградовка Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 24.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄВТУШЕНКО Тимофій Іванович, 1894 р. народження, с. Сагунівка Чигиринського району Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федоро-Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 05.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄВТУШОК Михайло Леонтійович, 1897 р. народження, с. Волошки Рівненської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Оперуповноважений міського відділу міліції. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.10.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 08.04.1939 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄГЕР Валентин Іванович, 1923 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови СНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселений в Алма-Атинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЄГЕР Еммануїл Йосипович, 1919 р. народження, с. Фельценбург Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЄГЕР Іван Еммануїлович, 1896 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄГЕР Йосип Йосипович, 1929 р. народження, с. Фельценбург Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Удмуртську АРСР. Переселений у Новосибірську область у 1951 р. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЄГЕР Магдалина Йосипівна, 1898 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району

Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЄГЕР Матвій Еммануїлович, 1893 р. народження, х. Штейнфельд Братського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав на х. Штейнфельд Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЄГЕР Роза Антонівна, 1914 р. народження, с. Калабатине Аджарського району Кіровоградської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Октябрь Очаківського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЄГЕР Роза Йосипівна, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЄГЕР Роза Рафаелівна, 1922 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЄГЕРТ Лінус Антонович, 1903 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великовелідарівка Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 року засуджений до 8 років ув’язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Свободному. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄГОРОВ Георгій Петрович, 1933 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. На утриманні батьків. Заарештований у вересні 1949 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. та Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область без права повернення на попереднє місце проживання. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ЄГОРОВ Іван Іванович, 1919 р. народження, с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учень середньої школи. Заарештований 27.11.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Покарання відбував в Амуртабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ЄГОРОВ Іван Миколайович, 1912 р. народження, с. Рисаєве Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. До призову на військову службу проживав у радгоспі ім. Шмідта Очаківського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 27.12.1945 р. Постановою Миколаївської обласної прокуратури від 13.03.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЄГОРОВ Іван Петрович, 1914 р. народження, с. Нестерове Смоленської області (РРФСР), росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 09.03.1953 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 04.05.1953 р. засуджений до примусового лікування у психіатричній лікарні. Постановою Миколаївського обласного суду від 15.09.1954 р. звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄГОРОВ Трифон Якимович, 1877 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одесь-

кої області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Привільне. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄГОРОВА Євгенія Карлівна, 1900 р. народження, м. Севастополь, німкеня, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Друкарка в облфінвідділі. Заарештована 26.06.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 13.07.1946 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ЄГОРОВА Роза Іванівна, 1909 р. народження, м. Дніпропетровськ, німкеня, із службовців, освіта незакінчена середня. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 16.04.1946 року. Постановою слідчого відділу УМДБ Миколаївської області від 13.04.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ЄДАМЕНКО Потап Бенедиктович, 1883 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Пенсіонер. Заарештований 10.08.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 26.05.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЄЖОВ Василь Андрійович, 1908 р. народження, с. Червона ріка Куйбишевської області (РРФСР), росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 19.06.1938 р. Постановою Миколаївського міського суду від 13.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЄЗЕПОВ Андрій Васильович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, з робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Майстер комуни ім. Галицького. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 22.06.1937 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Після відбуття покарання проживав у м. Миколаєві. Реабілітований у 1956 р.

ЄЗЕРСЬКИЙ Іван Францович, 1912 р. народження, с. Фрідров Комсомольського району Винницької області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Жовтень Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.10.1955 р. Подальша доля невідома Реабілітований 17.04.1991 р.

ЄЗЕРСЬКИЙ Йосип Францович, 1904 р. народження, с. Домбалівка Вінницької області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Жовтневе Очаківського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЄЗОПОВ Андрій Васильович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Лупареве Херсонської області. Комірник суднобудівного заводу ім. 61-го комунара. Заарештований 28.03.1949 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 13.08.1949 р. засуджений до заслання. Місце та строк заслання невідомі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ЄЛАГІН Павло Олексійович, 1908 р. народження, м. Краматорськ Донецької області, росіянин, дані про соціальне походження відсутні, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського педагогічного інституту. Заарештований 29.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄЛЕСИНА-ЦИГЛЕР Софія Миколаївна, 1905 р. народження, м. Варшава (Польща), полька, із службовців, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Заарештована 15.12.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.02.1938 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ЄЛИСЄЄВ Дмитро Михайлович, 1870 року народження, с. Покровське Тульської області (РРФСР), росіянин, із службовців, освіта

середня. Проживав у м. Миколаєві. Старший конструктор заводу ім. А. Марті. Постановою Наркома Внутрішніх Справ і Генерального Прокурора СРСР від 27.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЄЛИСЄЄВ Олександр Петрович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 14.04.1944 року. Вироком Військового трибуналу 35-ї стрілецької дивізії від 10.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄЛЯГІН Михайло Павлович, 1891 р. народження, м. Ленінград (РРФСР), росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Водій. Місце роботи невідомо. Заарештований 20.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 28.07.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄЛЬНИКОВ Трохим Назарович, 1899 р. народження, с. Новокрасне Первомайського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокрасне Первомайського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 26.12.1945 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 11.03.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄЛЬФІМОВ Петро Євдокимович, 1891 р. народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївського округу, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївського округу. Вчитель. Заарештований 24.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ УСРР від 21.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄЛЬФІМОВА Марта Германівна, 1898 р. народження, м. Лейпціг (Німеччина), німкеня, із службовців, освіта середня. Проживала у с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештована 20.10.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.01.1938 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Карагандатабі НКВС СРСР. Звільнена у 1947 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1957 р.

ЄМЕЛЬЯНЕНКО Костянтин Йосипович, 1906 р. народження, м. Херсон, українець, із селян, малоосвічений. Проживавна на х. Гофман Мостівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу ім. Менжинського. Заарештований 10.09.1938 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄМЕЛЬЯНОВ Михей Федорович, 1875 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Севастополі. Військовослужбовець. Заарештований 18.12.1920 року. Постановою Управління Особливих відділів Південного та Південно-Західного фронтів від 19.12.1920 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄМЕЛЬЯНОВ Олександр Іванович, 1886 р. народження, с. Табулда Перекопського району Кримської АРСР, росіянин, із міщан, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Технік. Місце роботи невідомо. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 16.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄМЕЛЬЯНОВ Тимофій Сергійович, 1892 р. народження, с. Слободзея Молдавської АРСР, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Столяр ремонтно-будівельної контори. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄМЕЛЬЯНОВ Федір Якович, 1881 р. народження, м. Очаків, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Прораб будівельної частини Миколаївського торгового порту. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЄМЕЦЬ Василь Петрович, 1908 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників,

освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Працівник суднобудівного заводу ім. 61-го комунара. Заарештований 07.01.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 14.10.1938 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ЄМЕЦЬ Георгій Антонович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Працівник заводу ім. А. Марті. Заарештований 22.06.1928 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.10.1928 р. засуджений до 8 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЄМЕЦЬ Михайло Михайлович, 1921 р. народження, с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений Проживав у с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 2.11.1942 р. Вироком Військового трибуналу Калінінського гарнізону від 05.12.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЄНЧЕВ Андрій Стефанович, 1918 р. народження, с. Радіонівка Вознесенського району Одеської області, болгарин, із селян, освіта початкова Проживав у с. Радіонівка Вознесенського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.06.1938 р. засуджений до заслання. Місце заслання невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄНЧЕВ Стефан Єнакійович, 1890 р. народження, с. Костянтинів (Болгарія), болгарин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Радіонівка Вознесенського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.06.1938 р. засуджений до виселення за межі СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄПЕЛЬМАН Тавій Євсевійович 1908 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Конструктор заводу №198. Заарештований 19.07.1938 року. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 06.10.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЄПУР Кирило Омелянович, 1901 р. народження, с. Тескалуня (Молдавська АРСР), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянсько району Одеської області. Технік-будівник Привільнянського районного земельного відділу. Заарештований 22.02.1937 року. Вироком Одеського обласного суду від 17.07.1937 року засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄРАШЕНКО Григорій Григорович, 1903 р. народження, м. Одеса, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Рибалка у колгоспі. Заарештований 27.05.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 25.11.1944 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄРЕМЄЄВ Василь Васильович, 1886 р. народження, м. Кирилів Ленінградської області (РРФСР), росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Оліковець. Місце роботи невідомо. Заарештований 02.03.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 21.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄРЕМЧУК Григорій Сергійович, 1920 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 10.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу від 02.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 11.12.1954 р. та виселений на спецпоселення у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення у квітні 1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄРЕМЧУК Елізар Корнійович, 1877 р. народження, с. Ольвіополь Первомайського повіту Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ольвіополь Первомайського повіту Одеської губернії. Будівельник. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.08.1920 р.

Вироком Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 21.10.1920 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄРЕЩЕНКО Сергій Петрович, 1886 р. народження, м. Херсон, українець, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Технік проектного бюро міського комунального господарства. Заарештований 03.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 09.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄРЕЩУК Микола Омелянович, 1886 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Токар Богоявленської МТС. Заарештований 25.04.1935 року. Постановою Прокурора м. Миколаєва від 25.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄРИНЮК Трохим Іванович, 1879 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Висунськ. Хлібороб. Заарештований 12.11.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.01.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄРИЧ Леонід Йосипович, 1924 р. народження, с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Водій. Заарештований у 1949 р. На основі директиви ДКО СРСР від 18.07.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄРМАК Андрій Степанович, 1859 р. народження, с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 11.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄРМАК Олександр Андрійович, 1897 р. народження, с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 02.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄРМАК Олександр Андрійович, 1897 р. народження, с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 02.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄРМАК Олександр Андрійович, 1897 р. народження, х. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу. Працював у радгоспі. Заарештований 17.05 1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 17.07 1933 р. засуджений до виселення у м. Архангельськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 1991 р.

ЄРМАК Трохим Андрійович, 1893 р. народження, с. Сари-Комиш Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сари-Комиш. Одноосібник. Заарештований 15.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄРМАКОВ Артем Захарович, 1896 р. народження, с. Холмочек Смоленської області (РРФСР), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Добра Криниця» Баштанського району. Бригадир на фермі. Заарештований 10.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 14.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄРМАКОВ Микола Костянтинович, 1901 р. народження, с. Сулак-Чапаєвськ Саратовської

області (РРФСР), росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовий. Заарештований 11.11.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 10.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений у м. Києві 10.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

ЄРМЕНТРАДТ Антон Павлович, 1893 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 29.10.1936 року. Вироком Спеціальної Колегії Одеського обласного суду від 21.08.1937 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 4 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄРМОЛАЄВ Іван Єрмолайович, 1882 р. народження, с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 31.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄРМОЛАЄВ Іван Лук'янович, 1889 р. народження, с. Студняк Гродненської області (Польща), росіянин, із кустарів, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Бухгалтер Вознесенської лісомеліоративної школи. Заарештований 01.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Улан-Уде. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄРМОЛЮК Марко Петрович, 1901 р. народження, м. Хотин (Бессарабія), українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Механік заводу ім. А. Марті. Заарештований 31.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 12.09.1930 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЄРМОШКО Данило Тимофійович, 1900 р. народження, с. Шибене Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Боброва Новоодеського району Миколаївської області. Робітник зернорадгоспу. Заарештований 18.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 17.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЄРМОЩЕНКО Володимир Сергійович, 1903 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Болгарка Одеської губернії. Вчитель. Заарештований 16.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований 10.03.1998 р.

ЄРНІС Андрій Максимович, 1880 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Експедитор. Заарештований 21.06.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.07.1945 р. засуджений до заслання на спецпоселення строком на 5 років. Місце заслання невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄРШОВ Микита Дмитрович, 1890 р. народження, м. Березівка Одеської області, росіянин, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 20.11.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата винесення вироку невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄРШОВА Марфа Іванівна, 1874 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новотернівка Новобузького району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 19.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ЄРЬОМЕНКО Василь Сергійович, 1914 р. народження, с. Новозброївка Голопристанського району Херсонської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Помічник капітана. Заарештований 04.06.1945 року.

Вироком Військового трибуналу від 28.08.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Після покарання проживав у м. Херсоні. Реабілітований у 1991 р.

ЄРЬОМЕНКО Василь Федорович, 1913 р. народження, с. Березівка Устинівського району Одеської області, національність та соціальне походження невідомі, малоосвічений. Тимчасово мешкав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 9.08.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 03.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄРЬОМЕНКО Гаврило Андрійович, 1903 року народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.01.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЄРЬОМЕНКО Самійло Тимофійович, 1877 року народження, с. Олександрівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Олександрівка Березнегуватського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄРЬОМЕНКО Федір Павлович, 1890 р. народження, с. Холони Обухівського району, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Уляновський Братського району. Одноосібник. Заарештований 19.10.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 13.02.1931 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.03.1931 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЄРЬОМІН Іван Якович, 1912 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «П'ятирічка». Секретар комсомольського осередку. Бригадир однієї з бригад сприяння хлібозаготівлі. Заарештований 22 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.04.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31 травня 1989 р.

ЄРЬОМІН Тимофій Іванович, 1893 р. народження, с. Біляївка Херсонської області, українець, соціальне походження невідомо, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Механік МТС. Заарештований 29.05.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 05.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЄСАУЛОВ Володимир Павлович, 1906 р. народження, с. Базок Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Базок Снігурівського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 04.11.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.01.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄСАУЛОВ Георгій Прокопович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 15.06.1927 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.09.1927 р. засуджений до заслання у Старобельський округ строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄСЕЛЬСЬКИЙ Микола Іванович, 1888 р. народження, місце народження невідомо, росіянин, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Плановик контори «Облтранссоюз». Заарештований 17.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄСИПЕНКО Олександр Іванович, 1892 р. народження, с. Зелений Клин Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Зелений Клин Баштанського району Одеської області. Голова

колгоспу. Заарештований 14.09.1935 р. Вироком Одеського обласного суду від 03.02.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер у таборі. Дата смерті невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄСИПЕНКО Федот Григорович, 1894 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Зелений Клин Баштанського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

ЄСИПЕНКО Феодосій Іванович, 1898 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄСЬКІН Дмитро Пилипович, 1887 р. народження, м. Орел (РРФСР), росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник торговельного порту. Заарештований 16.11.1937 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄСЬКОВ Василь Костянтинович, 1880 р. народження, м. Кривий Ріг, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сергіївка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.03.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 10.06.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 30.08.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄФАНОВ Феодосій Тимофійович, 1884 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із торговців, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄФИМЕНКО Антон Пантелійович, 1902 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Любомирівка Березнігуватського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про освіту відсутні.

ЄФИМЕНКО Василь Антонович, 1880 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Висунськ. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄФИМЕНКО Іван Іванович, 1889 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Ориандівка Березнегуватського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про освіту відсутні.

ЄФИМЕНКО Іван Лаврентійович, 1880 р. народження, м. Київ, українець, малоосвічений. Проживав у с. Новохристофорівка Новобузького району. Заарештований 28 лютого 1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.08.1931 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26 червня 1989 р.

ЄФИМЕНКО Микола Архипович, 1901 р. народження, с. Залоренка Чауського району (Білорусія), білорус, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Помічник начальника охорони міськторгу. Заарештований 28.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.08.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

ЄФИМЕНКО Михайло Михайлович, 1926 р. народження, с. Ориандівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у Снігурівському зернорадгоспі. Військовослужбовець. Заарештований 24.08.1949 р. Вироком Військового трибуналу від 29.09.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.09.1954 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 18.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄФИМЕНКО Наталія Василівна, 1897 р. народження, м. Рига (Латвія), німкеня, із робітників, освічена. Проживала у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 16.07.1946 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 28.01.1947 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ЄФИМЕНКО Олександр Іванович, 1897 р. народження, с. Павло-Мар'янівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Павло-Мар'янівка Снігурівського району Херсонського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄФИМЕНКО Степан Іванович, 1892 р. народження, с. Павло-Мар'янівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Павло-Мар'янівка Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄФИМОВ Іван Іванович, 1913 р. народження, с. Мар'ївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'ївка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу 35-ї учбової стрілецької дивізії від 25.11.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЄФИМОВ Кузьма Іванович, 1867 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Колосівка Мостівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 08.07.1938 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЄФИМОВ Микита Тимофійович, 1896 р. народження, с. Мар'ївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'ївка Баштанського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 27.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 23.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 році.

ЄФРЕМОВ Афанасій Карпович, 1899 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 30.01.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 25.02. 1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 09.10. 1989р.

ЄФРЕМОВ Володимир Матвійович, 1923 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Секретар Володимирівської МТС. Заарештований 04.10.1949 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 06.05.1950 року. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Екибастузвугільтабі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЄФРЕМОВ Іван Феодосійович, 1902 р. народження с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області. Бригадир колгоспу «Паризька Комуна». Заарештований 31.08.1935 р. Постановою Володимирівського районного відділу НКВС від 08.10.1935

року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЄФРЕМОВ Костянтин Митрофанович, 1905 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. 61 комунара. Заарештований 17.09.1935 р. Постановою Прокуратури м. Миколаєва від 31.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄФРЕМОВ Микола Тихонович, 1899 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 02.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄФРЕМОВ Олексій Іванович, 1932 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 09.08.1952 р. Вироком Військового трибуналу від 17.09.1952 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Постановою Верховного Суду СРСР від 12.03.1956 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Кізельтабі МВС СРСР. Звільнений у травні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЄФРЕМОВ Опанас Карпович, 1899 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.01.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 09.05.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЄФРЕМОВ Павло Прокопович, 1993 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Голова колгоспу «Шлях незаможника». Заарештований 2 січня 1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 15.01.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 10 років. Постановою Трійки при НКВС УСРР від 03.11.1935 р. на підставі постанови ЦВК СРСР від 11.08.1935 р. звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований 9 червня 1989 р.

ЄФРЕМОВ Прокіп Ілліч, 1881 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Обліковець Володимирівської МТС. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 28.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

Ж

ЖАБКОВА Євдокія Іванівна, 1895 р. народження, с. Білівка Казанківського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Білівка Казанківського району Одеської області. Колгоспниця колгоспу «Жовтень». Заарештована 25.03.1937 р. Постановою Прокуратури Дніпропетровської області від 15.05.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ЖАБОЄРОВ Максим Михайлович, 1903 р. народження, с. Нововасилівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області. Робітник млина. Заарештований 21.03.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.08.1945 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Ухті. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 році.

ЖАБОРОВСЬКИЙ Володимир Петрович, 1891 р. народження, с. Ставище Київської області, українець, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Кустар. Заарештований 19.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком

на 3 роки. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 14.01.1934 р. достроково звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖАБСЬКИЙ Василь Мусійович, 1913 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Казанка Казанківського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 21.05.1937 р. Вироком Військового трибуналу прикордонної і внутрішньої охорони Ленінградського військового округу від 02.09.1937 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 2 роки. Покарання відбував у Півзахтабі НКВС СРСР. Звільнений 21.04.1941 р. Після відбуття покарання проживав на ст. Ясаліній Свердловської області. Реабілітований у 1965 р.

ЖАДАН Олександр Сергійович, 1887 р. народження, х. Федорівка Бобринецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова Проживав у Братському районі Одеської області. Назва села невідома. Колгоспник. Заарештований 12.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 16.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖАДАН Олена Олексіївна, 1915 р. народження, с. Василівка Дніпропетровської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Вознесенську. Бухгалтер Вознесенської автобази. Заарештована 07.04.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МДБ Миколаївської області від 22.06.1946 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбувала у Воркуттабі НКВС СРСР. Звільнена 09.06.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1958 р.

ЖАДИК Максим Юхимович, 1888 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар метало фурнітурного заводу. Заарештований 22.09.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 07.01.1937 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖАЙВОРОНОК Григорій Григорович, 1888 р. народження, с. Рожданівка Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 17.05.1929 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 29.04.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша для невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖАЙВОРОНОК Дмитро Григорович, 1892 року народження, с. Рожданівка Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 17.05.1929 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 29.04.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша для невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖАЙВОРОНОК Олексій Хомич, 1890 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта невідома. Проживав у м. Миколаєві. Секретар міської ради депутатів трудящих. Заарештований 09.10.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 24.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 24.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ЖАЙВОРОНОК Роман Григорович, 1879 р. народження, с. Заповіт Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Заповіт Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖАЙВОРОНОК Фіма Григорівна, 1902 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Машиністка. Місце роботи невідомо. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 05.02.1938 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1956 р.

ЖАК Іван Микитович, 1918 р. народження, с. Сагунівка Київської області, українець, із селян, освіта вища. Дані про місце проживання невідомі. Червоноармієць 134-го інженерно-мінного батальйону. Заарештований 30.11.1942 року. Вироком Військового трибуналу 9-ї інженерно-мінної бригади від 22.12.1942 р. засудже-

ний до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖАКУЛА Іван Іванович, 1896 р. народження, м. Боснія, серб, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Комендант будівлі УНКВС Миколаївської області. Заарештований 10.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.10.1938 р. звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖАКУЛІН Володимир Семенович, 1881 р. народження, м. Миколаїв, національність невідома, із робітників, освіта невідома. Проживав у м. Миколаєві. Робітник залізниці. Заарештований 17.03.1920 р. Вироком Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 05.05.1920 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖАКУЛІН Павло Михайлович, 1884 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник контори мосту. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при НКВС Дальстрою засуджений до розстрілу. Страчений 08.08.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

ЖАЛИН Іван Степанович, 1913 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Завідуючий червоноармійською їдальнею. Заарештований 27.02.1938 р. Постановою Особливого відділу НКВС 59-ї стрілецької дивізії від 28.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖАНКОВ Дмитро Дмитрович, 1891 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із міщан, вища освіта. Проживав у м. Вознесенську. Безробітний. Заарештований 27.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЖАНКОВ Костянтин Дмитрович, 1899 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Машиніст паровозного депо залізничної станції «Вознесенськ». Заарештований 09.03.1938 року. Постановою слідчого відділу НКВС Одеської залізниці від 25.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖАРИКОВ Данило Якимович, 1904 р. народження, с. Демидове Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Демидове Одеської області. Швець. Заарештований 03.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖАРОВА Марія Петрівна, 1911 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 01.10.1949 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 31.10.1949 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду УРСР від 01.02.1955 р. строк покарання зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЖАХАНЕВИЧ Порфирій Костянтинович, 1871 р. народження, місце народження невідомо, українець, із духовенства, освіта середня. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Священик. Заарештований 19.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

ЖДАНОВ Архип Андрійович, 1883 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Пасічник у колгоспі. Заарештований 30.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.10.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖДАНОВ Костянтин Миколайович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 30.10.1945

року. Постановою Особливого відділу НКДБ Приволзької залізниці справу припинено. Дата постанови невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖДАНОВ Петро Миколайович, 1895 р. народження, с. Володимирівка Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Володимирівка Очаківського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 31.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Покарання відбував у м. Сиктивкарі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖДАНОВСЬКИЙ Іван Михайлович, 1910 р. народження, с. Тернівка Новоархангельського району Первомайського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ганнівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 15.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖДАНОВСЬКИЙ Михайло Гаврилович, 1889 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 26.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Онегтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖДАНОВСЬКИЙ Михайло Петрович, 1867 р. народження, м. Херсон, українець, із службовців, вища освіта. Проживав у с. Ганнівка Новобузького району Миколаївського округу. Священик. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 15.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖЕЖЕНКО Микита Макарович, 1879 р. народження, с. Трикрати Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.01.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 16.04.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖЕЛЄЗНА-СЕМАШКО Марія Єлисеївна, 1923 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українка, із селян, середня освіта. Проживала у м. Могильові (Білоруська РСР). Не працювала. Заарештована 19.11.1948 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 02.02.1949 року засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 12.04.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЖЕЛЄЗНИЙ Ананій Тимофійович, 1901 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Зелений Яр Баштанського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований. Дата невідома. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.03.1928 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЖЕЛЄЗНИЙ Семен Оникійович, 1895 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Степове Широколанівського району Миколаївської області. Агротехнік у колгоспі. Заарештований 12.04.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 30.06.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЖЕЛЄЗНЯК Михайло Федорович, 1905 р. народження, с. Новополтавка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 22.11.1942 року. Постановою Військового трибуналу 349-ї стрілецької дивізії від 29.11.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЖЕЛО Митрофан Федорович, 1888 р. народження, с. Стара Богданівка Варварівського

району Миколаївської області, болгарин, із селян, освічений. Проживав у с. Стара Богданівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЖЕЛО Степан Опанасович, 1892 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району, болгарин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Обліковець в колгоспі. Заарештований 14.11.1930 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 31.12.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЖЕЛОБЕНКО Михайло Якович, 1905 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новоселівка Арбузинського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 26.02.1938 р. Постановою Одеського обласного суду від 17.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖЕЛТОНОЖКО Іван Мануїлович, 1906 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 19.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖЕЛТОПЯТОВ Павло Федорович, 1901 р. народження, м. Очаків, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 14.06.1927 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.08.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЖЕЛТОПЯТОВ Павло Федорович, 1901 р. народження, м. Очаків, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Електрозварник. Заарештований 31.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.10.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖЕНЖЕРУХ Григорій Федорович, 1924 р. народження, с. Новокостянтинівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокостянтинівка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 09.01.1947 р. Вироком Військового трибуналу 1-ї Гвардійської артилерійської дивізії від 15.02.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЖЕНЖЕРУХА Володимир Йосипович, 1906 р. народження, с. Новокостянтинівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокостянтинівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 27.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 27.06.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЖЕРДЄВ Архип Мойсейович, 1880 р. народження, с. Новоселівка Благодатнівського району Первомайського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЖЕРДЄВ Іван Йосипович, 1872 р. народження, станиця Каменська Донської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 16.04.1935 р. Постановою УДБ УНКВС Одеської області справу направлено на розгляд Особливої наради при НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 10.09.1990 р.

ЖЕРЕБКО Сергій Овксентійович, 1888 р. народження, с. Мала Врадіївка Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мала Врадіївка Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 21.11.1921 року. Вироком Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.12.1991 р.

ЖЕРЕБКО Федір Овксентійович, 1899 р. народження, с. Мала Врадіївка Одеської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мала Врадіївка Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 21.11.1921 р. Вироком Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.12.1991 р.

ЖЕРЕЛЕЙКО Юрій Григорович, рік народження невідомий, м. Бєлозорка (Польща), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Робітник заводу ім. 25-го Жовтня. Заарештований 22.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

ЖЕРНОВА Пелагія Степанівна, 1888 р. народження, с. Антонівка Херсонського району Херсонської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 06.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.06.1944 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ЖЕРНОКЛЮЄВ Феодосій Микитович, 1901 р. народження, с. Красниця Костюковичівського району (Білорусія), білорус, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Секретар Центрального райкому КП(б)У м. Миколаєва. Заарештований 20.10.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 23.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЖИВАНОВСЬКИЙ Євген Костянтинович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Артист обласної філармонії. Заарештований 31.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.02.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЖИВОКУП Федір Павлович, 1899 р. народження, с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 19.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

ЖИГАЙЛО Ольга Іванівна, 1926 р. народження, с. Степанівка Первомайського району Одеської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Робітниця радгоспу «Агрономія». Заарештована 24.08.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 05.06.1946 р. засуджена до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1993 р.

ЖИГАЛИКІН Максим Авдійович, 1887 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 20.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖИГАЛКА Іван Андрійович, 1909 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвіченпй. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Одеської області. Слюсар депо залізничної станції «Снігурівка». Заарештований 14.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 27.03.1933 р. засуджений до 3 років заслання у Північний край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖИГАЛКО Микола Максимович, 1925 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Вантажник лісоскладу Снігурівської райспоживспілки. Заарештований 19.12.1951 р. Вироком Військового трибуналу військ МДБ Миколаївської області від 19.12.1951 р засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою УМВС Миколаївської області від 26.02.1954 р. справу припинено. Покарання відбував у таборах

м. Воркути. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖИГИЛЬ Іван Федорович, 1894 р. народження, х. Стадна Балка Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Заарештований 04.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 12.09.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖИГУЛІН Петро Августович, 1890 р. народження, с. Броніслав (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Пасічник. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.10.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 1.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖИКОЛ Андрій Володимирович, 1901 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 року. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

ЖИЛЕВСЬКИЙ Йосип Іванович, 1903 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. Леніна. Заарештований 26.07.1938 р. Постановою Прокурора м. Херсона від 29.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЖИЛЕНКО Іван Дмитрович, 1884 р. народження, с. Матвіївка Миколаївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Матвіївка Миколаївського району. Вантажник об'єднання «Радторгфлот». Заарештований 21.10.1930 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 09.12.1930 р справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖИЛЕНКО Іван Тимофійович, 1917 р. народження, с. Червоне Миколаївської області,українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Курсант. Заарештований 20.03.1943 р. Вироком Військового трибуналу військового гарнізону м. Челябінська від 11.06.1943 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖИЛИЩНА *Лідія* Францівна, 1922 р. народження, с. Лизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Лизаветівка. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЖИЛІН Йосип Васильович, 1886 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Безробітний. Заарештований 29.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений у 1946 р. Помер у 1958 р. Реабілітований у 1967 р.

ЖИЛІН Микита Михайлович, 1888 р. народження, с. Сергіївка Братського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сергіївка Братського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 27.11.1928 р. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 30.07.1929 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖИЛІН Степан Степанович, 1884 р. народження, с. Міхагерге (Угорщина), угорець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Балабанівка Миколаївського району Миколаївської області. Старшина плавучого елеватора. Заарештований 06.12.1940 р. Вироком Лінійного суду Чорноморського басейну від 01.02.1941 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖИЛЯЄВ Іван Григорович, 1882 р. народження, с. Удерев Орловської області (РРФСР), росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. 61 комунара. Заарештований 28.06.1938 р. Постановою Особ-

ливої наради при НКВС СРСР від 17.10.1939 р. засуджений до заслання у Казахстан на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖИЛЬЧЕНКО Федот Васильович, 1893 р. народження, с. Мисаєве Орловської області (РРФСР), росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер заводу ім. А. Марті. Заарештований 13.11.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 11.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖИПОЛ Яків Антонович, 1898 р. народження, с. Бобрик Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бобрик Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 року. Реабілітований у 1962 р. Місце поховання невідомо.

ЖИРОВ Іван Юхимович, 1891 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Привільне. Хлібороб. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.03.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЖИРОВА Оксенія Василівна, 1890 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 18.03.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 22.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ЖИРУН Микита Іванович, 1903 р. народження, с. Кам'янувате Савранського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. проживав у с. Сокира Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.04.1938 року. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

ЖИТАРІН Григорій Андрійович, 1886 р. народження, с. Мамалига (Бессарабія), молдованин, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Маляр у будівельній організації. Заарештований 16.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖИТКОВ Архип Опанасович, 1896 р. народження, с. Куйбишівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куйбишівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 06.02.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 18.03.1946 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу військ МВС Українського округу від 26.04.1946 міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЖИТНІКОВ Григорій Ілліч, 1922 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта, до військової служібі проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 20.04.1943 р. Постановою Військового трибуналу 4-го Гвардійського стрілецького корпусу від 11.05.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖМАК Іван Іванович, 1882 р. народження, с. Харитонівка Полтавської області, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Товарний касир залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 09.10.1937 р. Постановою Трійки УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖМАК Петро Дем'янович, 1902 р. народження, с. Шкурине Херсонської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Первомайське Снігурівського району Миколаївської області. Голова Первомайського СПО. Заарештований 20.11.1946 р. Постановою Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 31.12.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЖМАКІН Михайло Нестерович, 1877 р. народження, с.. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Володимирівна Володимирівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований в 1989 р.

ЖОВНЕР Степан Якимович, 1886 р. народження, с. Покровка Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Покровка Веселинівського району Миколаївської області. Пасічник у колгоспі. Заарештований 27.10.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 08.01.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу військ МВС Київського Особливого військового округу від 27.01.1949 р. міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 30.09.1954 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1954 р.

ЖОВТОБРЮХ Феофан Дмитрович, 1885 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖОВТЮК Григорій Софронович, 1881 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Первомайського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Первомайського округу. Безробітний. Заарештований 08.12.1929 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 13.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖОЛДАК Микола Олександрович, 1904 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Голова районного виконкому. Заарештований 04.04.1938 року. Вироком Верховного Суду СРСР від 10.10.1938 р. засуджений до 12 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖОРЖ Леонтій Петрович, 1865 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 02.02.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 30.03.1930 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖОРЖ Павло Петрович, 1906 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 30.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖОРЖЛІ Михайло Дмитрович, 1891 р. народження, м. Фогарат (Австрія), дані про національність відсутні, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 20.03.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 13.05.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖОРЖОЛІАНІ Василь Максимович, 1885 р. народження, місце народження та національність невідомі, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Капітан пароплава. Заарештований 02.02.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 08.06.1931 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ЖОСАН Григорій Матвійович, 1903 р. народження, х. Грекове Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав у с. Ерштмайськ Снігурівського району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 13.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.11.1937 р. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

ЖОСАН Петро Терентійович, 1895 р. народження, с. Великосербулівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великосербулівка Вознесенського району Одеської області. Член артілі ім. Фрунзе. Заарештований 21.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 11.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖОСАН Семен Прокопович, 1923 р. народження, с. Кумари Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кумари Великоврадіївського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 22.05.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЖОСАН Семен Савович, 1894 р. народження, с. Диківка Олександрійського повіту Кременчуцької губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Семенівка Одеської губернії. Вчитель у школі. Заарештований 03.12.1921 р. Вироком Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖУВАСЬКИЙ Петро Йосипович, 1873 р. народження, с. Батаків Подільського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Батаків Подільського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖУЄВ Яків Олексійович, 1898 р. народження, м. Бендери (Бессарабія), молдованин, із робітників, освічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Пекар на хлібозаводі. Заарештований 22.04.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 02.04.1939 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖУК Зосим Арсентійович, 1872 р. народження, с. Сагунівка Чигиринського району Київської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нововасилівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1933 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЖУК Мусій Дорофійович, 1885 р. народження, с. Великоолександрівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Перше Травня Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 12.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖУКОВ Аристарх Остапович, 1876 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине. Одноосібник. Заарештований 30.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 року засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЖУКОВ Іван Тимофійович, 1911 р. народження, с. Бейкуш Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бейкуш Очаківського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 24.10.1941 р. Вироком Військового трибуналу Військово-Повітряних сил Чорноморського флоту від 11.11.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1941 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

ЖУКОВ Михайло Андрійович, 1884 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Миколаївського округу. Безробітний. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЖУКОВ Михайло Савелійович, 1901 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «П'ятирічка». Заарештований 20 січня 1933

року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 02.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 6 липня 1989 р.

ЖУКОВ Нестор Остапович, 1876 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЖУКОВ Тімон Федотович, 1869 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Явкине. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖУКОВ Яків Онисимович, 1907 р. народження, с. Романове Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роксандрівка Снігурівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУКОВА Ганна Севастянівна, 1914 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця залізничної станції «Миколаїв». Заарештована 06.03.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 28.03.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ЖУКОВА Олександра Матвіївна, 1887 р. народження, м. Новомиргород Одеської області, росіянка, із службовців, освіта середня. Проживала у с. Сергіївка Братського району Одеської області. Вчителька у школі. Заарештована 02.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.03.1938 р. засуджена до розстрілу. Страчена 07.03.1938 р. Реабілітована у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ЖУКОВА-ПАНЬКОВСЬКА Ніна Лаврентіївна, 1922 р. народження, м. Братське Братського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Братське Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЖУКОВСЬКИЙ Антон Семенович, 1902 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер заводу №200. Заарештований 20.05.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 15.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЖУКОВСЬКИЙ Григорій Іванович, 1902 року народження, м. Раків Мінської області (Білорусія), білорус, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Антон Братського району Одеської області. Водій у радгоспі. Заарештований 24.08.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Помер у таборі. Реабілітований у 1990 р.

ЖУЛАВСЬКИЙ Терентій Петрович, 1889 року народження, с. Шамраєвка Грушківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Варварівському районі Миколаївської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 29.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 17.11.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЖУЛАЙ Михайло Іванович, 1878 р. народження, с. Актове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Актове Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.03.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУЛЕПА Віктор Федорович, 1906 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 16.09.1941 р. Вироком Військового трибуналу 296-ї стрілецької дивізії від 23.09.1941 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЖУЛЕЦЬКИЙ Кіндрат Антонович, 1876 р. народження, с. Баранове Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 22.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.06.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ЖУНЬКО Омелян Федорович, 1898 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Вчитель у школі. Заарештований 16.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 19.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 01.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЖУПНИК Михайло Мусійович, 1898 р. народження, м. Вознесенськ, єврей, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Вознесенську. Старший бухгалтер Вознесенського міського житлового кооперативу. Заарештований 14.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Одеського міського відділу НКВС 10.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЖУРА Михайло Захарович, 1897 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Новоівановка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ЖУРАВЛЕНКО Омелян Матвійович, 1890 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

ЖУРАВЛЬОВ Віктор Андрійович, 1903 р. народження, с. Степківка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Степківка Первомайського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі «Четверта п'ятирічка». Заарештований 27.08.1934 р. Постановою Прокуратури Одеської області від 04.12.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЖУРАВЛЬОВ Максим Овер'янович, 1896 року народження, с. Іллірки Донецької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Очакові. Завідуючий господарством Очаківської районної лікарні. Заарештований 25.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУРАВЛЬОВ Пантелій Якимович, 1905 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 14.02.1943 року. Постановою Особливого відділу НКВС 298-ї стрілецької дивізії від 01.03.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЖУРАВСЬКА Валерія Сергіївна, 1910 р народження, м. Київ, росіянка, із службовців, освіта вища. Проживала у м. Миколаєві. Лаборантка. Місце роботи невідомо. Заарештована 25.04.1945 р. На підставі рішення Особливої наради при НКВС СРСР №181 від 10.01.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку

13.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЖУРАВСЬКА Клотильда Олександрівна, 1888 р. народження, м. Вознесенськ, німкеня, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 18.08.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.01.1945 р. засуджена до заслання у Новосибірську область. Померла 10.09.1945 р. Реабілітована у 1997 р.

ЖУРАВСЬКИЙ Андрій Йосипович, 1873 року народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новосевастополь Снігурівського району Одеської області. Заарештований 05.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 11.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУРАВСЬКИЙ Сергій Михайлович, 1883 року народження, м. Вознесенськ, росіянин, соціальне походження невідомо, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Доцент кафедри математики Миколаївського кораблебудівного інституту. Заарештований 25.04.1945 р. На підставі рішення Особливої наради при НКВС СРСР №181 від 10.01.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЖУРАВСЬКИЙ Яків Якович, 1894 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян. освіта початкова. Проживав у с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 29.06.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 27.02.1930 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУРБЕНКО Іван Харитонович, 1907 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Прилуки Вологодського округу. Одноосібник. Заарештований 14.05.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 13.06.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЖУРИНОВ Іван Іванович, 1884 р. народження, м. Одеса, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Без певних занять. Заарештований 21.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.05.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

ЖУРОВ Василь Купріянович, 1886 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Бармашове. Колгоспник. Заарештований 20.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 05.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУРОВ Іван Дем'янович, 1890 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Конюх. Заарештований 19 січня 1933 р. На підставі рішення Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.04.1933 року. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 12.06.1989 р.

ЖУРОВ Олександр Остапович, 1882 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЖУРОВА Ганна Василівна, 1919 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Миколаївської області, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бармашове Баштанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 26.10.1944 р. На підставі постанови Особливої наради при НКВС СРСР від 24.03.1945 р. виселена у Північноказахстанську область. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ЖУЧЕНКО Григорій Олександрович, 1895 року народження, с. Березнегувате Березнегуват-

ського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Робітник будівельної контори. Заарештований 14.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.04.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

З

ЗААР Антоніна Лаврентіївна, 1914 р. народження, с. Новомиколаївка Великовррадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Розенталь Михайлівського району Запорізької області. Останнє місце роботи та дата арешту невідомі. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 року виселена у Східноказахстанську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАБАРЧУК Андрій Іванович, 1906 р. народження, місце народження невідомо, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у Вознесенському районі Миколаївської області. Вантажник. Заарештований 22.08.1944 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Одеської залізниці від 19.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАБЄГЛОВСЬКИЙ Микола Едуардович, 1908 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 11.02.1937 р. Постановою Прокурора СРСР від 04.07.1940 р. справу припинено. Звільнений 26.08.1940 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАБІЯКО Кузьма Іванович, 1880 р. народження, м. Конотоп Чернігівської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Теплотехнік Миколаївського торгового порту. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 29.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАБЛОТСЬКИЙ Юхим Митрофанович, 1890 р. народження, с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий господарством. Місце роботи невідомо. Заарештований 01.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

ЗАБЛОЦЬКИЙ Іларіон Олексійович, 1884 року народження, с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.07.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАБЛОЦЬКИЙ Опанас Васильович, 1880 року народження, с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоюр'ївка Новобузького району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 15.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.07.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАБЛОЦЬКИЙ Юрій Федорович, 1894 р. народження, дані про місце народження, національність та соціальне походження невідомі, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож міського управління пожежної охорони. Заарештований 21.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 25.06.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАБОЙКО Іван Григорович, 1883 р. народження, с. Кашперо-Миколаївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож Миколаївської макаронної фабрики. Заарештований 15.07.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 15.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАБОЛОТНА Клавдія Іванівна, 1923 р. народження, с. Широка Криниця Мостівського району Одеської області, українка, із селян, освічена. Проживала на х. Чуйки Доманівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у квітні 1945 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.11.1945 р. засуджена до 3 років заслання. Місце заслання невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 році.

ЗАБОРОВСЬКИЙ Йосип Тимофійович, 1904 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із службовців, освіта початкова. Проживав у с. Василівка Очаківського району Миколаївської області. Обліковець Очаківського рибозаводу. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Народного Комісара Внутрішніх Справ СРСР М. Єжова і Прокурора СРСР В. Вищинського від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗАВАДСЬКИЙ Антон Миколайович, 1890 року народження, с. Кобили Гродненської губернії, литовець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик заводу «Дормашина». Заарештований 28.07.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАВАДСЬКИЙ Гнат Рафаїлович, 1904 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Начальник служби постачання 44-го стрілецького полку 15-ї стрілецької дивізії. Заарештований 13.03.1938 року. Постановою Військової прокуратури справа припинена. Дата припинення справи невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАВАДСЬКИЙ Євген Вікторович, 1904 р. народження, м. Чернігів, українець, із робітників, освіта середня, проживав у м. Вознесенську. Бухгалтер комбінату «Укрплодоовоч». Заарештований 11.11.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.01.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання неведомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАВАДСЬКИЙ Йосип Михайлович, 1880 року народження, с. Киселівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАВАЛА Василь Трохимович, 1876 р. народження, с. Ганнівка Любашівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Сторож в колгоспі. Заарештований 28.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАВГОРОДНІЙ Олександр Ілліч, 1877 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Алкалавський Березнегуватського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 17.09.1929 р. Постановою Херсонського окружного відділу ДПУ від 20.01.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАВГОРОДНІЙ Порфирій Несторович, 1902 р. народження, с. Любине Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Любине Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 05.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 29.04.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Помер у Карагандинському таборі 1.08.1946 р. Реабілітований у 1995 р.

ЗАВЕРИКІН Максим Юхимович, 1886 р. народження, м. Балта, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на станції Людмилівка Одеської залізниці. Касир. Заарештований 15.09.1940 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 29.11.1940 р. засуджений до 7 років

ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАВИРЮХІН Іван Пилипович, 1912 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, білорус, із селян, освічений, проживав у с. Любимівка Снігурівського району Миколаївської області. Завідуючий ларьком. Заарештований 23.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАВИРЮХІН Християн Прокопович, 1885 року народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Сторож Снігурівської райспоживспілки. Заарештований 11.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.06.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ЗАВОДОВСЬКИЙ Гліб Сергійович, 1890 року народження, м. Кіровоград, росіянин, із дворян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 30.05.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 07.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАВОДОВСЬКИЙ Йосип Михайлович, 1880 р. народження, с. Кисилівка Снігурівського району Херсонського округу, поляк, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Кисилівка Снігурівського району Херсонського округу. Працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського актива від 20.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАВОДЯНСЬКА Роза Адамівна, 1918 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАВОДЯНСЬКА Роза Йосипівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАВОДЯНСЬКИЙ Кіндрат Йосипович, 1914 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Столяр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАВОРОТЧЕНКО Роман Петрович, 1898 року народження, с. Воронівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воронівка. Колгоспник. Заарештований 30.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 28.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЗАГАЛАТІЙ Артем Савелійович, 1875 р. народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений, проживав у с. Новопетрівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 08.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАГАРДАН Іван Юхимович, 1864 р. народження, с. Загорни (Бессарабія), молдаванин, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Богоявленське Миколаївського району Одеської області. Священик Богоявленської православної церкви. Заарештований 07.07.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 04.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАГОРЄЛЬСЬКИЙ Андрій Якович, 1892 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.07.1938 р. Постановою Херсонського міського відділу УНКВС від 29.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАГОРІЙ Григорій Абрамович, 1901 р. народження, с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ковалівка Варварівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 06.11.1945 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 19.02.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАГОРОДНІЙ Григорій Андріанович, 1874 року народження, м. Херсон, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Діловод-архіваріус. Заарештований 14.11.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.04.1931 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАГОРОДНІЙ Купріян Кононович, 1877 р. народження, с. Спасове Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Спасове Березнегуватського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАГОРОДНЮК Костянтин Тарасович, 1893 р. народження, с. Бокове Любашівського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бобрик Любашівського району Первомайського округу. Хлібороб. Заарештований 28.08.1928 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 23.05.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАГОРОДНЮК Мефодій Антонович, 1887 року народження, с. Костянтинівка Балтського району Одеської області, українець, із селян. До арешту проживав у с. Катеринівка Первомайського району Одеської області. Заарештований 30 грудня 1932 р. Первомайським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 24 квітня 1989 р.

ЗАГОРОДНЮК Федір Тарасович, 1895 р. народження, с. Бокове Любашівського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бобрик Любашівського району Первомайського округу. Хлібороб. Заарештований 04.08.1928 р. Постановою Первомайського оружного відділу ДПУ від 08.09.1928 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАГОРСЬКИЙ Володимир Володимирович, 1868 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, освічений. Проживав у Вознесенському районі, назва населеного пункту невідома. Безробітний. Заарештований 11.11.1921 р. Вироком Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАГОРСЬКИЙ Гліб Олександрович, 1904 року народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області, дані про національність відсутні, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик заводу №200. Заарештований 11.10.1938 р. Постановою Миколаївського міського відділу УНКВС від 30.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАГОРУЙКО Євген Григорович, 1909 р. народження, с. Новомиколаївка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Варварівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ЗАГОРУЙКО Іван Омелянович, 1877 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарешто-

ваний 26.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАГОРУЙКО Ірина Ананіївна, 1889 р. народження, с. Привільне Баштанського району Миколаївської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Баштанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 17.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.09.1945 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Після відбуття покарання проживала у с. Макіївка Волгоградської області. Реабілітована у 1955 р.

ЗАГОРУЙКО Кузьма Йосипович, 1887 р. народження, х. Привільнянський Привільнянського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Привільнянський Привільнянського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 30.10.1929 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.02.1930 р. засуджений до ув'язнення у ВТТ. Строк покарання невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАГОРУЙКО Микита Якович, рік народження невідомий, с. Горожене Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски Баштанського району Одеської області. Голова колгоспу ім. А. Марті. Заарештований 21.01.1933 року. Звільнений з ув'язнення 7.04.1933 р. Назва судової установи, яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАГОРУЙКО Тимофій Федорович, 1892 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Баштанського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 17.03.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 23.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАГОРУЙЧЕНКО Микола Михайлович, 1878 р. народження, с. Анастасіївка Тираспольського району, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий діагностичним кабінетом. Заарештований 03.03.1931 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.04.1931 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 21.06.1933 р. достроково звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАГОРУЛЬКО Василь Лаврентійович, 1911 року народження, с. Марієнбург Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Марієнбург Доманівського району Одеської області. Військовий. Заарештований 1.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 03.06.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАГОРУЛЬКО Регіна Миколаївна, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с/р ім. Кагановича Жовтневого району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАГРЕБА Микита Федорович, 1876 р. народження, с. Костромка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Костромка Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАГРЕБА Павло Петрович, 1887 р. народження, с. Галаганівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 17.01.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 9.05.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАГРЕБАЄВ Федір Борисович, 1898 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володими-

рівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків, малоосвічений. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Конюх колгоспу ім. Фрунзе. Заарештований 14.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 21.06.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗАГРЕБАЄВ *Юхим Єгорович*, 1903 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків, освіта початкова. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. Фрунзе. Заарештований 08.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 26.07.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗАГРЕБАЄВ *Яків Павлович*, 1893 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Казанківського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Казанківського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 09.05.1938 року. Постановою слідчого відділу УДБ Миколаївської області від 23.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований 09.07.1999 р.

ЗАГРЕБАЄВА-ЗАЛЕТІНА *Катерина Григорівна*, 1922 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 21.12.1948 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 04.03.1949 року засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ Марко Несторович, 1883 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області. Слюсар підприємства «Радгосптранс». Заарештований 09.10.1937 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 03.03.1939 року засуджений до 5 років ув'язнення з обмеженням прав строком на 3 роки. Помер 01.12.1940 року в лікарні тюрми м. Миколаєва. Реабілітований у 1996 р.

ЗАГРЕБЕЛЬНИЙ Трохим Минович, 1912 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Артемівка Новоодеського району Миколаївської області. Агроном у колгоспі. Заарештований 30.01.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.05.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАГРЕБСЬКИЙ Іван Адамовим, 1890 р. народження, с. Юр'ївка Вінницької області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Жовтневий Очаківського району Миколаївської області. Тесляр у колгоспі. Заарештований 27.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЗАГРЯЖСЬКИЙ Павло Терентійович, 1892 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №445. Заарештований 05.11.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 08.02.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАДВОРНИЙ Володимир Якович, 1908 р. народження, с. Нововолодимирівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Нововолодимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Слюсар. Місце роботи невідомо. Заарештований 04.11.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 24.02.1939 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАДИРАКА *Лаврентій Іванович,* 1888 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник овочевої бази Миколаївського міськторгу.

Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 10.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗАДИРАКА Лука Павлович, 1901 р. народження, с. Богданівка Варварівського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 30.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАДИРАКА Максим Лазаревич, 1885 р. народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Піски Баштанського району Одеської області. Заарештований 29.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАДИРАКА Микола Павлович, 1896 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Інгулка Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАДИРАКА Павло Федорович, 1863 р. народження, с. Богданівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Богданівка Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 30.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАДИРАКА Савелій Миронович, 1880 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Маловелідарівка Єланецького району Миколаївської області. Директор школи. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 01.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗАДИРАКА Степан Павлович, 1888 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 25.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАДИРАКА Федір Якович, 1895 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Миколаївської області, українець. із селян, освічений. Проживав у с. Інгулка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАДНІПРЯНИЙ Євтихій Харлампович, 1894 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у гуртожитку тюрми м. Херсона. Молодший наглядач у тюрмі м. Херсона. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УДБ Миколаївської області від 25.02.1939 р. справу припинено. Звільнений 23.03.1939 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАДОНСЬКИЙ Григорій Григорович, 1898 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 06.04.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 15.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАДОНСЬКИЙ Сергій Тихонович, 1883 р. народження, с. Синюхин Брід Первомайського району Одеської області, українець, безпартійний, із селян. Проживав у с. Синюхин Брід Первомайського району Одеської області. Заарештований 21 січня 1933 р. Превомайським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р.

з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 7 вересня 1989 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Андрій Несторович, 1910 року народження, с. Рахни Київської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Сирітський Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.07.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований 29.07.1998 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Антон Микитович, 1899 р. народження, с. Будьонівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рене Баштанського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 21.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС від 26.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Арсентій Андрійович, 1887 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Обліковець заводу ім. А. Марті. Заарештований 15.04.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1986 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Захарій Семенович, 1880 р. народження, с. Кратівець Очаківського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петропавлівка Вознесенського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 14.05.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.11.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАДОРОЖНИЙ Іван Трохимович, 1914 р. народження, с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Дані по місце проживання, місце роботи та посаду невідомі. Заарештований 23.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.04.1933 р. засуджений до заслання у Вологодську область. Строк виселення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Лука Улянович, 1892 р. народження, с. Великомогулки Подільської області, українець, безпартійний, із селян. Проживав у с. Вавилове Снігурівського району Одеської області. Працював у радгоспі ім. Косіора. Заарештований 1 січня 1933 р. Снігурівським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26 травня 1989 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Микола Костянтинович, 1884 р. народження, м. Богодухове Харківської області, українець, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Експедитор контори по заготівлі зерна. Заарештований 18.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Микола Миколайович, 1906 р. народження, с. Вінницькі Івани Харківської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Помічник будівельника заводу №198. Заарештований 22.06.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 16.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Михайло Григорович, 1888 року народження, с. Ольжине Варварівського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ольжине Варварівського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 21.03.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Олександр Іванович, 1902 року народження, с. Маринівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Голова сільської ради. Заарештований 04.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.04.1933 р. засуджений до заслання у Північ-

ний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАДОРОЖНИЙ Семен Гурович, 1884 р. народження, с. Лепетиха Мелетопольського округу, українець, із селян, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Лепетиха Мелітопольського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАДОРОЖНИЙ Фома Іванович, 1888 р. народження, с. Ольжине Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Ольжине Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.02.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАДОРОЖНЮК Олександр Іванович, 1902 року народження, с. Маринівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Голова сільської ради. Заарештований 04.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 13.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАДОРОЖНЮК Парфентій Федорович, 1872 р. народження, с. Маринівка Доманівського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1929 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЄЦЬ Карпо Трохимович, 1885 р. народження, с. Новий Млин Чернігівської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Двірник. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 19.11.1949 р. виселений у Казахстанську область. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

ЗАЄЦЬ Климентій Мартинович, 1908 р. народження, с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Продавець. Місце роботи невідомо. Заарештований 12.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 22.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

ЗАЄЦЬ Митрофан Кирилович, 1891 р. народження, с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Бригадир колгоспу. Заарештований 21.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 11.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки умовно. Реабілітований у 1989 р.

ЗАЄЦЬ Михайло Платонович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Робітник на м'ясокомбінаті. Заарештований 15.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Українського округу від 06.03.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАЄЦЬ Олександр Мартинович, 1907 р. народження, с. Новоселівка Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

ЗАЄЦЬ Савелій Григорович, 1902 р. народження, дані про місце народження відсутні, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Вознесенському районі, назва населеного пункту невідома. Колгоспник. Заарештований 04.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні в 1943 р. Реабілітований у 1960 р.

ЗАЄЦЬ Семен Федорович, 1905 р. народження, с. Сливине Варварівського району Ми-

колаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сливине Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.05.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАЖЕРИЛО Варвара Миколаївна, 1911 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештована 13.02.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.04.1933 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗАЖЕРИЛО Михайло Опанасович, 1915 року народження, с. Воєводське Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воєводське. Червоноармієць. Заарештований 31.01.1938 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №6235 Київського Особливого військового округу від 14.04.1938 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЖЕРИЛО Параска Наумівна, 1912 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Одноосібниця. Заарештована 14.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.02.1933 р. засуджена до 3 років ув'язнення у концтаборі. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗАЖЕРИЛО Пилип Іванович, 1898 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 18.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ЗАЖЕРИЛО Трохим Костянтинович, 1899 року народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАЖУРИЛО Нифонт Семенович, 1911 р. народження, с. Воєводське Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воєводське Арбузинського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 31.03.1937 р. Вироком Військового трибуналу 2-го кавалерійського корпусу Київського Особливого військового округу від 03.06.1937 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАЖУРИЛО Федір Іванович, 1914 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 28.03.1941 р. Вироком Військового трибуналу від 05.04.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.04.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЗАРОВ Олександр Антонович, 1910 р. народження, с. Велика Корениха Варварівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 25.10.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЇКА Микола Петрович, 1915 р. народження, с. Новомиколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Новомиколаївка. Червоноармієць. Заарештований 05.05.1942 року. Вироком Військового трибуналу військового гарнізонау м. Вологди від 04.07.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у с. Володимирівка Казанківського району Миколаївської області. Реабілітований у 1973 р.

ЗАЇКА Федот Митрофанович, 1883 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Електрик заводу ім. А. Марті. Заарештований 03.04.1935 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 20.10.1935 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЙВИЙ Гаврило Пилипович, 1896 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 20.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.04.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАЙВИЙ Микола Герасимович, 1898 р. народження, с Бузьке Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 08.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 26.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЗАЙВИЙ Пилип Герасимович, 1865 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, неосвічений. Проживав на х. Бузький Вознесенського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 18.02.1930 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙДМАН Лев Григорович, 1925 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, єврей, із робітників, освічений. Проживав у с. Криве. Військовослужбовець. Заарештований 11.06.1943 року. Вироком Військового трибуналу 37-ї запасної стрілецької бригади від 06.07.1943 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАЙКІН Валентин Федорович, 1907 р. народження, м. Очаків, українець, із селян, освічений. Перебував у Ряжській в'язниці Рязанської області. В'язень. Вироком Рязанського обласного суду від 09.08.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЙКОВСЬКИЙ Григорій Афанасійович, 1921 р. народження, м. М'ясове Забайкальської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Перебував на лікуванні в евакошпиталі №4802. Заарештований 20.04.1944 року. Постановою Особливого відділу НКВС 77-го фронтового евакопункту від 01.12.1944 р. справу припинено. З-під варти звільнений та відправлений у діючу армію. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАЙЛЕР Аделіна Августівна, 1929 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Берта Готлібівна, 1915 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Берта Іванівна, 1942 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Віктор Еммануїлович, 1935 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Віктор Християнович, 1935 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського ра-

йону Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Ганна Готлібівна, 1905 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Генріх Адольфович, 1905 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Безробітний. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 10.01.1956 р. знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЙЛЕР Генріх Генріхович, 1905 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Заарештований 11.05.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 01.10.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.05.1989 р.

ЗАЙЛЕР Гільмер Християнович, 1934 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Готліб Готлібович, 1872 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАЙЛЕР Готліб Іванович, 1886 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Візник на пошті. Заарештований 23.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 1.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАЙЛЕР Едмунд Іванович, 1931 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Емілія Готлібівна, 1903 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Емма Готлібівна, 1909 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Еммануїл Адольфович, 1902 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян,

освічений. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Еммануїл Готлібович, 1912 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Ірина Еммануїлівна, 1926 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ЗАЙЛЕР Лізавета Петрівна, 1883 р. народження, с. Рорбах Березівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Лізавета Яківна, 1906 р. народження, с. Йоганесталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Марія Християнівна, 1911 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Мартин Генріхович, 1895 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Конюх у колгоспі Заарештований 23.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАЙЛЕР Нелі Генріхівна, 1933 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Освальд Еммануїлович, 1930 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Останнє місце проживання та місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Роза Іванівна, 1906 р. народження, с. Нейгове Березівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЛЕР Фріда Іванівна, 1934 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. ви-

селена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЛЕР Християн Адольфович, 1905 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 10.01.1956 року знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАЙЛЕР Християн Іванович, 1884 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Сторож у колгоспі. Заарештований 23.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАЙЛЕР Християн Людвігович, 1891 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Завідуючий господарством колгоспу. Заарештований 07.08.1932 р. Постановою Колегії ДПУ УСРР від 24.01.1933 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.02.1933 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАЙЛЕР Християн Якубович, 1910 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗАЙФЕРТ Якуб Іванович, 1887 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у на х. Новоамерика Вознесенського району Одеської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 04.06.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 20.09.1950 р. засуджений до заслання у Казахстан. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

ЗАЙЦЕВ Адріан Іванович, 1887 р. народження, с. Дяківське Самарської губернії, росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботі невідомі. Заарештований 01.02.1921 р. Постановою Трійки при Миколаївській губернській надзвичайній комісії від 14.04.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАЙЦЕВ Георгій Герасимович, 1886 р. народження, м. Муром, росіянин, із міщан, освіта вища. Тимчасово проживав у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 01.01.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ОДПУ УСРР від 08.06.1931 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Колегії ОДПУ СРСР від 07.09.1932 р. вирок скасовано. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ЗАЙЦЕВ Костянтин Маркович, 1889 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, національність, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Без певних занять. Заарештований 16.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЦЕВ Павло Ісакович, 1904 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, безпартійний, із селян. Проживав с. Явкине Баштанського району Одеської області. Голова колгоспу «Сивашець». Заарештований 20.01.1933 р. Баштанським районним відділом ДПУ. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 09.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.05. 1989 року.

ЗАЙЦЕВ Петро Ісакович, 1894 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, безпартійний, із селян. Проживав Баштанського району Одеської області. Заарештований 2 січня 1933 р. Баштанським районним відділом ДПУ. На підставі рішення Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від

07.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 30 жовтня 1989 р.

ЗАЙЦЕВ Федір Петрович, 1904 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, член КП(б)У, із селян. Заарештований 5 січня 1933 р. Баштанським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.04.1933 року виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 09.06.1989 р.

ЗАЙЦЕВА Валентина Дмитрівна, 1932 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Не працювала. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.03.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЦЕВА Ганна Дмитрівна, 1929 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Навчалася у німецький школі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від №181 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 05.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЦЕВА Ганна Захарівна, 1883 р. народження, м. Малоярославець Московської області, росіянка, із робітників, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька середньої школи №24. Заарештована 28.06.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду від 24.12.1941 р. засуджена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1958 р.

ЗАЙЦЕВА Ганна Родіонівна, 1908 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 15.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.10.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗАЙЦЕВА Олена Захарівна, 1885 р. народження, м. Малоярославець Московської області, росіянка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Бібліотекар у школі. Заарештована 28.06.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду від 24.12.1941 р. засуджена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1958 р.

ЗАЙЦЕВА-СИРИЧЕНКО Ганна Францівна, 1914 р. народження, с. Гольбштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАЙЧЕНКО Василь Денисович, 1905 р. народження, с. Малосолоне Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малосолоне Вознесенського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 07.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 17.09.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЙЧКОВСЬКИЙ Павло Васильович, 1896 року народження, м. Вороновиці Кам'янець-Подільської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Добра Криниця Баштанського району Миколаївської області. Директор радгоспу. Заарештований 14.11.1936 року. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу від 16.04.1939 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборах Магаданської області. Помер в ув'язненні 27.11.1941 р. Реабілітований у 1992 р.

ЗАКАБИРНИЙ Микола Леонтійович, 1902 року народження, с. Баратівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав в с. Баратівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАКАБЛУЧНА Марія Василівна, 1879 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Вівсянівка Новобузького райо-

ну Одеської області. Безробітна. Заарештована 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ЗАКАБЛУЧНА Пелагея Семенівна, 1889 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Баратівка Новобузького району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 05.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджена до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ЗАКАБЛУЧНИЙ Олексій Леонідович, 1906 року народження, с. Баратівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Баратівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Магадані. Звільнений 27.07.1947 р. Проживав у м. Нікополі Дніпропетровської області. Реабілітований у 1965 р.

ЗАКІЯН Аванес Манукович, 1884 р. народження, м. Муш (Туреччина), вірменин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Пекар в артілі «Трудхлібопік». Заарештований 09.02.1928 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 10.05.1928 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАКРУЖЕЦЬКА Юлія Яківна, 1894 р. народження, м. Вінниця, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Вознесенську. Домогосподарка. Заарештована 15.11.1937 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 27.05.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ЗАКРУЖЕЦЬКИЙ Никифор Григорович, 1911 р. народження, с. Мислятин Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайськ. Командир стрілецького взводу 174-го стрілецького полку. Заарештований 17.08.1938 р. Постановою Особливого відділу НКВС Миколаївської області від 05.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАКРУЖЕЦЬКИЙ Степан Петрович, 1891 року народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Головний бухгалтер Варварівської МТС. Заарештований 18.03.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного Суду СРСР від 07.03.1947 р. міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАЛЕВСЬКИЙ Євген Федорович, 1890 р. народження, с. Грибове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Миколаївської області. Тесля Братської заготівельної контори. Заарештований 08.07.1938 р. Постановою Братського районного відділу НКВС від 20.09.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЛЕВСЬКИЙ Павло Петрович, 1898 р. народження, с. Вільно-Озеряне (Польща), білорус, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Одеської області. Директор МТС. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЗАЛЕПСЬКИЙ Григорій Єфремович, 1893 року народження, с. Стайкове Київської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Волкове Братського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 05.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.10.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 13.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗАЛИВАДНИЙ Віктор Данилович, 1921 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Робітник типографії ім. Леніна. Заарештований 18.04.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 22.07.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЗАЛИЩУК Іван Прокопович, 1888 р. народження, с. Корсив (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.10.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.11.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАЛІЗНЯК Іван Андрійович, 1913 р. народження, с. Мурівка Донецької області, українець, дані про соціальне походження відсутні, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського педагогічного інституту. Заарештований 29.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЛОМСЬКА Віра Гуріївна, 1917 р. народження, м. Ставрополь, росіянка, із робітників, освічена. Проживала у м. Вознесенську. Касир Вознесенського кінотеатру. Заарештована 06.05.1946 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 18.12.1946 р. виселена у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

ЗАЛУЖЕНКО Єлизавета Федорівна, 1902 р. народження, с. Ольгополь Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із службовців, освічена. Проживала у с. Ольгополь. Санітарка у лікарні. Заарештована 03.01.1946 р. Вироком Військового трибуналу 82-го стрілецького корпусу від 14.04.1947 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ЗАЛУЦЬКИЙ Борис Григорович, 1925 р. народження, с. Буша Чернівецького району, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Місце роботи невідомо. Заарештований 07.10.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 18.10.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 16.12.1955 р. покарання зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ЗАЛЬЦМАН Юрій Соломонович, 1912 р. народження, м. Кишинів, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Завідуючий викладацькою частиною у школі. Заарештований 29.11.1936 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 07.02.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАМАРЕЙ Дмитро Кузьмич, 1895 р. народження, с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області, українець, безпартійний, із селян. Проживав у с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області. Заарештований 31.01.1933 року. Баштанським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 11.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26 травня 1989 р.

ЗАМАРЕЙ Олександр Кузьмич, 1899 р. народження, с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.03.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАМИРИКА Тимофій Маркович, 1898 р. народження, с. Морозівка Олександрівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мостове Доманівського району Одеської області. Комірник у колгоспі. Заарештований 26.01.1933 р. 19.05.1933 р. справу припинено. Назва судової установи, яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАМУЛА Олександр Максимович, 1908 р. народження, станція Лоцкине Донецької залізниці, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 29.07.1937 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №4341 11.03.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАМУЛЕНКО Пелагея Андріївна, 1894 р. народження, м. Миколаїв, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 16.11.1946 р. Вироком Військового

трибуналу військ МВС Миколаївської області від 07.02.1947 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1957 р.

ЗАМША Василь Миколайович, 1902 р. народження, м. Херсон, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Служитель культу. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАМША Петро Миколайович, 1895 р. народження, м. Херсон, росіянин, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Священик. Заарештований 17.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 09.05.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАНЕВСЬКИЙ Іван Ілліч, 1876 р. народження, с. Миколаївка Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка. Хлібороб. Заарештований 25.02.1931 р. Постановою Кривоозерського районного відділу ДПУ від 12.06.1931 р. висилений за межі області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАНИЗДРА Іван Микитович, 1884 р. народження, м. Рівне Кіровоградської області, українець, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Працівник пошти. Заарештований 04.02.1940 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 24.09.1940 р. засуджений до 1 року ВТТ. Постановою Колегії Верховного Суду СРСР від 28.11.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАНОРОЖСЬКИЙ Василь Кіндратович, 1892 р. народження, с. Конросклія (Бессарабія), молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Мартинівська. Робітник залізничної станції. Заарештований 16.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЗАПАДИНСЬКИЙ Арон Семенович, 1888 року народження, м. Прилуки Чернігівської області, єврей, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий відділом облспоживспілки. Заарештований 19.07.1938 р. Постановою Миколаївського обласного суду від 23.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАПАРА Микола Маркіянович, 1908 р. народження, с. Єлькине Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Червоноармієць. Заарештований 21.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу 3-го Українського фронту від 08.09.1944 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАПИСОЧНИЙ Микита Федорович, 1870 року народження, с. Максівка Чернігівської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Копані Доманівського району Одеської області. Колгоспник колгоспу «Нове життя». Заарештований 01.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАПОЛЬСЬКИЙ Георгій Микитович, 1896 року народження, м. Миколаїв, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Висунськ Снігурівського району Одеської області. Священик. Заарештований 16.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.07.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАПОЛЬСЬКИЙ Дмитро Микитович, 1904 року народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища. Місце проживання невідомо. Червоноармієць 875-го стрілецького полку 158-ї стрілецької дивізії. Заарештований 28.09.1942 р. Вироком Військового трибуналу 158-ї стрілецької дивізії від 23.10.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАПОЛЬСЬКИЙ Іван Аполлонович, 1888 року народження, с. Миколаївка Кривоозерського району Одеської області, українець, із се-

лян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.02.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 04.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного Суду СРСР від 21.05.1946 р. міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 17.08.1946 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗАПОЛЬСЬКИЙ Іван Іванович, 1889 р. народження, с. Миколаївка Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, освіта домашня. Проживав у с. Миколаївка Кривоозерського району Одеського округу. Не працював. Заарештований 7.02.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 05.04.1929 р. засуджений до заслання у Сибір строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАПОРЄЄВ Борис Макарович, дата народження невідома, с. Севастополь Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Севастополь Березнегуватського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАПОРОЖАК Олексій Леонтійович, 1884 р. народження, с. Камбурліївка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Камбурліївка. Колгоспник. Заарештований 21.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЗАПОРОЖЕЦЬ Іван Тимофійович, 1894 р. народження, с. Берізки Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Берізки. Колгоспник. Заарештований 24.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ЗАПОРОЖЕЦЬ Кирило Григорович, 1892 р. народження, с. Берізки Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Берізки Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ЗАПОРОЖЕЦЬ Корній Данилович, 1883 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1988 р.

ЗАПОРОЖЕЦЬ Яків Михайлович, 1877 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Робітник на пивоварному заводі. Заарештований 15.04.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

ЗАПОРОЖСЬКИЙ Василь Кіндратович, 1892 р. народження, с. Конросклія (Бессарабія), молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Мартинівська. Робітник залізничної станції. Заарештований 16.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЗАПОРОЖЧЕНКО Андрій Овер'янович, 1910 р. народження, с. Дмитрівна Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дмитрівна Очаківського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 04.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.06.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки. Реабілітований 1991 р.

ЗАПОРОЖЧЕНКО Іван Абрамович, 1890 року народження, с Дубівка Зінов'євського округу, українець, із селян, середня освіта. Про-

живав у м. Миколаєві. Вчитель школи №3. Заарештований 18.11.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 30.12.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р..

ЗАПОРОЖЧЕНКО Іван Васильович, 1880 року народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАПОРОЖЧЕНКО Прокіп Остапович, 1876 року народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.04.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАПОРОЖЧЕНКО Тимофій Данилович, 1882 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малосвітченний. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 19.08.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 17.09.1933 р. засуджений до виселення в Архангельську область. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАПОРОЖЧЕНКО Тимофій Іванович, 1895 року народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.03.1933 р. Постановою Прокуратури м. Очакова від 22.07.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАРАЛІДІ Мінос Христофорович, 1898 р. народження, м. Транпезунд (Туреччина), грек, соціальне походження невідомо, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. В'язень у виправно-трудовій колонії м. Херсона. Заарештований 13.09.1938 року. Постановою керівника в'язничного відділу НКВС Миколаївської області від 23.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАРЕМБА Тихон Андрійович, 1894 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Кондуктор залізничної станції «Вознесенськ». Заарештований 27.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Благовіщенську. Помер у таборі в 1937 р. Реабілітований у 1964 р.

ЗАРИЦЬКИЙ Віктор Петрович, 1902 р. народження, м Богуслав Київської області, поляк, із робітників, неповна середня освіта. Проживав на х. Шостаков Варварівського району Миколаївської області. Робітник в радгоспі ім. Будьонного. Заарештований 28.02.1938 р. Постановою Варварівського районного відділу НКВС від 17.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАРИЦЬКИЙ Володимир Сергійович, 1916 року народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Вільнонайманий у військовій частині. Заарештований 30.03.1951 р. З-під варти втік. Вироком Військового трибуналу військової частини №48240 від 24.01.1953 р. заочно засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАРИЦЬКИЙ Федір Миколайович, 1902 р. народження, м. Шаргород Вінницької області, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 21.04.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 02.07.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАРИЦЬКИЙ Юліан Карпович, 1901 р. народження, с. Тернувате Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Тернувате Кривоозерського району Одеської області. Не працював. Заарештований 16.02.1946 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 30.11.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Півзалдортабі МВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАРОВНИЙ Микола Пилипович, 1901 р. народження, с. Петрівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАРУЦЬКА Лідія Петрівна, 1899 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Джамбульську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗАСИМЕНКО Олександр Данилович, 1897 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с/р Тетянівська Березнегуватського району Херсонського округу. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-наймитського активу від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАСЛАВСЬКИЙ Василь Йосипович, 1873 року народження, с. Новомихайлівка Арбузинського району, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новомихайлівка Арбузинського району. Хлібороб. Заарештований 26.10.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 02.04.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАСЛАВСЬКИЙ Михайло Львович, 1897 р. народження, м. Первомайськ, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгівельного порту. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 26.10.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗАСОВ Пилип Іванович, 1899 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.08.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 19.05.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 16.08.1942 р. Реабілітований у 1991 р.

ЗАСУЛЬСЬКИЙ Леонід Дмитрович, 1907 р. народження, с. Воронівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Службовець. Місце роботи невідомо. Заарештований 02.01.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 15.01.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАСУЛЬСЬКИЙ Олексій Демидович, 1913 р народження, х. Мертвоводськ Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у м. Вознесенську. Вчитель початкової школи у с. Лагери-№3. Заарештований 30.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 02.07.1944 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАТУЛА Степан Митрофанович, 1896 р. народження, х. Червоний Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району. Тесляр колгоспу «Жовтень». Заарештований 15.03.1938 року. Постановою Веселинівського РВ НКВС від 07.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1938 р.

ЗАТЧАЄВ Володимир Дмитрович, 1896 р. народження, х. Боброва Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Рикове Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 22.05.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАТЧАЄВ Костянтин Дмитрович, 1885 р. народження, х. Боброва Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Боброва Новоодеського району. Хлібороб. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 22.02.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАТЧАЄВ Олександр Дмитрович, 1880 р. народження, с. Архангельське Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Боброва Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 22.02.1930 р. засуджений до 5 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРЕВИЧ Данило Дмитрович, 1888 р. народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1999 р.

ЗАХАРЕВИЧ Дмитро Дмитрович, 1901 р. народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ЗАХАРЕВИЧ Фома Дмитрович, 1891 р. народження, с. Секретарка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Обліковець у радгоспі. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1999 р.

ЗАХАРЕНКО Григорій Павлович, 1888 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області. Бухгалтер. Місце роботи невідомо. Заарештований 11.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРЄВ Анатолій Іванович, 1906 р. народження, с. Павлівка Харківської області, українець, із робітників, освіта незакінчена середня. Проживав у м. Миколаєві. Електрик заводу ім. А. Марті. Заарештований 24.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРКО Дмитро Романович, 1887 р. народження, с. Верхня (Галичина), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоандріївка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.01.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.10.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 27.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЗАХАРКОВА Параска Леонтіївна, 1893 р. народження, с. Куривці Тернопільського району, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новоандріївка Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 24.01.1938 р. Постановою Варварівського районного відділу НКВС від 27.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ЗАХАРОВ Віктор Петрович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 31.03.1943 р. Вироком Військового трибуналу 271-ї стрілецької дивізії від 6.05.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗАХАРОВ Григорій Михайлович, 1893 р. народження, с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївської області. Вантажник артілі «Працелюб» промспілки. Заарештований. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 9.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРОВ Захарій Федорович, 1893 р. народження, с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Бе-

резанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 25.09.1929 р. Вироком Одеського обласного суду від 24.12.1929 р. засуджений до 1 року та 6 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАХАРОВ Іван Іванович, 1891 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 05.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 25.10.1945 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЗАХАРОВ Мирон Семенович, 1890 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району, білорус, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району. Бригадир слюсарного цеху на Снігурівській МТС. Заарештований 04.03.1931 р. Постановою Снігурівського районного відділу ДПУ від 29.06.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗАХАРОВ Олександр Антонович, 1910 р. народження, с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 27.07.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 25.10.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАХАРОВ Петро Федорович, 1892 р. народження, с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Дата винесення вироку невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЗАХАРОВ Порфирій Феоктистович, 1896 р. народження, м. Севастополь, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Стрілочник залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 28.06.1945 р. Постановою слідчого відділу НКДБ Брест-Литовської залізниці від 25.09.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАХАРОВ Федір Пилипович, 1890 р. народження, с. Братське Братського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Обхідник на залізничній станції «Явкине». Заарештований 22.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 23.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАХАРЧЕНКО Дем'ян Прокопович, 1908 р. народження, с. Дароолександрівка Снігурівського району, українець, із селян. Проживав с. Дароолександрівка Снігурівського району. Заарештований 18 лютого 1931 р. Снігурівським районним відділом Одеського сектора ДПУ. На підставі рішення Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 24.04.1931 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 18 липня 1989 р.

ЗАХАРЧЕНКО Дмитро Олександрович, 1897 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Заарештований 11.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 08.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Івдельтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРЧЕНКО Іван Прокопович, 1906 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАХАРЧЕНКО Йосип Авдійович, 1894 р. народження, с. Андріївка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Андріївка Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-наймитського акти-

ву від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАХАРЧЕНКО Марк Федорович, 1907 р. народження, с. Хомутець Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воронівка Вознесенського району Одеської області. Зоотехнік. Заарештований 14.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням прав строком на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗАХАРЧЕНКО Микита Никонович, 1898 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Тракторист Кривоозерської МТС. Заарештований 15.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРЧЕНКО Олексій Тимофійович, 1885 року народження, с Новокир'яківка Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокир'яківка Тилігуло-Березанського району. Хлібороб. Заарештований 04.02.1930 року Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 26.06.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАХАРЧЕНКО Петро Антонович, 1906 року народження, с. Новокир'яківка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Свято-Троїцьке Жовтневого району Одеської області. Маляр. Заарештований 19.06.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗАХАРЧЕНКО Сергій Іванович, 1874 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян. Проживав у м. Вознесенську. Колгоспник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 25.04.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗАХАРЧЕНКО Фока Гордійович, 1896 р. народження**,** с. Топиліне Ольшанського району Київської області, українець, із селян, вища освіта. Проживав у с. Дмитрівка Вознесенського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 10.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 07.06.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЗАХАРЯН Абрам Петрович, 1905 р. народження, с. Аринч (Туреччина), вірмен, із селян. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу ім. А. Марті. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.07.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 24.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ЗАХАРЯН Степан Агопович, 1899 р. народження, м. Муш (Туреччина), вірмен, із селян малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Продавець. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 25.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03 07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ЗАЧЕПИЦЬКИЙ Рувім Якович, 1903 р. народження, м. Вознесенськ, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар заводу №198. Заарештований 14.07.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 04.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАЯРСЬКИЙ Антон Петрович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 26.06.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 21.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗАЯРСЬКИЙ Прокіп Павлович, 1857 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 01.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.04.1930 р.

справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЯРСЬКИЙ Юхим Лукич, 1893 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мішково-Погорілове Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Дата арешту невідома. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 30.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗАЯЦ Євдокія Петрівна, 1908 р. народження, м. Одеса, росіянка, із робітників, освічена. Проживала у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 06.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.11.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Українського округу від 06.03.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ЗАЯЦ Климентій Мартинович, 1908 р. народження, с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Продавець. Місце роботи невідомо. Заарештований 12.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 22.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

ЗАЯЦ Олександр Мартинович, 1907 р. народження, с. Новоселівка Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 21.10.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

ЗБАРСЬКИЙ Яків Ісакович, 1885 р. народження, м. Лубни Полтавської області, єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Працівник майстерні по ремонту годинників. Заарештований 18.07.1933 р. Миколаївським міським відділом ДПУ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗВЕРЕНЧУК Дмитро Іванович, 1877 р. народження, с. Маяки Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Очакові. Безробітний. Заарештований 19.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 02.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗВЕРЯН Петро Харлампійович, 1898 р. народження, с. Аристархівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аристархівка. Хлібороб. Заарештований 08.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗВЕРЯНСЬКИЙ Василь Карпович, 1886 р. народження, с. Висока Гора Братського району Єлисаветградського округу, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Висока Гора Братського району Єлисаветградського округу. Хлібороб. Заарештований 02.11.1929 р. Вироком Єлисаветградського окружного суду від 17.01.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗВЄРЄВ Яків Данилович, 1896 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Варварівського району Миколаївської області. Робітник. Заарештований 20.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 31.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу 11.01.1955 р. з ув'язнення звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗВЄРКОВ Антон Андрійович, 1895 р. народження, с. Ширківка Полтавської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у радгоспі ім. Кірова Жовтневого району Миколаївської області. Ветеринар у радгоспі. Заарештований 22.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 21.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗВЄРКОВ Леонід Степанович, 1893 р. народження, с. Сергіївка Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Табори Перші Вознесенського району Одеської області. Безробітній. Заарештований 15.03.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.03.1938 р. повторно засуджений до розстрілу. Страчений 07.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗВІДРАН Антон Іванович, 1892 р. народження, с. Двеmін (Латвія), латиш, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований 10.09.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.11.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗВОЛИНСЬКИЙ Тимофій Іванович, 1890 року народження, с. Кетроси Вінницької області, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Священик. Заарештований 14.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗВОНАРИЧ Михайло Томович, 1889 р. народження, с. Велика Барна (Югославія), серб, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Слюсар монтажного поїзду. Заарештований 24.02.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.06.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗВОНАРЬОВ Степан Якович, 1885 р. народження, с. Олеськи Володимир-Волинського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Не працював. Заарештований 21.10.1930 р. Постановою Очаківського районного відділу ДПУ від 25.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗВОНОВ Петро Макарович, 1888 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗВОРИКІН Олексій Костянтинович, 1887 р. народження, с. Болдіно Астраханської губернії, росіянин, із дворян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Тимчасово працював у м. Ленінграді головним інженером на «Північній верфі». Заарештований 10.03.1928 р. Постановою Колегії ОДПУ Миколаївського округу від 23.06.1930 року засуджений до розстрілу. Постановою Колегії ОДПУ Миколаївського округу від 13.01.1931 року міра покарання замінена на 10 років ув'язнення у ВТТ. В 1935 р. звільнений з ув'язнення та виселений в Ухтинський район. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

ЗВЯШИНЦЕВ Федір Петрович, 1903 р. народження, с. Бурлага-Балка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузькі Хутори Вознесенського району Миколаївської області. Робітник. Заарештований 27.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 14.10.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗГУРСЬКИЙ Захарій Юхимович, 1890 р. народження, с. Зелені Кошари Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Копані Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

ЗГУРСЬКИЙ Михайло Федорович, 1880 р. народження, с. Соколівка Первомайського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Копані Врадіївського району. Одноосібник. Заарештований 15.12.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 01.03.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗДАБЕЛЬ Василь Пантелійович, 1920 р. народження, с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 01.10.1941 року. Вироком Військового трибуналу Чорноморського флоту від 05.11.1941 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗДАНСЬКИЙ Григорій Микитович, 1891 р. народження, с. Романівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Романівка Казанківського району Миколаївської області. Агроном МТС. Заарештований 09.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 05.11.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 15.11.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗЕБУЦЬКА Антоніна Іллівна, 1916 р. народження, м. Кірове, полька, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Обліковець металопромислового комбінату. Заарештована 27.03.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ЗЕГЛЕР Андрій Іванович, 1912 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кам'янка Новобузького району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 26.05.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 07.10.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕГМІЛЛЕР Адольф Йосипович, 1929 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Останнє місце проживання, місце роботи, дата арешту невідомі. На підставі директиви НКВС від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕГМІЛЛЕР Ганна Фрідріхівна, 1904 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німкеня, із селян, малоосвічена. Останнє місце проживання та місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕГМІЛЛЕР Ельвіра Пилипівна, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗЕГМІЛЛЕР Йосип Пилипович, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗЕГМІЛЛЕР Йосип Францевич, 1901 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, неосвічений. Останнє місце проживання, місце роботи та дата арешту невідомі. На підставі постанови РНК та ЦВК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕГМІЛЛЕР Рудольф Бартоломейович, 1931 року народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗЕЄЛІНГЕР Павлина Яківна, 1930 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Прожи-

вала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЄЛІНГЕР Роза Яківна, 1927 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЄЛІНГЕР Фріда Яківна, 1925 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЄЛЬ Федір Іванович, 1880 р. народження, м. Дніпропетровськ, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Інструктор паровозної дільниці станції «Миколаїв». Заарештований 02.02.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.04.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЙЛЕР Генріх Матвійович, 1870 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЙЛЕР Готліб Готлібович, 1901 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хліборob. Заарештований 17.06.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 1.11.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЙЛЕР Мартин Готлібович, 1912 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Семипалатинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЙЛЕР Фріда Християнівна, 1937 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЙЛЕР Яків Готлібович, 1878 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.06.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 01.11.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЙОШ Федір Оттович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, німець, соціальне походження невідомо, дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник торгового порту. Заарештований 05.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗЕЙСЕНА Любов Дем'янівна, 1911 р. народження, м. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945

році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЙСИНГ Федір Оттович, 1902 р. народження, с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Механік бази «Чорне море». Заарештований 04.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 26.11.1939 р. справу припинено. Покарання відбував в Онегтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1990 р.

ЗЕЙФЕРТ Микола Георгійович, 1900 р. народження, с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛЕНГЕР Едуард Григорович, 1935 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у м. Вайгендорф. Навчався у школі. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛЕНЕНКО Марта Фрідріхівна, 1912 р. народження, Камська область, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 07.03.1991 р.

ЗЕЛЕНКО Олександр Йосипович, 1913 р. народження, с. Крутоярка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Крутоярка Новобузького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 08.05.1938 року. Вироком Військового трибуналу від 17.03.1939 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 07.03.1941 р. справу припинено. Після відбуття покарання проживав у м. Бійську Алтайського краю. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛЕНСЬКА Агнеса Антонівна, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 23.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Ганна-Марія Валентинівна, 1904 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Емілія Йосипівна, 1913 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Емілія Леопольдівна, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Іда Антонівна, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Катерина Георгіївна, 1910 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання, посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область, строк виселення невідомий. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Клементина Миколаївна, 1894 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Марія Антонівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Олена Михайлівна, 1927 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Олена Піусівна, 1925 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Роза Піусівна, 1933 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році

ЗЕЛЕНСЬКА Роза Раймондівна, 1901 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Розалія Йосипівна, 1926 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Тереза Францівна, 1901 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована

у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Флорентіна Йосипівна, 1913 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА Христина Піусівна, 1935 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКА-РЕННЕР Роза Іванівна, 1925 року народження, с. Айгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Антон Георгійович, 1898 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК та ЦК ВКП(б) від 11.09.1941 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Антон Йосипович, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання та роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Володимир Піусович, 1931 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне. Навчався у школі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Іван Лоренцович, 1918 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Сімферополь. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Ухту. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Йосип Леопольдович, 1883 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Леопольд Йосипович, 1928 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Лоренц Леопольдович, 1931 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської

області. Безробітний. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Мартин Георгійович, 1869 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 25.09.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Мартин Лоренсович, 1901 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Олександр Мартинович, 1914 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта незакінчена середня, проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Завідуючий школою. Заарештований 22.11.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1960 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Павло Антонович, 1910 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Хабаровський край. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Піус Георгійович, 1900 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНСЬКИЙ Рохус Георгійович, 1908 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНТИН-ЕМІЛЬ Філомена Петрівна, 1931 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛЕНЮК Андрій Миколайович, 1899 р. народження, с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 18.03.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 30.04.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛЕНЮК Василь Ілліч, 1878 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Первомайського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Первомайського округу. Одноосібник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Первомайського окружного відділу ДПУ від 22.02.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛЕНЮК Григорій Пилипович, дата народження невідома, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛЕНЮК Кіндрат Тимофійович, 1901 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, національність невідома, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 07.05.1935 р. Постановою Прокуратури Одеської області від 26.08.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗЕЛЕНЮК Никанор Пилипович, 1893 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 15.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛЕНЮК Никанор Платонович, 1889 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 18.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 30.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Повторно заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛЕНЮК Павло Якович, 1899 р. народження, с. Бурилове Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бурилове Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 09.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 04.03.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЗЕЛЕНЮК Юхим Дем'янович, 1902 р. народження, с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян. Заарештований 18.03.1933 р. Кривоозерським районним відділом ДПУ. На підставі рішення Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 30.04.1933 року виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.08.1989 р.

ЗЕЛЕНЮК Яків Ізотович, 1871 р. народження, с. Бурилове Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бурилове Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 09.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 04.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЗЕЛИНСЬКА Катерина Миколаївна, 1889 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛИНСЬКА Катерина Рохусівна, 1933 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛИНСЬКА Павлина Матвіївна, 1915 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛИНСЬКИЙ Степан Павлович, 1884 р. народження, с. Зброшкове Доманівського райо-

ну Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Молдавка Доманівського району Одеської області. Робітник радгоспу «Суха балка». Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗЕЛІНГЕР Алузій Мендратович, 1904 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 17.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ЗЕЛІНГЕР Валентина Леонардівна, 1935 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Варвара Йосипівна, 1914 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Емілія Яківна, 1937 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Емма Антонівна, 1905 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Високопілля Великолександрівського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Емма Фомівна, 1862 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла 20.03.1951 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Єва Іванівна, 1929 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Євгенія Петрівна, 1932 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Іван Петрович, 1923 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Учень тесляра. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Іда Григорівна, 1930 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Вчилася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську

область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Леонард Севастянович, 1879 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Вчитель Вознесенської музичної студії. Заарештований 04.01.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

ЗЕЛІНГЕР Леонгард Йосипович, 1911 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області. Слюсар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Лізавета Матвіївна, 1913 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Маргарита Йосипівна, 1905 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 14.10.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Марія Іванівна, 1927 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Матвій Миколайович, 1902 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області. Пасічник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Микола Азойзович, 1937 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Оттилія Мартинівна, 1911 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Петро Готлібович, 1894 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Роза Іванівна, 1901 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНГЕР Філеміна Леонардівна, 1932 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Роштадт. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Флорентіна Іванівна, 1906 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Юліана Мендратівна, 1909 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від №181 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Яків Андрійович, 1878 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.01.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

ЗЕЛІНГЕР Яків Йосипович, 1913 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Токар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Яків Леонардович, 1937 р. народження, с. Роштадт Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЕЛІНГЕР Яків Петрович, 1936 р. народження, с. Роштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Роштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи та дата арешту невідомі. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗЕЛІНСЬКА Віра Олександрівна, 1898 р. народження, с. Бортники Мінської області, білоруска, із службовців, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Місце роботи невідомо. Заарештована 15.10.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Захар Парфентійович, 1902 року народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Завідуючий господарством у лікарні. Заарештований 12.10.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 18.12.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 19.04.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Йосип Якович, 1905 р. народження, с. Адамівка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Адамівка Великоврадіївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 10.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 04.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Микола Петрович, 1908 р. народження, м. Бендери Молдавської АСРР, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Возне-

сенську. Машиніст паровозного депо залізничної станції «Вознесенськ». Заарештований 17.10.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 09.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Ягринтабі. Звільнений у 1946 р. Після звільнення проживав у м. Вознесенську. Реабілітований у 1957 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Михайло Антонович, 1883 року народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Греки Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 04.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Юрій-Йосип Павлович, 1899 р. народження, м. Варшава, поляк, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Технік-суднобудівник. Постановою Наркома Внутрішніх Справ, Генерального комісара Держбезпеки Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 25.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ЗЕЛІНСЬКИЙ Юхим Овксентійович, 1896 року народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне. Завідуючий господарством. Заарештований 25.07.1935 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЕМЕЛЬ Олена Семенівна, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЕМЛЯНСЬКИЙ Іван Іванович, 1926 р. народження, с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Уляніка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.03.1949 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 14.05.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 06.05.1955 р. міра покарання знижена до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЗЕНКІНА Оттилія Михайлівна, 1918 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Чорноробка контори «Заготзерно». Заарештована 10.10.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 17.02.1945 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ЗЕНТАЛЬ Владислав Гнатович, 1882 р. народження, м. Миколаїв, поляк, із робітників, проживав у м. Миколаєві. Інспектор по праці суднобудівного заводу ім. 61 комунара. Заарештований 07.07.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.07.1938 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ЗЄМЛЯНІКІН Андрій Гаврилович, 1904 р. народження, с. Скатовате Донецької області, росіянин, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник відділу залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 15.11.1937 року. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 13.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений у м. Києві 13.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ЗЄМЛЯНОЙ Степан Веремійович, 1885 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 19.04.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 05.02.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗИДРАШКО Йосип Опанасович, 1890 р. народження, с. Лиса Гора Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лиса Гора Первомайського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 30.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.09.1937 р.

засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗИЗЮК Василь Ілліч, 1901 р. народження, с. Михайлівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Михайлівка Казанківського району Миколаївської області. Обліковець. Місце роботи невідомо. Заарештований 29.10.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 8.02.1947 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 30.08.1955 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Вологодській області на станції Шексна-2. Звільнений 09.09.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗИМА Ксенія Юхимівна, 1896 р. народження, м. Бобринець Одеської області, українка, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Помічниця моториста. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена 04.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1959 р.

ЗИМА Серафим Дмитрович, 1905 р. народження, с. Калузьке Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калузьке Снігурівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗИМІН Олександр Федорович, 1911 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївської області, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у с. Воскресенське. Військовослужбовець. Заарештований 14.07.1944 року. Вироком Військового трибуналу 108-ї Гвардійської стрілецької дивізії від 30.07.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗИСКО Християн Леонтійович, 1897 р. народження, с. Шпеєрове Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, поляк, із робітників, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Священик. Заарештований 25.09.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 23.02.1934 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗИСКО-КУЗИК Марія Петрівна, 1871 р. народження, м. Вознесенськ, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 12.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1977 р.

ЗИФАРТ Пилип Якович, 1880 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вантажник. Заарештований 25.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.10.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗІГАНІДІ Георгій Іванович, 1909 р. народження, м. Ялта, грек, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Авіатехнік Миколаївської школи морських льотчиків. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.02.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення проживав у м. Нікополі Дніпропетровської області. Реабілітований у 1956 р.

ЗІГМАН Самсон Олександрович, 1878 р. народження, м. Миколаїв, єврей, дані про соціальне походження невідомі, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Заступник директора об'єднання «Вугільекспорт». Заарештований 26.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 року засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗІДРАШКО Йосип Афанасійович, 1890 р. народження, с. Лиса Гора Херсонського повіту Херсонської губернії, українець, безпартійний, із селян. Проживав у с. Лиса Гора Херсонського повіту Херсонської губернії. Одноосібник. Заарештований в 1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ засуджений до 5 років

позбавлення волі з виселенням за межі України. Повторно заарештований 21.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований 12.06.1989 р.

ЗІЗДА Іван Савелійович, 1897 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Механік Новоодеської МТС. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області 22.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 році.

ЗІКРЕНЕЦЬ Єгор Якимович, 1887 р. народження, х. Зікрінці Полтавської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Піски Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗІЛЬБЕРМАН Семен Григорович, 1905 р. народження, м. Хотин Ізмаїльської області, єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 19.11.1942 р. Вироком Військового трибуналу 47-ї армії Закавказького фронту від 16.12.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗІЛЬБЕРШТЕЙН Нухім Аврамович, 1903 року народження, с. Лиса Гора Богопільського району Первомайського округу, єврей, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лиса Гора Богопільського району Первомайського округу. Візник. Місце роботи невідомо. Заарештований 02.11.1926 р. Постановою Первомайського окружного відділу ДПУ від 02.12.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗІНГЕР Едуард Іванович, 1899 р. народження, с. Сахонське Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Суха Верба Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 30.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р.

ЗІНГЕР Леонід Йосипович, 1902 р. народження, колонія Лейстерганзен Молочанського району Дніпропетровської області, німець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ Єжова та Прокурора СРСР Вишинського від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 9.01 1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1996 р.

ЗІНГЕР Петро Ілліч, 1906 р. народження, м. Кам'янець-Подільський, єврей, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 17.08.1932 р. Постановою Військового трибуналу військ ДПУ м. Одеси від 23.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗІНГМАН Самсон Олександрович, 1878 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 26.09.1937 р. Постановою Трійки при НКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.11.1937 р. у м. Миколаєві. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗІНЄН Гаврило Єгорович, 1884 р. народження, с. Київка Саратовського краю, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 28.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 04.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗІНКЕВИЧ Йосип Карлович, 1896 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 26.07.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 31.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗІНКЕВИЧ Михайло Минович, 1901 р. народження, місце народження невідомо, литовець, із міщан, вища освіта. Проживав у м. Ми-

колаєві. Інженер-конструктор заводу №198. Заарештований 28.06.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 15.05.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗІНОВ'ЄВ Микола Миколайович, 1899 р. народження, м. Кронштадт Ленінградської області, росіянин, із робітників, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Інженер-електрик в управлінні «Електропром». Заарештований 19.11.1936 року. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 30.04.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗІНОВ'ЄВ Яків Тихонович, 1889 р. народження, с. Новомиколаївка Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Новоодеського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований у 1941 році. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗІНОВ'ЄВ Кузьма Іванович, 1885 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, з робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Комірник заводу ім. А. Марті. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Реабілітований у 1989 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗІНОВ'ЄВ Микола Миколайович, 1899 р. народження, м. Кронштадт Ленінградської області, росіянин, із робітників. освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 09.10.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 17.01.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений у м. Києві 18.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ЗІНОВ'ЄВА Ганна Йосипівна, 1879 р. народження, м. Миколаїв, полька, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 18.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 26.10.1937 року засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ЗІНЧЕНКО Дмитро Петрович, 1908 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Одеської області. Робітник МТС. Заарештований 16.02.1933 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 14.04.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Звільнений 01.12.1943 р. Після заслання проживав у с. Просторне Казахської РСР. Реабілітований у 1957 р.

ЗІНЧЕНКО Марія Олександрівна, 1916 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Мотористка на міському водоканалі. Заарештована 28.09.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 04.07.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ЗІНЬКЕВИЧ Василь Борисович, 1902 р. народження, с. Токарівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Токарівка Кривоозерського району Одеської області. Бухгалтер. Місце роботи невідомо. Заарештований 31.03.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 06.10.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

ЗІНЬКОВ Леонід Йосипович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ЗІНЬКОВСЬКА Віра Андріївна, 1923 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українка, із службовців, освічена. Проживала у м. Бухаресті (Румунія). Офіціантка. Місце роботи невідомо. Заарештована 08.04.1946 р. Вироком Військового трибуналу 17-ї Повітряної армії від 14.05.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗІНЬКОВСЬКИЙ Василь Омелянович, 1904 р. народження, с. Куцуруб Очаківського

району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Куцуруб Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 07.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Бамтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗІС Марія Євтихіївна, 1908 р. народження, м. Первомайськ, українка, із робітників, малоосвічена, проживала у м. Первомайську. Домогосподарка. Заарештована 31.01.1944 р. Постановою Первомайського районного відділу НКДБ від 14.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ЗІСКІН Мордко Ізраїлевич, 1898 р. народження, м. Первомайськ, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Первомайську. Бухгалтер філіалу обласного відділу торгівлі. Заарештований 28.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗІХВАРТ Андрій Якович, 1884 р. народження, с. Шельдова Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шельдова Варварівського району Миколаївської області. Працював ветфельдшером. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗІХВАРТ Антон Михайлович, 1918 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Дальнобуд МВС. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗІХВАРТ Варвара Михайлівна, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗІХВАРТ Єва Рохусівна, 1917 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічений. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗІХВАРТ Йосип Лук'янович, 1909 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗІХВАРТ Михайло Йосипович, 1894 р. народження, с. Зульц Варварівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗІХВАРТ Павлина Михайлівна, 1923 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗІХВАРТ Рафаїл Йосипович, 1934 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц. Посада та місце роботи не-

відомі. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗІХВАРТ Регіна Йосипівна, 1894 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗЛАТКЕВИЧ Олександр Львович, 1890 р. народження, місце народження невідомо, єврей, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач бази «Укркоопспілки». Заарештований 10.03.1931 р. Постановою Одеського міського відділу ДПУ від 31.08.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗЛАТЬЄВ Леонід Іванович, 1914 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар інструментально-тракторного заводу. Заарештований 20.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 09.07.1935 р. засуджений до 5 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗЛИЄНКО Марко Михайлович, 1889 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав в с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 18.09.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 15.12.1929 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗЛОБА Андрій Васильович, 1909 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Червоний Яр Арбузинського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 05.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.10.1944 р. засуджений до 15 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ЗЛОБА Микола Іванович, 1922 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Томськ. Курсант військового училища. Заарештований 10.10.1942 р. Вироком Військового трибуналу військового гарнізону м. Томська від 01.11.1942 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ЗЛОБИНЕЦЬ Григорій Антонович, 1879 р. народження, с. Толокунь Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Гадючий Вознесенського району Одеської області. Чорнороб. Заарештований 03.03.1938 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.06.1938 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Покарання відбував в Усольтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1989 р.

ЗМІЄВСЬКА Мотрона Адамівна, 1906 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗМІЄВСЬКИЙ Антон Гаврилович, 1885 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ЗМІЄВСЬКИЙ Микола Михайлович, 1888 року народження, с. Петрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.04.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 24.05.1946 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗМІЄВСЬКИЙ Семен Андрійович, 1904 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Одеської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 11.03.1936 р. Постановою Баштанського районного відділу НКВС від 21.07.1936 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗМІЄНКО Іван Якович, 1895 р. народження, с. Рівне Елисаветградського повіту Одеського округу, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Військовослужбовець. Заарештований 01.06.1920 р. Вироком Одеської губернської надзвичайної комісії від 17.08.1920 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля не відома. Реабілітований у 1991 р.

ЗМІЄНКО Марк Михайлович, 1889 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 13.09.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 15.12.1929 року виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗОБАРА Петро Трохимович, 1892 р. народження, с. Стара Килія (Румунія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Варварівка Миколаївського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 24.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ЗОДОРОЖНИЙ Лука Улянович, 1892 р. народження, с. Велика Мочулка Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вавилове Снігурівського району Одеської області. Заарештований 01.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 08.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗОЗУЛЯ Захарій Фомич, 1892 р. народження, с. Комісарівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Комісарівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 11.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 29.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗОЗУЛЯ Ілля Іванович, 1895 р. народження, с. Андріївка Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник бази «Торгмортрансу». Заарештований 04.10.1950 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 25.01.1951 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Звільнений 26.08.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1953 р.

ЗОЗУЛЯ Марко Феодосійович, 1898 р. народження, с. Михайлівське Тульчинського району Вінницької області, українець, із селян, вища освіта. Проживав у м. Первомайську. Вчитель у школі. Заарештований 15.07.1938 року. Постановою Одеського міського відділу НКВС від 28.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ЗОКРОНЕЦЬ Єгор Акимович, 1887 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селянин. Проживав у с. Піски Баштанського району Одеської області. Заарештований 5 лютого 1933 р. Баштанським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 6 грудня 1985 р.

ЗОЛОТАРЬОВ Андрій Захарович, 1878 р. народження, с. Гур'ївка Миколаївського району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідомо, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Агроном. Місце роботи невідомо. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗОЛОТАРЬОВ Олексій Григорович, 1918 р. народження, с. Іванівка Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Військовослужбовець 3-го батальйо-

ну 57-ї механізованої бригади. Заарештований 10.12.1942 р. Постановою Військового трибуналу 6-ї армії від 21.07.1943 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований у 1997 р.

ЗОЛОТИЙ Трифон Федорович, 1878 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новошмідтівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 22.01.1932 р. Постановою Одеського відділу ДПУ від 26.03.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ЗОНЕНФЕЛЬД Амалія Едмундівна, 1937 року народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗОНЕНФЕЛЬД Едмунд Георгійович, 1911 року народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗОНЕНФЕЛЬД Христина Яківна, 1904 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ЗОНЕНФЕЛЬД Християн Едмундович, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.10.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗОНЕНФЕЛЬД Юрій Едмундович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Васелинівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗОНИЧ Зінько Якович, 1885 р. народження, с. Orианда Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Ориандa Березнегуватського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗОРГЕ Мартин Андрійович, 1906 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. На польових роботах. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗОРГЕ Мартин Мартинович, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗОРГЕ Яків Мартинович, 1937 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Ми-

колаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ЗОРЄВ Юхим Титович, 1888 р. народження, с. Афанасівка Плюхинського району, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар елеватору. Заарештований 17.04.1935 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Дата засудження невідома. Постановою Трійки при УНКВС Південно-Казахстанської області від 09.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Алма-Аті. Помер у таборі 14.08.1940 р. Реабілітований у 1977 р.

ЗОСІМЕНКО Олександр Степанович, 1911 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новополтавка Новобузького району Одеської області. Робітник. Місце роботи невідомо. Заарештований 17.03.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований в 1989 р.

ЗОСЄЛЬ Федір Іванович, 1880 р. народження, м. Дніпропетровськ, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Черговий депо на залізничній станції «Вознесенськ». Заарештований 19.08.1936 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 22.11.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Півсхідтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

ЗОСЄЛЬ Федір Іванович, 1880 р. народження, м. Дніпропетровськ, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Черговий депо на залізничній станції «Вознесенськ». Заарештований 19.08.1936 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 22.11.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Півсхідтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

ЗОСІМЕНКО Іван Миронович, 1882 р. народження, с. Березнегувате Херсонської округу, українець, із селян, малоосвіченний. Проживав у с. Первомайськ Новобузького району Первомайського округу. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗОСІМЕНКО Іван Семенович, 1887 р. народження, с. Новоєгорівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Миколаївської області. Вантажник. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ЗОСІМЕНКО Марія Антонівна, 1908 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, українка, із селян. Проживала у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Прибиральниця Снігурівського дитбудинку. Заарештована 16.02.1946 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 10.06.1946 р. засуджена до 5 років заслання з конфіскацією майна. Покарання відбувала у Північноказахстанській області. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ЗОСІМЕНКО Микола Миронович, 1899 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 14.08.1928 р. Вироком Верховного Суду УСРР від 18.02.1929 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду УСРР від 18.02.1929 р. звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗОСІМЕНКО Олександр Степанович, 1911 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Новополтавка Новобузького району Одеської області. Заарештований 17.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.04.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3

роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 16.05.1989 р.

ЗОСІМЕНКО Степан Миронович, 1886 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Херсонської округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Первомайськ Новобузького району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗОСІМОВ Павло Григорович, 1893 р. народження, с. Бармашове Баштанського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 26.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗОСІМОВ Степан Єгорович, 1902 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 03.09.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 07.12.1933 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗОСІМОВА Марія Абрамівна, 1907 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бармашове. Місце роботи та посада невідомі. Заарештована 09.07.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.04.1932 р. засуджений до заслання на Урал строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗОСІМОВА Марія Аврамівна, 1907 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українка, із селян, неписьменна. Проживала у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештована 09.07.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 03.11.1932 р. засуджена до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ЗОТИКОВ Володимир Прокопович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник тресту їдалень та ресторанів. Заарештований 16.08.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 22.11.1947 засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ЗОТОВ Мусій Миколайович, 1892 р. народження, х. Кам'яний Потік Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Кам'яний Потік Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗОТОВ Олексій Петрович, 1895 р. народження, х. Коситов Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Акмечетка Доманівського району Одеської області. Заарештований 11.08.1938 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗОШКИН Серафим Федорович, 1903 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новокалузьке Березнегуватського району Миколаївської області. Коваль колгоспу «Молода гвардія». Заарештований 11.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.01.1938 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

ЗОЩЕНКО Данило Мартинович, 1895 р. народження, с. Костянтинівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі в 1940 р. Реабілітований у 1990 р.

ЗРОДНІКОВ Петро Лаврентійович, 1893 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян. Останнє місце роботи та посада невідомі. Заарештова-

ний 27.02.1933 р. Баштанським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 16.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 27 травня 1989 р.

ЗРОДНІКОВ Юхим Єрмолайович, 1864 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 30.01.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗУБ Микола Мусійович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, із робітників, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Заарештований 08.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 25.07.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 26.03.1938 р. строк покарання збільшений на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗУБАРЄВ Михайло Демидович, 1890 р. народження, с Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Данилів Новобузького району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 10.02.1937 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ЗУБАЧ Андрій Пантелійович, 1882 р. народження, с. Лепетиха Березнегуватського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району. Дата арешту невідома. На підставі рішення загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ЗУБЕНКО Никифор Павлович, 1895 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Новий Буг. Садівник. Місце роботи невідомо. Заарештований 05.03.1953 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 16.06.1953 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення в 07.05.1956 р. Реабілітований у 1992 р.

ЗУБКОВ Костянтин Пилипович, 1908 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новодмитрівка Новобузького району. Колгоспник. Заарештований 19.04.1946 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 04.06.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗУБКОВСЬКИЙ Олександр Антипович, 1897 р. народження, м. Ковель (Польща), поляк, із селян, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Директор Вознесенського кінотеатру. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 08.10.1938 року засуджено до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗУБОВИЧ Марія Григорівна, 1912 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, полька, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Киселівка. Колгоспниця. Заарештована 21.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.09.1945 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ЗУБОВИЧ Марія Григорівна, 1912 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, полька, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 21.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.09.1945 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

ЗУБОВИЧ Петро Адамович, 1899 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 31.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ЗУБОВСЬКА Ірина Герасимівна, 1883 р. народження, с. Струкове Херсонського райо-

ну, українка, із селян, неосвічена. Проживала на х. Соколова Братського району. Домогосподарка. Заарештована 19.10.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.01.1931 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Реабілітована у 1989 р.

ЗУБОЧЕНКО Іларіон Семенович, 1892 р. народження, с. Іваново-Петровськ Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Член артілі «Червоний бляхар». Заарештований 15.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗУБРИЦЬКИЙ Іван Борисович, 1908 р. народження, с. Лозоватка Грушівського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Черкаси. Робітник заводу. Заарештований 13.04.1931 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.07.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗУБРОВСЬКА Ірина Герасимівна, 1883 р. народження, с. Струкове Херсонського району, українка, із селян, неписьменна. Проживала на х. Соколове Братського району. Кухарка радгоспу «Радбуд» Червонопусташанської сільради. Заарештована 19.10.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.01.1931 р. засуджена до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована 18.04.1989 р.

ЗУБЧЕВСЬКИЙ Кирило Дем'янович, 1887 року народження, с. Велика Мечетня Кривоозерського району, українець, безпартійний, із селян. Проживав Велика Мечетня Кривоозерського району. Одноосібник. Заарештований 25.02.1931 р. Кривоозерським районним відділом ДПУ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 27.04.1931 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 14 грудня 1989 р.

ЗУБЧЕНКО Федір Семенович, 1875 р. народження, с. Селезньове Одеської області, дані про національність відсутні, із селян, малоосвічений. Проживав у Вознесенському районі. Робітник колгоспу. Заарештований 12.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 30.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗУДЕРМАН Корній Корнійович, 1908 р. народження, с. Широке Запорізької області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Сафонівка Володимирівського району Миколаївського області. Вчитель німецької мови. Заарештований 01.07.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду 25.10.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ЗУЄВ Яків Іванович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, українець, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу «Дормашина». Заарештований 29.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ЗУЄНКО Федір Єфимович, 1917 р. народження, с. Золота Балка Нововоронцовського району Херсонської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.03.1948 р. Постановою слідчого відділу УМДБ Миколаївської області від 12.06.1948 р. справу припинено, з-під варти звільнений. Реабілітований 17.05.1991 р.

ЗУЛЛАС Георгій Герасимович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, грек, із службовців, освіта середня, проживав у м. Миколаєві. Старший бухгалтер в будівельній організації. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1974 р.

ЗУЛЛАС Микола Герасимович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, грек, із службовців, освічений, проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ЗЮБРИЦЬКИЙ Андрій Афіногенович, 1902 р. народження, с. Гвоздівка Любашівського

району Одеської області, українець, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Агроном-плановик Миколаївського міського земельного управління. Заарештований 04.12.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 05.07.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ЗЮЗЬКІН Ілля Дмитрович, 1898 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 08.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 03.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ЗЮРІН Григорій Наумович, 1889 р. народження, с. Ольгівка Орловської області, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Свято-Троїцьке Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 15.01.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

І

ІБЕЛЬ Катерина Петрівна, 1936 р. народження, с. Веселе Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІБЕЛЬ Лізавета Петрівна, 1926 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІБЕЛЬ Петро Петрович, 1933 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНЕНКО Василь Іванович, 1897 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Головний бухгалтер інструментально-тракторного заводу. Заарештований 30.04.1935 р. Вироком Одеського обласного суду від 07.02.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ІВАНЕНКО Іван Степанович, 1906 р. народження, х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНЕНКО Кіндрат Степанович, 1895 р. народження, х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Привільнянський Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНЕНКО Лука Григорович, 1896 р. народження, с. Камка Каменського району Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Весняна Квітка Широколанівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.03.1946 р. Постановою Миколаївської обласної прокуратури від 12.07.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ІВАНЕНКО Микита Макарович, 1900 р. народження, х. Бузький Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян,

малоосвічений. Проживав на х. Бузький Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНЕНКО Микола Петрович, 1918 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг. Червоноармієць. Заарештований 30.09.1942 р. Вироком Військового трибуналу від 21.10.1942 р. засуджений 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНЕНКО Микола Якович, 1907 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Без певних занять. Заарештований 20.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.04.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНЕНКО Тимофій Амвросійович, 1898 року народження, м. Первомайськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Коваль у колгоспі. Заарештований 15.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНЕНКО Федір Савович, 1899 р. народження, с. Касперівка Новоодеського району Одеської області, молдаванин, із селян, освічений, проживав у с. Спиридонівка Новоодеського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 16.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 07.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНЕЦЬ Віктор Олександрович, 1924 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 05.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу від 25.03.1946 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ІВАНЕЦЬ Григорій Мойсейович, 1885 р. народження, с. Висунськ Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лепетиха Кавказької сільської ради. Голова сільськогосподарської артілі «Трудовик». Заарештований 25.10.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 15.02.1931 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 16.05.1990 року.

ІВАНЕЦЬ Микола Євгенович, 1926 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Червона Долина Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 29.11.1949 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 31.12.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 02.02.1955 року міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборах Карагандинської області. Звільнений з ув'язнення 03.03.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ІВАНЕЦЬ Михайло Семенович, 1912 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кобзарка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.04.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 18.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІВАНЕЦЬ Павло Якович, 1897 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Чоботар. Заарештований 22.11.1937 р. Засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата засудження невідома. Покарання відбував в Онегтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНЕЦЬ Семен Купріянович, 1890 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського ра-

йону Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кобзарка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.04.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКДБ Миколаївської області від 18.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІВАНЕЦЬ Федір Ананійович, 1894 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 26.08.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.09.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІВАНИЦЬКИЙ Андрій Васильович, 1894 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня. Хлібороб. Заарештований 24.02.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.09.1931 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНИЦЬКИЙ Лаврентій Іванович, 1893 року народження, с. Очеретня Кривоозерського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 24.02.931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 06.09.1931 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНИЦЬКИЙ Степан Іванович, 1905 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, вища освіта. Проживав у с. Красненьке Кривоозерського району Одеської області. Завідуючий млином. Заарештований 05.06.1944 року. Постановою Кривоозерського районного відділу НКДБ від 10.11.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНИЧ Олександр Володимирович, 1895 року народження, с. Бельбата (Угорщина), угорець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Машиніст на маслозаводі. Заарештований 01.07.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 17.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІВАНИШИН Дмитро Кирилович, 1885 р. народження, с. Байбузівка Кривоозерського району, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Байбузівка Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 04.08.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 05.02.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНІН Федір Антонович, 1889 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідомо, освіта невідома. Проживав у с. Олександрівка. Колгоспник. Заарештований 14.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНІСОВ Михайло Григорович, 1880 року народження, с. Новеньке Курської області (РРФСР), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кумари Первомайського району Одеської області. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 27 січня 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 04.02.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 16 травня 1989 р.

ІВАНОВ Андріян Лукич, 1908 р. народження, м. Воронеж (РРФСР), росіянин, із службовців, освічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Черговий депо на залізничній станції «Снігурівка». Заарештований 29.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 31.10.1945 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою слідчого відділу МДБ Одеської залізниці від 15.11.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІВАНОВ Борис Матвійович, 1907 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Працівник заводу ім. А. Марті. Заарештований 08.01.1938 р. Вироком Військової Колегії Верхо-

вного Суду СРСР від 14.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ІВАНОВ Василь Федорович, 1901 р. народження, м. Москва (РРФСР), росіянин, із робітників, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Вознесенську. Секретар Вознесенського райкому КП(б)У. Заарештований 23.09.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 23.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНОВ Василь Якович, 1887 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Колгоспник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 10.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІВАНОВ Віктор Сергійович, 1887 р. народження, м. Ростов-на-Дону (РРФСР), українець, із селян, освічений. Проживав у с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 12.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНОВ Віталій Іванович, 1886 р. народження, с. Бичек Тираспольського району, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. 25-річчя Жовтня Первомайського району Одеської області. Сторож у радгоспі. Заарештований 29.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ІВАНОВ Георгій Архипович, 1886 р. народження, с. Костянтинівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Костянтинівка Миколаївського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 28.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНОВ Григорій Микитович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Не працював. Заарештований 24.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.09.1944 р. засуджений до 15 років ув’язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Українського округу міра покарання знижена до 10 років ув’язнення у ВТТ. Дата постанови трибуналу невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ІВАНОВ Григорій Пахомович, 1899 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новогригорівка. Колгоспник. Заарештований 26.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

ІВАНОВ Дмитро Гаврилович, 1897 р. народження, с. Новооганове Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новооганове Березнегуватського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.10.1935 р. Вироком Одеського обласного суду від 20.02.1936 р. засуджений до 3 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ІВАНОВ Дмитро Романович, 1882 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Виконроб заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 01.12.1937 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 27.01.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

ІВАНОВ Іван Григорович, 1913 р. народження, с. Новоукраїнка Казанківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар Миколаївської ТЕЦ. Заарештований 28.03.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 16.06.1937 року засуджений до 4 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

ІВАНОВ Іван Леонідович, 1883 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 21.04.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 02.06.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та обмеженням в правах строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНОВ Іван Михайлович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Комірник пекарні №5. Заарештований 11.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.10.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІВАНОВ Іван Пахомович, 1905 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

ІВАНОВ Іван Трохимович, 1872 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малинівка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 07.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 22.02.1930 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНОВ Іван Федорович, 1875 р. народження, м. Миколаїв, українець, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Механік. Місце роботи невідомо. Заарештований 25.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНОВ Іван Федорович, 1917 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець 166-го стрілецького полку. Дата арешту невідома. Вироком Військового трибуналу 55-ї Гвардійської стрілецької дивізії від 12.08.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНОВ Ігор Васильович, 1885 р. народження, с. Кумарі Ананьївського району Одеської області, росіянин, із селян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель школи №21. Заарештований 08.04.1935 року. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 15.09.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНОВ Карл Логвинович, 1894 р. народження, с. Новолазарівка Казанківського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Відомості про останнє місце проживання відсутні. Місце роботи невідомо. Заарештований 07.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНОВ Карпо Агінович, 1894 р. народження, с. Новолазарівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Варварівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 07.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ІВАНОВ Карпо Омелянович, 1882 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 23.12.1932 року. Вироком Арбузинського районного народного суду від 23.03.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІВАНОВ Костянтин Терентійович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Директор українського пересувного драматичного театру. Заарештований 29.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Ми-

колаївської області від 01.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ІВАНОВ Кузьма Михайлович, 1901 р. народження, х. Гороховський Херсонської губернії, росіянин, із селян, освічений, проживав на х. Гороховський Херсонської губернії. Хлібороб. Заарештований 13.06.1920 р. Вироком Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 19.07.1920 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІВАНОВ Леонід Іванович, 1906 р. народження, м. Москва (РРФСР), росіянин, із робітників, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Курсант школи морських льотчиків. Заарештований 26.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 26.06.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНОВ Максим Григорович, 1890 р. народження, с. Бейкуш Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бейкуш Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНОВ Микола Герасимович, 1900 р. народження, с. Кірове Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Комірник. Заарештований 13.11.1936 р. Вироком Спеціальної Колегії Одеського обласного суду від 20.02.1937 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІВАНОВ Микола Дмитрович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер котельного цеху заводу ім. А. Марті. Заарештований 10.08.1944 р. Постановою слідчого відділу НКДБ Миколаївської області від 27.11.1944 р. справу припинено. Відправлений у спеціальний табір НКВС для фільтрації як військовослужбовець. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНОВ Микола Іванович, 1896 р. народження, м. Москва (РРФСР), росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Комендант гуртожитку будівельного тресту. Заарештований 15.08.1937 року. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 30.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

ІВАНОВ Микола Савович, 1901 р. народження, с. Новоукраїнка Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на станції Висоцька Кривоозерського району Одеської області. Робітник. Заарештований 19.04.1935 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 20.06.1935 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНОВ Михайло Іванович, 1906 р. народження, с. Верхній Тилелюй Дрязинського району Воронезької області (РРФСР), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 03.06.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 09.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНОВ Михайло Якович, 1865 р. народження, с. Горохівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Горохівка Снігурівського району Херсонського округу. Одноосібник. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-наймитського активу від 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАНОВ Мусій Романович, 1888 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр склозаводу. Заарештований 11.09.1937 р. По-

становою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНОВ Олексій Кузьмич, 1903 р. народження, с. Новопетрівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян. малоосвічений. Проживав у с. Новотернівка Новобузького району Одеської області. Заарештований 19.12.1932 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНОВ Опанас Андрійович, 1894 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер у бані. Заарештований 22.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНОВ Самсон Денисович, 1887 р. народження, с. Себине Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав у с. Себине. Обліковець у колгоспі. Заарештований 19.06.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 15.03.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ІВАНОВ Сергій Григорович, 1895 р. народження, м. Луга, росіянин, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Старший лікар 44-го стрілецького полку 15-ї стрілецької дивізії. Заарештований 10.03.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 08.06.1931 р. засуджений до виселення у Казахську СРР строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ІВАНОВ Спиридон Андрійович, 1904 р. народження, с. Анчекрак Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Шмідта Очаківського району Миколаївської області. Бухгалтер у радгоспі. Заарештований 08.03.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 10.05.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

ІВАНОВ Федір Костянтинович, 1887 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області. Сторож залізничної станції. Заарештований 07.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував на ст. Тайшет. Західносибірської залізниці. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

ІВАНОВ Федір Миколайович, 1897 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 11.07.1945 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 20.09.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІВАНОВА Ганна Терентіївна, 1905 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Адміністратор обласної філармонії. Заарештована 31.12.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.02.1945 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ІВАНОВА Єфросинія Павлівна, 1897 р. народження, х. Петрівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВАНОВА Марія Іванівна, 1915 р. народження, с. Цареводар Херсонської області, полька, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 06.08.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 01.11.1944 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 14.07.1947 р. строк перебування у ВТТ замінено на заслання у Чернівецький район Новосибірської області.

Знята з обліку спецпоселення 23.10.1953 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

ІВАНОВА Марія Пилипівна, 1925 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області. Працювала неньою. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВАНОВА Наталія Макарівна, 1919 р. народження, с. Анчекрак Очаківського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Анчекрак Очаківського району Миколаївської області. Помічник пекаря у пекарні. Заарештована 01.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 07.05.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ІВАНОВА Софія Георгіївна, 1900 р. народження, м. Очаків, росіянка, із службовців, дані про освіту невідомі. Проживала у м. Миколаєві. Машиністка Миколаївського міського відділення зв'язку. Заарештована 22.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 01.12.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ІВАНОВА-КОНАХ Ганна Петрівна, 1900 року народження, м. Вільюнь (Польща), росіянка, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 11.04.1935 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.10.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ІВАНОВА-СОКОЛОЗУБОВА Зінаїда Костянтинівна, 1891 р. народження, с. Рівне Первомайського району Одеської області, росіянка, із службовців, освіта середня. Проживала у с. Воскресенськ Миколаївського району Одеської області. Вчителька. Заарештована 14.12.1934 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 14.03.1935 року засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ІВАНОВСЬКИЙ Іван Йосипович, 1891 р. народження, м. Ленінград (РРФСР), росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Працівник заводу ім. А. Марті. Заарештований 28.05.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

ІВАНОВСЬКИЙ Микола Іванович, 1896 року народження, м. Рязань (РРФСР), росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 06.11.1933 р. Постановою Колегії ОДПУ від 27.02.1934 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.04.1934 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ІВАНЦОВ Іван Єфремович, 1899 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пересадівка. Хлібороб. Заарештований 04.05.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 28.07.1932 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАНЧЕНКО Іван Аникійович, 1889 р. народження, с. Покровське Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровське Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 08.12.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 22.04.1955 р. міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення. Покарання відбував у Саратовській області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНЧЕНКО Лізавета Антонівна, 1918 р. народження, с. Гольбштадт Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Гольбштадт Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВАНЧУК Микола Петрович, 1913 р. народження, с. Петримани Вінницької області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у колгоспі ім. Леніна Красноперекопського району Кримської області. Тренер кінноспортивної школи. Заарештований 20.03.1953 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 28.04.1953 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВАНЮК Іван Федорович, 1908 р. народження, с. Новопетрівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Тракторист радгоспу «2-а п'ятирічка». Заарештований 21.06.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 01.11.1944 р. засуджений до 5 років ув'язнення у Чорногорському ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІВАНЮК-ГРИЦАЙ Іван Корнійович, 1887 року народження, с. Іваконці Вінницької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кудрявцівка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.10.1937 році. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.10.1937 р. засуджений до розстрілу Страчений 12.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІВАШИН Федір Антонович, 1889 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 10.10.1929 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІВАЩЕНКО Іван Дем'янович, 1890 р. народження, місце проживання невідомо, українець, із селян, освічений. Проживав у Вознесенському районі. Робітник шахти №4. Заарештований 22.11.1931 р. Постановою Вознесенського РВ ДПУ від 16.05.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАЩЕНКО Михайло Семенович, 1889 р. народження, м. Борисоглібськ Тамбовської губернії (РРФСР), росіянин, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Старший інженер заводу ім. А. Марті. Заарештований 24.10.1930 року. Постановою Миколаївського окружного ДПУ від 28.02.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІВАЩЕНКО Олександр Лук'янович, 1897 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 02.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 09.03.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІВАЩЕНКО Семен Опанасович, 1907 р. народження, с. Новобогданівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новобогданівка. Червоноармієць. Заарештований 11.07.1942 р. Вироком Військового трибуналу 56-ї армії від 20.07.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВЕРШИН Федір Сергійович, 1902 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне. Колгоспник. Заарештований 21.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 22.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІВІХ Альвіна Петрівна, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 31.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВІХ Віктор Генріхович, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 07.03.1991 р.

ІВІХ Генріх Генріхович, 1888 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одесь-

кої області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 27.06.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 13.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ІВІХ Генріх Якович, 1904 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Помер 26.01.1950 р. від туберкульозу легень. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІВІХ Ельза Яківна, 1917 р. народження, с. Вормс Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Вормс. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВІХ Емілія Іванівна, 1891 р. народження, с. Вормс Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Вормс Веселинівського району Миколаївської області. Доярка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВІХ Емма Петрівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВІХ Маргарита Яківна, 1887 р. народження, с. Карлсруе Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІВІХ Петро Якович, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІВКОВ Володимир Антонович, 1937 р. народження, с. Пересадівка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Художник заводу залізобетонних виробів №2. Заарештований 22.09.1970 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 18.12.1970 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІВЛЄВ Олександр Кузьмич, 1915 р. народження, с. Яблочне Гремячинського району Воронезької області (РРФСР), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Чоботар-одноосібник. Заарештований 18.06.1944 р. Постановою Особливої наради при КДБ СРСР від 30.11.1946 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ІВОН Іван Дмитрович, 1903 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 22.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 28.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІВЧЕНКО Дмитро Полікарпович, 1900 р. народження, с. Степанівка Ананьївського району Одеської області, українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав на залізничній

станції Вознесенськ. Слюсар Вознесенського залізничного депо. Заарештований 19.06.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітованій в 1956 р.

ІВЧЕНКО Максим Осипович, 1909 р. народження, с. Новогеоргіївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогеоргіївка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 13.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІГНАТЕНКО Андрій Зіновійович, 1909 р. народження, с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області. Член артілі. Заарештований 11.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 25.10.1939 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІГНАТЕНКО Данило Якович, 1905 р. народження, с. Касперівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник бавовноочисного заводу. Заарештований 28.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1037 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІГНАТЕНКО Семен Олексійович, 1887 р. народження, с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Коваль у колгоспі. Заарештований 22.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 30.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1952 р.

ІГНАТОВ Василь Дмитрович, 1931 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.12.1949 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 20.05.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІГНАТЬЄВ Василь Іванович, 1876 р. народження, с. Розальївка (Молдавська АРСР), українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Любомирівка Снігурівського району Одеської області. Священик. Заарештований 30.01.1933 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 09.05.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІГНАТЬЄВ Петро Якович, 1883 р. народження, с. Гандрабура (Молдавська АРСР), молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.01.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 14.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІГНАТЬЄВ Федір Костянтинович, 1908 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 25.09.1941 р. Вироком Військового трибуналу Приморської армії від 12.10.1941 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.10.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1998 р.

ІГНАТЬЄВ Ювеналій Потапович, 1924 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Макіївка Дніпропетровської області. Чорнороб. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІДІ Марія Адамівна, 1920 р. народження, с. Новокатериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новокатериненталь Варварівського району Миколаївської облас-

ті. Працювала у полі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЄНСЕН Віктор Андрійович, 1890 р. народження, м. Петербург (РРФСР), датчанин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Помічник бухгалтера об'єднання «Укркомунводбуд». Заарештований 05.02.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 03.05.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІЖИЦЬКА Клавдія Іванівна, 1889 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Заарештована 15.10.1937 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 11.11.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

ІЖИЦЬКИЙ Микола Йосипович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 08.06.1937 року. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 25.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ІЗААК Абрам Яковлевич, 1910 р. народження, с. Озерівка Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Озерівка Березнегуватського району Миколаївської області. Конюх у колгоспі. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

ІЗААК Іван Іванович, 1936 р. народження, с. Олександфельд Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Олександфельд Володимирівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЗААК Катерина Іванівна, 1934 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

ІЗААК Лізавета Вільгельмівна, 1911 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЗААК Яків Георгардович, 1921 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №8971-с від 18.08.1945 року виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЗБАШ Кирило Костянтинович, 1894 р. народження, с. Сари-Камиш Очаківського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сари-Камиш. Рибак. Місце роботи невідомо. Заарештований 24.02.1931 р. Постановою Очаківським районного відділу ДПУ від 10.07.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІЗБАШ Марія Іванівна, 1924 р. народження, с. Сари-Камиш Очаківського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 06.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 06.03.1945 р. засуджена до 20 ро-

ків ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 22.06.1945 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Красноярському краї. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ІЗБАШ Олексій Прокопович, 1895 р. народження, місце роботи невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Поливальник Первомайського робітничого кооперативу. Заарештований 30.08.1931 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УСРР від 19.01.1932 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.12.1989 р.

ІЗБАШ Петро Васильович, 1900 р. народження, с. Дворянка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дворянка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 31.01.1933 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

ІЗБАШ Феофан Федорович, 1905 р. народження, с. Томенки Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Томенки Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 03.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІЗМАЙЛОВ Іван Володимирович, 1902 р. народження, м. Каунас, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Тернувате Варварівського району Миколаївської області. Електромонтер будівельного тресту №44. Заарештований 17.07.1941 р. Постановою Томського міського відділу НКВС Новосибірської області від 09.06.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІЗЮМОВА Софія Августівна, 1890 р. народження, с. Новостанівка Бобринецького району Кіровоградської області, німкеня, із селян, неосвічена, проживала у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 04.12.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 17.02.1945 р. засуджена до заслання у Сузунський район Новосибірської області строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ІЛІЙ Михайло Миколайович, 1922 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛІЙ Петро Петрович, 1903 р. народження, с. Раштадт Веселинівського району Одеської області, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав на залізничній станції Вознесенськ. Робітник станції «Вознесенськ». Заарештований 29.12.1936 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

ІЛЛІ Аполінія Мартинівна, 1884 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Варвара Венделівна, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Ганна Домініківна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського райо-

ну Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Георгій Йосипович, 1934 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Помер 15.01.1954 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Георгій Пилипович, 1912 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Гіллярус Гіларіонович, 1933 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Елеонора Францівна, 1931 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Ельвіра Гіллярусівна, 1932 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Емілія Антонівна, 1911 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1941 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Захар Пилипович, 1891 р. народження, с. Калистра Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.06.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Іван Михайлович, 1934 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Інокентій Миколайович, 1878 р. народження, с. Гольбштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

ІЛЛІ Йозифіна Гаврилівна, 1911 р. народження, с. Калистра Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Калистра Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселена в Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Йосип Рафаїлович, 1936 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Йосип Томасович, 1901 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Леонід Матвійович, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Лідія Гиллярівна, 1936 р. народження, с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Лізавета Йосипівна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Лізавета Михайлівна, 1903 р. народження, с. Райхенберг Віртебургської області Німечинна, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Лізавета Яківна, 1888 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Людмила Францівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Березівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Березівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Марія Мартинівна, 1909 р. народження, с. Карабиш Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кільшень Тилігуло-Березанського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Матвій Миколайович, 1907 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Ка-

рагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Матильда Геронимівна, 1915 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Матрона Лук'янівна, 1896 р. народження, с. Калистре Ландауського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Калистре Ландауського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Михайло Матвійович, 1934 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр.. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Моніка Миколаївна, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Перпетуда Петрівна, 1897 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Петро Іванович, 1932 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Петро Йосипович, 1903 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 16.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 19.06.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.12.1989р.

ІЛЛІ Петро Миколайович, 1932 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Рафаїл Михайлович, 1908 р. народження, с. Єлизаветівка Миколаївського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Єлизаветівка. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Рафаїл Михайлович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Роза Миколаївна, 1937 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Роза Пилипівна, 1899 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Роза Яківна, 1905 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Флора Михайлівна, 1925 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Маляр. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЛІ Франц Томасович, 1906 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ Яків Кільярович, 1918 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований у 1938 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 03.10.1941 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЛІ-ВАКУЛЕНКО Ніна Захарівна, 1926 року народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви МВС СРСР від 03.06.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЛІОПУЛОС Леонід Анастасійович, 1900 року народження, м. Мармар (Греція), грек, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник контори «Міськжитлобуд». Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ІЛЮШИНА Ганна Андріївна, 1931 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЮШИНА Емілія Андріївна, 1923 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЮШИНА Катерина Андріївна, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неос-

вічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЮШИНА Павлина Денисівна, 1894 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІЛЮЩЕНКО Петро Дмитрович, 1923 р. народження, х. Виноградний Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Виноградний Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.04.1944 р. Постановою Доманівського районного відділу НКВС від 26.06.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІЛЬЇН Андрій Фадейович, 1891 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян. освіта середня. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 01.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ІЛЬЇН Іван Севастянович, 1891 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Помічник обліковця. Заарештований 26.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІЛЬЇН Іван Федорович, 1892 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків, освіта, початкова. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 26.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ІЛЬЇН Ігор Сергійович, 1900 р. народження, м. Новоросійськ, росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.07.1938 року Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 31.05.1940 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Після відбуття покарання виселений у Красноярський край. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

ІЛЬЇН Михайло Дорофійович, 1919 р. народження, м. Знам'янка Кіровоградської області, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Учень залізничного технікуму. Заарештований 29.10.1937 р. Постановою слідчого відділу НКВС Одеської залізниці від 01.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІЛЬЇН Павло Артемович, 1908 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків, освіта початкова. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Тракторист колгоспу ім. Фрунзе. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 21.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ІЛЬЇН Савелій Михайлович, 1889 р. народження, с. Вікторівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, болгарин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Перукар. Заарештований 15.07.1938 року. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 17.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІЛЬЇН Тимофій Фадейович, 1904 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із середняків. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володи-

мирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 22.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 21.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ІЛЬЇН Фадей Митрофанович, 1863 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області. Власник господарства. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 21.03.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЛЬЇН Флорентій Кирилович, 1905 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер ремонтно-тракторного заводу. Заарештований 02.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.08.1935 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Помер 01.11.1938 р. Реабілітований у 1989 р.

ІЛЬЇНСЬКИЙ Григорій Іванович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений, проживав у м. Ростові. Червоноармієць. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 18.08.1945 року. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІЛЬЇНСЬКИЙ Олександр Іванович, 1880 року народження, с. Покровське Ярославської губернії (РРФСР), росіянин, із священників, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Лікар. Завідувач санаторію. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 16.05.1938 р. звільнений з під варти. В жовтні 1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІЛЬЇЧЕВ Петро Петрович, 1897 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник. Місце роботи невідомо. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІЛЬНИЦЬКИЙ Максим Іванович, 1880 р. народження, с. Лебедченка Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Комендант гуртожитку заводу ім. А. Марті. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 15.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1970 р.

ІЛЬЧЕНКО Гаврило Іванович, 1885 р. народження, с. Шевченкове Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.11.1945 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 08.12.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІЛЬЧЕНКО Георгій Антонович, 1882 р. народження, м. Ізмаїл (Бессарабія), українець, із службовців. Проживав у м. Миколаєві. Меліоратор. Заарештований 22.08.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІЛЬЧЕНКО Павло Григорович, 1883 р. народження, м. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Пархомівка Володимирівського району Миколаївської області. Коваль колгоспу «Перемога». Заарештований 06.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 09.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІЛЬЧИКЕС Володимир Тимофійович, 1909 року народження, с. Варварівка Варварівського району Одеської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник технологічної секції заводу ім. А. Марті. Заарештований 25.04.1937 року. Вироком Миколаївського обласного суду засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Дата засудження невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

ІЛЬЧИКЕС Захар Аронович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта

початкова. Проживав у м. Миколаєві. Касир залізничної станції «Миколаїв». Заарештований 05.03.1936 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 09.06.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІЛЬЧУК Тимофій Андрійович, 1922 р. народження, х. Новорохманів Шумського району Тернопільської області, українець, із селян, освічений. Тимчасово мешкав у м. Миколаєві. Диякон в церкві. Заарештований 06.08.1944 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 21.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 році.

ІЛЬЮК Сергій Миколайович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Старший конструктор заводу ім. А. Марті. Заарештований 16.07.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 15.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІЛЬЯШЕНКО Микола Андрійович, 1894 р. народження, с. Калинівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.06.1928 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 11.05.1929 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІМЕЛЬ Іван Іванович, 1928 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, середнє. Проживав у с. Волкове Мостівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІМЕЛЬ Іван Ліператусович, 1923 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР від 31.09.1941 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІМЕЛЬ Йосип Іванович, 1936 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Волкове Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІМЕЛЬ Рохус Йосипович, 1914 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Суха Балка Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Робітник в радгоспі. Заарештований 31.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

ІММЕЛЯ Маркус Йосипович, 1912 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суха Балка Доманівського району Одеської області. Робітник радгоспу. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

ІММЕЛЬ Алоїзій Францович, 1900 р. народження, с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу. Хлібороб. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 26.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІММЕЛЬ Антон Рафаїлович, 1907 р. народження, с. Шенфельд Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Пожежник. Заарештований 21.11.1933 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.02.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІММЕЛЬ Артур Іванович, 1931 р. народження, с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІММЕЛЬ Іван Матвійович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.09.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІММЕЛЬ Йосип Петрович, 1882 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суха Балка Мостівського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 30.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІММЕЛЬ Моніка Йосипівна, 1899 р. народження, с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шенфельд Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІММЕЛЬ Рафаїл Феліксович, 1915 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району, колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Башкирську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІММЕЛЬ Роза Георгіївна, 1907 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІММЕЛЬ Роза Рафаїлівна, 1915 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІММЕЛЬ Франц Пилипович, 1901 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1974 р.

ІММЕЛЬ Християн Францович, 1897 р. народження, с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шенфельд Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Трійкою при Колегії ДПУ УСРР від 26.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІММЕЛЬ Яків Сидорович, 1914 р. народження, с. Кринички Миколаївського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Миколаївського району. Колгоспник. Заарештований 24.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 13.05.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІММЕЛЬ-ПРЕЙС Ірина Оскарівна, 1930 р. народження, с. Волкове Березівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Високопілля Великоолександрівського району Миколаївської області. Навчалась у школі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Знята з обліку спецпоселення 17.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІММЕР Анатолій Олександрович, 1910 р. народження, м. Сімферополь, українець, із службовців, освіта середня, проживав в с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Завідуючий ощадною касою. Заарештований 23.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 02.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ІНДИЧЕНКО Михайло Миколайович, 1901 року народження, с. Божедарівка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Учень Братської педагогічної школи. Заарештований 15.06.1938 року Вироком Одеського обласного суду від 23.04.1939 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ІНЗБУРГ Ісак Самойлович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Старший диспетчер Миколаївського морського порту. Заарештований 01.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.09.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

ІНЗЕР Йосип Францович, 1915 р. народження, с. Гольбштадт Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Гольбштадт Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Кемеровську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІНОЗЕМЦЕВ Кузьма Опанасович, 1891 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Помічник бухгалтера. Заарештований 16.02.1937 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 28.03.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІНТИЛОВ Тимофій Іванович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу ім. А. Марті. Заарештований 16.11.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 07.01.1937 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІНФОРТУНІО Антоніо Інотович, 1887 р. народження, м. Мессіна (Італія), італієць, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Пенсіонер. Заарештований 04.05.1935 року. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу від 21.10.1935 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 25.12.1935 р. міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

ІНФОРТУНІО Ганна Ісаківна, 1898 р. народження, м. Вознесенськ, єврейка, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 08.05.1935 року. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу від 21.10.1935 року засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

ІОБЕ Георгій Францович, 1923 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОБЕ Іда Францівна, 1927 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Бе-

резанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОБЕ Климентій Іванович, 1898 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, середня освіта. Проживав у с. Нечаяне Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель у школі. Заарештований 15.03.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 21.05.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

ІОБЕ Микола Ілліч, 1896 р. народження, м. Кишинів, молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Слюсар. Заарештований 17.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

ІОБЕ Текля Валентинівна, 1921 р. народження, с. Айгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОБЕ Франц Іванович, 1893 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта незакінчена середня. Проживав у с. Блюменфельд. Вчитель у школі. Заарештований 22.11.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1960 р.

ІОВЕНКО Володимир Тихонович, 1906 р. народження, с. Олександрівка Білозірського району Херсонської області, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Робітник військової частини. Заарештований. Дата невідома. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 10.02.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІОДЕЛІС (ЗАЙФЕРТ) *Лілія Іванівна*, 1924 року народження, м. Миколаїв, латишка, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Авустусбург (Німеччина). Бухгалтер у фірмі «Теодор Котгоф». Заарештована 27.11.1947 року. Вироком Військового трибуналу Радянської військової адміністрації засуджена до 25 років позбавлення свободи та конфіскації майна. Постановою Колегії Верховного Суду СРСР від 04.08.1954 р. вирок замінено до 7 років позбавлення волі. Покарання відбувала у Сибірському ВТТ м. Маринінська. Звільнена 24.09.1954 р. Після звільнення проживала у м. Казані. Реабілітована у 1970 р.

ІОДЕЛІС Марія Христофорівна, 1901 р. народження, м. Рига (Латвія), німкеня, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Кухар в їдальні. Заарештована 21.11.1947 року. Вироком Військового трибуналу від 13.02.1948 року засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбувала в Сибіртабі НКВС СРСР. Постановою Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 04.08.1954 р. строк покарання зменшено до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1970 р.

ІОНАС (КАДЗАКОВА) Ольга Іванівна, 1920 року народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Адам Францович, 1895 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Великовелідарівка. Домогосподар. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Ганна Іванівна, 1937 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Ганна Михайлівна, 1896 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Генріх Іванович, 1891 р. народження, с. Каркус (Естонія), естонець, із селян, член ВКП(б), малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий міським комунальним відділом. Заарештований 28.10.1938 р. Постановою слідчого відділу УНКВС Миколаївської області від 25.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІОНАС Геронім Християнович, 1884 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Карла Лібкнехта Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Коваль. Місце роботи невідомо. Заарештований 03.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

ІОНАС Григорій Флориянович, 1910 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шенфельд Братського району. Чорнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Емілія Пилипівна, 1911 р. народження, с. Широкий Лан Широколанівського району Миколаївської області, німкеня, із робітників, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця Миколаївського шляхового відділу. Заарештована 25.03.1950 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 10.06.1950 року. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 31.01.1956 року. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ІОНАС Євгенія Іванівна, 1914 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Велідарівка Єланецького району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Іван Адамович, 1924 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.05.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Іван Григорович, 1935 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання та останнє місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Іван Іванович, 1931 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Навчався у школі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Катерина Петрівна, 1889 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 році. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 20.05.1938 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

ІОНАС Катерина Флоріанівна, 1937 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Померла 05.04.1954 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Леонід Рафаїлович, 1912 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Іванівському районі Ворошиловградської області. Шахтар. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР від 22.09.1941 р. виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Маргарита Іванівна, 1911 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Штамнєлот Братського району Одеської області. Чорноробка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Марія Григорівна, 1937 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Марія Михайлівна, 1882 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Михайло Іванович, 1934 р. народження, с. Шенфельд Братського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шенфельд Братського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Ніна Захарівна, 1912 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1932 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 01.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Рафаїл Матвійович, 1899 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Великовелідарівка. Обліковець у колгоспі. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІОНАС Роза Томасівна, 1938 р. народження, с. Нова Ляля Свердловської (РРФСР) області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Карпінськ Свердловської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1954 р. На підставі директиви МДБ та Прокуратури СРСР №00913/277-сс від 27.12.1951 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 24.03.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Теодор Карлович, 1916 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Працівник сіль-

ського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений в Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОНАС Томас Францович, 1926 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав в Іванівському районі Ворошиловградської області. Не працював. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОНАС Устина Іванівна, 1896 р. народження, с. Великовелідарівка Єланецького району, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Великовелідарівка Єланецького району. Домогосподарка. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 31.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС Флоріан Іванович, 1877 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений, проживав на х. Шенфельд Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 12.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.03.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІОНАС Флоріан Лаврентійович, 1888 р. народження, с. Велідарівка Єланецького району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож школи №22. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1979 р.

ІОНАС Християн Матвійович, 1890 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кам'янувате Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

ІОНАС Ян Індрикович, 1896 р. народження, Курляндська губернія (Латвія), латиш, із службовців, освіта неповна середня. Проживав у м. Очакові. Перший секретар Очаківського райкому КП(б)У. Заарештований 04.01.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

ІОНАС-КАДЗАКОВА Ольга Іванівна, 1920 року народження, с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Великовелідарівка. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОНАС-МЕСМЕР Роза Миколаївна, 1931 року народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОНЕСКО Костянтин Олександрович, 1893 року народження, м. Браїлов (Румунія), румун, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник на залізниці. Заарештований 07.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 01.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

ІОНІС Християн Матвійович, 1890 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кам'янувате Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОПШКЕ Олександр Мартинович, 1901 р. народження, с. Тополівка Чернігівської області, латиш, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську. Директор Первомайської гідроелектростанції. Заарештований 02.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР засуджений до розстрілу. Страчений 15.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований 02.08.1960 р.

ІОРДАН Агнеса Геронимівна, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОРДАН Геронім Леонардович, 1886 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Помер 06.01.1950р. від туберкульозу легень. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОРДАН Емілія Георгіївна, 1918 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОРДАН Євген Феліксович, 1916 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 11.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

ІОРДАН Іван Геронимович, 1916 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОРДАН Іда Францівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОРДАН Петро Францович, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОРДАН Роза Геронимівна, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОРДАН Франц Павлович, 1884 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 26.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОРДАН Юліана Іванівна, 1892 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Прожи-

вала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОРДАНОВ Микита Іванович, 1901 р. народження, с. Пересадівка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нове Життя Жовтневого району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.09.1945 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 12.12.1945 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Верховного Суду СРСР від 19.06.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОРДАН-ШТОЛЛЕР Ліфа Петрівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОФФЕ Іван Йосипович, 1907 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Одесі. Червоноармієць. Заарештований у 1942 році На підставі директиви МДБ СРСР №00913/277-сс від 27.12.1951 року. виселений у Молотовську область. Помер 15.09.1954 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Аделя Олександрівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Адольф Георгійович, 1926 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1931 року. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Айгенус Якович, 1932 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Антон Леонтійович, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Берта Павлівна, 1892 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Одеської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Варвара Георгіївна, 1905 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Віктор Георгійович, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1931 році.

На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Георгій Георгійович, 1922 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселений в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Георгій Йосипович, 1902 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Бригадир в колгоспі. Заарештований у 1931 р. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Гертруда Георгіївна, 1895 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1931 р. На підставі директиви МВС СРСР від 22.11.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Гільда Леонтіївна, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Емма Георгіївна, 1921 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Євгенія Еммануїлівна, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Іван Сафронович, 1926 р. народження, с. Михайлівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР № 9871-с від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Кемеровську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Йозифіна Пилипівна, 1881 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Безробітна Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Чкаловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Йосип Львович, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Катерина Георгіївна, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варва-

рівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Катерина Леонтіївна, 1926 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання та місце роботи невідомі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Лев Степанович, 1897 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Одеської області. Касир в ощадкасі. Заарештований 29.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 30.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1961 р.

ІОХІМ Леокардія Михайлівна, 1887 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Померла 06.03.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Лідія Георгіївна, 1924 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Лізавета Яківна, 1936 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Людмила Петрівна, 1901 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Магдалена Францівна, 1897 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Працівник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви МВС від 22.11.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Маргарита Рагузівна, 1901 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Марія Йосипівна, 1907 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Марія Яківна, 1934 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви

НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Михайло Георгійович, 1908 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Помічник механіка маслозаводу. Заарештований 12.05.1938 року. Вироком Одеського обласного суду від 09.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Олександр Георгійович, 1909 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. В'язень. Заарештований вдруге 15.11.1938 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 20.02.1939 р засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІОХІМ Павлина Георгіївна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Павлина Йосипівна, 1913 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Павлина Леонтіївна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Перпетуда Мартинівна, 1895 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шейнгоф Братського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Петро Севастянович, 1930 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений в Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Рафаїл Готфріхдович, 1917 р. народження, с. Бєзобразівка Пєшковського району Кустанайської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Монтер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Рафаїл Миколайович, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Рафаїл Софронович, 1918 р. народження, с. Михайлівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Моторист. Заарештований у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ Регіна Іванівна, 1886 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Кіровську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Роза Севастянівна, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Одеської області. Не працювала. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Роза Францівна, 1916 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Тетяна Василівна, 1921 р. народження, с. Новоселівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новоселівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Федір Йосипович, 1894 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, середнє. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1931 р. На підставі директиви МВС від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Флора Францівна, 1920 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Франциска Іванівна, 1892 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Франя Севастянівна, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена в Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІОХІМ Цецілія Леонтіївна, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена в Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

ІОХІМ Яків Петрович, 1906 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений

в Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

ІОХІМ-ВАЙЛЕР Роза Іванівна, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Останнє місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІРИЧ Никифор Олексійович, 1897 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, член ВКП(б), середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Агроном морського порту. Заарештований 22.03.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 02.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

ІСАЄВ Іван Данилович, 1926 р. народження, с. Романо-Булгакове Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Романо-Булгакове Снігурівського району Миколаївської області. Робітник Галаганівської контори «Заготзерно». Заарештований 01.11.1950 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 20.12.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу від 15.03.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у таборах м. Караганди. Звільнений з ув'язнення 02.04.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

ІСАЄВ Павло Якимович, 1902 р. народження, с. Григорівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Григорівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 28.08.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

ІСАЙКО Микита Федорович, 1900 р. народження, с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бурилове. Колгоспник. Заарештований 24.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 20.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІСАКОВ Захар Лаврентійович, 1893 р. народження, с. Молдавка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську Доманівського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 20.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджено до розстрілу. Страчений 18.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

ІСАКОВ Іван Пилипович, 1902 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 15.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІСАКОВ Ілля Васильович, 1900 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 29.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІСАКОВ Степан Федорович, 1862 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІСАКОВ Федір Степанович, 1895 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу, росіянин, із селян,

малоосвічений. Проживав у с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 11.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІСАКОВ Яків Васильович, 1886 р. народження, с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Воскресенське Миколаївського району Миколаївського округу. Колгоспник. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 29.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІСАЧЕНКО Павло Онуфрійович, 1876 р. народження, с. Кумарі Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Кумарі Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник у колгоспі. Заарештований 07.07.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 08.04.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

ІСАЧЕНКО Спиридон Гаврилович, 1887 р. народження, с. Кумарі Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кумарі Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.07.1938 р. Постановою Одеського обласного суду від 08.04.1939 р. виправданий. Звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІСАЧЕНКО Хома Якович, 1901 р. народження, Калінінська область, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Секретар райкому. Заарештований 03.08.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 28.09.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

ІСТРАТОВ Степан Захарович, 1908 р. народження, с. Надєждівка Братського району Одеської області, росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Надєждівка. Червоноармієць. Заарештований 06.03.1942 р. Вироком Військового трибуналу від 13.02.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

ІХМУНД *Лідія Давидівна*, 1905 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Строк виселення невідомий. Знята з обліку спец поселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

ІШКОВ Трохим Галактіонович, 1892 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоолександрівка Єланецького району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 12.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчого відділу УНКВС Одеської області від 19.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

ІЩЕНКО Григорій Харитонович, 1890 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 30.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

ІЩЕНКО *Леонтій Гаврилович*, 1882 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Новобузького району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 06.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер 22.11.1938 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

ІЩИК Семен Пантелійович, 1900 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новочуднове Володимирівського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 05.02.1929

року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УСРР від 05.071929 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

К

КАБ Іван Якович, 1920 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАБ Отьмар Рафаїлович, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАБ Фріда Рафаїлівна, 1935 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАБАКОВ Микола Борисович, 1900 р. народження, с. Покровське Херсонської області, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Викладач. Заарештований 29.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу Чорноморського басейну від 15.01.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КАБАНЕЦЬ Григорій Петрович, 1914 р. народження, с. Крути Чернігівської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Новопавлівка Великоврадіївського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 07.08.1941 року. Постановою Особливого відділу при другому прикордонному загоні НКВС СРСР від 07.08.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАБАНЧЕНКО Микита Іванович, 1888 р. народження, с. Козацьке Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Агроном. Заарештований 07.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КАБАНЮК Макар Омелянович, 1904 р. народження, с. Station Станіславчик Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сметана Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.03.1946 р. Вироком Військового трибуналу 18.07.1946 р. справу припинено. Звільнений 24.07.1946 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАБАНЮК Фома Овсійович, 1977 р. народження, с. Стисюки (Польща), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Очакові. Листоноша. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 21.02.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАБЛУК Григорій Пилипович, 1895 р. народження, с. Бурилове Вінницької області, українець, селянин, відомості про освіту відсутні. Проживав у с. Бурилове Вінницької області. Заарештований 25.12.1932 р. Кривоозерським районним відділом ДПУ УРСР. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 11.01.1933 р. виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 1989 р.

КАВАЦЕНКО Карпо Кузьмич, 1892 р. народження, с. Тінко Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вільне

Запоріжжя Новобузького району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 04.01.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 14.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАВЕРНИЙ Іван Данилович, 1886 р. народження, с. Воєводське Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Воєводське Благодатнівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.08.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАВЕЦЬКИЙ Альфонс Едуардович, 1905 року народження, с. Киселівка Снігурівського району Херсонського округу, поляк, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Херсонського округу. Дата арешту невідома. Загальною нарадою бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАВНАДСЬКИЙ Шльома Срулевич, 1903 року народження, с. Велика Сейдеменуха Снігурівського району Херсонського округу, єврей, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Сейдеменуха Снігурівського району. Хлібороб. Заарештований 03.12.1925 р. Прокурором Херсонського округу 18.02.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАВЧУК Ничипір Фокович, 1896 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Первомайське Новобузького району. Член артілі. Заарештований 11.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАГАНАБА Іван Пилипович, 1900 р. народження, с. Казанка Казанківського Району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 14.07.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 2.10.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КАДАНЕР Любов Наумівна, 1910 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Учениця. Заарештована 15.04.1927 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 09.11.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КАДАЦЬКА Ганна Корніївна, 1920 р. народження, м. Кіровоград, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо Заарештована 20.04.1944 року. Постановою відділу НКДБ 3-Українського фронту від 05.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КАДЯН Микола Костянтинович, 1924 р. народження, с. Свято-Троїцьке Миколаївського району Миколаївської області, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 23.06.1941 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.06.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАЄРЛЕБЕР Амалія Андріївна, 1914 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Красноярський край. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЄРЛЕБЕР Амалія Іванівна, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЄРЛЕБЕР Георгій Георгійович, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району

Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований 13.01.1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЄРЛЕБЕР Емілія Василівна, 1900 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЄРЛЕБЕР Каспер Георгійович, 1932 р. народження, с. Нойфельд Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нойфельд Веселинівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Помер 30.10.1954 р. Реабілітований у 1991 р.

КАЄРЛЕБЕР Катерина Михайлівна, 1885 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Красноярський край. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЄРЛЕБЕР Матильда Яківна, 1906 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЗАНЖІ Іван Степанович, 1884 р. народження, місце народження невідомо, болгарин, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЗАНЖІ Петро Софронович, 1875 р. народження, с. Кабурга Очаківського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Кабурга Очаківського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 1.06.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 14.07.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення в концтаборі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЗАНЛІ Петро Васильович, 1887 р. народження, с. Кабурга Очаківського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кабурга Очаківського району. Колгоспник. Заарештований 26.02.1931 р. Очаківським районним відділом ДПУ від 23.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАЗАНЛИЧ Петро Петрович, 1903 р. народження, с. Кабурга Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Кабурга Очаківського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЗАННІКОВА Харитина Арсентіївна, 1902 р. народження, с. Лоцкине Володимирівського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Лоцкине Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 05.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.04.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КАЗАРЕЦЬКИЙ Дмитро Петрович, 1882 р. народження м. Голосків, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Мельник. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою

Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Постановою УНКВС УРСР Миколаївської області від 13.03.1939 р. справу припинено 25.04.1939 р. з-під арешту звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАЗАЦЬКИЙ Олександр Мойсейович, 1903 р. народження, м. Київ, єврей, із службовців, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Старший інспектор райспоживспілки. Заарештований 1.04.1938 р. Постановою Прокуратури Миколаївської області від 04.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАЗАЧЕНКО Антон Никифорович, 1899 р. народження, с. Новомихайлівка Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомихайлівка Миколаївської області. Завідуючий господарством. Заарештований 21.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАЗИМИР Григорій Васильович, 1892 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Виноградний Яр Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.08.1937 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 06.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Архангельськтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

КАЗИМИРІВ Петро Федорович, 1912 р. народження, с. Новопавлівка Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЗМИРЮК Мотрона Іванівна, 1898 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Миколаївської області, українка, із робітників, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Чергова у гуртожитку заводу ім. 61 комунара. Заарештована 15.10.1937 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КАЗЮБЕНКО Петро Якимович, 1880 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську Одеської області. Тесляр. Заарештований 23.08.1937 року. Первомайським РВ НКВС 01.09.1937 р. Постановою засідання Трійки при УНКВС Одеської області засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАІС-ШПРУНГ Текля Данилівна, 1871 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утримані доньки. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Померла 22.04.1949 р. Реабілітована у 1991 р.

КАЇНОВ Дмитро Григорович, 1903 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області. Голова сільського споживчого товариства. Заарештований 17.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КАЇС Роза Карлівна, 1931 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02. 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЗЕР Адам Адамович, 1932 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181

від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙЗЕР Валентин Леонтійович, 1898 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Вероніка Іванівна, 1895 р. народження, с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Ганна Йосипівна, 1936 р. народження, с. Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Ганна Павлівна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із робітників, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця їдальні. Заарештована 05.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.05.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЗЕР Емілія Антонівна, 1919 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЗЕР Емілія Пилипівна, 1928 р. народження, с. Айнгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Айнгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Емілія Фридалинівна, 1918 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Кіровську область. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЗЕР Іван Адамович, 1937, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙЗЕР Йоганна Антонівна, 1910 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Йосип Йосипович, 1926 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. За-

арештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 30.04.1946 р. виселений на 6 років у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 17.04.1991 р.

КАЙЗЕР Йосип Якович, 1896 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 12.08.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 2.11.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАЙЗЕР Катерина Климентівна, 1926 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло- Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Сталінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЗЕР Катерина Леонгардівна, 1892 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Катерина Максимівна, 1893 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Михайло Йосипович, 1935 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утримання батьків. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙЗЕР Олександр Іванович, 1903 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КАЙЗЕР Опанас Християнович, 1890 р. народження, с. Граціанівка Ананьївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Заготівельник. Заарештований 15.07.1938 р. Очаківським районним відділом НКВС 26.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАЙЗЕР Павлина Францівна, 1915 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЗЕР Роза Валентинівна, 1935 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Роза Маркусівна, 1922 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської об-

ласті. Різноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Франц Валентинович, 1933 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Учень. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЗЕР Яків Йосипович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙЗЕР (ДІЛЬМАН) Павлина Пилипівна, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЛЕБЕР Едмон Петрович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙЛЕБЕР Іван Генріхович, 1888 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 15.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАЙЛЕБЕР Петро Генріхович, 1887 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області , німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЛЕБЕР Фріда Петрівна, 1926 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЛЕБЕР Фрідріх Петрович, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙЛІБЕР Христина Фрідріхівна, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЛЬ Єлизавета Матвіївна, 1927 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена

у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЛЬ Йосип Матвійович, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЛЬ Марія Матвіївна, 1926 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙЛЬ Онисія Станіславівна, 1892 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙЛЬ Христина Максимівна, 1897 р. народження с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЙС Маргарита Михайлівна, 1909 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЙХЕР Ервін Йосипович, 1937 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утримання батьків. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЙХЕР Матильда Казимирівна, 1903 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАЛАБАН Лаврентій Савелійович, 1885 р. народження, с. Леніне Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Леніне Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.08.1949 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 31.12.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАЛАМАНИЧ Гнат Артемович, 1888 р. народження, с. Велике Карабчієве Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Червоний Поділ Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.06.1948 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 18.08.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЛАМНИК Андрій Матвійович, 1885 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 20.09.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 23.10.1932 р. Засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома Реабілітований 1991 р.

КАЛАМУРЗА Олександр Петрович, 1911 р. народження, с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області. Голова колгоспу. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 01.06.1938 р. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

КАЛАЧОВ Василь Павлович, 1902 р. народження с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 23.10.1942 року. Вироком Військового трибуналу 62-ї армії 24.12.1942 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАЛАШНИК Андрій Матвійович, 1885 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 20.09.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 23.10.1932 р. Засуджений до ув'язнення в концтабір строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЛАШНИКОВ Павло Трохимович, 1924 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Студент. Заарештований 24.06.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 14.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженнях в правах на 5 років та конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 17.05.1955 р. покарання зменшено до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Печортабі МВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЛАШНИКОВ Степан Григорович, 1888 року народження, м. Берислав, росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 16.07.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 21.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАЛАШНИКОВ Юхим Олександрович, 1893 р. народження, с. Архангельське Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Новоодеського району Миколаївської області. Агроном. Заарештований 17.06.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області від 14.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАЛЕНИК Семен Петрович, 1914 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 21.01.1944 р. Вироком Військового трибуналу від 24.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 році.

КАЛЕНКОВ Василь Овер'янович, 1888 р. народження, с. Санявка Харківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на залізничній станції Мартинівка Харківського району Одеської області. Стрілочник. Заарештований 20.12.1932 р. Постановою відділу ДПУ Одеської залізниці від 19.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАЛЕНЮК Климентій Семенович, 1881 р. народження, с. Бабичеве Гродненської області (Білорусь), поляк, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Водопровідник. Заарештований 29.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАЛЕТЧЕНКО Антип Фролович, 1884 р. народження, с. Володимирівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка. Казанківського району Миколаївської області Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення. Звільнений у 1943 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КАЛЕЧЕНКО Олександр Дем'янович, 1918 року народження, с. Володимирівка Казанківського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Студент. Заарештований 27.05.1937 р. Військовим трибуналом військової частини №4341 від 13.03.1938 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Покарання відбував у м. Молотовську. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

КАЛИНА Феоктист Онисимович, 1896 р. народження, с. Романівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Романівка Снігурівського району.Селянин. Дата арешту невідома. Загальною нарадою бідняцько-батрацького активу постановою 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЛИНКА Аврід Іванович, 1900 р. народження, с. Ліпна Вітебської області (Білорусь), латиш, із селян, освіта вища. Проживав у радгоспі «Червоний Прапор» Снігурівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 18.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 р. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

КАЛИНСЬКИЙ Дмитро Казимирович, 1872 року народження, с. Болгарка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із міщан, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Великоврадіївського району Одеської області. Сторож. Заарештований 16.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Реабілітований 31.12.1991 р. Місце поховання невідомо.

КАЛИНСЬКИЙ Петро Георгійович, 1903 року народження, с. Митки Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Іванівка Великоврадіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 09.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.04.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАЛИТА Василь Сидорович, 1870 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Костянтинівка. Член артілі. Заарештований 15.02.1938 р. Помер у лікарні м. Одеси 27.03.1938 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЛИЦЕВ Георгій Іванович, 1893 р. народження, с. Остриця (Болгарія), болгарин, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.02.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 02.06.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАЛІМБАХ Емма Іванівна, 1929 р. народження, с. Клікстальь Тираспольського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 1991 р.

КАЛІМБАХ Кароліна Фрідріхівна, 1893 р. народження, с. Кассель Розанівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 1991 р.

КАЛІНІН Іван Павлович, 1910 р. народження, с. Шестерне Дніпропетровської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кочубіївка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою Фріц-Гекктівського РВ НКВС від 18.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома Реабілітований у 1996 р.

КАЛІНІН Микола Володимирович, 1903 р. народження, м. Київ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Начальник обласного управління зв'язку. Зааре-

тований 17.06.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 15.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАЛІНІЧЕНКО Василь Фокович, 1913 р. народження, с. Журженці Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ясна Поляна Братського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 9.05.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАЛІНІЧЕНКО Євдоким Фомич, 1880 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.05.1937 року Постановою Привільнянського районного відділу НКВС від 20.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАЛІНІЧЕНКО Павло Іванович, 1891 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 15.04.1937 р. Одеським обласним судом від 26.08.1937 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАЛІНІЧЕНКО Яків Тихонович, 1888 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 27.11.1937 р. Постановою Трійки при НКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 році. Місце поховання невідомо.

КАЛІНІЧЕНКО Яків Тихонович, 1888 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Привільне. Вчитель. Заарештований 28.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1957 р.

КАЛІНСЬКИЙ Іван Іванович, 1878 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 14.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.03.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАЛКУТІН Олексій Костянтинович, 1902 р. народження, с. Тузли Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тузли Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КАЛКУТІН Яким Григорович, 1873 р. народження, с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 24.07.1929 року. Одеським окружним відділом ДПУ від 25.11.1929 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАЛМИКОВ Петро Володимирович, 1898 року народження, м. Козлов (Росія), росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Заарештований 03.04.1925 р. Постановою Колегії ОДПУ від 10.06.1925 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Колегії ОДПУ від 23.12.1927 р. достроково звільнений. Постановою Колегії ОДПУ від 30.04.1928 р. обмежений в місцях проживання на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЛУГІНА Єлизавета Микитівна, 1906 р. народження, Миколаївська область, місце народження невідомо, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Трикрати Миколаївської області Вознесенського району. Колгоспниця. Заарештована 26.02.1946 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР 06.05.1946 р. засуджена до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КАЛУЖАНСЬКИЙ Григорій Йосипович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із ро-

бітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Матрос. Заарештований 21.12.1946 р. Військовим трибуналом від 11.02.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р

КАЛУЖИНСЬКА Валентина Лукинічна, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Касир. Заарештована 14.02.1946 р. Миколаївським обласним судом від 05.09.1948 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1968 р.

КАЛУЦЬКИЙ Семен Сергійович, 1893 р. народження, с. Малоданилівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малоданилівка. Казанківського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 30.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС по Миколаївській області від 16.01.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАЛЬМАНОВИЧ Михайло Ісайович, 1904 року народження, м. Одеса, єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Лектор. Заарештований 27.05.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 19.07.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАЛЬТ Костянтин Іванович, 1873 р. народження, с. Кандибине Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Кандибине Новоодеського району. Голова колгоспу. Заарештований 17.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 року. Реабілітований у 1991 р.

КАЛЬТЯ Григорій Миколайович, 1880 р. народження, місце народження невідомо, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 01.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАЛЬТЯ Іларіон Іванович, 1888 р. народження, с. Себине Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Себине. Колгоспник. Заарештований 29.08.1937 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 04.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАЛЬТЯ Федір Пилипович, 1909 р. народження, с. Себине Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Помічник начальника пожежної охорони. Заарештований 10.07.1948 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 23.06.1950 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАЛЬЧЕВ Микола Антонович, 1900 р. народження, с. Катаржене Цебриківського району Одеської області, болгарин, із селян, освіта вища.. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Заарештований 2.01.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду 3.02.1938 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

КАЛЮСІН Гаврило Михайлович, 1917 р. народження, с. Велика Олександрівка Казанківського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР № 8971-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЛЯКА Михайло Прокопович, 1890 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі ім. Чубаря Баштанського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Волготабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КАЛЯКА Михайло Трохимович, 1890 р. народження, с. Киселівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Киселівка Баштанського району Миколаївської області.

Агротехнік. Заарештований 06.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАМЕНЕЦЬКА Євгенія Наумівна, 1907 р. народження, м. Бобринець, єврейка, із службовців, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Медсестра. Заарештована 01.11.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КАМЕНЕЦЬКИЙ Аркадій Матвійович, 1908 р. народження, м. Миколаїв, єврей, займався торгівлею, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 21.07.1952 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 29.08.1952 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Колегії Верховного Суду СРСР від 05.11.1954 р. строк покарання зменшено до 7 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі 05.11.1954 р. Реабілітований у 1959 р.

КАМЕНСЬКА Ванда Валентинівна, 1888 р. народження, м. Первомайськ, полька, із службовців, освічена. Проживала у м. Первомайську. Домогосподарка. Заарештована 18.10.1937 р. УНКВС Одеської області 15.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КАМИЦЬКИЙ Гурій Арсентійович, 1890 року народження, м. Первомайськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 21.03.1935 року. Постановою НКВС Миколаївської області 11.11.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАМИШЕНКО Григорій Власович, 1881 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Кривоозерського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського округу. Одноосібник. Заарештований 27.01.1930 року. Термін вироку невідомий. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАМІНЕВСЬКИЙ Тихон Іванович, 1861 року народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ від 28.03.1930 р. справу припинено. З під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАМІНСЬКИЙ Антон Єлисейович, 1881 року народження, с. Братське, Братського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.05.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАМІНСЬКИЙ Володимир Лукич, 1878 року народження, с. Свирневе Голованівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Чоботар. Місце роботи невідомо. Заарештований 03.03.1945 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 24.11.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАМІНСЬКИЙ Данило Тимофійович, 1885 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Секретар. Заарештований 15.07.1944 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 09.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАМІНСЬКИЙ Йосип Іванович, 1882 р. народження, с. Іллінці Подільської області, поляк, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 15.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 07.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо

КАМІНСЬКИЙ Йосип Максимович, 1894 року народження, с. Світла Дача Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Світла Дача Снігурівського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 09.09.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 24.01.1930 р. засудже-

ний до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КАМІНСЬКИЙ Леонід Йосипович, 1867 року народження, м. Варшава (Польща), німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Скульптор. Заарештований 02.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАМІНСЬКИЙ Томас Йосипович, 1886 року народження, с. Фишна Волинської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Варварівка Миколаївського району Одеської області. Садівник. Заарештований 02.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КАМІНСЬКИЙ Феодосій Тимофійович, 1889 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник музею. Заарештований 17.04.1920 року. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 26.05.1920 р. засуджений до ВТТ на строк до закінчення громадянської війни. Звільнений 13.11.1920 р. Подальша доля невідома Реабілітований у 1991 р.

КАМІНСЬКИЙ Яків Маркович, 1908 р. народження, м. Миколаїв, єврей, соціальне походження невідомо. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний, Заарештований 15.04.1927 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 06.10.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАММ Іван Іванович, 1879 р. народження, м. Чегерськ (Білорусь), німець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Нормувальник. Заарештований 04.03.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 26.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАММЕРЕР Енні Адамівна, 1937 р. народження, с. Нейгейм Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейгейм Новобузького району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Архангельську область. Знята з обліку спецпоселення 26.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАМС-ШПРУНГ Текля Данилівна, 1871 р. народження, с. Карлсрує Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсрує Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Померла 22.04.1949 р. Реабілітована у 1991 р.

КАНАРОВСЬКИЙ Сергій Миколайович, 1900 р. народження, м. Григопіль (Молдова), росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у с. Єланець Єланецького району Херсонського округу. Колгоспник. Заарештований 19.03.1929 р. Вироком Миколаївського окружного суду від 28.12.1929 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.01.1930 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КАНАРСЬКИЙ Андрій Денвенович, 1883 року народження, с. Молдавка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Молдавка Доманівського району Одеської області. Чабан. Заарештований 08.07.1938 року. Справу припинено 29.08.1939 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАНАРСЬКИЙ Рудольф Йосипович, 1894 року народження, м. Варшава (Польща), поляк, соціальне походження невідоме, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 20.10.1921 р. Управлінням Всеросійської надзвичайної комісії по Миколаївській області від 02.01.1922 р. справу припинено зі смертю обвинуваченого. Помер 02.01.1922 року. Реабілітований у 1999 р.

КАНДИБА Дмитро Федорович, 1917 р. народження с. Олександрівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 27.04.1938 року. Вироком Військового трибуналу Київського військового округу 02.07.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАНДИБА Федот Климович, 1873 р. народження с. Олександрівка Миколаївського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 11.04.1933 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.06.1933 р. з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАНДИБАРОВ Павло Пилипович, 1899 р. народження , с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Акерман. Завідуючий складом. Заарештований 18.05.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.09.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 24.04.1956 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Іркутській області. Звільнений з ув'язнення 19.05.1956 р. Подальша доля невідома Реабілітований у 1995 р.

КАНЕВЕЦЬ Олександр Павлович, 1879 р. народження, с. Ульянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Комірник. Заарештований 1303.1938 р. Подальша доля невідома Відомості про реабілітацію відсутні.

КАНЕВСЬКИЙ Віктор Володимирович, 1895 р. народження, Луцький район, місце народження невідомо, росіянин, із селян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 17.09.1935 р. Військовою прокуратурою 6 корпусу 05.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАНІВШИНСЬКИЙ Іван Федорович, 1883 року народження, с. (Польща) чи (Молдова), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Майстер паровозного депо. Заарештований 18.06.1937 року. Постановою заступника прокурора Одеської залізниці від 16.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАНІНУС Мойсей Гнатович, 1883 р. народження, с. Сухий Ставок Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Сухий Ставок. Селянин. Дата арешту невідома. Загальною нарадою бідняцько-батрацького активу постановою 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАНТОРОВИЧ Давид Григорович, 1885 року народження, с. Троїцьке Одеської області Новоодеського району, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Завідуючий кінотеатром. Заарештований 28.03.1936 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 21.07.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАНЦ Йосип Герасимович, 1905 р. народження, х. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Чапаєвський Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Конюх. Заарештований 18.12.1937 року. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 09.02.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАНЦ Марія Іванівна, 1913 р. народження, с. Колобатине Суворівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КАНЦ Роман Якович, 1935 р. народження, с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАНЦУРЕНКО Опанас Якимович, 1893 року народження, с. Новоочаків Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новоочаків Новобузького району Одеської області. Одноосібник.

Заарештований 14.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 16.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАНШИЄВСЬКИЙ Михайло Павлович, 1897 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 17.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 07.04.1938 року. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАПАЦИН Григорій Григорович, 1907 р. народження, с. Ташине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ташине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 16.05.1943 р. Вироком Військового трибуналу 144-ї стрілецької дивізії 30.05.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАПАЧ Захарій Кузьмич, 1904 р. народження, с. Любомирівка Ольгопільського району Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Квітковий Доманівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 04.06.1944 р. Доманівськім районним відділом НКДБ 05.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАПЕЛЬМАЙЄР Олена Іванівна, 1912 р. народження, с. Раселькофен (Німеччина), німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Буфетниця. Заарештована 02.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КАПЕЛЮШ Петро Якимович, 1896 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на ст. Засілля Одеської залізниці. Обліковець. Заарештований 21.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАПИЛОВ Анатолій Костянтинович, 1885 року. народження, м. Нижній Тагіл (Росія), росіянин, із робітників, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Завідуючий. районним відділом народної освіти. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 14.10.1938 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер у 1942 р. Реабілітований у 1957 р.

КАПІНУС Роман Павлович, 1899 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Завідуючий лабораторією. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАПЛЕР Мартин Якович, 1890 р. народження, с. Буковець Лодзинського воєводства (Польща), німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Новомиколаївка Миколаївської області. Чоботар. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 23.09.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 05.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАПРАНОВ Григорій Іванович, 1896 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 21.03.1933 р. Вироком Баштанського районного народного суду 30.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома Реабілітований у 1996 р.

КАПСЬКИЙ Йосип Миколайович, 1884 р. народження, м. Сміловичі (Білорусь), білорус, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 02.03.1938 р. Постановою УДБ УНКВС Миколаївської області від 09.04.11938 р. справу припинено. Подальша доля невідома Реабілітований у 1996 р.

КАПУН Михайло Ісакович, 1906 р. народження, м. Берислав, єврей, із міщан, освіта вища. Проживав в с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Заступник голови Новобузького райвиконкому. Заарештований 10.09.1936 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 27.11.1940 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Покарання відбував в Архангельській області. Звільнений в 1941 р. Помер в 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

КАПУСТА Яків Якович, 1892 р. народження, с. Дмитро-Білівка Казанківського району Миколаївської області українець, із середняків, малоосвічений. Проживав у с. Дмитро-Білівка Казанківського району. Колгоспник. Заарештований 01.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАПУСТІН Федір Олександрович, 1904 р. народження, Свердловська область (Росія), росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Робітник районного земельного відділу. Заарештований 16.04.1934 р. Вироком Спеціальної Колегії Одеського обласного суду 15.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Реабілітований у 1957 р. Дата страти та місце поховання невідомо.

КАПУСТКІНА Марія Михайлівна, 1893 р. народження, м. Петрозаводськ (Росія), росіянка, із робітників, освічена. Проживала у с. Варварівка Миколаївського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 22.08.1927 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала в Комі АРСР. Звільнена в 1948 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КАПЧАК Захар Кузьмич, 1904 р. народження, с. Любомирівка Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Квітковий Доманівського району. Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 04.07.1944 р. Доманівським районним відділом НКДБ 08.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАПЩУК Степан Макарович, 1913 р. народження, с. Спиридонівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 24.06.1944 р. Вироком Військового трибуналу 79-ї стрілецької дивізії від 17.07.1944 р засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КАРАБІНЦЕВ Григорій Федорович, 1882 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Новодмитрівка Новобузького району Одеської області. Вчитель. Заарештований 04.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Одеській області 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.09.1937 р. Реабілітований в 1957 році. Місце поховання невідомо.

КАРАБАНОВ Костянтин Якович, 1900 р. народження, с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Димитрова. Робітник радгоспу Заарештований 23.08.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 08.10.1936 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРАБУД Онуфрій Костянтинович, 1885 року народження, у с. Новоантонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоантонівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.07 1933 р. Вироком Новобузького районного народного суду від 12.07 1933 р. Засуджений до 7 років ув'язнення у виправно-трудових таборах. Подальша доля невідома Реабілітований 1991 р.

КАРАВАЄВА Лідія Петрівна, 1935 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 23.10.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРАКАЄВА Ксенія Миколаївна, 1916 р. народження, с. Веселинівка Веселинівського району Миколаївської області, українка, із се-

лян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинівка Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у травні 1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРАМАН Наум Петрович, 1892 р. народження, с. Михайлівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у с. Димівка Новоодеського району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 25.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРАНЧУК Олексій Матвійович, 1888 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Новобузького району Одеської області. Обліковець. Заарештований 14.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРАСЕНКО Антон Йосипович, 1894 р. народження, с. Вавилове Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1937 року. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КАРАСЬ Іван Іванович, 1902 р. народження, с. Великопавлівка Полтавської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 03.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 22.07.1935 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРАСЬОВ Олександр Іванович, 1886 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Архітектор. Заарештований 26.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області 04.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРАТАЄВ Федір Васильович, 1902 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовий. Заарештований 05.11.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 14.01.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 15.01.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КАРАТАССО Сергій Гаврилович, 1899 р. народження с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 03.07.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду 22.12.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРАТЄЄВ Іван Ілліч, 1890 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, селянин. Проживав у с. Привільне Баштанського району Одеської області. Машиніст. Заарештований 26.12. 1932 р. Баштанським районним відділом ДПУ УРСР. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 16 травня 1989 р.

КАРАТЄЄВ Лазар Ілліч, 1878 р. народження, с. Привільне Баштанського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Баштанського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Трійки при колегії ДПУ УРСР від 27.04.1930 р. Справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАРАТЄЄВА Марія Дмитрівна, 1905 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 21.09.1946 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 15.04.1947 р. засуджена до 5 років ув'язнен-

ня у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1995 р.

КАРАУЛЬНИЙ Григорій Іванович, 1924 року народження, с. Піски Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.12.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 26.01.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 16.08.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАРАУЛЬНИЙ Филимон Никифорович, 1889 р. народження, с. Олексіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раліївка Великоврадіївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.03.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАРАЧ Іван Петрович, 1895 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Свято-Троїцьке Миколаївського району Миколаївської області. Голова сільської ради. Заарештований 20.05.1938 року. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 31.07.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАРАЧЕНЦЕВ Василь Дмитрович, 1907 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Зоря Володимирівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРАЧЕНЦЕВ Василь Степанович, 1890 року народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Володимирівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 12.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївській області від 26.04.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРАЧЕНЦЕВ Гнат Кузьмич, 1887 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Зоря Володимирівського району Миколаївської області. Начальник пожежної охорони в колгоспі. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАРАЩУК Олексій Матвійович, 1888 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, українець, безпартійний, селянин. Одружений. Проживав у с. Новомиколаївка Новобузького району Одеської області. Обліковець. Заарештований 14.01.1933 р. Новобузьким районним відділом ДПУ УРСР. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1933 р. засуджений до ув′язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 1989 р.

КАРАЩУК Степан Максимович, 1911 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 13.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу 22.07.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРБ Катерина Генріхівна, 1883 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Працівник архіву. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРБ Луїза Пилипівна, 1919 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського

господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні..

КАРБ Софія Пилипівна, 1927 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРБ Фріда Пилипівна, 1921 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРБОВНИЧИЙ Онисим Семенович, 1910 року народження, х. Козачий Яр Новотроїцького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Заарештований. Дата невідома. Вироком Миколаївського обласного суду від 05.04.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КАРДАШ Артем Опанасович, 1886 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області. Каменяр. Заарештований 07.03.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 10.04.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАРДАШ Григорій Феодосійович, 1919 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 05.10.1940 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Грузинської РСР від 12.03.1941 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Помер 12.01.1942 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАРДИМОВИЧ Антон Антонович, 1905 р. народження, м. Київ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Безробітний. Заарештований 21.08.1945 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 3.11.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Українського округу 28.12.1945 р. міра покарання зменшена до 9 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Воркутинських таборах. Звільнений 13.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАРЕНДА Филимон Пилипович, 1892 р. народження, с. Софіївка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Павлівка Новобузького району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 13.01.1948 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 18.02.1948 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Вироком президії Верховного суду УРСР від 13.01.1955 року міра покарання зменшена до 7 років ув'язнення у ВТТ .Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРИФ Іларія Яківна, 1910 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Августин Антонович, 1895 р. народження, с. Новоолександрівка Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Карі Варварівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.09.1937 року. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КАРІ Агата Яківна, 1884 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району

Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Адель Йосипівна, 1931 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ Адольф Матвійович, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Ганна Григорівна, 1925 р. народження, с. Кринички Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Кринички Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Ганна Францівна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Ганна Яківна, 1919 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Елеонора Йосипівна, 1909 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Еммануїл Адольфович, 1906 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Єва Францівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Євгенія Антонівна, 1907 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 19.04.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ Іван Матвійович, 1919 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений.

Проживав с. Ландау. Тракторист. Заарештований 01.02.1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 року. Подальша доля невідома. Данні про реабілітацію відсутні.

КАРІ Іван Францович, 1927 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Марійську АРСР. Вироком Колегії Верховного суду Марійської АРСР від 17.10.1947 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Йосип Антонович, 1894 р. народження, с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Карі Миколаївського району Одеської області. Робітник МТС. Заарештований 20.12.1933 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.02.1934 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

КАРІ Йосип Барнасович, 1908 р. народження, с. Карі Варварівського району, Миколаївської області німець, із селян, освіта початкова. Проживав у Миколаївській в'язниці. Заарештований 24.05.1938 р. Постановою Колегії від 10.09.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ Корній Антонович, 1885 р. народження, х. Карі Варварівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Карі. Робітник радгоспу. Заарештований 29.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.09.1937 року. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КАРІ Корній Антонович, 1886 р. народження, х. Сава-Савенко Миколаївського району Одеської області, німець, малоосвічений. Проживав на х. Карі Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАРІ Ленград Йосипович, 1934 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Магдалена Пилипівна, 1893 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Маргарита Францівна, 1906 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Марія Григорівна, 1898 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карі Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінську. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Марія Францівна, 1910 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмо-

линську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Матильда Іванівна, 1894 р. народження, с. Ландау Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Домогосподарка. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ Оскар Йосипович, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Учень. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ Петро Петрович, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений Проживав с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Роза Антонівна, 1924 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 29.10.1945 р. Постановою Військового трибуналу військової частини 25.07.1946 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КАРІ Франц Іванович, 1890, р. народження с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс 21.09.1941 р. Виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Франц Матвійович, 1878 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської Області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 01.08.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Франц Францович, 1936 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ Франциска Миколаївна, 1894 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Іванівську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Франциска Яківна, 1892 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Шоластина Михайлівна, 1920 р. народження, с. Карі-Михайлівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карі-Михайлівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Юлія Корніївна, 1927 р. народження, с. Михайлівка Варварівського району Микола-

ївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ Яків Корнійович, 1919 р. народження, с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІ-ГЕЛЬФЕРИХ Бригіта Антонівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібхнехтського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Фельдшер. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС та НКС СРСР від 31.12.1945 виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ-ГЕРНЕР Людмила Матвіївна, 1929 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Варвара Йосипівна, 1920 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 10.02.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІЙ Ганна Йосипівна, 1926 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Генофефа Францівна, 1899 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Емілія Йосипівна, 1918 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Емілія Францівна, 1926 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома . Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Іван Йосипович, 1935 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Йосип Іванович, 1903 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району. Робітник сільського господарства Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Ак-

тюбінську область. Подальша доля невідома . Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Матвій Рафаїлович, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Матильда Рафаїлівна, 1935 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Міна Йосипівна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Олена Йосипівна, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Павло Францович, 1925 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Чорнороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІЙ Рафаїл Матвійович, 1899 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Раймонд Рафаїлович, 1924 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІЙ Роза Рафаїлівна, 1936 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Тора Антонівна, 1903 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома . Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Франц Йосипович, 1922 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІЙ Франциска Никодимівна, 1914 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Ландауського

району Миколаївської області. Працювала у сільській общині. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Ленінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІЙ Яків Іванович, 1918 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у с. Чорний Яр Новолялінського району. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРІЙ-ДІЛЬМАН Павлина Георгіївна, 1931 року народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 році на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІОН Матильда Іванівна, 1916 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 24.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІОН Петро Іванович, 1936 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІОН Франциска Іванівна, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРІ-РЕЙХ Неллі Йосипівна, 1929 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІ-РУППЕ Катерина Матвіївна, 1927 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРІХТ Емілія Якубівна, 1912 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРКАЧ Зиновій Павлович, 1891 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Землемір. Заарештований 21.08.1944 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС СРСР по Миколаївській області від 31.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРКАЧ Іван Іванович, 1911 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, середня осві-

та. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 31.12.1945 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області 31.10.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАРЛ Генріх Віль'ямович, 1879 р. народження, м. Люйнебург (Німеччина), німець, із селян, освіта вища.. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Заарештований 02.12.1933 р. Постановою Колегії ОДПУ УРСР від 03.03.1934 р. засуджений до виселення за межі СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРЛАШ Кароліна Петрівна, 1911 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Сливине Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 28.04.1945 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області 25.06.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КАРЛАШЕВ Василь Павлович, 1880 р. народження, м. Маяки, українець, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Священик. Заарештований 30.04.1933 р. Миколаївським ДПУ 19.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАРЛИК Шмуль Давидович, 1906 р. народження, м. Вознесенськ, єврей, із міщан, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Робітник кооперативу. Заарештований 07.06.1927 р. Постановою ОСО при Колегії ДПУ від 08.02.1929 року засуджений до вислання за межі України строком на 3 роки. Після заслання Проживав в м. Нижній Новгород. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію невідомі.

КАРМАНОВ Сергій Олександрович, 1923 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 06.03.1943 року. Військовим прокурором 6 армії 23.03.1943 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАРНАВСЬКИЙ Павло Захарович, 1913 р. народження, ст. Кримська Вінницької області, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник військової частини. Заарештований 19.04.1945 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 12.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КАРНАУХОВ Гаврило Федорович, 1899 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав в с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Різноробочий. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Реабілітований у 1962 р. Місце поховання невідомо.

КАРНАУШЕНКО Гаврило Єфимович, 1898 року народження, с. Єлізаветка Мокро-Калігорського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Михайлівка Казанківського району Миколаївської області. Фельдшер. Заарештований 03.08.1938 року. Постановою УНКВС Казанківського району 22.04.1939 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Реабілітований у 1997 р.

КАРНАЦЬКИЙ Яків Андрійович, 1887 р. народження, с. Лобріївка Привільнянського району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідомо, данні про освіту відсутні. Місце проживання невідомо. Колгоспник. Заарештований 22.10.1937 року. Постановою Трійки УНКВС Миколаївської області 18.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

КАРОНАЙ Василь Іванович, 1901 р. народження, с. Залуква (Польща), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Костянтинівка Братського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 24.08.1937 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

КАРПАЛЬСЬКИЙ Луціан Францевич, 1903 р. народження, с. Стара Котельня Житомирської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 17.02.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від

14.10.1938 р. засуджений до 12 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

КАРПЕНКО Василь Антонович, 1898 р. народження, с. Новопетрівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Очаківського району Миколаївської області Колгоспник. Заарештований 05.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРПЕНКО Іван Михайлович, 1893 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Чорна Лощина Миколаївського району Одеської області. Тесляр. Заарештований 02.07.1935 р. Відомості про винесення вироку у справі відсутні. Подальша доля невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАРПЕНКО Іван Тимофійович, 1905 р. народження, с. Водопій Миколаївського району Одеської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 05.07.1936 р. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 10.09.1936 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного суду УРСР строк зменшено до 1,6 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРПЕНКО Олександр Федорович, 1893 р. народження, м. Шпола Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Обліковець. Заарештований 17.02.1928 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 08.02.1931 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРПЕНКО Пауліна Іванівна, 1909 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 15.03.1946 р. Постановою Військового Трибуналу військ МВС Миколаївської області від 21.06.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1956 р.

КАРПЕНКО Семен Романович, 1911 р. народження, с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області. Конюх. Заарештований 29.06.1941 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Новосибірської області від 24.12.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КАРПЕНКО Сергій Дмитрович, 1898 р. народження, с. Спиридонівка Комінтернівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровка Очаківського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 25.05.1950 р. Постановою Військового трибуналу військ МВС Херсонської області від 21.05.1951 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 31.12.1954 міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Іркутській області. Звільнений в 21.02.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

КАРПЕНКО Юхим Якович, 1887 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області. Комірник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.08.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАРПЕНКО Яким Григорович, 1895 р. народження, с. Барханівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Барханівка Снігурівського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРПЕНКО Яків Михайлович, 1899 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Мико-

лаївського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 02.07.1935 року. Відомості про винесення вироку у справі відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАРПИНСЬКИЙ Степан Ілліч, 1901 р. народження, с. Михайлівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Первомайськ. Безробітний. Заарештований 22.05.1944 р. Постановою УНКВС Одеської області від 15.06.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАРПИНСЬКИЙ Федір Пантелеймонович, 1897 р. народження, с. Михалкове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михалкове Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 18.08.1930 р Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 27.12.1930 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРПОВ Йосип Семенович, 1895 р. народження, Литва, місце народження невідомо, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Місце роботи невідомо. Заарештований 31.07.1936 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 2.09.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КАРПОВ Михайло Матвійович, 1907 р. народження м. Ізмаїл, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Благодатне Братського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 20.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1963 р. Місце поховання невідомо.

КАРПОВ Петро Федорович, 1905 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області. Голова сільської ради. Заарештований 08.01. 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 19.04.1933 р. засуджений до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 5.05. 1989 р.

КАРПОВ Сергій Йосипович, 1921 р. народження, , м. Ленінград, місце народження невідомо, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 17.06.1944 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 18.08.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований в 1990 р.

КАРПОВ Сергій Олександрович, 1892 р. народження. м. Кірхгольм (Естонія), росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Заарештований 26.01.1934 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 25.02.1934 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРПОВ Степан Тимофійович, 1896 р. народження, с. Демки Гродненської області,(Білорусь) білорус, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник відділу. Заарештований 26.04.1938 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 19.10.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Особливої Наради при МДБ СРСР від 06.12.1946 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КАРПОВА Марія Іванівна, 1906 р. народження, с. Айкінкут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Одеса. Робітниця на заводі. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРПОВА Олександра Федорівна, 1909 р. народження, с. Єрьоміне Братського району Миколаївської області, росіянка, із селян. Проживала у с. Волкове Братського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 20.12.1944 року. Постановою Особливої наради при НКДБ СРСР від 26.12.1945 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Реабілітована у 1990 р.

КАРПОВА Олена Микитівна, 1911 р. народження, с. Велика Сербулівка Єланецького району Миколаївської області, дані про національність невідомі, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Троїцьке Вознесенського району Миколаївської області. Доярка. Заарештована

30.08.1944 р. Постановою Особливої Наради при Колегії карних справ СРСР від 24.11.1945 р. засуджена до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1945 р.

КАРПОВИЧ Микола Трохимович, 1901 р. народження, с. Поплаве Новогрудського повіту (Білорусь), білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Помічник начальника штабу 44-го стрілецького полку. Дата арешту невідома. Постановою народного комісара внутрішніх справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Розстріляний 25.12.1937 р. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

КАРПОТІ Герасим Михайлович, 1885 р. народження, с. Таралівка Одеської області, грек, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 14.03.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 15.08.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАРПЮК Степан Іванович, 1932 р. народження, с. Тучапи Station Станіславської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Вознесенського Району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований 08.03.1953 р. Військовим Трибуналом Військ МВС Миколаївської області від 27.03.1953 р. звільнено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАРРЕХТ Адам Романович, 1903 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРРЕХТ Віра Адамівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРРЕХТ Ірина Адамівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 20.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРРЕХТ Олексій Адамович, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРРІ Єлизавета Іванівна, 1930 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 14.03.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРРІ Єлизавета Михайлівна, 1892 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАРРІ Іван Йосипович, 1888 р. народження, с. Ландау Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Волков Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956

року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАРРІ Катерина Іванівна, 1928 р. народження, с. Волкове Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Волкове Мостівського району. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 14.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРТ Роза Михайлівна, 1930 р. народження, с. Карі Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАРТАВЦЕВ Василь Григорович, 1901 р. народження, с. Рипані Воронезької області (Росія), росіянин, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Священик. Заарештований 21.06.1945 р. Вироком Херсонського обласного суду від 20.03.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАРТАЛИШЕВ Яків Григорович, 1900 р. народження, с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 30.04.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.07.1931 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Промколонії м. Одеси. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАРТИЧАК Михайло Лукич, 1901 р. народження, с. Скородне Дрогобицької області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Коваль. Заарештований 24.11.1952 року. Постановою Військового трибуналу військ МВС Одеської області від 28.01.1953 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу 04.02.1955 р. міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Запоріжжя. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КАРЧАН Михайло Лукич, 1886 р. народження, м. Первомайськ, українець, із міщан, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Технік. Заарештований 07.07.1938 р. Постановою УНКВС Одеської області від 05.12.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАРЧЕБНИЙ Микола Кирилович, 1901 р. народження, х. Новий Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселе Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАСАРЄВ Іван Васильович, 1911 р. народження, с. Новий Очаків Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новий Очаків Володимирівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 28.04.1942 р. Постановою Військового трибуналу від 29.04.1942 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАСНЕР Варвара Францівна, 1883 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта невідома. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Сталінобадську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСПЕР Яків Якович, 1927 р. народження, с. Нова Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нова Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАСПЕРОВА Варвара Лаврентіївна, 1888 р. народження, В'ятська область (Росія), росіян-

ка, із робітників, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 15.11.1937 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КАСС Ліфа Генріхівна, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТ (ПАНКРАЦ) Олена Генріхівна, 1926 року народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Різноробоча Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТ Євгенія Іванівна, 1909 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.09. 1941 року виселена у Кіровську область. Знята з обліку спецпоселення 29.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Адам Домінікович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.08.1941 року виселений у Карагандинську область. Знятий обліку спецпоселення 27.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Варвара Петрівна, 1910 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.09. 1941 р. виселена у Кемеровську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Віра Севастянівна, 1924 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Різноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Григорій Іванович, 1891 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1946 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Єва Григорівна, 1930 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Єва Петрівна, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Іван Андрійович, 1930 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. ви-

селений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Іван Григорович, 1923 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 року виселений у Архангельську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Іван Петрович, 1924 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 року на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Катерина Адамівна, 1895 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1946 року. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Катерина Андріївна, 1931 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Катерина Георгіївна, 1888 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Лео Миколайович, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Різноробочий. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Лідія Миколаївна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. на підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) №2060-935-с від 12.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Микола Йосипович, 1889 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 . виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Павлина Доминиківна, 1933 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Петро Домінікович, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську об-

ласть. Знятий з обліку спецпоселення 27.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Рафаїл Миколайович, 1926 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 році на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома . Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Роза Адамівна, 1903 р. народження, с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТНЕР Роза Єгорівна, 1926 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Франциска Григорівна, 1919 р. народження, с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новокатеринівка Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАСТНЕР Цецілія Петрівна, 1921 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТОРЧУК Карпо Федосович, 1887 р. народження, с. Ляхівці Очаківського району Одеської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав на х. Жовтень Очаківського району Одеської області. Посада та місце роботи невідомо. Заарештований 07.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАСТ-ПАНКРАЦ Олена Генріхівна, 1926 року народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. Різноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Горьківську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КАСТЮЧЕНКО Мануїл Тимофійович, 1888 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Перукар. Заарештований 28.08.1944 р. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним судом СРСР 31.01.1947 р. міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАСШНЕР Андрій Іванович, 1891 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАСЬЯНЕНКО Гнат Кузьмич, 1871 р. народження, с. Ринськ Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.03.1933 р. Вироком Новобузького районного

народного суду від 09.05.1933 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАСЬЯНЕНКО Єлизавета Савелівна, 1897 року народження, с. Олексіївка Новоодеського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новотернівка Новобузького району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 19.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КАСЬЯНЕНКО Семен Гнатович, 1910 р. народження, с. Новопетрівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.03.1933 року. Вироком Новобузького районного народного суду від 09.05.1933 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КАСЬЯНЕНКОВА Єлизавета Савелівна, 1894 р. народження, с. Филисеївка Новобузького району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новопетрівка Новобузького району. Колгоспниця. Заарештована 25.12 1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. Засуджена до ув'язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована 28.03.1989 р.

КАСЬЯНОВ Іван Єгорович, 1914 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 08.02.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 01.04.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАСЬЯНОВ Костянтин Сергійович, 1888 року народження, с. Возсіятське Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 19.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.07.1938 р. Реабілітований у 1956 році. Місце поховання невідомо.

КАСЬЯНОВ Кузьма Михайлович, 1912 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 08.02.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 01.04.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАСЬЯНОВ Федір Денисович, 1898 р. народження с. Возсіятське Новобузького району Одеської області росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новонадеждівка Новобузького району. Хлібороб. Заарештований 13.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.06.1933 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАСЬЯНОВА Марія Єгорівна, 1904 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Возсіятське Новобузького району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 14.04.1933 р. від Вироком Новобузького районного народного суду від 07.05.1933 року засуджена до 6 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КАСЯНОВСЬКИЙ Семен Опанасович, 1900 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Чорна Лощина Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.07.1935 р. Відомості про винесення вироку у справі відсутні. Подальша доля невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАТАКОВ Петро Андрійович, 1901 р. народження, с. Димівка 3 Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гребеники Новоодеського району Миколаївської області. Робітник зернорадгоспу. Заарештований 21.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 року. Реабілітований у 1967 р. Місце поховання невідомо.

КАТАУРОВ-МУХІН Петро Михайлович, 1896 р. народження, м. Сергач Нижегородської

області (Росія), росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Одеської області. Робітник редакції. Заарештований 07.03.1937 року. Одеським обласним судом 10.06.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КАТЕЛІН Трохим Фокович, 1890 р. народження, с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Луб'янка Тилігуло-Березанського району. Чорнороб. Заарештований 18.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 12.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАТЕНКО Єгор Гнатович, 1873 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Місце роботи невідоме. Заарештований 28.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАТКОВ Семен Захарович, 1883 р. народження, с. Широке Снігурівського району Миколаївської області, єврей, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Директор заводу «Незалежник». Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 11.10.1939 р. виселений у Казахстан на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАТКОВСЬКА Ядвіга Леонардівна, 1907 року народження, м. Петропавловськ (Росія), полька, із робітників, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Обліковець. Заарештована 14.11.1937 року. УНКВС Миколаївської області 22.11.1937 р. звільнена у зв'язку з вагітністю. 16.04.1938 справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КАТРИЧ Тимофій Афанасійович, 1887 р. народження, с. Баловне Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник водоканалу. Заарештований 28.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КАТРИЧ Федір Опанасович, 1872 р. народження, с. Баловне Миколаївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Поди Очаківського району. Хлібороб. Заарештований 04.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАТРУК Григорій Григорович, 1917 р. народження, с. Висчий Кугурешт Сорокського району (Бессарабія), молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Козарине Доманівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 05.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 01.03.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАТЬЄР (КОТЛЯР) Іван Терентійович, 1899 р. народження, с. Христинівське Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську. Військовослужбовець. Заарештований 29.10.1942 р. Військовим трибуналом 18.11.1942 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Покарання відбував у м. Тбілісі. Після відбуття покарання. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

КАТЮЖАНСЬКИЙ Самуїл Давидович, 1883 р. народження, м. Кишинів, єврей, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Робітник морського порту. Заарештований 22.02.1938 року. УНКВС Миколаївської області 10.02.1939 справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАУЦМАН Валентина Антонівна, 1932 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Стара Богданівка Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку 15.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАУЦМАН Леонід Францович, 1906 р. народження, с. Парутине Очаківського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КАУЦМАН Марія Микитівна, 1911 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАУЦМАН Надія Леонідівна, 1936 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КАУШАН Борис Захарович, 1892 р. народження, с. Липицьке Котовського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Шевченко Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 04.03.1947 р. Військовим трибуналом військ МВС Одеської області 01.07.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КАУШАН Володимир Іванович, 1883 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Механік. Заарештований 26.01.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного суду СРСР 14.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1963 році. Місце поховання невідомо.

КАФТАН Абрам Йосипович, 1887 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пересадівка Миколаївського району Одеської області. Слюсар. Заарештований 27.11.1932 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 22.01.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАФТАН Андрій Карпович, 1908 р. народження, с. Пересадівка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пересадівка Жовтневого району Миколаївської області. Колгоспник.. Заарештований 29.04.1949 р. Постановою Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області 13.07.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КАХ Пилип Робертович, 1881 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Вознесенську. Місце роботи невідоме. Заарештований 05.02.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 04.05.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЦУРБА Михайло Павлович, 1912 р. народження, с. Братське Братського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Братське. Червоноармієць. Заарештований 03.11.1942 р. Постановою Військового трибуналу 43-ї стрілецької бригади (дата невідома) засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням прав на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЦЮК Володимир Семенович, 1923 р. народження, с. Каїри Братського району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав у с. Вікторівка Братського району. Червоноармієць. Заарештований 03.04.1945 року. Постановою Військового трибуналу військ НКВС СРСР Миколаївської області від 22.04.1945 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЧАВСЬКИЙ Никифор Тимофійович, 1879 р. народження, с. Шкадівка Херсонського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ольгівка Миколаївського району Миколаївської області. Власник господарства.Заарештований 02.03.1944 р. Постановою Миколаївського районного відділу НКДБ від 26.04.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАЧАЛІН Пилип Іванович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Майстер на заводі. Заарештований 29.08.1944 року. Постановою Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 08.12.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КАЧАЛОВ Леонтій Войцехович, 1890 р. народження, м. Миколаїв, поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 15.12.1937 року. УНКВС Миколаївської області 11.01.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КАЧАН Леонтій Варфоломійович, 1912 р. народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району. Токар. Заарештований 01.05.1945 р. Постановою Військового трибуналом військ НКВС Миколаївської області від 14.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

КАЧАНОВСЬКА Ганна Іванівна, 1915 р. народження, с. Нова Одеса Миколаївського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця Миколаївського цегляного заводу. Заарештована 16.01.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду 15.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КАЧАРОВСЬКИЙ Станіслав Семенович, 1893 р. народження, м. Варшава (Польща), поляк, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Майстер на заводі. Заарештований 21.10.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 2.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Каргопільтабі НКВС СРСР. Помер в таборі 09.10.1941 р. Реабілітований у 1967 р.

КАЧУР Микола Іванович, 1923 р. народження, с. Костувате Братського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Військовослужбовець. Заарештований 12.04.1946 року. Постановою Військового трибуналу військ охорони тилу Центральної групи Радянських військ в Німеччині 12.06.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КАЧУРА Ілля Леонтійович, 1904 р. народження, с. Маліївка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маліївка. Одноосібник. Заарештований 23.01.1933 р. Вироком Новобузького народного суду 16.04.1933 р. справу припинено у зв'язку зі смертю підсудного. Реабілітований у 1996 р.

КАЧУРЕНКО Катерина Порфиріївна, 1921 року народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта незакінчена вища. Проживала у м. Миколаєві. Студентка. Заарештована 31.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 04.09.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КАЧУРОВСЬКА Анастасія Юстинівна, 1909 р. народження, м. Проскурів Кам'янець-Подільської області, українка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Заарештована 16.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.09.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КАШИН Костянтин Іванович, 1888 р. народження, с. Миколаївка 2 Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Кривий Ріг. Кочегар. Заарештований 15.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 10.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 24.07.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КАШИНА Зінаїда Миколаївна, 1924 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 09.04.1944 року. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 07.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КАШИНСЬКИЙ Андрій Макарович, 1904 року народження, с. Суворівка Новоодеського

району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Суворівка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.05.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 16.08.1929 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома.

КАШИЦЬКИЙ Гурій Авксентійович, 1890 року народження, м. Первомайськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 21.03.1935 року. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 11.11.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КАШИЦЬКИЙ Микола Прокопович, 1921 року народження, с. Ожани Львівського області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Червоний прапор». Робітник радгоспу. Заарештований 12.04.1952 р. Вироком Військового трибуналу військ МДБ Миколаївської області від 11.06.1952 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу 04.10.1955 року міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою комісії Президії Верховної Ради СРСР від 08.06.1956 р. міра покарання зменшена до 9 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КАШОРАЙЛО Дмитро Миколайович, 1870 року народження, с. Бузьке Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 року. Подальша доля невідома.

КАЮДА Григорій Іванович, 1888 р. народження, с. Інгуло-Кам'янка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Бузьке Новоодеського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 року. Реабілітований у 1989 р Місце поховання невідомо.

КВ'ЯТКОВСЬКИЙ Георгій Михайлович, 1899 р. народження, м. Київ, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Військовослужбовець. Заарештований 05.11.1937 року. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 28.12.1937 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 28.12.1937 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КВАКУША Степан Данилович, 1894 р. народження, с. Козачі Табори Цюрюпинського району Херсонської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нововасилівка Снігурівського району Одеської області. Заарештований 29.09.1947 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 13.12.1947 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Комісією Верховної Ради СРСР 08.06.1956 р. міра покарання зменшена до 9 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КВАСЕНКО Володимир Нілович, 1887 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Майстер на заводі. Заарештований 06.11.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 05.04.1934 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КВАСНИЦЬКИЙ Георгій Семенович, 1892 року народження, с. Паркани Одеської області, українець, із селян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Заарештований 17.04.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 29.04.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КВАША Марія Митрофанівна, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Трихати Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 20.02.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.05.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КВАША Олександр Кузьмич, 1897 р. народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Снігурівського району Одеської області. Голова сільської ради. Заарештований 08.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 19.04.1933 р. засуджений до заслання у Північ-

ний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КВАШЕНКО Єфросинія Фадеївна, 1895 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Вчителька. Заарештована 21.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 11.12.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Постановою Військового трибуналу Одеського військового округу 14.12.1954 р. покарання зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1956 р.

КВАШЕНКО Петро Миколайович, 1891 року народження, с. Дмитрівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Вознесенського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 01.05.1945 р. Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 28.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КВЕНЦЕР Отто Якович, 1914 р. народження, с. Белери Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Вантажник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КВЕНЦЕРТ Фрідріх Фрідріхович, 1892 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі ДКО СРСР від 12.08.1949 р. виселений у Східноказахстанську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КВИТАШ Микола Миколайович, 1879 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області. Робітник торгівлі. Заарештований 12.11.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 13.01.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КВІНТ Ірма Еммануїлівна, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КВІРІНГ Василь Іванович, 1929 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Різноробочий. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КВІТКОВСЬКИЙ Павло Максимович, 1883 року народження, м. Вознесенськ, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Обліковець. Дата арешту невідома. Постановою ОСД від 20.04.1932 р. засуджений до вислання строком на 3 роки. Місце заслання невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КВІТКОВСЬКИЙ Петро Іванович, 1916 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець 5-ї роти 16 ОВБ 9-ї армії. Заарештований 29.08.1941 р. Вироком Військового трибуналу 9 армії 30.08.1941 р засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КВЯТКОВСЬКА Ольга Іванівна, 1899 р. народження, м. Ростов-на-Дону (Росія), росіянка, із духовенства, освіта незакінчена вища. Проживала у м Вознесенську. Домогосподарка. Заарештована 05.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.12.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена. Дата невідома. Реабілітована у 1958 р Місце поховання невідомо.

КВЯТКОВСЬКИЙ Георгій Михайлович, 1899 р. народження, м. Київ, українець, із дворян, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Червоноармієць. Заарештований 05.11.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 28.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р. Місце поховання невідомо.

КВЯТКОВСЬКИЙ Йосип Улянович, 1895 року народження, с. Листопадівка Вінницької області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Жовтневий Очаківського району Одеської області. Тесляр. Заарештований 12.05.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 04.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

КВЯТКОВСЬКИЙ Тимофій Францович, 1890 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Продавець. Заарештований 18.07.1933 року. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 11.11.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КЕДРОВСЬКИЙ Гнат Парфентійович, 1895 року народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі ім. Чубаря Березнегуватського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований 10.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

КЕДРОВСЬКИЙ Григорій Іванович, 1886 року народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 10.11.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 12.04.1931 р. справу припинено, з під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.06.1998 р.

КЕДРОВСЬКИЙ Петро Федорович, 1903 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району. Червоноармієць. Заарештований 27.12.1941 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС від 08.01.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.03.1942 року. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КЕДРОВСЬКИЙ Степан Іванович, 1893 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району. Селянин-одноосібник. Заарештований 10.11.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 12.04.1931 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки умовно. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 29.05.1989 р.

КЕК Ерна Яківна, 1923 р. народження, с. Тимофіївка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Тимофіївка Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕК Ірма Матвіївна, 1929 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕК Пилип Матвійович, 1925 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР і Указу Президії Верховної Ради СРСР від 1945 р. виселений у Ленінабадську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

КЕЛЛЕР Адам Францович, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського

району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Котельник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Ангеліна Матвіївна, 1897 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КЕЛЛЕР Антон Францович, 1928 р. народження, с. Новомиколаївка Роздільнянського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Роздільнянського району Одеської області. Котельник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Бенно Іванович, 1933 р. народження, с. Нечайне Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Нечайне Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Варвара Антонівна, 1906 р. народження, с. Айхенгут Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Ганна Георгіївна, 1903 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 12.09.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Ганна Марківна, 1908 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Ганна-Марія Мартинівна, 1904 року народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Генріх Климентійович, 1894 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Георгій Петрович, 1897 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Конюх. Заарештований 15.02.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 р. Реабілітований у 1966 р. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР Григорій Генріхович, 1931 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського

району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Емілія Йосипівна, 1914 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Вікентіївка Кустанайської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Емма Георгіївна, 1935 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Єва Антонівна, 1906 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Єфросинія Фрідріхівна, 1875 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Іван Антонович, 1889, р. народження, с. Михайлівка Спартаківського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Завідуючий школою. Заарештований 22.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 8.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР Іван Михайлович, 1899 р. народження, с. Блюменфельд Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нечаяне Варварівського району. Завідуючий поштою. Заарештований 22.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.10.1938 року. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР Іван Никодимович, 1931 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Блюменфельд. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений на спецпоселення у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Іван Петрович, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Бурильник в шахті. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Катерина Петрівна, 1885 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Климентій Михайлович, 1906 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Христина Мартинівна, 1896 р. народження, відомості про місце народження відсутні, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Луїз Альбертович, 1880 р. народження, м. Суми, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Заарештований 5.07.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 26.08.1944 р. засуджений до заслання в Сузунський район на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЕЛЛЕР Людмила Никодимівна, 1920 р. народження, с. Штемберг Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Веселинівському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Мартин Петрович, 1905 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт. Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.08.1941 р. Постановою начальника гарнізону м. Миколаєва і командира Чорноморського Флоту від 13.08.1941 року засуджений до розстрілу. Страчений 22.08.1941 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР Мартин Францович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району. Учень. Заарештований у 1945 оці. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Михайло Якович, 1897 р. народження, с. Михайлівка Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Священик. Заарештований 17.01.1935 р. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 19.05.1935 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1972 р.

КЕЛЛЕР Никодим Антонович, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.06.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Олександр Ануїзович, 1896 р. народження, м. Дніпропетровськ, німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 20.03.1935 р. Постановою Особливою наради при НКВС СРСР 22.07.1935 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЕЛЛЕР Павлина Пилипівна, 1895 р. народження, с. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Пелагея Кирилівна, 1896 р. народження, м. Відень (Австрія), німкеня, із селян,

освічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Петро Георгійович, 1932 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Петро Іванович, 1901 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Робочий. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Удмуртську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Роза Михайлівна, 1920 р. народження, с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Ейгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 21.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 08.12.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Картабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1960 р.

КЕЛЛЕР Ульріх Ульріхович, 1889 р. народження, м. Вінтертур (Швейцарія), національність невідома, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Заарештований. Дата невідома. Термін покарання та зміст вироку невідомі. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕР Франц Георгійович, 1891 р. народження, х. Коброжанівка, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Миколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.09.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.12.1937 року. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР Франц Йосипович, 1893 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 19.12.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР Франц Францович, 1909 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 оку. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Яків Климентійович, 1911 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕР Яків Якович, 1894 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 р. Реабілітований у 1964 році. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕР-КОВІС Пауліна Францівна, 1932 року народження, с. Новий Житомир Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована

у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЛЕРМАН Адам Іванович, 1886 р. народження, с. Лейтерсгаузен Дніпропетровської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Директор школи. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 18.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.11.1937 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

КЕЛЛЕРМАН Альфред Адамович, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Алтайський край. Знятий з обліку спецпоселення 19.10.1954 р. подальша доля невідома . Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕРМАН Емілія Адамівна, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕЛЛЕРМАН Олександр Антонович, 1887 року народження, с. Лейтерсхаузен Дніпропетровської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 26.04.1935 р. Вироком Спеціальної Колегії Одеського обласного суду від 10.01.1936 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КЕЛЛЕРМАН Отелія Георгіївна, 1889 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 20.05.1938 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КЕЛЬН Едгарт Іванович, 1924 р. народження, с. Майданівка Київського області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ефінгард Баштанського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕЛЬН Маріана Еміліївна, 1922 р. народження, с. Старі Гути Житомирської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ефінгард Баштанського району Миколаївської області. Різноробоча. Заарештована у 1947 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Марійську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕММЕР Едуард Іванович, 1906 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕН Ганна Генріхівна, 1881 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕН Маргарита Іванівна, 1923 р. народження, с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Озерівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕН Яків Іванович, 1921 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Озерівка Володимирського району. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у 1947 р на спецпоселення у Якутську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕНДИС Григорій Антонович, 1902 р. народження, місце народження невідомо, білорус, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Помічник командира батальйону. Заарештований 16.06.1937 р. Вироком Військового трибуналу від 31.10.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КЕНН Катерина Августівна, 1916 р. народження, с. Озерівка Високопільського району Херсонської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Озерівка Високопільського району Херсонської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕННІГ Іван Васильович, 1903 р. народження, х. Спаський Баштанського району, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району. Завідуючий школою. Заарештований 24.02.1931 року. Баштанським районним відділом ДПУ від 01.11.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КЕНТРОС Василь Христофорович, 1882 року народження, м. Миколаїв, грек, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник теплоелектроцентралі. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 року. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КЕПІЛІНА Іда Самойлівна, 1910 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПІЛІНА Іда Самойлівна, 1910 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПІН Степан Никифорович, 1900 р. народження, с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Завідуючий господарством. Заарештований 26.06.1938 р. Постановою прокуратури Миколаївської області від 21.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КЕПЛІН Аделія Карлівна, 1928 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Мотористка. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕПЛІН Вільгельм Готфрідович, 1891 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського Миколаївської області. Сторож. Заарештований 18.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1963 р. Місце поховання невідомо.

КЕПЛІН Володимир Феліксович, 1906 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.08.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Ганна Пилипівна, 1927 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської Області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Емілія Іванівна, 1926 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Ернат Пилипович, 1933 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 року виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Іван Фрідріхович, 1900 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Башкирську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Ірма Карлівна, 1933 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Чорноробоча. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕПЛІН Карл Фрідріхович, 1902 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Конюх. Заарештований у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕПЛІН Катерина Карлівна, 1867 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 26.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Катерина Карлівна, 1901 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Нейзац. Колгоспниця. Заарештована у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Померла 04.05.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Луїза Йоганівна, 1906 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Луїза Робертівна, 1903 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського ра-

йону Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Марта Адамівна, 1907 р. народження, с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Марта Іванівна, 1931 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Міліта Іванівна, 1928 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Роза Готлібівна, 1903 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.08.1954 р. Померла 06.01.1955 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПЛІН Рудольф Рудольфович, 1926 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕПЛІН (БОЛИНДАР) Софія Яківна, 1921 року народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕПЛІНА Кароліна Християнівна, 1878 р. народження, с. Марийське Марийського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 22.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕПТЯ Захар Андрійович, 1899 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка. Вознесенського району Одеської області. Вантажник. Заарештований 26.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЕРЕКЕСЛЕР Маргарита Йосипівна, 1910 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕРЕХКЕСНЕР Флора Валентинівна, 1912 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

КЕРІХКЕРНЕР Катерина Антонівна, 1935 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Август Генріхович, 1900 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КЕРНЕР Альберт Георгійович, 1896 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.11.1938 року. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 11.04.1939 р. виправданий. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕРНЕР Вільгельм Августович, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Красноярський край. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Вільгельм Миколайович, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Вільгельм Пилипович, 1899 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Приймальник. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.04.1933 р. справу припинено. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕРНЕР Едуард Георгійович, 1887 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідомо.

КЕРНЕР Едуард Пилипович, 1890 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Бригадир колгоспу ім. Яковлєва. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

КЕРНЕР Емма Іванівна, 1899 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Єлизавета Едуардівна, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району

Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Кухарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕРНЕР Катерина Петрівна, 1900 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Лідія Альбертівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Лідія Едуардівна, 1930 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕРНЕР Ліфа Петрівна, 1924 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕРНЕР Микола Пилипович, 1892 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.04.1933 р. справу припинено. Заарештований 18.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КЕРТ Андрій Олександрович, 1888 р. народження, м. Миколаїв, українець, із міщан, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Помічник бухгалтера. Заарештований 03.03.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 10.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КЕСЕЛЬ Альвіна Петрівна, 1919 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕСЕЛЬ Вероніка Георгіївна, 1926 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕСЕЛЬ Георгій Петрович, 1890 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 05.06.1953 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕСЕЛЬ Євген Максимович, 1912 р. народження, с. Старо-Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвіче-

ний. Проживав у с. Новий Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.05.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.08.1937 року. Реабілітований у 1965 р. Місце поховання невідомо.

КЕСЕЛЬ Катерина Вільгельмівна, 1902 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕСЕЛЬ Роза Людвігівна, 1902 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КЕСЛЕР Володимир Севастянович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 09.06.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 01.11.1944 року засуджений до ув'язнення в Чорногорський ВТТ на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЕСЛЕР Євгенія Севастянівна, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 14.12.1944 року. Постановою УНКВС Миколаївської області 27.04.1945 р. засуджена до заслання в Сузунський район Новосибірської області. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1952 р.

КЕСЛЕР Микола Севастянович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Штукатур. Заарештований 14.12.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 10.02.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував в Чернігівтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КЕССЕЛЬ Бенно Мартинович, 1882 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Фриденгейм Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Ветсанітар. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КЕССЕЛЬ Євгенія Беннівна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фриденгейм Веселинівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Іван Геронимович, 1937 р. народження с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Ірма Францівна, 1931 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р .Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Лідія Яківна, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від

11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Маргарита Іванівна, 1880 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Маргарита Християнівна, 1900 року народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Мартин Рафаїлович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Михайло Петрович, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома . Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕССЕЛЬ Петро Петрович, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Працював у общині. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЕССЕЛЬ Пилип Францович, 1912 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Бухгалтер. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Рафаїл Геронимович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 28.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Рафаїл Мартинович, 1904 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської. Колгоспник. Заарештований 2.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 1.10.1938 р. Реабілітований у 1967 р. Місце поховання невідомо.

КЕССЕЛЬ Рафаїл Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Роза Пилипівна, 1889 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Працювала у общині. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселен-

ня 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЕССЕЛЬ Франц Бернгардович, 1902 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району. Завуч у школі. Заарештований 09.01.1937 року. Вироком Військового трибуналу Київського Особливого військового округу 02.09.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1966 році. Місце поховання невідомо.

КЕССЕЛЬ Яків Мартинович, 1895 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, середня освіта. Проживав на х. Богданівський Доманівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 15.11.1935 р. Постановою УНКВС Одеської області від 21.07.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КЕССЕЛЬ Яків Францович, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЕССЛЕР Анастасія Іванівна, 1900 р. народження м. Миколаїв, росіянка, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 07.06.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 11.12.1944 р. засуджена до 5 років ув'язнення з конфіскацією майна. Покарання відбувала в Чорногорськтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КЕФЕЛІЙ Соломон Борисович, 1884 р. народження, м. Севастополь, караїм, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Головний механік. Заарештований 29.01.1930 р. Відділом ДПУ по Миколаївській області від 23.06.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Відділом ДПУ по Миколаївській області 20.06.1931 р. міра покарання змінене на умовне ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КЕФЕР Іван Іванович, 1901 р. народження, с. Ольгине Фріц-Геккертівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Озерівка Миколаївської області. Завідуючий крамницею. Заарештований 16.11.1937 р. Постановою Народного Комісара Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 8.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 р. Реабілітований у 1967 р. Місце поховання невідомо.

КИБА Степан Михайлович, 1889 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Миколаївського району Миколаївської області. Вантажник. Заарештований 14.12.1937 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №341 Київського військового округу від 14.04.1938 р. засуджений до 4 років ув'язнений у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КИБІН-АЛЄКСЄЄВ Микола Абакумович, 1905 р. народження, м. Миколаїв, українець, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. В'язень. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КИВЕРСЬКИЙ Опанас Францович, 1883 року народження, м. Одеса, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Член артілі. Заарештований 16.06.1939 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 09.09.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИГЕЛЬ Єлизавета Олександрівна, 1908 р. народження, м. Очаків, єврейка, із селян, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця порту. Заарештована 13.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 27.11.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена 25.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1990 році.

КИЗІЛОВ Прохор Семенович, 1918 р. народження, с. Сашне Курської області (Росія), росіянин, із селян, освічений. Проживав у с. Каборга Очаківського району Одеської області.

Охоронець. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.04.1937 р. Одеським обласним судом 20.07.1937 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КИЗЯЧЕНКО Дмитро Михайлович, 1887 року народження, с. Новоархангельськ Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 06.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.04.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КИЛОЧЕК Юрій Климович, 1893 р. народження, с. Ульянівки Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ульянівка Новобузького району Одеської області. Сторож. Заарештований 23.01 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02 1933 р. до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки. Реабілітований 29.05 1989 р.

КИЛЬ Маркус Шаєвич, 1908 р. народження, м. Тарнобчинськ (Німеччина), єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську. Сторож. Заарештований 29.07.1940 року. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 25.10.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КИПЕР Василь Васильович, 1881 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Одноосібник. Заарештований 22.10.1930 року. Вознесенським районним відділом ДПУ від 18.12.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КИПЕР ХАІМ-ЛЕЙБ Борухович, 1881 р. народження, м. Дубоссари (Молдавська АРСР), єврей, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Місце роботи невідомо. Заарештований 22.08.1937 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 28.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КИРЖНЕР Кисель Зельманович, 1899 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, єврей, освічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Візник. Заарештований 04.10.1932 р. Вироком судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.11.1932 р. засуджений до розстрілу. Вирок виконаний 27.12.1932 р. Реабілітований 25.05.1989 року. Місце поховання невідомо.

КИРИЛОВ Семен Кузьмич, 1913 р. народження, м. Орша, білорус, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 30.11.1937 року. Вироком Одеського Військового трибуналу від 04.01.1938 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КИРИЛЮК Анастасія Степанівна, 1880 р. народження, с. Тинянки (Польща), білоруска, із робітників, малоосвічена. Черниця. Проживала у м. Первомайську. Робітниця шовкотресту. Заарештована 18.08.1937 року Первомайським РВ Одеського обласного управління НКВС 01.09.1937 року Постановою Трійки при УНКВС Одеської області засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована 02.02.1957 року.

КИРИЛЮК Максим Євтихійович, 1911 р. народження, с. Олексіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олексіївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРИЛЮК Семен Дмитрович, 1900 р. народження, с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сухий Єланець Новоодеського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 25.11.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 27.01.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КИРИЛЮК Тихон Омелянович, 1898 р. народження, с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав в с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Об-

ліковець. Заарештований 17.11.1933 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 18.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРИЛЯК Петро Кирилович, 1901 р. народження, с. Куниці Вінницької області, українець. із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.11.1937 року. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 26.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

КИРИЧЕНКО Артем Максимович, 1883 року народження, с. Малий Бейкуш Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Чоботар. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Очаківського районного відділу НКВС від 17.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КИРИЧЕНКО Гаврило Семенович, 1905 року народження, с. Новокрасне Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Нововиск. Вантажник. Заарештований 20.08.1940 р. Особливою нарадою при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 13.09.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. У відповідності з постановою Президії Верховної Ради СРСР від 11.05.1943 р. відправлений на фронт. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КИРИЧЕНКО Іван Демидович, 1890 р. народження, с. Єлизаветівка Краснодарського краю (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гуляницьке Великоврадіївського району Одеської області. Комірник. Заарештований 03.06.1944 р. УНКДБ по Одеській області 18.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КИРИЧЕНКО Мартин Фомич, 1896 р. народження, с. Новоандріївка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоандріївка Варварівського району Миколаївської області. Член артілі. Заарештований 19.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КИРИЧЕНКО Михайло Петрович, 1876 р. народження, с. Ракове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав на х. Криворучко Вознесенського району. Хлібороб. Заарештований 10.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.03.1932 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРИЧЕНКО Михайло Петрович, 1876 р. народження, с. Ракове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян; неосвічений. Проживав на х. Криворучко Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 10.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.03.1932 р. засуджений до заслання в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРИЧЕНКО Надія Артемівна, 1923 р. народження, м. Очаків, українка, із робітників, освічена. Проживала у м. Очакові. Табельниця. Заарештована 19.09.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 03.11.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КИРИЧЕНКО Ольга Тимофіївна, 1909 р. народження, с. Новоюр'ївка Новобузького району Миколаївської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Новоюр'ївка Новобузького району Миколаївської області. Обліковець. Заарештована 24.10.1944 р. Відділом УНКДБ по Миколаївські області 03.07.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КИРИЯЧЕНКО Олександр Павлович, 1902 року народження, с. Секретарка, Кривоозерського повіту Херсонської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Секретарка. Вчитель. Заарештований 11.11.1920 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 21.12.1920 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.12.1920 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КИРО Іван Степанович, 1906 р. народження, с. Тернівка Миколаївського району Микола-

ївської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Казаняр. Заарештований 19.07.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 20.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КИРО Кузьма Андрійович, 1907 р. народження, с. Соляні Центрального району м. Миколаєва, болгарин, із робітників, неосвічений. Проживав у с. Соляні Центрального району м. Миколаєва. Заарештований 16.04.1945 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 10.06.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнений у ВТТ. Покарання відбував у Ухтожемлаг. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КИРПА Дмитро Олексійович, 1877 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Вівсянівка Новобузького району. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 року засуджений до заслання в Казахстан на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРПА Євген Іванович, 1900 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян. освіта початкова. Проживав у с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КИРПА Іван Гордійович, дата народження невідома, с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 26.02.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРПА Костянтин Гордійович, 1886 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу, українець. із селян, освіта початкова. Проживав у с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.02.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КИРПА Федір Іванович, 1889 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Павлівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 27.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 08.06.1930 р. справу припинено.

КИРПА Яків Леонтійович, 1889 р. народження, с. Вівсянівка Новобузького району, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Вівсянівка Новобузького району. Хлібороб. Заарештований 28.02.1931 р. Постановою Новобузького районного відділу ДПУ від 28.03.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КИРПЕНКО Іван Іванович, 1932 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Новоодеського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 26.12.1949 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 20.05.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. 19.06.1956 р. міра покарання знижена до 6 років ув'язнення у ВТТ. Судова установа що знизила міру покарання, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КИРПИЧ Костянтин Леонтійович, 1879 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.05.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КИРПО Микола Гордійович, 1895 р. народження с. Вівсянівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Павлівка Новобузького району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 07.02.1930 р. засуд-

жений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КИРТЕЧЕНКО Григорій Ничипорович, 1887 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 20.03.1933 р. Вироком Народного Суду Баштанського району від 30.08.1933 року засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КИРТОК Іван Філонович, 1899 р. народження, с. Маринівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИРТОК Макар Леонтійович, 1878 р. народження, с. Мала Врадіївка Великоврадіївського повіту Одеської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мала Врадіївка Великоврадіївського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 21.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Реабілітований 22.01.1992 р.

КИРТЮК Іван Филимонович, 1899 р. народження, с. Маринівка Доманівського району, Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12 1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.10 1933 року виселений у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 30.06. 1989 р.

КИРШ Рудольф Іванович, 1879 р. народження, м. Одеса, німець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського торгового порту. Заарештований 28.01.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КИРШТАЙН Рудольф Мопольдович, 1878 року народження, Суванської області (Литовська РСР) місце народження невідомо, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Братському районі Одеської області, місце народження невідомо. Касир. Дата арешту невідома. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) №2060 і №9350 від 12.08.1941 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КИРЮХІН Андрій Іванович, 1914 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 03.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

КИРЮХІНА Зоя Пилипівна, 1897 р. народження, с. Водопій Миколаївської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 25.03.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 04.06.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1955 р.

КИСЕЛЬОВ Іван Іванович, 1878 р. народження, с. Іваново-Левуцьке Снігурівського район Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новотимофіївка Снігурівського району Одеської області. Коваль. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КИСЕЛЬОВ Леонтій Васильович, 1898 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Копані Доманівського району. Колгоспник. Заарештований 06.10.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 року до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.08.1989 р.

КИСЕЛЬОВ Федот Микитович, 1893 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Царедарівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1933 р. Справу припинено 25.04.1933 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КИСЕЛЬОВ Харитон Петрович, 1875 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 15.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.01.1933 р. засуджений до заслання в Казахстан на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИСЕЛЬОВА Ганна Йосипівна, 1878 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Комендант. Заарештована 10.08.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.11.1944 р. засуджена до заслання у Новосибірську область на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КИСИЛЕНКО Яків Йосипович, 1877 р. народження, с. Ісайки Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник залізниці. Заарештований 08.10.1936 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 14.11.1936 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КИСИЛЬОВ Леонтій Васильович, 1898 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району Одеської області, українець. із селян, освічений. Проживав у с. Копані Доманівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 06.01.1933 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 4.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИСЛИЧЕНКО Семен Костянтинович, 1884 р. народження, с. Андріївка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 0.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИСС Давид Давидович, 1893 р. народження, с. Гликсталь Григоропільського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрівка Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 13.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КИСТРИМОВ Іван Федорович, 1913 р. народження, с. Латошиха Снігурівського району Миколаївської області, росіянин, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу №200. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 01.12.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КИТИК Петро Лукич, 1902 р. народження, с. Грушівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Грушівка Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.05.1933 р. справу припинено, з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04. 1998 р.

КИТИЦИН Сергій Миколайович, 1891 р. народження, с. Михайлюківщина Полтавської області, українець, із дворян, освіта середня. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Бухгалтер. Заарештований 06.09.1933 р. Постановою Новобузького районного відділу ДПУ від 15.10.1933 р. звільнений під підписку про невиїзд. Постановою Снігурівського районного відділу НКВС від 09.04.1937 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КИТТИХ Єлизавета Францівна, 1919 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від

11.10.1945 р. виселена у Челябінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КИФЕР Леонід Петрович, 1910 р. народження, с. Курсакове Яновського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Греків Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 21.06.1945 року. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 27.03.1946 р. засуджений до п'яти років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Черногортабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИХТЕНКО Роман Костянтинович, 1899 року народження, с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник. Заарештований 27.08.1937 р. Постановою УНКВС по Миколаївський області від 09.08.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КИХТЯ Марк Сидорович, 1904 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 10.09.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 07.01.1933 р. засуджений до п'яти років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИХТЯ Степан Іванович, 1912 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району. Тракторист. Заарештований 10.09.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 07.01.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КИЦКАН Кузьма Романович, 1894 р. народження, с. Караш (Молдавська АРСР), молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську. Безробітний. Заарештований 02.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КИШИНСЬКА Ганна Яківна, 1921 р. народження, х. Вешківка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КИШКАРЕВ Йосип Микитович, 1871 р. народження, с. Великосолоне Вознесенського району Одеської області росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Одеської області. Швейцар. Заарештований 03.09.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 1.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КИЮНТ Катерина Ентівна, 1865 р. народження, с. Штейнгут Привільнянського району Одеського округу, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Данциг Баштанського району Одеського округу. Одноосібниця. Заарештована 24.01.1930 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КИЯН Микола Олексійович, 1899 р. народження, с. Катеринівка Братського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ясногородка Єланецького району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 13.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КИЯН Петро Ісаєвич, 1882 р. народження, м. Акмечет (Кримської АРСР), росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Моторист. Заарештований 09.07.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду 25.07.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КІДЕЛЬ Йосип Феліксович, 1882 р. народження, с. Капустине Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Капустине Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 07.08.1954 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІЗЕР Аркадій Францович, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІЗЕР Матильда Якубівна, 1904 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІЗЕР Франц Францович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІЗІК Емілія Павлівна, 1895 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІЗЯЧЕНКО Дмитро Михайлович, 1887 р. народження, с. Новоархангельськ Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 06.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КІЛОВАТ Тетяна Андріївна, 1887 р. народження, с. Велика Кислиця Ямпільського району Вінницької області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Райдолина Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 08.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколавської області 17.08.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1993 р.

КІЛОТАЙТЕНС Амалія Іванівна, 1923 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Працювала у їдальні. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджицьку РСР. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІЛОЧЕК Юрій Климович, 1893 р. народження, с. Ульянівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ульянівка . Заарештований 29.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КІЛЬВЕЙН Агнезія Адольфівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Чорноробоча. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Аркадій Павлович, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Тесляр. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Ганна-Марія Дем'янівна, 1908 року народження, х. Ванаріївський Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Ванаріївський Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р.

виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІЛЬВЕЙН Еммануїл Павлович, 1925 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Єва Йосипівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Магдалена Яківна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Михайло Адольфович, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Тесляр Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Оскар Адольфович, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Електрослюсар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Павло Федорович, 1892 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Тесляр. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Роза Адольфівна, 1923 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Чорноробоча. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Роза Християнівна, 1895 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Роза Яківна, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Софія Михайлівна, 1891 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕЙН Фріда Павлівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Учениця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІЛЬВЕН Ганна Карлівна, 1878 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Ванаріївський Доманівського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945

року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІЛЬВЕН Єлизавета Альпівна, 1924 р. народження, х. Великівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Великівка Доманівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІМЕРЛІНГ Матвій Іванович, 1883 р. народження, Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Великовелідарівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1963 р. Місце поховання невідомо.

КІЛОЧЕК Михайло Климентійович, 1901 року народження, с. Улянівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Улянівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 06.09.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований в 1957 р.

КІЛОЧЕК Феофан Климентійович, 1899 року народження, с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Улянівка Новобузького району. Колгоспник. Заарештований 16.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Місце поховання невідомо. Реабілітований в 1957 р.

КІНАШ Марія Логвинівна, 1905 р. народження, с. Жовтневе Новобузького району Миколаївської області, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця на заводі. Заарештована 18.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області 15.01.1946 р. засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КІНДЕРКНЕХТ Петро Петрович, 1924 р. народження, м. Миколаїв, німець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 08.06.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 07.10.1944 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував в Чернігівському ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КІНДЕРКНЕХТ Рудольф Петрович, 1918 року народження, м. Маргіндаль Саратовської області (Росія), німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІНЕБРУНЕР Фрідріх Ісакович, 1914 р. народження, м. Чернівці, єврей, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 24.06.1941 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області 18.07.1941 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки та з конфіскацією особистого майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КІНОС Євгенія Адамівна, 1924 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІРЄЄВА Флорентіна Антонівна, 1914 р. народження, с. Шейнфельд Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві Безробітна. Заарештована у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІРЖ Готліб Готлібович, 1892 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району

Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нейзац. Контролер. Заарештований 09.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 03.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КІРЖНЕР Кісіль Зельманович, 1899 р. народження, с. Веселинове Вознесенського району Одеської області, єврей, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Веселинове. Їздовий. Заарештований 04.09.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.11.1932 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КІРО Леонід Петрович, 1926 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 17.12.1949 року. Вироком Військового трибуналу військової частини №92401 від 09.02.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням у правах на 5 років та конфіскацією майна. Військовим трибуналом військової частини №48240 від 27.03.1950 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КІРОВ Кирило Степанович, 1885 р. народження, с. Ольшанка Миколаївського району Одеської області, болгарин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Чорнороб. Заарештований 21.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.10.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 19.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КІРОВ Олександр Фролович, 1879 р. народження, с. Гвоздівка Любашівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області 23.11.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КІРПАЧ Іван Михайлович, 1916 р. народження, с. Скобелеве Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Скобелеве Володимирівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 07.11.1942 року. Вироком Військового трибуналу 28.11.1942 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КІРПАЧУК Іван Логвинович, 1878 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Первомайську. Місце роботи невідомо. Заарештований 20.08.1920 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 21.10.1920 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КІРСАНОВ Андрій Іванович, 1896 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник на заводі. Заарештований 28.02.1938 р. Постановою УНКВС по Миколаївській області від 20.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КІРХГЕССНЕР Йосип Християнович, 1936 року народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІРХГЕССНЕР Микола Миколайович, 1919 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі постанови органів влади від 1941 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІРХГЕССНЕР Станіслав Християнович, 1937 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Бе-

резанського Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІРШ Рудольф Іванович, 1879 р. народження, м. Одеса, німець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Службовець. Заарештований 26.01.1937 р. Постановою Трійки при НКВС Миколаївської області від 28.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.11.1937 р. Місце поховання невдомо. Реабілітований у 1989 р.

КІРШЕМАНМАН Роза Фрідріхівна, 1926 року народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІСЕЛЬОВ Микола Павлович, 1898 р. народження, с. Заблоцьке Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Вікторівка Доманівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 06.01.1933 р. Вироком Доманівського районного народного суду 12.12.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КІСЕЛЬОВА Марія Денисівна, 1890 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, соціальне походження невідомо, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІСТНЕР Єва Романівна, 1898 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІСТНЕР Роза Яківна, 1928 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІСТНЕР Юстина Яківна, 1933 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району. Учениця. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІСТРІМОВ Іван Федорович, 1813 р. народження, с. Латішиха Горьківської області (Росія), росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Чорнороб. Заарештований 21.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 01.12.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КІФЕЛЬ Еммануїл Григорович, 1899 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІФЕЛЬ Євген Якубович, 1914 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІФЕЛЬ Іда Францівна, 1929 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалась. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КІФЕЛЬ Йоганна Йосипівна, 1891 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІФЕЛЬ Йосип Іванович, 1910 р. народження, х. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта середня. Місце проживання невідомо. Обліковець. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІФЕЛЬ Лідія Миколаївна, 1931 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01. 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КІФЕЛЬ Микола Францович, 1899 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 03.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Північсхідтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КІФЕЛЬ Міхель Йосипович, 1913 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Наймит. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 06.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КІФЕЛЬ Олександр Миколайович, 1926 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Різноробочий. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КІФЕЛЬ Ольга Яківна, 1922 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КІФЕЛЬ Регіна Адамівна, 1901 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІФЕЛЬ Текла Бернардівна, 1921р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської об-

ласті. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІФЕЛЬ Яків Євгенович, 1888 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 13.07.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

КІФЕР Ганна Францівна, 1929 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян , малоосвічена. Проживала с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р

КІФЕР Йосип Францович, 1877р. народження, с. Йофесталь Спартаківського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 12.02.1930 року. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 26.06.1930 р справу припинено. Виселений за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КІФЕР Олена Михайлівна, 1908 р. народження, с. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Капустине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.08.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІФЕР Тетяна Францівна, 1929 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІФЕР Юлія Йосипівна, 1921 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КІЦ Андрій Михайлович, 1906 р. народження, с. Зінь Люблінського воєводства (Польща), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоолександрівка Володимирівського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 13.11.1946 р. Вироком Судової Колегії з кримінальних справ Миколаївського обласного суду від 10.01.1947 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

КІЧУК Захарій Карпович, 1901 р. народження, с. Рогозне Володарського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у радгоспі ім. Тельмана Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Головний бухгалтер. Заарештований 27.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Київської області від 01.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.10.1938 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КІШКАРЬОВ Петро Аникійович, 1922 р. народження, с. Куйбишевка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян. освіта початкова. Проживав у с. Куйбишевка Єланецького району. Червоноармієць. Заарештований 21.11.1943 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Грузинської РСР від 05.01.1944 р. засуджений до 7 років ВТТ з обмеженням у пра-

вах на 3 роки та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КЛААС Іван Теодорович, 1910 р. народження, ст. Люблін Люблінського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р та директиви МВС СРСР №97 від 20.01.1946 р. виселений на спецпоселення строком на 6 років у Свердловську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛАВСУТЬ Сергій Іванович, 1924 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований. Дата невідома. Вироком Військового трибуналу військового гарнізону м. Берліна від 10.12.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Після покарання. Реабілітований у 1964 р.

КЛАЗЕР Ганна Іванівна, 1933 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.08.1941 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАЗЕР Іван Іванович, 1936 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛАЗЕР Християн Іванович, 1931р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району. Навчався. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР від 12.08.1941 року виселений у Карагандинську область. Помер 01.07.1950 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛАСС Августа Яківна, 1905 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАСС Володимир Андрійович, 1931 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Інвалід II групи. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАСС Генріх Андрій) Іванович, 1905 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Водовоз. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАСС Еміль Генріхович, 1936 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Робочий. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАСС Іван Іванович, 1902 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 13.10.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією особистого майна. Страчений 27.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛАСС Матильда Яківна, 1882 р. народження, с. Пегут Снігурівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Пегут Снігурівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР

№181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАСС Ніна Андріївна, 1907 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАСС Олександр Іванович, 1905 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий-Данциг Баштанського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Помер у 1949 році. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛАСС Роза Яківна, 1919 р. народження, с. Айгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Айгенгут Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАССЕН Абрам Іванович, 1899 р. народження, с. Мирівка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кочубіївка Фріц-Геккертівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 03.04.1938 р. Фріц-Геккертівським районним відділом НКВС 25.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КЛАССЕН Абран Юсупович, 1915 р. народження, с. Ново-Житомир Дніпропетровської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ново-Житомир Дніпропетровської області. Касир. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛАССЕН Емма Матвіївна, 1918 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАССЕН Франц Петрович, 1894 р. народження, с. Мирівка Березнегуватського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мирівка Березнегуватського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 24.04.1936 року. Вироком Дніпропетровського обласного суду від 25.08.1936 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 році.

КЛАУС Ангеліна Лоренцівна, 1901 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Чорноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Антон Лоренцович, 1891 р. народження, с. Капустине Туслянського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Вероніка Касперівна, 1909 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАУС Вільгельм Якович, 1936 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Героним Антонович, 1935 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Іван Антонович, 1935 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Йосип Францович, 1907 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1947 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛАУС Катерина Антонівна р. народження 1888 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАУС Катерина Йосипівна, 1931 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАУС Маргарита Георгіївна, 1909 р.народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Маргарита Пилипівна, 1894 р. народження, с. Малах Суворівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Перпетуда Антонівна, 1932 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КЛАУС Регіна Йосипівна, 1935 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАУС Роза Йосипівна, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка

Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛАУС Франциска Лоренцівна, 1923 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛАУС Яків Францович, 1910 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЕВЕТЕНКО Василь Бенедиктович, 1891 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.02.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 14.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р .

КЛЕВЕТЕНКО Григорій Левкович, 1875 року народження, с. Березнегувате, Снігурівського району Одеської області українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.02.1933 р. Колегією ДПУ УРСР від 14.08.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Карагандтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КЛЕВЕТЕНКО Михайло Васильович, 1902 року народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кавказ Березнегуватського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 03.02.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 27.04.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕВЕТЕНКО Семен Леонтійович, 1906 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколавської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КЛЕВЕТЕНКО Трохим Леонтійович, 1893 року народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.03.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС по Миколаївській області від 14.01.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КЛЕВЕТЕНКО Федір Миколайович, 1896 року народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Миколаївської. Обліковець. Заарештований 16.02.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 14.04.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Дмиттабі НКВС СРСР. Звільнений 19.11.1936 р. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КЛЕІЧ Михайло Павлович, 1892 р. народження, с. Закостелець (Польща), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гуляницьке Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Півуртабі

НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕЙМЕРМАН Роза Борисівна, 1910 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із службовців, незакінчена середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Учениця школи крою та шиття. Заарештована 16.04.1927 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 19.11.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КЛЕЙН Антон Михайлович, 1898 р. народження, с. Новий Раштадт Мостівського району Одеської області у, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Раштадт. Колгоспник. Заарештований 26.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу від 25.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КЛЕЙН Віктор Якович, 1924 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеської району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернівка Миколаївської району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1941 р. Вироком Народного суду Ключового району Актюбінської області від 11.06.1950 р засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням прав на 1 рік. Виселений у м. Гур'єв. Знятий з обліку спецпоселення 36.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Віктор Якович, 1928 р. народження, с. Новосидорівка Ново-Одеського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосидорівка Ново-Одеського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Генріх Якович, 1878 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу. Хлібороб. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 18.05.1930 р. засуджений на заслання у Північний край на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КЛЕЙН Геронім Рафаїлович, 1936 р. народження, с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 01.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Давид Михайлович, 1911 р. народження, с. Новий Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу від 25.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КЛЕЙН Елеонора Іванівна, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №5073 від 31.01.1944 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.12.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Емілія Лук'янівна, 1893 р. народження, с. Кетрисонівка Бобринецького району Одеського округу, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Новосафронівка Бобринецького району Одеського округу. Безробітна. Заарештована 26.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 26.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЕЙН Емма Георгіївна, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Євгенія Іванівна, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Єлизавета Петрівна, 1903 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Іван Іванович, 1885 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.06.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Іван Михайлович, 1896 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району. Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Йосип Вільгельмович, 1884 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ватерлоо. Хлібороб. Заарештований 22.03.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 18.05.1930 року засуджений до заслання у Північний край на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕЙН Лідія Іванівна, 1937 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Марія Іванівна, 1900 р. народження, с. Михайлівка Вознесенського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Вознесенського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Марія Францівна, 1921 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Матильда Йосипівна, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Навчалася. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Микола Миколайович, 1910 р. народження, с. Костирка Бориславського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Бориславського району. Тесляр. Місце роботи невідомо. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕЙН Ольга Мартинівна, 1927 р. народження, с. Новосафронівка Ново-Одеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-сафронівка Ново-Одеського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у КОМІ АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Роберт Генріхович, 1933 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Роза Фрідріхівна, 1924 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Флорентіна Іванівна, 1891 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Вологодську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Франциска Іванівна, 1928 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 17.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

КЛЕЙН Фріда Андріївна, 1904 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Фрідріх Якович, 1896 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тилігуло-Березанка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 7.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕЙН Християн Фрідріхович, 1904 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР від грудня 1946 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЙН Яків Михайлович, 1900 р. народження, с. Калесловодськ Бобринецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Майстер на маслобійному заводі. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЕМЕНТЬЄВ Олександр Йосипович, 1905 р. народження, с. Богоявленськ Жовтневого району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Жовтневого району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 22.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.01.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 05.02.1934 р. достроково

звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕМЕР Яків Якович, 1907 р. народження, с. Волокове Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Робітник на залізниці. Заарештований 02.03.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕМПЕРТ Альберт Йосипович, 1893 р. народження, с. Казанка Казанківського району Одеської області, єврей, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Садівник. Заарештований 26.09.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 11.01.1937 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований в 1991 Р.

КЛЕОСОВ Ісай Тимофійович, 1875 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Возсіятське. Хлібороб. Заарештований 29.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.06.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЕПАЧ Макар Феліксович, 1885 р. народження, місце народження невідомо, білорус, із селян, освіта неповна середня. Проживав у с. Володимирівка Казанківського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 21.06.1944 р. Вироком Військового Трибуналу військ НКВС УРСР Миколаївської області від 20.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований 21.12.1995 р.

КЛЕПАЧ Олексій Георгійович, 1910 р. народження, Новобузького району Миколаївської області, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта середня. Проживав у Новобузькому районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. Постановою особливої наради при МДБ СРСР від 24.03.1951 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕСОВ Григорій Іванович, 1901 р. народження, с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Єланецького району Миколаївської області. Тракторист. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03.07.1938 р. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

КЛЕТКЕ Амалія Карлівна, 1931 р. народження, с. Ренівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Анета Карлівна, 1930 р. народження, на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Артур Фрідріхович, 1931 р. народження, на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Володимир Християнович, 1914 року народження, х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Робітник залізниці. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку

спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Ганна Семенівна, 1912 р. народження, Бессарабія, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства.Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Емілія Семенівна, 1919 р. народження, с. Василівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Красноярський край. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Карл Християнович, 1902 р. народження, с. Сеймене (Бессарабія), німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 4.11.1937 р. Реабілітований у 1966 р. Місце поховання невідомо.

КЛЕТКЕ Марта Фрідріхівна, 1909 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства.Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕТКЕ Фрідріх Хістманович, 1907 р. народження, с. Сеймени (Бессарабія), німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Ренівка Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕТКЕ Християн Християнович, 1911 року народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Ренівка Очаківського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛЕЦ Йосип Мартинович, 1934 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЕЦ Регіна Антонівна, 1911 р. народження, Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у Тилігуло-Березанському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 23.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЦ Роза Петрівна, 1931 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЕЦ Яків Християнович, 1870 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району. Сторож. Заарештований 05.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрі-

лу. Страчений 22.12.1937 року. Реабілітований у 1961 р. Місце поховання невідомо

КЛЕЦЬКИЙ Анатолій Гаврилович, 1915 року народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Учень 2-го курсу будівельного технікуму. Заарештований 13.12.1934 р. Прокуратурою Одеської області 16.03.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КЛИМ'ЯТЕНКО Іван Петрович, 1870 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 15.06.1929 р. Миколаївським окружним судом 19.11.1929 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.02.1930 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1992 р.

КЛИМАЧ Іван Олександрович, 1909 р. народження, с. Піски Лохвицького району, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Студент Миколаївського машинобудівного технікуму. Заарештований 18.10.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 14.01.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.04.1933 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛИМАЧОВ Павло Дмитрович, 1896 р. народження, с. Упалове Калузької області (Росія), росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Інспектор. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою УНКВС Одеської області від 10.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 році.

КЛИМЕНКО Авсентій Ілліч, 1891 р. народження, с. Покровка Баштанського району Одеської Області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровка Баштанського району Одеської Області. Безробітний. Заарештований 15.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛИМЕНКО Дар'я Филимонівна, 1903 року народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Піски Баштанського району Одеської області. Одноосібниця. Заарештована 23.01.1933 р. Відомості про термін покарання та зміст вироку відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КЛИМЕНКО Іван Гордійович, 1897 р. народження, с. Єланець Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Місце роботи невідомо. Проживав у с. Єланець Вознесенського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 13.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення в концтаборі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КЛИМЕНКО Іван Олександрович, 1887 року народження, м. Полтава, українець, із селян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель музики. Заарештований 23.06.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 26.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КЛИМЕНКО Іван Семенович, 1906 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської област. Колгоспник. Заарештований 26.12.1932 р. Постановою Особливої наради при колегії ДПУ УРСР від 10.02.1933 року засуджений до 3 років ув'язнення у концтаборі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КЛИМЕНКО Кузьма Дмитрович, 1902 р. народження, с. Ліски Київської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Головний бухгалтер. Заарештований 05.08.1948 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 11.09.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КЛИМЕНКО Мефодій Єремійович, 1913 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар на заводі. Заарештований 11.09.1935 року. УНКВС Одеської області 03.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КЛИМЕНКО Олександр Іванович, 1918 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 03.09.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 10.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КЛИМЕНКО Панас Микитович, 1887 р. народження, с. Синюхин Брід Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Синюхин Брід Первомайського району. Чорноробочий. Заарештований 29.12 1932 р. Постановою Судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 20.01.1933 р. засуджений за ст. 54-10 КК УРСР до ув'язнення в концтаборі строком на 5 років. Реабілітований 31.05.1989 р.

КЛИМЕНКО Пантелій Єрофійович, 1897 року народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски. Заарештований 20.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. засуджений до виселення в Північний край строком на 3 роки умовно, з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 13.09.1990 р.

КЛИМЕНКО Петро Ілліч, 1881 р. народження, с. Покровка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Покровка Одеської області. Безробітний. Заарештований 15.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ (умовно). Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛИМЕНКО Поліна Семенівна, 1903 р. народження, с. Покрово-Кірове Ростовської області (Росія), росіянка, із службовців, освічена. Проживала у м. Первомайську. Контролер. Заарештована 14.07.1941 р. Вироком Військового трибуналу від 22.07.1941 р. засуджена до 2 років ув'язнення у ВТТ умовно. Звільнена 22.07.2941 року Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КЛИМЕНКО Семен Тимофійович, 1896 р. народження, с. Синюхін Брід Первомайського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Синюхін Брід Первомайського району. Одноосібник. Заарештований 27.03.1931 року. Первомайським районним відділом ДПУ від 14.04.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КЛИМЕНКО Степан Маркович, 1890 р. народження, с. Піски Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски Баштанського району Одеської області. Слюсар. Заарештований 19.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.02.1933 р. засуджений до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

КЛИМЕНКО Яким Сергійович, 1910 р. народження, с. Велике Старосілля Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новочуднове Володимирівського району Миколаївської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 15.04.1938 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 04.02.1939 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КЛИМЕНТЬЕВ Василь Потапович, 1884 р. народження, с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Рибалка. Заарештований 10.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КЛИМЕНТЬЄВ Олександр Йосипович, 1905 р. народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 31.12 1933 року. Вироком судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 15.01.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 5 років. Судовою трійкою при Колегії ДПУ УРСР 05.02.1934 р було переглянуто справу і прийнято рішення про дострокове звільнення. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.06.1989 р.

КЛИМЕНТЬЄВ Фадей Піменович, 1873 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Казанківського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Троїцько-

Сафонове Казанківського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 05.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛИМЕНЮК Йосип Іванович, 1878 р. народження, с. Катеринівка Балтського району Вінницької області, українець, селянин. Проживав у с. Катеринівка Первомайського району. Арештований 19 .10.1930 р. Первомайським районним відділом Одеського сектора ДПУ УРСР. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.01.1931 р. виселений у Північний край строком на 3 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 25 травня 1990 р.

КЛИМКО Пилип Андрійович, 1912 р. народження, с. Рудківка Кам'янець-Подільської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Робітник. Заарештований 27.05.1944 р. Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 14.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією особистого майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛИМКО Степан Васильович, 1896, р. народження, с. Верх-Хрота (Галичина), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області. Тракторист. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.12.1937 р. Реабілітований у 1990 р. Місце поховання невідомо.

КЛИМОВ Дмитро Миколайович, 1913 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта невідома. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 28.01.1942 року. Постановою особливого відділу НКВС Чорноморського флоту від 10.07.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КЛИМОВ Іван Гаврилович, 1907 р. народження, с. Козацьке Курської області (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Маляр. Заарештований 19.04.1941 року. Вироком виїзної сесії Одеського Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 02.08.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛИМОВ Петро Борисович, 1923 р. народження, с. Озерки Воронізької області (Росія), росіянин. із селян. народження, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 01.06.1944 р. Постановою окружного відділу «Смерш» 15.07.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КЛИМОВ Степан Дмитрович, 1888 р. народження, м. Миколаїв. росіянин, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 05.04.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 07.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КЛИМЧУК Денис Сидорович, 1886 р. народження, місто народження невідома, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Старший кондуктор. Заарештований 25.02.1932 р. Постановою відділу ДПУ Одеської залізниці від 17.03.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КЛИМ'ЯТЕНКО Іван Петрович, 1870 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району, Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 15.06.1929 р. Миколаївським окружним судом від 19.11.1929 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.02.1930 р. Реабілітований у 1992 р. Місце поховання невідомо.

КЛИНОВИЙ Кирило Титович, 1893 р. народження, (Польща), місце народження невідомо, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у радгоспі ім. Енгельса Доманівського району Одеської області. Завідуючий нафтобазою. Заарештований 15.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.11.1937 р. Реабілітований у 1990 р.

КЛИЧАНОВСЬКА Людмила Миколаївна, 1927 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 31.08.1944 р.

Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.03.1945 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КЛИШПЕРТ Семен Костянтинович, 1911 року народження, м. Кривий Ріг, єврей, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району Одеської області. Чоботар. Заарештований 13.11.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 29.12.1936 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КЛІНК Альбертівна Никодимівна, 1924 р. народження с. Велидарівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Веселинівському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Робітниця сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛІНОВ Ківі Аврумович, 1934 р. народження, м. Первомайськ, єврей, із міщан, освічений. Проживав у с. Лиса Гора Первомайського району Первомайського округу. Робітник у приватній маслобійні. Заарештований 01.11.1926 р. Постановою прокуратури Первомайського району 11.12.1926 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КЛІНЦОВ Георгій Сергійович, 1881 р. народження, с. Костянтинівка Миколаївського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Костянтинівка Миколаївського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛІТЕЛЬ Роза-Марі Олексіївна, 1884 р. народження, с. Малахове Суворівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛОДТ Володимир Едуардович, 1889 р. народження, місце народження невідомо, німець, із дворян, вища освіта, Проживав у м. Миколаєві. Начальник цеху заводу ім. А. Марті. Заарештований 19.10.1929 р. Постановою Колегії ВДПУ Миколаївської області від 23.06.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Колегією ВДПУ Миколаївської області 18.09.1931 року міра покарання замінена на примусову роботу на спецпідприємстві. у м. Харкові. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КЛОНІНГЕР Єлизавета Георгіївна, 1911 р. народження, с. Шинфельд Ландауського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаїв. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛОНІНГЕР Ніна Ернстівна, 1932 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛОПОВ Петро Іванович, 1891 р. народження, с. Єревань (Вірменська ВРСР), росіянин, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Судоводій суднобудівного заводу. Заарештований 02.01.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 25.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 29.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛОПОТОВ Іван Михайлович, 1895 р. народження, с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований 16.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 25.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КЛОПОТЮК Михайло Дмитрович, 1910 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського

району Одеської області, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛОССЕН Давид Францович, 1909 р. народження, с. Олександрівка Дніпропетровської області, німець, із службовців, освіта незакінчена вища. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Учитель у школі. Заарештований 29.05.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.11.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 25.12.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КЛОТЦ Марія Яківна, 1911 р. народження, Херсонської області, місце народження невідомо, француженка, із робітників, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Медсестра. Заарештована 30.01.1947 р. Постановою Особливої Наради при МВС СРСР від 09.07.1947 р. засуджена до заслання у Новосибірську область строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КЛОЧАН Георгій Вікторович, 1880 р. народження, с. Берцки Вінницької області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Первомайську. Священик. Заарештований 12.04.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Реабілітований у 1989 році. Місце поховання невідомо.

КЛОЧАНКО Іван Миколайович, 1882 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Колгоспник. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою особливо наради при колегії ДПУ УРСР від 10.05.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КЛОЧКО Ніна Лук'янівна, 1923 р. народження, с. Трихати Варварівського району, Миколаївської області українка, із селян, середня освіта. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 27.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 17.12.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КЛЬОСОВ Ісай Тимофійович, 1875 р. народження, с. Возсіятське Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Возсіятське Новобузького району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 25.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.06.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки (умовно), з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 13.09 1990 р.

КЛЮГ Рафаїл Матвійович, 1935 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Башкирську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЮЙКО Омелян Софронович, 1891 р. народження, с. Рябці Мінської області (Білорусь), білорус, із робітників, освічений. Проживав у с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області. Робітник. Заарештований 08.03.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 08.06.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

КЛЮНД Кіндрат Кіндратович, 1898 р. народження, с. Рорбах Миколаївського району Миколаївського округу, німець, освіта початкова. Проживав у с. Нейзац Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 11.12.1928 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 26.04.1929 року засуджений до заслання у Сибір строком на 3 роки. Покарання відбував у Свірському ВТТ. Подальша доля невідома.

КЛЮНД Яків Антонович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-СС від 21.09.1941 р. виселений у

Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЮНДТ Амалія Якубівна, 1897 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЮНДТ Генріх Генріхович, 1915 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЮНДТ Генріх Фрідріхович, 1882 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЮНДТ Генріх Якович, 1893 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЮНДТ Фрідріх Генріхович, 1925 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району. Домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

КЛЮНДТ Фрідріх Фрідріхович, 1881 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.05.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 10.08.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КЛЮНДТ Христина Іванівна, 1885 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЮПОВСЬКИЙ Дмитро Іванович, 1887 року народження, с. Кам'янка Новоодеського району Одеської області, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Балацьке Баштанського району Одеської області. Священик. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

КЛЮХ Антоніна Йосипівна, 1926 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЮХ Ганна Йосипівна, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні..

КЛЮХ Іван Пилипович, 1905 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Карзіча Березівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 17.05.1935 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1965 р.

КЛЮХ Отелія Іванівна, 1883 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 18.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 році.

КЛЮХ Павлина Йосипівна, 1912 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЮЧ Антоніна Францівна, 1879 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Померла 25.11.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЮЧ Марія-Єва Йосипівна, 1906 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЮЧ Роза Флоріанівна, 1894 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Башкирську АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЮЧНИКОВ Полікарп Онисимович, 1903 р. народження, ст. Мушкетове Донецької області, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Черговий на залізничній станції. Заарештований 21.06.1938 р. Постановою транспортного відділу НКВС Миколаївської області від 23.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КЛЮШИН Володимир Миколайович, 1878 р. народження, м. Рязань (Росія), росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Адвокат. Заарештований 23.05.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 10.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.08.1937 р. Реабілітований у 1957 році. Місце поховання невідомо.

КЛЮШИНА-ОБЕНЛЕХ Федосія Едуардівна, 1925 р. народження, х. Манний Вознесенського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Манний Вознесенського району Миколаївської області. Працювала на громадських роботах. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Алтайський край. Знята з обліку спецпоселення 13.12.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯВЛАП Георгій Федорович, 1892 р. народження, м. Рига(Латвія), латиш, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар водоканалу. Заарештований 6.05.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 21.06.1946 р. засуджений до 10 років ув’язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КЛЯЙЗЕР Катерина Антонівна, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району

Одеської області, домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Адам Адамович, 1936 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Узбецьку РСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЯЙН Андрій Андрійович, 1882 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Сторож. Заарештований 24.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 10.08.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КЛЯЙН Антон Ліпаратович, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Варвара Адамівна, 1889 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Вільгельм Вільгельмович, 1883 р. народження, с. Нейзац Тилігуло-Березанського району, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник колгоспу ім. Петровського. Заарештований 12.05.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 13.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 20.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

КЛЯЙН Вільгельміна Йосипівна, 1927 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 13.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Генріх Якович, 1878 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.11.1937 року. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЛЯЙН Георгій Ліпартович, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Емілія Едуардівна, 1936 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення у 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Євгенія Ліпартівна, 1929 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена.

Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Єлизавета Амбросимівна, 1904 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Єлизавета Миколаївна, 1928 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЯЙН Єлизавета Пастьянівна, 1876 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Іван Йосипович, 1903 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР №97 від 20.05.1946 р. виселений у Ленінабадську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Йосип Йосипович, 1908 р. народження, с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ватерлоо Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 28.04.1989 р.

КЛЯЙН Катерина Іванівна, 1901 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінську. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Луїза Фрідріхівна, 1907 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працювала у колгоспі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Марія Антонівна, 1906 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЯЙН Матвій Фрідріхович, 1894 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринівка Варварівського району. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.05.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Михайло Ліпаратович, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Олександр Лук'янович, 1909 р. народження, с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

КЛЯЙН Петер Андрійович, 1913 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.01.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Роза Адамівна, 1907 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Південно-Казахстанську область. Знята з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Роза Савелівна, 1908 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КЛЯЙН Фріда Яківна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Христина Павлівна, 1896 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Юлляна Йосипівна, 1890 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Яків Васильович, 1911 р. народження, с. Новий-Данциг Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Водій. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселений у Джамбульську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯЙН Якуб Лук'янович, 1900 р. народження, х. Шмакове Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 року. Реабілітований у 1962 р. Місце поховання невідомо.

КЛЯЙН-ШКАРОВСЬКА Емілія Людвігівна, 1893 р. народження, с. Новосафронівка Но-

воодеського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Найдорф Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 13.06.1938 року. Прокуратурою Єланецького району 20.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

КЛЯРНИЙ Яків Хаскелевич, 1906 р. народження, м. Турбочин (Польща), єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник взуттєвої фабрики. Заарештований 27.06.1941 р. 05.07.1941 р. направлений до в'язниці у м. Томськ. У відповідності з Указом Президії Верховної Ради СРСР від 05.08.1941 р. звільнений з ув'язнення і направлений до армії Польщі для проходження військової служби. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 році.

КЛЯУЗ Леопольд Касперович, 1888 р. народження, с. Капустине Благодатнівського району Миколаївського округу, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 06.03.1929 р. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 31.05.1929 р. засуджений до заслання в Архангельський округ строком на три роки. Подальша доля невідома.

КЛЯУЗ Якуб Касперович, 1886 р. народження, с. Капустине Жовтневого району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КЛЯУЗЕ Каспер Севастянович, 1895 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

КЛЯУС Йосип Севастянович, 1900 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯУС Катерина Касперівна, 1932 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КЛЯУС Клавдія Францівна, 1924 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯУС Матильда Севастянівна, 1915 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 23.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯУС Микола Іванович, 1904 р. народження, с. Студениці Могильовської області (Білорусь), білорус, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Помічник військового представника на заводі. Заарештований 01.07.1937 року. Вироком Військової колегії Верховного суду СРСР від 18.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КЛЯУС Пелагея Яківна, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського

району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 02.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КЛЯУС Піус Антонович, 1923 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений в Іркутську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЯУС Роза Іванівна, 1914 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КЛЯУС Франц Лаврентійович, 1881 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Помер 19.06.1950 року. Реабілітований 17.04.1991 р.

КЛЯУС Франц Францович, 1915 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 році. Вироком Військового Трибуналу 9-ї Гвардійської армії від 18.05.1945 року засуджений на 10 років виселення у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КМИТ Тимофій Ілліч, 1882. р. народження, с. Двирчі Львівської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Братського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.10.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КНИЛЬ Іван Іванович, 1900 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 1.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

КНИЛЬ Катерина Георгіївна, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИЛЬ Мартин Августович, 1895 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.07.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 26.09.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КНИТТЕЛЬ Аделія Францівна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Ерна Мартинівна, 1932 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Навчалась. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР

№181 від 11.10.1945 р.оку виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 12.01. 1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Єлизавета Петрівна, 1915 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Мартин Християнович, 1899 року народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 09.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

КНИТТЕЛЬ Мартин-Христос Стамусович, 1899 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 20.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КНИТТЕЛЬ Онуфрій Іванович, 1922 р. народження, с. Шульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шульц Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Роза Костянтинівна, 1919 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 1.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Роза Францівна, 1933 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Роза Яківна, 1904 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Рудольф Адамович, 1935 р. народження, с. Шпеєр Ландауського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Ландауського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Франц Францович, 1927 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КНИТТЕЛЬ Христина Йосипівна, 1880 р. народження, Потунівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у

1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНИШУК Пилип Михайлович, 1898 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Царедарівка Доманівського району Одеської області. Конюх. Заарештований 05.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КНИЩУК Василь Іванович, 1888 р. народження, м. Первомайськ, українець, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Первомайську. Ветеринар. Заарештований 07.07.1938 р. Постановою УНКВС Одеської області від 27.11.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КНОЛЬ Григорій Адамович, 1890 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Найдорф Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КНОЛЬ Лука Якович, 1881 р. народження, с. Зульц Варварівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КНОПОВ Зіновій Йосипович, 1927 р. народження, с. Єфінгар Баштанського району Миколаївської області, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 25.12.1950 р. Постановою Особливої Наради при Міністерстві Держбезпеки СРСР від 26.05.1951 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Після відбуття покарання був направлений Особливою Нарадою при Міністерстві Держбезпеки СРСР від 09.01.1952 р. в психіатричну лікарню м. Ленінграда. Військовим Трибуналом Одеського Військового Округу справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КНОПП Емма Яківна, 1906 р. народження, с. Ринівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ринівка Очаківського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНОПП Олена Костянтинівна, 1925 р. народження, с. Ринівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ринівка Очаківського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНОПП Фріда Омелянівна, 1925 р. народження, с. Ринівка Очаківського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ринівка Очаківського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КНУТОВ Григорій Борисович, 1911 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 16.09.1941 року. Вироком Військового трибуналу Новоросійської військово-морської бази від 27.10.1941 року засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КНЯЗЄВ Костянтин Демидович, 1892 р. народження, Камишевського району, місце народження невідомо, росіянин, із селян, освіта середня, Проживав у с. Врадіївка Великоврадіїв-

ського району Одеської області. Бухгалтер. Заарештований 04.12.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 07.06.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОБЕЛЯНСЬКИЙ Василь Прокопович, 1889 р. народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Кантакузинка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 06.10.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 09.12.1932 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОБЗАР Дмитро Андрійович, 1899 р. народження, с. Біляєве Великоврадіївського району Одеської області., українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Репяхи Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

КОБЗАР Михайло Остапович, 1881, р. народження, с. Ковтунівка Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Робітник депо. Заарештований 15.12.1937 року. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 29.10.1938 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОБЗАР Олександр Кононович, 1894 р. народження, с. Василівка Єланецького району Одеської області., українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пришиб Березнегуватського району Одеської області.. Каменяр. Заарештований 13.08.1935 р. Вироком Вінницького обласного суду від 21.06.1937 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

КОБИЛЯНСЬКИЙ Йосип Іванович, 1896 року народження, с. Радом (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Стара Богданівка Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 27.09.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОБЦЕВ Данило Пилипович, 1899 р. народження, м. Макіївка, українець, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Секретар Миколаївського міського комітету КП(б)у. Заарештований 24.07.1938 р. УНКВС УРСР Миколаївської області 02.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОВАЛЕВСЬКА Катерина Фрідріхівна, 1891 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, освіта середня, Проживала у м. Миколаєві. Обліковець у дитячому садку. Заарештована 20.02.1947 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 27.05.1947 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Чорногортабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОВАЛЕВСЬКИЙ Григорій Олександрович, 1886 р. народження, с. Новоолександрівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новогригорівка Благодатнівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 02.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЕВСЬКИЙ Олександр Якович, 1921 року народження, с. Новоолександрівка Первомайського району Одеської області, українець, із робітників, середня освіта. Проживав на станції Підгородна Первомайського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 17.08.1941 р. Постановою особливого відділу НКВС Харківського військового округу від 22.08.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОВАЛЕНКО Андрій Петрович, 1893 р. народження, с. Попельгутове Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Андріївка Миколаївського району Миколаївської області. Котельник. Заарештований 12.12.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколавської області від 15.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОВАЛЕНКО Антон Іванович, 1899 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, соціальне походження невідоме, малоосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 14.03.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 17.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОВАЛЕНКО Василь Трохимович, 1917 р. народження, м. Новий Буг, українець, із селян, освіта неповна середня. Проживав у м. Великий Антрацит. Шофер. Заарештований 26.04.1949 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 12.07.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОВАЛЕНКО Ганна Андріївна, 1918 р. народження, с. Веселе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Продавець. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.05.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВАЛЕНКО Гнат Захарович, 1874 р. народження, с. Бобгінці Вінницької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області. Лісничий. Заарештований 12.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЕНКО Григорій Пилипович, 1881 року народження, м. Звенигород Київської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Чоботар. Заарештований 19.04.1944 р. Слідчім відділом УНКВС Миколаївської області 12.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОВАЛЕНКО Григорій Семенович, 1902 року народження, с. Новоселівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Миколаївка Миколаївського району. Вчитель. Заарештований 17.04.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Одеської області від 12.10.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер у таборі. Дата смерті невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОВАЛЕНКО Григорій Федорович, 1879 року народження, с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у Березнегуватському районі, місце народження невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований 01.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВАЛЕНКО Григорій Харламович, 1908 року народження, с. Новопетрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із робітників, неосвічений. Проживав у с. Новопетрівка. Робітник залізниці. Заарештований 10.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Постановою УНКВС Миколаївської області від 23.12.1939 р. справу припинено. Реабілітований у 1990 р.

КОВАЛЕНКО Данило Венедиктович, 1911 року народження, с. Потриваєве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Потриваєве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.12.1931 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 22.02.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОВАЛЕНКО Євгенія Павлівна, 1923 р. народження, с. Тузли Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Тузли Тилігуло-Березанського району. Санітарка. Заарештована 25.12.1944 р. УНКДБ Миколаївської області від 10.03.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КОВАЛЕНКО Іван Матвійович, 1898 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району

Миколаївської області українець, із селян, освічений. Проживав у м. Первомайську. Чоботар. Заарештований 10.11.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 13.02.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією особистого майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

КОВАЛЕНКО Іван Микитович, 1919 р. народження, с. Дрендичове Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дрендичове Володимирівського району Миколаївської області. Рядовий 242-го полку. Заарештований 21.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу 82-ї гвардії стрілецької Запорізької дивізії від 10.02.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОВАЛЕНКО Іван Опанасович, 1896 р. народження, с. Кам'янка Сумської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Колобатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Помічник бухгалтера. Заарештований 04.11.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 10.01.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОВАЛЕНКО Іван Павлович, 1885 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 21.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 року засуджений до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.05.1989 р.

КОВАЛЕНКО Іван Парфентійович, 1892 року народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.05.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЕНКО Іван Петрович, 1914 р. народження, с. Куйбишівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Куйбишівка Єланецького району Миколаївської області. Сержант. Заарештований 22.04.1942 р. Вироком Військового трибуналу 230-ї стрілецької дивізії від 06.05.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.05.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КОВАЛЕНКО Іван Трохимович, 1881 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Семенівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.07.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 14.04.1940 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВАЛЕНКО Йосип Степанович, 1893 р. народження, с. Озера Полтавської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області. Член артілі. Заарештований 09.04.1941 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 06.05.1942 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Північтабі НКВС СРСР. Помер у таборі 06.01.1943 р. Реабілітований у 1968 р.

КОВАЛЕНКО Катерина Романівна, 1920 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Шпеєрове Веселинівського району. Вчителька. Заарештована 13.12.1945 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 10.06.1946 р. засуджена до заслання в Північноказахстанську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОВАЛЕНКО Катерина Романівна, 1920 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Шпеєрове Веселинівського району Миколаївської області. Вчителька. Заарештована 13.12.1945 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 10.06.1946 р. засуджена до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОВАЛЕНКО Катерина Тихонівна, 1919 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Колгоспниця. Дата арешту невідома. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 27.10.1945 р. засуджена до заслання в Казахстан на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОВАЛЕНКО Марко Мелентійович, 1895 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Завідуючий господарством. Заарештований 26.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КОВАЛЕНКО Микита Йосипович, 1900 р. народження, с. Семенівка Арбузинського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Сосновка Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.06.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 07.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним судом УРСР 18.10.1946 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КОВАЛЕНКО Микола Афанасійович, 1892 року народження, с. Малосолоне Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малосолоне Вознесенського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 03.11.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.01.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Карагандинським обласним судом 16.12. 1954 р. звільнений з ув'язнення. Реабілітований у 1992 р.

КОВАЛЕНКО Мирон Петрович, 1897 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 23.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 6.06.1989 р.

КОВАЛЕНКО Нестор Якимович, 1894 р. народження, с. Метанівка Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ростовка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 14.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЕНКО Олександр Родіонович, 1916, року народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 01.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЕНКО Олексій Якович, 1882 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області., українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у м. Первомайську. Чорноробочий. Заарештований 10.09.1937 року. Первомайським РВ НКВС 26.09.1937 р. Постановою засідання Трійки при УНКВС Одеської області засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований 19.12. 1956 р.

КОВАЛЕНКО Петро Олексійович, 1908 р. народження, с. Весела Олександрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Весела Олександрівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.01.1946 р. Вироком Військового трибуналу 82-го стрілецького корпусу від 14.04.1947 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОВАЛЕНКО Платон Венедиктович, 1913 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Потриваєве Тилігуло-Березанського району Одеської області Колгоспник. Заарештований

20.12.1931 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 22.02.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОВАЛЕНКО Поліна Сидорівна, 1924 р. народження, с. Брилівка Кіровоградської області, українка, із селян, освічена. Проживала на ст. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 20.02.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 08.03.1947 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОВАЛЕНКО Сава Гаврилович, 1909 р. народження, с. Олександрівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Наглядач у в'язниці. Заарештований 08.02.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 28.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОВАЛЕНКО Тимофій Венедиктович, 1909 року народження, с. Потриваєве Тилігуло-Березанського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Потриваєве Тилігуло-Березанського району. Колгоспник. Заарештований 20.12.1931 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 22.02.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОВАЛЕНКО Федот Юхимович, 1899 р. народження, с. Новокосіорівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Куйбишевка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1961 р.

КОВАЛЕНКО Яків Мусійович, 1876 р. народження, с. Макіївка Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новомиколаївка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛИК Георгій Васильович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 12.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.08.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛИШИН Харлампій Юхимович, 1887 року народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 29.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.01.1933 р. засуджений до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.01.1990 р.

КОВАЛЬ Гаврило Давидович, 1890 р. народження, с. Покровське Дніпропетровської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Обліковець. Заарештований 03.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВАЛЬ Георгій Григорович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Музикант. Заарештований 26.01.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 22.04.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОВАЛЬ Григорій Андрійович, 1900 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Антонівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області засуджений до 10 років ВТТ. Дата невідома. Покарання відбував в Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований в 1958 р.

КОВАЛЬ Іван Васильович, 1922 р. народження, с. Грибоносове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, освічений.

Проживав с. Грибоносове Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 10.09.1942 р. Вироком Військового Трибуналу 250-ї стрілецької дивізії 26.09.1942 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОВАЛЬ Олександр Давидович, 1890 р. народження, с. Покровське Олександрівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Обліковець. Заарештований 03.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.04.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 07.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬ Парфентій Федорович, 1881 р. народження, с. Миколаївка Братського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Братського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 10.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОВАЛЬ Пилип Іванович, 1884 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Конюх. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Біломорськтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬ Порфирій Федорович, 1875 р. народження, с. Миколаївка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Миколаївка Арбузинського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 24.10.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 11.12.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬ Прокопій Якимович, 1884 р. народження, с. Христофорівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Христофорівка Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬ Степан Андрійович, 1894 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав в с. Антонівка. Член артілі. Заарештований 04.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬОВ Андріан Кузьмич, 1911 р. народження, с. Імарб Сумської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Заарештований 25.02.1934 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 23.05.1934 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬОВ Гаврило Ісакович, 1905 р. народження, м. Первомайськ, українець, із робітників. Проживав у м. Первомайську. Коваль. Заарештований 14.03.1946 р. Постановою УМВС по Одеській області від 22.07.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОВАЛЬОВ Гаврило Семенович, 1890 р. народження, с. Нові Лужки Смоленської області (Росія), росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 14.07.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 28.05.1940 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КОВАЛЬОВ Іван Прохорович, 1893 р. народження, м. Ізмаїл, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий міського відділу соціального забезпечення. Заарештований 14.06.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 20.06.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОВАЛЬОВ Іван Сергійович, 1897 р. народження, с. Новокрасне Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, освіта по-

чаткова. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 12.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1960 р. Місце поховання невідоме.

КОВАЛЬОВ Максим Макарович, 1897 р. народження, с. Новокрасне Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 08.01.1937 р. Постановою УНКВС Одеської області від 25.05.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОВАЛЬОВ Павло Іванович, 1877 р. народження, с. Василівка, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Викладач. Заарештований 02.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 15.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОВАЛЬОВ Семен Іванович, 1885 р. народження, х. Белимівка Чернігівської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Первомайську. Агроном. Заарештований 11.11.1938 р. Постановою УНКВС Одеської області від 22.11.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОВАЛЬСЬКА Варвара Йосипівна, 1875 року народження, м. Миколаїв, німкеня, із робітників, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 10.08.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 18.11.1944 р. засуджена до заслання у Сузунський район на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КОВАЛЬСЬКА Лілія Оскарівна, 1921 р. народження, Казанківський район Миколаївської області, місце народження невідомо, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі Вироку Військової Ради фронту від 10.03.1942 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВАЛЬСЬКИЙ Адам Якович, 1901 р. народження, м. Рибінськ (Росія), поляк, із селян, освіта середня. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Начальник Вознесенського залізничного депо. Заарештований 02.10.1937 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Після звільнення Реабілітований у 1962 р.

КОВАЛЬСЬКИЙ Зосим Федорович, 1897 року народження, с. Сидорівка Київської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Агент по постачанню. Заарештований 03.07.1936 р. Постановою транспортної прокуратури залізничної станції Помічна від 05.07.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 році.

КОВАЛЬСЬКИЙ Тимофій Федорович, 1883 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.05.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КОВАЛЬЧУК Василь Матвійович, 1911 р. народження, м. Ямпіль, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС УРСР від 26.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 року. Реабілітований у 1997 р. Місце поховання невідомо.

КОВАЛЬЧУК Василь Устинович, 1897 р. народження, с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Багачівка Кривоозерського району Одеської губернії. Помічник завгоспу. Заарештований 18.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської Губернської надзвичайної комісії від 14.12.1921 р. засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1992 р.

КОВАЛЬЧУК Григорій Минович, 1894 р. народження, с. Висунськ Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосві-

чений. Проживав у с. Висунськ Снігурівського району Одеської області. Заступник голови сільської ради. Заарештований 28.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 19.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬЧУК Іван Андрійович, 1882 р. народження, с. Андріївка Казанківського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 21.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки умовно. Реабілітований у 1989 р.

КОВАЛЬЧУК Іустин Васильович, 1900 р. народження, с. Ломаші (Польща), білорус, із селян, освіта вища.. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 23.04.1938 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 08.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВАЛЬЧУК Кіндрат Григорович, 1895 р. народження, с. Кайтанівка Савранського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бобрик Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КОВАЛЬЧУК Максим Пантелеймонович, 1901 р. народження, с. Очеретня Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Очеретня Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.04.1938 р. Кривоозерським районним відділом НКВС 29.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВАЛЬЧУК Марія Степанівна, 1906 р. народження, с. Савка (Бессарабія) українка, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 29.11.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР засуджена до розстрілу. Страчена 03.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1989 році.

КОВАЛЬЧУК Микола Леонідович, 1905 року народження, с. Ясениця Львівської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Конецпіль Первомайського району Миколаївської області. Робітник гранітного кар'єру. Заарештований 25.03.1959 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 11.06.1959 р засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОВАЛЬЧУК Пелагея Миколаївна, 1903 року народження, с. Родники Баштанського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала на залізничній станції Грейгове Одеської залізниці. Домогосподарка. Заарештована 15.12.1949 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 20.03.1950 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОВАЛЬЧУК Прокопій Опанасович, 1904 року народження, с. Брозецьке Вінницької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Садове Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.09.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС по Миколаївській області від 04.11.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Постановою військового трибуналу Одеського військового округу від 20.04.1956 р. строк покарання зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. УМВС СРСР 17.09.1955 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОВАЛЬЧУК Роман Карпович, 1896 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОВАЛЬЧУК Феодосій Парфентійович, 1900 р. народження, с. Червоносельськ Жовтневого району Миколаївської області, українець,

із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Чорноробочий. Заарештований 08.05.1938 року. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОВАНИЙ Костянтин Іванович, 1895 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КОВАЧ Ілля Микитович, 1898 р. народження, с. Малий Бейкуш Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Малий Бейкуш. Очаківського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 05.02.1945 року. Вироком Військового трибуналу 35-ї учбової стрілецької дивізії від 17.05.1945 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОВАЧ Костянтин Іванович, 1897 р. народження, с. Бейкуш Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бейкуш Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 15.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

КОВБАСА Василь Якович, 1900 р. народження, с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Калуга Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 10.07.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 20.10.1947 року. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у Озертабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 році.

КОВЕРТ Катерина Олексіївна, 1926 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №18 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 08.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВЕРТ Магдалена Яківна, 1929 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВЕРТ Марія Йосипівна, 1902 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВЕРТ Марія Олексіївна, 1932 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КОВЕРТ Марія Яківна, 1929 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945

року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВЕРТ Яків Йосипович, 1898 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.08.1954 року. Подальша доля невідома . Реабілітований 17.04.1991 р.

КОВЕС-ГАРДОК Перпекуца Геронимівна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВІС Аркадий Геларович, 1934 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОВІС Аркадіус Георгійович, 1934 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Учень. Заарештований у 1945 році На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВІС Геларі Вільгельмович, 1910 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОВІС Доротея Францівна, 1882 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВІС Єва Вільгельмівна, 1926 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВІС Іван Георгійович, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Знятий з обліку спецпоселення 27.04.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОВІС Лаврентій Францович, 1907 р. народження, с. Мюнхен Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

КОВІС Магдалена Геронимівна, 1936 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків.

Заарештована у 1946 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВІС Магдалена Іванівна, 1903 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВІС Маргарита Францівна, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВІС Марія Мартинівна, 1914 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОВІС Рафаїл Георгійович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Учень. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВІС Рафаїл Геронимович, 1929 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований 11.01.1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОВІС Роза Геронимівна, 1927 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОВІС Серафіма Іванівна, 1905 р. народження, м. Буенос-Айрес (Аргентина), німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 12.02.2005 р.

КОВІС Франц Геронимович, 1932 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Помер 18.06.1955 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОВІС Франц Михайлович, 1872 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 09.07.1935 року. Вироком Одеського обласного суду від 11.12.1935 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОВНЕ Георгій Вільгельмович, 1902 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

КОВПРІЙ Петро Іванович, 1886 р. народження, с. Кам'янка Запорізької області, українець, із селян. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Завідуючий господарством. Заарештований 29.04.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 09.06.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОВРИГА Василь Федорович, 1881 р. народження, с. Шуравка Київської області, українець, із селян, Малоосвічений. Проживав у с. Орловець Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 28.06.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.01.1935 року засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 20.03.1956 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОВРИЖКО Діана Петрівна, 1885 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із службовців, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 26.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.03.1945 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Звільнена 26.12.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1955 р.

КОВТАНЮК Арсентій Опанасович, 1893 року народження, м. Івниця, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Сторож. Заарештований 17.02.1938 р. 14.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КОВТУН Андрій Григорович, 1923 р. народження, с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Неудачне Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 11.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС по Миколаївській області від 08.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1977 р.

КОВТУН Дмитро Михайлович, 1911 р. народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 24.08.1941 р. Вироком Військового трибуналу від 9.09.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.09.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОВТУН Кирило Амвросійович, 1902 р. народження, с. Крутоярка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Крутоярка Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОВТУН Микита Амвросійович, 1888 р. народження, с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 13.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 31.03.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОВТУН Микола Петрович, 1907 р. народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 07.01.1945 р. Вироком Військового трибуналу 35-ї Гвардійської стрілецької дивізії засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Дата винесення вироку по справі невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОВТУН Радіон Семенович, 1895 р. народження, с. Безуглівка Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Широколанівка Широколанівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 21.07.1951 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 17.01.1952 р. засуджений до розстрілу. Військовою Колегією Верховного суду СРСР 15.03.1952 р. вирок за-

мінено на 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Звільнений з ув'язнення 05.03.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

КОВТУН Семен Сергійович, 1899 р. народження, с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Крутоярка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.07.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 31.07.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом СРСР 11.11.1939 р. міра покарання знижена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОВТУНОВ Нестор Григорович, 1890 р. народження, с. Водяно-Михайлівка Бобринецького району Миколаївської області, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник кондитерської фабрики. Заарештований 05.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОГАН Лев Ілліч, 1911 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 02.11.1940 р. Вироком Військового трибуналу від 27.11.1940 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОГАН Михайло Йосипович, 1891 р. народження, м. Вознесенськ, єврей, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського трамвайного парку. Заарештований 28.02.1938 р. УНКВС Миколаївської області від 27.10.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОГАН Олександр Абрамович, 1894 р. народження, м. Миколаїв, єврей, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Сортувальник. Заарештований 08.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 01.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОГАН Слава Йосипович, 1910 р. народження. м. Миколаїв, єврей, соціальне походження невідоме, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Учень. Заарештований 15.04.1927 року. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 06.10.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОГАН Юхим Аронович, 1920 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, малоосвічений. Червоноармієць. Заарештований 13.09.1943 р. Вироком Військового трибуналу 40-го стрілецького корпусу 5.10.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

КОГАНОВ Мусій Менделейович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Обліковець. Місце роботи невідоме. Заарештований 16.04.1927 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 13.11.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОГЕН Сергій Якович, 1919 р. народження, с. Балабанівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 25.09.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 30.12.1936 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОГО Матвій Йосипович, 1897 р. народження, с. Угмен (Югославія), хорват, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач магазину. Заарештований 27.09.1935 р. Постановою Миколаївського міського відділу НКВС від 15.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОГУЛЬКО Михайло Максимович, 1891 р. народження, с. Ваютичі (Австрія), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою НКВС і Прокурора СРСР від 07.12.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 22.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОДАЦЬКА Марія Семенівна, 1905 р. народження, м. Севастополь, росіянка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Бібліотекар. Заарештована 08.02.1935 р. Вироком Військового Трибуналу Українського військового округу від 08.06.1935 р. засуджена до розстрілу з конфіскацією майна. Постановою Військової

Колегії Верховного Суду СРСР від 18.02.1959 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОДИМСЬКИЙ Устин Михайлович, 1886 року народження, с. Борщі Котовського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського район Одеської області. Колгоспник. Заарештований 18.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 06.10.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Помер під час ув'язнення 28.05.1945 р. Реабілітований у 1992 р.

КОЕН Наум Ізраїльович, 1893 р. народження, м. Проскуров, єврей, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий відділом. Заарештований 26.03.1922 р. Постановою Президіуму ДПУ УРСР від 19.04.1922 р. засуджений до заслання у Туркестан строком на 1 рік. Постановою НКВС СРСР від 23.03.1923 р. достроково звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЕРЛЕБЕР Ерна Яківна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЖЕМ'ЯКІН Петро Власович, 1874 р. народження, м. Вільно (Німеччина), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Продавець. Заарештований 27.04.1927 року. Вироком Миколаївського окружного суду від 17.11.1927 р. засуджений до розстрілу. Президією ЦВК СРСР 2.11.1927 р. розстріл замінено на 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЖЕМ'ЯКІН Ясон Захарович, 1880 р. народження, Одеська область, місце народження невідомо, українець, із служителів культу, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Первомайську. Різноробочий. Заарештований 10.09.1937 року. Первомайським РВ НКВС 26.09.1937 р. Постановою засідання Трійки при УНКВС Одеської області засуджений до розстрілу 04.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований 19.12. 1956 р.

КОЖНЯКОВ Леонід Іванович, 1928 р. народження, м. Воронівчи (Білорусь), білорус, із робітників, освіта середня. Проживав у колгоспі «Прогрес» Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.04.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївській області від 13.05.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЖУХАР Василь Ананійович, 1881 р. народження, с. Камбурліївка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Технічний керівник. Заарештований 24.11.1932 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 26.01.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЖУХАР Гаврило Петрович, 1884 р. народження, с. Кантанівка Савранського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Макієве Великоврадіївського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.11.1937 року. Місце поховання невідомо, Реабілітований у 1989 р.

КОЖУХАР Іван Петрович, 1877 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Різноробочий. Заарештований 15.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОЖУХАР Трохим Григорович, 1889 р. народження, с. Кременчук Вознесенського району, українець, селянин. Проживав у с. Кременчук Вознесенського району. Заарештований 30.10.1930 р. Вознесенським районним відділом Одеського сектора ДПУ УРСР. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 14.01.1931 р. засуджений до ув'язнення у

концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.05.1990 р.

КОЖУХАР Трохим Григорович, 1889 р. народження, х. Кременчук Вознесенського району, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав на х Кременчук Вознесенського району. Хлібороб. Заарештований 1.11.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 14.01.1931 р. засуджений до 3 років у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 році.

КОЖУХОВ Іван Васильович, 1896 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Продавець. Заарештований 09.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений у серпні 1945 року. Вдруге заарештований 05.03.1951 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 09.06.1951 р. засуджений до заслання у Казахську РСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КОЖУШЕНКО Ілля Гнатович, 1888 р. народження, м. Одеса, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Очакові. Голова рибного колгоспу. Заарештований 27.11.1937 року. Постановою Трійки УНКВС Миколаївської області від 02.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. 04.10.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЖУЩЕНКО Костянтин Гнатович, 1894 року народження, с. Бейкуш Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Бейкуш Очаківського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КОЗАК Петро Іванович, 1894 р. народження, місце народження невідомо, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник. Заарештований 24.08.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗАКЕВИЧ Олександра Яківна, 1890 р. народження, м. Червоноперекопськ, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Трикрати Вознесенського району Миколаївської області. Робітниця. Заарештована 03.06.1945 р. Вироком Військового Трибуналу Одеської залізниці від 22.18.1945 р. засуджена до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КОЗАКОВ Андрій Платонович, 1896 р. народження, с. Станіславчик Первомайського району Одеської області, українець, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Вантажник. Заарештований 21.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЗАКОВА Ганна Олександрівна, 1923 року народження, с. Рибниця Орловської області (Росія), росіянка, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Безробітна. Заарештована 11.06.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 11.06.1946 року засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбувала у Котластабі НКВС СРСР. Звільнена 2.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КОЗАНЛІ Петро Петрович, 1903 р. народження, с. Кабурга Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кабурга Очаківського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований 06.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР у м. Рибінську. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗАРЕНКО Михайло Іларіонович, 1907 року народження, с. Петрине Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Петрине Єланецького району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 06.01.1946 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 12.05.1946 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОЗАЧЕНКО Дмитро Власович, 1890 р. народження, с. Вікторівка Братського району

Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Коваль. Заарештований 04.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОЗАЧЕНКО Дмитро Федорович, 1901 р. народження, с. Лоцкине Володимирівського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений... Проживав у с. Лоцкине Володимирівського району. Одеського округу Хлібороб Заарештований 18.05.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 24.11.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЗАЧЕНКО Килина Логвинівна, 1872 р народження, с. Травень Баштанського району Одеського округу, українка, із селян, малоосвічена, Проживала у с. Лоцкине Володимирівського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештована 18.05.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 24.11.1930 р. засуджена до виселення у Північний край на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1988 році.

КОЗАЧЕНКО Петро Петрович, 1889 р. народження, с. Дмитрівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Член артілі. Заарештований 12.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЗАЧЕНКО Тимофій Павлович, 1915 р. народження, с. Лоцкине Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Баштанського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 18.10.1949 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 25.01.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 07.01.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЗЕЛ Петро Юхимович, с. Дубище Житомирської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новочуднове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.04.1938 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду 04.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЗИНЕЦЬ Любов Іванівна, 1909 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта вища. Проживала у с. Братське Братського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована 18.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС СРСР Миколаївської області від 09.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

КОЗИНЕЦЬ Феофан Терентійович, 1881 року народження, м. Очаків, українець, данні про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 25.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївській області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЗИРЕЦЬКИЙ Дмитро Петрович, 1882 року народження, м. Голоскове, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Мельник. Заарештований 06.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЗИРЄВ Овсій Феодосійович, 1886 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Завідуючий господарства. Заарештований 28.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.03.1933 р засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.05.1989 р.

КОЗИРЄВА Таїсія Іванівна, 1882 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Явкине Баштанського району Одеської

області. Одноосібниця. Заарештована 07.01.1933 року. Вироком Баштанського народного радянського суду від 06.02.1933 р Засуджений до 5 років позбавлення волі з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована 1991 р.

КОЗИРКО Митрофан Андрійович, 1884 року народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Інгулка Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 23.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗИРСЬКИЙ Іван Дем'янович, 1879 р. народження, м. Одеса, росіянин, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Диспетчер. Заарештований 02.04.1938 р. Постановою прокуратури Миколаївської дільниці Одеської залізниці від 10.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЗИРСЬКИЙ Михайло Онисимович, 1909 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Керівник колгоспного театру. Заарештований 02.04.1938 р. Постановою НКВС Миколаївської області 27.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 році.

КОЗИРЬОВ Севастян Еммануїлович, 1895 року народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, освіта початкова, Проживав у м. Миколаєві. Член артілі. Заарештований 15.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1988 р.

КОЗИРЮК Дмитро Антонович, 1883 р. народження, с. Королівка (Польща), росіянин, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Заарештований 23.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 23.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КОЗИЦКИЙ Василь Гнатович, 1874 р. народження, с. Воронцовка Криворізького округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Воронцовка Каланчацького району Херсонського округу, селянин. Дата арешту невідома. Загальною нарадою бідняцько-батрацького активу постановою 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЗИЧЕВ Петро Кузьмич, 1901 р. народження, м. Брянськ (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗКА Петро Павлович, 1906 р. народження, с. Горожене Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Горожене. Конюх. Заарештований 24.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.02.1933 р. до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 29.11.1989 р.

КОЗЛО Олександр Іванович, 1899 р. народження, с. Горожене Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Горожене Баштанського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 18.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.09.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОЗЛОВ Дмитро Йосипович, 1885 р. народження, с. Заверта (Польща), українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 29.09.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЗЛОВ Ілля Михайлович, 1893 р. народження, с. Покровка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Робітник Очаківського рибозаводу. Заарештований 26.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС. Одеській області від 13.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

КОЗЛОВ Микола Олександрович, 1910 р. народження, с. Нечаяне Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Нечаяне Миколаївського району Одеської області. Майстер маслозаводу. Заарештований 15.09.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.10.1932 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОЗЛОВ Михайло Павлович, 1892 р. народження, м. Херсон, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 31.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.11.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОЗЛОВСЬКА Любов Іванівна, 1905 р. народження, с. Турчанів Очаківського району, Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Турчанів Очаківського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 06.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.08.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КОЗЛОВСЬКИЙ Адольф Олександрович, 1912 р. народження, м. Лодзь (Польща), поляк, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Вознесенську. Вчитель. Заарештований 29.03.1944 року. Вироком Військового Трибуналу 3-го Українського фронту від 08.09.1944 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОЗЛОВСЬКИЙ Олександр Антонович, 1889 р. народження с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Мазурове Кривоозерського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.11.1937 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КОЗЛОВСЬКИЙ Павло Володимирович, 1888 р. народження, м. Перм (Росія), росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Начальник бюро заводу. Заарештований 06.11.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 05.04.1934 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗЛОВСЬКИЙ Петро Карлович, 1880 р. народження, м. Миколаїв, поляк, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 12.04.1935 року. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 21.07.1935 р. засуджений до заслання у Казахстан на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗОБРОД Валентина Гаврилівна, 1912 року народження, с. Мар'янівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 22.05.1946 р. Постановою Особливої наради при Міністерстві Держбезпеки СРСР від 11.12.1946 р. засуджена до заслання у Казахстан строком на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОЗУЛЯ Іван Дем'янович, 1895 р. народження, с. Березівка Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоантонівка Новобузького району Херсонського округу. Одноосібник. Заарештований 21.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР 05.11.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Покарання відбував у Свіртабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЗЮКІН Олексій Іванович, 1884 р. народження, с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новокрасне Арбузинського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 23.12.1932 р. Арбузинським районним відділом ДПУ від 25.02.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЗЮКОВ Володимир Петрович, 1902 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Військовослужбовець. Заарештований 18.08.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного суду СРСР від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КОЗЯВКА Іван Захарович, 1916 р. народження, с. Баланове Очаківського району Миколаївської області. українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Баланове Очаківського району. Військовослужбовець. Заарештований 18.07.1942 р. Вироком Військового трибуналу 342-ї стрілецької дивізії від 23.07.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовою колегією Верховного суду СРСР 14.11.1944 р. міра покарання знижена до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЇШ Георгій Францович, 1909 р. народження, с. Раштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 03.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Магадантабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КОЙЗЕР Йосип Леонтійович, 1882 р. народження, с. Францфельд Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району. Хлібороб. Заарештований 21.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 02.11.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КОКАРЬОВ Данило Йосипович, 1887 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Інженер-механік. Заарештований 11.03.1938 р Вироком Верховного Суду СРСР від 14.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОКОЛЕВСЬКИЙ Олексій Йосипович, 1878 р. народження, м. Первомайськ, українець, із дворян, малоосвічений. Проживав у м. Бірзул. Робітник депо. Заарештований 18.05.1931 р. Постановою Колегії ДПУ УРСР від 30.06.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОКОТИХІН Андрій Семенович, 1893 р. народження, с. Малоданилівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малоданилівка Казанківського району Миколаївської області. Бухгалтер. Місце роботи невідомо. Заарештований 30.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС по Миколаївській області від 16.01.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

КОКУНЬОВ Григорій Сергійович, 1894 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Слюсар. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.10.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Архангельській області. Звільнений 22.05.1943 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КОЛБА Іван Францович, 1889 р. народження, с. Фрідров Вінницької області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Жовтневий Очаківського району Миколаївської області. Комірник. Заарештований 12.05.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

КОЛЕР Маргарита Іванівна, 1919 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КОЛЕР Роза Іванівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЕСИНСЬКИЙ Володимир Андрійович, 1903 р. народження, м. Миколаїв, росія-

нин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Старший нормувальник. Заарештований 14.10.1937 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 20.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЛЕСНИК Василь Пилипович, 1924 р. народження, с. Поди Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта невідома, Проживав у м. Збараж Тернопільської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 24.06.1949 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 17.01.1950 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений у 1954 р. Подальша доля невідома.

КОЛЕСНИК Євдокія Іванівна, 1912 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Прибиральниця. Заарештована 05.09.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.03.1945 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОЛЕСНИК Іван Кирилович, 1902 р. народження, с. Лабушна (Молдавська АРСР), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Служитель культу. Заарештований 11.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИК Олексій Овсійович, 1894 р. народження, с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КОЛЕСНИК Степан Порфирійович, 1900 року народження, с. Диківка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петропавлівка Новобузького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 28.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИК Фома Овсійович, 1890 р. народження, с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КОЛЕСНИКОВ Василь Олександрович, 1904 р. народження, м. Севастополь, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Економіст. Заарештований 11.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.06.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИКОВ Володимир Михайлович, 1887 р. народження, Київська область, місце народження невідомо, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Продавець. Заарештований 01.03.1938 р. Постановою Миколаївського УДБ УНКВС від 16.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЛЕСНИКОВ Данило Фролович, 1901 р. народження, с. Новокрасівське Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокрасівське Новоодеського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 08.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.01.1938 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИКОВ Кирило Онуфрійович, 1892 року народження, с. Новокрасівське Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Коваль. Заарештований 21.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. УНКВС УРСР Миколаївської області від 05.01.1940 р. вирок скасовано. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЛЕСНИКОВ Олександр Дмитрович, 1915 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Хабаровську (Росія). Військовий фельдшер. Заарештований 05.11.1937 р. Вироком Військової колегії Верховного суду СРСР від 23.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КОЛЕСНИКОВ Федір Софронович, 1892 року народження, с. Синюхін Брід Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Синюхін Брід Первомайського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 03.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 17.01.1933 р. засуджений до ув'язнення в концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.05.1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Григорій Андрійович, 1890 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Колгоспник. Заарештований 27.02.1930 року. Постановою особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.05.1930 р. виселений у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Григорій Антонович, 1899 р. народження, с. Карабаш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Карабаш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Заарештований 21.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Григорій Васильович, 1878 р. народження, с. Ізбаш Херсонської області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Очакові. Вчитель. Заарештований 10.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 02.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Григорій Данилович, 1885 р. народження, с. Олександрівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Дем'ян Романович, 1906 р. народження, с. Новохристофорівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новохристофорівка Володимирівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 26.04.1942 р. Вироком Військового трибуналу військової частини (назва частини невідома) 03.07.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Єва Йосипівна, 1903 р. народження, с. Костолатове Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Костолатове Братського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Матвій Кузьмич, 1911 року народження, с. Карабаш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Карабаш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 4.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Воркуттабі НКВС СРСР. Звільнений у 1941 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1979 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Матвій Кузьмич, 1911 року народження, с. Карабаш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Карабаш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.04.1938 р. засуджений до 10 років ВІТ. Покарання відбував у Воркуттабі НКВС СРСР. Звільнений у 1941 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1979 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Микола Сергійович, 1920 р. народження, с. Лоцкине Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лоцкине Баштанського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 09.08.1942 р. Вироком Військового трибуналу 127-ї стрілецької дивізії від 26.09.1942 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Воронезького фронту 29.11.1942 справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Мойсей Андрійович, 1894 р. народження, с. Актове Вознесенського району Одеської області, українець, із міщан, малоосвічений. Проживав у с. Актове Вознесенського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 12.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.03.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Мусій Андрійович, 1894 року народження, с. Актове Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Актове. Колгоспник. Заарештований 12.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.03.1932 року до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Пантелій Петрович, 1886 р. народження, м. Очаків, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Сторож. Заарештований 15.07.1938 р. Постановою Очаківського районного відділу НКВС від 14.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Сидір Тимофійович, 1898 р. народження, с. Мар'янівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мар'янівка Арбузинського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 18.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.01.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 10.05.1935 р. звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Трохим Порджрович, 1905 р. народження, с. Лоцкине Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лоцкине Новобузького району Одеської області. Обліковець. Заарештований 29.12.1932 р. Вироком Народного суду Новобузького району 14.12.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЛЕСНИЧЕНКО Яків Пилипович, 1881 року народження, с. Петрівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Петрівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 23.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛИХОВ Костянтин Максимович, 1902 року народження, м. Одеса, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Первомайську. Робітник санстанції. Заарештований 03.09.1937 р. Постановою Особливої Нарадою при НКВС СРСР від 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛІНКО Тала Іванівна, 1924 р. народження, с. Матіясове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українка, із селян, середня освіта. Проживала у с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 02.09.1944 року. УНКДБ Миколаївської області 25.02.1945 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КОЛІС Іван Геронимович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Мюнхен Мостівського район Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований 11.01.1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у м. Асбест. Знятий з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОЛІС Катерина Геронимівна, 1937 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвіче-

на. Проживала с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована 11.01.1946 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена на спецпоселення у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЛЕР Маргарита Францівна, 1938 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 30.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛНАШЕНКО Євгенія Митрофанівна, 1901 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Санітарка. Заарештована 11.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 05.03.1946 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та позбавленням прав строком на 5 років. УМВС УРСР Миколаївської області 23.01.1954 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КОЛОГРИВИЙ Микола Михайлович, 1912 року народження, с. Спасибівка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Червоноармієць 62-го залізничного полку внутрішньої охорони НКВС СРСР. Заарештований 04.06.1935 р. Вироком Військового трибуналу військ прикордонної та внутрішньої охорони Казахської РСР від 25.07.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЛОГРИВІН Іван Ілліч, 1901 р. народження, с. Спасибівка Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Спасибівка. Колгоспник. Заарештований 23.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛОД Катерина Йосипівна, 1892 р. народження, м. Новомиргород, українка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Первомайську. Вчителька. Заарештована 04.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 08.04.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОЛОДЯЖНИЙ Федір Пилипович, 1874 року народження, с. Бориспіль Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Антонівка Новобузького району Миколаївської області. Коваль. Заарештований 14.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КОЛОЖИНСЬКИЙ Володимир Андрійович, 1892 р. народження, м. Рівне, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Експедитор. Заарештований 10.05.1935 року. Постановою УНКВС Одеської області від 25.06.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОЛОЗІН Мирон Кирилович, 1913 р. народження с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Новоодеського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 03.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу 35-ї учбової стрілецької дивізії від 28.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЛОМЕЙКО Фросина Григорівна, 1903 року народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 23.10.1944 р. Засуджена до 15 років ув'язнення у ВТТ. Дата засудження невідома. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 10.10.1952 р. справу припинено. Звільнена 29.11.1952 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КОЛОМЕЙЧУК Альвіна Мартинівна, 1911 року народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йогансталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Дата

арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 13.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛОМЕЙЧУК Анастасія Піюсівна, 1904 року народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЛОМЕЙЧУК Георгій Якович, 1911 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 12.09.1941 р. виселений у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЛОМЕЙЧУК Індерна Георгівна, 1936 року народження, с. Катеринівка Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринівка Миколаївського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у Казахстан. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЛОМІЄЦЬ Андрій Антонович, 1899 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Антонівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Ухтпічтабі НКВС СРСР. Помер у таборі 28.02.1938 р. Реабілітований у 1960 р.

КОЛОМІЄЦЬ Ганна Кузьмівна, 1899 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у серпні 1945 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.11.1945 р. засуджена до 5 років заслання з конфіскацією майна. Покарання відбувала у Північноказахстанській області. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОЛОМІЄЦЬ Іван Романович, 1903 р. народження, с. Кам'яний Міст Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кам'яний Міст Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 06.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 07.02.1933 р. до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 27.04 1989 р.

КОЛОМІЄЦЬ Ілля Федорович, 1897 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Військовослужбовець. Заарештований 07.10.1941 року. Дані про покарання відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОЛОМІЄЦЬ Катерина Петрівна, 1923 р. народження, с. Новокостянтинівка Братського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Новокостянтинівка Братського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована 01.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 26.11.1944 року. засуджена до 20 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1956 році.

КОЛОМІЄЦЬ Микита Євменович, 1910 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса. Військовослужбовець. Заарештований 15.10.1942 р. Вироком Військового трибуналу 31-ї армії від 13.11.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1942 року. Реабілітований у 1999 р. Місце поховання невідомо.

КОЛОМІЄЦЬ Микола Євсейович, 1904 р. народження, с. Новоселівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Завідуючий господарством. Заарештований 15.03.1938 року. Постановою ОВ м. Миколаєва від 20.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1938 р.

КОЛОМІЄЦЬ Петро Юхимович, 1896 р. народження, с. Новокостянтинівка Братського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Шевченко Братського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 19.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 12.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЛОМІЄЦЬ Тимофій Давидович, 1891 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Білівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 02.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КОЛОМІЄЦЬ Федір Григорович, 1902 р. народження, с. Новопетрівське Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новопетрівське Новоодеського району Одеської області. Робітник сільради. Заарештований 01.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 29.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛОМІЄЦЬ Яків Федорович, 1900 р. народження, с. Межиріч Сумської області, українець, із селян, вища освіта. Проживав у радгоспі «Добра Криниця» Баштанського району Миколаївської області. Директор радгоспу. Заарештований 21.06.1944 р. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 24.12.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЛОМІЙЦЕВ Іван Георгійович, 1908 р. народження, с. Привільне Баштанського району Миколаївського кругу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Баштанського району Миколаївського кругу. Коваль. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛОМІЙЧЕНКО Іван Федорович, 1912 року народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сербулівка Єланецького району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 25.05.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 04.08.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОЛОМІЙЧЕНКО Олексій Леонтійович, 1875 р. народження, с. Баранівське Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоюр'ївка Новобузького району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 21.11.1937 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 23.05.1939 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Миколаївським обласним судом 15.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОЛОМОЙЧЕНКО Іван Корнійович, 1898 року народження, м. Цюрупинськ, українець, із службовців, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Контролер. Заарештований 09.06.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 27.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОЛОМОЦЬКИЙ Семен Павлович, 1900 року народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Керівник цеху. Заарештований 14.07.1938 р. Постановою НКВС Миколаївської області 15.02.1939 року справу припинено. Подальша для невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОЛОМОЩ Тимофій Давидович, 1891 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Білівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 09.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 20.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЛОС Євдокія Іларіонівна, 1903 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Врадіївка Великоврадіївсько-

го району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 20.06.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС по Одеській області 16.10.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЛОС Степан Касьянович, 1901 р. народження, м. Первомайськ, українець, із робітників, освіта невідома. Проживав у Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Вантажник. Заарештований 15.03.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 16.10.1947 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

КОЛОСКОВ Іван Іванович, 1902 р. народження, ст. Петергоф Ленінградської області (Росія), росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Технік. Заарештований 21.04.1935 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 03.09.1935 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КОЛОТУН Валентина Денисівна, 1908 р. народження, с. Велика Олександрівка Херсонської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Прибиральниця. Заарештована 21.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 04.10.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1955 р.

КОЛОШ Віра Антонівна, 1918 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Табельниця Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛОШИН Степан Єфимович, 1873 р. народження, с. Слободзея (Молдавська АРСР), молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник міської електростанції. Заарештований 31.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно, з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЛПАК Григорій Сергійович, 1905 р. народження, м. Широке, українець, із селян, освіта початкова, Проживав у с. Сорочинка Кривоозерського району Херсонського округу. Заарештований 21.02.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 12.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛПАК Хаїм Янкелевич, 1868 р. народження, м. Умань, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Безробітний. Заарештований 08.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КОЛТАЙС Катерина Францівна, 1916 р. народження, с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Володимирівського району Миколаївської області. Вчителька. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Башкирську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛТУН Гаврило Парфентійович, 1898 р. народження, с. Болгарка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Шабо Ізмаїльської області. Завідувач господарством. Заарештований 05.01.1948 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 13.04.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у м. Астрахані. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

КОЛТУНОВСЬКА Юлія Вікентіївна, 1899 року народження, м. Кишинів (Молдавська АРСР), полька, із службовців, малоосвічена. Проживала у м. Вознесенську. Швачка. Заарештована 12.03.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 18.03.1939 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КОЛУЗАКОВ Іван Михайлович, 1908 р. народження, с. Малі Комари Горьківської області (Росія), національність, соціальне походжен-

ня та освіта, невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 18.09.1939 р. Вироком Миколаївського обласного судом від 29.11.1939 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЛЬ Елла Едуардівна, 1901 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОЛЬ Еля Іванівна, 1927 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджикську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЬ Іван Якович, 1895 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 17.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.01.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КОЛЬ Матильда Михайлівна, 1905 р. народження, с. Нововиданці Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нововиданці Баштанського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЬ Меліта Іванівна, 1928 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Таджицьку АРСР. Знята з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЬ Міліта Фрідріхівна, 1932 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КОЛЬ Олександр Іванович, 1909 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 14.11.1937 р. Постановою Особливої наради при СРСР від 29.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЬ Омелян Фрідріхович, 1927 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №8971-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 01.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОЛЬ Роберт Іванович, 1925 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 02.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОЛЬ Теодор Миколайович, 1897 р. народження, с. Новий Данциг Баштанського району

Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Данціг Баштанського району Одеської області. Сторож. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КОЛЬ Фрідріх Генріхович, 1904 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Охоронець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОЛЬ-САУ-ТЕР Роза Генріхівна, 1899 р. народження, с. Ватерлоо Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Тилігуло-Березанського. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЬЦ Герасим Григорович, 1895 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 02.01.1932 року. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.10.1933 року засуджений до заслання Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЛЬЦ Іван Кирилович, 1910 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 14.06.1943 р. Військовим трибуналом Воронезького фронту 19.07.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОЛЬЦ Катерина Андріївна, 1885 р. народження, с. Антонівка Вознесенського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ворошиловка Вознесенського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 15.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 року засуджена до розстрілу. Страчена 08.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1989 р.

КОЛЬЦОВА-ШМАЛЬЦ Моніка Никодимівна, 1920 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Обліковець. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОЛЬЧАК Іван Тимофійович, 1898 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Щербані Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.03.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 02.07.1939 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 02.05.1944 р. Реабілітований у 1992 р.

КОЛЬЧАК Йосип Федорович, 1876 р. народження, с. Ракове Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Хрущове Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 17.06.1945 р. Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 17.17.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЛЬЧАК Макар Петрович, 1888 р. народження, с. Табори Перши Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Табори Перши Вознесенського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 30.07.1941 р. Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС військової частини №1080 від 04.08.1941 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОЛЬЧАК Михайло Олександрович, 1899 року народження, с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області, українець, із

селян, малоосвічений. Проживав у с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 06.06.1944 р. Вироком Військового трибуналу 34-ї стрілецької дивізії від 21.07.1944 р засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОЛЬЧАК Олександр Павлович, 1882 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району. Адвокат. Заарештований 05.03.1931 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 26.04.1931 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 03.05.1932 р. достроково звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОМАР Андрій Назарович, 1890 р. народження, с. Новопавлівка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новопавлівка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.09.1939 р. Вироком Одеського обласного суду від 13.11.1939 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОМАР Олександр Олександрович, 1911 року народження, с. Дрендельове Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дрендельове Новобузького району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 25.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.05.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ (умовно). З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОМАРЕНКО Семен Михайлович, 1911 року народження, с. Михайлівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Херсоні. Заарештований 21.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОМАРОВ Семен Васильович, 1886 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 21.08.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 26.09.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 07.01.1955 р. міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОМАРЧУК Дем'ян Павлович, с. Чаусове Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кам'яна Балка Первомайського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 11.05.1941 р. Вироком Військового трибуналу стрілецької дивізії від 28.06.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Покарання відбував у Печортабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КОМАШКО Василь Устинович, 1893 р. народження, с. Федорівка Кіровського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Сторож. Заарештований 18.03.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 17.06.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОМИШЕНКО Савва Онуфрійович, 1905 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 15.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 році.

КОМОВ Трохим Іванович, 1904 р. народження, с. Малосольне Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малосольне Вознесенського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 28.01.1943 р. Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 11.02.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав

строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОМОХ Степан Миколайович, 1898 р. народження, м. Тирнов (Болгарія), болгарин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Хлібороб. Заарештований 28.02.1938 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 02.06.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КОМПАНІЙЦА Антон Володимирович, 1891 р. народження, с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Володимиропавлівка Новобузького району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований 20.03.1938 р. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області від 22.04.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Казахській АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КОМПАНІЙЦА Мефодій Володимирович, 1897 р. народження, с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимиропавлівка Новобузького району. Член артілі. Заарештований 20.03.1938 року. Трійкою при УНКВС по Миколаївській області від 22.04.1938 року засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КОМПАНІЄЦЬ Максим Іванович, 1902 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник залізниці. Заарештований 28.07.1941 року. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 04.08.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОМПАНІЄЦЬ Михайло Самойлович, 1924 р. народження, с. Чепелівка Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник на залізничній станції. Заарештований 13.04.1944 року. Прокуратурою Одеської залізниці 15.09.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОМПАНІЄЦЬ-РЕПЕНКО Пелагія Харитонівна, 1908 р. народження, с. Інгулець Кіровоградської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Улянівка Новобузького району Миколаївської області. Вчителька. Заарештована 06.04.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 9.01.1939 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОНАЧ Іван Савич, 1905 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОНДИБА Федот Климович, 1873 р. народження, с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 11.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.06.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОНДРАТЕВИЧ Семен Михайлович, 1891 року народження, с. Пудзина (Польща), білорус, із селян, освіта середня. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Старший бухгалтер. Заарештований 30.08.1937 року. Постановою Народної Колегії Карних справ СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КОНДРАТЕНКО Іван Герасимович, 1895 року народження, с. Вавилове Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Вавилове Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.01.1933 року засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 29.05 1989 р.

КОНДРАТЕНКО Михайло Степанович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер. Заарештований 20.08.1941 р. Вироком Військового трибуналу від 27.11.1941 р.

засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНДРАТЬЄВ Андрій Олексійович, 1873 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Севастополі. Вартовий. Заарештований 18.12.1920 р. Управлінням Особливих відділів Південного та Південно-Західного фронтів від 19.12.1920 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 році.

КОНДРАТЬЄВ Дмитро Якович, 1922 р. народження, с. Трихати Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Трихати. Агроном. Заарештований 19.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 10.10.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Звільнений з ув'язнення у 18.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОНДРАТЬЄВ Кирило Радіонович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 14.10.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КОНДРАТЬЄВ Микола Савелійович, 1910 року народження, с. Новопетрівка Кіровоградської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Старший механік. Заарештований 06.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 22.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома Реабілітований у 1993 р.

КОНДРАТЬЄВ Михайло Никифорович, 1898 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Приймальник. Заарештований 02.03.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОНДРАТЬЄВ Яків Прокопович, 1896 р. народження, с. Трихати Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трихати Варварівського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 19.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 10.10.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. 19.08.1945 р. Помер у таборі. Реабілітований у 1993 р.

КОНДРАТЬЄВА Єфросинія Гаврилівна, 1894 р. народження, с. Горохівка Жовтневого району Миколаївської області, українка, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця заводу. Заарештована 12.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС від 25.11.1944 року засуджена до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки та конфіскацією майна. Постановою Військового трибуналу військ НКВС від 13.03.1945 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КОНДРАТЮК Гаврило Павлович, 1865 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР 1.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОНДРАТЮК Іван Миколайович, 1870 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР 1.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОНДРАТЮК Ілля Мефодійович, 1902 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 28.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОНДРАТЮК Кирило Софронович, 1906 року народження, с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 22.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 25.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою УНКВС Миколаївської області від 31.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОНДРАТЮК Лука Гаврилович, 1893 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОНДРАТЮК Павло Мефодійович, 1899 року народження, с. Дмитрівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району. Колгоспник. Заарештований 28.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОНДРАТЮК Федот Михайлович, 1878 р. народження, с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дмитрівка Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 1.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОНДРАТЮК Яків Леонтійович, 1908 р. народження, с. Катеринівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринівка Первомайського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 04.02.1942 р. Постановою НКВС військової частини №1125 від 20.02.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОНДРАЦЬКИЙ Леонтій Кузьмич, 1901 р. народження, с. Новогригорівка Лисогірського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогригорівка Лисогірського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 19.09.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 3.12.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОНДУРАР Вакх Порфирійович, 1900 р. народження, с. Якімоуці (Бессарабія), росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 23.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР 05.02.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 22.02.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

КОНЕВЩИНСЬКИЙ Іван Федорович, 1883 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Бригадир. Заарештований 15.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 19.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОНИГІН Олександр Михайлович, 1919 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 02.04.1944 р. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 25.07.1944 р. справу припинено. Направлений у спеціальний табір НКВС СРСР для фільтрації. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 році.

КОНОВАЛЕНКО Дмитро Федорович, 1916 року народження, с. Іванівка Київської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Студент будівельного технікуму. Заарештований 30.12.1934 р. Прокуратурою Одеської області 16.03.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОНОВАЛЕНКО Євгенія Никифорівна, 1921 р. народження, с. Янівка Янівського району Одеської області, українка, із селян, неосві-

чена. Проживала у с. Луначарське Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОНОВАЛЕНКО Іван Васильович, 1885 р. народження, с. Іванівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.04.1932 р. Постановою Трійки при ДПУ Московської області від 19.05.1932 р. до виселення у Північний край строком на 3 роки. Покарання відбував у м. Архангельську. Подальша доля невідома. Реабілітований 13.09.1990 р.

КОНОВАЛЕНКО Трохим Спиридонович, 1872 р. народження, с. Ольгопіль Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ольгопіль Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.04.1933 року. Вироком Новобузького районного народного суду від 15.05.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОНОВАЛЕНКО Федір Якович, 1887 р. народження, м. Іванків, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Тельмана Миколаївського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 17.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 24.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1965 р.

КОНОВАЛОВ Костянтин Федорович, 1920 року народження, с. Матіясове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Матіясове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 06.12.1941 р. Вироком Військового трибуналу Московського гарнізону від 19.12.1941 року. засуджений до розстрілу. Страчений 02.01.1942 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1997 р.

КОНОВАЛОВ Леонід Кузьмич, 1893 р. народження, м. Харків, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Лікар. Заарештований 8.08.1929. р. Постановою Особливої Наради при Колегії ОДПУ від 13.02.1930 року. Постановою Президіуму ЦІК СРСР від 09.08.1930 р. покарання відмінено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНОВАЛОВ Петро Петрович, 1912 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 15.09.1944 р. Вироком Військового Трибуналу від 21.09.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНОВАЛОВ Серафим Сергійович, 1905 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Завідувач обласного відділу мистецтв. Заарештований 03.07.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 09.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОНОВАЛЬЧУК Дмитро Каленикович, 1892 р. народження, с. Денисівка Новотроїцького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Федорівка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 13.09.1937 р. Вироком Одеського обласного суду від 09.12.1937 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОНОВАЛЬЧУК Конон Кіндратович, 1890 року народження, с. Катеринка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.01 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 11.02 1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 06.06. 1989 р.

КОНОНЕНКО Григорій Костянтинович, 1913 р. народження, м. Новий Буг, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 08.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.10.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення

у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

КОНОНЕНКО Михайло Іванович, 1902 р. народження, с. Щербані Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Кадіївка. Експедитор. Заарештований 06.10.1948 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 26.11.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КОНОНЕНКО Сергій Іванович, 1903 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 13.10.1933 р. 14.11.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНОНЕНКО Сидір Дмитрович, 1901 р. народження, м. Новий Буг, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Колгоспник. Заарештований 11.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОНОНЕЦЬ Петро Степанович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 28.08.1936 року. Вироком Військового трибуналу Тихоокеанського флоту від 13.09.1936 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 28.08.1942 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1968 р.

КОНОНОВ Іван Макарович, 1897 р. народження, с. Привільне Баштанського_району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Любарці Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 01.02.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.02.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 10.08.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОНОНОВ Іван Олексійович, 1901 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Привільне Баштанського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 18.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Помер у 1985 р. після відбуття покарання Реабілітований у 1989 р.

КОНОНОВ Петро Макарович, 1885 р. народження, с. Привільне Баштанського району Миколаївського кругу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Любарці-2 Баштанського району. Одноосібник. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.02.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОНОНОВИЧ-ГОРБАЦЬКИЙ Михайло Павлович, 1913 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 10.08.1936 р. Вироком Військового трибуналу Чорноморського флоту від 05.09.1936 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНОНЦОВА Марія Федорівна, 1884 р. народження, м. Херсон, росіянка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Христофорівка Володимирівського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештована 14.05.1930 р. Постановою Трійки при колегії ДПУ УРСР 7.12.1930 р. засуджена до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КОНОРСЬКИЙ Василь Васильович, 1892 року народження, с. Луб'янка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Луб'янка Вознесенського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 22.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.03.1932 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Реабілітований 17.05.1989 р.

КОНОСЕВИЧ Іван Казимирович, 1881 р. народження, с. Кураки Гомельської області (Бі-

лорусь), білорус, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Помічник будівельника. Заарештований 11.01.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 16.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОНСТАНТИНОВ Петро Феофанович, 1904 р. народження, місце народження невідомо, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник суднобудівного заводу. Заарештований 07.02.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 13.11.1931 р. заборонено проживання на території України, Москви, Ленінграду строком до 3-х років. Подальша доля невідома. З-під варти звільнений. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОНСТАНТИНОВА Катерина Марківна, 1912 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта середня. Проживала у с. Вознесенськ Вознесенського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештована у 1945 р. Постановою Особливої Наради при Народному комісарі Внутрішніх Справ СРСР від 28.02.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 17.04.1955 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОНСТЯНТИНОВ Григорій Сергійович, 1898 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Зелений Яр Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі 1943 р. Реабілітований у 1960 р.

КОНСТЯНТИНОВ Іван Сергійович, 1896 року народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.03.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОНСЬКИЙ Іван Павлович, 1891 р. народження, с. Агеївка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на залізничній станції Врадіївка. Вагар. Заарештований 22.02.1935 р. Транспортним відділом УДБ НКВС залізничної станції Помічна 14.06.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОНСЬКИЙ Михайло Петрович, 1905 р. народження, с. Дубове Чернянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Безробітний. Заарештований 08.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 3.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОНСЬКИЙ Олексій Демидович, 1888 р. народження, с. Агеївка Кривоозерського району, українець. із селян, неосвічений. Проживав на х. Дубки Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 14.03.1931 р. Вироком Кривоозерського районного народного суду від 31.05.1931 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОНСЬКИЙ Сергій Север'янович, 1879 р. народження, с. Гричани (Бессарабія), українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Священик. Заарештований 16.02.1946 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 11.11.1946 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНТОРОВИЧ Михайло Лазаревич, 1900 року народження, м. Миколаїв, єврей, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Технік. Заарештований 26.03.1922 р. Постановою Президіуму ДПУ від 19.04.1922 р. засуджений до заслання у Туркестан строком на 1 рік. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОНТУЄВ Микола Євдокимович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Будівельник. Заарештований 28.04.1937 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 17.08.1938 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КОНУХ Тит Петрович, 1884 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений.

Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.03.1944 р. Постановою Арбузинського районного відділу НКДБ від 24.12.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОНУШ Вільгельм Вільгельмович, 1916 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОНУШ Марта Райнгольдівна, 1919 р. народження, с. Бессарабка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Бессарабка Тилігуло-Березанського Миколаївської області. Працювала за наймом. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОНЧУКОВСЬКА Олександра Родіонівна, 1887 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, неосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 22.10.1937 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КОНЮШИНСЬКИЙ Володимир Савелійович, 1894 р. народження, с. Каторжне Миколаївського району Одеської області, росіянин, малоосвічений. Проживав у с. Каторжне Миколаївського району Одеської області. Обліковець. Заарештований 23.12.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КООП Абрам Абрамович, 1924 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви та постанови ЦК ВКП(б) від 12.08.1941 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КООП Варвара Мартинівна, 1892 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Різноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КООП Маргарита Іванівна, 1872 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КООП Піус Михайлович,1883 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району. Безробітний. Заарештований 20.06.1935 року. Вироком Одеського обласного суду від 11.12.1935 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КООП Рафаїл Антонович, 1905 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.12.1936 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 21.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1967 р.

КОПАЙГОРА Сидір Прокопович, 1882 р. народження, с. Баратівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Баратівка Снігурівського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Загальною нарадою бідняцько-батрацького активу постановою 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПАЧ Савва Артемович, 1872 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сирове Великоврадi-

ївського району, Одеської області. Пасічник. Заарештований 30.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОПИЛОВ Анатолій Костянтинович, 1885 року народження, с. Нижньо-Тагільськ Пермської області (Росія), росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у с. Єланець Єланецького району Одеської області. Завідуючий районним відділом народної освіти. Заарештований 22.04.1937 року. Вироком Військової колегії Верховного Суду СРСР від 14.10.1938 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Покарання відбував у Сибтабі НКВС СРСР. Помер у січні 1942 року у м. Маріїнську. Реабілітований у 1957 р.

КОПИЛОВ Федір Степанович, 1921 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, дані про соціальне походження та освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Учень слюсаря. Заарештований 31.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Дані про реабілітацію відсутні.

КОПИТІН Харитон Миколайович, 1886 р. народження, с. Єлизаветівка Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Єлизаветівка Снігурівського району Херсонського округу. Безробітний. Заарештований 09.11.1929 р. Особливою нарадою при Колегії ОДПУ 13.01.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПІЄВСЬКИЙ Микита Григорович, 1889 р. народження, с. Воронівка Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воронівка Вознесенського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований 17.06.1945 р. Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 17.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Військовим Трибуналом ОДВО 30.09.1954 р. міра покарання змінена на 8 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОПІЄВСЬКИЙ Микита Олексійович, 1865 р. народження, с. Воронівка Вознесенського району Херсонського округу, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воронівка Вознесенського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 06.10.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 26.03.1930 р. справу припинено. З під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПІЙКА Володимир Тимофійович, 1893 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Херсонського округу, українець, із селян. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 01.02.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 21.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 7 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОПІЙКА Михайло Юхимович, 1894 р. народження, м. Новий Буг, українець, соціальне походження, освіта та місце проживання невідомі. Колгоспник. Заарештований 11.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПІЙКА Семен Іванович, 1895 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав в с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Член артілі. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 05.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОПЛІЧЕНКО Феофан Якович, 1912 р. народження, с. Микільське Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Красний Бобринецького району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.08.1940 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 15.06.1942 р. засуджений до ВТТ на строк до закінчення війни. У відповідності з постановою Президії Верховної Ради СРСР від 08.04.1943 р. звільнений, справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КОПП Адам Михайлович, 1890 р. народження, с. Добринка Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 03.06.1945 р. Знятий з обліку спецпоселення 10.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Адельгайде Павлівна, 1915 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 30.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Адольф Францович, 1893 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району. Різноробочий. Заарештований 03.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОПП Альфонс Петрович, 1911 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Заарештований 26.07.1941 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 05.12.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОПП Бріхіда Максівна, 1889 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Варвара Францівна, 1932 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Георгій Францович, 1909 р. народження, с. Раштадт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 03.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Магадантабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КОПП Емілія Долозівна, 1918 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Різноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Емілія Йосипівна, 1933 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Євген Феліксович, 1917 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1944 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 26.09.1941 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома . Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Іван Іванович, 1928 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Учень. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. ви-

селений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 17.04.1991 р.

КОПП Іван Леонардович, 1916 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

КОПП Іван Якович, 1902 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець із селян, малоосвічений. Проживав с. Карлсруе. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Йосип Адольфович, 1932 р. с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Йосифівна Адольфівна, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Лібаріус Іванович, 1934 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Новосибірську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Людвіг Францович, 1900 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 25.10.1398 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОПП Марія Йосипівна, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Марк Петрович, 1903 р. народження, с. Миколаївка Казанківського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Миколаївка Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Микола Іванович, 1927 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Марійську АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Микола Феліксович, 1910 р. народження, Раштадт Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Тракторист. Місце роботи невідомо. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОПП Михайло Рафаїлович, 1928 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Михайло Феліксович, 1909 р. народження, с. Раштадт Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Чоботар. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 р. Реабілітований у 1989 р.

КОПП Моніка Михайлівна, 1901 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Ольга Гаврилівна, 1900 р. народження, с. Нововолодимирівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Нововолодимирівка Доманівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Отилія Сигізмундівна, 1933 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Павлина Йосипівна, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Працювала у сільському господарстві. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 03.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Петро Абрамович, 1929 р. народження, с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мирівка Володимирівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Петро Михайлович, 1933 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Роза Георгіївна, 1911 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області, Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Роза Петрівна, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.03.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОПП Роза Сигізмундівна, 1935 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Сверд-

ловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Сигізмунд (Зійгмунд) Семенович, 1909 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР від 20.08.1946 р. виселений у Комі АРСР. Помер 13.03.1947 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП Теобольд Феліксович, 1913 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселений у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Філоміна Адольфівна, 1920 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Франц Геранилович, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПП Яків Іванович, 1932 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утримання батьків. Заарештований у 1945 р. на підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПП-ГЕЦ Варвара Сигізмундівна, 1930 року народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПТЄВ Олексій Павлович, 1913 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. В'язень у Миколаївській в'язниці. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Місце поховання невідомо. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОПТЄВ Савелій Лук'янович, 1877 р. народження, с. Казанка Казанківського району Херсонського округу, росіянин, із селян, неосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 29.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 17.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОПТЄВ Федір Маркович, 1898 р. народження, с. Казанка Казанківського району, українець, селянин. Проживав у с. Казанка Казанківського району. Арештований 20.02.1931 р. Долинським районним відділом Дніпропетровського сектора ДПУ УРСР. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 23.03.1931 р. на підставі у Північний край строком на 3 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 22.05.1989 р.

КОПУСЬ Антон Арефійович, 1892 р. народження, с. Бузьке Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 року. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 05.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОПУСЬ Олександр Амвросійович, 1913 року народження, с. Красненьке Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Красненьке Кривоозерського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 10.08.1937 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №4341 від 21.12.1937 р. засуджений до 10 років

ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОПУСЬ Феодосія Леонтівна, 1907 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 15.08.1937 р. Вироком Військового трибуналу Київського військового округу від 29.03.1938 р. засуджена до виселення у Омську область на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1995 р.

КОРБ Генріх Якович, 1888 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району, Одеської області німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Рорбах. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Реабілітований у 1989 р.

КОРБ Лідія Яківна, 1908 р. народження, с. Мариниськ Кустанайського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мариниськ Кустанайського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01. 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОРБ Роберт Генріхович, 1935 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р На підставі постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) №2060-935-с від 12.09.1941 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОРБ Софія Артурівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського район Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОРБ Фріда Християнівна, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОРБ Яків Якович, 1880 р. народження, с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 13.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 20.10.1938 р. Реабілітований у 1964 р. Місце поховання невідомо.

КОРДАН Емілія Геронимівна, 1914 р. народження, с. Сліпуха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Сліпуха Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОРДАН Леонтина Петрівна, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 05.01. 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОРДАН Християн Рафаїлович, 1937 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРДИН Маркіян Григорович, 1876 р. народження, с. Костянтинівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Костянтинівка Миколаївського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою

Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.04.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРДЮК Григорій Іванович, 1899 р. народження, с. Концеба Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Концеба Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 12.12.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРДЮКОВ Єгор Іванович, 1917 р. народження, с. Карамишеве Воронезької області (Росія), росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кабурга Очаківського району Миколаївської області. Маляр. Заарештований 10.05.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРЕЛЬ Марія Іванівна, 1929 р. народження, с. Гальбштат Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Гальбштат. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 12.09.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОРЕЛЬШТЕЙН Давид Еликович, 1901 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Одеської області, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 19.11.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 14.10.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОРЕНБЛЮМ Давид Якович, 1911 р. народження, с. Веселинове Веселинівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Красногвардійську. Заарештований 29.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Ленінградської області від 31.10.1938 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОРЕНБЛЮМ Пінхус Львович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 16.04.1927 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 01.07.1927 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРЕНБЛЮМ Яків Львович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із міщан, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 26.01.1933 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 27.03.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОРЕНДОВИЧ Андрій Іванович, 1883 р. народження, с. Погребище Київської області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Економіст. Заарештований 27.08.1938 р. Вироком Колегії Одеського обласного суду від 15.04.1937 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРЕНЕЦЬКИЙ Олексій Трохимович, 1890 р. народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Коза Тилігуло-Березанського району. Рибалка. Заарештований 26.04.1944 р. УНКДБ Миколаївської області 21.03.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРЕНКОВ Володимир Григорович, 1900 року народження, с. Богуславка Лисогірського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на залізничній ст. Бандурка. Вагар. Заарештований 06.11.1949 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 23.06.1952 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОРЕНЧУК Василь Арамонович, 1886 р. народження, с. Новоселівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений Проживав у с. Новоселівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 29.03.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки (умовно). Реабілітований 13.09 1990 р.

КОРЕНЬ Макарій Антонович, 1895 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району

Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новогригорівка Казанківського району. Колгоспник. Заарештований 23.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.02.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

КОРЕНЮК Олександр Васильович, 1891 року народження, с. Байбузівка Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Байбузівка Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.08.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 05.02.1932 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРЕЦЬКИЙ Максим Пантелеймонович, 1895 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Бригадир. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.05.1989 р.

КОРЖ Іван Дорофійович, 1899 р. народження, с. Журавлівка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Фрунзе Доманівського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 27.10.1947 року Вироком Військового Трибуналу Військ НКВС Одеської області від 02.09.1955 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував у м. Углич Ярославської області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОРЖ Іван Костянтинович, 1904 р. народження, м. Бобринець, українець, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер. Місце роботи невідомо. Заарештований 02.10.1937 року Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КОРЖЕНКО Андрій Тимофійович, 1885 р. народження, с. Єлизаветівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.09.1937 р. Постановою Трійки УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою УНКВС Миколаївської області від 16.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОРЖЕНКО Микола Іванович, 1900 р. народження, с. Леніне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із міщан, середня освіта. Проживав у с. Інгулка Привільнянського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 27.07.1938 р. Привільнянським районним відділом НКВС 20.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОРЖІВ Микола Якович, 1898 р. народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, національність невідома, соціальне походження невідомо, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Калабатине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник у артілі. Заарештований 03.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОРЖОВ Антон Ізотович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Кондуктор. Заарештований 21.04.1944 р. Постановою Одеського міського відділу НКВС 19.08.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОРЖОВ Никифор Кирилович, 1893 р. народження, с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 26.07.1938 р. Постановою прокуратури Миколаївської області від 21.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРЖОВ Федір Григорович, 1886 р. народження, с. Корениха Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Червоний Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештова-

ний 04.01.1933 р. Помер у лікарні 03.03.1933 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРЖОВА Наталя Григорівна, 1918 р. народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українка із селян, малоосвічена. Проживала у с. Коза Тилігуло-Березанського району. Колгоспниця. Заарештована 25.04.1944 р. УНКДБ Миколаївської області 21.03.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КОРЗУН Василь Григорович, 1922 р. народження, с. Новоінгулка Новоодеського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоінгулка Новоодеського району. Військовослужбовець. Заарештований 27.10.1941 р. Вироком Військового трибуналу Чорноморського флоту від 05.11.1941 року засуджений до розстрілу. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1992 р.

КОРИНЕВСЬКИЙ Василь Ананійович, 1910 р. народження, с. Жовтневе Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Жовтневе Жовтневого району Миколаївської області. Вантажник. Заарештований 11.10.1948 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 22.12.1948 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРИНЕЦЬКИЙ Тимофій Петрович, 1878 року народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Тесляр. Заарештований 21.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.02.1933 року засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 08.06 1989 р.

КОРИНОВСЬКИЙ Володимир Якович, 1894 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у с. Луканівка Кривоозерського району Одеської області. Обліковець у колгоспі. Заарештований 25.04.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1960 р.

КОРИСТАН Григорій Михайлович, 1917 року народження, с. Ракове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ракове Мостівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 24.03.1942 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Туркменської АРСР від 20.07.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовою колегією Верховного суду СРСР 27.08.1943 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРИТНИЙ Прокопій Никонович, 1886 року народження, с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бурилове Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.11.1932 р. 16.12.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРІ Матвій Матвійович, 1891 р. народження, с. Скорбине Кіровоградської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Варварівка Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 01.02.1946 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Данні про реабілітацію відсутні.

КОРІНЕЦЬКИЙ Тимофій Петрович, 1878 року народження, с. Коза Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Очакові. Тесляр. Заарештований 20.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.02.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРІННИЙ Яків Юдович, 1874 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області. Сторож. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований в 1989 р.

КОРІНЬ Макар Антонович, 1895 р. народження, с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта

невідома. Проживав у с. Новогригорівка Казанківського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 23.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Місце поховання невідомо. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОРМИЧ Федір Давидович 1894 р. народження, с. Богданівка Широколанівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Широколанівського району. Колгоспник. Заарештований 12.04.1946 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 27.04.1946 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

КОРНАГЕЛЬ Йосип Лук'янович, 1889 р. народження, с. Новосафронівка Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Корчине Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 03.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 10.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОРНЄЄВ Григорій Іванович, 1910 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освічений. Проживав у с. Ковалівка Широколанівського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований 23.08.1949 р. Постановою УКДБ по Миколаївській області від 27.02.1951 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОРНИХ Давид Борисович, 1908 р. народження, місце народження невідомо, єврей, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Експедитор. Заарештований 21.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 25.06.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 03.07.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КОРНИХ Олександр Львович, 1904 р. народження, с. Троїцько-Сафонове Володимирівського району Миколаївської області, єврей, із селян, освіта початкова. Місце проживання невідомо. Червоноармієць 45-го запасного протитанкового полку. Заарештований 26.09.1941 р. Постановою старшого слідчого УКДБ по Миколаївській області від 16.04.1948 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОРНИЦЬКИЙ Леонід Юхимович, 1924 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, освічений. Місце проживання невідомо. Військовослужбовець. Заарештований 27.04.1949 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №07335 від 23.08.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРНІЄНКО Андрій Григорович, 1908 р. народження, с. Калинівка Доманівського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Калинівка Доманівського району Одеського округу. Колгоспник. Заарештований 27.05.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 13.06.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КОРНІЄНКО Артем Сидорович, 1888 р. народження, с. Бармашове Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове. Колгоспник. Заарештований 19.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Василь Дем'янович, 1882 року народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 20.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01. 1933 р. до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

КОРНІЄНКО Василь Несторович, 1912 року народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Архангельській області. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Дмитро Євтихійович, 1906 року народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.08.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 05.10.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОРНІЄНКО Еніфан Семенович, 1876 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Священик. Заарештований 2.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Зиновій Антонович, 1872 р. народження, с. Явкине Баштанського району Привільнянського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Привільнянського округу. Одноосібник. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРНІЄНКО Іван Гнатович, 1894 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Усть-Вимтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Іван Опанасович, 1886 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у січні 1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.03.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Микола Йосипович, 1890 р. народження, с. Тростянець Вінницької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 25.08.1944 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 08.12.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРНІЄНКО Нестор Олексійович, 1887 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області білорус, із селян, освічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Олексій Опанасович, 1892 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 21.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.02.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Петро Антонович, 1873 р. народження, м. Бобринець, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 24.10.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.10.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЄНКО Тетяна Марківна, 1896 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білоруска, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Усть-Вимтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КОРНІЄНКО Христина Семенівна, 1902 р. народження, с. Новоселівка Єланецького району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новоселівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця.

Хлібороб. Заарештована 24.06.1938 р. Єланецьким районним відділом НКВС 27.10.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КОРНІЄНКО Юхим Васильович, 1897 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОРНІЙЧУК Кузьма Самойлович, 1883 року народження, с. Цередарівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Цередарівка Доманівського району Одеської області. Рільник. Заарештований 04.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 13.04.1933 р. засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.05.1989 р.

КОРНІЙЧУК Павло Олексійович, 1900 року народження, с. Болгарка Великоврадіївського повіту Одеської губернії, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Болгарка Великоврадіївського повіту Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 16.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 р. засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований 22.01.1992 р.

КОРНІЙЧУК Петро Кіндратович, 1893 року народження, с. Братське Братського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Братське Братського району Одеської області. Бухгалтер. Заарештований 08.06.1938 р. Братським районним відділом НКВС 30.01.1939 р. справу припинено. Звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРНОВАН Яків Пилипович, 1885 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

КОРНОЗО Петро Вікентійович, 1879 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, освіта незакінчена середня. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 15.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 18.07.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОРОБКО Дмитро Павлович, 1915 р. народження, с. Гребеники Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Гребеники Новоодеського району Миколаївської області. Конюх. Заарештований 04.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Воркуттабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КОРОБКОВ Аркадій Андрійович, 1889 р. народження, м. Євпаторія, росіянин, із міщан, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Інструктор. Заарештований 23.09.1920 р. Постановою Херсонсько-Миколаївської губернської надзвичайної комісії 07.10.1920 справу припинено. Подальша для невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОВ'ЯКОВ Гаврило Романович, 1888 року народження, с. Ново-Костянтинівка Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Миколаївської області. Робітник маслозаводу. Заарештований 08.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 21.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОРОГОД Денис Микитович, 1888 р. народження, с. Івковці Чернігівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.03.1-938 року. Постановою Арбузинського районного відділу НКВС від 19.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОГОДА Михайло Герасимович, 1882 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватсько-

го району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова, Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 12.11.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 13.01.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРОЄВ Василь Семенович, 1909 р. народження, х. Короєве Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Пекар. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 29.10.1937 року. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Кулайтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 році.

КОРОЛЕНКО Григорій Леонтійович, 1901 року народження, с. Калузьке Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калузьке Снігурівського району Одеської області. Тракторист. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 29.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРОЛЕНКО Григорій Фонич, 1882 р. народження, с. Калузьке Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Лепетиха Березнегуватського району Херсонського округу, селянин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРОЛЕНКО Степан Кузьмич, 1896 р. народження, с. Калузьке Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений Проживав у с. Калузьке Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 16.05.1933 р. Відомості про термін покарання та зміст вироку відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОРОЛЬОВ Карп Григорович, 1898 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у Новобузькому районі, місце народження невідомо. Колгоспник. Заарештований 1.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 19.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

Корольов Федір Семенович, 1889 р. народження, с. Новогеоргіївка Баштанського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогеоргіївка Баштанського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 30.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 28.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРОЛЬЧУК Йосип Михайлович, 1895 року народження, с. Бачаєве Волинської області, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Священик. Заарештований 25.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Темниктабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРОЛЮК Дмитро Григорович, 1910 р. народження, місце народження невідомо, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Інженер Заарештований 03.03.1938 р. УНКВС УРСР Миколаївської області 11.01.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОП Григорій Лукич, 1909 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 26.09.1941 року. Вироком Військового трибуналу Приморської армії від 12.10.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.10.1941 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1998 р.

КОРОСТИНСЬКИЙ Павло Романович, 1869 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Хлібороб. Заарештований 20.10.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.02.1931 р. засуджений до заслання

у Північний край строком на 3 роки Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРОТІН Матвій Юхимович, 1893 р. народження, м. Бобринець, єврей, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи та посада невідомі. Заарештований 10.03.1931 р. Постановою Одеського міського відділу ДПУ від 31.08.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОРОТКИЙ Іван Романович, 1894 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник Миколаївського морського порту. Заарештований 15.06.1927 р. Постановою Миколаївського міського відділу ДПУ від 11.09.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОТКИЙ Іларіон Романович, 1887 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Старший технічний інспектор. Заарештований 20.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОРОТКИЙ Микола Єгорович, 1923 р. народження, с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 02.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу 28-ї армії від 01.06.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОРОТКИЙ Олександр Романович, 1897 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві, місце роботи та посада невідомі. Заарештований 31.01.1921 р. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 07.08.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОТКИЙ Роман Романович, 1901 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із міщан, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Токар. Заарештований 04.01.1921 р. Постановою Миколаївської надзвичайної губернської комісії 07.08.1921 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОТКОВ Іван Захарович, 1870 р. народження, с. Рибушка Саратовської області (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області Коваль. Заарештований 02.03.1938 року. Постановою Арбузинського районного відділу НКВС від 07.04.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРОТКОВ Олександр Романович, 1896 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Шкіпер. Заарештований 05.05.1945 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 15.02.1946 р. засуджений до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОРОТКОВА Любов Олександрівна, 1925 року народження, м. Миколаїв, росіянка, із робітників, освіта незакінчена середня. Проживала у м. Миколаєві. Секретар. Заарештована 10.09.1946 року Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.01.1947 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КОРОТКОВА Олександра Василівна, 1902 року народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, освіта початкова. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 05.05.1945 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 15.02.1946 р. засуджена до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОРОТЧЕНКО Володимир Якович, 1888 року народження, м. Луганськ, росіянин, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Заарештований 18.08.1936 року. Вироком Одеського обласного суду від 08.03.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КОРОЯН Микола Дмитрович, 1886 р. народження, с. Циро (Бессарабія), молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Воєводське

Благодатнівського району Одеської області. Конюх. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КОРПАН Тихон Кирилович, 1878 р. народження, с. Леніне Кривоозерського району, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Леніне Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 30.09.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.11.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Соловецькому ВТТ. Достроково звільнений з табору 4.07.1933 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРУХІН Андрій Іванович, 1914 р. народження, с. Бармашове Баштанського району, Одеської області росіянин, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 03.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОРЧАГІН Григорій Дмитрович, 1892 р. народження, м. Київ, росіянин, із службовців, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 02.12.30 р. Постановою Трійки при Колегії ГПУ від 08.06.1931 року засуджений до 10 років ув'язнений у ВТТ. Умовно достроково звільнений з під варти та направлений на роботу у технічний відділ ОГПУ. Заарештований у 1938 р вдруге. Постановою Особливої наради НКВС СРСР засуджений до 5 років ув'язнений у ВТТ. Помер 19.06.1941 р. у Сиблаге. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КОРЧАГІН-БОНДАРЕНКО Володимир Павлович, 1920 р. народження, с. Тейнове Іванівської області (Росія), росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Безробітний. Заарештований 31.03.1944 р. Постановою Первомайського міського відділу НКДБ від 31.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРЧАК Микола Микитович, 1912 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освічений. Безробітний. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС по Харківський області від 14.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КОРЧЕБНИЙ Василь Романович, 1898 р. народження, с. Антонівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 17.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОРЧЕБНИЙ Іван Андрійович, 1895 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Веселий Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 23.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.04.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРЧЕБНИЙ Іван Кирилович, 1889 р. народження, с. Ганнівка Новобузького району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Корчебний Баштанського району Миколаївського округу. Одноосібник. Заарештований 30.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОРЧЕВСЬКА Генріета Мартинівна, 1878 року народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, полька, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 09.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 10.01.1938 р. засуджена до розстрілу. Страчена 21.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1959 р.

КОРЧЕМАХ Тимофій Данилович, 1886 р. народження, с. Мар'ївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 07.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області

від 08.01.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРЧМАРЧИК Станіслав Іванович, 1877 року народження, с. Рушипівка (Польща), поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенськ. Робітник на залізниці. Заарештований 03.10.1937р. Постановою особливої наради при НКВС СРСР від 30.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОРЧМАХ Тимофій Данилович, 1886 р. народження, с. Мар'ївка Баштанського району, Миколаївської області українець, із селян, неосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 07.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 08.01.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОРЯКИН Мстислав Олександрович, 1890 року народження, м. Херсон, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Агент карного розшуку. Заарештований 21.03.1920 року. Постановою Колегії Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 30.04.1920 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОРЯКОВ Олександр Іванович, 1906 р. народження, с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нечаяне Варварівського району. Військовослужбовець. Заарештований 14.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу 203-ї стрілецької дивізії від 27.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОСАКОВСЬКИЙ Іван Якович, 1890 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 02.02.1935 р. Миколаївським міським відділом НКВС 17.09.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСАРЄВ Іван Іванович, 1902 р. народження, м. Москва, росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Директор радгоспу. Заарештований 23.12.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 24.10.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КОСАЧЕВ Федір Кузьмич, 1917 р. народження, с. Країнськ Волгоградської області, (Росія) росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 16.08.1941 р. Вироком Військового трибуналу від 26.09.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОСЕНКО Агрипина Федорівна, 1880 р. народження, с. Лоцкине Новобузького району Миколаївського кругу, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Лоцкине Новобузького району Миколаївського кругу. Хлібороб. Заарештована 18.05.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 24.11.1930 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1988 р.

КОСЕНКО Данило Якович, 1912 р. народження, с. Григорівка Великоврадіївського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Заболотське Доманівського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 07.08.1948 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №14069 від 04.12.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСЕНКО Дмитро Григорович, 1907 р. народження, с. Яківівка Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Яківівка Березнегуватського району, селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОСЕЦЬКИЙ Фабіян Петрович, 1903 р. народження с. Острівка Савранського району Одеської області, поляк, із селян, освічений. Проживав у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 27.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 16.11.1937 р. засуджений до

розстрілу. Страчений. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОСИЙ Аврам Матвійович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Керуючий базою. Дата арешту невідома. Вироком Миколаївського обласного суду від 11.06.1953 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Постановою Президії Верховного Суду 04.03.1960 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСИНОВ Василь Михайлович, 1926 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 13.04.1944 р. УНКДБ УРСР Миколаївської області від 15.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОСИНОВСЬКИЙ Кухім Йосипович, 1904 року народження, м. Первомайськ, єврей, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Первомайську. Безробітний. Заарештований 25.04.1926 року . Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 27.08.1926 р. засуджений до виселення у Палестину. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОСИНСЬКИЙ Аркадій Станіславович, 1903 р. народження, м. Бердичів Житомирської області, поляк, із робітників, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Начальник цеху. Заарештований 28.08.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного суду СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до 20 років ув'язнення з конфіскацією майна. Військовою колегією Верховного суду СРСР 16.07.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСМИНА Петро Антонович, 1885 р. народження, с. Піски Баштанського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єрмолівка Баштанського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 26.02.1931 р. Баштанським районним відділом ДПУ від 26.03.1931 р. виселений у віддалені райони країни. Строк виселення невідомий. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОСОБРЮХОВ Олексій Михайлович, 1899 року народження, с. Печаєве Тамбовської області (Росія), росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Директор МТС. Заарештований 16.08.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного суду СРСР від 28.09.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 28.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОСОВСЬКИЙ Іван Васильович, 1911 р. народження, с. Левківка Погребищенського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Одноосібник. Заарештований 03.09.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.01.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома.

КОСОВСЬКИЙ Михайло Петрович, 1889 року народження, с. Тернувате Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Хлібороб. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Особливої Наради при ДПУ УРСР від 26.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСОВСЬКИЙ Орест Васильович, 1899 року народження, с. Покровське Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений Проживав у с. Покровське Веселинівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 04.08.1945 року. Вироком Військового трибуналу 82-го стрілецького корпусу від 27.03.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 роцы.

КОСОГОРОВ Григорій Іванович, 1898 р. народження, с. Кантакузинка Вознесенського району Одеської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Тесляр Заарештований 08.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 30.04.1944 р. Заарештований у 1950 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

КОССАЛ Фаня Соломонівна, 1908 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із селян, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Студентка. Заарештована 05.12.1927 р. Постановою Особливої

Наради при Колегії ОДПУ УРСР від 09.03.1928 року засуджений до заслання на Урал строком на 3 роки. Особливою Нарадою при Колегії ОДПУ УРСР від 25.02.1928 р. покарання відмінено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КОСТЕНКО Василь Власович, 1904 р. народження, с. Миколаївка Доманівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Миколаївка Доманівського району Миколаївської області. Секретар колгоспу. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТЕНКО Дмитро Федорович, 1884 р. народження, м. Первомайськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Коваль. Місце роботи невідомо. Заарештований 11.09.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 10.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КОСТЕНКО Зиновій Антонович, 1881 року. народження, с. Малашевич Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новопетрікавка Новобузького району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 11.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 27.10.1939 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОСТЕНКО Іван Данилович, 1887 р. народження, с. Верхнє Обливське Донецької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник ТЕЦ. Заарештований 05.06.1938 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 23.03.1939 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОСТЕНКО Іван Карпович, 1915 р. народження, с. Парутине Очаківського району, Миколаївської області українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 24.12.1941 р. Вироком Військового трибуналу Азовсько-військової флотилії від 31.12.1941 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСТЕНКО Костянтин Захарович, 1902 р. народження, с. Яструбинове Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Яструбинове Вознесенського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 06.06.1944 р. Військовим трибуналом 60-ї гвардійської стрілецької дивізії 6.08.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОСТЕНКО Микола Хомич, 1899 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району. Колгоспник. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 року засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.07. 1989 р.

КОСТЕНКО Михайло Петрович, 1888 р. народження, с. Мар'ївка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений Проживав у м. Миколаєві. Робітник залізниці. Заарештований 09.03.1938 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 09.05.1938 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОСТЕНКО Овсентій Афанасійович, 1886 року народження, с. Парутине Очаківського району Одеської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у с. Новокостянтинівка Братського району Одеської області. Священик. Заарештований 03.06.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 07.09.1936 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1994 р.

КОСТЕНКО Петро Андрійович, 1925 р. народження, с. Новофедорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новофедорівка Казанківського району. Військовослужбовець. Заарештований 11.07.1947 року. Вироком Військового трибуналу від 19.08.1947 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТЕНКО Трохим Захарович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, українець, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 29.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС по Миколаївській області від 09.12.1937 року засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОСТЕНКО Феодосій Микитович, 1888 р. народження, с. Синюхин Брід Первомайського району Херсонського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Синюхин Брід Первомайського району. Одноосібник. Заарештований 27.03.1931 р. Первомайським районним відділом ДПУ від 14.04.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОСТЕНКО-ЗОТОВА Марія Павлівна, 1891 р. народження, м. Миколаїв, українка, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 13.08.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.08.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 29.04.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КОСТЕНТО-ЦЕНТ Наталя Савелівна, 1908 р. народження, с. Шестакове Київської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Висока Гора Братського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована 07.01.1952 р. Постановою Особливої наради при МДБ СРСР від 04.10.1952 р. засуджена до заслання у Джамбульську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КОСТЕЦЬКИЙ Віктор Федорович, 1909 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 28.07.1938 р. Вироком Верховного Суду УРСР від 04.12.1938 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОСТЕЦЬКИЙ Павло Францович, 1886 р. народження, с. Костюки Мінської області (Білорусь), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сортувальник. Заарештований 03.04.1935 р. Постановою УДБ управління УНКВС УРСР Одеській області від 03.08.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСТИК Микита Федорович, 1898 р. народження, с. Кримка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кримка Первомайського району. Селянин-одноосібник. Заарештований 31.01 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 11.02.1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05 1989 р.

КОСТИКОВ Олексій Степанович, 1890 р. народження, с. Василівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Возсіятське Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.09.1932 р. Вироком Новобузького районного народного суду від 09.05.1933 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТИЛЕНКО Василь Микитович, 1876 року народження, с. Болгарка Великоврадіївського повіту Херсонської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Великоврадіївського повіту. Хлібороб. Заарештований 17.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 14.11.1921 року засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований 22.01.1992 р.

КОСТИЛЕЦЬКИЙ Георгій Кузьмич, 1900 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Майстер заводу. Заарештований 14.09.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 31.10.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСТИЛЕЦЬКИЙ Іполит Кузьмич, 1899 року народження, у м. Миколаєві, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 17.12.1937 року УНКВС Миколаївської області від 02.11.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОСТИНСЬКИЙ Тимофій Онуфрійович, 1894 р. народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Володимирівка Доманівського району Одеської області. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 11.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТИРКО Григорій Терентійович, 1912 року народження, с. Матвіївка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 05.08.1945 р. Вироком Військового трибуналу 82-го стрілецького корпусу від 28.11.1945 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 14.12.1945 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОСТИШИН Степан Михайлович, 1892 року народження, с. Пилява Бучацького району (Польща), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тернувате Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.09.1937 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТРИЧУК Карпо Феодосійович, 1887 р. народження, с. Ляшевиці Вінницької області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Жовтень Очаківського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волгтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТУРЕНКО Олександр Пилипович, 1897 р. народження, с. Лукашівка Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лукашівка Первомайського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 01.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.02.1933 р. до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 29.05.1989 р.

КОСТЮК Іван Васильович, 1901 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Без постійного місця проживання. Безробітний. Заарештований 25.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТЮК Леонід Павлович, 1925 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Христофорівка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 12.04.1944 р. Помер 21.03.1945 р. у Баштанській лікарні. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 23.03.1945 року справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Реабілітований у 1992 р.

КОСТЮК Михайло Юдович, 1910 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Баштанка. Військовослужбовець. Заарештований 22.08.1940 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 15.06.1942 р. засуджений до ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Південтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КОСТЮК Павло Михайлович, 1896 р. народження, с. Христофорівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Христофорівка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.03.1944 року. Вироком військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 09.06.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КОСТЯНТИНОВ Гаврило Іванович, 1894 року народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 28.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСТЯНТИНОВ Микола Павлович, 1888 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із служ-

бовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 22.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 02.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОСТЯНТИНОВА Ольга Михайлівна, 1912 р. народження, с. Адамівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Суворівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у м. Караганду. Знята з обліку спецпоселення 02.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОСЬКО Максим Кіндратович, 1897 р. народження, с. Косаричі (Білорусь), росіянин, із службовців, освіта вища. Проживав у с. Ташлик-Кіпчаки Очаківського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 20.05.1932 р. Постановою Особливою Нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 3.11.1932 р. позбавлений права на проживання у 12 містах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОСЯЧЕНКО Пантелій Пилипович, 1896 року народження, с. Кашперівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кашперівка Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 14.06.1933 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 20.07.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОТЕЛЬНІКОВ Андрій Олексійович, 1926 року народження, с. Роксандрівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Роксандрівка Снігурівського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 31.10.1949. Військовим трибуналом військової частини №61806 27.01.1950 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОТЕНКО Єгор Гнатович, 1873 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 30.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. 17.02.1939 р. справу припинено. Назва у установи яка припинила справу невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОТЕНКО Іван Антонович, 1893 р. народження, с. Посад-Новоархангельське Кіровоградської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 18.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.12.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОТЕНКО Іван Захарович, 1885 р. народження, с. Парутине Очаківського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Чижиківка Очаківського району. Хлібороб. Заарештований 26.02.1931 р. Постановою Очаківського районного відділу ДПУ від 25.04.1931 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОТЕНКО Іван Максимович, 1889 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Миколаївської області. Власник господарства. Заарештований 06.05.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.09.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОТИЧ Іван Данилович, 1896 р. народження, с. Лиса Гора Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лиса Гора Благодатнівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.09.1937 року. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 19.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОТЛЕР Василь Антонович, 1897 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоолександрівка Баштанського району. Колгоспник. Заарешто-

ваний 09.08.1939 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 26.09.1939 р. засуджений до 2 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОТЛИК Тетяна Яківна, 1909 р. народження, м. Вознесенськ, єврейка, із міщан, середня освіта. Проживала у м. Вознесенську. Робітниця у приватній майстерні. Заарештована 16.04.1927 року. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 06.10.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КОТЛЯР Іван Іванович, 1915 р. народження, с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Військовослужбовець. Заарештований 17.10.1941 року. Вироком Військового трибуналу 226-ї стрілецької дивізії від 14.11.1941 р. засуджений до розстрілу. Військовим трибуналом Південно-Західного фронту 19.12.1941 р. міра покарання замінена на 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОТЛЯР Павло Савович, 1890 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 17.03.1933 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 27.06.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОТЛЯР Степан Григорович, 1889 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Макарове Братського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 04.07.1929 р. Вироком Єлизаветградського окружного суду від 15.09.1929 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОТЛЯР Фріда Шумилівна, 1900 р. народження, с. Брацлав Вінницької області, єврейка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Завідуюча районним відділом охорони здоров'я. Заарештована 03.08.1937 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 28.10.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КОТЛЯРЕНКО Михайло Авксентійович, 1890 р. народження, м. Херсон, росіянин, із міщан, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Заарештований 01.02.1921 р. Постановою Трійки при Миколаївській губернській надзвичайній комісії 14.04.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 році.

КОТЛЯРЕНКО Павло Остапович, 1890 р. народження, с. Новоголовльове Доманівського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Новоголовльове Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.01.1945 р. Вироком Військового трибуналу від 24.03.1946 р. засуджений до п'яти років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОТЛЯРЕНКО Сергій Петрович, 1888 р. народження, с. Олександрівка Казанківського району Кривоозерського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Казанківського району Кривоозерського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОТЛЯРОВ Григорій Федорович, 1892 р. народження, с. Федорівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із службовців, освічений. Проживав у с. Мала Корениха Миколаївського району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 25.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 28.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОТЛЯРОВ Леонід Сергійович, 1908 р. народження, м. Керч, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 02.10.1941 р. Постановою особливого відділу НКВС військової частини від 08.10.1941 р справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОТЛЯРОВ Микола Іванович, 1919 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Без постійного місця проживання. Військовополонений. Заарештований 31.08.1944 року. Постановою НКДБ Південно-залізничної дороги 09.04.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОТОВ Іван Савелійович, 1880 р. народження, с. Привільне Єланецького району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лагодівка Володимирівського району Херсонського округу. Власник господарства. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 25.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОТОВ Микола Спиридонович, 1912 р. народження, м. Одеса, росіянин, із службовців, середня освіта. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Інспектор Снігурівського відділу держбанку. Заарештований 11.07.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 3.11.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОТОВ Тимофій Федорович, 1897 р. народження, с. Катеринівка Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринівка Привільнянського району. Слюсар заводу. Заарештований 20.03.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 25.08.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОТОВИЧ Микола Фомич, 1889 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 07.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 12.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОТОВИЧ Олексій Іванович, 1895 р. народження, с. Коси Івано-Франківської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 15.06.1938 р. Постановою НКВС Одеської області 9.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОТРУС Василь Іванович, 1897 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Робітник залізничної станції. Заарештований 05.03.1938 року. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці 21.08.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КОФАНОВ Василь Іванович, 1890 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Привільне Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОФЛЕР Ганна Рафаїлівна, 1928 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОФЛЕР Гілярій Якович, 1915 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви ДКО СРСР №9871 від 18.08.1945 р. та директиви МВС СРСР 23.03.1946 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОФЛЕР Ельберт Робертович, 1917 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОФЛЕР Рафаїл Рафаїлович, 1930 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Ми-

колаївської області. Учень. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОФЛЕР Роберт Христофорович, 1907 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав на х. Лоленталь Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.01.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

КОФЛЕР Філя Рафаїлівна, 1918 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОФЛЕР Фріліна Людвігівна, 1923 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХ Берта Флоріанівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала на х. Богданівка Доманівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Ганна Флоріанівна, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КОХ Ґенофефа Яківна, 1908 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХ Григорій Гнатович, 1891 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.07.1935 року. Вироком Одеського обласного суду від 11.12.1935 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОХ Едуард Йосипович, 1931 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Раштадт Мостівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХ Едуард Мартинович, 1936 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХ Емілія Йосипівна, 1912 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знят з обліку спец-

поселення 24.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Емма Іванівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Свердловську область. Померла 23.03.1950 року. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Єва Йосипівна, 1927 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні..

КОХ Єлизавета Матвіївна, 1910 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Іван Францович, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 року. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХ Іда Іванівна, 1915 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХ Іда Мартинівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Ірма Мартинівна, 1934 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. На утриманні дочки. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Йосип Антонович, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1969 р.

КОХ Йосип Антонович, 1902 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1969 р.

КОХ Катерина Іванівна, 1903 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Катерина Йосипівна, 1937 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської

області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХ Катерина Станіславівна, 1880 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 10.02.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХ Катерина Яківна, 1882 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 19.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Маргарита Петрівна, 1904 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 27.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Мартин Фердинандович, 1904 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХ Мартин Якович, 1894 р. народження, с. Раштадт Мостівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт. Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.02.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

КОХ Мартин Якович, 1894 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.02.1938 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 27.03.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1966 р.

КОХ Петро Мартинович, 1930 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Вологодську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 року Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХ Роза Адамівна, 1906 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Роза Йосипівна, 1934 р. народження, с. Ленінталь Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ленінталь Мостівського району Одеської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХ Уляна Антонівна, 1900 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КОХ Філомена Мартинівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Фільміна Йосипівна, 1932 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХ Франц Фердинандович, 1900 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 року.

КОХ Франциска Йосипівна, 1925 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХАН Василь Андрійович, 1896 р. народження, с. Велика Олександрівка Херсонської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Слюсар. Місце роботи невідомо. Заарештований 11.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

КОХАН Григорій Митрофанович, 1897 р. народження, с. Шабалинове Чернігівської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Лебедівка Доманівського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 02.01.1933 р. Справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОХАН Олександра Семенівна, 1899 р. народження, с. Лідіївка Мостівського району Одеської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала у с. Лідіївка Мостівського району Одеської області. Завідуюча лабораторією колгоспу. Заарештована 02.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 22.12.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена 27.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1959 р.

КОХАНОВСЬКА Ганна Валентинівна, 1917 року народження, с. Сергієве Голованівського району Кіровоградської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богачівка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 06.03.1945 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 27.10.1945 р. засуджена до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КОХАНЮК Віліна Федорівна, 1918 р. народження, с. Малопавлівка Великоврадіївського району Одеської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Великовеселе Великоврадіївського району Одеської області. Табельниця у колгоспі. Заарештована 27.07.1946 р. Вироком Одеського обласного суду від 15.01.1948 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1993 р.

КОХЛЕР Андрій Михайлович, 1929 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХЛЕР Варвара Людвігівна, 1908 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Працювала на полі.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КОХЛЕР Іван Михайлович, 1936 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 23.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КОХМАНОВИЧ Антон Семенович, 1875 р. народження, м. Теребовля (Польща), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Заарештований 21.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 31.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КОХПЕР Іван Іванович, 1877 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Сторож. Заарештований 21.08.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.12.1944 р. засуджений до заслання у Сузунський район строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЦЕГУБ Дмитро Тимофійович, 1890 р. народження, с. Галаганівка Снігурівського району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району. Член артілі. Заарештований 30.01.1933 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 09.05.1933 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.09.1933 р. засуджений до заслання у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЦЕРУБА Василь Сидорович, 1900 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав на залізничній станції Веселинове Веселинівського району Миколаївської області. Машиніст на насосній станції. Заарештований 24.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КОЦОГУБ Трохим Тимофійович, 1895 р. народження, с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 29.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 08.09.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 21.06.1955 року міра покарання знижена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Магаданських таборах. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЦЮБА Василь Олександрович, 1885 р. народження, м. Київ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Юрист. Заарештований 03.03.1945 року. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 20.06.1946 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЦЮБЕНКО Петро Якимович, 1880 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Тесляр. Заарештований 26.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЦЮБИНСЬКИЙ Леонід Захарович, 1878 року народження, м. Ольгопіль, українець, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Священик. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 29.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЧЕРГА Григорій Софронович, 1896 р. народження, с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кашперівка Новоодеського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 01.10.1944 р. Вироком Військового трибуналу 8-ї гвардійської

армії від 29.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЧЕРИЖНИК Юхим Йосипович, 1858 р. народження, с. Балабанівка Херсонської губернії, росіянин, із селян, дання про освіту відсутні. Проживав у м. Севастополі. Військовослужбовець. Заарештований 18.12.1920 р. Управлянням особливих відділів Південного та Південно-Західного фронтів 19.12.1920 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОЧЕРОВ Григорій Максимович, 1888 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області. Робітник станції. Заарештований 28.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС СРСР Одеської області від 01.11.1937 року. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КОЧЕТ Прокіп Іванович, 1887 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Заарештований 25.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОЧЕТКОВ Григорій Григорович, 1916 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 20.11.1942 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС по охороні тилу Чорноморської групи військ Закавказького фронту від 04.01.1943 року. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОЧЕТКОВ Леонід Степанович, 1895 р. народження, с. Коломна Московської області (Росія), росіянин, із селян. малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Заарештований 07.06.1938 року. Вироком Обласного суду м. Миколаєва від 07.12.1938 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Постановою НКВС Миколаївської області 09.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КОЧЕТОВ Василь Тимофійович, 1886 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Майстер цеху. Заарештований 25.11.1937 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 22.12.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОЧЕТОВ Микита Іванович, 1895 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району. Колгоспник. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 09.09.1989 р.

КОЧЕТОВ Олександр Тимофійович, 1894 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Конструктор на заводі. Заарештований 27.04.1935 року. Прокуратурою м. Миколаєва 26.07.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КОЧЕТОВА-СЕНКЕВИЧ Віра Іванівна, 1910 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Науковий співробітник Миколаївської обсерваторії. Заарештована 26.02.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 13.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КОЧКІН Захарій Дмитрович, 1881 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 20.11.1937 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 02.12.1937 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОЧКІН Михайло Михайлович, 1878 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Економіст. Заарештований 28.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 23.11.1937 року засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КОШАРАЙЛО Іван Йосипович, 1889 р. народження, Вознесенський район, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Їздовий. Заарештований 29.04.1937 р. Постановою Трійки при НКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер в ув'язненні 14.04.1942 р. Реабілітований у 1960 р.

КОШЕВИЙ Трохим Микитович, 1900 р. народження, с. Новоселівка Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоселівка Миколаївської області. Рибалка. Заарештований 08.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 25.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КОШЕВИЙ Данило Федорович, 1900 р. народження, с. Петрівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Петрівка Очаківського району Миколаївської області. Рибалка. Заарештований 29.09.1937 р. Очаківським районним відділом НКВС 27.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КОШЕЛЬ Євтропій Євтухович, 1884 р. народження, с. Крутоярка Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Крутоярка Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.10.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 28.02.1937 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОШЕРАЙЛО Никифор Юхимович, 1897 року народження, с. Табори Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Вознесенського району Одеської області. Візник. Заарештований 06.10.1932 р. постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КОШИК Андрій Васильович, 1909 р. народження, с. Новогригорівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогригорівка Первомайського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 12.09.1941 р. Вироком Військового трибуналу 270-ї стрілецької дивізії від 04.10.1941 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.10.1941 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1999 р.

КОШИНЕВСЬКИЙ Тихон Іванович, 1861 року народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Херсонського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Херсонського округу. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.01.1930 р. Постановою Миколаївського відділу ДПУ від 28.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію невідомі.

КОШЛАКОВ Василь Іванович, 1903 р. народження, Жмеринка Вінницької області, українець, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Робітник залізничної дороги. Заарештований 07.01.1938 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 13.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 13.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КОШМАН Корній Самійловіч, 1906 р. народження, с. Будище Черкаської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоантонівка Новобузького району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 12.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Бамтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КОШМАН Феодосій Миколайович, 1898 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Миколаївської області. Червоноармієць 388-го запасного стрілецького полку. Заарештований 05.01.1943 року. Вироком Військового трибуналу Свободненського військового гарнізону від 23.01.1943 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КОЩУК Леонід Григорович, 1891 р. народження, с. Мостове Мостівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Доманівка Доманівського району Одеської області. Будівельник. Заарештований 11.07.1944 р. Вироком Військового Трибуналу

Військ НКВС по Одеській області від 19.04.1944 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням в правах строком на 3 роки та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КОЩУН Микола Костянтинович, 1875 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освіта вища. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 20.03.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 24.03.1945 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЕЦЬ Іван Петрович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовий. Заарештований 2.10.1941 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 15.05.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРАВЕЦЬ Климентій Григорович, 1897 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 14.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 10.06.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер у 1952 р. Реабілітований у 1995 р.

КРАВЕЦЬ Олександр Олексійович, 1894 року народження, с. Інкувуци (Румунія), українець, освічений. Проживав у с. Молдавці Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.02.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 28.05.1939 р. засуджений до 1-го року 3-х місяців позбавлення волі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЕЦЬ Петро Дмитрович, 1894 р. народження, с. Таранець Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Енгельса Доманівського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 17.02.1938 року. Любашівським районним відділом НКВС 28.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КРАВЕЦЬКИЙ Самуїл Юхимович, 1919 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Сизрань. Офіцер у військовій частині №62059. Заарештований 14.12.1951 р. Вироком Військового трибуналу Куйбишевського гарнізону від 26.03.1952 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та позбавленням військового звання. Покарання відбував у ВТТ МДБ СРСР. Звільнений 16.05.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КРАВЦЕВИЧ Антон Адамович, 1901 р. народження, с. Підстаринь Гродненської області (Білорусь), поляк, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 14.10.1937 р. Постановою народного комісара Внутрішніх справ СРСР і Прокурора СРСР від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Розстріляний 6.12.1937 р. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

КРАВЦОВ Артем Іванович, 1878 р. народження, м. Первомайськ, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Первомайську. Місце роботи невідомо. Заарештований 27.08.1920 р. Постановою Одеської губернської надзвичайної комісії від 21.10.1920 р. засуджений до розстрілу. Дані про страту відсутні. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЦОВ Ілля Аркадійович, 1889 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 23.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 19.01.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЦОВ Федір Гаврилович, 1877 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Кривоозерського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Кривоозерського округу. Хлібороб. Заарештований 08.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 25.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧЕНКО Андрій Сергійович, 1918 р. народження, с. Новоюр'ївка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоюр'ївка Но-

вобузького району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 11.05.1942 р. Вироком Військового трибуналом 4-ї стрілецької дивізії від 17.05.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.06.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Антон Давидович, 1883 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Інгулка Баштанського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.02.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 29.05.1989 р.

КРАВЧЕНКО Василь Пантелійович, 1888 року народження, с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 06.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧЕНКО Василь Степанович, 1905 р. народження, с. Дружелюбівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі «Шляховий» Доманівського району Одеської області. Робітник. Заарештований 25.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1988 р.

КРАВЧЕНКО Галина Антонівна, 1894 р. народження, с. Мала Віска Новомиргородського району Кіровоградської області, українка, із службовців, освіта вища. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Заарештована 29.04.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 09.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КРАВЧЕНКО Давид Павлович, 1891 р. народження, с. Скоблик Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Скоблик Новоодеського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 07.10.1947 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 24.02.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом УРСР 17.12.1954 р. міра покарання зменшена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАВЧЕНКО Емма Андріївна, 1915 р. народження, с. Фрайзенштуль Саратовської області (Росія), німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Іванівка Карл-Лібкхнетівського району Миколаївської області. Наймичка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАВЧЕНКО Ерна Іванівна, 1912 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 09.12.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАВЧЕНКО Євдоким Єлисейович, 1874 р. народження, с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'янівка Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 31.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 09.02.1933 року засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

КРАВЧЕНКО Іван Герасимович, 1870 р. народження, с Калитонівка Дніпропетровської області, українець, із .селян, освічений. Проживав у с. Мар'янівка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.02.1938 року. Вироком Одеського обласного суду від 16.05.1939 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Іван Йосипович, 1871 р. народження, с. Іванівка Новоархангельського району Первомайського округу, українець, із селян, ма-

лоосвічений. Проживав у с. Суворівка Новоодеського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРАВЧЕНКО Іван Костянтинович, 1889 року народження, с. Лобачі Мінської області (Білорусь), білорус, із робітників, неосвічений. Проживав у с. Веселий Кут Володимирівського району Миколаївської області. Коваль. Заарештований 12.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 04.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧЕНКО Іван Михайлович, 1894 р. народження, с. Миролюбівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Заарештований 27.11.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.05.1933 р. засуджений до 3 років заслання. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧЕНКО Іван Павлович, 1907 р. народження, с. Інгулка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Добра Криниця». Робітник радгоспу. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧЕНКО Іван Сергійович, 1921 р. народження, с. Боровиці Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Малозаболотське Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 10.08.1949 року. Вироком Одеського обласного суду від 03.10.1949 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАВЧЕНКО Іван Тимофійович, 1873 р. народження, с. Софіївка Новоархангельського району Первомайського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Миколаївка Новобузького району Херсонського округу. Колгоспник. Заарештований. 30.10.1929 р. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ 07.02.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Ілля Олександрович, 1894 р. народження, с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області. Сторож. Заарештований 10.02.1933 р. Вироком Народного суду м. Миколаєва від 29.04.1933 р. засуджений до 1-го року виправних робіт. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КРАВЧЕНКО Купріян Олександрович, 1904 р. народження, с. Туркенці Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Шевченко Доманівського району Одеської області. Голова артілі. Заарештований 02.01.1933 року. 19.05.1933 р. справу припинено. Назва установи яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

Кравченко Матвій Федорович, 1903 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 19.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.02.1938 р. Реабілітований у 1991 р. Місце поховання невідомо.

КРАВЧЕНКО Микола Терентійович, 1909 року народження, с. Авилове Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Снігурівському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Робітник на залізничній станції. Заарештований 27.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 15.06.1945 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Михайло Якович, 1923 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Чоботар. Заарештований 31.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 14.12.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав

строком на 5 років та з конфіскацією майна. Військовим Трибуналом Одеським Військовим округом 27.09.1955 р. міра покарання змінена на 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений 31.10.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Мусій Іванович, 1878 р. народження, с. Данилівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Данилівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 06.11.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 12.12.1944 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Никанор Никифорович, 1888 року народження, с. Калузьке Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Калузьке. Снігурівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 01.09.1932 р. Постановою Одеського обласного відділу ДПУ від 19.09.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРАВЧЕНКО Олександр Васильович, 1910 року народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 14.05.1942 р. Вироком Військового трибуналу від 18.06.1942 р. засуджений до розстрілу. Військовим трибуналом 23.07.1942 р. розстріл замінено на 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1965 р.

КРАВЧЕНКО Олександр Омелянович, 1912 р. народження, с. Новоєгорівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоєгорівка Баштанського району Миколаївської області. Кочегар. Заарештований 29.08.1945 р. Постановою транспортного відділу НКДБ Одеської залізниці від 22.12.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРАВЧЕНКО Олександр Петрович, 1875 року народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 07.12.1937 р. Миколаївським міським відділом НКВС 07.01.1938 р. справу припинено. Звільнений 11.01.1938 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРАВЧЕНКО Павло Давидович, 1893 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Інгулка Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.04.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРАВЧЕНКО Павло Йосипович, 1877 р. народження, с. Суворівка Новоодеського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворівка Новоодеського району. Заарештований 26.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР 21.03.1930 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

КРАВЧЕНКО Павло Федорович, 1886 р. народження, с. Белецківське Олександрівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Жовтневе Первомайського району Одеської області. Різноробочий. Заарештований 11.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою слідчої групи НКВС СРСР від 19.01.1940 р. строк покарання зменшений до 3 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧЕНКО Пелагея Мойсеївна, 1883 р. народження, місце народження невідомо, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Дмитрівка Очаківського району Одеської області. Одноосібниця. Заарештована 25.03.1933 року. 30.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР засуджена до виселення у Північний край строком на 3 роки (умовно). Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КРАВЧЕНКО Петро Данилович, 1896 р. народження, с. Попківка Черкаської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Одеської області. Агроном. Заарештований 07.02.1933 р. Колегією ОДПУ від 14.08.1933 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КРАВЧЕНКО Пилип Терентійович, 1900 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Новий Буг. Тракторист. Заарештований 20.03.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 25.04.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 06.04.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАВЧЕНКО Сергій Васильович, 1909 р. народження, с. Андріївка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Андріївка Казанківського району. Військовослужбовець. Заарештований 03.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу від 13.07.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРАВЧЕНКО Тимофій Леонтович, 1900 р. народження, с. Софіївка Новоархангельського району Первомайського округу, українець, із селян, освічений. Проживав на х. Миколаївка Новобузького району. Колгоспник. Заарештований. 30.10.1929 р. Постановою Особливої наради при колегії ДПУ УРСР від 07.02.1930 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі. Строк не вказаний. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 році.

КРАВЧЕНКО Федір Харитонович, 1882 р. народження, с. Софіївка Новоархангельського району Первомайського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Софіївка Новоархангельського району Первомайського округу. Хлібороб. Заарештований 30.10.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 7.02.1930 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КРАВЧЕНКО Федот Федорович, 1875 р. народження, с. Парутине Очаківського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений.. Проживав у с. Парутине Очаківського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 31.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАВЧЕНКО Яків Васильович, 1891 р. народження, с. Глодоси Хмелярського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі ім. Косіора Миколаївського району Одеської області. Агротехнік. Заарештований 29.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КРАВЧЕНКО-ТРИГУБ Федір Матвійович, 1902 р. народження, м. Турка (Польща), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вікторівка Братського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 14.10.1937 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧИН Олександр Євдокимович, 1887 року народження, с. Миколаївка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Тесляр. Місце роботи невідомо. Заарештований 15.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧИНА Григорій Євдокимович, 1907 року народження, с. Миколаївка Веселинівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Веселинівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 05.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.05.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧИНА Леонтій Арсентійович, 1881 р. народження, с. Івано-Донівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян. Проживав у с. Івано-Донівка Казанківського району Миколаївської області. Сторож. Заарештований 15.08.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 24.10.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з кон-

фіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАВЧИНА Микола Федорович, 1915 р. народження, с. Івано-Донівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Івано-Донівка Казанківського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 16.01.1941 року. Вироком Військового трибуналу Харківського військового округу від 28.02.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАВЧИНА Михайло Євдокимович, 1911 року народження, с. Миколаївка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миколаївка Вознесенського району Одеської області. Робітник артілі. Заарештований 05.04.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 06.05.1933 засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАВЧИНА Олександр Євдокимович, 1887 року народження, с. Миколаївка Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Миколаївка Вознесенського району. Хлібороб. Заарештований 05.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 21.03.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧУК Данило Андрійович, 1896 р. народження, с. Три Дуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Три Дуби Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 25.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 07.02.1933 р. засуджений до 3-х років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАВЧУК Никифор Фокович, 1896 р. народження, м. Новий Буг, українець, соціальне походження та освіта невідомі. Проживав у м. Первомайську. Колгоспник. Заарештований 11.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАЄВСЬКИЙ Фрізан Дмитрович, 1887 року народження, с. Кам'яна Балка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у колгоспі «Новий побут» Первомайського району Одеської області. Заарештований 26.12.1947 р. Вироком Одеського обласного суду від 29.01.1948 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Верховним судом УРСР 19.11.1954 р. строк ув'язнення замінено на 6 років та 10 місяців. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАЙЗЕЛЬ Пилип Маркович, 1902 р. народження, м. Холм (Польща), єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Червона Баштанка» Привільнянського району Миколаївської області. Директор радгоспу. Заарештований 27.10.1938 р. Постановою Привільнянського районного відділу НКВС від 17.08.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КРАЙЗМАН Лев Мойсейович, 1882 р. народження, м. Одеса, єврей, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 28.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КРАЙНІЙ Ісак Петрович, 1887 р. народження, с. Аджамка Аджамського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на залізничній станції Горохівка. Вагар. Заарештований 08.10.1936 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 07.04.1937 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

КРАЙНЮК Іван Трохимович, 1893 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий складом. Заарештований 22.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу Військ НКВС Миколаївської області від 07.07.1944 р. справу відправлено на дослідування. Військовим трибуналом Військ НКВС Миколаївської області 20.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАЙТОР Іван Пилипович, 1889 р. народження, с. Лиса Гора Первомайського району

Первомайського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лиса Гора Первомайського району Первомайського округу. Селянин-одноосібник. Заарештований 26.03.1930 р. Первомайським РВ НКВС 12.04.1930 р. Постановою засідання Судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР засуджений до розстрілу. Дані про розстріл у справі відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований 30.12.1988 р.

КРАКАЧЕНКО Марія Іванівна, 1888 р. народження, с. Липкове Київської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 15.10.1937 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 03.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КРАКОВСЬКИЙ Михайло Ілліч, 1904 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Електрик. Заарештований 01.04.1935 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 20.10.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАМАРЕНКО Євтихій Іванович, 1896 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Костянтинівка Миколаївського району Миколаївської області. Директор школи. Заарештований 18.07.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 11.09.1944 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Покарання відбував на Колимі. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КРАМАРЕНКО Омелян Корнійович, 1888 року народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Сторож. Заарештований 20.06.1950 р. Вироком Військового трибуналом військ МВС Миколаївської області від 28.09.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 24.12.1954 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Сарни. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАМАРЕНКО Яким Митрофанович, 1888 року народження, с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арбузинка Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 13.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КРАН Ольга Іванівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Асбест. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАНК Геновефа Антонівна, 1893 р. народження, с. Зульц Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Олександрівка Тилігуло-Березанського району. Колгоспниця. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАНК Герасим Абрамович, 1902 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 05.11.1938 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 27.02.1940 р. засуджений до 1,3 року ВТТ. Звільнений 27.02.1940 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРАНК Матес Адамович, 1897 р. народження, с. Добре Баштанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Добре Баштанського району Миколаївської області. Конюх. Заарештований 09.12.1939 року. Відомості про термін покарання та зміст вироку відсутні. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАНК Роза Рафаїлівна, 1913 р. народження, с. Карлсруе Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олександрівка Снігурівського району Миколаївської області. Працювала у сільській общині. Заарештована у 1945 р. На підставі

директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Вологодську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАНТОВ Петро Ісакович, 1901 р. народження, с. Сталіне Очаківського району Миколаївської області, болгарин, із селян, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Робітник суднобудівного заводу. Заарештований 25.09.1948 р. Постановою Особливої наради при Міністерстві Держбезпеки СРСР від 23.04.1949 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 році.

КРАНЦ Артур Маркович, 1887 р. народження, м. Львів, єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Робітник буфету. Заарештований 17.09.1937 р. Постановою УНКВС Одеської області від 05.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 18.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

КРАПОВСЬКИЙ Андрій Іванович, 1900 р. народження, с. Скородне Дрогобицької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.11.1952 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Одеської області від 28.01.1953 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 04.02.1955 р. міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Микитівка. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КРАСИК Віра Теодорівна, 1901 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ритове Харківської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАСНИКОВ Севастян Дмитрович, 1875 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, росіянин із селян, освічений. Проживав у с. Благодатне Арбузинського району Одеської області. Заарештований 01.03.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.08.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРАСНИХ Сергій Федорович, 1881 р. народження, с. Старо-Ольшанське Воронезької області (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Пенсіонер. Заарештований 17.04.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 25.06.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРАСНИЦЬКИЙ Йосип Михайлович, 1903 року. народження, с. Ступищі Київської області, єврей, із службовців, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Секретар. Заарештований 27.12.1936 року. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 09.03.1937 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 09.03.1937 року. Реабілітований у 1956 р. Місце поховання невідомо.

КРАСНИЦЬКИЙ Петро Петрович, 1871 року народження, місце народження невідомо, національність невідома, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Службовець. Заарештований 13.02.1920 р. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 09.05.1920 р. засуджений до ВТТ на строк до закінчення громадянської війни. Постановою Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 01.07.1920 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАСНІКОВ Микола Миколайович, 1911 року народження, с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області, росіянин, із селян. Проживав у с. Північне Тульської області (Росія). Робітник шахти. Заарештований 14.06.1951 року. Вироком Військового трибуналу військ КДБ Миколаївської області від 20.08.1951 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 27.05.1955 року міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРАСНІКОВ Терентій Федорович, 1891 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав в с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Продавець. Заарештований 29.07.1937 року. Постановою Трійки при

УНКВС Одеської області від 2.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Владивосток. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КРАСНІЧЕНКО Федір Лук'янович, 1886 року народження, с. Мар'ївка Братського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар'ївка Братського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 02.12.1929 р. Постановою прокурора Братського району справу передано до окружного суду. Подальша доля невідома. Дата реабілітації невідома.

КРАСНОВСЬКИЙ Яків Семенович, 1888 р. народження, с. Могильовка Чернігівської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Арбузинка Миколаївської області. Фельдшер. Заарештований 11.08.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.03.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАСНОПЕРОВ Василь Іванович, 1895 р. народження, с. Колосівка Мостівського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав на ст. Сіроцька. Колгоспник. Заарештований 06.07.1938 р. Справу припинено 17.04.1939 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАСНОПОЛЬСЬКИЙ Григорій Васильович, 1901 р. народження, с. Бистрик Чернігівської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.06.1937 р. Вироком Військового трибуналу військової частини від 31.10.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КРАСНОШАПКО Степан Тимофійович, 1882 р. народження, м. Лохвиця Полтавської області, українець, із робітників. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 10.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 02.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КРАСНОШТАН Антон Михайлович, 1903 року народження, с. Макарихи Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 20.01.1940 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 20.11.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАСНОШТАН Костянтин Якович, 1909 року народження, с. Польове Вінницької області, українець, із селян, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Студент. Заарештований 23.09.1936 р. Вироком Вінницького обласного суду від 20.07.1937 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 2 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАСНОЩОК Яків Васильович, 1887 р. народження, с. Новосілля Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Лагодівка Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 28.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРАСНОЩОКОВ Михайло Семенович, 1907 р. народження, с. Лагодівка Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Москва. Військовослужбовець. Заарештований 18.03.1942 року. Вироком Військового трибуналу Московського військового гарнізону від 12.05 1942 р. засуджено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.02.1998 р.

КРАСНОЩОКОВА Катерина Іванівна, 1877 р. народження, с. Лощинка Кам'янець-Подільської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала в с. Жукове Братського району Одеської області. Різноробочий. Заарештована 06.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.08.1937 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КРАСНЮК Іван Петрович, 1903 р. народження, с. Садове Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Садове Арбузинського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 19.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.11.1937 р. засуджений до

8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Північтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1962 р.

КРАСНЯНСЬКИЙ Йосип Каймович, 1885 року народження, с. Будьонівка Новоодеського району Миколаївської області, єврей, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Коваль. Заарештований 20.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАСНЯНСЬКИЙ Йосип Хаїмович, 1885 року народження, м. Животів, єврей, із міщан, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Коваль. Заарештований 21.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Прокурором Миколаївської області 19.11.1939 р. справу припинено. 10.12.1939 року з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРАСНЯНСЬКИЙ Лев Наумович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 18.02.1924 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.12.1924 р. засуджений до виселення у Киргизьку АРСР строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРАСНЯНСЬКИЙ Яків Авксентійович, 1904 р. народження, с. Денисівка Троїцького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Федорівка Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 14.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.09.1937 р. засуджений до восьми років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у м. Хабаровську. Звільнений у 1947 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1973 р.

КРАСНЯЧИЙ Андрій Спиридонович, 1897 року народження, с. Ольшанка Ольшанського району Одеської області, національність невідома, соціальне походження невідомо, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Старший бухгалтер. Заарештований 17.12.1937 р. Миколаївським обласним судом 04.10.1938 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАСНЯЧИЙ Михайло Спиридонович, 1900 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Секретар. Заарештований 27.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового гарнізону від 04.12.1944 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 році.

КРАСОВСЬКА Олена Іванівна, 1920 р. народження, с. Новий Курськ Дніпропетровської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Лагодівка Володимирівського району. Миколаївської області. Перекладач. Заарештована 22.03.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС по Миколаївській області від 21.09.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАСОВСЬКИЙ Іван Гнатович, 1887 р. народження, с. Сидорівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Маляр. Заарештований 10.04.1933 р. Миколаївським міським відділом ДПУ від 20.09.1933 р. справу припинено. Звільнений 08.09.1933 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРАСОН Альбіна Самойлівна, 1931 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАСОН Вільгельм Самуїлович, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1946 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Архангельську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАСОН Генріх Генріхович, 1920 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1948 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 22.11.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАСОН Емілія Іванівна, 1905 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАСОН Роза Самуїлівна, 1922 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАСОН Самуїл Самуїлович, 1905 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАССОН Йоганна Петрівна, 1912 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 06.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАССОН-МИЛЬБАЕР Ірма Петрівна, 1932 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01. 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАСЮК Григорій Феодосійович, 1899 р. народження, с. Калинівка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Червоний Жовтневого району Миколаївської області. Сторож. Заарештований 01.09.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 11.01.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРАТЦ Ганна Оттівна, 1936 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАТЦ Шаластика Еммануїлівна, 1910 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 12.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУВС Берта Яківна, 1914 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУЕС Матс Петрович, 1922 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської

області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУЗ Семен Християнович, 1878 р. народження, (Молдовська АРСР), німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Грінфельд Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Челябінську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУЗЕ Іван Іванович, 1882 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Коваль. Заарештований 04.05.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 26.09.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989.

КРАУС Альберт Пилипович, 1932 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУС Амалія Іванівна, 1918 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Чорноробоча. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Амалія Пилипівна, 1930 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 20.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Вільгельм Генріхович, 1930 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУС Генріх Іванович, 1914 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУС Ельза Фрідріхівна, 1912 р. народження, с . Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Емілія Андріївна, 1910 р. народження, с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУС Клара Стефанівна, 1893 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Чоботарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Костянтин Семенович, 1915 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Тракторист. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома . Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУС Лідія Андріївна, 1892 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Лідія Карлівна, 1915 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Лілія Яківна, 1913 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібхнехтського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Карл-Лібхнехтського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Померла 10.01.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАУС Маргарита Іванівна, 1888 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУС Марія Михайлівна, 1908 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУС Олександр Олександрович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 07.02.1938 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 10.11.1939 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРАУС Пилип Якович, 1891 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Чоботар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУС Рафаїл Кіндратович, 1930 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРАУС Рейнгольд Генріхович, 1936 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області.

Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 18.10.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУС Семен Іванович, 1885 р. народження, с. Петрсталь Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Одеса. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Помер 24.09.1949 р. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРАУС Софія Яківна, 1898 р. народження, с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Василівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАФТ Вільгельм Якович, 1889 р. народження, с. Вормс Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суха Верба Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 09.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 30.12.1937 р. Місце поховання невідомо.Реабілітований у 1972 р.

КРАФТ Вільгельміна Яківна,1897 р. народження, с. Вормс Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова, Проживала у с. Вормс Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 27.10.1937 р. Постановою НКВС і Прокурора СРСР від 06.12.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена 20.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1989 р.

КРАФТ Катерина Василівна, 1929 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАФТ Християн Генріхович, відомості про рік народження відсутні, с. Вормс Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Вормс Варварівського району. Колгоспник. Заарештований 21.10.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 17.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРАЦ Магдалена Рокусівна, 1920 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРАЧЕРОВ Прокіп Гнатович, 1883 р. народження, с. Червона Українка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 11.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 7.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.05.1938 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КРАЧУН Іван Петрович, 1887, р. народження с. Перегріто Дубосарського району (Молдавська АРСР), молдованин, із селян, освіта середня. Без постійного місця проживання. Безробітний. Заарештований 16.09.1937 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 09.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.11.1937 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КРАШТЕЛЬ Єва Іванівна, 1918 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Гардачай Березівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЕЙМЕРМАН Роза Борисівна, 1910 р. народження, м. Миколаїв, єврейка, із міщанок, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Учениця. Заарештована 16.04.1927 року. Прокурором Миколаївського округу від 19.11.1927 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КРЕЙС Лілія Рихардівна, 1932 р. народження, с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Какуша Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Архангельську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЕЙТЕР Дмитро Іванович, 1910 р. народження, с. Лиса Гора Арбузинського_району Одеської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Лиса Гора Арбузинського району Одеської області. Курсант. Заарештований 19.04.1942 р. Вироком Військової Колегії Верховного суду СРСР від 15.09.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КРЕКЕР Суссана Миколаївна, 1904 р. народження, с. Орлове Олександрівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Інгулка Привільнянського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1941 р. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 р. виселена у Семипалатинську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЕМЕНЕЦЬКИЙ Дмитро Олександрович, 1867 р. народження, (Польща) поляк, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 07.09.1924 р. Вироком Одеського обласного суду від 02.11.1925 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер у в'язниці 7.11.1925 р. Реабілітований у 1992 р.

КРЕМІНСЬКИЙ Влас Кіндратович, 1895 року народження, с. Петропавлівка Володимирівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 28.09.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 19.01.1945 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРЕМКОВСЬКИЙ Володимир Іванович, 1886 р. народження, с. Кам'яна Балка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Кам'яна Балка Первомайського району Одеської області. Садівник. Заарештований 02.05.1946 року. Вироком Одеського обласного суду від 01.04.1947 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРЕМНОВСЬКИЙ Венедикт Іванович, 1899 р. народження, с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у с. Велика Мечетня Кривоозерського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 16.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Волготабі НКВС СРСР. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 26.12.1939 р. попередню постанову Трійки відмінено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРЕМНЯК Полина Сергіївна, 1905 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Обліковець. Заарештована 10.08.1944 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 13.08.1945 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КРЕМПОВСЬКИЙ Володимир Іванович, 1886 р. народження, с. Крива Балка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Крива Балка Первомайського району Одеської області. Садівник. Заарештований 02.05.1946 р. Вироком Одеського обласного суду від 01.04.1947 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРЕНИЦЬКИЙ Федір Павлович, 1910 р. народження, с. Кримка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Кримка Первомайського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 24.04.1942 р. Вироком Військового трибуналу військової частини (назва військової

частини невідома) від 25.05.1942 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 13.06.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1997 р.

КРЕПАК Яків Арсентійович, 1864 р. народження, с. Бузинко Первомайського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузинко Первомайського округу. Хлібороб. Заарештований 16.12.1929 р. Постановою Первомайського окружного відділу ДПУ від 10.02.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРЕПП Роза Леонтівна, 1921 р. народження, с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 12.11.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЕСИН Борис Мойсеєвич, 1904 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Маріуполі. Електрик. Заарештований 30.12.1941 р. Постановою особливої наради НКВС СРСР 16.01.1943 р засуджений до 8 років ув'язнений у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРЕСС Афіна Іванівна, 1908 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 14.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЕСС Йосип Маркусович, 1935 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРЕСС Мартин Францович, 1921 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований у 1941 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 15.01.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРЕСС-ЛАРІОНОВА Софія Антонівна, 1920 р. народження, х. Карій Жовтневого району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала на х. Карій Жовтневого району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЄСС Амалія Маркусівна, 1937 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРЖЕЧКОВСЬКА Розалія Петрівна, 1886 року народження, м. Миколаїв, полька, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 15.11.1937 р. Постановою Миколаївського УНКВС від 27.03.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КРИВА Ганна Фролівна, 1905 р. народження, с. Березівка Кіровоградської області, українка, із робітників, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Заарештована 20.01.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 13.02.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КРИВА Феодосія Антонівна, 1887 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українка, із селян, неосвічена. Проживала у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Черниця. Заарештована 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.10.1937 р. засуджена до 8

років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КРИВИЙ Федір Сильвестрович, 1914 р. народження, с. Трихати Вознесенського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Трихати Вознесенського району Миколаївської області. Військовий. Заарештований 27.07.1944 року. Вироком Військового Трибуналу 223-ї стрілецької дивізії від 09.08.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИВИЦЬКИЙ Олексій Миколайович, 1885 р. народження, с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоіванівка Новоодеського району Миколаївської області. Член артілі. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.07.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1958 р.

КРИВИЦЬКИЙ Юхим Миколайович, 1886 року народження, с. Новогригорівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новоіванівка Новоодеського району Миколаївської області. Завідуючий господарством. Місце роботи невідомо. Заарештований 05.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРИВИЦЬКИЙ Юхим Степанович, 1896 року народження, с. Гриціанівка Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гриціанівка Великоврадіївського району Одеської області. Обліковець. Місце роботи невідомо. Заарештований 24.07.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 16.11.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Одеським обласним судом 21.06.1939 р. виправданий. Звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРИВКО Леонтій Олексійович, 1887 р. народження, с. Новоолександрівка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 01.09.1947 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 09.12.1947 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Постановою Президії Верховного суду УРСР від 17.02.1955 р. строк зменшено до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИВОЙ Іван Павлович, 1913 р. народження, с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області. Червоноармієць. Заарештований 17.02.1942 р. Вироком Військового трибуналу 47-ї армії від 09.03.1942 р. засуджений до розстрілу. Страчений 12.03.1942 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1956 р.

КРИВОНІС Федір Спиридонович, 1893 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Тесляр. Заарештований 23.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.08.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітованій в 1956 р.

КРИВОРОГ Іван Павлович, 1895 р. народження, с. Єлізаветградка Кіровоградської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Старший інспектор. Заарештований 13.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Бамтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КРИВОРУЧКО Василь Євграфович, 1887 року народження, с. Троїцьке Новоодеського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Отрада Новоодеського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 26.01.1930 р. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 07.05.1930 р. засуджений до заслання в Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИВОРУЧКО Ганна Василівна, 1917 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області. Трактористка.

Заарештована 24.01.1945 р. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 13.04.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КРИВОРУЧКО Григорій Іванович, 1896 року народження, с. Бузьке Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Заарештований 20.03.1-933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.04. 1933 року до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 05.05. 1989 р.

КРИВОРУЧКО Григорій Романович, 1899 року народження, с. Бузьке Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 20.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИВОРУЧКО Лаврентій Лаврентійович, 1893 р. народження, с. Катеринівка Первомайського округу, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Первомайську. Обліковець. Заарештований 06.03.1929 р. Постановою Колегії ОДПУ УРСР від 03.06.1929 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРИВОРУЧКО Микола Григорович, 1922 року народження, м. Вознесенськ, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Вознесенську. Повар. Заарештований 18.05.1948 р. Вироком Військового Трибуналу військової частини №70465 від 06.07.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРИВОЦЮК Яким Кіндратович, 1894 р. народження, с. Дубище Житомирської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новочуднове Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 08.04.1938 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 04.02.1939 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Колегією Верховного Суду УРСР 16.06.1939 р. строк покарання зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИВОШЕЄВ Лука Семенович, 1892 р. народження, с. Широка Балка Жовтневого району Миколаївської області, українець, із селян, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 05.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС УРСР Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИВОШЕЄВ Петро Іванович, 1883 р. народження, с. Верхній Токмак Дніпропетровської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Аджіяск Тилігуло-Березанського району Одеської області. Бухгалтер. Заарештований 07.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КРИВОШЕЇН Федір Мусійович, 1900 р. народження, с. Христофорівка Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Христофорівка Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 22.03.1929 року. Постановою Особливою Наради при Колегії ДПУ УРСР від 14.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРИВОШЕЙ Василь Артемович, 1896 р. народження, с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області, українець, із робітників, освічений. Проживав у с. Мішково-Погорілове Жовтневого району Миколаївської області. Майстер другої дільниці Одеської залізниці. Заарештований 30.07.1946 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 07.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРИВОШЕЙ Лідія Микитівна, 1921 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколаївської області, українка, із селян, освіта середня. Проживала у с. Будьонівка Роздільнянського району Одеської області. Обліковець. Заарештована 17.08.1944 р. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 19.05.1945 р.

справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КРИВОШЕЯ Максим Полікарпович, 1889 року народження, м. Зіньків Полтавської області, українець, із міщан, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Начальник планово-фінансового відділу. Заарештований 02.02.1935 р. Прокуратурою Чорноморського басейну 15.01.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КРИВОШЕЯ Олена Миколаївна, 1908 р. народження, м. Хабаровськ (Росія), росіянка, із службовців, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця на залізниці. Заарештована 16.10.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 10.02.1938 р. засуджена до заслання у Казахстан на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КРИВУЛЕНКО Михайло Іванович, 1886 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Токар. Заарештований 10.03.1920 р. Постановою Колегії Миколаївської губернської надзвичайної комісії від 04.05.1920 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КРИВУЛЯ Федір Ілліч, 1899 р. народження, с. Парутине Очаківського району Одеської області, українець, із селян. Проживав у м. Миколаєві. Токар. Заарештований 19.04.1935. року Постановою УНКВС Одеської області від 17.05.1935 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРИВЧЕНКО Іван Федорович, 1891 р. народження, с. Роксолани Овідіопільського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Їздовий. Заарештований 14.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРИГЕР Антоніда Францівна, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРИГЕР Ганна Францівна, 1932 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРИГЕР Григорій Григорович, 1913 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 04.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1933 р. до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.01.1989 р.

КРИГЕР Єва Йосипівна, 1893 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРИГЕР Єва Францівна, 1929 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРИГЕР Франц Піюсович, 1903 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРИГЕР Яків Якович, 1909 р. народження, с. Новоданціг Баштанського району Одеської об-

ласті, німець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 10.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 19.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 23.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРИЖАНІВСЬКИЙ Василь Петрович, 1926 Одеської області, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 03.05.1950 року. Військовим трибуналом військової частини 25372 12.07.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИЖАНОВСЬКА Галина Михайлівна, 1924 р. народження, м. Миколаєві, росіянка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Заарештована 22.08.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна та з обмеженням в правах на 5 років. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1959 р.

КРИЖАНОВСЬКА Любов Семенівна, 1912 року народження, с. Берізки Кривоозерського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Первомайську. Колгоспниця. Заарештована 03.01.1945 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 28.07.1945 р. засуджена до заслання у Північноказахстанську область строком на 5 років з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Василь Кіндратович, 1893 р. народження, с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Сирове Великоврадіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.08.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Всеволод Петрович, 1926 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець. Заарештований 12.01.1949 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу 15.04.1949 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Григорій Олексійович, 1894 р. народження, с. Глинськ Вінницького округу, українець, із селян, малоосвічений. Без постійного місця проживання. Завідувач монтажного загону. Заарештований 13.09.1927 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 06.04.1928 р. звільнений з ув'язнення з позбавленням права проживання у містах Москва, Ленінград, Харків, Київ, Одеса, Ростов-на-Дону на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Данило Калинович, 1897 р. народження, с. Новосевастополь Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новосевастополь Снігурівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 2.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Дмитро Калинович, 1900 р. народження, с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району Миколаївської. Обліковець. Заарештований 20.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.06.1938 р. Місце поховання неводомо. Реабілітований у 1997 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Зиновій Петрович, 1904 р. народження, с. Сухий Ташлик Первомайського району Первомайського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Климівка Кривоозерського району Кривоозерського округу. Хлібороб. Заарештований 07.11.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1930 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Микола Петрович, 1907 р. народження, с. Ташлик Первомайського району Первомайського округу, українець, із се-

лян, освічений. Проживав у с. Климівка Кривоозерського району Кривоозерського округу. Хлібороб. Заарештований 07.11.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1930 р. засуджений до п'яти років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Михайло Григорович, 1890 р. народження, с. Кумарі Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кумарі Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.02.1933 засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Ничипір Арсентійович, 1894 р. народження, с. Катеринка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 21.03 1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.04.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05 1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Олександр Якович, 1888 р. народження, с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області, українець, із службовців. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 21.05.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.10.1945 року. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Олексій Леонтійович, 1877 р. народження, с. Сухий Сланець Новоодеського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова, Проживав на х. Мар'янівка Єланецького району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 10.02.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Павло Леонтійович, 1875 р. народження, с. Сухий Сланець Новоодеського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Мар'янівка Єланецького району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 10.02.1930 року. Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Петро Вікторович, 1867 р. народження, с. Сухий Ташлик Первомайського району Первомайського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Климівка Кривоозерського району Кривоозерського округу. Хлібороб. Заарештований 07.11.1929 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.02.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Петро Іванович, 1899 року народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Касир. Заарештований 21.10.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ. Генеральним Комісаром Держбезпеки Єжовим і Прокурором СРСР Вишинським від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 08.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Пилип Андрійович, 1902 р. народження, х. Мар'янівка Єланецького району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Мар'янівка Єланецького району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 10.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. засуджений до заслання у Північний край на строком 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Сильвестр Іванович, 1889 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Волошине Кривоозерського району Одеської області. Робітник млину. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 25.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИЖАНОВСЬКИЙ Филимон Дем'янович, 1898 р. народження, с. Гражданівка Великоврадіївського району Первомайського округу,

українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Гражданівка Великоврадіївського району Первомайського округу. Хлібороб. Заарештований 22.10.1928 р. Первомайським окружним судом 10.01.1929 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений. Дата страти невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРИЖАЧКОВСЬКИЙ Микола Олександрович, 1906 р. народження, с. Жванець Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 28.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 04.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИКЛИВИЙ Іван Євтихійович, 1891 р. народження, с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Тридуби Кривоозерського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 29.12.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 23.03.1933 р. справу припинено за браком доказів. Подальша доля невідома. Реабілітований 21.07.1989 р.

КРИКЛЯ Сергій Дорофійович, 1892 р. народження, с. Петрушки Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Чоботар. Заарештований 28.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі у 1937 р. Реабілітований у 1989 р.

КРИКУН Василь Михайлович, 1902 р. народження, с. Новокантакузівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Іванівка Широколанівського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 20.05.1950 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 28.07.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 21.09.1954 р. міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИКУН Костянтин Никифорович, 1893 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян. освічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Комірник. Заарештований 28.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИКУН Степан Іванович, 1912 р. народження, с. Михайло-Ларине Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайло-Ларине Миколаївського району Одеської області. Робітник артілі. Заарештований 15.03.1932 р. Миколаївською міською прокуратурою 22.09.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома Реабілітований у 1996 р.

КРИКУНОВ Ілля Микитович 1927 р. народження, с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у м. Севастополь. Військовослужбовець. Заарештований 21.10.1950 року. Вироком Військового трибуналу Чорноморського флоту від 09.01.1951 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовою колегією Верховного суду СРСР 15.12.1956 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРИЛЕНКО Петро Григорович, 1901 р. народження, с. Мигія Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мигія Первомайського району Одеської області. Бригадир. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. Засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05.1989 р.

КРИЛОВ Влас Дмитрович, 1890 р. народження м. Уфа (Росія), росіянин, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Машиніст. Заарештований 22.04.1938 року. Постановою Прокурора УДБ НКВС СРСР від 03.02.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРИЛОВ Микола Миколайович, 1911 р. народження, с. Володимирівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Колосівка Веселинівського району Миколаївської області. Бригадир. Заарештований 23.11.1944 р. Вироком Військо-

вого трибуналу Одеської залізниці від 30.06.1947 року засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КРИЛОВА Євгенія Дмитрівна, 1897 р. народження, м. Бендери (Молдавська АРСР), росіянка, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Вознесенську. Домогосподарка. Заарештована 20.06.1938 р. Вироком Одеського обласного суду від 12.05.1939 р. засуджена до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1992 р.

КРИЛОВА-СТРОКОВСЬКА Марія Михайлівна, 1900 р. народження, м. Миколаїв, росіянка, із службовців, освіта серед. Проживала у м. Миколаєві. Плановик. Заарештована 23.06.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду від 05.02.1942 року засуджена до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1956 р.

КРИМИНСЬКИЙ Омелян Корнійович, 1869 року народження, м. Коси, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Мала Врадіївка Великоврадіївського району. Одеської області. Колгоспник. Заарештований 25.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КРИМСЬКИЙ Михайло Олександрович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Керівник технічного відділу. Заарештований 02.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 12.03.1946 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням в правах строком на 5 років та конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРИНИЦЬКИЙ Григорій Іванович, 1894 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Чорна Лощина Миколаївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 23.11.1932 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИНИЦЬКИЙ Олексій Іванович, 1896 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта вища. Проживав у с. Петрівка Варварівського району Миколаївської області. Інженер. Заарештований 04.01.1949 р. Постановою Особливої наради при Міністерстві Державної Безпеки СРСР від 13.04.1949 р. засуджений до виселення, місце народження невідомо. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КРИНИЦЬКИЙ Опанас Міхейович, 1890 року народження, с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Богоявленськ Миколаївського району Одеської області. Робітник Херсонського заводу. Заарештований 15.04.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 15.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1986 р.

КРИСЕНКО Олексій Гаврилович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРИСТАЛЬНИЙ Трохим Корнійович, 1887 р. народження, с. Новий Буг Ново бузької волості Херсонської губернії, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пісчане Челябінської губернії (Росія). Хлібороб. Заарештований 30.09.1920 р. Постановою комісії по фільтрації білогвардійських офіцерів при особливому відділі ВНК першої трудової армії засуджений до розстрілу, дата винесення вироку у справі відсутня. Дані про здійснення страти у справі відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КРИСТМАН Ніна Михайлівна, 1927 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРИСТМАН Франц Валентинович, 1898 р. народження, м. Михайлівське Єланецького райо-

ну Одеської області, німець, із робітників. малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Заарештований 16.04.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.01.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРИСТОФОЛІ Микита Олександрович, 1908 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Арбузинського району Одеської області. Каменяр. Заарештований 31.12.1932 р. Постановою Арбузинського районного відділу ДПУ від 15.02.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРИСЮК Петро Леонтійович, 1879 р. народження, місце народження невідомо, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 09.05.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 2.06.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРИЧКОВСЬКИЙ Григорій Михайлович, 1887 р. народження, м. Мучулка, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Варварівському району Миколаївської області, місце народження невідомо. Робітник у радгоспі. Заарештований 19.06.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 15.08.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КРИШАЙ Ріхард Йосипович, 1903 р. народження, м. Крихлах (Австрія), німець, із службовців, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Інженер-конструктор. Заарештований 05.11.1933 р. Постановою Колегії ОДПУ від 03.03.1934 р. засуджений до виселення за межі СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРИШТОП Гордій Іванович, 1889 р. народження, с. Янківка Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Механік. Заарештований 30.01.1935 р. Постановою УДБ НКВС УРСР 19.05.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРІВЦОВ Грігорій Єфремович, 1922 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Інспектор. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 22.11.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Постановою військової Колегії Верховного Суду СРСР від 18.05.1949 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРІВЦОВ Іван Антонович, 1915 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Нерчинську. Слюсарскладальник. Заарештований 31.01.1939 р. Вироком Військового трибуналу Забайкальського військового округу від 29.06.1939 р. засуджений до 4 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1967 р.

КРІГЕР Андрій Карлович, 1924 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібхнехтського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібхнехтського району Миколаївської області. Навчався. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР №702-сс від 22.09.1941 року виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРІГЕР Георгій Георгійович, 1913 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1933 р. засуджений до 3 років концтаборів. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРІГЕР Елла Густавівна, 1934 р. народження, с. Фірстенталь Олександрійського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Фірстенталь Олександрійського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРІГЕР Іван Данилович, 1874 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району

Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРІГЕР Іван Йосипович, 1930 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Актюбінськ. Знятий з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРІГЕР Клементина Альбертівна, 1913 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Померла 21.04.1950 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРІГЕР Михайло Адамович, 1878 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРІГЕР Моніка Францівна, 1912 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у м. Одеса. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРІГЕР Рафаїл Йосипович, 1923 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Швець. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРІГЕР Франц Михайлович, 1909 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1941 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРІГЕР Цецилія Альбертівна, 1925 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРІКАЛОВ Іван Петрович, 1904 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Механік. Заарештований 15.06.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.07.1946 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРІПАК Максим Михайлович, 1873 р. народження, с. Новий Буг Новобузького району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 18.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 05.02.1933 року засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 20.07.1989 р.

КРІСС Айзік Аронович, 1905 р. народження, с. Долинське Долинського району Миколаївської області, єврей, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Інвалід. Заарештований 10.03.1953 р. Вироком Миколаївського обласного суду від 22.07.1953 р. засуджений до 10

років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Звільнений 25.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРІСТІАН Іван Генріхович, 1930 р. народження, с. Крістіне Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРІСТМАН Марія Йосипівна, 1907 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРІСТМАН Розалія Михайлівна, 1930 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРОЙТЕР Гаврило Степанович, 1894 р. народження, с. Малинівка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Агент заготівельної контори. Заарештований 03.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Документи про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КРОЛЬ Емілія Матвіївна, 1908 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРОМБЕЛЬ Василь Іванович, 1927 р. народження, м. Миколаїв, німець, із робітників, неосвічений. Проживав у м. Кривий Ріг. Токар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 17.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КРОНГАУЗ Антон Леонардович, 1888 р. народження, м. Гомель (Білорусь), поляк, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Голова Очаківської райспоживспілки. Заарештований 17.05.1938 року. Справу припинено 17.02.1939 року. Назва установи яка припинила справу, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРОНГАУЗ Олександра Дмитрівна, 1899 року народження, м. Одеса, українка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Первомайську. Бухгалтер. Заарештована 27.08.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 05.11.1937 р. засуджена до розстрілу. Страчена 18.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітована у 1990 р.

КРОПИВЧЕНКО Горпина Савівна, 1905 року народження, с. Маринівки Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Маринівка Доманівського району Одеської області. Одноосібниця. Заарештована 18.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР виселена у Вологодську область. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КРОТЕНКО Михайло Тихонович, 1873 р. народження, с. Рашівка Гадяцького району Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Одеського округу. Посада та місце роботи невідомі. Заарештований 03.02.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. виселений у Північний край строком 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРОФТ Валентина Василівна, 1927 р. народження, с. Ліхтенфельд Мостівського району

Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ліхтенфельд Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРОХМАЛЬ Андрій Михайлович, 1915 р. народження, с. Новофедорівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новофедорівка Казанківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 2.11.1947 р. УМДБ Миколаївської області від 04.04.1948. р. Вироком Військового Трибуналу Одеського військового округу засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Управлінням КДБ при раді міністрів УРСР Миколаївської області 22.09.1955 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований 16.07.1999 р.

КРОХМАЛЬ Флора Рахусівна, 1901 р. народження, м. Миколаїв, німкеня, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Начальник відділу заготівельної контори. Заарештована 26.04.1946 р. Постановою Особливої наради при МВС СРСР від 07.02.1947 р. засуджена до ув'язнення у Чорногорський ВТТ на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КРОХМАЛЮК Олексій Ісакович, 1884 р. народження, с. Дубінове Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Дубінове Кривоозерського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 24.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 05.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРОХМАЛЮК Степан Максимович, 1905 року народження, залізнична станція Рогожани (Бессарабія), українець, із селян. Проживав на залізничній станції Кавуни Арбузинского району Миколаївської області. Начальник залізничної станції. Заарештований 01.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 15.08.1944 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

КРОШИН Фрол Афанасійович, 1883 р. народження, м. Карачев Орловської області (Росія), росіянин, із робітників. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Заарештований 27.04.1933 року. Прокурором м. Миколаєва 20.12.1934 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРУГЛИКОВ Олександр Якович, 1907 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 14.09.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 21.12.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КРУГЛИЦЬКИЙ Іван Петрович, 1908 р. народження, с. Трикрати Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району Одеської області. Військовослужбовець. Заарештований 16.10.1942 р. Вироком Військового трибуналу Чкалівського військового гарнізону від 15.06.1943 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КРУГЛИЦЬКИЙ Микола Григорович, 1894 року народження, с. Трикрати Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 16.01.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 19.06.1932 р. з-під варти звільнений. Позбавлений права проживати у 12-ти населених пунктах СРСР строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КРУГЛІКОВ Максим Якович, 1903 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 14.10.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 09.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КРУГЛЯК Юліус Францович, 1896 р. народження, м. Рига (Латвія), латиш, із робітників, малоосвічений. Проживав у с. Калинівка Миколаївського району Одеської області. Інспектор Миколаївського міського відділу міліції. Зареш-

тований 20.12.1936. р. Вироком Військового трибуналу військової частини (найменування військової частини невідомо) від 26.07.1937 р. засуджений до 4-х років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРУЛЬ Іван Микитович, 1902 р. народження, с. Мешківка (Галичина), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шостакове Миколаївського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 20.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 04.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КРУПА Франц Готлібович, 1901 р. народження, с. Веселинове Вознесенського району Одеської області, німець, соціальне походження невідомо, освіта початкова. Проживав у с. Веселинове Вознесенського району Одеської області. Робітник елеватору. Заарештований 28.08.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 28.10.1937 р. засуджений до заслання. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРУПНИК Володимир Омелянович, 1895 року народження, с. Кушнірівка Вінницької області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новогригорівка Вознесенського району Одеської області. Робітник залізниці. Заарештований 10.02.1938 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 08.06.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1961 р.

Круппа Марія Францівна, 1880 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Веселинове Веселинівського району Одеської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку 05.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КРУССЕР Лука Петрович, 1879 р. народження, х. Мар'янівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Коза Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Бухгалтер. Місце роботи невідомо. Заарештований 19.02.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938. року. Реабілітований у 1965 р.

КРУТЕНКО Микита Гордійович, 1888 р. народження, с. Великовеселе Великоврадіївського району Одеської, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Великовеселе. Колгоспник. Заарештований 25.04.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 06.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.05.1938 року. Реабілітований у 1962 р.

КРУТИНСЬКИЙ Юхим Аронович, 1916 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із службовців, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 15.06.1942 р. Постановою УНКДБ Сталінградської області від 15.09.1943 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КРУЦ Іван Семенович, 1906 р. народження, м. Миколаїв, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 29.01.1945 року Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 04.06.1945 року. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРУЧЕНИЙ Гаврило Михайлович, 1889 року народження, с. Анатолівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новопетрівка Новобузького району Одеської області. Завідуючий господарством. Заарештований 25.12.1932 року. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 10 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 28.03.1989 р.

КРУЧКОВСЬКА Антоніна Олександрівна, 1883 р. народження, м. Каховка, українка, із службовців, освіта початкова. Проживала у с. Новополтавка Баштанського району Одеського округу. Робітниця сільськогосподарського технікуму. Заарештована 16.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 07.05.1930 р. засуджена до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КРУШЕНКО Степан Іванович, 1910 р. народження, х. Іванівка Доманівського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Іванівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.06.1938 року. Постановою УНКВС Одеської області від 16.07.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КРУШИНСЬКИЙ Сергій Омелянович, 1890 р. народження, с. Ольгопіль Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ольгопіль Новобузького району. Колгоспник. Заарештований 27.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КРЮК Іван Федорович, 1907 р. народження, с. Камбурлівка Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Камбурлівка Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 25.06.1941 р. Вироком Новосибірського обласного суду від 22.12.1941. р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КРЮК Федір Гнатович, 1877 р. народження, с. Анц-Карузо Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Камбурлієве Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 18.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 26.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

КРЮМІН Катерина Вільгельмівна, 1900 року народження, м. Миколаїв, росіянка, із службовців, освіта вища. Проживала у м. Миколаєві. Вчителька. Заарештована 07.02.1949 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 22.03.1949 р. засуджена до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області 09.05.1949 р. міра покарання знижена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 22.10.1954 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КРЮЧОК Павло Савелійович, 1904 р. народження, с. Пересадівка Миколаївського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Пересадівка. Миколаївського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 26.12.1937 року. Вироком Військового трибуналу 2-го танкового корпусу Київського військового округу 16.12.1937 року. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням військового звання. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КРЯКВІН Іван Панкратович, 1895 р. народження, с. Засілля Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 19.01.1933 року. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 30.08. 1989 р.

КСИР-ТУРИК Ганна Олександрівна, 1924 року народження, м. Миколаїв, росіянка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Робітниця. Заарештована 04.03.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.04.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1947 р.

КУБА-ЕЛІЗІН Борис Абрамович, 1914 р. народження, м. Мелітополь, караїм, із робітників. малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Перукар. Заарештований 10.01.1946 р. Вироком Військового Трибуналу військ МВС Миколаївської області від 12.06.1946 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

КУБЕНКО Савелій Кононович, 1904 р. народження, с. Королівка Київської області, українець, із, селян, освіта початкова. Проживав у с. Ясногородка Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Бухті Ногаєве. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

КУБИШКІН Михайло Максимович, 1905 року народження, с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Коблеве

Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 25.09.1929 р. Вироком Одеського окружного суду від 24.12.1929 р. засуджений до 1 року та 6 місяців ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУБОРОВСЬКИЙ Василь Петрович, 1880 року народження, м. Миколаїв, поляк, із робітників, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник торгівельного порту. Заарештований 17.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 04.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.08.1938 року. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КУБОШ Сергій Сергійович, 1901 р. народження, с. Новодмитрівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Новодмитрівка.. Колгоспник. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 28.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 21.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КУБРИЦЬКИЙ Анатолій Трохимович, 1894 року народження, м. Первомайськ, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Комірник. Заарештований 08.03.1938 року. Прокуратурою Одеської залізниці 22.12.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУБРИЦЬКИЙ Валентин Георгійович, 1928 р. народження, м. Вознесенськ, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Військовослужбовець. Заарештований 11.07.1944 р. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 2.07.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУВШИННІКОВ Георгій Лаврентійович, 1884 р. народження, с. Тарасівка Казанківського району Одеської області, українець, із службовців, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Телеграфіст. Заарештований 19.03.1937 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 25.10.1938 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 років. Помер у в'язниці 15.04.1939 р. Лінійним судом Одеської залізниці 22.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУГЕЛЬ Олександр Іванович, 1937 р. народження, с. Новополтавка Привільнянського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новополтавка Привільнянського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.09.1953 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУГІН Олександр Володимирович, 1881 р. народження, м. Іжевськ, росіянин, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 22.09.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.04.1931 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 01.08.1931. р. достроково звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУГІНІР Олексій Васильович, 1902 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 8.04.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУДЕЛІН Олексій Іванович, 1913 р. народження, с. Олексіївка Куйбишевської області (Росія), росіянин, із селян, освічений Проживав у м. Миколаєві. Механік. Заарештований 03.05.1938 року. УНКВС УРСР Миколаївської області від 08.09.1938 р. справу припинено, з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУДЕЛІН Петро Сергійович, 1898 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Миколаївської області. Бухгалтер. Заарештований 17.07.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 25.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років, та з конфіскацією майна. Військовим трибуналом військ НКВС Миколаївської області 12.11.1946 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУДЕЛЬСЬКИЙ Степан Денисович, 1891 року народження, с. Носівка Житомирської області, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Електрик. Заарештований 15.07.1938 року. Постановою Очаківського районного відділу НКВС від 02.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУДІН Кирило Бенедиктович, 1886 р. народження, с. Новотернівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новотернівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 19.12.1932 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до розстрілу. Страчений. Дата невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУДІНОВ Микита Данилович, 1902 р. народження, с. Володимирівка Новобузького району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Володимирівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.09.1933 р. Вироком Новобузького народного суду від 25.12.1935 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУДІНОВ Павло Кіндратович, 1882 р. народження, с. Казанка Казанківського району, росіянин, із селян, середня освіта. Проживав у м. Вознесенську. Вчитель. Заарештований 14.02.1931 року. Вознесенським районним відділом ДПУ від 13.07.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУДРЕНКО Микола Дмитрович, 1902 р. народження, с. Червона Пустош Братського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мар’янівка Братського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 19.10.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1931 року засуджений до 3 років ув’язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

КУДРИК Павло Ілліч, 1911 р. народження, м. Миколаїв, росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник. Заарештований 04.02.1935 р. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 28.03.1935 р. засуджений до 3 років ув’язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУДРЯВЦЕВ Федір Килимович, 1887 р. народження, м. Тальне Київської області, українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Вознесенську. Робітник залізниці. Заарештований 09.04.1938 р. Вироком Лінійного суду Одеської залізниці від 31.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУДРЯВЦЕВА-ГЕБЕРЛЕ Катерина Іванівна, 1923 р. народження, с. Михайлівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Мостівського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУДРЯШОВ Семен Михайлович, 1905 р. народження, м. Рига (Латвія), росіянин, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Місце роботи невідомо. Заарештований 29.08.1937 р. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 04.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.10.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КУЗІН Микола Васильович, 1895 р. народження, м. Ленінград (Росія), росіянин, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Завідуючий. Заарештований 10.10.1937 р. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР від 24.11.1937 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 24.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КУЗІНА Юлія Іванівна, 1896 р. народження, м. Кишинів (Молдавська АРСР), росіянка, із службовців, середня освіта. Проживала у м. Миколаєві. Медсестра. Заарештована 28.03.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 09.12.1938. р справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КУЗМІН Василь Андрійович, 1870 р. народження, м. Миколаїв. Священик. Заарештований 19.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.12.1937 р. Реабілітований у 1989 р. Місце поховання невідомо.

КУЗНЄЦОВ Василь Іванович, 1900 р. народження, м. Сормово Горьківської області (Ро-

сія), росіянин, із службовців, освіта незакінчена вища. Проживав у м. Миколаєві. Заступник директора. Заарештований 16.07.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 29.10.1939 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Красноярському ВТТ НКВС СРСР. Помер у таборі 21.07.1945. р. Реабілітований у 1956 р.

КУЗНЄЦОВ Василь Микитович, 1891 р. народження, с. Алтешкіне Ульянівської області (Росія), росіянин, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Ревізор. Заарештований 27.06.1949 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 08.08.1949. року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років та з конфіскацією майна. Колегією Верховного Суду СРСР 10.03.1955 р. строк покарання зменшено до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КУЗНЄЦОВ Макс Йосипович, 1896 р. народження, м. Пінськ (Білорусь), єврей, із робітників, освіта вища. Місце роботи невідомо. Заарештований 07.05.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КУЗНЄЦОВА Олександра Костянтинівна, 1905 р. народження, с. Олексіївка Арбузинського району Одеської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Олексіївка. Арбузинського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 22.12.1932 р. Вироком Арбузинського районного народного суду від 16.01.1933 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КУЗНЄЦОВА Олена Костянтинівна, 1925 року народження, м. Миколаїв, росіянка, із службовців, освічена. Проживала у м. Миколаєві. Школярка. Заарештована 14.10.1944. р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 26.12.1944 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Військовою Колегією Верховного Суду СРСР 11.06.1946 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КУЗЬМА Станіслав Іванович, 1893 р. народження, с. Соболєв Седлецької області, поляк, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Заарештований 23.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1970 р.

КУЗЬМЕНКО Антон Ілліч, 1886 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сливине Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 20.04.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 29.05.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУЗЬМЕНКО Василь Миколайович, 1910 року народження, с. Садове Арбузинського район Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Садове Арбузинського району Миколаївської області. Червоноармієць. Заарештований 07.09.1942 р. Постановою НКВС Сталінградського військового корпусу від 27.09.1942 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУЗЬМЕНКО Дмитро Спиридонович, 1908 року народження, с. Луб'янка Веселинівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Луб'янка Веселинівського району. Військовослужбовець. Заарештований 30.04.1945 року. Постановою Військового трибуналу 394-ї стрілецької дивізії від 08.06.1946 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням прав строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЗЬМЕНКО Іван Євтухович, 1909 р. народження, с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.08.1940 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 27.09.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КУЗЬМЕНКО Іван Іванович, 1896 р. народження, с. Волчек Харківської області, українець, із службовців, освічений Проживав у м. Вознесенську. Старший агроном. Заарештований у 1937 р. Вироком Виїзної Колегії Одеського

обласного суду у м. Вознесенську засуджений до 12 років ув'язнення у ВТТ з позбавленням в правах строком на 5 років та з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію невідомі.

КУЗЬМЕНКО Ілля Трохимович, 1902 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЗЬМЕНКО Костянтин Степанович, 1885 року народження, с. Шабо (Бессарабія), українець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник в управлінні будинками. Заарештований 15.04.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 20.08.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЗЬМЕНКО Ольга Степанівна, 1912 р. народження, с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українка, із селян. Проживала у с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 09.06.1944 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.11.1944 р. засуджена до заслання у Північний Казахстан з конфіскацією майна. Відомості про строк заслання невідомі. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КУЗЬМЕНКО Фома Федорович, 1886 р. народження, с. Новоюр'ївка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новоберезівка Новобузького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 18.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЗЬМЕНКО Хома Федорович, 1886 р. народження, с. Новоюр'ївка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новоберезівка Новобузького району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 18.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.02.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 06.06.1989 р.

КУЗЬМЕНКО Юхим Фомич, 1882 р. народження, с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кубряки Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 року. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 12.09.1930 року справу припинено, виселений за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУЗЬМЕНКО Яків Степанович, 1894 р. народження, с. Любашівка Любашівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Робітник на залізничній станції. Заарештований 16.03.1938 року. Постановою транспортного відділу НКВС Одеської залізниці від 28.12.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУЗЬМЕНСЬКИЙ Федот Федотович, 1873 року народження, х. Кузьминський Снігурівського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав на х. Кузьминський Снігурівського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЗЬМИНСЬКИЙ Олександр Антонович, 1913 р. народження, с. Підвисоцьке Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Робітник птахокомбінату. Заарештований 10.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 16.03.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЗЬМИНЦЕВ Володимир Єфремович, 1922 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єланець Єланецького Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 05.02.1948 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від

11.03.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу 04.02.1955 року міра покарання зменшена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЗЬМИЧОВ Єфрем Миколайович, 1896 року народження, с. Привільне Привільнянського районну Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Привільне Привільнянського районну Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 18.03.1944 р. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 22.02.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997р.

КУЗЬМИЧОВ Іван Іванович, 1913 р. народження, с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі ім. Чубаря Баштанського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Заарештований 28.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 31.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЗЬМИЩЕВ Микола Григорович, 1926 р. народження, с. Єланець Єланецького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Єланець Єланецького району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 22.02.1950 р. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 31.05.1950 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КУЗЬМИЩЕВ Фрол Петрович, 1877 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єланець Єланецького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 08.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 23.03.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.07. 1989 р.

КУЗЬМІН Василь Андрійович, 1870 р. народження, м. Миколаїв, дані про національність, освіту та місце проживання невідомі. Священик. Заарештований 19.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 13.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЗЬМІН Микола Артемович, 1900 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Славута. Помічник начальника другого відділу Славутського прикордонного загону. Заарештований 23.07.1938 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС СРСР Київського округу від 21.04.1939 р. виправданий. Справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЗЬМІН Спиридон Григорович, 1894 р. народження, с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Арнаутівка Вознесенського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 08.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеській області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у1989 р.

КУЗЬМІН Степан Полікарпович, 1898 р. народження, с. Новоберезівка Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Суми. Заготівельник. Заарештований 02.11.1937 р. Миколаївським обласним судом 01.01.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЗЬМІНЦЕВ Савелій Митрофанович, 1867 р. народження, с. Єланець Єланецької волості Одеської губернії, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єланець Єланецького району Одеської губернії. Хлібороб. Заарештований 06.07.1920 р. Постановою Колегії Одеської губернської надзвичайної комісії від 17.08.1920 року засуджений до 1-го року ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЗЬМІНЦЕВ Фрол Петрович, 1877 р. народження, с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, селянин, малоосвічений. Проживав у с. Єланець. Член артілі. Заарештований 08.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 23.03.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 році.

КУЗЬМІЧОВ Іван Іванович, 1912 р. народження, с. Привільне Привільнянського району

Миколаївської області, українець, соціальне походження невідоме, данні про освіту відсутні. Проживав у с. Привільне Привільнянського району Миколаївської області. Робітник радгоспу. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КУЗЬМОВ Дмитро Андрійович, 1904 р. народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Бурячки Володимирівського району Миколаївської області. Вагар у колгоспі. Дата арешту невідома. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КУЗЯКОВ Олександр Іванович, 1890 р. народження, м. Смоленськ (Росія), росіянин, із робітників, освічений. Проживав у с. Водопій Миколаївського району Одеської області. Завідувач складом. Заарештований 27.02.1936 р. Вироком Одеського обласного суду від 13.06.1936 р засуджений до 3 років ув'язнений у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЙБАНЬ Іван Лаврентійович, 1886 р. народження, с. Троїцьке Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Експедитор. Заарештований 17.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 08.04.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 14.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

КУКЛИЧ Арсентій Іванович, 1878 р. народження, с. Катеринка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 30.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 16.05.1989 р.

КУКЛИЧ Дмитро Потапович, 1901 р. народження, с. Катеринка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Робітник маслозаводу. Заарештований 27.04.1944 р. Первомайським міським відділом НКВС 05.09.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУКЛИЧ Потап Іванович, 1869 р. народження, с. Катеринка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської Області. Одноосібник. Заарештований 30.12 1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 09.02 1933 р засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 1991 р.

КУКОЛ Олександр Антонович, 1911 р. народження, с. Михайлівка Привільнянського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Привільнянського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 16.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУКУРУЗИНСЬКИЙ Мартин Станіславович, 1883 р. народження, с. Курилівка (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кудрявцеве Вознесенського району Одеської області. Робітник телеграфу. Заарештований 09.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 03.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 28.11.1931 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КУЛАГІН Степан Федорович, 1890 р. народження, с. Долматівка Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Машиніст заводу. Заарештований 14.10.1937 року. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.12.1937 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Верховного Суду СРСР 07.06.1946 р. строк зменшено до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КУЛЕШ Семен Олексійович, 1903 р. народження, с. Калинівка Ландауського району Одеського округу, українець, із селян, малоос-

вічений. Проживав у с. Калинівка Ландауського району Одеського округу. Одноосібник. Заарештований 16.05.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 13.06.1930 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1988 р.

КУЛИК Гнат Тимофійович, 1906 р. народження, с. Зорине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зорине Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 06.04.1944 р. Військовим трибуналом 35-ї учбової стрілецької дивізії 22.07.1944 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 14.01.1955 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУЛИК Іван Іванович, 1909 р. народження, с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Любомирівка Березнегуватського району Миколаївської області. Голова колгоспу. Заарештований 21.01.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 01.03.1945 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУЛИК Михайло Олексійович, 1892 р. народження, с. Привільне Баштанського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Привільне Баштанського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 1.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЛИК Петро Павлович, 1897 р. народження, м. Зерембки (Польща), поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Вітольдів Брід Первомайського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 12.09.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 28.10.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЛИК Полікарп Гаврилович, 1875 р. народження, с. Андрієво-Зорине Тилігуло-Березанського району Одеського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Андрієво-Зорине Тилігуло-Березанського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 12.02.1930 р. Постановою Одеського окружного відділу ДПУ від 21.06.1930 справу припинено, виселений за межі України. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУЛИК Федір Григорович, 1883 р. народження, с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Висунськ Тилігуло-Березанського району Одеської області. Будівельник. Заарештований 27.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 10.09.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЛИКОВСЬКИЙ Мартин Миколайович, 1894 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району. Колгоспник. Заарештований 16.08.1938 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 11.10.1939 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КУЛИКОВСЬКИЙ Павло Миколайович, 1889 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 16.08.1938 р. Заарештований 07.07.1949 р. Постановою Особливої наради при Міністерстві Держбезпеки СРСР від 15.10.1949 року засуджений заслання у Кустанайську область Казахської АРСР. Покарання відбував у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КУЛИЦЬКИЙ Іван Васильович, 1890 р. народження, с. Розношинці Херсонської області, українець, із служителів культу, освіта середня. Проживав у м. Первомайську. Музикант. Заарештований 10.09.1937 року. Первомайським РВ НКВС 26.09.1937 р. Постановою засідання Трійки при УНКВС Одеської області засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований 19.12.1956 р.

КУЛИЧ Арсентій Іванович, 1878 р. народження, с. Катеринка Первомайського району

Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринка Первомайського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 30.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 р. до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 16.05.1989 р.

КУЛИЧЕНКО Іван Федорович, 1904 р. народження, с. Любимівка Курської області (Росія), українець, із робітників, освічений. Проживав у м. Вознесенську. Машиніст. Заарештований 27.12.1944 р. Вироком Військового трибуналу Одеської залізниці від 03.04.1945 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1963 р.

КУЛІКОВСЬКИЙ Михайло Кононович, 1918 р. народження, с. Софіївка Дніпропетровської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Новий Буг Новобузького району Одеської області. Ветеринар. Заарештований 05.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 26.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Бурят-Монгольській АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КУЛІКОВСЬКИЙ Петро Миколайович, 1887 р. народження, с. Киселівка Снігурівського району Миколаївської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Херсоні. Робітник Херсонського суднобудівного заводу. Заарештований 04.06.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 04.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 31.10.1938. р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КУЛІН (КАЛИНА) Федосій Тихонович, 1905 р. народження, м. Григорополь, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Прибиральник. Заарештований 12.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 04.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КУЛІНІЧ Василь Антонович, 1913 р. народження, с. Свинарка Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрівка Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 21.06.1944 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 01.11.1944 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Чорногорському ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЛІНІЧ Віктор Макарович, 1901 р. народження, х. Бродок Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Матвіївка Новобузького району. Миколаївської області Колгоспник Заарештований 10.04.1937 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 08.04.1938 р. засуджений до 2,5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЛІНІЧ Сидір Сафонович, 1889 р. народження, с. Любовогівка Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Чубарівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 17.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

КУЛІШ Антон Олексійович, 1895 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу. Колгоспник. Заарештований 8.10.1929 р. Постановою Особливої наради при Колегії ОДПУ від 13.01.1930 року засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЛІШ Володимир Олексійович, 1895 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова, Проживав у с. Бузьке Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований. Дата невідома. Постановою Особливою нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 12.05.1930 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЛІШ Володимир Іванович, 1902 р. народження, с. Кибирщина Чернігівської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Травень Баштанського району Миколаївської області. Конюх. Заарештований 16.08.1944 р. Ви-

роком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 11.12.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1995 р.

КУЛІШ Гнат Семенович, 1875 р. народження, с. Пружани Гродненської області (Білорусь), білорус, із селян. Проживав у с. Нова Одеса Новоодеського району Миколаївської області. Агрономом. Заарештований 20.11.1937 року. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 02.01.1938 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЛІШ Олексій Мойсейович, 1868 р. народження, с. Бузьке Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Бузьке. Хлібороб. Заарештований 15.12.1930 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЛЬБАЦЬКИЙ Микола Дем'янович, 1920 року народження, с. Новоолександрівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Новоолександрівка Доманівського району Одеської області. Вчитель. Заарештований 25.07.1944 р. Військовим трибуналом військ НКВС Одеської області 22.11.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУЛЬБАЦЬКИЙ Яким Никифорович, 1874 р. народження, с. Новоолександрівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвіченний. Проживав у с. Новоолександрівка Доманівського району Одеської області. Заарештований 19.10. 1932 р. Постановою Особливої нарадою при Колегії ДПУ УРСР від 11.02.1933 р. засуджений до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЛЬТЕНКО Кирил Михайлович, 1876 року народження, с. Царське Київської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 23.05.1944 року. Постановою військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 10.07.1944 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЛЬЧЕНКО Єрмолай Андрійович, 1874 р. народження, с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Коблеве Тилігуло-Березанського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 25.09.1929 р. Одеським окружним відділом ДПУ від 22.11.1929 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Андрій Михайлович, 1884 року народження, с. Линчани Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав в с. Курячі Лози Кривоозерського району Одеської області. Садівник. Заарештований 27.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 29.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1962 р.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Антон Семенович, 1863 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Маринівка Доманівського району, хлібороб. Заарештований 16.11.1921 р. Постановою Колегії Одеської губчека від 14.12.1921 р. засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Гнат Йосипович, 1884 року народження, с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав в с. Калантирка Кривоозерського району Одеської області. Колгоспник. Постановою Особливої Наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 05.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. 23.01.1941 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЛЬЧИЦЬКИЙ Дмитро Антович, 1892 р. народження, (Польща), місце народження невідомо, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Чоботар. Заарештований 24.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР Єжова і Прокурора СРСР Вишинського від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЛЯБКО Іван Митрофанович, 1893 р. народження, с. Трикрати Вознесенського району Миколаївського округу, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Трикрати Воз-

несенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 16.01.1932 року Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР 19.04.1932 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУМБАКОВСЬКИЙ (КЛОМБУКОВСЬКИЙ) Гнат Андрійович, 1893 р. народження, поляк, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Микола-Гулак Казанківського району Миколаївської області. Тесляр. Заарештований 09.03.1938 року. Казанківським РО НКВС 05.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУМЕЛІС Борис Вікторович, 1897 р. народження, м. Рига (Литва), латиш, із робітників, освіта початкова. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Завідуючий районним відділом соціального забезпечення. Заарештований 08.07.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Дані про страту відсутні. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КУМИН Тимофій Олексійович, 1882 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Костоларівка Березнегуватського району Херсонського округу. Міщанин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУМИЦЬКИЙ Тимофій Микитович, 1899 року народження, с. Бутяр (Молдавська АРСР), молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі «Зелений гай» Вознесенського району Одеської області. Робітник у радгоспі. Заарештований 30.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 03.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУН (ВАЛЬТЕР) Неллі Іванівна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Агнеса Степанівна, 1928 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.04.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Іван Домінікович, 1934 р. народження, с. Нельобинка Кустанайської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Андрій Касперович, 1903 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР. Від 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Антон Андрійович, 1934 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Учень. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Валерія Домініківна, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Варвара Францівна, 1930 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району

Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчалася. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Вільгельм Георгіївна, 1898 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Ганна Іванівна, 1935 р. народження, с. Ново-Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ново-Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Померла 10.11.1955 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Георгій Іванович, 1878 р. народження, с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Березнегуватського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 02.12.1937 року. Постановою Народного Комісара Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 02.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.01.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУН Грегіда Яківна, 1919 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Посада та місце роботи невідомі. Заарештована в 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Строк виселення невідомий. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КУН Домінік Мартинович, 1893 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Заарештований 07.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 11.10.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУН Домінік Фрідріхович, 1895 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Едуард Домінікович, 1917 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 10.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Єлизавета Домініківна, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Єлизавета Степанівна, 1920 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Актюбінськ. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Єлизавета Францівна, 1908 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Моло-

товську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Іван Михайлович, 1908 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Іркутську область. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Іван Пилипович, 1890 р. народження, с. Макіївка Ананьївського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.08.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУН Іда Томасівна, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Йосип Йосипович, 1927 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Челябінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Йосип Овсійович, 1901 р. народження, с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Малахове Тилігуло-Березанського району Одеської області. Касир. Заарештований 26.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 01.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Магадантабі НКВС СРСР. Звільнений у 1946 р. Реабілітований у 1960 р.

КУН Йосип Петрович, 1899 р. народження, х. Кун Новобузького району Миколаївської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав на х. Новогажів Братського району Одеської області. Ветсанітар. Заарештований 22.10.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 29.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 11.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1965 р.

КУН Клеменс Іванович, 1936 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Маргарита Георгіївна, 1887 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Марія Валентинівна, 1875 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Марія Гераниківна, 1905 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Марія Матвіївна, 1888 р. народження, с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Красне Тилігуло-Березансь-

кого району Миколаївської області. Робітниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 06.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Матильда Францівна, 1907 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітна. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Матрона Едуардівна, 1916 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Михайло Григорович, 1910 р. народження, с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

КУН Михайло Домінікович, 1889 р. народження, дані про місце народження відсутні, німець, дані про соціальне походження та освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Дані про місце роботи відсутні. Заарештований 05.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУН Михайло Касперович, 1921 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Моніка Ксавернівна, 1881 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Никодим Мартинович, 1906 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Водій. Заарештований 07.10.1937 р. Постановою Особливої наради НКВС СРСР від 27.06.1937 року засуджений до розстрілу. Страчений 07.12.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КУН Олена Йосипівна, 1883 р. народження, с. Добринка Баштанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Добринка Баштанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Померла 17.04.1953 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Олена Михайлівна, 1915 р. народження, Березнегуватський район Миколаївської області, місце народження невідомо, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у Березнегуватському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Джамбульську область. Знята з обліку 23.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Олена Михайлівна, 1918 р. народження, с. Михайлівка Вознесенського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Михайлівка Вознесенського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Петро Григорович, 1914 р. народження, с. Нагартава Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Миколаївського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 14.12.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

КУН Петро Іванович, 1881 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у Баштанському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Чорноробочий. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Новосибірську область. Помер 26.04.1952 р. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Пилип Домінікович, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1949 р. На підставі Указу Президії Верховної Ради СРСР від 26.11.1948 р. виселений у Іркутську область. Знятий з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Рафаїл Андрійович, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, соціальне походження невідомо, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у м. Свердловськ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Рафаїл Домінікович, 1927 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітний. Дата арешту невідома. На підставі постанови ЦВК та РНК СРСР від 01.02.1930 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУН Роза Антонівна, 1908 р. народження, с. Зульц Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Зульц Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Роза Євсеївна, 1894 р. народження, с. Малахове Миколаївського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви ДКО СРСР від 20.09.1941 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Роза Томасівна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у січні 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Роза Францівна, 1934 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Роза Яківна, 1920 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освіта середня Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 02.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Рудольф Григорович, 1912 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, німець, із селян, не-

освічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Ваварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 року виселений у Молотовську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Флора Домініківна, 1924 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Кун Флорентіна Мартинівна, 1924 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 28.12.1955 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН Франц Євсейович, 1889 р. народження, с. Блюменфельд Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Красне Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Вчитель. Заарештований 03.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КУН Франц Ігнатійович, 1913 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУН Францiска Геронимівна, 1912 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 13.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУН-ВАЛЬТЕР Неллі Іванівна, 1932 р. народження, с. Михайлівка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Михайлівка Єланецького району. Безробітна. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНДТ Генріх Готфрідович, 1900 р. народження, х. Непознанчеськ Житомирської області, німець, із селян, освіта незакінчена середня. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Технік-будівельник. Заарештований 14.12.1937 року. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 29.01.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1964 р.

КУНЕЛЬСЬКИЙ Володимир Еммануїлович, 1879 р. народження, м. Кірове, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Лікар. Заарештований 26.04.1938 р. Миколаївським обласним судом 19.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЕР Рафаїл Петрович, 1911 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 13.01.1933 р. заборонено право проживання у 12 населених пунктах строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУНИЦЬКИЙ Володимир Григорович, 1891 р. народження, с. Скоричев Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Табори. Тесляр. Заарештований 26.02.1932 року. Одеським обласним відділом ДПУ від 11.04.1932 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУНИЦЬКИЙ Тимофій Микитович, 1899 року народження, с. Бутяр (Молдавська АРСР), молдованин, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі «Зелений гай» Вознесенського району Одеської області. Робітник. Заарештований 30.10.1937. р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 28.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 3.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУНІЧЕНКО Пантелій Петрович, 1903 р. народження, м. Ізмаїл, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Стрілочник. Заарештований 26.04.1938 р. Постановою транспортного відділу НКВС залізничної станції Миколаїв від 11.05.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУНПАН Юхим Дорофійович, 1893 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Баштанка Баштанського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований 20.07.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 31.08.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУНСТ Єлизавета Адамівна, 1893 р. народження, с. Карбеш Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Червона Україна Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Чорноробоча. Заарештована у 1947 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Іркутську область. Знята з обліку спецпоселення 20.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНСТ Лідія Денисівна, 1929 р. народження, с. Червона Україна Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Червона Україна Тилігуло-Березанського району. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1947 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Іркутську область. Знята з обліку спецпоселення 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Адам Якович, 1913 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Альберт Дем'янович, 1903 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Кіровську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Альберт Християнович, 1895 р. народження, с. Карл-Лібкнехт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.02.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Магаданській області. Помер у таборі. 30.01.1944 р. Реабілітований у 1959 р.

КУНЦ Альбіна Францівна, 1932 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новий Катериненталь Великоврадіївського району Одеської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 09.12.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Альвіна Антонівна, 1929 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Антон Антонович, 1937 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Антон Якович, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Бернадедта Іванівна, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 08.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Берта Рафаїлівна, 1929 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Учениця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 року виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 20.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Бригіда Іванівна, 1935 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №698-сс від 21.09.1941 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Варвара Рафаїлівна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Варвара Яківна, 1932 р. народження, с. Волохма Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Волохма Єланецького району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Молотовську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Віктор Йосипович, 1930 р. народження, м. Миколаїв, німець, із селян, малоосвічений. Проживав с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Одноосібник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Свердловську область. Знятий з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Вільгельм Францович, 1928 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у м. Новосибірськ. Знятий з обліку спецпоселення 02.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Ганна Бергартівна, 1928 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 11.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Ганна Іванівна, 1910 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 року.

КУНЦ Ганна Костянтинівна, 1880 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 2.11.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 20.05.1938 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1989 р.

КУНЦ Ганна Францівна, 1898 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Генофефа Ігнатівна, 1896 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Костромську область. Знята з обліку спецпоселення 15.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Георгій Казимирович, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області. Чорноробочий. Заарештований у 1943 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Георгій Якович, 1922 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Геронім Альбертович, 1930 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Григорій Григорович, 1924 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Домогосподар. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 року та директиви МВС СРСР №97 від 20.04.1946 р. виселений у Дальнобуд МВС. Знятий з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Данило Рафаїлович, 1936 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Едуард Йосипович, 1935 р. народження, с. Нечаяне Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катеринівка Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Емілія Альбертівна, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена.

Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Емілія Петрівна, 1921 р. народження, с. Штанфельд Братського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Штанфельд Братського району Миколаївської області. Працювала в общині. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Молотовську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Єлизавета Вільгельмівна, 1898 р. народження, с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Єлизавета Іванівна, 1927 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Єлизавета Яківна, 1927 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Єфросинія Йосипівна, 1905 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Іван Антонович, 1878 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою НКВС СРСР і Прокурора СРСР від 25.08.1937 р. Засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 року. Реабілітований у 1968 р. Місце поховання невідомо.

КУНЦ Іван Іванович, 1884 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Карл-Лібкнехт Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Заарештований 16.08.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

КУНЦ Іван Якович, 1887 р. народження, с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 03.06.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 02.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУНЦ Ізавілія Яківна, 1910 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Ірма Іванівна, 1936 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо.

Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 17.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Йоган Георгійович, 1922 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новомиколаївка Одеської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі постанови УЛВП №339 МВС СРСР від 18.06.1946 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Йосип Антонович, 1931 р. народження, с. Ландау Миколаївського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Миколаївського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Йосифіна Михайлівна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Казимир Григорович, 1887 р. народження, с. Найдорф, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Найдорф. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 23.09.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 25.09.1938 р. Реабілітований у 1957 р. Місце поховання невідомо.

КУНЦ Кандіта Іванівна, 1933 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 29.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Карл Рафаїлович, 1931 р. народження, с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Новий Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Катерина Адамівна, 1908 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Катерина Іванівна, 1887 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 року. Постановою прокурора Варварівського району від 20.04.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КУНЦ Катерина Йосипівна, 1910 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Катерина Пилипівна, 1930 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Навчалася. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення

28.08.1954 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Катерина Яківна, 1906 р. народження, с. Карлсруе Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Лідія Альбертівна, 1937 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Магдалена Іванівна, 1928 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Маргарита Адамівна, 1893 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення у лютому 1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Маргарита Іванівна, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Маргарита Казимирівна, 1927 р. народження, с. Мюнхен Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Мюнхен Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 25.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Марія Андріївна, 1912 р. народження, с. Бондарівка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічений. Проживала у с. Бондарівка Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 28.08.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Марія Никодимівна, 1909 р. народження, с. Мар'янівка Новобузького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катеринка Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Знята з обліку спецпоселення 12.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Марко Петрович, 1889 р. народження, с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Катериненталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Ветсанітар. Місце роботи невідомо. Заарештований 16.11.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 16.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 07.01.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1963 р.

КУНЦ Матвій Якович, 1929 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181

від 11.10.1945 р. виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Матильда Матвіївна, 1887 р. народження с. Шпеєр Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 03.11.1937 року. Варварівським районним відділом НКВС 20.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КУНЦ Матильда Матвіївна, 1887 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Свердловську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Моніка Антонівна, 1935 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 25.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Никодим Іванович, 1925 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 09.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Ніла Йосипівна, 1868 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 07.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Олена Рафаїлівна, 1930 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Оттилія Лук'янівна, 1908 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Отто Адамович, 1934 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Катериненталь Варварівського району. На утриманні батьків. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 04.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Пилип Матвійович, 1900 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 01.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Пилип Рафаїлович, 1931 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Поліна Альбертівна, 1925 р. народження, с. Ландау Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ландау Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Расімус Пилипович, 1902 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Костромську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Рафаїл Дем'янович, 1902 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений на спецпоселення у Акмолинську область. Знятий з обліку спецпоселення 05.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Рафаїл Іванович, 1930 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 16.03.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ Рафаїл Рафаїлович, 1934 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви ДКО СРСР № 5309 від 05.03.1944 р. виселений у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУНЦ Регіна Яківна, 1901 р. народження, с. Рорбах Веселинівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Рорбах Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 29.12.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Роза Антонівна, 1908 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 21.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Роза Матвіївна, 1910 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 31.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

Кунц Роза Францівна, 1936 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 09.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Розилінда Григорівна, 1930 р. народження, с. Новомиколаївка Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Мостівського району Одеської області. Учениця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 18.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Феломіна Михайлівна, 1937 р. народження, с. Раштадт Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Раштадт Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 11.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Франц Антонович, 1880 р. народження, с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освічений. Проживав у с. Ландау Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Продавець. Місце роботи невідомо. Заарештований16.07.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 25.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 05.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1968 р.

КУНЦ Франциска Яківна, 1932 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Фріда Казимирівна, 1932 р. народження, с. Мюнхен Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 03.08.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ Яків Григорович, 1887 р. народження, х. Кирєєвський Новоодеського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Найдорф Єланецького району Миколаївської області. Колгоспник. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 26.04.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений у 1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КУНЦ Яків Матвійович, 1902 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 21.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУНЦ-БОРКИНХОЄВА Ізабелла Маркусівна, 1921 р. народження, с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Катериненталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Акмолинську область. Знята з обліку спецпоселення 16.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ-ШЛЕССЕР Роза Рафаїлівна, 1927 року народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Працювала у швачній майстерні. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 3.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЦ-ШПИС Ґільда Казимирівна, 1936 року народження, Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Єланецького району Миколаївської області. Безробітна. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЧТ Ольга Людвігівна, 1926 р. народження, с. Кассель Гроселівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Чернігівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1946 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Карагандинську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУНЬ Єлизавета Адамівна, 1912 р. народження, с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Шпеєр Веселинівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Акмолинську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУПГУЗ Костянтин Леонтійович, 1904 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Царедарівка Доманівського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 06.01.1933 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.02.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУПЕР Яків Никодимович, 1874 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеського округу, німець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Вчитель. Місце роботи невідомо. Заарештований 31.01.1930 р. Миколаївським окружним відділом ДПУ від УРСР 04.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУПЕРМАН Яків Миронович, 1899 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із міщан, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Статистик-економіст. Заарештований 01.02.1921 р. Постановою Трійки при Миколаївській губернській надзвичайній комісії 14.04.1921 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУПКА Ілля Данилович, 1893 р. народження, с. Благодатне Благодатнівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Степанівка Арбузинського району Одеської області. Коваль. Заарештований 06.03.1933 р. Вироком судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 07.04.1933 р до ув'язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.10.1991 р.

КУПКО Григорій Данилович, 1899 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне Арбузинського району. Одноосібник. Заарештований 14.04.1931 року. Постановою Трійки при Колегії ДНУ УРСР 27.04.1931 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Обліковець. Місце роботи невідомо. Заарештований 04.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області 06.09.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУППЕР Альвіна Яківна, 1919 р. народження, с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Ватерлоо Веселинівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Актюбінську область. Знята з обліку спецпоселення 27.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУППЕР Йосип Антонович, 1887 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі «Друга п'ятирічка» Варварівського району Миколаївської області. Чорноробочий. Заарештований 17.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 20.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУППЕР Люкос Йосипович, 1921, р. народження с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Актюбінську область. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУППЕР Олександр Якович, 1907 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Данциг Баштанського району. Одноосібник. Заарештований 24.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 24.06.1930 р. справу припинено.

КУППЕР Рафаїл Петрович, 1911 р. народження, с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Зульц Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 30.12. 1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 13.01.1933 р.

до позбавлення права проживання у 12 населених пунктах СРСР строком на 3 роки, з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 13.09 1989 р.

КУППЕР Севастян Йосипович, 1925 р. народження, с. Зульц Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Зульц Варварівського району Миколаївської області. Робітник сільського господарства. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви ДКО СРСР №9871-с від 18.08.1945 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУПРІЄВИЧ Іван Михайлович, 1892 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 26.08.1944 року. Миколаївським міським відділом НКВС УРСР 20.03.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУПРІЄВИЧ Ніна Іванівна, 1924 р. народження, с. Жовтневе Жовтневого району Миколаївської області, українка, із селян, середня освіта. Проживала у с. Жовтневе Жовтневого району. Безробітна. Заарештована 19.09.1945 р. Військовою прокуратурою Одеського військового округу 09.03.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1999 р.

КУПРІЄВИЧ Павло Опанасович, 1912 року народження, с. Вовче Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, середня освіта. Червоноармієць. Заарештований 22.01.1942 року. Вироком Військового трибуналу військового гарнізону м. Вологди від 23.09.1942 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1955 р.

КУПРІЄВИЧ Фока Осипович, 1888 р. народження, х. Вовчий Очаківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав на х. Вовчий Очаківського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 31.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Усть-Вимтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУПРІЄНКО Іван Юхимович, 1897 р. народження, с. Проскурове Рязанської області (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Сторож. Заарештований 21.10.1948 року. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 25.02.1949 року засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Військовим трибуналом Одеського військового округу строк покарання зменшено до 5 років ув'язнення у ВТТ. Дата невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУПРІЯНОВ Олександр Семенович, 1889 року народження, с. Побутове Костромської області (Росія), росіянин, із селян, вища освіта. Проживав у м. Миколаєві. Заступник головного інженера. Заарештований 29.01.1930 року. Вироком Колегії ВДПУ Миколаївській області від 23.06.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Колегією ВДМУ Миколаївській області 02.04.1932 р. міра покарання змінена на примусову роботу у конструкторському бюро при ВДМУ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1966 р.

КУПУРУЗИНСЬКИЙ Мартин Станіславович, 1883 р. народження, с. Купі ловка Подільської області, поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Кудрявцівці Вознесенського району. Робітник залізничної станції Колосівка. Заарештований 09.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС по Одеській області 03.10.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 28.11.1938 року. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1959 р.

КУПЧА Георгій Михайлович, 1897 р. народження, х. Балансне Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у с. Єлизаветівка Тилігуло-Березанського району Одеської області. Агроном. Заарештований 05.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 03.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 20.11.1937 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУПЧЕРОВСЬКИЙ Серафим Серафимович, 1897 р. народження, с. Кам'янська Донецької області, українець, із служителів культу, дані про освіту відсутні. Проживав у м. Миколаєві. Місце роботи невідомо. Заарештований 13.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КУРІНИЙ Григорій Тихонович, 1907 р. народження, с. Баратівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баратівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.07.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеській області від 19.08.1937 р. засуджений до 10 років ВТТ. Покарання відбував у Каргопольтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1964 р.

КУРАБО Катерина Петрівна, 1898 р. народження, с. Скригечен Люблінського воєводства (Польща), полька, із селян, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 25.10.1937 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 27.03.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КУРАС Василь Макарович, 1913 р. народження, с. Піски Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Піски Баштанського району Миколаївської області. Безробітний. Заарештований 02.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРБАН Іван Прокопович, 1913 р. народження, с. Чобруч (Молдавська АРСР), молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Берізки Кривоозерського району Одеської області. Конюх. Заарештований 26.09.1947 року. Вироком Одеського обласного суду від 30.12.1947 р. засуджений до 6 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУРБАНОВ Володимир Олексійович, 1904 року народження, с. Новокашперівка Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокашперівка Вознесенського району. Селянин-одноосібник. Заарештований від 22.10.1931 р. з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 09.08.1998 р.

КУРБАНОВ Григорій Олексійович, 1902 р. народження, с. Новокашперівка Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокашперівка Вознесенського району. Колгоспник. Заарештований від 22.10.1931 р. 24.01.1932 р. справу припинено. Назва установи, яка прийняла рішення про припинення справи, невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУРБАНОВ Іван Михайлович, 1898, р. народження с. Єланець Єланецького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Єланець Єланецького району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 11.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 15.09.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРБАНОВ Кузьма Харитонович, 1878 р. народження, с. Новокосиорівка Єланецького району Миколаївської області, українець, малоосвічений. Проживав на х. Василівка Вознесенського району Одеської області. Робітник артілі. Заарештований 10.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївській області від 21.04.1938 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

КУРБАНОВ Леонід Олексійович, 1898 р. народження, с. Новокашперівка Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокашперівка Вознесенського району. Селянин-одноосібник. Заарештований 22.10.1931 р. з-під варти звільнений. Рішення по справі не прийнято. Подальша доля невідома. Реабілітований 9.08.1998 р.

КУРБАНОВ Олексій Іванович, 1870 р. народження с. Новокашперівка Вознесенського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новокашперівка Вознесенського району. Селянин-одноосібник. Заарештований 22.10.1931 року з-під варти звільнений. Рішення по справі не прийнято. Подальша доля невідома. Реабілітований 09.08.1998 р.

КУРБЕТ Ілля Дмитрович, 1888 р. народження, с. Марківка Тернопільської області, українець, із служителів культу, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Головний бухгалтер. Заарештований 13.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 05.05.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 27.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУРБІН Олексій Семенович, 1905 р. народження, с. Михайлівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Чер-

воноармієць. Заарештований 27.08.1941 р. Вироком Військового трибуналу Приморської армії від 07.09.1941 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУРГАН Василь Максимович, 1913 р. народження, с. Казанка Казанківського району Кривоозерського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Казанка Казанківського району Кривоозерського округу. Хлібороб. Заарештований 14.07.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.10.1937 року справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРГАНОВ Микола Іванович, 1901 р. народження, ст. Нерощинська Оренбурзької області (Росія), росіянин, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Робітник хімлабораторії. Заарештований 25.08.1937 року Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 14.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Слідчого УНКВС Миколаївської області сержанта Держбезпеки від 14.02.1940 р. справу припинено. Покарання відбував у Бамтабі НКВС. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КУРГУЗ Костянтин Леонтійович, 1904 р. народження, с. Царедарівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Царедарівка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 06.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.02 1933 року до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05 1991 р.

КУРГУЗОВ Андрій Іванович, 1883 р. народження, с. Ланіполозове Тульської області (Росія), росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Безробітний. Заарештований 24.09.1924 року. Постановою Миколаївського окружного відділу ДПУ від 31.10.1924 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУРГУН Василь Максимович, 1913 р. народження, с. Казанка Кривоозерського округу, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Казанка Кривоозерського округу. Селянин-одноосібник. Заарештований 20.07.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 02.10.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований 19.07.1999 р.

КУРДИМАНОВА Євдокія Степанівна, 1912 року народження, с. Казанка Казанківського району Миколаївської області, українка, із селян, освічена. Проживала у с. Казанка Казанківського району Миколаївської області. Вихователька. Заарештована 29.03.1944 р. Казанківським районним відділом НКДБ 08.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КУРДУБАН Іван Спиридонович, 1895 р. народження, Кривоозерського округу, місце народження невідомо, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Воронцовка Качнірівського району Херсонського округу. Селянин. Дата арешту невідома. Постановою загальної наради бідняцько-батрацького активу від 21.02.1930 року виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРДЮК Василь Григорович, 1890 р. народження, с. Концеби Кривоозерського району, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Байбузівка Кривоозерського району. Хлібороб. Заарештований 04.08.1931 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 05.02.1932 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРЕЧЕНКО Григорій Федорович, 1889 року народження, с. Хлістонівка Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 27.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 18.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРЕЧКО Іван Микитович, 1890 р. народження, с. Балацьке Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костичі Привільнянського району Миколаївської області. Заарештований 25.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 01.06.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУРИЛЕНКО Тихон Іванович, 1873 р. народження, місце народження невідомо, українець, соціальне походження та освіта невідомі.

Проживав у Березнегуватському районі Миколаївської області, місце народження невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований 04.11.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 14.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Дата страти невідома. Місце поховання невідомо. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРИЛОВ Петро Захарович, 1898 р. народження, м. Брест-Литовськ (Білорусь), росіянин, із робітників, освіта вища. Проживав у с. Троїцько-Софонове Володимирівського району. Священик. Заарештований 15.01.1931 р. Миколаївським МВ 01.10.1931 р. Новобузьким РВ справу припинено, з під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУРИЛОВА Марфа Андріївна, 1892 р. народження, с. Мотроно-Василівка Володимирівського району Миколаївської області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Лісостепне Поле Володимирівського району Миколаївської області. Помічниця завідуючого їдальнею. Заарештована 25.12.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 16.04.1938 р. засуджена до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КУРИНСЬКА Євдокія Іванівна, 1906 р. народження, с. П'ятка Житомирської області, українка, із селян, освіта початкова. Проживала на х. Баришевка Доманівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована у квітні 1945 року. Постановою Особливої Наради при НКВС СРСР від 04.07.1945 р. засуджена до 5 років заслання. Постановою Особливої Наради при МВС СРСР від 25.01.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КУРИЧЕНКО Омеляна Адамович, 1866 року народження, с. Старосілля Київської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новосевастополь Березнегуватського району. Безробітний. Заарештований 18.02.1931 року. Снігурівським районним відділом ДПУ від 29.06.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУРИЧЕНКО Петро Пилипович, 1917 р. народження, с. Маринцеве Новобузького району Миколаївської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Софіївка Новобузького району Миколаївської області. Водій у радгоспі. Заарештований 19.06.1950 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 15.02.1951 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 28.12.1954 року міра покарання знижена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУРІННИЙ Василь Якович, 1900 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Добре Снігурівського району Одеської області. Ветеринар. Місце роботи невідомо. Заарештований 29.12.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР 18.03.1934 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРІННИЙ Григорій Гордійович, 1887 р. народження, с. Нововасилівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Нововасилівка Казанківського району Одеської області. Коваль Заарештований 09.08.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Дніпропетровської області від 14.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 03.09.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУРІЦ Анатолій Мусійович, 1902 р. народження, м. Миколаїв, єврей, із робітників, освіта вища. Проживав у м. Миколаєві. Заарештований 14.10.1937 р. Вироком Військової Колегії Верховного Суду СРСР від 08.10.1937 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 09.12.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1957 р.

КУРІЧЕНКО Дмитро Якович, 1875 р. народження, с. Антонівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Антонівка Новобузького району Одеської області. Городник у артілі. Заарештований 05.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 21.09.1937 року засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 році.

КУРЛАКОВ Олександр Іванович, 1900 р. народження, с. Істок Свердловської області (Росія), росіянин, із селян, освіта вища. Проживав

у с. Людмилівка Братського району Одеської області. Директор Людмилівської МТС. Заарештований 28.11.1937 року. Одеським обласним судом 23.05.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1938 р.

КУРЛАТ Іван Іович, 1893 р. народження, с. Карагаш (Молдавська АРСР), молдованин, соціальне походження невідомо, малоосвічений. Проживав у м. Вознесенську. Конюх. Заарештований 22.06.1938 року. Постановою прокурора Одеської залізниці від 25.02.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУРЛЕ Давид Давидович, 1878 р. народження, с. Шлеура (Молдавська АРСР), німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Сторож. Заарештований 05.05.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 13.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 23.11.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КУРЛОВ Петро Захарович, 1896 р. народження, м. Брест-Литовськ (Білорусь), росіянин, із служителів культу, освічений. Проживав у с. Троїцько-Сафонове Казанківського району Миколаївської області. Священик. Заарештований 10.04.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 21.09.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРЛОВИЧ Микита Никифорович, 1916 року народження, с. Канантаєве Кіровоградської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Новий Буг. Водій автобази. Заарештований 25.06.1954 року. Вироком Казанківського районного народного суду від 14.06.1954 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУРЛЯКОВСЬКА Ангеліна Петрівна, 1924 року народження, м. Миколаїв, українка, із службовців, освіта середня. Проживала у м. Миколаєві. Технічний секретар. Заарештована 20.12.1944 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.01.1945 р. засуджена до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Верховним Судом СРСР 12.04.1946 р. строк покарання зменшено до 3 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1991 р.

КУРНЕЛЬСЬКИЙ Володимир Еммануїлович, 1879 р. народження, м. Кірове, єврей, із службовців, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Лікар. Заарештований 26.04.1938 р. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 19.03.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРНИЦЬКИЙ Василь Михайлович, 1888 року народження, с. Ратушне Вінницької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Кантакузинці Вознесенського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 22.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеській області від 28.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРНОСЕНКО Павло Макарович, 1885 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новоіванівка Новоодеського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 26.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРОНОГЛО Георгій Григорович, 1909 р. народження, м. Одеса, росіянин, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Начальник ремонтних майстерень. Заарештований 16.12.1937 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 16.02.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Томаштабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРОП'ЯТКІН Прохор Захарович, 1895 р. народження, с. Гур'ївка Новоодеського району Одеського округу, українець, із селян, освіта початкова., Проживав в с. Гур'ївка Новоодеського району Одеського округу. Хлібороб. Заарештований 25.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 19.05.1930 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУРОЧКІН Афанасій Іванович, 1882 р. народження с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 15.09.1932 р. Постановою Особливої наради при

Колегії ДПУ УРСР від 29.10.1932 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУРОЧКІН Григорій Панасович, 1899 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Братське Баштанського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.02 1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05 1991 р.

КУРОЧКІН Іван Леонтійович, 1900 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району. Колгоспник. Заарештований 01.11.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 12.01.1946 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУРОЧКІН Іван Панасович, 1902 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Явкине Баштанського району. Колгоспник. Заарештований 25.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02 1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 27.05 1989 р.

КУРОЧКІН Марк Іванович, 1899 р. народження, м. Одеса, українець, із робітників, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Червоноармієць. Заарештований 24.04.1942 р. Постановою Військового трибуналу 25 стрілецької дивізії від 24.05.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУРОЧКІН Опанас Іванович, 1885 р. народження, с. Явкине Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Явкине Баштанського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 27.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 09.08.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 17.08.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУРОЧКІН Петро Іванович, 1894 р. народження, с. Явкине Баштанського району Миколаївської області, білорус, із селян. Проживав у с. Явкине Баштанського району Миколаївської області. Обліковець. Заарештований 02.03.1940 року. Вироком Миколаївського обласного суду від 11.06.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення УВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУРТІЙ Ганна Йосипівна, 1893 р. народження, с. Дальне Кржетов (Польща), полька, із селян, освічена. Проживала у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Домогосподарка. Заарештована 23.10.1937 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 16.01.1938 р. засуджена до 20 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у таборі с. Байик Карагандинської області. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1966 р.

КУРЦ Бенедикт Адамович, 1898 р. народження, місце народження невідомо, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Первомайську. Тесляр. Заарештований 05.05.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 13.10.1938 р. засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений 20.10.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КУРЦ Ганна Християнівна, 1900 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Ерна Давидівна, 1909 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у Новосибірську область. Померла 16.03.1949 р. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Ерна Яківна, 1924 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Про-

живала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 04.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Іван Давидович, 1907 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 05.09.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 30.11.1937 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРЦ Іда Михайлівна, 1899 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Йоганес Адамович, 1910 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Безробітний. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Молотовську область, строк виселення невідомий. 13.02.1956 року. Знятий з обліку спецпоселення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУРЦ Луїза Адамівна, 1927 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Місце роботи невідомо. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Мардалена Давидівна, 1891 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Отелія Християнівна, 1906 р. народження, с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Йоганесталь Варварівського району Миколаївської області. Працювала у общині. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 року виселена у м. Новосибірськ. Знята з обліку спецпоселення 10.01.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУРЦ Християн Давидович, 1894 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Безробітний. Заарештований 17.06.1933 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 01.11.1933 року засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУРЦ Християн Давидович, 1894 р. народження, с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Йоганесталь Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 11.05.1933 року. Постановою судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 01.10.1933 року засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.05.1989 р.

КУРЯЧИЙ Іван Якович, 1907 р. народження, с. Петрово-Висунське Володимирівського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Петрово-Висунське Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.11.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 30.12.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.02.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1990 р.

КУСАЛЕНКО Василь Прокопович, 1896 року народження, с. Засілля Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, малоосві-

чений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 20.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.04 1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУСАЛЕНКО Панас Прокопович, 1901 р. народження, с. Засілля Баштанського району Одеської області, білорус, із селян, освічений. Проживав у с. Бармашове Баштанського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 20.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУСС Ганна Пилипівна, 1930 р. народження, с. Мюнхен Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мюнхен Мостівського району Одеської області. На утриманні батьків. Заарештована у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Удмуртську АРСР. Знята з обліку спецпоселення 21.02.1956 року. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУСС Емілія Вікентіївна, 1887 р. народження, м. Миколаїв, полька, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 15.11.1937 року. УНКВС СРСР. Миколаївській області 27.03.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КУСС Марія Яківна, 1895 р. народження, м. Миколаїв, полька, із робітників, малоосвічена. Проживала у м. Миколаєві. Домогосподарка. Заарештована 1.11.1937 р. Транспортним відділом УНКВС Одеської області 27.05.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1998 р.

КУСТОВИЙ Петро Митрофанович, 1911 року народження, с. Білопілля Харківської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник в'язниці. Заарештований 07.02.1938 р. Постановою Миколаївського УНКВС від 23.02.1938 р. справу припинено. Реабілітований у 1996 р.

КУТАПОВ Григорій Степанович, 1887 р. народження, с. Чернянка Очаківського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у радгоспі «Вівчар» Очаківського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 21.11.1932 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 15.02.1933 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУТАСЕВИЧ Франц Вікентійович, 1906 р. народження, с. Даховка Хмельницької області, поляк, із селян, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Військовослужбовець 15-ї стрілецької дивізії. Заарештований 08.07.1938 р. НКВС 15-ї стрілецької дивізії 26.01.1939 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУТЕПОВ Кузьма Дмитрович, 1898 р. народження, с. Володимирівка Володимирівського району Миколаївської області, росіянин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новосілля Володимирівського району Миколаївської області. Колгоспник. Заарештований 23.02.1938 року. Вироком Колегії Миколаївського обласного суду від 20.03.1938 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 1 рік. Спеціальною Колегією з кримінальних справ Верховного Суду УРСР 07.07.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУТИНА Йосип Петрович, 1879 р. народження, Радомське воєводство (Польща), місце народження невідомо, поляк, із селян, неосвічений. Проживав у м. Очакові. Сторож. Заарештований 07.09.1937 р. Постановою Наркома Внутрішніх Справ СРСР і Прокурора СРСР від 15.11.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 26.11.1937 року. Реабілітований у 1959 р. Місце поховання невідомо.

КУТОВА Марія Терентіївна, 1910 р. народження, с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області, українка, із селян, не освічена. Проживала у с. Арбузинка Арбузинського району Миколаївської області. Домогосподарка. Заарештована 23.01.1946 р. Постановою УМДБ Миколаївській області від 19.11.1946 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

КУТОВИЙ Василь Максимович, 1892 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватсько-

го району Миколаївської області, українець, із селян, освіта середня. Проживав у м. Миколаєві. Слюсар. Заарештований 21.05.1946 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 06.08.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з обмеженням в правах на 5 років. Покарання відбував у Пісчтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 р.

КУТОВИЙ Дмитро Дмитрович, 1909 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 30.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01.1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 05.05 1989 р.

КУТОВИЙ Дмитро Євгенович, 1877 р. народження, с. Березнегувате Херсонського округу, українець, із селян, освіта невідома. Проживав у с. Березнегувате Херсонського округу, міщанин. Дата арешту невідома. Постановою активу села від 22.02.1930 р. виселений за межі України. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУТОВИЙ Іван Петрович, 1902 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області. Хлібороб. Заарештований 14.06.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 30.07.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Військовим трибуналом Одеського військового округу 27.03.1953 р. звільнений з ув'язнення. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУТОВИЙ Михайло Єпіфанович, 1887 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району. Садівник. Заарештований 04.02.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 31.01 1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 31.05 1989 р.

КУТОВИЙ Михайло Степанович, 1887 р. народження, с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Березнегувате Снігурівського району Одеської області. Садівник. Заарештований 29.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02.1933 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУТОВИЙ Петро Митрофанович, 1911 р. народження, с. Білопілля Харківської області, українець, із службовців, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Наглядач. Заарештований 07.02.1938 р. УНКВС Миколаївської області від 23.02.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУТОВИЙ Сергій Зіновійович, 1894 р. народження, с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району. Конюх. Заарештований 26.06.1945 року. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 27.09.1945 року засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Помер на засланні 07.04.1950 р. Реабілітований у 1992 р.

КУТЬКО Юхим Михайлович, 1888 р. народження, с. Улянівка Снігурівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у радгоспі «Червоний Перекоп» Херсонської області. Місце роботи невідомо. Заарештований 23.08.1947 р. Вироком Військового трибуналу військ МВС Миколаївської області від 24.10.1947 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ. Звільнений з ув'язнення 28.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУХ Артур Іванович, 1930 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 30.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУХ Володимир Іванович, 1930 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського ра-

йону Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області. Навчався. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 13.10.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУХ Едуард Іванович, 1933 р. народження, с. Суворове Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, німець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Дата арешту невідома. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселений у Карагандинську область. Знятий з обліку спецпоселення 08.09.1954 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУХАРЕНКО Петро Ксенофонтович, 1893 року народження, с. Богданівка Миколаївського району Одеської області, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Такелажник. Заарештований 18.03.1933 р. Миколаївським міськім відділом ДПУ від 27.06.1933 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУХАРЕНКО Семен Якович, 1888 р. народження, с. Миролюбівки Новобузького району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Миролюбівка Новобузького району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 02.01.1932 року. Вироком судової Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 10.01.1933 року засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 10 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1990 р.

КУХМАН Еміль Йосипович, 1888 р. народження, м. Вільно (Німеччина), німець, із робітників, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Токар. Заарештований 13.04.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР 07.07.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУХТА Іван Якимович, 1900 р. народження, с. Васючин Львівської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Широка Балка Миколаївського району Одеської області. Член артілі. Заарештований 08.09.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Дата невідома. Покарання відбував у Каргопольтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1972 р.

КУХТИН Микола Харитонович, 1901 р. народження, с. Мар'янівка Новобузького району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Мар'янівка Новобузького району Одеської області. Комірник. Заарештований 26.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 09.02.1933 року засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 26.05 1989 р.

КУХТЮК Кирило Іванович, 1891 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Вагар. Заарештований 23.08.1945 року. Постановою УНКДБ Миколаївської області від 31.10.1945 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЦ Гаврило Харитонович, 1896 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області, українець, із селян. Проживав у с. Інгулка Баштанського району, Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 20.01.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.02 1933 р. засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 08.06.1989 р.

КУЦ Михайло Васильович, 1889 р. народження, с. Інгулка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Завуч у школі. Заарештований 26.04.1933 року. Миколаївським ДПУ 16.05.1933 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЦЕВИЧ Лука Федорович, 1917 р. народження, м. Миколаїв, українець, соціальне походження невідомо, дані про освіту відсутні Проживав у м. Миколаєві. В'язень. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 27.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

КУЦЕВОЛ Іван Дмитрович, 1903 р. народження, с. Іванівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Іванівка Баштанського району Одеської області. Одноосібник. Заарештований 11.01.1933

року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 10.02 1933 року засуджений до ув'язнення у концтаборі строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 році.

КУЦЕГУБ Іван Йосипович, 1916 р. народження, с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївській області, українець, із селян, середня освіта. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївській області. Військовослужбовець. Заарештований 21.04.1942 року. Вироком Військового трибуналу 22-ї запасної стрілецької бригади від 29.05.1942 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЦЕНКО Анастасія Михайлівна, 1906 р. народження, с. Костянтинівка Арбузинського району Миколаївській області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Костянтинівка Арбузинського району Миколаївської області. Колгоспниця. Заарештована у березні 1945 р. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 26.12.1945 р. засуджена до 5 років заслання з конфіскацією майна. Покарання відбувала у Північноказахстанській області. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р .

КУЦЕНКО Василь Олександрович, 1879 року народження, с. Велика Сербулівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Сербулівка Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 22.12.1932 р. Постановою Особливої Наради при Колегії ДПУ УРСР від 01.02.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1960 р.

КУЦЕНКО Іван Арвасійович, 1922 р. народження, с. Грушівка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 06.02.1950 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУЦЕНКО Йосип Семенович, 1886 р. народження, с. Новий Аджигол Очаківського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Новий Аджигол Очаківського району. Хлібороб. Заарештований 27.02.1931 р. Очаківським районним відділом ДПУ від 10.05.1931 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЦЕНКО Микита Артемонович, 1899 року народження, с. Новопавлівка Великоолександрівського району Миколаївській області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Березнегувате Березнегуватського району Миколаївській області. Продавець. Заарештований 23.01.1946 р.оку Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 16.05.1946 р. засуджений до 15 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Верховним судом СРСР 25.09.1946 р. міра покарання зменшена до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 р.

КУЦЕНКО Овсій Лазарович, 1880 р. народження, с. Гурбиці Полтавської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Візник. Заарештований 16.03.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 21.09.1933 р. засуджений до заслання у Західносибірський край на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЦЕНКО Терентій Галактіонович, 1895 року народження с. Романівка Казанківського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник заводу. Заарештований 03.03.1938 р. Постановою УНКВС Миколаївської області від 14.10.1938 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЦИЙ Степан Петрович, 1890 р. народження, с. Бакша Савранського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району. Обліковець. Заарештований 26.02.1931 р. Вироком Кривоозерського районного народного суду від 07.08.1931 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЦУГУБ Дмитро Тимофійович, 1890 р. народження, с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Галаганівка Снігурівського району Миколаївській області. Хлібороб. Заарештований 03.10.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.11.1937 р. засуджений до 10 років ув'язнення

у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЧЕВСЬКИЙ Іван Федорович, 1909 р. народження, с. Бейкуш Очаківського району Миколаївській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Очакові. Тесляр. Заарештований 23.07.1941 р. Вироком Військового трибуналу військової частини №1080 від 09.08.1941 року засуджений до розстрілу. Дата розстрілу невідома. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1991 р.

КУЧЕЛЬ Вероніка Йоганівна, 1931 р. народження, с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великоврадіївського району Одеської області. Учениця. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУЧЕЛЬ Іван Іванович, 1896 р. народження, с. Стажава (Польща), поляк, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Новомиколаївка Великовградіївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 15.10.1937 року. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 19.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1961 р.

КУЧЕЛЬ Матильда Едуардівна, 1903 р. народження, с. Надинівка Кіровоградської області, німкеня, із селян, освічена. Проживала у радгоспі «Зелений Гай» Вознесенського району Одеської області. Робітниця радгоспу. Заарештована 17.08.1945 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 15.02.1946 р. засуджена до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбувала у Чернігівтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1990 р.

КУЧЕР Елеонора Йоганівна, 1928 р. народження, с. Новомиколаївка Великовградіївського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Новомиколаївка Великовградіївського району Одеської області. Працювала у полі. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР №181 від 11.10.1945 р. виселена у Новосибірську область. Знята з обліку спецпоселення 03.02.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУЧЕР Опанас Костятинович, 1915 р. народження, с. Миколаївка-2 Казанківського району Миколавській області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Піт. Старший машиніст. Заарештований 07.04.1942 р. Вироком Військового трибуналу ВМБ ЧФ від 29.04.1942 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1992 році.

КУЧЕР Петро Миколайович, 1903 р. народження, с. Синюхин Брід Первомайського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Синюхин Брід Первомайського району Одеської області. Заарештований 22.01.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 04.02 1933 р засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 06.12. 1989 р.

КУЧЕР Степан Михайлович, 1922 р. народження, с. Женево-Криворіжжя Новоодеського району Миколавській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Дніпродзержинську. Охоронець. Заарештований 09.09.1948 року. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 06.12.1948 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1957 р.

КУЧЕР Яків Гнатович, 1886 р. народження, с. Кримка Первомайського району Одеської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Кримка Первомайського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 27.10.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Одеської області від 18.02.1946 р. засуджений до 20 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1956 році.

КУЧЕРАВА Ольга Антонівна, 1916 р. народження, с. Мініха Мостівського району Одеської області, німкеня, із селян, неосвічена. Проживала у с. Мініха Мостівського району Одеської області. Робітниця сільського господарства. Заарештована у 1945 р. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселена у Комі АРСР. Знята з обліку спецпоселення 24.01.1956 р. Подальша доля невідома. Реабілітована 17.04.1991 р.

КУЧЕРЕНКО Василь Іванович, 1881 р. народження, с. Новопавлівка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у м. Миколаєві. Робітник бавовничого заводу. Заарештований 05.10.1935 р. Прокуратурою Одеської області 07.05.1936 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЧЕРЕНКО Василь Савелійович, 1883 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколавській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Сливине Варварівського району Миколавській області. Колгоспник. Заарештований 1.04.1944 р. Вироком Військового трибуналу 35-ї учбової стрілецької дивізії від 04.07.1944 р. засуджений до 7 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУЧЕРЕНКО Василь Якович, 1899 р. народження, с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 01.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.04.1933 р. засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки умовно. Подальша доля невідома. Реабілітований 21.11.1969 р.

КУЧЕРЕНКО Григорій Федорович, 1889 року народження, с. Хлистунівка Київської області, українець, соціальне походження невідомо, освічений. Проживав у м. Миколаєві. Бухгалтер. Заарештований 27.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області 18.11.1937 р засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома.

КУЧЕРЕНКО Дмитро Федорович, 1896 р. народження, с. Шабосадське (Румунія),українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Ганнівка Новобузького району Миколавській області. Бригадир. Заарештований 08.03.1938 р. Особливою нарадою при НКВС СРСР 08.06.1938 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Помер у таборі 12.08.1943 року. Реабілітований у 1961 р.

КУЧЕРЕНКО Дмитро Федотович, 1891 р. народження, с. Кам'яна Балка Первомайського району, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у колгоспі «Новий побут» Первомайського району Одеської області. Заарештований 09.12.1947 р. Вироком Одеського обласного суду від 29.01.1948 р. засуджений до 8 років ув'язнення у ВТТ. Верховним Судом УРСР 19.11.1954 р. строк ув'язнення змінено на 6 років ув'язнення у ВТТ та 10 місяців. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЧЕРЕНКО Єлизавета Артемівна, 1918 р. народження, м. Кам'янець-Подільський Хмельницької області, українка, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Ренівка Очаківського району Миколавській області. Колгоспниця. Заарештована 20.10.1945 року. Миколаївським обласним судом 10.04.1947 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1996 р.

КУЧЕРЕНКО Іван Йосипович, 1896 р. народження, с. Покровка Очаківського району Миколавській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Покровка Очаківського району Миколавській області. Рибалка. Заарештований 31.07.1937 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 27.10.1937 р. засуджений до розстрілу. Страчений 2.11.1937 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1959 р.

КУЧЕРЕНКО Іван Павлович, 1886 р. народження, с. Варварівка Варварівського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Варварівка Варварівського району Миколавській області. Майстер заводу. Заарештований 24.02.1945 р. Вироком Військового трибуналу військ НКВС Миколаївської області від 20.06.1945 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

Кучеренко Микола Якимович, 1929 р. народження, с. Костянтинівка Новоодеського району Миколавській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Костянтинівка Новоодеського району Миколавській області. Коваль. Заарештований 26.12.1949 року. Вироком Військового трибуналу Одеського військового округу від 20.05.1950 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЧЕРЕНКО Михайло Олександрович, 1919 року народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Місце проживання невідомо. Місце роботи невідомо. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви

НКВС СРСР від 29.04.1946 р. виселений у Комі АРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУЧЕРЕНКО Олександр Іванович, 1886 року народження, м. Миколаїв, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Парутине Очаківського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 30.01.1930 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.03.1930 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУЧЕРЕНКО Самійло Семенович, 1888 р. народження, с. Сливине Варварівського району Миколавській області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Руда Хмельницької області. Каменяр. Заарештований 15.04.1939 року. Вироком Військового трибуналу Київського військового округу 18.12.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1997 р.

КУЧЕРЕНКО Сергій Осипович, 1896 р. народження, с. Новосергіївка Баштанського район Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Коваль. Заарештований 04.05.1935 р. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 13.07.1935 р. засуджений до 3 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Картабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЧЕРЕНКО Степан Павлович, 1888 р. народження, с. Варварівка Миколаївського району Одеської області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Велика Корениха Миколаївського району Одеської області. Голова колгоспу. Заарештований 01.02.1933 р. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 22.04.1933 р. засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки (умовно). Подальша доля невідома. Реабілітований у 1969 р.

КУЧЕРЕНКО Федір Михайлович, 1889 р. народження, с. Костилі Баштанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений Проживав у с. Михайлівка Привільнянського району Миколавській області. Колгоспник. Заарештований 15.02.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 09.04.1938 року засуджений до розстрілу. Страчений 15.05.1938 р. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЧЕРЕНКО-КУЧЕР Микола Йосипович, 1897 р. народження, місце народження невідомо, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Болгарка Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 12.10.1937 року. Постановою Особливої наради при Наркомі Внутрішніх Справ СРСР від 16.01.1938 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Каргопольтабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУЧЕРО Григорій Максимович, 1888 р. народження, с. Натягайлівка Вознесенського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Натягайлівка Вознесенського району. Машиніст. Заарештований 28.09.1937 р. Постановою Трійки при УНКВС СРСР Одеської області від 01.11.1937 року засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Каргопільтабі НКВС СРСР. Реабілітований у 1991 р.

КУЧЕРУК Федот Минович, 1893 р. народження, с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Криве Озеро Кривоозерського району Одеської області. Комірник. Заарештований 24.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 20.01.1933 р. до виселення у Казахстан строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 02.06 1989 року.

КУЧЕРЯВИЙ Яків Андрійович, 1878 р. народження, с. Ракове Вознесенського району Херсонського округу, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Ракове Вознесенського району Херсонського округу. Хлібороб. Заарештований 17.02.1930 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 07.05.1930 року справу припинено. Подальша доля невідома.

КУЧЕРЯВСЬКИЙ Іван Йосипович, 1897 р. народження, с. Богданівка Тилігуло-Березанського району Миколаївської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Мостове Мостівського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 14.03.1938 р. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 07.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 19.04.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУЧИНСЬКИЙ Гнат Іванович, 1906 р. народження, м. Житомир, національність невідома,

із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Директор автошколи. Заарештований 26.04.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 27.11.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1998 р.

КУЧМЕЙ Іван Сергійович, 1907 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, неосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Робітник радгоспу. Заарештований 26.04.1944 року. Постановою Доманівського районого відділу НКДБ від 27.05.1944 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1991 р.

КУЧМІЙ Іван Семенович, 1907 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району. Робітник радгоспу. Заарештований 26.04.1944 року. Доманівським районним відділом НКДБ 27.05.1944 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЧНИЙ Андрій Олексійович, 1910 р. народження, с. Богданівка Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Богданівка Доманівського району Одеської області. Охоронець. Заарештований у 1945 р. На підставі ВТ Одеського гарнізону виселений у Воркуттаб. Подальша доля невідома. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУШИЛЬНИЙ Макар Микитович, 1911 р. народження, с. Висунськ Березнегуватського району Миколавській області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у Іванівській області, місце народження невідомо. Військовий. Постановою Особливої наради при НКВС СРСР від 27.09.1940 р. засуджений до 5 років ув'язнення у ВТТ. Покарання відбував у Воркуттабі НКВС СРСР. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1958 р.

КУШКО Пилип Гнатович, 1886 р. народження, с. Парутине Очаківського району Миколавській області, українець, із селян, освіта початкова. Проживав у м. Миколаєві. Тесляр. Заарештований 15.06.1950 року. УМДБ Миколаївської області 23.11.1950 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУШМАУНС Василь Якович, 1882 р. народження, с. Валегоцулове (Молдавської АРСР), молдаванин, із селян, освіта середня. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району. Обліковець. Заарештований 01.01.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 11.03.1938 року. засуджений до розстрілу. Страчений 14.03.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КУШНІР Василь Гаврилович, 1886 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області, молдованин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Одеської області. Селянин-одноосібник. Заарештований 28.03.1933 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 03.05.1933 року засуджений до виселення у Північний край строком на 3 роки (умовно), з-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 13.09.1990 р.

КУШНІР Гаврило Гаврилович, 1899 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.03.1930 року засуджений до заслання у Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУШНІР Дмитро Кіндратович, 1878 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу, молдаванин, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 13.02.1930 року. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.03.1930 року справу припинено. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУШНІР Олексій Васильович, 1902 р. народження, с. Баштанка Баштанського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Баштанка. Заарештований 22.01.1933 року. Притягнутий до карної відповідальностиі Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 08.04.1933 року справу припинено за браком доказів. З-під варти звільнений. Подальша доля невідома. Реабілітований 19.07.1989 р.

КУШНІР Олексій Костянтинович,1908 р. народження, с. Доманівка Доманівського району Одеської області, українець. із селян, малоосвічений. Проживав на х. Казарменний Доманівського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 29.05.1940 р. З-під врти звільнений 20.06.1940 р. Подальша доля невідома. Відомості про реабілітацію відсутні.

КУШНІР Семен Федорович, 1912 р. народження, х. Новий Доманівського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у Кримській АРСР, назва населеного пункту невідома. Бухгалтер. Заарештований у 1945 році. На підставі директиви НКВС СРСР від 11.10.1945 р. виселений у Комі АРСР. Знятий з обліку спецпоселення 04.11.1955 р. Подальша доля невідома. Реабілітований 17.04.1991 р.

КУШНІР Федот Гаврилович, 1888 р. народження, с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу, молдаванин, із селян, освіта початкова. Проживав у с. Олександрівка Вознесенського району Миколаївського округу. Хлібороб. Заарештований 28.01.1930 р. Постановою Трійки при Колегії ДПУ УРСР від 27.03.1930 року засуджений до заслання в Північний край строком на 5 років. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1989 р.

КУШНІР Юхим Минович, 1917 р. народження, с. Черецьке Чернігівської області, українець, із селян, освічений. Проживав у с. Новомирівка Березнегуватського району Миколавській області. Десятник. Заарештований 23.07.1946 р. Військовим трибуналом військ МВС Миколаївської області від 10.09.1946 р. засуджений до 10 років ув'язнення у ВТТ з конфіскацією майна. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1993 р.

КУШНІРЕНКО Митрофан Мефодійович, 1890 р. народження, с. Трикрати Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Трикрати Вознесенського району Одеської області. Колгоспник. Заарештований 26.12.1932 року. Постановою Особливої наради при Колегії ДПУ УРСР від 28.01 1933 р. до виселення в Північний край строком на 3 роки. Подальша доля невідома. Реабілітований 25.05 1989 р.

КУШНІРОВ Григорій Романович, 1876 р. народження, с. Благодатне Арбузинського району Одеської області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Благодатне Арбузинського району. Колгоспник. Заарештований 14.12.1932 року. Арбузинським районним народним судом від 09.09.1933 р. справу припинено у зв'язку зі смертю обвинуваченого. Помер у квітні 1933 р. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУШТАЛОВ Олександр Іванович, 1897 р. народження, с. Стара Калитва Воронезької області (Росія), українець, із селян, дані про освіту невідомі. Проживав у м. Миколаєві. Технік. Заарештований 13.03.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Миколаївської області від 15.04.1938 року засуджений до розстрілу з конфіскацією майна. Страчений, дата страти невідома. Місце поховання невідомо.

КУЩ Іван Петрович, 1926 р. народження, х. Сахно Запорізької області, українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Снігурівка Снігурівського району Миколаївської області. Військовослужбовець. Заарештований 13.08.1949 року. Військовим трибуналом військової частини №28990 від 07.10.1949 р. засуджений до 25 років ув'язнення у ВТТ. УМВС Миколаївської області 16.12.1954 р. справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1999 р.

КУЩ Михайло Якович, 1887 р. народження, м. Миколаїв, українець, із робітників, середня освіта. Проживав у м. Миколаєві. Майстер. Заарештований 11.07.1938 року. Постановою УНКВС Миколаївської області від 13.04.1939 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітований у 1996 р.

КУЩАК Андріян Семенович, 1899 р. народження, с. Кучерове (Молдавської АРСР), українець, із селян, малоосвічений. Проживав у с. Врадіївка Великоврадіївського району Одеської області. Хлібороб. Заарештований 10.04.1938 року. Постановою Трійки при УНКВС Одеської області від 20.04.1938 р. засуджений до розстрілу. Страчений 04.05.1938 року. Місце поховання невідомо. Реабілітований у 1989 р.

КЮЛЛЕР Маргарита Вільгельмівна, 1882 року народження, с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області, німкеня, із селян, малоосвічена. Проживала у с. Вормс Карл-Лібкнехтівського району Одеської області. Колгоспниця. Заарештована 03.11.1937 р. Постановою УНКВС Одеської області від 13.02.1938 року справу припинено. Подальша доля невідома. Реабілітована у 1997 р.

ЗМІСТ

Розділ ІІ. Нариси

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

Реабілітовані історією. У двадцяти семи томах. Миколаївська область. Книга 2

Редактор – Ю. Давидова
Комп'ютерна верстка – В. Дорошек
Коректори – Р. Попушняк, О. Скороход

Здано до друку 01.11.2006. Підписано до друку 10.11.2006.
Формат 70 х 100 1/16. Папір офсетний. Друк офсетний. Гарнітура Times.
Умов. друк. арк. 57,51. Друк. арк. 44,375. Умов. облік.-вид. арк. 73,5
Замовлення №28 від 21.11.2006. Наклад 1500 пр.
ДДП «Експо-Друк»
03680, Київ, пр-т академіка Глушкова, 1

Видавництво «Світогляд»
02192, Київ, вул. Миропільська, 17
Свідоцтво Державного комітету інформаційної політики,
телебачення та радіомовлення України ДК №1427 від 10.07.2003 р.